Janet Dailey

Hai chị em

WWW.VNTHUQUAN.NET, 2008.

Janet Dailey

Hai Chị Em

Dịch giả : Văn Hòa

Chương 1

Ánh nắng xuyên qua tàn lá dày của các cây sồi có cành đan vào nhau, in lốm đốm lên tượng đài bằng cẩm thạch đánh dấu mộ địa của dòng họ Lawson chiếm một góc nghĩa trang Houston. Tượng đài có hình bốn góc, càng lên cao càng nhỏ dần và kết thúc bằng hình tháp, đã được dựng lên cách đây một trăm năm, để canh chừng các ngôi mộ của những người đầu tiên thuộc dòng họ Lawson chôn cất ở Texas - và để tưởng niệm những người khác của dòng họ này đã bỏ mình xa cố hương miền đông Texas trong khi hãnh diện phục vụ Liên minh Miền Nam. Một lần nữa, người đi đưa đám lại tập họp, trước mộ huyệt mới đào, để tiếp nhận thi hài một người khác của dòng họ Lawson, ông Robert Dean Lawson con, mà mọi người thường quen gọi là Dean. Cái làm Abbie đau lòng nhất là cái chết đột ngột của cha nàng. Một tai nạn, cảnh sát đã bảo vậy. Ông lái xe quá nhanh và lật xe ở một khúc quẹo. Thật mỉa mai, ông đang trên đường từ phi cảng về nhà, sau một chuyến đi Los Angeles vì công việc. Chết liền tại chỗ, người ta đã bảo Abbie vậy, như thể điều đó làm cho cái chết của ông dễ chấp nhận hơn.

Không dễ hơn chút nào. Sự đau đớn, tiếc thương, là do ở chỗ không có được cơ hội nói gì với ông một lần chót, nói với ông là nàng yêu thương ông biết bao nhiêu, và có lẽ... chỉ có lẽ mà thôi... được nghe ông nói rằng ông thương

yêu nàng. Nói ra thì có vẻ ngớ ngẩn, trẻ con, nhưng đó là sự thật. Nàng đã hai mươi bảy tuổi, nhưng chưa hết là cô bé cần biết được cha yêu. Dù nàng đã cố gắng tỏ ra gần gũi với cha, nhưng hình như luôn luôn có một sự ngăn cách giữa hai cha con, một bức tường vẫn chưa đổ sau nhiều năm công phá. Buồn rầu tê tái, Abbie rời mắt khỏi chiếc quan tài đựng xác cha nàng, đã phủ một lớp hoa hồng màu vàng của miền Taxas, và nhìn lướt qua đám đông đang vây quanh mộ huyệt để dự lễ tang.

Phải thừa nhận rằng số người đi đưa đám không đông như trong đám tang của ông nội nàng cách đây mười chín năm. Hồi đó ngay cả vị thống đốc cũng đi đưa đám. Người ta đã trong đợi việc đó. Ông nội của nàng, R.D.Lawson, là một trong những người đi tiên phong trong kỹ nghệ dầu hỏa. Ông là người gây dựng lại tài sản của dòng họ đã gần như kiệt quệ trong các năm khủng khiếp của chương trình tái thiết sau cuộc nội chiến. Táo bạo, tinh khôn, và rất tự tin - đó là những đức tính của ông nội mà Abbie còn nhớ, dù nàng mới tám tuổi, còn là một đứa bé, khi ông qua đời. Theo lời người ta kể lại, ông là một con người đặc sắc và quyến rũ, đôi khi tàn nhẫn trong việc chiếm đoạt cho kỳ được cái gì ông mong muốn. Trong thời sơ khai của ngành dầu hỏa, đôi khi người ta phải vậy.

Nhưng dòng họ Lawson không phải là triệu phú do dầu hỏa. Mỗi khi có ai nói bóng gió với Abbie như vậy - tên rửa tội của nàng là Abigail Louise Lawson, đặt theo tên bà cố của nàng, - nàng thích mượn câu nói nổi tiếng của ông nội để đáp: "Không phải do dầu hỏa, cưng ạ. Gia đình tôi làm giàu nhờ bùn". Và nàng cười khi thấy nét mặt họ sửng sốt. Rồi nàng mới giải thích rằng "bùn" là tên gọi các dung dịch dùng trong công việc khoan giếng dầu, được bơm vào giếng để làm mềm đất và dễ khoan, để cuốn đi các mảnh vụn và duy trì sức ép ngăn chận giếng nổ. Trong buổi đầu còn dùng mũi khoan quay tròn ở các giếng dầu, người ta bơm vào giếng một hỗn hợp đất

sét và nước - tức là "bùn". Về sau, người ta trộn thêm vào chất ba- rít và ben- tô- nít cho dung dịch nặng hơn. Vào những năm hai mươi của thế kỷ hai mươi, sau khi làm việc trên các khu dầu hỏa phát triển mạnh ở Texas, R.D. Lawson đã tìm ra một công thức riêng của ông để làm thứ "bùn" ấy, và đích thân đưa ra bán ở thị trường, qua một công ty do ông sáng lập, và cuối cùng trở thành một công ty lớn có số vốn hàng triệu đô la.

Sau khi ông nội chết và cha nàng bán lại công ty cho người khác, vai trò của dòng họ Lawson ở Houston thay đổi rất nhiều. Họ không còn là thành viên của kỹ nghệ dầu hỏa rộng lớn. Không còn cơ sở quyền lực là công ty, họ có rất ít ảnh hưởng đối với cộng đồng dầu hoả, chỉ thông qua các người công tác với R.D. trước đây đã trở thành những bạn thân lâu đời của gia đình. Nhưng họ vẫn còn là thành phần quan trọng trong xã hội thượng lưu của Houston, nhờ giàu có và thừa kế một dòng họ tên tuổi, điều này được chứng tỏ bởi số người có danh vọng và quyền thế của vùng Texas có mặt trong lễ tang.

Trong khi điểm qua các gương mặt quen thân, Abbie lấy làm lạ sao người ta để ý đến những chuyện như vậy trong một lúc như thế này, làm như người sống cần có sự xác nhận địa vị quan trọng của người thân của mình đã chết - một sự xác nhận chỉ đo được bằng số người có quyền thế đến dự tang lễ. Thoáng ghi nhận một cử động về một bên mắt mình, do mẹ nàng đang đưa một khăn tay bằng ren màu trắng lên thấm nước mắt dưới mạng che mặt dính ở mũ bà, Abbie bắt đầu quay qua phía mẹ. Hầu như liền lúc đó, nàng để ý thấy người phụ nữ trẻ đứng gần tượngười đài, người ấy có vẻ quen thuộc một cách kỳ lạ làm Abbie phải nhìn lại một lần thứ hai. Nàng sững sờ nhìn chằm chằm vào cô ta, mặt biến sắc. Sự giống nhau thật kỳ quái.

- Nào, chúng ta hãy đọc kinh cầu nguyện.- Ông mục sư lên tiếng, đầu cúi gằm xuống, trong khi đứng trước quan tài đóng kín. - Lạy Chúa, chúng con

đã họp mặt hôm nay ở đây để đưa thân xác kẻ tôi tớ Chúa là Dean Lawson, chồng và cha thân yêu, về nơi an nghỉ...

Abbie nghe tiếng ông mục sư kêu gọi đọc kinh, nhưng lời nói của ông không lọt vào tai nàng. Nàng quá sửng sốt vì thấy người phụ nữ ấy trong đám đông. Không thể có được. Không thể có, nàng nghĩ hỏang, và cố giữ cho khỏi rùng mình vì thấy lạnh ở xương sống.

Người phụ nữ đang đứng, đầu hơi cúi xuống, thì một ngọn gió mát lay động mái tóc bóng loáng màu hạt dẻ cuả cô ta - cũng một màu như tóc cuả Abbie Nhưng màu mắt của cô ta mới là điểm khiến Abbie bủn rủn cả người. Cặp mắt ấy màu xanh dương sáng chói, thăm thẳm như đáy biển - cùng một màu sắc tươi sáng như mắt nàng. "Màu xanh của dòng họ Lawson"- Ông nội nàng đã đặt tên cho nó, và khoe rằng nó có nghĩa là mắt họ "xanh hơn một loại mũ xanh cuả vùng Texas".

Abbie có cảm tưởng rõ rệt là nàng đang nhìn vào một tấm gương soi không trung thực lắm, và thấy hình ảnh hơi lệch lạc của bản thân nàng. Cảm giác ấy thật lạ kỳ. Bất giác nàng đưa một tay lên sờ tóc, để xem thử mái tóc của nàng có còn vuốt sát về đàng sau và xoắn lại theo kiểu Pháp, chứ không phải xõa xuống vai như của người phụ nữ đứng bên kia con đường. "Cô ta là ai?". Với câu hỏi lớn vởn trong đầu, Abbie cúi sát xuống Bebedykt Jablonski, người quản lý trại nuôi ngựa giống A Rập ở River Bend, gia trang của dòng họ Lawson về phía tây nam Houston. Nàng chưa kịp hỏi ông về người phụ nữ giống hệt nàng, thì một loạt tiếng "Amen" đồng thanh vang lên, đánh dấu sự chấm dứt lễ hạ huyệt, và đám đông người đi đưa đám trước đó đứng yên bây giờ bắt đầu cử động. Người phụ nữ kia mất hút. Giây phút trước cô ta còn đó, giây phút sau đã biến mất. Đi đâu? Làm sao cô ta có thể biến đi nhanh vậy? "Cô ta là ai?".

Khi ông mục sư đến gần các ghế của họ ngồi, mẹ nàng đứng dậy, tấm mạng

che mặt đen che đôi mắt nhòa lệ. Abbie đứng lên cạnh bà, nàng luôn luôn cảm thấy muốn che chở cho người mẹ mảnh dẻ như cây sậy, tên là Babs Lawson. Giống như cha nàng, từ khi còn nhỏ Abbie đã tập thói quen giấu không cho mẹ biết những điều gì không vui. Bà không đủ sức đối phó với bất cứ vấn đề gì. Thà bà nhìn lảng đi phía khác, và giả tảng như không có vấn đề gì, như thể các vấn đề tự chúng sẽ biến mất.

Abbie thì không vậy. Nàng thích đương đầu với các tình huống hơn, và thông thường bặm môi dẫn đường tiến tới, phần lớn do tính kiêu hãnh và ngoan cố của dòng họ Lawson truyền lại khá nhiều cho nàng. Cũng như lúc này, nàng không xua đuổi được hình ảnh người phụ nữ ấy ra khỏi trí óc, nên cứ đưa mắt lướt qua các khuôn mặt đang loanh quanh bên mộ huyệt, quyết tâm tìm cho kỳ được người phụ nữ giống nàng quá đỗi, trong khi nghe lóang thoáng ông mục sư nói mấy lời chia buồn với mẹ nàng. Cô ta ắt vẫn còn quanh đây.

Bất giác, nàng quay lại Benedykt Jablonski để cầu cứu ông ta, như suốt đời nàng đã hay làm vậy. Ông ta mặc một bộ đồ vải tuýt cũng lâu đời như ông, tay cầm cái mũ cát két có vành nhỏ. Mái tóc rậm muối tiêu thường ngày rối bù của ông hôm nay được chải láng.

Tuổi già đã mang lại những nét nhăn trên mặt ông và làm phai màu tóc đen của ông, nhưng không làm giảm bớt ấn tượng ông là một thành trì vững chắc, không một điều gì có thể làm ông nao núng. Điều đó không đáng ngạc nhiên chút nào, nếu xét đến những sự việc ông đã trải qua trong đại chiến thứ hai ở xứ Ba Lan bị Đức chiếm đóng.

Lúc này đứng bên cạnh con người chắc chắn của ông, Abbie nhớ lại nàng đã từng nói rằng ở nơi ông cái gì cũng vuông vức: cái hàm, cái cằm, đôi vai - và bộ điệu của ông. Tuy nhiên, Ben đã có ảnh hưởng điều hòa đến đời sống của nàng. Khi còn nhỏ, hễ có chuyện gì cần hỏi, nàng tìm tới ông.

Là một người trịnh trọng ít khi mỉm cười, ông nhìn nàng một chút, để đọc ý nghĩ cuả nàng qua bộ dạng của nàng, giống như nàng đã từng thấy ông làm thế nhiều lần với một con ngựa con Ả Rập thuần chủng của ông đang dạy.

- Có chuyện gì không ổn vậy? - Ông nói bằng giọng cổ và có âm điệu cuả xứ Ba Lan.

- Hồi nãy có một người đàn bà đứng cạnh về phía tượng đài, ông có thấy không?

- Không, - Ông đáp và đưa mắt nhìn về phía tượng đài. - Ai vậy?

- Tôi không biết, - Abbie đáp, và cau mày nhìn lướt qua mặt các người đang đi loanh quanh. Nàng vô tình đưa tay vuốt eo, để kín đáo vuốt cho thẳng chiếc áo đen kiểu của Chanel, bằng nhiễu Trung Quốc mịn màng như luạ. Nhất quyết tìm cho kỳ được người phụ nữ ấy, nàng quay lại nói với Ben.

- Ông ở cạnh mẹ tôi giùm nhé, Ben.

- Được.

Không chờ nghe đáp, nàng len lỏi đi giữa những người vây quanh mộ huyệt, dừng lại nói một câu với người này, bắt tay người kia chia buồn với nàng, gật đầu, mỉm cười, lẩm bẩm mấy tiếng thích hợp - không ngừng đưa mắt tìm người phụ nữ đã thoáng nhìn thấy.

Đúng lúc sắp sửa cho rằng người phụ nữ ấy đã rời nghĩa trang, thì Abbie nhìn thấy cô ta đứng ở ngoài rìa đám đông. Nàng lại bàng hoàng vì sự giống nhau lạ lùng giữa họ. Đứng bên cạnh cô ta là bà Mary Jo Anderson có mái tóc hoa râm, thư ký riêng lâu đời của cha nàng, một tay bà ta đã gần như điều hành toàn bộ công việc ít ỏi ở văn phòng luật sư của cha nàng. Sửng sốt và bối rối, Abbie nhìn hai người. Mary Jo đang làm gì với cô ấy? Bà có biết cô ta không?

Mấy ngón tay nắm cánh tay nàng và một giọng nói đàn ông trầm trầm cất lên từ một ai đó đứng gần nàng. "Cô Lawson? Cô không việc gì chứ?".

- Cái gì? - nàng quay lại nhìn ngẩn ngơ người đàn ông cao lớn, tóc đen đang nắm cánh tay nàng.
- Tôi hỏi, cô không việc gì chứ? - Miệng ông hơi nhếch lên, để lộ một nụ cười mỉm vừa kiên nhẫn vừa dịu dàng, nhưng cặp mắt ông thì nheo lại và nhìn nàng quan sát một cách tinh tế.
- Tôi khỏe, - nàng đáp, cố vươn ra khỏi tình trạng đãng trí, trong khi nhìn sững những nét mặt sắt sảo của ông, mà nàng thấy hình như quen thuộc. Sực nhớ đến người phụ nữ, nàng ngoái lại nhìn để tìm cô tạ Người đàn ông vòng cánh tay sau lưng nàng để đỡ nàng.
- Tốt hơn cô nên ngồi. - Ông bắt đầu dìu nàng đi về hướng ngược lại. Abbie trân mình cưỡng lại.
- Tôi đã bảo ông tôi khoẻ. - Nhưng nàng vẫn bị đà kéo của ông ta đưa tới một cái ghế xếp cạnh đó. Nàng nhất quyết đứng yên không chịu cho ông kéo nàng ngồi xuống.
- Tôi cảm thấy khoẻ, - nàng lặp lại.
Người đàng ông nghiêng đầu qua một bên, bỏ tay ra khỏi người nàng và nhìn nàng với vẻ không tin.
- Trông cô không được khoẻ. Thực sự mà nói, cô Lawson ạ, một phút trước đây, cô như người chết rồi!
Vì lời nói thẳng của ông, hơn là vì nàng vừa thấy Mary Jo Anderson rời bước một mình khỏi mộ huyệt, tưởng mình học được cách giấu kỹ cảm xúc của mình từ nhiều năm nay Có lè nàng chưa đạt - hay có lè ông ta quan sát giỏi hơn đa số các người khác.
Dù là trường hợp nào, Abbie cũng cố gắng che đậy phản ứng vừa qua của nàng.
- Có lẽ do trới nóng quá.
- Nóng thật, - Ông gật đầu công nhận, nhưng Abbie nghĩ rằng ông không tin

lý do là trời chiều nay oi bức. Mắt ông thong thả lướt qua mặt nàng có vẻ đang dò xét và tinh tế, khiến nàng càng có cảm nghĩ đã gặp ông rồi ở đâu đó - và lần đó, ông cũng quan sát nàng kỹ lưỡng như vậy.

- Tuy vậy, tôi không có việc gì. Dù sao, cám ơn ông đã quan tâm... - Nàng ngừng nói, không nhớ tên ông là gì.

- Tên tôi là Wilder, Mac Crea Wilder. - Cái tên không có một âm vang quen thuộc gì với nàng và ông hình như cảm biết điều đó. - Chúng ta đã gặp nhau ngắn ngủi vào mùa xuân vừa rồi, trong văn phòng của thân phụ cô.

Moi ký ức, Abbie sực nhớ lại hình ảnh ông ta ngồi choáng gần hết chiếc ghế bành to bọc da trong văn phòng của cha nàng, vẻ bực bội thoáng qua trên mặt ông khi nàng ập vào phòng không báo trước, làm cuộc họp giữa cha nàng và ông bị gián đoạn, và cái dáng điệu của ông ngồi dựa vào lưng ghế, nhìn nàng quan sát, trong khi ngón tay trỏ đưa lên vuốt qua vuốt lại bộ ria mép và môi trên của ông. Chiều hôm đó ông mặc một cái sơmi ka- ki, tay áo xắn lên, và cổ áo để hở, lộ ra một mớ lông ngực loáng thoáng. Nàng nhớ các bắp thịt ở hai tay ông cuồn cuộn như dây chão, nước da màu đồng láng bóng, và bề rộng của hai vai. Nhưng cũng còn một điểm mà nàng đã quên. Nàng hít vào một hơi và vô tình hít mùi xạ hương của nước hoa cologne của ông.

- Dầu hỏa! - Trong mùi thơm thuốc ống điếu của cha nàng, đã có trộn lẫn mùi các giếng dầu - Có phải ông đã bàn về thứ đó với cha tôi?

- Một cách gián tiếp. Cô nhớ là hân hạnh cho tôi lắm.

- Thật không? - Ông ta không có vẻ thuộc loại người bị ảnh hưởng bởi lời khen chê.

- Ai lại không hân hạnh khi được một người đẹp nhớ đến sau một lần gặp ngẫu nhiên?

- Tôi có thể kể tên một số. - Abbie không bị lầm về vẻ duyên dáng ngọt ngào

của ông ta, cũng như không bị lầm về các bắp thịt rắng chắc của ông tạ Thông thường nàng đánh giá người khác khá đúng.

- Chẳng hạn như người chồng củ cuả cô, phải không?

Abbie vô tình đưa tay che ngón tay trái đeo nhẫn của nàng, không có mang gì cả. Ngón ấy không còn đeo hai khoen nhẫn dính vào nhau bằng bạch kim, nạm một viên ngọc xaphia ba ca- ra viền kim cương - đúng chiếc nhẫn do nàng đã chọn ở cửa hiệu Tiffany sau khi Christopher John Atuell cùng nàng ăn điểm tâm rất lãng mạn bên ngoài cửa hàng nằm ở đại lộ Năm của New York. Cách đây mười tháng, nàng đã quăn chiếc nhẫn ấy vào mặt anh ta, và thấy nó rơi xuống sàn bể ra từng mảnh - giống như cuộc hôn nhân bất hạnh của họ đã kéo dài được sáu năm. Ngay chiều hôm đó, nàng đã bỏ ra khỏi ngôi nhà của họ Ở đường Lerzzy Lane, trong khu cây sồi ở bờ sông Houston, để trở về nhà cha mẹ Ở River Bend và lấy lại tên con gái cuả nàng. Trong đời nàng, nàng hối tiếc nhiều thứ, nhưng sự chấm dứt cuộc hôn nhân của nàng không có trong những thứ đó.

Tuy nhiên, nàng giận vì ông đã xen vào đời tư của nàng.

- Ông có vẻ biết nhiều về tôi, ông Wilder - nàng đáp, với vẻ hơi thách thức.

- Theo tôi nhớ, hôm đó cô rốt cuộc đã nắm trong tay tờ án lệnh ly hôn và muốn ăn mừng. Đàn ông làm sao quên được một phụ nữ trẻ - và hấp dẫn lạ lùng - loan báo mình đang rảnh.

Cho đến bây giờ nàng đã quên bẵng lý do nàng ập vào văn phòng của cha nàng hôm đó.

- Ông nhớ kia à? Nàng nói, giọng dịu bớt. - Tôi rất hân hạnh.

- Thật không?

Nàng nhìn ông, chú ý hơn trước, vì ngạc nhiên trước sự nhanh nhẩu của ông, đã dùng lại đúng những tiếng ông nói với nàng. Lần đầu tiên, từ khi nàng được tin cha nàng chết, một phần của con người nàng dường như sống lại,

nhưng chỉ trong chốc lát ngắn ngủi. Nàng không tránh khỏi được sự cần phải giữ gìn trong dịp này, nhất là khi quan tài của cha nàng còn chưa lấp đất, và khí trời oi bức còn ngào ngạt mùi thơm của hoa hồng.

Mac Crea liếc nhìn chiếc quan tài cẩn đồng.

- Tôi thành thật chia buồn với cô về cái chết của thân phụ cộ - Abbie tiếc thầm họ đã trở lại với các câu nói khách sáo - và trả lời cũng khách sáo không kém.

- Cám ơn ông. Và cám ơn ông đã tỏ ra quan tâm.

Lúc ông ta bỏ đi, nàng cảm thấy ngay sự vắng mặt của ông, nhưng nàng không có dịp suy nghĩ lâu về việc đó. Một người khác đang chờ để nói lời chia buồn với nàng, và Abbie lại bắt đầu đi loanh quanh, mắt đảo qua đảo lại, để tìm người phụ nữ mà nàng đã tự hỏi là ai.

Rachel Farr quan sát nàng từ xa, để ý thấy vẻ duyên dáng và tự tin của nàng khi len lỏi qua đám đông. Đúng là nhờ cái áo dài đen đơn sớ ấy, Rachel nghĩ; cái áo ấy tuy đơn sơ mà lịch sự, với những viền xa tanh đen ở cổ tay, ở chỗ xẻ bên trên váy, và cổ áo. Hay có lẽ nhờ kiểu làm tóc cuả nàng- chải vuốt hết lên và cuộn lại theo kiểu Pháp, trông kiểu cách và gọn gàng. Ắt hẳn nàng không bị khổ sở bởi cái nóng và ẩm ướt như Rachel. Áo nàng không dán vào da và tóc nàng không ướt đẫm mồ hôi như Rachel. Rachel đã trông chờ gặp nóng, nhưng không ngờ khí trời ẩm ướt đến vậy. Texas thì thường được coi là khô ráo, đất nâu, và bằng phẳng. Houston bằng phẳng, nhưng xanh um và ẩm ướt.

Rachel liếc mắt xuống cành hoa hồng đơn độc đang cầm trong tay Mấy cánh hoa như nhung đã rũ xuống vì trời nóng. Cô đã mua nó ở xe bán hoa tại phi cảng liên lục địa Houston, ngay sau khi từ California đến chiều hôm quạ Cô đã muốn đặt bông hồng ấy lên quan tài của Dean để biểu tượng tình yêu thương của cô đối với ông, thế nhưng cô đã e ngại không dám làm cử chỉ

đơn giản ấy.

Tối hôm qua, cô đã đến nhà tổ chức lễ tang, nhưng không có can đảm vào nhà, sợ phản ứng của gia đình, sinh chuyện gây gỗ. Và hôm nay, khi gia đình làm lễ tang cho Dean trong nhà thờ, cô đã ngồi ngoài, trong lòng muốn vào dự, nhưng lại cảm thấy một cách lạ kỳ là mình không trong sạch để dự lễ. Cuối cùng, cô đã đi theo đoàn xe đưa đám gồm những chiếc Lincoln, Mercedes, Rolls và Cadillac đến nghĩa trang ở ven thành phố.

Cô nghĩ đi nghĩ lại hoài rằng nếu không có cô thư ký của ông gọi dây nói cho cô hay, thì đã không có ai báo cho cô tin Dean tử nạn. Và có thể cô chỉ biết được sau nhiều ngày, nhiều tuần, hay nhiều tháng. Cô đã thử bày tỏ lòng biết ơn với bà Anderson, nhưng cảm thấy bà ta lúng túng và không thỏai mái với cô tại đám tang.

Bất công thật! Cô cũng thương yêu Dean vậy. Chắc gia đình ông cũng hiểu được rằng cô muốn chia buồn với họ về nỗi mất mát chung. Cô không được hưởng bao nhiêu về ông, mà họ thì được quá nhiều. Cô sẽ đặt chiếc hoa hồng lên quan tài. Cô không quan tâm đến họ nghĩ thế nào.

Không để cho mình có dịp nghĩ lui, cô rảo bước trên con đường hẹp nằm lọt giữa hai hàng mộ. Đôi giày đế thấp cuả cô lún trong thảm cỏ dày, trong khi cô đi xuyên qua các bóng râm lốm đốm của các tàn cây sồi cao vút đứng canh gác các người chết. Làm như cô đang đi trong một khoảng chân không, bao bọc trong nỗi buồn đau vô tri vô giác, không nghe không thấy những cảnh vật và tiếng động ở chung quanh.

Tuy nhiên, mặc dầu đau khổ, Rachel vẫn ý thức được sự mỉa mai của hoàn cảnh này. Vì khi ông sống, cô chỉ được hưởng một ít mảnh vụn của đời ông, thì nay cô chỉ được phép dự một phần nhỏ vào lúc chết cuả ông cũng là phải thôi. Nhưng cũng như cô đã nguyền rủa sử bất công của việc trước, bây giờ cô khóc vì việc sau. Cô không làm gì được để thay đổi chuyện ấy. Dean là

người duy nhất có quyền hành để làm thế, và ông đã chết.

Quan tài đột ngột hiện ra trước mặt cô, bao phủ một lớp hoa hồng màu vàng như mặt trời. Rachel đứng dừng lại một bên và ngần ngừ đặt cành hoa hồng đã héo lên mặt quan tài. Đóa hoa trông đơn độc và không đúng chỗ quá đỗi, khiến cô muốn khóc. Rưng rưng lệ, cô lim dim mắt và vuốt mấy ngón tay lên cạnh quan tài để từ biệt, rồi quay mặt đi. Khi ngẩng lên, cô thấy Abbie đứng cách đó chỉ năm thước, cau mày và bối rối nhìn chằm chằm vào cộ Trong nửa giây đồng hồ, Rachel định hấp tấp bỏ đi, như thể cô có tội. Cô chẳng có tội gì cả.Vậy tại sao cô phải bỏ chạy? Thu hết lòng kiêu hãnh, Rachel ngẩng cao đầu lên thêm một chút và bước tới trước cùng lúc với Abbie.

Họ gặp nhau giữa khoảng cách. Abbie lên tiếng trước:

- Cô là ai? Tôi quen cô không? - Giọng nói của nàng hơi kéo dài như giọng miền Texas, và giống giọng Dean. Rachel để ý thấy cô cao hơn Abbie cả mười phân, những không vì vậy mà thấy mình có ưu thế, chỉ lúng túng vụng về hơn mà thôi.

- Tôi là Rachel. Rachel Farr ở Los Angeles.

- Ở Los Angeles? - Mặt Abbie càng cau lại nhiều hơn. - Ba từ đó mới về.

- Tôi biết. - Nhận thấy Abbie hoàn toàn không có một ý niệm gì về thân thế cuả cô, Rachel đột nhiên cảm thấy cay đắng và tự ái bị tổn thương. - Dean thường bảo rằng chúng ta rất giống nhau. Tôi cũng nghĩ vậy, về một mặt nào đó.

- Cô là ai? - nàng hỏi lại.

- Tôi là con gái của ông.

Abbie co lại vì choáng váng và tức giận:

- Không thể có được chuyện ấy. Tôi là con gái của ông, con gái duy nhất của ông!

- Không, cô là...

Song Abbie đã không muốn nghe nữa lời nói dối phi lý cuả cô:

- Tôi không biết cô là ai và đến đây làm gì, - nàng tuyên bố, cố nén giận để hạ thấp giọng, - nhưng nếu cô không đi ngay bây giờ - ngay phút này - tôi sẽ cho người ném cô ra khỏi nghĩa trang.

Hai Chị Em

Chương 2

Gần như không còn trông thấy gì vì nước mắt chảy ròng ròng, Rachel vọt khỏi mộ huyệt, sải hai chân dài đi ra ngoài thật nhanh. Cô ước chi đừng đến dự đám tang. Cô đã làm một điều sai lầm - một sai lầm khủng khiếp.
Cô đã trông đợi Abbie phản ứng ra sao khi gặp cô? Cô đã nghĩ Abbie sẽ giang hai tay ôm cô và đón cô như một người em gái đã lạc mất từ lâu chăng? Dù sao, chỉ là chị em khác mẹ. Cô đã hy vọng được Abbie mời về nhà chăng? Không, chuyện đó mới là đáng sợ.
Cô không tưởng tượng được có gì khó chịu hơn những cái cúp do Abbie giành được khi cưỡi những con ngựa của Dean dự các cuộc thi ngựa đẹp. Đã từ lâu, Rachel bắt đầu lui tới thư viện công Los Angeles, đọc các báo ảnh và nhật báo ngoài thành phố để thỏa mãn nhu cầu muốn tìm hiểu thêm về người cha mà cô ít khi gặp. Ông ta làm gì khi ở xa cô? Ông ở đâu? Ông sống như thế nào? Trong nhiều năm qua River Bend được làm phóng sự và đăng trên một số báo ảnh, phần lớn những tờ viết về loại ngựa Ả Rập, và cả một vài tờ thuộc loại dành cho xã hội thượng lưu. Dean ít khi nhắc đến tờ nào với cô, nhưng trong nhiều tờ cô đã thấy quá nhiều ảnh của Abbie cưỡi một con ngựa Ả Rập lộng lẫy, trong khi Dean đứng ở đầu ngựa với vẻ mặt tự hào.
Cô đã thấy các hình chụp tòa nhà từ thời Victoria của gia đình ông, và các ảnh chụp các kiểu áo thời trang đắt tiền của vợ Ông và cô con gái chính thức khi họ dự các buổi liên hoan dạ vũ linh đình của ho.... Cô đã đọc biết các bài viết về lễ ra mắt chính thức của Abbie trong các mục xã hội thượng lưu của các nhật báo ở Houston; cô đã không muốn nhìn các hình chụp này, Abbie đẹp kinh hồn trong chiếc áo dạ hội trắng tinh, đang khiêu vũ với Dean trong một buổi dạ vũ ra mắt xã hội thượng lưu. Abbie, đẹp và gan dạ quá đỗi - và giống cô quá đỗi, khiến cô đau lòng.
Cô đã không thể chịu đựng nổi ý nghĩ nghe kể về những cuộc du lịch của Abbie với Dean sang Anh, châu Âu và vùng Trung đông; cô chưa đi với Dean đến đâu cả, ngoại trừ Disneyland và đảo Catalina.
Suốt đời, lòng cô tràn ngập ganh tị, vì biết Abbie luôn có Dean bên cạnh. Ông có mặt để tấn chăn vào giường nàng mỗi tối. Ông có mặt trong mỗi kỳ nghỉ lễ, mỗi sáng ngày lễ Giáng sinh khi nàng thức dậy. Ông có mặt trong mỗi dịp quan trọng, từ các buổi biểu diễn dương cầm cho đến lễ tốt nghiệp. Nhưng Rachel thì may lắm mới được gặp ông một năm bốn lần, nhất là từ

sau khi mẹ cô qua đời.
Rõ ràng ông đã muốn ở gần ai hơn, đã yêu ai nhiều hơn. Cô ngờ rằng cô chỉ là một gánh nặng cho ông, làm ông bối rối, một sự rắc rối mà ông không muốn. Cô đã tưởng là quên hết tất cả những nỗi đau đớn cay đắng ấy. Sau khi tốt nghiệp UCLA, cô đã cố thử gây dựng một đời sống cho riêng cô không cần có ông. Cô đã có việc làm tốt và đầy hứa hẹn, là họa sĩ thương mãi của một hãng quảng cáo lớn ở Los Angeles. Nhưng hôm nay, tất cả vết thương cũ đều chảy máu. Và nỗi đau đớn ăn sâu - sâu hơn trước nhiều.
Cô dừng bước, cố nhận ra phương hướng và chỗ đậu chiếc xe mướn. Đúng lúc cô vừa trông thấy chiếc xe Firebird màu vàng đồng, một chiếc xe hơi nhà màu đen dài tấp vào sát bờ đất bên con đường mòn của nghĩa trang và đậu lại vào chỗ trống sau xe cô. Một người tài xế mặc sắc phục nhảy ra và mở cửa sau xe. Rachel lơ đểnh nhìn người đàn ông tóc bạc đang bước xuống xe. Ông ta nói gì với tài xế, rồi bước đi về phía Rachel và mộ địa sau lưng cô. Nét mặt của ông nhắc Rachel nhớ đến Dean. Ông ta khỏang năm mươi lăm tuổi - ngang với Dean. Nàng tự hỏi, mắt ông ta có nhăn ở đuôi như Dean chăng, khi mỉm cười?
Một lát sau, cô thấy có, khi ông để ý thấy cô và mỉm cười ngay.
- Cô mạnh khoẻ không?- Câu hỏi có ý nghĩa vì giọng nói nồng nhiệt, chân thành, chứ không phải là một câu chào cho có lệ. Rachel sửng sốt thấy mình bắt tay ông.
- Dạ mạnh, cám ơn ông. - Cô vội vàng chùi một giọt nước mắt trên má, và chắc rằng mặt cô trông xấu xí, với đôi mắt sưng húp và đỏ ngầu. Nhưng vẻ mặt đầy tử tế của ông cho cô biết ông là người hào hoa phong nhã nên chẳng có để ý gì đến chuyện đó.
- Lễ hạ huyệt xong rồi à? - Ông hỏi - Tôi tiếc đã đến trễ, nhưng tôi... - Ông dừng lại, mặt thóang cau lại. - Xin lỗi cô, nhưng cô không phải là Abbie, phải không?
- Không, không phải. - Rachel muốn chết khi để ý thấy ông bất giác thụt lùi ra xa cô. Cô không hề làm gì sai trái, thế nhưng cô không làm sao tránh khỏi có cảm nghĩ là mình có lỗi. Run rẩy vì một nỗi khổ đau khác, Rachel quay mặt định bỏ đi.
- Hãy chờ chút. Cô ắt là...con gái của Caroline.
Cô dừng lại, rưng rưng nước mắt vì biết ơn. Sau rốt, đã có người nhận ra cô, một người có thể hiểu được sự đau buồn sâu sắc của cô trước sự mất mát. Cô ngần ngừ quay lại đối diện ông:
- Ông đã ...quen mẹ tôi sao?
- Phải. - Ông mỉm cười thông cảm, làm những nếp nhăn hiện ra ở đuôi mắt. - Tên cô là Rachel, phải không?
- Vâng. - Lần đầu tiên từ mấy ngày nay, cô mỉm cười. - Tôi rất tiếc, - cô nói,

lắc lắc đầu, cảm động quá không nói được nhiều hơn. - Tên ông là gì?
- Xin lỗi. Tôi tưởng cô biết tôi. Tên tôi là Lane Canfield.
- Ông Canfield. Vâng, Dean thường nhắc đến ông, coi trọng ông lắm.
Có người bảo rằng Lan Canfield làm chủ một nửa vùng Texas - nửa còn lại không đáng để bỏ tiền mua. Theo những bài báo Rachel đã đọc trước đây, tài sản của ông bao la và rất đa dạng, bao gồm từ những công trình phát triển địa ốc, đến những khách sạn sang trọng, và những nhà máy hoá dầu vĩ đại. Các bài báo không mấy khi có ảnh kèm theo. Rachel hình như nhớ đã nghe người ta nói rằng, Lane Canfield tránh quảng cáo cá nhân.
- Nói thật ra, chúng tôi đều trọng nhau. Dean là người lỗi lạc, và là bạn trung thực. Nhiều người sẽ nhớ ông.
- Vâng ạ. - Cô cúi đầu vì lời nói của ông khơi lại nỗi thương tâm.
- Cô vẫn còn ở Los Angeles chứ? - Ông dịu dàng đổi qua đề tài ít xúc động hơn.
- Vâng, ba tôi vừa đến thăm tôi. Chuyến bay trở về của ông bị chậm. Ông về trễ nên vội vàng về nhà và ...tai nạn đã xảy ra. - Hấp tấp về nhà, với Abbie, đứa con gái ông yêu.
- Cô ở Houston lâu không? Có lẽ chúng ta có thể ăn trưa hay ăn tối cùng nhau một bửa. Tôi nghĩ rằng Dean có lẽ cũng thích vậy, cô nghĩ thế nào?
- Ông không cần phải mời như vậy. - Cô không muốn ai xem là một bổn phận, một nghĩa vụ phải tử tế với cô.
- Không có cái gì buộc tôi phải làm. Tôi muốn mời cô. Cô ở khách sạn nào?
- Khách sạn Holiday Inn, gần Astro. - Rachel đáp.
- Tôi sẽ gọi điện thoại cho cô sáng mai, sau khi tôi xem lại chương trình của tôi.
- Dạ được.
Sau khi từ giã, Lane lưu lại một lát để nhìn theo người phụ nữ trẻ trung đang bước đi. Hai cha con rất giống nhau. Cô cao và mảnh dẻ giống cha, cũng mái tóc dày màu nâu và đôi mắt xanh khó tin là có thật. Đa cảm và yếu đuối - phải, cô ta rất giống Dean.
Abbie tìm ra ngay mẹ nàng, và thuyết phục mẹ hấp tấp ra xe đang chờ. Nàng không muốn xảy ra chuyện rủi ro là mẹ nàng có thể vô tình gặp người phụ nữ tự xưng là...cô ta tự xưng là gì, không thèm biết. Ngay ý tưởng đó đã là lố bịch. Ắt hẳn cô ta điên.
Đường mòn vào nghĩa trang thì hẹp mà các xe hơi ra về mắc kẹt vào nhau nên tất cả các xe đều chạy chậm như ruà. Thần kinh căng thẳng và muốn đứt, Abbie dựa ngửa ra ghế, tự hỏi người phụ nữ ấy đã nói dối với bao nhiêu người quen biết nàng. Người Texas rất thích có chuyện tai tiếng để bàn tán. Nàng lén nhìn mẹ. Babs - là tiếng gọi tắt của "Dòng suối róc rách", đó là cái tên mà R.D. Lawson xưa kia thường gán cho bà, một nửa để đùa giỡn, và

một nửa nói thật. Abbie phải công nhận cái tên ất đặc biệt tả đúng mẹ nàng. Bà có tính khí dễ vui, bốc đồng, không chú ý đến cái gì lâu. Bà có thể nói chuyện gẫu hàng giờ, mà chẳng nói được ý gì ra hồn. Đời sống của bà hình như chỉ là một chuỗi liên hoàn dài. Bà ưa thích tổ chức cũng như tham dự các buổi liên hoan.
Abbie có cảm tưởng không có cặp nào ít thích hợp với nhau như cha mẹ nàng. Thế nhưng Babs đã tuyệt đối tôn thờ Dean. Không một quyết định nào, dù vặt vãnh đến mấy, bà không hỏi ý kiến ông. Bà hoàn toàn tin vào ông. Bất cứ điều gì ông làm, bà đều cho là tuyệt hảo.
Không phải mọi việc đều vậy, Abbie nghĩ thầm, mặt nàng hơi cau lại khi sực nhớ những cuộc cãi vã trong phòng đóng kín cửa. Giọng rít lên của mẹ nàng và tiếng khóc lóc, cái nhìn giận dữ, quyết tâm, nhưng cũng đau khổ của cha nàng khi đi ra. Mẹ nàng luôn luôn ở riết trong phòng, đôi khi hàng mấy giờ liền, và khi đi ra, tái xanh và co rúm lại, im lặng một cách bất thường, hai mắt sưng húp đỏ au. Một số kỷ niệm sớm hơn đã phai mờ, tuy nhiên Abbie có cảm tưởng họ luôn luôn cãi nhau về một chuyện - và chuyện đó có liên hệ thế nào đó với những chuyến đi vì công việc thường có của cha nàng đến California để viếng thăm một người khách hàng.
Có một lần, ngay sau khi nàng bắt đầu vào trường đại học Texas, Abbie đã gợi ý với mẹ là bà nên đi Los Angeles với ông. - Dù sao, - nàng đã lý luận qua điện thoại, - bây giờ con không còn ở nhà, tại sao mẹ Ở làm gì một mình trong toà nhà to lớn như vậy? Đây là cơ hội tuyệt hảo cho mẹ để đi đó đi đây và làm việc này việc khác cùng ba.
Nàng còn nhớ tiếng "Không" của mẹ, nói bằng giọng nghẹn ngào nhưng kiên quyết, qua đường dây điện thoại.
- Me....
- Mẹ ghét xứ California, - mẹ nàng đáp ngay, giọng cay đắng khác thường.
- Mẹ, mẹ chưa hề đến đó kia mà!
- Mẹ cũng không bao giờ thèm đến đó, - và Babs đã đột ngột đổi qua chuyện khác.
Với ai khác, Abbie có lẽ đã hỏi cho được lý do. Khi gặp một bức tường bất kể loại gì, nàng có thể trở nên ngoan cố không tưởng được. Nếu cần, nàng có thể đập bể từng viên gạch chỉ để biết cho kỳ được có cái gì ở bên kia bức tường. Nhưng rõ ràng đây là một chuyện mà Babs đã không muốn đương đầu. Bây giờ Abbie tự hỏi tại sao vậy?
Con mụ Rachel ấy đã nói là ở Los Angeles, Abbie nhớ lại, dù không muốn. Dĩ nhiên, đó chỉ là một trùng hợp ngẫu nhiên - như màu xanh đặc biệt của mắt cô ta. Màu xanh của dòng họ Lawson. Khó chịu với ý nghĩ ấy, Abbie cau mặt, vì bị ám ảnh bởi kỷ niệm nàng còn giữ về cách cha nàng xưa kia thường hay nhìn trừng trừng vào nàng khi ông tưởng nàng không thấy, vẻ

mặt ông hơi nuối tiếc và đau khổ, mắt ông có vẻ buồn rầu và hối tiếc, cặp mắt cùng màu xanh đậm với mắt nàng- và mắt con đàn bà Rachel Farr ấy. Nàng đã nghĩ rằng ông nhìn nàng kiểu đó bởi vì ông ước mong nàng là con trai. Người đàn ông nào lại không muốn có con trai để nối dõi tông đường và truyền thống gia đình? Ông đã cố gắng thương yêu nàng. Và nàng cũng đã cố gắng tuyệt vọng để được ông thương yêu, mà không bao giờ đạt được hoàn toàn.
Có lẽ do lỗi của nàng. Có lẽ nếu nàng không hay cãi lại ông nhiều như vậy...Trong một nửa số trường hợp, nàng đã kiếm chuyện với ông chỉ cốt để cho ông nhìn vào nàng, chứ không phải nhìn "xuyên qua" người nàng. Hai cha con đã cãi nhau về đủ thứ chuyện, từ chuyện ngựa, đến chuyện bài làm ở nhà, đến chuyện tiền nong, và chuyện chính trị. Cuộc đối đầu quan trọng nhất giữa họ là về vụ nàng ly hôn.
- Abbie, ba nghĩ rằng con đã quá hấp tấp, như thường lệ. - Ông nói khi được nàng cho hay là đã bỏ Christopher ra đi. - Cặp vợ chồng nào cũng có nhiều vấn đề. Nếu con chịu cố gắng tỏ ra thông cảm hơn một chút.
- Thông cảm! - nàng đã nổ bùng ra - Ba hãy cho con biết một người vợ phải tỏ ra thông cảm như thế nào khi khám phá ra chồng mình đang dan díu - thậm chí với những phụ nữ mà mình quen biết?
- Nào, cái đó không có nghĩa là...
- Ba chờ đợi con làm gì? Thừa nhận chuyện đó hả? Có phải ba muốn gợi ý rằng con nên ngoảnh mặt qua phía khác khi anh ta bôi nhọ con trước mặt tất cả bạn bè chăng? Con không chịu để bị nhục như vậy - không chịu nhục nữa đâu.
- Ba hiểu được rằng con bị tổn thương đến chừng nào bởi những chuyện...không kín đáo của cậu ta. - Ông đã lựa lời kỹ lưỡng, và đi đi lại lại trước bàn giấy như thể đang biện hộ cho khách hàng trước đoàn bồi thẩm. - Ba không tin cậu ta muốn để việc đó xảy ra. Những chuyện như vậy có thể bắt đầu một cách vô tình. Chưa kịp biết thì một người đàn ông đã thấy mình có dính líu vào quá sâu hơn là mình đã muốn. Chuyện đó không do cố ý sắp đặt. Tự nó xảy đến.
- Có phải là những lời nói do ở kinh nghiệm bản thân mà ra không, hả ba? - Nàng đã gay gắt vạn lại ông chỉ để thấy ông tái mặt và quay mặt đi để tránh cặp mắt nàng. Ông đã lộ vẻ có tội. Là hạng người không bao giờ bỏ lỡ một cơ hội để khai thác thắng lợi đã hé mở, Abbie tấn công ngay. - Ba đã không trung thành với mẹ con hồi nào chưa? Có phải vì vậy ba đã đứng về phe Christopher chống lại con, con gái ruột của ba? Ba không quan tâm sao, nếu con không có hạnh phúc?
- Dĩ nhiên là có, - Ông đã cương quyết đáp.
- Thiệt à? Đôi khi con cũng đánh dấu hỏi. - Nàng đã ngoảnh mặt đi, cố đè

nén sự chua xót trong lòng. - Ba ạ, con biết ba nghĩ rằng con phải tha thứ và quên đi chuyện đã xảy ra. Nhưng con không thể - và sẽ không làm vậy. Con không thể tin anh ấy. Không có lòng tin, không có tình yêu. Có lẽ từ trước đến giờ đã không có chút nào. Con không biết gì thêm, và thẳng thắn mà nói, con không thèm quan tâm. Con chỉ muốn thoát ra khỏi cuộc hôn nhân này và đẩy Christopher ra khỏi đời con.
- Mẹ kiếp, Abbie, chưa hề có một người nào trong dòng họ Lawson đã ly hôn.
- Vậy thì con là người đầu tiên phải không? Đã đến lúc có ai đó tạo ra một tiền lệ. - Trên đường đi ra, nàng dừng lại ở cửa phòng làm việc của ông. - Nhưng, ba đừng lo. Con sẽ không yêu cầu ba đại diện cho con trước tòa. Con sẽ nhờ luật sư khác - một người không có thắc mắc cao thượng như ba.
Sau đó đề tài ấy ít khi được đề cập tới nữa. Tuy nhiên Abbie biết ông không bao giờ thực sự tán đồng vụ ly dị cuả nàng. Nàng đã trở về nhà cha mẹ, ý thức được sự căng thẳng giữa hai cha con và quyết tâm ráng chịu cho qua. Nhưng chưa qua, thì ông đã chết. Nàng cảm thấy nghẹn ngào ở cổ họng, và nước mắt muốn trào lên.
Qua kính màu của cửa xe phiá sau, Abbie thấy Rachel Farr đứng giữa các mộ chí. Cha nàng đã có dan díu với một người đàn bà nào trong quá khứ chăng? Có phải Rachel là kết quả mối tình ấy chăng? Khả năng ấy có thật sự là phi lý như thoạt đầu nàng đã nghĩ hay không?
Có quá nhiều kỷ niệm đã quên đi một lần nữa làm cho câu chuyện ấy không có vẻ chỉ là một chuỗi trùng hợp ngẫu nhiên. Một vài lời qua tiếng lại giữa cha mẹ nàng, các chuyến đi Los Angeles thường xuyên, mỗi năm bốn năm lần, cách ông nhìn nàng như thể thấy ai khác - những cái mà trước đây nàng không xem là những mảnh ghép của một hình đố vui, nay lắp lại thật ăn khớp. Người chồng và cha tận tâm. Cha nàng đã đóng kịch chăng? Suốt bao nhiêu năm, ông đã lén nuôi một đứa con khác ở Los Angeles thật sao?
Cố xua đuổi cảm nghĩ bị phản bội, Abbie nhìn trừng trừng vào Rachel, một lần nữa nhận xét những điểm giống nhau đáng ngạc nhiên: màu tóc, khuôn mặt, và cặp mắt xanh. Khả năng của con ngựa cha - Ben có lẽ đã gọi vậy, theo ngôn ngữ của giới nuôi ngựa. Khả năng cuả một con ngựa giống truyền vẻ ngoài của nó cho con ngựa con do nó gây giống.
Nàng cảm thấy như cả thế giới của nàng bị lật úp lại và lắc mạnh. Nàng nghi ngờ tất cả những điều mà xưa nay nàng tin là thật. Suốt mấy chục năm, Abbie đã tưởng rằng hiểu rõ người cha. Bây giờ ông gần như là một người xa lạ. Ông đã yêu mẹ nàng thật sự không - hay yêu nàng không? Câu hỏi thật khó chịu, và cả những sự nghi ngờ...và các kỷ niệm bây giờ mang dấu vết của sự lừa phỉnh.
- Abbie, coi kìa! - Mẹ nàng kêu lên. Abbie lập tức trân mình lại, vì chắc

chắn mẹ nàng đã trông thấy Rachel Farr. - Phải đó là Lane Canfield không?
Qúa bị thu hút bởi Rachel, Abbie đã không chú ý tới người đàn ông đang nói chuyện với cô ta. Đó là Lane Canfield, bạn thân nhất của cha nàng. Nàng đã không gặp lại ông từ lễ cưới cách đây sáu năm, những ông ít thay đổi. Ông vẫn gọn ghẽ, vẫn là một nhân vật có quyền uy, và vẫn có được bề ngoài điềm tĩnh và mát mẻ trong cái nắng ban chiều, mặc dù đang bận bộ com- lê và thắt cà vạt. Nếu có gì thay đổi, thì đó là mái tóc cuả ông- từ xưa đã sớm hoa râm- bây giờ có bạc thêm. Nhưng ông nói chuyện với Rachel để làm gì vậy? Ông biết cô ta chăng? Ông có vẻ như quen cô ta. Nếu tất cả chuyện này có thật, thì không hợp lý hay sao nếu cha nàng đã thổ lộ với Lane? Sự hợp lý ấy càng khó chịu khi Abbie sực nhớ cha nàng đã cử Lane Canfield làm người thi hành chúc thư của ông.
- Ông Lane đấy. - Mẹ nàng ấn cái nút ở tay ghế, cố mở cửa kính tự động của chiếc xe hơi nhà. Cuối cùng tấm kính chạy xuống rè rè, và cái nóng ẩm ướt của buổi chiều tháng sáu xông vào trong xe. - Lane, Lane Canfield!
Nghe gọi tên mình, Lane quay lại và bước tới chào họ.
- Babs. Tôi rất tiếc không đến sớm hơn được. Tôi đang dự một buổi họp ở Ả Rập Saudi. Xế chiều hôm qua tối mới nhận được tin về ...vụ tai nạn...Tôi đã cố gắng đến càng sớm càng tốt, - Ông nói, và cầm tay bà.
- Anh có đến là đủ rồi. Dean coi trọng tình bạn của anh rất nhiều, chắc anh biết thế. - Babs bám víu vào tay ông. - anh về nhà chung xe với chúng tôi nhé!
- Dĩ nhiên. Cho tôi một phút.
Ông bước đi, và Abbie tự hỏi ông đi theo Rachel chăng. Nhưng không, ông bước tới chiếc xe hơi nhà màu đen đậu cách đó mấy chiếc và nói với tài xế, rồi quay trở lại. Nàng thấy tê tái cả người, không muốn tin chuyện này chút nào.
Khi Lane Canfield lên xe ở phía sau và ngồi xuống ghế, quay mặt đối diện với mẹ nàng. Abbie thấy cách ông nhìn nàng, để ý đến từng nét và rõ ràng thâm so sánh với Rachel. Ông không có vẻ bì ngạc nhiên vì sự giống nhau giữa hai cô - điều đó có nghiã là ông đã trông đợi thấy vậy. Abbie đã hiểu ra.
- Tối nay anh ở lại ăn tối nhé, Lane? Vợ chồng Ramsey và vợ chồng Cole sẽ có mặt, và một vài người khác cũng đã hứa sẽ ghé lại. Nếu được anh nhận lời thì chúng tôi thích lắm - Babs khẩn khoản nói.
- Tôi rất muốn. - Lane cố gắng chú ý trở lại người vợ góa của Dean, bà ta vẫn còn hấp dẫn ở tuổi bốn mươi tám.- Rủi thay tôi phải đi sớm. Tôi phải về phố tối nay vì có công việc.
- Tôi hiểu. - Babs gật đầu, giọng run run. Trong giây lát, bà có vẻ như sắp òa lên khóc, nhưng bà can đảm cố nén và quay lại Abbie. - Lane là rể phụ trong đám cưới của ba mẹ. Nhưng mẹ đóan là con đã biết, phải không, Abbie?

- Dạ phải, thưa mẹ.
- Tôi thiết nghĩ không bao giờ quên ngày ấy. - Babs thở dài, mặt lộ vẻ nhớ nhung. - Anh nhớ không, Lane, chiếc xe hơi của chúng tôi không chịu nổ máy? Dean đã bỏ công sửa nó gần một giờ. Chiếc áp dạ hội của anh ấy dính đầy mỡ, và tôi thì biết chắc thế là phải đi hưởng tuần trăng mật bằng xe ngựa thôi. Anh ấy làm mọi cách, nhưng không làm sao cho chiếc xe hơi chạy được.
- Tôi tin rằng xe thiếu mất vài bộ phận, - Lane mỉm cười, ông nhớ lại ông và vài người bạn nữa đã phá hỏng chiếc xe.
- Hèn chi, Babs cười ồ, tiếng cười vui vẻ vẫn còn có sức lôi cuốn sau bao nhiêu năm.- Tôi nhớ như anh đã cho chúng tôi mượn chiếc xe cuả anh.
- Phải.- Ông cùng bà nhắc lại kỷ niệm xưa trong khi ông hồi tưởng lại cái ngày xa xưa ấy.

Hai Chị Em

Chương 3

Khi các hàng rào ván sơn trắng đánh dấu giới hạn của River Bend hiện ra trước mắt, Lane hoang mang một lúc vì có cảm giác bị đưa trở về ngược dòng thời gian. Làm như cũng chính những con ngựa ngày xưa ấy đang ăn cỏ dưới các cành lá vươn rộng của các cây sồi và cây dẻ, phô các bộ lông trơn láng của chúng sáng loáng màu hồng, màu bạc và màu vàng. Bên kia chúng, ông trông chờ sẽ được thấy đầy xe hơi, và còn khách đến dự đám cưới chưa ra về.
Sau khi nhìn theo Dean và Babs lái xe đi, ông nhớ đã quay lại và thấy ông R.D.Lawson, thường ngày, ngạo nghễ và mạnh dạn, đang im lặng đứng bên ông, với vẻ nhìn xa xôi và trầm tư. Rồi thì R.D. liếc nhanh ông, như là chợt nhận ra ông đứng đó.
Lane nhớ ông đã nói:
- Vậy là, chúng đã ra đi. Chúng trông sung sướng bên nhau, phải không?
R.D. đã nhìn sững theo xe.
- Bác lấy làm lạ, - Ông ngập ngừng, rồi vi tiếp, - Bác ưa con bé. Nhưng nếu nó cứ làm ra vẻ bất lực va ngu đần, thì không bao lâu đâu, nó sẽ tin là thật. Thật là xấu hổ, nó không biết bà mẹ của bác. Bà cụ mới là một người đàn bà, - Ông đã nói lớn và đồng thời vỗ mạnh vào lưng Lane, rồi bóp mạnh vào vai Lane. - Đi vào đi. Buổi liên hoan chưa chấm dứt.
Lúc bấy giờ, Lane đã xem lời mô tả Babs cuả R.D. là hạ gía nàng một cách bất công. Nhưng sau hơn ba mươi năm, Babs vẫn còn giữ nguyên tính trẻ con đáng yêu ấy. Bà vẫn nhắc ông nghĩ đến một cô bé cần có người trông nom. Babs ưa thích liên hoan và áo quần đẹp. Lane tự hỏi phải chăng R.D. đã nói đúng. Bà đã đóng trò chăng? Vai trò đã biến thành thật chăng?
Lan lén quan sát kỹ bà Babs đang ở trước mặt ông, gương mặt bà sau tấm mạng vẫn còn ít nếp nhăn, mái tóc uốn cong vẫn còn dịu dàng đầy nữ tính, màu tóc vẫn còn giữ được màu vàng sẫn như xưa, không biết là tự nhiên hay nhuộm, ông không biết. Trong đôi mắt màu nâu cuả bà, ông thấy hiện lên vẻ u buồn và lạc lõng. Khi năm sáu con ngựa con mới lên hai tuổi nhảy vọt ra xa hàng rào, lộ vẻ sợ hãi, bà nói:
- Dean không bao giờ chán nhìn chúng làm trò. - Khi xe hơi chạy ngang qua, mấy con ngựa nhỏ cong đuôi chạy băng ngang đồng cỏ, và rẽ ra như cánh quạt giữa các thân cây sồi cổ thụ để đứng nhìn theo. - Cái đẹp đang chuyển động. Mỹ thuật sống, - Dean thường nói chúng như vậy.

- Đúng thế. - Lane nói, nhưng ông không khỏi có ý nghĩ rằng, ngay cả sau khi chồng chết , bà ta vẫn còn bám víu vào chồng.
Chiếc xe hơi dậu lại trước toà nhà. Lane chờ cho người tài xế đỡ Babs xuống xe, rồi bước xuống theo. Một con ngựa đực giống hí vang ở khu chuồng ngựa, xé tan sự tĩnh mịch cuả buổi chiều tàn. Quay về phía tiếng ngựa hí, Lane lơ đểnh ghi nhận tất cả những sự thay đổi do Dean đem lại từ khi thay cha cai quản River Bend cách đây mười chín năm.
Vựa cỏ cũ đã giở đi để dành chỗ cho một khu chuồng ngựa, có cả những sân quần ngựa và những tiện nghi hỗ trợ. Khu chuồng ngựa rộng gấp đôi chuồng ngựa cũ. Tất cả các nhà mới dựng sau đều bắt chước kiểu tòa nhà chính có đầu hồi và mái hình bán cầu. Xa xa, một con ngựa đực giống, màu hồng bệ vệ bước đi dọc một hàng rào cao, cổ uốn cong và đuôi phất qua phất lại, cái đầu nhỏ và thanh tú ngẩng cao để đánh hơi trong gió.
Lane đóan rằng con ngưa. ấy vừa hí mt tiếng xe tan không khí vừa rồi.
- Đó là con Nahr El Kedar. - Abbie lên tiếng lần đầu từ khi rời nghiã trang. - Bác đã giúp ba cháu nhập nó từ Ai Cập.
- Tôi đã quên mất. Chuyện ấy cách đây đã quá lâu. - Vào khoảng hai mươi năm, nếu ông không lầm. Phần đóng góp của ông tương đối không đáng kể, ông chỉ giới thiệu Dean với một số người ông có tiếp xúc ở Trung đông, để nhờ họ giúp cho việc nhập con ngựa sang nước Mỹ được dễ dàng.
- Bác muốn xem nó không? - Ánh mắt nàng có vẻ thách thức khi nhìn ông.
Lane nghĩ thầm nếu có Dean ở đây, ắt hẳn ông ta sẽ gọi cái nhìn ấy là cái nhìn muốn nói: - Ông- hãy- đi- với- tôi, đi ngay bây giờ. - Cuả bà nội ông ta.
- Abbie,- Babs nói, giọng do dự.
- Mẹ đừng lo, con không giữ bác lâu đâu. Không chờ ông bằng lòng, nàng đã bước đi với vẻ tự tin về phiá chuồng ngựa giống. Lane đành đi theo mấy bước, ông nhận thấy người không cao như ông tưởng. Đôi gót giày cao làm người ta có ảo tưởng là nàng cao, lại thêm nàng có một bộ điệu ưỡng mình, ra vẻ là có chiều cao, nhưng thực sự nàng thấp hơn ông mấy phân Anh. Lạ nhỉ! Ông nhớ lại - và biết là mình đã lầm. Rachel mới cao bằng ông.
- Cháu thấy bác nói chuyện với cô ấy ở nghĩa trang.
Lane bất thần ngỡ ngàng vì câu nói cuả Abbie, tiếp theo ngay sau ý nghĩ vừa rồi của ông.
- Cháu thấy bác nói chuyện... với ai?- Ông hỏi lại, và ý thức được mình đang nói về một vấn đề tế nhị.
- Cháu tin rằng tên cô ta là Rachel Farr. - Nàng quay cặp mắt xanh sáng rực nhìn ông. - Cô ta tự xưng là con gái của ba cháu. Có thật vậy không?
- Phải! - Lane đáp, ông không thích thú gì đóng vai người cất bỏ điểm hoài nghi cuối cùng. Nhưng nói dối cũng không ích lợi gì.
Liền tức thì nàng quay nhìn về phía trước mặt và tiếp tục đi tới, nhưng

không còn vẻ ung dung như trước, để lộ ra sự bối rối trong lòng mà nàng cố đè nén một cách tuyệt vọng.
- Nhưng tại sao ba cháu lại...- Vừa hỏi ra thì thấy vẻ ngây thơ, nên Abbie cắt ngang. Nàng đã có kinh nghiệm bản thân về sự không trung thành của một người chồng, không vì một lý do thực tế nào, không có một sự liên minh hợp lý nào...và không có gì trục trặc trong đời sống tình dục của hai người. Thế nhưng, ý nghĩ rằng cha nàng đã không trung thành với mẹ nàng, khiến nàng run lên.- Cháu luôn tưởng rằng cha mẹ cháu có hạnh phúc bên nhau.
Chỉ bây giờ, cố nhớ lại thái độ của họ khi ở với nhau, nàng mới vở lẽ ra rằng họ ít giống nhau. Cha nàng thì mải mê với các con ngựa, nhưng mẹ nàng không để ý đến chúng, ngoại trừ để dụ các buổi chiêu đãi kèm theo các cuộc trình diễn quan trọng. Trong câu chuyện giữa họ, mẹ nàng không bao giờ nói đến gì khác ngoài các buổi liên hoan, áo quần, kiểu trang trí mới trong phòng, những mẩu chuyện về người này người kia, và dĩ nhiên, thời tiết. Abbie chán ngắt khi nghĩ đến đã bao nhiêu lần nghe mẹ tuyên bố một cách vui thích: "Tôi không bao giờ đàm luận về chính trị, kinh doanh, hay kinh tế. Bằng cách đó, tôi không bao giờ để lộ sự dốt nát của tôi". Và bà đã cho thực hành điều đó. Nếu một câu chuyện xoay quanh một đề tài nghiêm túc, thì hoặc là bà đổi đề tài, hoặc là bà bỏ đi. Nhưng Babs là vậy. Bà ta vui, dễ thương và hời hợt một cách đáng ưa. Ai cũng thương mến bà.
Trời đất ơi, có nhiều khi Abbie muốn nắm bà mà lắc cho mấy cái. Khi còn bé, có vấn đề gì, người không thể nói cho mẹ hay, dù vấn đề nhỏ nhặt đến mấy. Nàng không hài lòng với câu trả lời có sẵn của bà:"Nếu là mẹ, thì mẹ chẳng thèm lo. Mọi việc tự nó sẽ trở nên êm đẹp". Và rất thường, cha nàng cũng không có mặt. Abbie đã trút hết các vấn đề rắc rối của nàng cho Ben. Có phải cha nàng cũng đã tìm cái đó ở một người tình nhân? Một người để nói chuyện? Một người chịu nghe và hiểu? Một người khác hơn là một vật trang trí trên cánh tay ông? Một người hấp dẫn ông về trí tuệ cũng như về tình dục? Gần như tức thì, Abbie xua đuổi các ý nghĩ ấy vì chúng có ý không tốt đối với mẹ nàng. Dù mẹ nàng làm ông thất vọng về một số mặt, cha nàng cũng không có quyền lấy một người đàn bà khác. Ông đã phản bội bà. Ông đã phản bội lại cả hai mẹ con nàng.
Lane và Abbie đến bên chuồng ngựa, Abbie bước tới sát các tấm ván dày màu trắng. Con ngựa đực giống màu hồng sẫm, bộ lông láng mướt giống màu gỗ đỏ, bệ vệ bước tới phía nàng, vừa khịt mũi vừa hất đầu lên, rồi uốn cổ qua tấm ván trên cùng và đưa đầu có những nét khắc hoa. sắs sảo về phía nàng.
Là một hình tượng của sự phản ứng nhanh nhẹn, con ngựa đực giống đứng yên một lúc, đưa mõm chà vào lòng bàn tay của nàng, cặp mắt to màu đen của nó sáng rực lên vì thích thú, hai tai vểnh lên và úp vào, hai chót tai gần

chạm nhau, hai lỗ mũi nở ra, để lộ bên trong màu hồng. Mặc dù cái đầu tam giác rộng, và cái mặt cuả nó hơi to quá, tròn quá, con ngựa vẫn có đặc tính rõ rệt của giống đực.
Bất thần nó ngẩng cao đầu và nhìn về phía mấy con ngựa cái nuôi để đẻ đang ăn cỏ ngoài xa, không để ý đến Abbie đang với tay lên vuốt chòm lông đen rũ xuống, che khuất vệt trắng hệp trên trán. Quay cái đầu một vòng như rắn, con ngựa đực giống nhích ra xa nàng, và quay bước đi dọc theo hàng rào.
- Kedar còn sức khỏe rất tốt đối với một con ngựa giống hai mươi hai tuổi, - Abbie nói.
- Trông nó còn đẹp lắm. - Lane nói.
- Các chân cuả nó không có hoàn hảo nữa, Ống chân cuả nó hơi to và lùn. Nhưng cái đầu của nó thì tuyệt hảo không thể tưởng tượng; ba cháu ngày xưa luôn luôn chú trọng đến đầu ngựa. Hễ con ngựa Ả Rập nào có cái đầu đẹp, ông coi như nó có đủ bốn chân. Loại ngựa Ả Rập có dòng máu Ai Cập thuần túy nổi tiếng là có đầu đẹp theo lối cổ điển, đó là nguyên nhân tại sao tất cả ngựa Ả Rập ở đây đều thuộc dòng dõi trực tiếp của ngựa Ai Pasha Sherif - tất cả, trừ con ngựa cái hai tuổi đằng kia. - Abbie chỉ con ngựa màu trắng bạc đứng cạnh hàng rào ở đồng cỏ gần đó. - Mẹ nó là con ngựa Ả Rập chót do ông nội cháu nuôi. Sau khi ông nội chết ba cháu bán chúng đi, cháu không chịu cho ba cháu bán. Ba cháu cho cháu con ngựa cái ấy năm ngoái.
- Rõ ràng cháu thừa hưởng của ba cháu tính yêu ngựa.
- Chắc vậy.- Khi con ngựa đực giống trở lại gần chỗ hàng rào nơi họ đứng, Abbie lơ đễnh vuốt má nó.- Nếu cháu muốn ở bên ba cháu, cháu đã không có cách nào khác.
Nàng liền hối tiếc đã thốt ra một câu nói cay đắng, nhất là nó chỉ đúng một phần. Suốt đời, nàng đã luôn luôn coi ngựa là bạn chơi. Nàng ưa thích làm lụng với ngựa Ả Rập và ở quanh chúng - không phải vì cha nàng, mà vì nàng cảm thấy mãn nguyện.
Thở khì khì, con ngựa chà mõm vào lòng bàn tay nàng. Abbie trở lại đề tài đang bận tâm nàng.
- Mẹ cháu ắt đã biết chuyện đó từ lâu. Tại sao bà chịu đựng được? - Abbie thật ra không chờ đợi trả lời, nhưng Lane trả lời nàng:
- Bác nghĩ rằng...họ đã đi đến một thoa? hiệp ngầm.
- Mẹ cháu thật là có biệt tài làm ngơ trước cái gì khó chịu. - Abbie thừa nhận với giọng mỉa mai. Nhưng câu trả lời cuả ông giải thích cho nàng tại sao nàng giữ những hình ảnh từ lúc còn bé về việc mẹ nàng đóng cửa ngồi luông trong phòng hàng giờ và khi ra thì mắt đỏ hoe và sưng húp, mỗi khi cha nàng thực hiện.
- Mẹ cháu thật là có biệt tài làm ngơ trước cái gì khó chịu. - Abbie thừa nhận

với giọng mỉa mai. Nhưng câu trả lời cuả ông giải thích cho nàng tại sao nàng giữ những hình ảnh từ lúc còn bé về việc mẹ nàng đóng cửa ngồi luôn trong phòng hàng giờ và khi ra thì mắt đỏ hoe và sưng húp, mỗi khi cha nàng thực hiện một chuyến đi "vì công việc kinh doanh" đến California; tuy nhiên mấy năm sau này, Abbie chỉ có thể nhớ là mẹ nàng im lặng một cách bất thường ngay khi ông ra đi. - Có bao nhiêu người khác biết về chuyện dan díu của ba cháu?
- Thoạt đầu, người ta có bàn tán, nhưng rồi đã yên từ lâu.
- Và người đàn bà ấy, người ba cháu dan díu với - bà ta ra sao rồi?
- Bà ta đã qua đời cách đây mấy năm. Rachel đã sống khá tự lập từ khi lên mười bảy.
- Bác trông chờ cô ta có tên trong danh sách những người thừa kế của ba cháu, có phải vậy không?
- Bác nghĩ rằng có thể giả thiết một cách hợp lý là ba cháu có ghi tên cô ta vào tờ di chúc.
- Và nếu ba cháu không ghi, cô ta có thể thưa kiện đòi hưởng một phần gia tài, phải vậy không?- Abbie hỏi một cách thách thức, nói lên sự lo sợ đã dày vò ruột gan nàng trên đường đi từ nghĩa trang về nhà- vừa lo sợ, vừa giận dữ và oán thù sâu sắc. River Bend là nhà của nàng. Nó thuộc về dòng họ Lawson đã mấy thế hệ. Cái cô Rachel kia không có quyền gì trên một phần nào của nó.
- Cái đó sẽ tùy theo chúc thư đã viết như thế nào. Dean có thể đã để lại phần lớn gia sản của mình cho vợ góa là Babs, hay ông có thể lập một quỹ ủy thác, cho vợ được quyền hưởng dụng suốt đời tài sản cuả ông, với điều khoản quy định là tài sản ấy thuộc về những người thừa kế, sau khi vợ Ông chết.
- Những người thừa kế? Bác dùng số nhiều?
- Cho tới khi đọc chúc thư, Abbie ạ, bác nghĩ rằng chúng ta không nên nói trước.
- Cháu không giống tính mẹ cháu, bác Lane ạ. Thà cháu đối đầu với mọi trừơng hợp có thể xảy đến. Và bác không thể phủ nhận là chuyện này có thể dẫn tới một cuộc tranh chấp dai dẳng và xấu hổ trước toà án.
- Chuyện đó có thể.
Quay mặt đi, Abbie nhìn qua các đồng cỏ trải dài đến tận hàng cây ôm theo bờ sông Brazos ở xa. Nàng biết từng tấc đất cuả River Bend, từng bụi rậm, từng cây to. Những con ngựa đằng kia - nàng có thể kêu tên từng con, và nói phả hệ cuả nó. Đây là gia tài của nàng được hưởng. Làm sao Lane có thể đứng đó mà bảo nàng đừng lo?
- Tình nhân cuả ba cháu là ai? Bà ta ra sao? - Nàng cảm thấy ông do dự, nên quay lại đối mặt ông. - Cháu muốn biết. Và bác đừng ngại làm cháu quá xúc

động. Tốt hơn là cháu nên biết sự thật sau bao nhiêu năm trời. Có lẽ mẹ cháu không biết câu chuyện ấy như thế nào. Chỉ có bác mới có thể cho cháu biết.
Sau khi nhìn ngắm nàng một lúc lâu với vẻ suy tư, Lane bắt đầu nói cho nàng nghe những điều ông biết.
- Bà ta tên là Caroline Farr. Bà ta la người đâu đó miền Đông, bác chắc vậy. Dean gặp bà trong một cuộc triển lãm tranh của tư nhân ở viện bảo tàng mỹ thuật ngay tại Houston này.

Hai Chị Em

Chương 4

Nóng và mệt, Dean kéo lỏng cái nút cà vạt trong khi bước lên cầu thang lớn dẫn đến căn hộ Ở lầu hai, nơi chàng và vợ Ở chung. Chàng ước chi có thể cất bỏ tất cả sự đè nặng và sự thất vọng của công việc ở văn phòng một cách dễ dàng như là cất bỏ bộ com- lê làm việc và cà vạt chàng mang để đến văn phòng. Trong ba năm ròng rã chàng đã cố gắng nhưng không đạt được tiêu chuẩn đòi hỏi. Trong khi R.D. lấy quyết định về làm ăn một cách dễ dàng, thì Dean đau đầu cả mấy ngày mới đề nghị được một đường lối hành động, và ngay cả lúc đó, trong hầu hết các trường hợp chàng đã không xét đến một nửa sự chọn lựa do R.D. nêu lên. Chưa bao giờ chàng cảm thấy mình không xứng đáng như vậy.
Phi ngựa một cuốc dài trước khi ăn tối, là cái chàng cần, Dean quyết định như vậy, khi đẩy cửa bước vào, vào phòng ngủ cuả hai vợ chồng. Chàng đứng dừng lại, khi thấy Babs mặc cái áo choàng và ngồi ở bàn trang điểm, đang ngắm mình trong gương.
- Anh về đấy à, anh yêu. Hôm nay làm việc thế nào? - Bóng nàng trong gương mỉm cười với chàng.
- Tồi tệ. - Dean kéo cái cà vạt ra khỏi cổ và đóng cửa lại.
- Thật quá khổ! Nhưng tối nay anh có thể thư giãn và quên hết để tận hưởng niềm vui cuả anh, - nàng vui vẻ nói và khoát tay về phía chiếc giường có bốn cột chạm trổ tinh vi, đầu cột trang trí hoa mỹ, và chân cột kiểu Marlborough.- Em đã bảo Jackson soạn áo quần cuả anh ra sẵn, và bồn tắm đã đầy nước sẵn cho anh tắm.
Dean trừng mắt nhìn bộ quần áo dạ hội bày ra gọn ghẽ trên tấm trải giường in hoa màu đào và xanh lá, chàng bắt đầu run lên vì tức giận.
- Chuyện gì vậy? Em đừng nói, để anh đoán. Một buổi liên hoan chết tiệt cuả em nữa chứ gì? - Chàng không thể giấu sự chán ghét cuả chàng. Đêm này đến đêm khác, luôn luôn có chuyện, không được mời đi ăn tối chính thức, thì đi dự một công cuộc từ thiện - hoặc nếu họ Ở nhà, thì luôn luôn có khách đến ăn tối với họ, nếu họ không đứng ra tổ chức chiêu đãi.
- Anh yêu. - Babs quay nửa mình lại nhìn chàng, đôi mắt màu nâu tròn xoe vì vẻ ngạc nhiên và bị tổn thương tự ái mà chàng biết quá rõ sau gần ba năm lấy nhau. - Tối nay có cuộc triển lãm tư ở viện bảo tàng. Khi người ta hỏi, anh đã nói là muốn đi dự kia mà.
Có lẽ chàng đã nói vậy. Chàng không nhớ. Óc chàng bận bịu nhiều chuyện

khác quá.
- Anh đã đổi ý, và chúng ta sẽ không đi.
- Nhưng mọi người đang trông đợi chúng ta đến.
- Chúng ta không thể ở nhà yên tĩnh một buổi tối nào cả sao? - Chàng định nói thêm, - để nói chuyện với nhau, - nhưng chàng đã biết được là Babs không muốn nghe. Mỗi lần chàng thử nói lên sự hoài nghi cuả mình về vai trò của chàng trong công ty và sự bất mãn cuả chàng, nàng chỉ gạt phăng đi bằng một câu tương tự như là:"Bây giờ còn khó khăn, nhưng em biết anh sẽ giải quyết được êm xuôi. Anh luôn luôn thế". Chàng cố gắng tự nhủ rằng có một người vợ tinh tưởng ở chàng là một điều tuyệt diệu , tin chàng có thể đối phó với việc đó. Nhưng chàng không đủ sứs đối phó. Nàng sẽ nghĩ gì về chàng khi biết được điều đó?
- Chúng ta sẽ ở nhà nếu đó là điều anh muốn. Thật tình em không biết rằng anh không muốn đi tối nay. Em xin lỗi. Em rất tiếc thật sự.- Nàng đứng dậy rời khỏi tấm nệm bọc nhung màu hồng đào lót trên ghế ngồi ở chiếc trường kỷ chạm trổ, và băng qua phòng đưa hai bàn tay ôm mặt chàng. - Em muốn làm bất cứ gì anh muốn. Do đó, nếu anh không muốn đi, em cũng không muốn.
Nàng vui vẻ mỉm cười, nhưng chàng biết nàng nói dối. Nàng thích những buổi tiệc tùng ấy. Chúng cho nàng có lại cơ hội chơi trò ăn mặc, chưng diện như khi còn là một cô bé. Chàng cảm thấy có lỗi đã khiến nàng mất cơ hội ấy. Không phải chỉ vì chàng thấy khổ sở, mà bắt nàng chịu khổ sở cả buổi tối.
- Chúng ta sẽ đi.- Chàng nắm bàn tay nàng và áp các đầu ngón tay của nàng lên môi chàng- Có lẽ em đúng. Anh cần đi chơi để khỏi nghĩ đến văn phòng.
- Em biết em đúng.- Nhón chân lên, Babs hôn chàng nồng nàn.- Nào bây giờ anh gấp rút đi tắm kẻo nước nguội lạnh hết cả rồi.
Mấy phút sau, Dean nằm duỗi ra trong bồn tắm dài có chân như móng vuốt, để từ từ giảm bớt sự căng thẳng trong khi nhấp từng ngụm rượu Bourbon pha nước mà Babs đã ý tứ rót cho chàng. Chàng lơ đễnh nghe Babs nói huyên thuyên với chàng bên kia cánh cửa buồng tắm riêng của họ.
- Thế nào anh cũng thích chiếc áo dài mới em mặc tối nay, Dean ạ.- Ngừng một chút, rồi nàng nói tiếp - Anh nhớ nhắc em mang đôi giày có gót nhọn trong buổi liên hoan tới có khiêu vũ mà chúng ta sẽ dự. Chúng thật sự chết người. Em sẽ trị một lần cho chừa luôn cái anh chàng Kyle Mac Donnelle thuận chân trái hay dẫm lên chân em. Ồ, nhân nói về chữa trị, em sực nhớ...Ngày hôm kia em vừa nói chuyện với Josie Phillips, cô ta bảo em rằng nếu muốn bảo đảm chắc chắn có thai chúng ta nên yêu nhau trong một đêm trăng rằm.
- Cái gì? - Nước tràn ra chung quanh trong khi Dean ngồi bật dậy trong bồn

tắm, hy vọng chàng đã nghe lầm.
- Một đêm trăng rằm.- Anh có bao giờ nghe chuyện lạ kỳ như vậy chưa? Nhưng Josie thề rằng cả bốn đứa con cuả cô ta đã được thụ thai trong khi Homer và cô ta làm tình trong những đêm mà bên ngoài trời đang có trăng tròn. Em đã xem lịch, và giữa tháng tới mới lại có trăng tròn.
Dean bước ra khỏi bồn tắm nhanh như chớp. Chàng còn rỏ nước giọt khi mở cửa thông và bước vào phòng ngủ, lơ đểnh buộc cái thắt lưng áo choàng bằng vải xù xì ngang lưng.
- Babs, em đã bảo với bao nhiêu người là em không thể có thai?
Nàng nhìn chàng rồi nhún vai.
- Em không biết nữa. Không còn bí mật gì nữa. Người ta không mù mắt. Họ có thể thấy rằng em sẽ không có con, - Babs nói, và đưa bàn tay vuốt cái eo bó sát của chiếc áo dài dạ hội hở hai vai bằng lụa có hoa đen in trên nền trắng. - Chứ em phải trả lời thế nào khi họ hỏi em bao giờ chúng ta có con? Rằng chúng ta chưa muốn có? Anh biết là chúng ta muốn. Và anh biết R.D. ao ước chúng ta có con đến chừng nào?
- Anh nghĩ đó không phải là một chuyện để em đem đi kể khắp nơi với bất cứ con Helen, Mary hay Jane nào.- Chàng đã có quá đủ rắc rối để còn phải đối đầu với những người bạn biết rằng cả việc cho vợ có mang chàng cũng không làm được.- Nếu em muốn thổ lộ với một người khác, thì hãy nói với một bác sĩ.
- Có nói rồi.- Nàng mang chiếc bao tay dài dạ hội bằng da dê trắng, cẩn thận vuốt cho nó sát vào từng ngón tay.- Ông ta nói rằng em chỉ quá lo lắng đấy thôi. Cái mà chúng ta cần làm là thử ngưng làm tình một thời gian. Có bao giờ anh nghe một chuyện phi lý như vậy không? Làm sao ông ta có thể trông đợi em có thai, mà chúng ta chẳng làm gì cả?- Nàng với lấy chiếc bao tay kia.- Anh phải gấp rút lên và mặc đồ vào chứ, anh cưng. R.D. đã chờ chúng ta dưới nhà.
Ở phòng triển lãm tư về các tác phẩm mới tậu được tại viện bảo tàng mỹ thuật, Dean dửng dưng trước những bức tranh mới. Chung quanh chàng tiếng người xì xào nho nhỏ, thỉnh thoảng mới có tiếng cười lịch sự. Dù khung cảnh đổi khác, buổi họp mặt cũng không có gì khác - cũng những người đó, những lời đối thoại như vậy, và những y phục thời trang sang trọng như vậy, giống tất cả các cuộc họp mặt mà Babs nằng nặc đòi chàng đưa đi dự.
Bây giờ chàng tiếc rằng đã nhượng bộ và chịu đi. Lẽ ra chàng có thể ở nhà với bầy ngựa. Hai tuần nữa sẽ có một buổi trình diễn, và chàng muốn nửa tá ngựa Ả Rập của chàng sẽ tham dự với tình trạng thể chất tốt nhất. Chẳng phải chàng có điều gì lo ngại - đã có Ben lo việc ấy. Ben có thể làm việc với ngựa suốt cả ngày, và ngày này qua ngày khác, làm chàng ganh tị. Chàng chỉ

có sức cưỡi ngựa một vòng lúc tảng sáng mà thôi.
Khi Babs đi qua một bức tranh khác, Dean tà tà đi theo, làm bộ chú ý mặc dầu chẳng thấy thích thú gì cả. Bức tranh thuộc loại siêu thực, một sự trộn màu và hình tượng chẳng đâu vào đâu. R.D. nhập bọn với họ, theo sau có vợ chồng Mac Donnell.
- Tác phẩm kỳ lạ thật, phải không?- Beth Ann nhận xét, trong khi ngắm sững bức họa như thôi miên.- Đầy nghị lực và có tác dụng mạnh, ông có nghĩ vậy không?
Dean gật đầu, và cầu mong có một ly rượu để uống.
- Tôi nghĩ rằng - Babs ngừng một lát và ngắm nghía bức tranh lâu hơn một chút - Họa sĩ này ắt hẳn yêu màu đỏ thực sự.
Cử tọa im lặng một lát. Rồi R.D. phá ra cười.
- Babs, con dùng chữ thật hay, - Ông nói, và rút khăn tay ra lau mắt.- Có trời đất chứng giám, đấy là những lời thẳng thắn nhất tôi được nghe tối nay. Đi tới nữa đi.- Ông quàng cánh tay hộ pháp quanh hai vai cô con dâu và đưa nàng đi tới một bức tranh ở phía bên kia gian phòng.- Con phải xem bức tranh ở phía này.
Beth Ann hơi bối rối đi theo họ, và kéo Kyle theo cô ta, nhưng Dean dừng lại và làm bộ quan sát kỹ bức tranh trên tường. Ngay lúc này, chàng không muốn ở gần cha.
- Ông thích bức này không?
Dean liếc người phụ nữ vừa mới đi đến và dừng lại bên phải chàng. Chàng hơi ngạc nhiên vì không quen cô ta. Cái đó cũng là một điểm mới, nhưng người phụ nữ ấy cũng thế. Cô ta không ăn mặc giống Babs hay bà bạn nào của nàng. Thay vì vậy, cô ta mặc một áo dài đen tầm thường và không đeo món nữ trang nào. Mái tóc đen của cô ta chải ra đàng sau, để lộ hết khuôn mặt, rồi xõa như thác xuống lưng - một kiểu tóc khác xa kiểu uốn quăn từng lọn theo lối Ý của Babs.
Dù ngoại hình của cô ta khác thường, Dean cũng không thích nói chuyện vẩn vơ với một người xa lạ.
- Tôi thấy bức họa này rất đáng chú ý.- Chàng nói và định đi tới.
- Như vậy là ông không thích nó.- Cô ta nói toạc ra.
- Tôi không nói vậy.- Dean cau mày.
- Không, - cô đáp. - Ông đã nói rằng nó rất đáng chú ý. Đó là câu nói mọi người thường dùng khi họ không thích thật sự một cái gì.
- Vậy thì không đúng. Tôi ngẫu nhiên lại thích trường phái siêu thực, - chàng đáp, hơi bực mình vì giọng cô ta có ẩn ý khiển trách, và chán ghét cái thái độ của người khác cho rằng họ biết chàng thích hay muốn cái gì.
- Cái này không phải là siêu thực chính hiệu, không giống như Dali. - Cô ta tiếp tục ngắm nhìn bức tranh, cặp lông mày rậm khác thường nhíu lại. - Nó

còn liền lạc quá nên không phải vậy. Cái này giống một hình vẽ đố vui nhiều hơn.
Cô nói với giọng chắc chắn và có thẩm quyền khiến Dean không nhịn được.
- Cái gì khiến cô nghĩ vậy?
- Bởi vì...- Và cô tiếp tục giải thích sự sử dụng các con số làm biểu tượng cho nhân loại và trí tuệ loài người đặt trước cái nền là màu đỏ rực của mặt trời, màu xanh lục tươi rói của đất, màu xanh quay cuồng của nước, tạo ra một hình ảnh trừu tượng của con người và mối liên hệ giữa nó với thiên nhiên.
Dean chỉ nghe một phần, vì vào giữa câu, chàng bị mê hoặc bởi sự nhiệt thành của cô ta, - một sự nhiệt thành và nghiêm túc vừa say đắm. Nó lộ ra ở cặp mắt màu xám cuả cô, màu xám của những đám mây đang ùn ùn kéo tới trong một cơn giông, có những tia chớp bắn ra giữa các đám mây, và ở trung tâm chúng đen lại như hạt huyền. Và lẽ tự nhiên, từ đôi mắt sự chú ý của chàng chuyển xuống miệng cô. Đôi môi dầy mềm mại, môi dưới mọng và hơi trề ra - khêu gợi một cách lộ liễu, không giống như đôi môi hình trái tim xinh đẹp cuả Babs. Dean bắt đầu tự hỏi đôi môi ấy thế nào khi cô ta mỉm cười.
- Cô làm ở bảo tàng viện này à?
- Không.
- Cô nói rất rành làm tôi tưởng...- Chàng nhún vai bỏ lửng câu nói.
- Tôi đã học kỹ về mỹ thuật, và bỏ ra hai năm ở Âu châu để đi xem các viện bảo tàng, nghiên cứu kỹ các tác phẩm cuả các họa sĩ danh tiếng thời xưa.
- Cô sưu tập tranh à? - Tuy chàng chưa bao giờ đóan trúng tuổi của một người đàn bà, nhưng chàng cho rằng nàng còn trẻ, trẻ quá để làm một nhà sưu tập tranh. Dean chắc rằng cô không thể nào lớn tuổi hơn chàng.
- Không.- Cô nhìn chàng với vẻ khoan dung vui vẻ.- Tôi là họa sĩ.
- Thật à! Đừng nói với tôi bức tranh này do cô vẽ. - Dean nhìn sững bức tranh sơn dầu mà cô ta vừa giải thích rất thông thạo cách đó mấy phút.
- Không. - Lần đầu tien cô mỉm cười - chỉ đôi môi cong lại, không hở ra.- Phong cách cuả tôi náo động hơn nhiều, kích động cảm xúc hơn, không phải là phong cách của trí óc như bức này.- Trong khi cô đưa tay chỉ vào bức tranh, Dean để ý hai bàn tay, các ngón dài, và móng tay cắt ngắn. Hai bàn tay của nghệ sĩ, duyên dáng một cách tự nhiên.
- Cô tên gì? Tôi có cảm giác bất an là sẽ bị bối rối khi biết cô là ai.
- Tôi không tin như vậy.- Lại nụ cười mỉm.- Tôi là một họa sĩ thuộc hàng mà người ta gọi là đang vươn lên. Tên Caroline Farr chắc không có nghĩa gì đối với ông. Có lẽ một ngày nào đó, chứ giờ thì không.
- Tên tôi là Dean Lawson.- Họ bắt tay nhau, và Dean để ý mấy ngón tay của cô mạnh bạo, cái bắt tay chắc nịch. Chàng cũng để ý tên chàng không có

nghĩa gì cả đối với cô. Hơn thế nữa, cô không lộ vẻ gì đã có ấn tượng sâu sắc vì chàng. Lòng vị kỷ của chàng hơi bị va chạm. Với ngoại hình và tên tuổi của chàng, Dean chưa bao giờ gặp khó khăn trong vấn đề thu hút phái nữ, nhưng Caroline Farr rõ ràng khác hẳn.- Tôi thích có lúc nào đó được xem tranh cô vẽ.
- Tôi phải báo trước với ông là không thuộc loại siêu thực.
- Vợ tôi ắt vui thíc được nghe vậy. Bà ta không thích loại đó chút nào.
Đến đó, cuộc đối thoại giữa họ trở lại với đề tài mỹ thuật, và đề tài có nhiều người không thể hiểu các hình thức và phong cách khác nhau của mỹ thuật. Nói chính xác ơn, thì là Caroline nói và Dean chỉ tán đồng.
- Giọng của cộ..- Dean cố nghĩ xem ở đâu nhưng đành chịu thua.- Cô ở đâu đó ở miền Đông, phải không?
- Ở Connecticut.
- Cô đến viếng thăm Houston mà thôi, phải không?
- Không hẳn thế. Hiện giờ tôi ở trọ tại một nhà nghỉ mát của một người bạn ở Galveston.- Khi nghe cô nói thế, Dean bất giác nhìn qua các quan khách đang đi loanh quanh trong phòng, cố nhớ xem người nào có mt cái nhà trên bãi biển đảo Galveston.- Nhà đó không phải của người nào ở đây cả.
- Cô dễ đọc ý nghĩ của tôi thế sao?- Dean mỉm cười.
- Vâng.
- Rất tiếc. Nhưng, vì cô không phải là người xứ này, chắc chắn cô là khách mời cuả ai đó.
- Tại sao?
- Bởi vì buổi triển lãm tối nay phải có thiệp mời mới vào được. Các bức tranh này chỉ trưng bày cho công chúng xem bắt đầu từ ngày mai.
- Ngày mai tôi sẽ ở Galveston. Tôi muốn coi tối nay.
- Chúa ơi!- Bất giác Dean hạ thấp giọng.- Cô muốn nói cô đã vào xem lậu, đã vào bừa?- Chàng vừa thấy khó tin, vừa thán phục sự táo bạo cuả cô.
- Dĩ nhiên.- Cô nói như xem chuyện đó là bình thường và dửng dưng đến độ có thể gọi là ngạo nghễ.- Đây không phải là nhà riêng của ai, mà là một viện bảo tàng công cộng. Tại sao mở cửa cho một hạng người- có đặc quyền- vào xem mà không mở cửa cho tất cả mọi người?
- Đó là một luận điểm hay.- Chàng cố nín cười.- Tuy nhiên, đa số nếu không nói là tất cả các quan khách này là những người bảo trợ viện bảo tàng.
- Không phải vì họ đã biếu một số tác phẩm mỹ thuật hay một số tiền mà họ có quyền được đối đãi đặc biệt?- Cô đáp lại giọng thách thức.
- Họ nghĩ vậy.
- Tôi thì không.
- Hiển nhiên.- Dean chưa hề gặp người nào như cô này. Chàng đã nghe nói nghệ sĩ nào cũng kiêu hãnh, bốc đồng. Sự giàu có và địa vị không có nghĩa

gì đối với họ. Dean thấy khó tin điều ấy, tuy cái cô Caroline Farr này có vẻ nghĩ như vậy.- Cô biết không, tôi thực sự muốn xem một số tranh của cô vẽ. Cô ta nhìn chàng rất lâu với vẻ suy nghĩ.
- Đa số các buổi chiều, ông có thể tìm thấy tôi ở góc phía Đông của bãi biển. Có ai đến nói chuyện với Dean. Khi chàng quay lại, cô ta đã đi mất. Chàng kinh ngạc vì trong lòng muốn thấy cô còn ở đó - chàng muốn nói chuyện nữa và muốn biết thêm về cô ta. Vẻ nghiêm túc và say mê của cô ta lôi kéo sự chú ý của chàng, sự nhiệt thành toát ra từ bên trong cô lan ra cả chung quanh. Chàng thoáng thấy cô ta trong phòng, cao, trông như mt pho tượng, nổi bật trong màu áo đen. Chàng muốn đến bên cô, nhưng rồi lại thôi. Người ta đã thấy chàng nói chuyện rất lâu với cô ta. Tìm đến cô nữa sẽ làm người ta dị nghị. Dean mỉm cười vì chợt có ý nghĩ rằng Caroline Farr có lẽ sẽ mỉm cười chê cái thái đ câu nệ ấy. Cô không bị ràng buc bởi những lề thói kềm hãm chàng. Chàng tự hỏi sẽ cảm thấy như thế nào khi con người có tự do muốn nói hay làm gì thì tùy thích mà khỏ phải lo ngại có xứng đáng hay không với sự chờ đợi cuả ai khác, cuả cha, cuả vợ, hay của bạn bè.
Một con ó biển bay xà xuống trước đầu xe khi Dean lái xe chạy dọc bãi biển vắng người. Kính xe hạ xuống để đón gió mát đang từ vịnh thổi mạnh vào. Cái áo vét và cà vạt cuả chàng vắt trên lưng ghế sau. Tay áo sơ mi của chàng xăn lên và cổ áo mở ra. Chàng có cảm tưởng lần đầu làm bậy, - Và hơi cảm thấy có lỗi vì không trở lại văn phòng hay về nhà sau buổi họp, và hơi bị kích thích làm một việc mà chàng lẽ ra không nên làm.
Nhưng càng lái đi xa hơn trên bãi cát nén cứng ở lằn mức thủy triều, sự kích thíchàng của chàng càng yếu bớt. Nửa dặm sau rốt, không thấy một bóng người, thậm chí không có cả một người đi câu biển. Cô ta đã bảo chàng có thể gặp cô vào đa số các buổi chiều, có lẽ chiều nay là đặc lệ. Trời đã về chiều, Dean nheo mắt vì mặt trời chói vào mắt chàng, mặt trời đã xuống thấp ở chân trời phiá Tây. Chàng tự hỏi phải chăng Caroline không có đây có lẽ lại là tốt hơn. Tốt hơn cho chàng là quên cô đi. Dĩ nhiên chàng đã cố gắng, nhưng trong bốn ngày qua, chàng đã không tài nào xua đuổi hình ảnh cô ra khỏi đầu óc chàng. Hơn một lần, Dean đã tự hỏi tại sao chàng cứ nghĩ hoài đến Carolinẹ Cô xinh đẹp, nhưng chàng có thể kể tên nhiều cô xinh đẹp hơn. Và cuộc hôn nhân của chàng trên căn bản có hạnh phúc. Đồng ý, có nhiều lúc chàng mong muốn nói được với Babs một số vấn đề gây bối rối cho chàng, nhưng việc đó không làm thay đổi cảm nghĩ của chàng đối với vợ. Babs chỉ khùng thế thôi, nhưng vẫn đáng yêu, và thật ra, chàng không muốn nàng có bất cứ tính nào khác.
Nghĩ đến Babs, Dean nhận thức rõ chàng không có việc gì phải ra tận đây. Vừa định quay xe lại, thì chàng trông thấy Caroline đang ở phía trước chừng năm chục thước, nơi bìa đụn cát. Trong giây phút đó, chàng quên hết: các lời

thề nguyền, sự trung thành và khuôn phép. Tất cả đều bị cuốn đi mất, trong sự kích thích được gặp lại cô.
Chú ý vào tấm vải gắn trên gía vẽ của cô, Caroline thậm chí không ngẩng lên khi chàng ngừng xe cách đó mấy thước và bước ra khỏi xe. Dean từ từ đi đến bên cô, lợi dụng cơ hội không bị nhìn thấy để quan sát cô.
Tóc cô buộc thành đuôi ngựa bằng một sợi chỉ đỏ, nhưng gió biển thổi mạnh đã làm tung ra mấy sợi tóc đen dài và bây giờ đang lòa xòa trên mặt cô - gương mặt đang tập trung, cặp mắt nheo lại, liếc nhanh từ tấm vải sang phong cảnh mà cô đang cố gắng nắm bắt cho được, rồi, cặp lông mày đen nhíu lại,môi mím chặt thành một đường thẳng nói lên sự quyết tâm, cặp môi mọng đỏ như dính vào nhau. Trên má cô có một vết sơn, và một vết khác ở cằm. Nhiều vết sơn khác bôi đầu chiếc áo sơ mi đàn ông có sọc cô đang mặc, mà hai vạt buộc chéo lại với nhau ngang eo cô. Vạt áo rộng nên không che hết nét ngoài hai vú, vì gió thổi ép vải sát vào thân mình cô. Một cái quần bó sát hai hông và làm nổi bật hai chân dài, mảnh dẻ. Dean cũng đã đóan được phần nào hai chân cô ta rất xinh đẹp.
- Nghệ sĩ đang làm việc,- chàng nói.
- Tôi sắp xong, còn...vài...phút...nữa...thôi.- Mỗi lần ngừng nói là cô quệt mấy nhát bút rất mạnh bạo.
- Tôi nhìn, cô có phiền không?
- Chả có gì phiền,- cô đáp, và nhún vai ra vẻ dửng dưng, nhưng vẫn tập trung vào bức tranh đang vẽ, ngoại trừ khi chấm bút vào màu nơi tấm gỗ cầm ở tay trái.
Dean đi quanh ra sau vai trái cô và đứng lại. Những ngọn lửa đang tỏa ra từ tấm vải, từ một cái lõi màu đỏ cam lan ra thành vàng cam, rồi vàng, rồi vàng trắng, vàng đồng. Quay cuồng xen kẽ vào những màu ấy từ cả hai phía hai bên là những màu xanh lơ và xanh lục đậm. Tính náo động rực lửa của bức tranh đập mạnh vào mắt đến nỗi Dean không thấy ngay hình ảnh của một phong cảnh mặt bể chiều hôm với những ngọn sóng phản chiếu vệt ánh sáng chạy dài do mặt trời đang lặn chiếu ra.
- Ấn tượng mạnh mẽ lắm, - chàng trầm tĩnh nói.
- Mặt trời và biển cả.- Cô gọi tên bức tranh như vậy trong khi ngừng bút để ngắm nó một cách phê phán.- Tôi thích dùng lại những đề tài đã được các nghệ sĩ khác vẽ hoài để xem chúng còn có thể gây xúc động cho chúng ta nữa không.
- Tôi nghĩ rằng cô đã đạt được mục đích.- Dean không muốn tỏ ra am hiểu, nhưng chàng đã có ấn tượng mạnh do cảm giác nóng dữ dội và sáng cũng dữ dội cuả bức tranh tạo nên.
- Có thể. Dù đạt hay không, tôi cũng chưa nắm bắt được cái tác dụng cuả mặt trời trên mặt nước mà tôi muốn nắm bắt.- Cô bắt đầu chùi tay và cất sơn

cất cọ rất nhanh.- Ông uống một ly gì với tôi nhé.
- Vâng.
Cái nhà nghỉ mát mùa hè nằm một mình giữa một cánh đồng cát trồng một loại cỏ mạnh ở biển. Nó làm theo kiểu nhà sàn để tránh mặt nước dâng cao, trông giống một cái hộp vuông trên những cái chân. Trước đó có một lớp sơn vàng như ánh nắng mặt trời, nhưng đã bị ánh nắng làm phai đi chỉ còn lại màu mỡ gà.
Trong lúc đi xe về nhà, Caroline đã giải thích là căn nhà ấy của cha mẹ một người bạn, là đồng nghiệp giáo viên của cô. Thì ra Caroline là một hoa. sĩ đang vươn lên thay vì đang chết đói, nhờ dạy những lớp hội họa ở trường tiểu học kiếm tiền sinh sống. Cô dành hết kỳ nghỉ hè cho nghệ thuật hội họa cuả cô.
- Sao cô lại chọn Galveston?
Dean bưng cái giá vẽ ở ghế sau xe lên và đi theo Caroline trên con đường vào nhà trải vỏ sò đập nhỏ.
- Vì ở đây khỏi phải trả tiền thuê nhà. Nói thật ra, còn có nhiều lý do hơn. Trước đây tôi chưa hề ở về phía này của bờ biển Gulf Coast. Chỉ ở quanh đảo Sanibel phiá Florida.- Cô trèo lên cầu thang gỗ và bước lên hàng ba rộng bao quanh căn nhà ở ngay trên bãi biển. Từ hàng ba có thể nhìn thấy ánh nắng chiều lấp lánh phản chiếu từ các làn sóng biển trong vịnh. - Tôi luôn luôn bị biển thu hút. Lúc còn bé tôi sống trong một ngôi nhà chỉ cách biển ba dây phố. Có lẽ vì thế tôi luôn luôn muốn ở gần nó. Đó là một nhu cầu...có tính cách nguyên thủy. Tất cả chúng ta đều từ biển mà ra. Thậm chí các dịch thuỷ trong thân thể chúng ta đều có một nồng độ muối cao. Không có muối, tất cả chúng ta đều chết hết. Do đó nhu cầu của tôi có thể là có tính cách nguyên thủy nhiều hơn là chỉ vì do thói quen ở gần biển - Caroline kéo vách cửa ra, và Dean giữ nó cho cô đi vào, rồi vào theo.
Bếp, phòng ăn, và phòng sinh hoạt dồn chung vào một phòng lớn, chỉ có những đồ đạc tối thiểu. Phần chỗ trống còn lại được biến thành một phòng vẽ tạm thời. Caroline đi thẳng đến đó và dựng tấm tranh vẽ gần xong lên một cái giá trống.
- Ông có thể để cái giá xuống cạnh cửa.- Cô nói - Trong tủ lạnh có bia và một chai rượu vang. Ông hãy tự rót lấy mà uống.
- Cô muốn dùng thứ gì?- Dean ngần ngừ một lát, rồi dựng cái giá ở cạnh cửa, và đi vào bếp.
- Tôi thích rượu vang hơn. Một dấu tích của thời kỳ ở bên Pháp, tôi chắc vậy.
Sau khi đã cất sơn và dụng cụ, cô vào bếp rửa sạch sơn ở hai bàn tay và mặt. Nhưng cô không sửa soạn gì hơn thế, không chải mái tóc gió bung, cũng không thoa phấn tô son lại lên mặt đã rửa sạch. Không phải Dean nghĩ cô ta

cần làm một trong hai việc đó để tăng vẻ đẹp, nhưng chàng cũng hơi nghỡ ngàng vì tính tự nhiên của cô. Trong khi cô ngồi trên đi văng cạnh chàng, một chân dài xếp lại dưới mình. Dean lặng lẽ ngắm cô và thầm phục sự tự tin mạnh mẽ cuả cô.
Họ nói chuyện, về nhiều đề tài. Một ly rượu dẫn đến hai ly, và hai ly dẫn đến ba ly. Họ khác nhau quá đỗi về nhiều mặt, vì xuất thân từ những thành phần và kiểu sống hoàn toàn khác biệt, thế nhưng, Dean không thể nhớ lại có khi nào chàng thích thú ở bên một người đàn bà đến như vậy.
Caroline uống cạn ly rượu vang và với tay xuống đặt cái ly lên sàn nhà. Không có bàn ở cuối đi văng. Cô quay lại đối diện với chàng, ngồi nghiêng qua một bên trên đi văng, một cùi tay chống lên lưng ghế cạnh đầu chàng.
- Tôi đã không biết chắc là tôi có muốn cho anh đến đây hay không.- Cô thú nhận, và đưa mắt nhìn mặt chàng.
- Tại sao?- Chàng bỗng cảm thấy không chắc chắn, với cô ta thì không.
- Bởi vì tôi ngại rằng anh sẽ giống như những con người đáng chán, cứ khoe khoang giá trị cuả họ và tài sản của họ suốt buổi.- Cô vuốt mớ tóc ở thái dương chàng, rồi dùng mấy đầu ngón tay vuốt lên mái tóc chàng. - Tôi vui mừng vì anh không giống họ.
- Tôi cũng mừng. - Vói tay lên, Dean áp bàn tay vào gáy cô và từ từ kéo mặt cô xuống dưới mặt chàng.
Khoảnh khắc ấy không tránh khỏi. Nó đã không thể tránh khỏi kể từ khi chàng gặp nàng trên bãi biển. Chàng đã đến đây vì thế, đó là cái chàng muốn. Caroline cũng vậy. Chàng có thể thấy khi nhìn vào cặp mắt xám sâu thẳm và mướt như nhung của nàng.
Khi chàng hôn nàng, đôi môi nàng mở ra, Dean có cảm giác chúng mượt như lụa, và hút chàng vào, như muốn hút tất cả con người chàng, làm chàng run lên và cảm thấy như bị cuốn phăng vào một bức tranh của nàng, đấy là ánh sáng và chuyển động, sự thèm khát nàng như thiêu đốt chàng, cũng nguyên thuỷ như biển cả.
Bằng một cử động như rắn, nàng trở người nằm thẳng ngang trên hai bắt vế chàng, miệng vẫn gắn vào miệng chàng. Thân mình nàng ở đó cho chàng tha hồ khám phá, hai bàn tay chàng lướt khắp mình nàng, đỡ một cái nhũ hoa của nàng, xoa bắp vế nàng, áp lên một bên hông nàng, nàng cựa quậy không ngừng dưới hai bàn tay chàng, cặp mông êm ái của nàng chà xát vào người chàng làm chàng khó chịu một cách tuyệt diệu.
Nàng chà mũi vào tai chàng, đầu lưỡi của nàng làm chàng càng kích thích hơn.
- Em muốn cởi đồ anh ra, Dean ạ. - Nàng thì thầm. Trong giây phút, chàng quá sửng sốt không kịp phản ứng. Trời đất ơi, chàng nghĩ. Chàng đã nghe nói các nghệ sĩ không bị ức chế. Chàng cố tưởng tượng Babs nói câu ấy với

chàng, nhưng dù có say rượu, nàng cũng không thể nói như vậy.- Em muốn nhìn ngắm thân mình anh.
Từ phút đó mọi sự như xảy ra trong một giấc mơ. Dean đứng bất động trong khi nàng cởi áo quần chàng ra, từng cái một, tay nàng chạm vào da thịt chàng làm chàng có một cảm giác đê mê khoái trá chưa từng thấy, mắt nàng sáng rực lên khi nhìn thấy con người thực cuả chàng, nàng bảo không có gì đẹp hơn thân thể một người đàn ông. Áo quần cuả nàng cũng được cởi ra trong chớp mắt. Dean biết không có gì đẹp hơn thân hình cuả người đàn bà này, với hai vú chắc nịch, eo nhỏ, và hai mông rộng để ôm gọn một người đàn ông.
Rồi chàng ôm, yêu nàng. Chàng không còn tỉnh táo, chỉ cảm thấy những cảm xúc nóng bỏng lan tràn khắp toàn thân, dìm chàng xuống đáy sâu cuả đắm say và mê ly bão táp.
Dean biết rằng chưa bao giờ chàng được yêu và cũng chưa bao giờ được dâng hiến một cách hoàn toàn đến như vậy. Người đàn bà khó tin là có thật này, mà chàng đang ôm trong vòng tay, đã động đến chỗ thâm sâu nhất của chàng và giải phóng những cảm xúc mà chàng không hề biết là mình có thể cảm thấy.
Đến khi dứt được ra để về nhà thì đã trể. Tối đó sau khi về nhà, chàng làm tình rất âu yếm với Babs, để cho thân mình chàng xin lỗi nàng về sự ngoại tình, tuy biết rằng sẽ làm nữa và làm nữa.
Từ buổi tối đó về sau, Dean gặp Caroline khi nào có dịp, lén lấy một giờ chỗ này, hai giờ chỗ khác, đôi khi cả một buổi tối. Có nghĩa là chàng phải nói dối, bịa đạt ra những cuộc hẹn gặp khách và những chứng cớ để về nhà trễ hơn thường lệ. Chàng không dám xưng là làm việc về trể, vì sợ cha chàng có thể bắt đầu thắc mắc về việc đó. Phần lớn chàng dùng Lane Canfield để bịa đặt có họp với anh ta hay gặp anh ta ở đâu đó, vì biết rằng không ai có thể nghi ngờ khi chàng viện ra cớ đó, vì giữa chàng và Lane có một tình bạn lâu dài. Đôi khi chàng lấy cớ phải đi xem một con ngựa Ả Rập của ai đó.
Dean cố gắng không suy nghĩ về cuộc sống hai mặt cuả chàng: một mặt, là người chồng tận tâm, yêu vợ, giữ đúng cuộc sống vợ chồng như mọi chuyện đều bình thường, và mặt khác, là người tình nhân mê say, quý trọng từng giây ở bên cô nhân tình. Không một lần nào chàng tự hỏi cuộc sống như vậy có thể kéo dài trong bao lâu. Chàng chỉ biết hiện tại. Mọi việc khác đều không quan trọng.
Với Caroline, Dean cảm thấy có tự do quan hệ tình dục, vì tin chắc không điều gì làm nàng chướng tai gai mắt hay bị xúc phạm; và tự do về tình cảm, vì biết chắc có thể nói với nàng về các cảm xúc của chàng và biết rằng nàng sẽ hiểu. Cùng lúc chàng kể với nàng ước mơ một ngày nào đó sẽ biến River Bend thành trại nuôi ngựa Ả Rập giống hạng nhất trên thế giới, cạnh tranh

được với trại ngựa giống Crabbet Park huyền thoại ở Anh, hay Janow Podlaski ở Ba Lan, chàng thú nhận nỗi vui buồn lẫn lộn của chàng khi làm việc cho công ty của cha chàng, chàng muốn làm vui lòng cha nhưng biết rằng không bao giờ chàng có khả năng điều khiển xí nghiệp có số vốn hàng triệu đô la ấy.
- Ông đã lầm khi trông đợi anh nối nghiệp ông Dean ạ, - Caroline nói theo kiểu hắc bạch phân minh mà nàng thường dùng để chọn lựa đường lối hành động.- Không ai có thể làm vậy - và không nên làm vậy. Anh có cá tính riêng. Cách xử sự của ông không bao giờ là cách của anh. Anh nên nói cho ông biết điều đó, làm cho ông hiểu anh muốn gì. Không phải vì công ty là lẽ sống của ông, mà nó phải là lẽ sống cuả anh. Có lẽ ông sẽ không thích khi nghe anh nói như vậy, nhưng ông có thể làm gì? Ông sẽ kính nể anh vì anh đã có lập trường rõ rệt. Và phải cho ông biết rằng anh đã đi tới quyết định ấy sau khi tìm xem có phải là một việc anh có thể làm được hay không.
Mặc dầu Dean muốn công nhận là nàng nói đúng, chàng do dự không dám bước một bước khổng lồ như thế. Caroline chưa bao giờ gặp R.D. Nàng chưa bao giờ thấy R.D. xé tan lý luận cuả một người khác thành từng mảnh, rồi lắp các mảnh lại với nhau, biến chúng thành một lối kết luận hoàn toàn khác biệt. Song chàng đã thực sự ngồi lại với R.D. và thảo luận ý cuả chàng muốn giữ một vai trò hoạt đng hơn trong công việc nuôi ngựa và chia bớt trách nhiệm của R.D. trong việc đó. R.D. đồng ý gần như tức thì. Dean cho rằng nếu chàng có thể chứng tỏ khả năng của mình trong việc nuôi ngựa Ả Rập, cha chàng sẽ dễ tiếp thu hơn ý kiến của chàng muốn rút ra khỏi công ty.
Cuộc sống đột nhiên có vẻ tốt đẹp với chàng - phức tạp, nhưng vẫn là tốt đẹp. Mọi việc đều có vẻ nằm trong tầm tay cuả chàng: Caroline, những con ngựa- tất cả mọi thứ.
Huýt sáo một điệu nhạc nghe rất vui tai trên máy thu thanh ở xe hơi khi lái xe về nhà, R.D. băng qua sàn gỗ trong phòng khách, dừng lại một lát ở cửa vòm trông ra hành lang, rồi bước tới cầu thang. Ông ngừng lại dưới chân cầu thang và kêu réo lên:
- Babs, ba đã sẵn sàng để đi khiêu vũ một chút nếu con cũng sẵn sàng!- Ông bắt đầu huýt sáo lại trong khi chờ nàng xuống. Khi không nghe tiếng chân của nàng ở hành lang trên đầu cầu thang, ông ngừng huýt sáo và nghiêng đầu lắng nghe. Không có gì cả.
- Babs?- Ông gọi lần nữa và bắt đầu đi lên cầu thang. Tính nàng hay đến trễ trong các buổi chiêu đãi, ông không muốn thế, nhất là đó lại là một buổi chiêu đãi thịt nướng vỉ sắt theo lối cũ cuả Texas.
Khi lên đến thềm cầu thang lầu hai, ông rẽ qua và đi tới cửa khu phòng ngủ dành cho Babs và Dean. R.D. dừng lại bên ngoài để nghe ngóng, và nghe có

tiếng hình như Babs đang sụt sịt. Ông mở cửa một tiếng và cầm quả nắm vặn ngay. Ông mở cửa ra và thấy nàng đang đứng ở cửa sổ, quay lưng lại cửa ra vào. Một chiếc khăn quàng bằng ren đang khoác ở vai nàng, che chiếc áo bờ lu nữ kiểu nông dân Mê- hi- cô đi đôi với chiếc váy dài màu tươi.
- Babs, con đã sẵn sàng chưa?- R.D. cau mặt thấy nàng giật mình khi nghe tiếng ông, rồi vội vàng đưa khăn tay lên lau mũi. Ông không chắc chắn, nhưng hình như nàng đã vội vàng chậm nước mắt trước khi quay lại.
- Xin lỗi ba, chắc con không nghe tiếng ba kêu. - Giọng nàng du dương trong khi nàng làm bộ điệu nhìn quanh.- Không biết con đã để cái ví ở đâu đây.
- Nó đây nè. - R.D. cầm nó lên ở cái bàn mặt đá cẩm thạch cạnh cưa? ra vào.- Có chuyện gì thế? Con bị cảm chăng?
- Có lẽ.- Nhưng nàng tránh nhìn bố chồng trong khi bước tới nhận lại cái ví ở tay ông.
Nàng trông tái xanh lạ thường. Khi nàng tới gần, R.D. có thể nhìn thấy rõ mắt nàng đỏ hoe.
- Ba không tin là con bị cảm. Hình như con vừa khóc.
- Vô lý.- Nàng vui vẻ gạt phăng, nhưng không dễ gì R.D. bị gạt đi như vậy.
- Ba thấy nước mắt là ba biết chứ. Nào, hoặc là con vừa lột củ hành, hoặc là có chuyện gì. Tại sao con không nói ra chuyện gì đang làm cho con phiền lòng, hả con gái?
- Con - Ồ, ba ạ, con không biết phải làm sao.- Sau một lần cố phủ nhận mà không thành công, nàng lại bắt đầu khóc nữa.
- Nào, nào - Ông quàng tay quanh vai nàng và dìu nàng tới chiếc ghế dài màu trái mơ. Ông đỡ nàng ngồ xuống và đưa cho nàng chiếc khăn tay sạch của ông.- Chuyện đâu còn có đó, không đến nỗi nào đâu.
- Con cũng tự bảo mình như vậy.- Babs sụt sịt nói. - Nhưng nếu có nỗi nào thì sao?
- Sao con không ngừng hu hu trong một phút và nói cho ba biết chuyện ấy là chuyện gì?
- Con - là chuyện Dean. - Nàng ngước mắt đầy lệ nhìn ông. - Con...nghĩ rằng anh ấy đang... gặp gỡ một người đàn bà khác.
Thoạt tiên, ông không tin, nhưng rồi mặt ông có vẻ sững sờ khi nhìn lại hai tháng vừa qua và thấy lại các buổi vắng mặt cuả Dean đã xảy ra theo một khuôn mẫu đều đặn. Nhưng ông vẫn phủ nhận, trước mặt Babs.- Con căn cứ vào đâu mà nghĩ như vậy?
- Anh ấy đã về trể quá nhiều lần và...và...Tonmi Fredericks chiều nay mới cho con hay, anh ấy gặp gỡ một người đàn bà ở Galveston. - Nàng hấp tấp nói như muốn trút hết cho xong.- Một nghệ sĩ Bô- hê- miêng nào đó.- Babs nói thêm, như đó là một chi tiết quá tệ.

- Nào, làm sao cô ta biết được? - R.D. hỏi lớn.
- Cô ta nói rằng... Billie Joe Townsend đã thấy họ Ở với nhau trên bãi biển tối thứ sáu vừa qua, trong khi Dean bảo rằng đi xem con ngựa. Theo lời ông ta, anh ấy đã hôn cô ta ngay lúc đó trước mặt mọi người và rồi...họ cùng đi dọc theo bãi biển, sát vào nhau đến nỗi không thể bỏ lọt một tờ giấy giữa hai thân mình của họ. Và Tommi quả quyết rằng...nhiều người khác cũng đã thấy họ.
- Con gọi vậy là bằng chứng à?- R.D. rầy la. - Người ta đã thấy ai đó giống Dean. Có ai đã nói chuyện với họ chưa?
- Con nghĩ rằng chưa.- nàng thừa nhận.
- Vậy thì, ba thấy hình như cái cô Tomi gọi là bạn của con ấy đang cố tình quậy lên cho rắc rối.
- Nhưng nếu không phải là cô ta cố tình làm vậy thì sao? Nếu chuyện ấy có thật thì sao? Dạo này anh ấy khác hẳn - có vẻ nghĩ ngợi quá nhiều. Tối nay anh ấy bảo là đi uống một cốc rượu với Lane và sẽ gặp chúng ta ở tiệc thịt nướng vỉ sắt. Nhưng nếu anh ấy không tới thì sao? Nếu anh ấy thực sự đang ở với cô ta thì sao?
- Và nếu bò biết bay thì sao? Khả năng ấy không thể có, cũng như Dean bỏ con đi theo một người đàn bà khác. Đó là sự thật.- Ông nói.- Nào, khi ba đưa một cô gái đi dự chiêu đãi, ba mong cô ta mỉm cười và sung sướng. Vậy con hãy rửa sạch nước mắt đi và gặp ba dưới lầu - R.D. làm bộ nhìn đồng hồ tay - trong vòng năm phút nữa.
- Năm phút.- Nàng nhìn ông, một nụ cười thóang hiện trên mặt.- Con thích thấy ba tan xác ra.- Nàng đặt một nụ hôn ướt và mạnh lên má ông.
- Cô nên coi chừng giữ gìn là tốt hơn, cô ả, kẻo người ta bắt đầu dị nghị đấy.- Ông nháy mắt và mỉm cười nói giỡn với nàng.
Nhưng nụ cười biến mất trên gương mặt ông trong khi đi xuống cầu thang và đóng kín cửa phòng thư viện trước khi cầm điện thoại lên.
Sáng hôm sau, Dean cố nén khỏi ngáp trong khi bước vào phòng giấy của bà thư ký cuả chàng, Mary Jo Anderson.
- Đêm qua thức khuya?- Bà ta mỉm cười, nhìn thẳng vào mặt chàng như có vẻ biết, qua phía trên đôi mục kính gọng đồi mồi. Được đào tạo làm thư ký về luật pháp, bà đã làm việc ở công ty được sáu năm và biết rành hơn cả chàng về sự điều hành của công ty. Thông minh và có hiệu năng, bà đã che giấu nhiều lần những lỗi lầm của chàng.
- Đấy là nói bớt đi nhiều.- Chàng dừng lại ở bàn làm việc của bà để lấy các mảnh giấy nhắn tin qua điện thoại.- Nếu cứ làm theo ý vợ tôi, thì có lẽ chúng tôi giờ này còn khiêu vũ. May mắn thay, ban nhạc đã thu dọn nhạc cụ và ra về lúc hai giờ sáng.
- Có một tin nhắn của Lane kia kìa. Ông ta muốn ông gọi lại ngay khi tới sở.

Ông ấy bảo có việc quan trọng.
- Tôi sẽ gọi.- Chàng cầm riêng mảnh tin ấy ra khỏi các mảnh giấy khác và đặt lên trên hết, rồi tiếp tục đi tới cửa thông qua văn phòng của chàng, và lại nén một cái ngáp nữa.- Cho tôi một tách cà phê đi, Mary Jo, - Dean ngoái cổ lại nói trong khi đẩy cửa phòng mở ra.
- Đen với nhiều đường?
- Đúng.- Để cửa mở, chàng đi thẳng tới bàn giấy và cầm điện thoại lên. Sau khi quay số của Lane, chàng ngồi xuống chiếc ghế xoay sau bàn giấy. Ngay trước mặt chàng, trên bức vách đối diện, treo bức tranh "Mặt trời và biển cả" cuả Caroline. Mỗi lần ngắm nó, chàng cảm thấy như có nàng ở đó với chàng. - Lane.- Dean nói, khi nghe tiếng anh ta ở đầu dây. - Cậu có khoẻ không?
- Bận như thường lệ. Còn cậu?
- Cũng vậy, Mary Jo bảo với mình, cậu muốn nói chuyện với mình ngay tức thì. Chuyện gì vậy? - Đúng vào lúc đó bà ta bưng cà phê vào cho chàng.
- Tối qua tôi nhận được cú điện thoại lạ lùng cuả ba cậu. - Lane nói. Dean bất động. Trong phút chốc, chàng không nghĩ gì được. Còn không thở được nữa là khác.- Dean, cậu còn đó không?
- Có.- Chàng cảm thấy hoảng hốt trong khi Mary Jo đặt tách cà phê lên bàn giấy.- Có, chờ một phút.- Che miệng ống nói bằng bàn tay, chàng đưa nó ra xa và cố gắng giữ cho giọng nói ở mức bình thường.- Bà cảm phiền đóng cửa lại khi ra ngoài, Mary Jo.
- Dĩ nhiên.
Dean chờ đến khi nghe cửa đóng đánh cách mới cất bàn tay ra khỏi ống nói.- Xin lỗi, tôi tiếp tục nghe đây. Cậu bảo ông cụ gọi đến à? Ông muốn gì?
- Ông cụ tìm cậu. Ông cụ có cảm tưởng là lẽ ra chúng ta đang ở với nhau.
- Cậu nói thế nào với ông cụ?- Dean tóat mồ hôi. Đáng lẽ chàng phải đóan được không chóng thì chầy thế nào cũng xảy ra chuyện như thế này, và chuẩn bị để đón nó. Nhưng chàng đã không làm vậy.
- Tôi không biết chắc phải nói làm sao. Do đó tôi...bịa ra chuyện tôi bị kẹt việc giấy tờ vào phút chót, và chúng ta vẫn sẽ gặp nhau sau.
- Cám ơn,- Dean nói, và thở phào.
- Ông cụ không nhắn gì cả. Chỉ bảo sẽ nói chuyện với cậu sau. - Lane ngừng để chờ, nhưng Dean không nói được gì cả.- Cậu có thể cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?
Sau khi suy nghĩ một lát, Dean nhận thấy phải nói cho một người khác biết. Chàng không thể giữ kín cho riêng mình lâu hơn nữa. Và chàng biết có thể tin tưởng ở Lane. Dean bắt đầu kể, và kể luôn một mạch cho đến khi đã nói hết không còn sót một điều gì cho Lane về Caroline và về mối liên hệ giữa chàng và cô ta.

- Tôi biết, nói ra nghe rất sáo, nhưng Caroline là người đàn bà khó tin là có nhất, lại là có thật, mà tôi đã được gặp. Tôi yêu mọi điểm ở cô ta.- Dean ngừng lại mỉm cười ngượng nghịu.- Tôi đoán rằng câu trả lời cuả tôi cho thấy tôi đang say mê cô ta, phải không?
- Đôi chút.
- Tôi muốn cậu gặp cô ta, Lane ạ.- Bỗng nhiên chàng thấy phải để cho người bạn thân nhất của chàng gặp mặt người đàn bà chàng yêu.- Tôi có hẹn gặp một người ở Texas City vào buổi sáng nay. Caroline sẽ lái xe đến ăn trưa với tôi. Cậu rảnh không? Có thể đến dùng bữa trưa với chúng tôi được không?
- Tôi đã dự định ghế thăm nhà máy chiều nay. Có lẽ tôi có thể rời khỏi đây sớm hơn một chút.
- Cố gắng đi,- Dean hối thúc.
Lane hứa sẽ cố gắng.
Lúc đầu, Lane sẵn sàng để coi những lời ca tụng giông dài cuả Dean như là cuả một anh chàng có vợ lần đầu tiên nếm mùi trái cấm. Nhưng sau khi thấy Caroline và anh ta ở bên nhau trong một tiệm cà phê nhỏ, thông cảm với nhau qua một cái nhìn, một cái đụng chạm, ăn ý với nhau qua từng lời nói, anh biết là đã lầm. Cái này không phải là một sự đam mê nhất thời, mà là nghiêm trọng hơn thế nhiều.
Lane thậm chí có thể hiểu được, thoạt đầu Caroline đã thu hút Dean do điểm nào. Cô thông minh và hoạt bát, nghiêm túc và quyết tâm đeo đuổi một mục đích. Không có cái gì nửa chừng đối với cô - kể cả tình yêu. Hoặc cô yêu ai hay yêu cái gì với cả tấm lòng, hoặc không yêu một chút nào. Cô là phản đề cuả Babs.
Quan sát họ, Lane có cảm tưởng trước mắt anh là một cặp tình nhân có sao chiếu mệnh nghịch nhau. Dù họ có yêu nhau nhiều đến đâu, Lane cũng thấy được họ không có điểm chung nào. Áo quần của họ là điển hình, Dean mặc bộ đồ do anh em Brooks cắt may, và Caroline mặc quần đen và áo sơ mi. Thái độ và nhân sinh quan của họ không có chỗ nào gần giống nhau. Buồn nhất là điểm, Lane nhận thấy, từng cá nhân, họ không thể - và không muốn - thay đổi.
Khi ba người rời khỏi tiệm cà phê, Lane sửa soạn nói lời từ giã và đi, thì Dean chận lại.
- Cậu chưa đi được. Caroline có một vật cho cậu.
Tò mò, Lane đi theo hai người đến bên chiếc xe Chevrolet cũ cuả cô ta. Ở ghế sau có một bức tranh đã đóng khung, để riêng ra một bên đống vải, giá và hộp sơn màu. Dean giúp Caroline bưng nó ra, và cô đưa cho Lane.
Trước mắt anh là những màu xám, trắng, và đen quay cuồng, xen lẫn với những tia màu vàng trắng. Bên trong những đám sương mù chiếm hết cả bức tranh, Lane có ấn tượng là những mũi nhọn, những hình trụ cao vút và một

ống đứng dài.
- Cậu nhận ra gì không?- Dean hỏi, cặp mắt sáng quắc dán vào mặt Lane.
- Có một cái gì quen thuộc trong đó,- Lane thừa nhận nhưng các hình tượng quá mờ nhạt, giấu quá kỹ trong đám màu sắc trắng và xám quay cuồng.
- Đó là tượng đài San Jacinto, trên cái nền là các bãi để thùng chứa và các nhà máy hóa học trong con kinh dành cho tàu thủy, bao bọc bởi sương mù sáng sớm và khói, hơi dầu, bốc lên từ các nhà máy hóa chất.
Dean vừa giải thích xong thì Lane nhận ra ngay nét ngoài mờ nhạt cuả ngôi sao đứng một mình, biểu tượng cuả Texas, trên chân cột tượng đài bằng đá vôi.
- Vâng, dĩ nhiên.
- Tôi đặt tên cho bức này là Tiến Bộ.- Caroline nói.
Một cái tên hơi mỉa mai, Lane nghĩ thầm, rồi chợt thấy mình đang trở nên quá nhạy cảm trước bất cứ một điều gì có hàm ý chỉ trích sự Ô nhiễm hai bên con kinh dành cho tàu thủy. Anh cũng công nhận rằng cô ta đã có thể vẽ ra một quang cảnh còn tệ hơn là đám mây mù hơi axít và khói đang bao phủ cả vùng đó trên thực tế. Cô còn có thể vẻ nguyên con kinh ấy bốc lửa.
- Tôi thích bức tranh này, Caroline ạ.- Lane nói, sau khi ngắm nó lâu hơn, rồi mỉm cười.- Và nếu nó có ý muốn nhắn nhủ điều gì, thì tôi đã hiểu. Tôi sẽ treo nó trong văn phòng để nó nhắc nhở tôi.
- Dean cũng đã nói rằng anh sẽ không phật lòng.- Cô ta nhìn Lane với vẻ tán thành, khiến Lane không khỏi có cảm tưởng mới qua lọt một kỳ thi thử.- Tôi phải đi.- Cô nói và quay qua Dean.
Lane vội vàng nói từ giã và bưng bức tranh về xe mình để cho cặp tình nhân có dịp ở riêng với nhau. Sau khi Caroline lái xe đi, Dean đến bên bạn.
- Tôi đã bảo cậu, cô ấy có tài và tuyệt vời, phải không?
- Đúng, cậu đã bảo vậy,- Lane nói.
- Tôi vui mừng thấy cậu thích bức tranh. Cậu biết không, cô ấy không chịu để tôi mua quà gì tặng cô. Nghiã là, những món quà đắt tiền. Cô nhận vải, cây cọ, sơn màu, thế thôi. Nhưng cô không màng chi tới những thứ vật chất khác như áo quần, nữ trang, hay nước hoa. Cậu có thể tưởng tượng gặp một người đàn bà như vậy không?
- Không - ít nhất, cho tới hôm nay.
Dean nhìn về phía cô đã ra đi, cái mỉm cười nửa miệng và có vẻ suy tư của chàng biến thành một nét cau mặt hơi bối rối.
- Tôi cứ lấy làm lạ là tại sao tối hôm qua, ở buổi tiệc thịt nướng vỉ sắt, ông già không hề nhắc đến chuyện gọi điện thoại cho cậu.
- Có lẽ ông cụ quên rồi chăng.
- Quên?- Dean hoài nghi hỏi lại.- Ông cụ có trí nhớ dai như đỉa.
Để cho chắc, Dean không rời xa văn phòng và nhà ở trong ba ngày liên tiếp,

nhưng vì cần gặp lại Caroline, chàng cuối cùng đã phải đi gặp cô, chỉ một lát thôi. Dù vậy, chàng vẫn sợ cha chàng nghi, nên Dean bắt buộc phải coi lại tình trạng hiện tại của chàng và cô, để đi đến quyết định chàng phải làm gì trước tình trạng ấy. Chàng yêu Caroline và muốn dành hết thì giờ cuả chàng cho cô ta, thế nhưng chàng vẫn quan tâm đến Babs - không nhiều như quan tâm đến Caroline, nhưng chàng cũng không muốn làm vợ chàng đau khổ. Nàng hoàn toàn vô tội. Nàng là một người vợ tốt, yêu chồng. Chuyện này bất công cho nàng. Nhưng chàng cũng biết không bao giờ bỏ được Caroline. Chàng đi đến một kết luận ích kỷ là chàng chỉ muốn sự việc cứ diễn tiến như đã diễn ra.

Nhìn đám ngựa con mới sinh đang ăn cỏ trên đồng cỏ với các con ngựa cái, Dean có cảm tưởng chúng thật là hoàn hảo - mẹ chúng có sẵn ở đó để an ủi, bảo vệ chúng, và sẵn sàng bầu sữa cho chúng bú - nhưng không lâu nữa phải cai sữa cho chúng. Sự cách ly ngựa mẹ và ngựa con mới sinh sẽ gây ra đau khổ. Nếu con người không làm, thì thiên nhiên cũng làm. Không thể tránh được. Dean biết chàng cũng đang đứng trước một tình trạng tương tự. Không thực tế chút nào, nếu cho rằng mọi việc không cần phải thay đổi. Phân ly thì đau đớn, không thể nào tránh khỏi, nhưng phân ly với ai? Đó là câu hỏi lớn vởn mãi trong đầu óc chàng khi chàng đã đi gặp Caroline sau giờ làm việc buổi chiều.

Chàng thở dài bỏ hàng rào lại phía sau và tiến bước vào nhà. Không một gợn gió làm lay động lá của những cây sồi và cây dẻ cổ thụ hắt bóng xuống bồn cỏ. Cái nóng bức của miền đông Texas vào đầu tháng tám đã ập xuống River Bend còn dữ hơn. Trèo lên hết tam cấp ở hàng ba, áo sơ mi vải và quần Jean của Dean đã dính bết vào người chàng, loại vải dày bó chặt lấy hai chân chàng trong mỗi bước đi.

Có người bảo rằng máy điều hoà không khí là quà tặng đáng giá nhất của loài người cho xứ Texas. Dean hoàn toàn đồng ý khi bước vào trong nhà, và dừng lại một phút để cho hơi mát phả vào toàn thân.

Không muốn gì hơn trong lúc này là tắm và thay áo quần, Dean hướng về phía cầu thang, bước từng bước mạnh, đôi giày cao bồi của chàng nện xuống sàn gỗ thông vang dội cả nhà, ngôi nhà có trần cao bốn thước. Nhưng trước khi Dean đến được cầu thang đồ sộ, thì R.D. bước ra và đứng ở vòm cửa dẫn vào phòng sách.

- Con vào đây một chút, Dean. Ba cần nói chuyện với con.- Cha chàng quay đi và bước trở vào phòng sách. Dean ngần ngừ một phút, rồi đi theo cha vào trong gian phòng có tủ kính đựng đầy sách để hai bên tường. R.D. đi quanh cái bàn giấy uốn cong đối diện lò sưởi và quay lại nhìn Dean.- Con đóng cửa lại.

Đột nhiên cảm thấy bất an, Dean kéo cánh cửa lại, rồi quay mình bước tới

một cách do dự.
- Có chuyện gì không ổn sao ba?
- Đó là cái ba muốn biết.- Cha chàng ngồi xuống chiếc ghế xoay bọc da màu xanh hải quân, và nghiêng ghế ra sau để nhìn chòng chọc vào Dean.
- Con không hiểu ba nói gì.- Dean cau mặt khẽ lắc đầu, đồng thời cảm thấy bất an hơn.
- Ba nghĩ rằng con hiểu.- Cha chàng đáp và đưa cái ghế lại về đàng trước để tựa hai cùi tay lên bàn giấy trước mặt ông.- Con vừa đi đâu sau khi ở văn phòng ra tối nay?
- Tại sao?- Dean cố gắng làm ra vẻ vô tội, mặc dầu trong lòng đang bấn loạn như khi còn bé, bị bắt quả tang làm một việc gì không được phép làm.- Có chuyện gì xảy ra sao?
- Con chỉ trả lời câu hỏi thôi.
Nói dối đã trở thành bản tính thứ hai cuả chàng.
- Giống như con đã đi gặp Lane tối hôm nọ, phải không?
Dean gắng cười to.
- Con không biết ba nói gì.
- Mẹ kiếp! Cậu bé! Cậu bé đừng nói dối với tôi.- Ông R.D. đấm mạnh nắm tay xuống mặt bàn. Rồi ông đứng dậy, hét thật mạnh, rõ ràng tôi nói gì. Người ta đã thấy cậu vớ một người đàn bà ở Galsveston, do đó đừng co chối mất công. Cô ta là một nghệ sĩ, tôi biết chắc là người đã vẽ bức tranh màu vàng treo trong văn phòng của cậu.
- Tên cô ấy là Caroline Farr.
R.D. xì một tiếng:
- Phải chi tên cô ta là xa, xa khuất mắt.
- Con yêu cô ta. - Chàng gần như nhẹ nhõm vì cuối cùng đã thú nhận với cha chàng.
Gian phòng chìm trong im lặng một lúc, trong khi R.D. nhìn lảng đi nơi khác, làm như không nghe câu nói vừa rồi cuả Dean.
- Đối với đàn ông, thì thỉnh thoảng nếm của lạ Ở bên đường là một việc, mà để cho mình bị dính líu vào là một việc khác. - Ông xoay ghế lại và trừng mắt nhìn Dean.- Con đã quên là có vợ hay sao? Rằng con có vợ đang ở trên lầu sao?
- Con không quên.- Dean không chịu nổi cặp mắt lên án cuả cha.
- Vợ con biết. Con có ý thức việc đó không?
- Sao thế được?- Dean cau mày.
- Người ta đã thấy và đã bàn tán.
- Con không biết chuyện đó.- Chàng gục đầu, nhận thức rõ tình hình quả thật rắc rối - và còn có cơ rắc rối thêm.
- Con hãy nói cho ba biết, Dean. Con chưa nói cho ba biết con định xử trí thế

nào?
- Con không biết chắc. Con...
- Vậy thì con có thể chắc chắn về một điều. Chưa hề có một vụ ly hôn nào trong toàn bộ lịch sử cuả dòng họ Lawson. Và bây giờ cũng không thể có. Con nhỏ ở trên lầu là vợ con, con đã cưới nó để ở với nhau trong bất cứ tình huống nào, tốt hay xấu.
- Con biết thế.
- Vậy thì, nếu con biết, con hãy chấm dứt cái chuyện tình lặt vặt ấy - và càng nhanh càng tốt.
- Ba không hiểu,- Dean đưa hai tay lên trời trong một cử chỉ thất vọng và bất bình.- Con yêu Caroline!
- Ba thực sự tiếc về chuyện đó. - R.D. nói - Nhưng ba không thấy cái đó làm thay đổi được gì.
Một cái quạt máy kêu sè sè ở một góc nhà nghỉ mát, từ từ quay qua quay lại, các cánh quạt quay tít để thổi gió mát. Nhưng Dean chẳng để ý gì đến gió mát, trong khi chàng ngồi trên đi- văng, ngả đầu vào lưng ghế, hai chân duỗi thẳng ra phía trước, đầu Caroline gối lên bụng chàng. Chàng mừng vì họ im lặng. Trong giờ đồng hồ vừa qua, đã năm sáu lần chàng cố gắng nói ra với cô ta là tốt hơn họ nên thôi gặp nhau, nhưng lần nào những tiếng ấy cũng nghẹt lại trong cuống họng chàng. Bất kể cha chàng đã nói gì, bất kể chàng đã cố gắng đến thế nào, chàng chỉ không hình dung được một cuộc sống không có nàng.
- Em thích cái mũi cuả anh. Nó có nét rất quý phái.
Dean liếc xuống thấy Caroline đang quan sát chàng bằng nét nhìn phân tích của một nghệ sĩ.
- Thiệt à?
- Thiệt.- Nàng cựa mình một chút, day đầu lại trên bụng chàng để nhìn mặt chàng dễ hơn.- Anh có bao giờ tưởng tượng, con chúng mình sẽ giống như thế nào không?
- Không, anh không hề.- Những lời nói như dao đâm vào tim chàng, vì nói về tương lai, mà Dean thì không chắc là họ có tương lai.- Anh muốn uống chai bia nữa.- Chàng chuồi một bàn tay dưới vai nàng va đỡ nàng lên. Nàng bỏ hai chân xuống sàn và ngồi dậy.- Em muốn uống gì?- Dean hỏi trong khi đi tới tủ lạnh.
- Không.
Chàng lấy trong tủ lạnh ra một chai cổ cao, và mở với cái mở nắp nằm cạnh chai bia rỗng để trên quầy. Quay lại, chàng tu một hớp bia và thấy Caroline đang đứng bên quầy, hai bàn tay thọc vào túi quần sọc.
- Em sắp có con, Dean ạ.
- Em sắp...sắp cái gì?- Sau phút sững sờ đầu đã qua, Dean bắt đầu cười -

sung sướng, rũ rượi. Cái này phải đồng ý thôi. Chàng không còn sự chọn lựa nào khác, ngọai trừ ly dị Babs và cưới Caroline. Chàng không thể để cho con của chàng sinh ra không chính thức. Chai bia đã mở bị bỏ quên trên mặt quầy, trong khi Dean bế Caroline lên cao, và quay quanh phòng.
- Dean, ngừng lại. Điên hay sao thế?- Caroline phản đối, nhưng cũng mỉm cười.
- Điên! Tuyệt diệu! Tất cả những điểm đó và còn nữa.- Chàng hôn vai, hôn cổ và hôn môi nàng trước khi đặt hai chân nàng xuống sàn.
- Em vui mừng thấy anh sung sướng vì chuyện đó.
- Sung sướng? Anh sướng điên lên được! - Chàng nhìn nàng, và thấy rõ ràng người cũng rực rỡ hẳn lên.- Em biết bao lâu rồi?
- Vài tuần nay rồi.
- Đã vài tuần nay? Tại sao không nói cho anh biết?
- Em muốn biết chắc là em muốn thế. Xưa nay em luôn luôn yêu trẻ con, nhưng chưa bao giờ em thực sự nghĩ đến chuyện có con cuả em. Các bức tranh là con cái cuả em. Nhưng em phải đối đầu với sự kiện em đã hai mươi chín tuổi. Vài ba năm nữa, em sẽ già quá. Hoặc là có con bây giờ, hoặc là không bao giờ nữa.- Khi ngừng nói và nhìn chàng, nàng hết vẻ nghiêm túc và mỉm cười. Dean nhẹ nhõm cả người. Nàng nói có vẻ lý luận lạnh lùng quá làm chàng phát sợ.- Ngoài ra, em cũng yêu người cha của đứa bé này quá nhiều.
- Và anh yêu em, Caroline.- Chàng kéo nàng vào vòng tay và ôm chặt nàng, nhắm nghiền hai mắt, cà đầu lên tóc nàng.- Chúng ta sẽ làm đám cưới khi anh sắp xếp xong chuyện ly dị, nhưng anh hứa với em, trước khi đứa bé ra đời.
Nàng để yên cho chàng ôm.
- Rồi thì sao, Dean?
- Em muốn nói gì?- Chàng chúi mũi vào tóc nàng, tự hỏi là con trai hay con gái. Chàng hơi sững sờ khi nghĩ mình sắp trở thành một người cha. Cha!
- Em muốn nói,- dịu dàng nhưng cương quyết, nàng đẩy chàng nhích ra một chút - chúng ta sẽ làm gì ở đâu?
- Ở River Bend, chứ còn ở đâu nữa? Anh sẽ nuôi ngựa Ả Rập, và em nuôi con chúng mình - hay có lẽ một hai đứa nữa - và vẽ tranh. Có lẽ chúng ta có thể thuyết phục cha anh sửa phòng bi- da cuả ông cụ Ở lầu ba thành xưởng vẽ cho em.
- Em không nghĩ thế.- Nàng lách ra khỏi tay chàng và nhích ra xa mấy bước.
- Đáng thử lắm. Em cho ông cụ một đứa cháu trai, thì có lẽ ông cụ sẽ lấy mặt trăng xuống cho em.- Dean cười vang.
- Em muốn nói, theo ý em, như vậy không ổn đâu.- Caroline vặn mấy ngón tay dài vào nhau, để lộ một sự bồn chồn hoàn toàn xa lạ Ở cô ta.- Em yêu

anh, Dean ạ. Em sẽ luôn luôn yêu anh. Nhưng em sẽ ghét ở đó.
- Em chưa biết đấy thôi. - Dean cãi lại, sửng sốt vì câu nói cuả nàng với hàm ý của nó.- Em hãy chờ đến khi trông thấy tận mắt, toà nhà cổ kính đẹp lắm, có tháp, có cửa sổ rộng...kiểu sàn gỗ sẽ làm em thích mê đi tay nghề về mộc.
- Bàn ghế đẹp, đồ pha lê, đồ sứ, áo quần cầu kỳ, và những tiệc tùng đi đôi với những cái đó - em không thích lối sống đó, Dean ạ. Xin anh cố hiểu cho rằng, đó không phải là lối sống mà em muốn có. - Nàng nhất quyết.
- Ngay lúc này em đang xúc động. Vì đứa bé.- Dean vịn vào mọi cớ để khỏi phải chấp nhận ý kiến của Caroline.
Nàng thở dài não nuột với vẻ vừa bực mình vừa tuyệt vọng.
- Anh có thể sống ở đâu khác ở River Bend không? Anh có sung sướng trong cuộc đời còn lại không, nếu anh ở trong một cái nhà giống cái này, không có những đồ đạc tốt và đẹp mà anh đã quen dùng?
- Anh...có thể thử.- Nhưng chàng không thể hình dung ra điều đó.
- Em sẽ không yêu cầu anh thử, Dean ạ. Em không trông chờ anh từ bỏ cuộc sống của anh vì em và em không thể bỏ cuộc sống cuả em vì anh. Tuy vậy, em vui mừng vì anh đã muốn cưới em.
- Em nói gì vậy?- Chàng nhìn sững nàng, sợ điếng.
- Em yêu anh, nhưng em sẽ không thành hôn với anh.- Nàng quay lưng lại chàng và đối diện với cái bàn để đầy sơn, cọ, nước chùi sơn và giẻ.- Em đã được mời dạy ở một trường tư thục ở California. Em đã quyết định nhận lời.- Nàng khẽ nhún vai.- Dù sao, em chưa hề được thấy bờ biển Thái Bình Dương. Em sẽ rời khỏi đây trong mười ngày nữa.
- Em không thể! Em sắp sinh ra con cuả anh.
- Em sẽ sinh ra nó ở California cũng dễ dàng như ở đây.- Nàng nói có vẻ chai lỳ quá chừng.
- Nếu em yêu anh, sao em có thể rời bỏ anh?- Chàng nắm tay nàng và quay nàng lại, nhìn thấy mắt nàng rưng rưng.- Trời ơi, Caroline, anh không thể sống nếu không có em!
- Đừng - Nàng tắt tiếng.- Đừng làm cho em khổ thêm nữa.
- Vậy thì em hãy ở lại.
- Em không thể.
Dean vuốt ve, đòi hỏi, năn nỉ, cãi lý mấy lần cũng không làm Caroline đổi ý. Trong mười ngày sau đó, hết lần này đến lần khác, chàng cố thử lay chuyển quyết định cuả nàng nhưng không thể được. Nàng nhất định đi California.- Nếu anh muốn gặp em, anh có thể đến đấy, nàng nói và cho chàng địa chỉ cùng số điện thoại cuả trường học ở Los Angeles. Khi chàng cố đưa tiền cho nàng, nàng đẩy lại vào tay chàng và nói cho chàng biết nàng sẽ không nhận bất cứ một món tiền trợ cấp nào cuả chàng. Nếu chàng muốn trả bớt tiền chi phí về y tế thì chàng có thể làm vậy, nhưng nàng quyết bảo chàng rằng nàng

thừa sức nuôi dưỡng đứa bé không cần sự giúp đỡ cuả chàng.
Tuần lễ đầu, sau khi Caroline ra đi, Dean như sống trong địa ngục. hai lần chàng gọi số điện thoại mà nàng đã cho; cả hai lần người ta trả lời nàng chưa đến nhận việc. Khi chàng gần như phát điên với ý nghĩ rằng nàng đã biến mất luôn khỏi cuộc đời của chàng thì nàng gọi đến. Nàng bị trục trặc xe hơi ở Arizona. Không, nàng khoẻ. Nàng đã tìm được một căn hộ Ở Malibu, gần bãi biển. Thái Bình Dương khác hẳn vùng vịnh hay bờ biển Đại Tây Dương, nàng sốt ruột muốn bắt đầu vẽ ngay. Và nàng thấy thiếu chàng.
Cuc sống bỗng dưng có vẻ đáng sống trở lại. Dean bắt đầu sắp xếp kế hoạch để bay qua California thăm nàng, chừng nào Babs khoẻ lại. Cách đây hai ngày, nàng té xỉu giữa một bữa ăn trưa để gây quỹ từ thiện. Bác sĩ tin chắc đó chỉ là một trường hợp kiệt sức vì trời quá nóng và vì nàng hơi thiếu máu. Nàng sẽ phục hồi sau vài tuần nghỉ ngơi và ăn theo một chế độ cân đối.
Vừa về đến nhà tối đó Dean lên lầu thăm vợ ngay. Nàng đang nằm trên chiếc ghế tựa dài, mình mặc một áo lụa xếp nếp màu xanh bạc hà. Một khay đồ ăn để trên đùi nàng, nhưng Dean để ý thấy gần như Babs không động đến.
- Lẽ ra em phải đang ăn chứ - chàng rầy la và cúi xuống hôn lên trán nàng - Lệnh cuả bác sĩ đấy.
- Em không muốn ăn.
Dean liếc nhìn các thức ăn trên đĩa.
- Xưa nay em vẫn thích ăn món chả trứng với rau dền này. Thế nào em cũng phải ăn thêm vài miếng.
- Nó có vị giống nhự..thịt giã.
- Nếu anh bảo Justine làm cho em món khác thì sao?
Babs quay mặt đi để nhìn qua cưa? sổ, nhưng không thể quay nhiều để che cái môi dưới của nàng đang rung rung.
- Em không cần.
- Babs, có chuyện gì vậy? Không giống em thường ngày chút nào.- Chàng ngồi xuống mép ghế và cầm lấy bàn tay nàng
- Em thực sự không cần.- nàng đáp, vừa sụt sịt, vừa hất cằm cao lên một chút.
- Có chứ.- Dean cau mày.
- Em biết anh không còn yêu em nữa.
- Babs.
- Đó là sự thật. Anh tưởng em không để ý thái độ cuả anh trong tuần lễ vừa rồi. Có, em rất để ý. Anh đã, anh đã ngẩn ngơ như người mất hồn.- Babs không một lần nào buộc tội chàng đã không trung thành với vợ, mặc dầu nàng biết, như ông R.D. đã nói với chàng. Biết ơn nàng ở chổ đó, Dean cố gắng xoa dịu nàng một chút.- Cô ta đi rồi, Babs.- Chàng nghe nàng hít vào

một hơi thật khẽ, thật dài, thật gấp.- Cô ta đã rời khỏi đây tuần qua. Anh không hề có ý muốn làm em đau khổ. Anh xin lỗi.
- Vậy là - Nàng nhìn chàng sững sờ với vẻ hy vọng - anh sẽ ở lại đây?
Nàng trông quá yếu đuối, quá giống trẻ con, luôn luôn cần được trấn an. Làm sao chàng đã quên mất điểm đó?
- Phải.
- Lúc này em cần có anh hết sức.- Nàng nắm chặt tay chàng, một nụ cười rạng rỡ nở ra giữa hai hàng lệ.- Anh yêu...chúng mình sắp có một đứa con.
Trong thời kỳ thai nghé, Babs gặp nhiều rắc rối, và bệnh nhiễm độc máu làm nàng nằm liệt giường trong hai tháng cuối cùng trước khi ở cữ. Dean cũng sắp xếp đi được hai chuyến ngắn sang Los Angeles trong mấy tháng kế đó để thăm Caroline và biết chắc chắn cô ta mạnh và bình an. Chàng không thích căn hộ làm nhà xe mà cô ta đã thuê, nhưng Caroline quả quyết là đủ cho nhu cầu cuả cô và từ chối thẳng thừng không dọn vào một ngôi nhà có năm phòng do chàng tìm được. Nhưng Babs càng đến gần ngày sinh, thì Dean càng lo về sức khoẻ cuả nàng nên không bỏ đi được, và tin rằng Caroline mạnh hơn, và quen tự túc hơn, nên thế nào cũng lo liệu được êm xuôi như cô vẫn thường quả quyết.
Hai tuần trước khi đến ngày sinh, bác sĩ chữa trị cho Babs quyết định mổ tử cung đem đứa bé ra. Dean cùng cha chàng ngồi chờ trước phòng đợi suốt ca mổ.
Bác sĩ bước vào phòng đợi, vẫn còn trên người áo và mũ cuả người giải phẫu. Ông ta nói:
- Con gái, ông Lawson. Năm cân Anh mười lạng, và khóc to lắm.
Dean đứng dậy, cha chàng đang đi đi lại lại cũng dừng chân nghe.
- Còn Babs, có khoẻ không?
- Bà ta sẽ khoẻ,- bác sĩ nói với chàng- Họ đã đưa bà qua phòng hồi sinh. Không bao lâu nữa bà sẽ ra khỏi cơn mê.
- Tôi muốn gặp nhà tôi.
- Dĩ nhiên. Mời ông theo tôi,- bác sĩ nói.
Khi Babs tỉnh lại, Dean ở bên nàng Nàng ngây ngất và hơi ngớ ngẩn, nhưng với Babs, đó là bình thường. An tâm, Dean ra ngoài cùng cha chàng, đứng cạnh cửa sổ phòng giữ trẻ.
- Nó kìa.- Cha chàng chỉ vào một trẻ sơ sinh mặt đỏ và đang la hét, vung hai nắm tay nhỏ xíu. Đầu nó có mái tóc đen dày.- Đứa bé nhỏ xíu mà mạnh nhỉ! Và cặp mắt kìa, cũng vậy, có màu xanh cuả dòng họ Lawson.
- Tất cả các trẻ sơ sinh đều có mắt xanh khi chúng sinh ra,- Dean nói. Nhưng chàng mỉm cười vì thấy cha chàng rõ ràng tự hào vì đứa bé. Chàng cũng vậy.
- Nhưng không xanh như thế đó. Con vẫn muốn đặt tên nó theo tên bà nội

con chứ?
Chíng Babs đã gợi ý đặt tên cho đứa bé theo tên cuả người đàn bà đã nuôi dưỡng cả cha chàng và chàng, nếu là con gái. Dean đã đồng ý, vì biết cha chàng sẽ rất hài lòng.
- Ba đang nhìn thấy Abigail Louise Lawson.
- Ba thích lắm.- Cha chàng gật đầu tán thành, mặt ông trở nên dịu dàng trước khi từ từ biến thành đăm chiêu.- Còn đứa bé kia bao giờ đến ngày sinh?
Dean kinh ngạc vì ông nhắc đến Caroline. Cha chàng rất hiếm khi nhắc đến cô, từ cái hôm mấy tháng trước, khi Dean báo cho ông biết Caroline sắp có con. Cha chàng đã không nói gì nhiều, ngoại trừ nhắc nhở chàng rằng một người cha cũng có trách nhiệm ngang với người mẹ để trông nom cho con được nuôi dưỡng, săn sóc, và dạy dỗ đàng hoàng. Nhưng điều ông giảng không cần thiết. Dean biết rằng không bao giờ bỏ rơi Caroline hay đứa con cuả tình yêu cuả họ.
- Sắp,- chàng chỉ trả lời có thế.
Sáng hôm sau, ở trụ sở cuả công ty Lawson, Dean len lỏi qua một đám người vỗ lưng chàng để chúc mừng mới sinh con gái, trước khi tới được văn phòng ngoài cuả Mary Jo Anderson.
- Rất tiếc, chàng banh hai vạt áo vét ra cho bà ta thấy các túi trống rỗng.- Tôi lại hết cả xì gà. Mấy cậu ngoài kia vét hết cả rồi. Cứ nhịp độ này, ắt tôi phải mua cả thùng.
- Không hề chi. Nếu ông cụ bước vào đây có lẽ ông cụ sẽ lên cơn đau tim vì thấy tôi hút xì gà. Tôi cũng xin chúc mừng ông sinh con gái.- Mary Jo nói.
Nhưng bà ta không có vẻ nồng nhiệt như mọi người khác. Dean tự hỏi phải chăng vì bà biết về chuyện Caroline. Chàng đã phải thổ lộ với bà. Là thư ký riêng cuả chàng, Mary Jo coi qua trước tất cả thư từ gởi đến cho chàng và nghe trước các cú điện thoại được gọi đến chàng, đồng thời bà lo thanh toán rất nhiều hoá đơn chi tiêu cá nhân cuả chàng. Trong trường hợp khẩn cấp, Caroline phải được tiếp xúc ngay với chàng. Có đâu an tâm hơn là ở văn phòng này? Và phải có người nào biết cần gọi cho chàng ở đâu khi chàng đi California, nhất là khi Babs đau ốm nặng như thế trong lúc thai nghén.
- Con bé xinh lắm, Mary Jo ạ. Chúng tôi đã quyết định đặt tên cho nó là Abigail Louise, theo tên bà nội tôi, nhưng ở nhà thì gọi nó là Abbie.- Có vẻ ngượng vì đã tiếp tục hành động lén lút, Dean bước tới bàn giấy bà ta và cầm những thư tín tới ngày hôm qua lên. Chàng nói:- Bà vui lòng cho đem một tá hoa hồng vàng đến cho Babs ở bệnh viện giùm tôi nhé!
- Vâng.- Bà ngừng một chút rồi nói:- Ông có một cú điện thoại ngày hôm qua, không để chúng trong đám thư tín ấy.
Dean sốt ruột ngẩng lên, các thư tín bây giờ không còn quan trọng nữa.
- Caroline?

- Vâng. Cô ta sinh một bé gái sáng hôm qua. Tên là Rachel Ann.- Ngày hôm qua. Cùng một ngày với Abbie. Sự trùng hợp ngẫu nhiên làm chàng sửng sốt, không nói ra lời, thật quá mỉa mai.

Hai Chị Em

Chương 5

Con ngựa đực hồng khụt khịt và bồn chồn cố tránh bàn tay nàng , nhưng Abbie cứ giữ nó lại và xoa vuốt má nó. Nàng cần có cớ đó để tránh nhìn Lane. Nàng không muốn ông ta thấy nước mắt đang dâng lên làm mắt nàng cay xè.
- Bác nhớ có ghé lại văn phòng ba cháu một hôm,- Ông tiếp tục kể.- Bấy giờ cháu có lẽ bốn năm tuổi gì đó. Dean đang ngồi đọc thư sau bàn giấy. Trên bàn có một tấm ảnh màu cuả một đứa bé gái, có cặp mắt xanhh to và tóc đen để dài buộc lại thành đuôi ngựa thì phải. Nó mặc áo tắm, và đằng sau nó là cát. Đứa bé đứng đó mỉm cười rụt rè với cái máy ảnh đang chụp nó. Bác đã tưởng là cháu, và đã nói gì đó về cháu, thì Dean đính chính.
- Không phải ảnh của Abbie,- ba cháu nói,- đó là Rachel. Lạ quá nhỉ, hai đứa giống nhau như đúc?- Bác nhớ như đã cầm tấm ảnh lên, và Dean lấy lại ở tay bác và nhìn sững vào nó.- Và hai đứa sinh ra cùng một ngày nữa chứ!- ba cháu tiếp- Mỗi lần nhìn Abbie, tôi thấy Rachel. Gần như có cả hai đứa bên cạnh tôi suốt ngày. Khi tôi đi đây đi đó và làm việc này việc nọ với Abbie, tôi gần như có thể tin rằng Rachel cũng có đó.
Khi Lane ngừng một lát, Abbie có cảm giác ông đang nhìn nàng, có lẽ thấy sự giống nhau đáng ngạc nhiên ấy. Nàng mong rằng ông ta không chờ đợi nàng nói câu gì, vì nàng không thốt ra lời được. Các cơ ở cổ nàng bị co thắt lại làm nàng đau, cố nuốt còn không được.
sự im lặng đe dọa kéo dài, Abbie nhận thức rằng Lane để cho nàng lên tiếng phá tan nó.
- Còn mẹ cháu- bà khám phá ra được lúc nào? Về đứa con gái kia, cháu muốn nói.
- Bác không biết chắc, có lẽ vài năm sau khi cháu sinh ra. Dean đi California bao nhiêu chuyến, nên bà sinh nghi là ba cháu gặp lại Caroline. Khi bà truy hỏi ba cháu, thì ba cháu cho bà biết chuyện có Rachel. Ông nói nhiều hay it, bác không biết. Chỉ biết rằng ông hứa với Babs sẽ không bao giờ bỏ bà, tuy ông vẫn yêu Caroline say đắm, và có ý định đi thăm bà ấy và Rachel mỗi khi có dịp. Bác chắc rằng mẹ cháu không thích điều đó, nhưng bà đã chấp nhận tình trạng đó. Dù sao, bà cũng yêu ông tha thiết.- Lane ngừng mt lát, trán cau lại.- Nói vậy, bác không ngụ ý là Dean không yêu Babs chút nào. Ông quan tâm đến vợ rất nhiều.
- Nếu đó là sự thật, thì ông đã không muốn làm bà đau khổ thêm, trong lúc

bà đã đau khổ. Cháu mong bác đồng ý rằng không có lý do gì để cho mẹ cháu thấy toàn thể nội dung cuả chúc thư, nếu có thể tránh được. Cháu nghĩ rằng bà đã đau khổ đủ lắm rồi. Với tư cách là người thi hành di chúc cuả ba cháu, ắt hẳn bác có thể sắp xếp được như vậy.
- Đến một mức độ nào thôi. Tuy nhiên, chúc thư phải đưa ra tòa án chứng thực. Nó sẽ trở thành một tài liệu công khai.
- Cháu hiểu,- nàng nói.
- Bác rất tiếc, Abbie ạ.
- Cháu biết. Ai cũng nói như vậy.- Nàng không tránh khỏi để lộ vẻ mỉa mai cay đắng. Nàng cảm thấy vậy.
- Abbie,- Lane nói,- bác mong rằng cháu có thể hiểu được ba cháu đã khổ sở biết chừng nào về mặt tình cảm và cảm xúc. Ông đã ở trong một thế hết sức lúng túng và đã giải quyết nó bằng cách tốt nhất mà ông có thệ làm được. Đó là mt điều rất tự nhiên trên thế gian này, một người cha luôn luôn muốn yêu thương và bảo vệ con mình, và che chở cho chúng khỏi bị đau khổ không cần thiết. Và cũng là điều rất tự nhiên, ông ta muốn để của lại cho chúng để dự phòng trường hợp có chuyện gì xảy đến cho ông.
- Còn Caroline thì sao?- Abbie hỏi, bây giờ mới chợt nghĩ ra bà ta cũng có thể là một trong những người được hưởng tài sản cuả cha nàng để lại.
- Bà ta đã chết cách đây mấy năm- hình như vì chứng giãn động mạch. Cách đây mấy năm.
- Cháu hiểu,- nàng chỉ nói được có thế. Mắt nàng nhòa lệ, trong khi nàng vuốt nhẹ cái mũi êm ái cuả con ngựa.- Cháu cám ơn bác đã thẳng thắn với cháu. Có lẽ bác nên vào nhà kẻo mẹ cháu bắt đầu đánh dấu hỏi chuyện gì đã giữ bác ở ngoài lâu như vậy.
- Cháu không vào à?
- Chút nữa.
Con ngựa giống cố bứt ra khỏi tay nàng một lần nữa, nhưng Abbie giữ nó cho đến khi Lane đã đi. Rồi nàng buông nó ra, và quan sát con ngựa mà cha nàng thích nhất ấy, trong khi nó phi nước đại quanh cái chuồng nhỏ và đứng dừng lại ở cuối chuồng để hí lên gọi mấy con ngựa cái đang ở trên đồng cỏ, thân hình bóng láng của nó rung rung vì chờ đợi. Nhưng tiếng kêu động tình không có hồi âm.
Abbie quay đi và rời khỏi sân dành cho ngựa giống nằm cạnh chuồng. Con ngựa cái lông xám hí lên khe khẽ với nàng, nhưng nàng đang quá đau khổ nên không để ý đến nó. Nước mắt muốn trào ra, nên nàng phải tìm một chỗ nào đẻ ở một mình và khóc cho hả.
Nàng tìm chỗ ẩn nấp trong ngôi nhà bao gồm một khu vực tiếp khách đến thăm viếng, văn phòng cuả người quản lý, phòng chứa lương thực, và văn phòng riêng cuả cha nàng. Nối với chuồng ngựa chính bằng một đoạn đường

trống trải mà ông nội nàng xưa kia luôn luôn gọi là con đường chó chạy, ngôi nhà đó trông ra thấy hết các chuồng ngựa, chuồng ngựa giống, và các đồng cỏ. Trên cửa ra vào treo một vòng hoa đen. Lúc khác Abbie có lẽ đã cảm động trước cử chỉ cuả người coi chuồng ngựa để tỏ ra thương tiếc cha nàng đã qua đời, nhưng bây giờ nàng không ngó lại và đẩy cửa bước vào, đi thẳng tới văn phòng riêng cuả cha nàng, bị lôi cuốn bởi những kỷ niệm về những lần nàng đã ở với chạ..những kỷ niệm ấy bây giờ có vẻ giả tạo.
Khi đã vào trong, nàng đóng cửa lại và tựa vào đấy để nhìn quanh gian phòng, cổ nàng thắt lại, cằm run run. Ánh nắng lọt qua các tàn cây dẻ bên ngoài, chiếu xuyên qua cửa sổ vào các bức vách lát ván lộng lẫy gắn đầy cúp, khung ảnh, và huy chương đoạt được trong các cuộc thi ngựa đẹp. Một cái bàn đồ sộ bằng gỗ sồi đặt ngay trước cửa sổ, trên mặt bàn đầy giấy tờ, sổ ghi chép, và các biểu đồ về nuôi ngựa. Bên phải bàn có một tủ hồ sơ cổ kính, đựng giấy tờ phả hệ, và hồ sơ nuôi từng con ngựa ở River Bend. Mt cái tủ kính có gờ bao quanh trên đầu tủ và những ct đứng, chứa những sách về bệnh cuả ngựa, về cách nuôi ngựa, và về di truyền học. Dọc theo bức vách gần đó, có một ghế trường kỷ có bọc nệm thật dày, bọc da Madeira màu nâu, có đóng những đinh đầu đồng. Đi đôi với nó là chiếc ghế bành và cái ghế bọc nệm.
Abbie đi quanh chiếc bàn bọc đang to tướng ở sau bàn giấy, và đưa bàn tay sờ lên chỗ lún ở đầu lưng ghế. Nàng nhớ đã cố gắng đến thế nào để làm cha vừa lòng và tự hào về nàng. Nàng đột ngột quay mặt đi khỏi chiếc ghế, cố nén sự tức giận và đau khổ đang dâng lên trong lòng. Nàng gần như hối tiếc đã yêu cầu Lane kể chuyện về cha nàng và Caroline. Trước đây, ít nhất nàng còn ảo tưởng. Bây giờ ngay cả những ảo tưởng cũng không còn. Nàng đã yêu cầu ông nói thật, và đã được biết nó. Không phải lỗi cuả Lane nếu nó không giống như điều nàng trông đợi.
Nàng đã nghĩ rằng ông sẽ bảo nàng đó là một cuộc dan díu rẻ tiền, vô nghĩa; rằng cha nàng đã phạm một sự sai lầm đáng tiếc mà ông đã trả giá đắt suốt cuộc đời; rằng một cô gái không đứng đắn nào đó đã gài ông cho cô một cái bầu và dùng đứa con để tống tiền ông; rằng...ông đã cố gắng để bảo vệ phần nào danh dự gia đình và tránh cho gia đình sự xấu hổ mà ông cảm thấy.
Thay vì thế, nàng đã được nghe một chuyện tình bi thảm - cuả hai người xuất thân từ hai thế giới khác biệt, yêu nhau say đắm, nhưng bị số mệnh chia cách- và đứa con là kết quả cuả tình yêu ấy.
Hèn chi nàng đã không hề là đứa con gái ông mong muốn. Nàng là đứa con gái trật chỗ. Nàng không là gì khác ngoài việc là một đứa giống mặt mày đứa con gái thiệt, để đóng vai thay cho nó, kể cả có cùng một ngày sinh.
Hai bàn tay nắm lại và răng cắn chặt, nàng bước ra xa bàn giấy và cố tinh rằng, nàng không cần, nếu ông đã không yêu thương nàng. Nàng không còn

là một đứa bé nữa. Nàng không cần tình thương cuả ông. Song Abbie không quên được- và không tha thứ cho ông được- những năm dài bị lừa phỉnh. Một giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống má nàng, nàng nhấp nháy cho bớt cay mắt, và tự hỏi làm sao nàng đã có thể ngây thơ đến vậy trong bao nhiêu năm.

Trên vách trước mắt nàng treo một bức hình cũ cuả ông nội nàng, R.D.Lawson, chụp tại cuộcc thi ngựa Ả Rập đẹp ở Scottdale, trong năm ông qua đời. Ông đứng cạnh con ngựa cái hai tuổi màu xám, tên là River Wind, đoạt giải ngựa cái đẹp nhất ở cuộc thi Scottdale- mẹ cuả con ngựa cái cuả Abbie, có tên là Tiểu giang phong- Một cái nón Stetson che khuất nụ cười tự hào nở ra trên mắt ông và làm dịu bớt những góc cạnh cuả khuôn mặt. Bức hình cho thấy một người đàn ông cường tráng còn mạnh bạo trong tuổi già. Những kỷ niệm ồ ạt trồi lên trong trí óc nàng khi Abbie nhìn sững bức hình. Cuối cùng, nàng bắt buộc phải công nhận, nàng đã mù quáng không thấy được chuyện gì đã xảy ra trong suốt những năm qua: chỉ vì nàng không chịu thấy. Vô số sự kiện xảy ra đã chứa đựng những dấu hiệu, những nàng đã làm ngơ hết thảy.

Nàng nhớ lại lần chót trông thấy ông nội còn sống. Ông ra sân bay tiễn đưa gia đình đi nghỉ mát. Trên thực tế, chuyến đi ấy kết hợp với một chuyếng đi lo công việc cuả cha nàng, ông có ý định kiểm tra luôn các văn phòng cuả công ty ở nước ngoài và đi thăm các loại ngựa Ả Rập giống ở một số nước khác nhằm mục đích có thể mua một số và nhập vào nước Mỹ. Bây giờ nàng đã tròn tám tuổi, cho nên không coi các lý do cuả chuyến đi là quan trọng. Miễn là họ đi: Abbie, cha mẹ nàng, và người ở da đen, Justine, được đem theo để chăm nom Abbie.

Luân Đôn là chỗ ghé đầu tiên trong chuyến đi vòng các nước ngoài cuả họ. Abbie, với một nghị lực không bờ bến, lại bị sự kích thích châm thêm dầu, không mệt mỏi chút nào vì chiếc máy bay phản lực đã bị trể, và không hiểu tại sao ngày đầu tiên ở một thành phỗ mới họ đến chơi nghỉ ngơi lại yên tĩnh như thế. Cô bé muốn đi ra ngoài khám phá cái thành phố này, ở đây người ta lái xe đi bên phiá trái đường lộ, và nói tiếng buồn cười quá, cô không hiểu nổi. Cô muốn đi trên những chiếc xe buýt đỏ hai tầng và xem tòa cung điện trong đó có bà nữ hoàng đang ở.

- Babs, tại sao anh có cảm tưởng con bé sẽ thúc ép chúng ta cho tới khi nào chúng ta thuận làm theo ý nó?- Dean nắm hai bàn tay cuả Abbie và bắt nó đứng yên trước ghế ông.

Nhìn một cái và thấy nụ cười vui vẻ, khoan dung trên mặt cha, Abbie biết ngay là đã nắm được ông.

- Ben bảo rằng con giống ông nội. Con không chịu thua bất kể việc gì xảy ra.

- Có thể Ben nói đúng,- Dean nhượng bộ, ông ý thức rằng có nhiều khi con

gái ông cứng đầu như bò đực- một nét đặc biệt cuả cô được làm dịu bớt bởi bản tính nồng hậu và cởi mở tự nhiên cuả cô. Không giống tính nhút nhát và đa cảm cuả Rachel chút nào, Dean nghĩ thầm, và nhớ lại ánh mắt cuả nó khi nhìn ông quan sát với cặp mắt xanh ám ảnh. Cặp mắt cuả nó ít khi lấp lánh vui long lanh như cặp mắt cuả Abbie lúc này.
- Ben luôn luôn nói đúng,- Cô bé giọng xấc xược.
- Thường là đúng.- Ông âu yếm ngắt mũi cô bé, rồi liếc nhìn Babs, vẫn còn mặc bộ đồ ngủ kiểu Ý và dựa vào một chồng gối để trên chiếc ghế dài cuả phòng khách.- Ta hãy đưa con bé đi dạo chơi một vòng, Babs. Trời mát và nắng sẽ làm ta khoẻ ra.
- Em không tin, anh yêu.- Bà mò mẫm tìm tách cà phê còn để trên chiếc bàn nhỏ, còn sót lại cuả bữa điểm tâm trễ dọn lên cho họ trong căn hộ cuả họ Ở khách sạn.- Sáng nay còn tệ hơn cả những buổi sáng sau một tiệc thịt nướng vỉ sắt cuả vợ chồng Mac Donnell tổ chức. Em có cảm giác hai con mắt như hai trái nho đã bóc vỏ và đầy hột. Và em chắc là cân nặng đến hai trăm cân Anh, em thấy nặng nề quá.
- Nếu mẹ lên cân nhiều như vậy, thì mẹ thực sự cần phải vận động, phải không ba?- Abbie nhe răng cười xảo quyệt.
- Ắt là vậy.
- Em có ý kiến này hay hơn.- Babs nói, và ngừng một lát để từ từ nhấp một ngụm cà phê.- Anh và Abbie đi dạo đi, để em ở nhà nghỉ ngơi.
- Không.- Abbie giằng ra khỏi hai bàn tay Dean và bước đến chiếc ghế dài, cất tách cà phê khỏi tay mẹ.- Mẹ phải đi với ba con. Đây là chuyến đi nghỉ ngơi chung cuả chúng ta, và đáng lẽ chúng ta phải vui chơi.
Sau một tiếng đồng hồ thúc đẩy và dỗ dành không biết bao nhiêu lần, cả ba dạo bước trên đường phố Luân Đôn. Ít nhất, Dean và Babs dạo bước, còn Abbie nhảy lơn tơn ở phía trước hăm hở muốn biết những quang cảnh và tiếng động của thành phố quá mới lạ đối với cô.
Đột nhiên cô quay lại và bắt đầu đi giật lùi, vẻ mặt phân vân.
- Tại sao hôm nay không có chút sương mù nào? Luôn luôn có sương mù ở Luân Đôn kia mà?
- Không phải ngày nào cũng có.- Babs nói.- Giống như ở quê ta ở Texas. Đôi khi nó tràn vào trong đêm, hay vào lúc tảng sáng. Và đôi khi nó chỉ lơ lửng trên mặt sông, như trên mặt sông Brazos, bò quanh các cây ở bờ sông và hiện ra trên các đồng cỏ.
- Lúc đó thì thật là dễ sợ.- Nhưng cặp mắt cuả Abbie sáng rỡ vì kích thích bởi ý nghĩ đó.
- Quay lại và nhìn trước khi bước đi, nếu con không muốn húc vào người khác.- Babs la rầy nó.
- Và đừng đi quá xa ba mẹ,- Dean nói thêm khi Abbie bắt đầu chạy.- Con có

thể bị lạc đấy.
- Vâng, thưa ba.- Cô bé đi chậm lại với vẻ bất đắc dĩ. Nếu là Rachel, Dean biết nó sẽ ở ngay bên ông, nắm bàn tay ông, nhất là khi họ Ở một chỗ công cộng có nhiều người chung quanh. Nó nói rằng làm vậy để ở gần ông, nhưng ông nghĩ rằng Rachel hơi nhút nhát quá và tinh thần hơi bất an để liều lĩnh chạy đi một mình. Ngược lại, Abbie không biết một người xa lạ là gì. Ngày và đêm, hai cô con gái cuả ông là vậy, bất kể chúng trông giống nhau đến mấy.
- Anh quên chưa nói với em, Babs, trước khi em thức dậy sáng nay, anh đã nhờ người gác cửa tìm cho chúng ta một người dẫn đường để hướng dẫn em và Abbie đi xem phong cảnh Luân Đôn trong ngày mai. Có lẽ anh sẽ bận cả tuần vì phải lo liệu công việc với văn phòng ở công ty ở đây.
- Abbie sẽ không bằng lòng vậy đâu.- Babs cũng không, nhưng không muốn thừa nhận điều ấy.
- Nó sẽ có quá nhiều thứ để xem và làm, nên không để ý đến sự vắng mặt cuả anh đâu. Em nhìn nó kìa.- Dean mỉm cười.- Cái đầu nó lúc qua lắc lại như một trong những con chó treo trên bảng điều khiển của một chiếc xe hơi.
Trong ba ngày kế đó, Babs và Abbie đi xem tất cả các phong cảnh phải xem, có Justine và người hướng dẫn tên là Arthur Bigsby đi theo. Họ coi lễ đổi gác ở sân tiền của điện Buckingham, nhưng Abbie thất vọng vì không được thấy nữ hoàng- và cô bé cho rằng cung điện ấy không đẹp bằng nhà cô ở River Bend, tuy cô phải công nhận là nó lớn hơn. Cô bị một ấn tượng sâu sắc bởi cuộc trưng bày các châu báu cuả Hoàng gia và các dấu hiệu cuả nhà vua ở Tháp Luân Đôn. cô cãi với Arthur khi ông ta cố gắng giải thích với cô Big Ben là trái chuông lớn trong tháp các Đồng hồ cuả khu nhà quốc hội ở Westminster. Mọi người ở Texas đều biết Big Ben là cái đồng hồ.
Tu viện Westminster thì cô chấp nhận. Cô không tưởng tượng được sao lại có người muốn được chôn cất trong nhà thờ, nhất là các vua. Thế các nghĩa trang để làm gì? Cô cho chim bồ câu ăn ở quảng trường Trafalgar và cười ngất khi một con đậu lên đầu cô.
Khi gặp lại Dean để ăn trưa, cô kể lại các nhận xét và đặt câu hỏi không ngớt. Tại sao không có gánh xiếc nào ở Piccadilly Circus? Tại sao họ gọi bánh "cookies" là "biscuits"? Tạo sao họ gọi bữa ăn tối là tiệc trà cao (high tea)? Nếu có tiệc trà cao, thì tiệc trà thấp (low tea) là gì?
Cuối cùng Dean chỉ vào dĩa cuả nó và bảo:
- Ăn đi.
- Tội nghiệp cho ông Arthur,- Babs nói- Con bé quần ông ta mệt lữ. Và cả em nữa.
- Ngày mai sẽ khác. Chúng ta có lẽ sẽ lái xe đến Crabbet Park và xem các

con ngựa Ả Rập.
- Thật không ba? Ba nói thật chứ, mai chúng ta đi đến đó thật không?
- Thật. Chúng ta khởi hành sớm để có nhiều thì giờ ở đó như ta muốn.
- Anh đi với Abbie. Về ngựa, thì em không phân biệt được giữa con ngựa thiến và con ngựa giống.
- Mẹ ạ, cái đó dễ ợt. Ben bảo rằng chỉ cần...
- Abbie, cắt ngang lời mẹ là vô lễ - Dean cố tỏ ra nghiêm khắc và không cười.
- Em cho anh hay, Dean, một số những điều nó biết có thể làm cho Justine đỏ mặt - Babs nói, rồi tiếp tục câu bà đang nói thì Abbie cắt ngang - Dù sao, em muốn đến cái tiệm tên là Bazaar ở Chelsea, do một bà vẽ kiểu áo tên là Mary Quant làm chủ. Áo quần do bà ta sản xuất đang nổi tiếng như cồn. Em chưa có dịp đi mua sắm gì hết.
- Con thích đi mua sắm,- Abbie nói với vẻ khát khao; rồi vội vàng nói thêm:- Nhưng con thích đi Crabbet Park với ba hơn.
- Tại sao chúng ta không đi mua sắm sau bữa ăn trưa? Anh cũng chưa có dịp nào đi sắm đồ - Và ông muốn gởi tặng Rachel một món quà gì từ Anh quốc - một món thật tốt.
- Em có hẹn làm tóc, - Babs nói - Em không thể hồi lại, nếu anh muốn em coi được trong bữa ăn tối nay với vợ chồng người quản lý cuả công ty ở Luân Đôn.
- Vậy thì anh và Abbie sẽ đi, và gặp lại em ở khách sạn đó.
Chiếc tắc xi đổ họ xuống trước cưa? hàng bách hóa Selfridgés. Thường thường Dean gặp khó khăn khi chọn quà cho Rachel, nhất là khi mua sắm áo quần; ông không bao giờ chắc chắn có vừa người cô bé không. Có Abbie đi theo, ông hy vọng vấn đề đó được giải quyết ít nhất là một phần.
Khi vào khu bán y phục trẻ em, Dean thấy một cái áo dài con gái bằng vải sọc ca- rô màu hoa cà nhạt có viền ren trắng - Abbie, con thích cái áo này không?
- Nó coi được đấy chứ. Nhưngn con không thích màu hoa cà - cô nhăn mũi - Ba hãy coi cái áo dài màu xanh này. Đẹp không ba? Con dám cá nó ăn với màu mắt của con.
- Chắc chắn là vậy rồi. Tại sao con không mặc thử? Và cả chiếc áo màu hoa cà kia nữa.
- Ba!- Cô muốn từ chối cái áo cuả ông chọn trước.
- Thử giùm cho ba. Ba muốn coi con trông ra sao trong chiếc áo ấy.
- Được rồi, - cô làm bộ thở dài sườn sượt, rồi đồng ý.
Mấy phút sau, Abbie ra khỏi phòng thử áo, mặc cái áo vải ca- rô.
- Coi nè, ba - Cô quay một vòng từ từ trước tấm gương- Nó không hợp với con tí nào.

Dean bắt buộc phải đồng ý rằng nó không hợp với cô chút nào, tuy nhiên, khi nhìn cô, ông có thể hình dung cô bé Rachel trầm lặng và dè dặt đang mặc nó, mái tóc đen của cô buộc lên thành đuôi ngựa bằng một cái dải màu hoa cà nhạt ăn với cái áo.
- Con cởi cái áo đó ra và mặc thử cái màu xanh.
Trong khi Abbie biến mất trong phòng thử, ông quay qua người bán hàng.
- Tôi muốn mua cái áo dài màu hoa cà này, nhưng muốn nhờ đây gởi đi hộ.
- Nhưng cô con gái của ông...
- Không phải tôi mua nó cho Abbie.
- Vâng, thưa ngài. Chúng tôi sẽ sẵn lòng gởi nó đi đâu tùy ngài muốn.
Sau chiếc áo dài xanh, Abbie thử năm sáu món khác, từ áo quần thể thao đến áo dài dự liên hoan. Rốt cuộc cô bé chọn ba món không thể nào sống mà không có chúng. Trong khi Dean đang trả tiền các món mua sắm, Abbie để ý thấy một người bán hàng khác đang gói chiếc áo màu hoa cà lại. Cô ta kéo Dean ra một bên.
- Ba, con đã bảo ba con không thích cái áo đó.
- Con muốn nói cái áo màu hoa cà nhạt? - Ông làm bộ không biết - Có cô bé nào khác đang mua nó đấy chứ.
- Ồ, thế thì tốt - Cô bé trợn tròn mắt lên trần nhà để tỏ vẻ nhẹ nhõm. - Con đã ngại là ba mua nó cho con.- Người bán hàng đưa cái gói và biên lai cho Dean. Abbie lơn tơn bên mình cha- Kế tới, đi đâu hở ba?
- Con muốn đi đâu thì ta đi. Nhưng trễ rồi đấy. Có lẽ chúng ta nên về khách sạn.
- Nhưng con tưởng ba cần đi mua sắm một ít đồ- Nó nhướng cặp lông mày lên có vẻ lạ lùng.
- Ba mua sắm rồi- Ông đưa cái gói lên để làm chứng.
- Ồ, ba! - Cô toét miệng ra cười- Con thương ba quá hà!
Trở về khách sạn, ông trao lại cho Justine các gói đồ và Abbie, chị ta cho ông hay bà Lawson đi làm tóc chưa về. Liếc đồng hồ đeo tay và tính nhẩm sự khác biệt về giờ giấc, ông đi vào phòng ngủ chính và đóng cửa lại. Máy điện thoại nằm trên bàn ngủ giữa hai chiếc giường. Dean cầm ống nói lên và quay số của tổng đài.
Một giọng nói rất Anh vang lên trong đường dây:
- Tôi có thể giúp việc gì?
- Vâng, thưa bà, tôi muốn gọi sang California.
Sau khi cung cấp các chi tiết cần thiết, Dean chờ một lúc lâu, chỉ nghe tiếng lách cách và rọt rẹt không ngớt, và cuối cùng nghe tiếng chuông reo khe khẽ ở đầu dây bên kia. Và rồi, giữa tiếng nhiễu, ông nghe tiếng Caroline. Tiếng bà luôn luôn khiến ông lên tinh thần.
- Alô, em cưng- Ông nắm chắc ống nói như thể khiến bà ở gần ông hơn.

- Dean- Giọng bà đầy ngạc nhiên thích thú- Và một chút bối rối- Nhưng...em tưởng anh...
- Anh gọi em từ Luân Đôn. Anh nhớ em quá nên thế nào cũng phải nghe tiếng em cho được. Em khỏe không? Nghe tiếng em thì tốt lắm- Gác hai chân lên giương, ông dựa ngửa vào cái gối đặt trên tấm gỗ đầu giường và nhìn lên trần nhà cao, như chỉ trông thấy khuôn mặt cuả bà ở đó.
- Em khỏe, Rachel cũng thế. Thật ra, nó đang đứng ngay đây, đang kéo tay áo em. Nó muốn chào anh.
- Cho nó nói.
Có tiếng nói nho nhỏ bên kia máy, rồi tiếng Rachel vang lên trong ống nghe.
- Dean, ba đấy à? Ba gọi từ Anh sang à?- Giữa những câu hỏi dồn dập, giọng nói trẻ con cuả cô bé nghe rất cảm động.
Nhưng không phải cái đó làm Dean bỗng cảm thấy đau nhói, mà là cách cô bé gọi ông bằng tên tục của ông. Rachel không bao giờ gọi ông là cha hay ba- luôn luôn gọi là Dean. Ngay từ đầu Caroline đã nhất quyết muốn vậy, cũng như nhất quyết cho Rachel biết nó là con không chính thức từ khi nó còn rất nhỏ. Caroline không muốn giấu không cho Rachel biết sự thật là cha mẹ nó không có cưới hỏi nhau, cũng như không phải ly dị nhau, như cha mẹ các đứa trẻ khác. Bạn học và bạn bè cuả nó thế nào cũng hỏi và nói những câu rốt cuộc sẽ làm nó đau đớn, nhưng không đến nỗi nào nếu họ chuẩn bị cho nó sẵn. Theo ý Caroline, việc sử dụng tên tục cuả ông cho Rachel có được sự che chở phần nào khỏi bị hỏi những câu không muốn nghe về cha nó và cho phép nó tự quyết định nên nói về cha nó đến mức nào. Mặc dầu Dean bị bắt buộc phải đồng ý với Caroline, ông không ưa điều đó. Ông ghét cay việc Rachel biết về gia đình kia cuả ông, và đứa con gái kia cuả ông. Ông ghét những câu hỏi cuả nó về họ- và mặc cảm có tội cuả ông.
- Phải, ba đây, ba gọi từ Anh sang- Nhưng ông phải gắng gượng mới giữ được giọng nói cho có vẻ sung sướng- Hôm nay ba mua cho con một món đồ. Nó đang được gởi đi, có lẽ vài tuần nữa con mới nhận được.
- Cái gì vậy?
- Ba không thể nói với con. Ba muốn dành cho con một sự ngạc nhiên. Nhưng ba nghĩ con sẽ rất thích nó. Nhân thể, con đoán thử ngày mai ba đi đâu?
- Ba đi đâu?
- Đi Crabbat Park. Con có nhớ quyển sách ba gởi cho con trong dịp lễ Giáng sinh về phu nhân Anne Blunt không? Ba và con đã ngồi đọc mấy đoạn khi ba sang đó trong tháng giêng.
- Ồ, có! - cô bé phấn khởi kêu to lên, giọng hớn hở- Về chuyện bà cùng chồng đi du lịch ngồi trên mình ngựa từ Ba Tư sang Ấn Độ, và xuyên qua xứ Ả Rập, Lưỡng Hà, và Ai Cập, băng qua các sông bị lũ lụt cùng các sa mạc,

hồi thế kỷ thứ mười chín. Bà sống chung với bộ lạc Bedouin và học nói học viết tiếng cuả họ. Và bà tìm hiểu cặn kẽ về loại ngựa Ả Rập và mua những con tốt nhất để giống ngựa ấy khỏi bị tuyệt diệt. Người bộ lạc Bedouin gọi bà là "bà quý tộc về ngựa". Và tuy rằng có nhà ở nước Anh, bà yêu sa mạc và ngựa đến nỗi bà trở lại Ai Cập để sống, rồi chết ở đó. Nhưng con gái bà ở Anh cũng yêu thích ngựa Ả Rập, nên tiếp tục nuôi chúng và tạo ra những con ngựa hay nhất thế giới - Rachel cuối cùng ngừng lại và thở dài một cách não nuột, đầy mơ mộng- Chuyện ấy thật tuyệt vời. Con đã đọc đi đọc lại mãi
- Ba thấy rồi- Dean mỉm cười, cảm thấy tự hào vì cô bé cũng yêu thích ngựa giống Ả Rập.
- Mẹ đã phải thỉnh thoảng giúp con hiểu nghĩa các chữ trong đó.
- Ba chắc vậy- Có cả những chữ Ả Rập ngay cả ông cũng không đọc được- Dù sao, ngày mai ba sẽ đến thăm trại ngựa giống do con gái cuả bà ta, phu nhân Wentworth làm chủ.
- Thiệt à? Ồ, phải chi con được đến đó.
- Ba cũng ước như vậy- Ông nói- Ba cũng ước vậy, nhưng có lẽ một ngày nào đó- Mặc dầu cố gắng đến mấy, ông cũng không thể tưởng tượng ra sẽ có một ngày nào đó ông có thể công khai dẫn Rachel đi trong những chuyến viếng thăm như chuyến này.
- Dạ- cô bé đáp với vẻ không hy vọng lắm, nhưng vội vàng cố che giấu điều đó- Con quên chưa nói với ba, Dean ạ. Con đã thuyết phục mẹ con cho con học cưỡi ngựa trong mùa hè này. Ngày hôm qua con đã học bài đầu. Thầy dạy cưỡi ngựa của con nói rằng con ngồi trên lưng ngựa rất vững một cách tự nhiên và có hai tay tốt. Dĩ nhiên, con đã bảo ông ta rằng ba đã cho con đi cưỡi ngựa trước đây và chỉ cho con đôi chút.
- Nghe như ba nên bắt đầu tìm kiếm một con ngựa tốt thích hợp với một nữ kỵ sĩ nhỏ tuổi rồi đấy.
- Nếu được vậy, Dean ạ, con thích hôn bất cứ cái gì- cô bé nói giọng thật nồng nhiệt, không nghi ngờ gì nữa, cô nói thật tình.
- Để ba xem khi ba trở về- Ông nói với Rachel thêm mấy phút, rồi nói chuyện trở lại với Caroline. Thì giờ trôi qua quá nhanh. Dean nghe tiếng cửa ra vào căn hộ mở ra, có nghĩa là Babs đã về. Ông hấp tấp từ giã Caroline và gác máy.
Đừng để bà biết, đừng để bà thấy, đừng để bà nghe; cứ để bà giả bộ tưởng rằng chuyện đó hoàn toàn không có. Ông đã thỏa thuận như vậy với Babs. Ông cố gắng hết sức giữ đúng như vậy và không gây thêm lo lắng cho bà.

Hai Chị Em

Chương 6

Sau khi đi xe hơi một quãng đường ngắn về phía nam Luân Đôn xuyên qua miền quê Sussex về hướng Brighton, họ đến trại nuôi ngựa giống Ả Rập nổi tiếng, do ngài Blunt và phu nhân sáng lập năm 1878 trên sở đất cuả tổ tiên họ để lại. Tuy đất ở đây không bằng phẳng như ở Texas, các đồng cỏ xanh rờn, các cây cổ thụ to lớn, và các ngựa Ả Rập đẹp đẽ trong các chuồng nhắc Abbie nhớ lại nhà mình ở River Bend. Cô không biết mình thiếu nó đến chừng nào trước khi thấy Crabbet Park.
- Ông nội nói ngựa ở đây có họ hàng thân thuộc với ngựa cuả ta- Abbie nhìn lướt qua các con ngựa trơn láng, tìm xem có con nào giống con River rose, River Sun hay River Magic không.
- Một số thôi, có lẽ- Cha cô đồng ý, trong khi họ đi theo sau người coi chuồng ngựa băng qua lớp cỏ dày ở khu đất được cắt cỏ cẩn thận, xưa kia là nơi tổ chức hàng năm các cuộc diễn hành vào ngày chủ nhật trong thuở sinh thời cuả phu nhân Wentworth.
- Ba tự hỏi họ có cho xem chuồng cuả con Skowronek chăng. Phát âm như vậy đó:Skov- ro- neck. Ben bảo ở Ba Lan chữ "w" đọc là "v" Bởi vậy, anh ta nói tất cả những chữ w thành v- cô khao khát muốn được nghe lại giọng nói cuả chú ấy và nghe chú ấy kể chuyện quyến rũ vô cùng cuả chú về ngựa, nhất là ngựa Ả Rập.
- Con biết.
- Con có biết khi Skowronek từ Ba Lan tới nước Anh lần đầu, nó được dùng như cưỡi thường không? Con có tưởng tượng được một con ngựa đực giống nổi tiếng như thế bị sử dụng như một con ngựa cưỡi thường và cho người ta thuê không?
- Nhưng lúc bấy giờ nó chưa nổi tiếng. Và ba nhớ, lúc đó đang có chiến tranh. Đại chiến thứ nhất. Cho nên người ta bận nghĩ về chuyện khác ngoài ngựa Ả Rập.
- Như Ben nói, thật ra một điều tốt vì phu nhân Wentworth đã thấy nó và nhận ra nó là một con ngựa đực giống vĩ đại. Nó trắng như tuyết, con biết không. Họ gọi nó là ngựa xám bởi vì nó có lớp đang đen bên dưới như tất cả các ngựa Ả Rập. Nhưng Skowronek có màu trắng như tuyết. Cả Ben và ông nội đều cho rằng cái đó rất hiếm.
- Đúng vậy.
- Coi kìa, ba- Abbie chợt trông thấy cái đồng hồ bên dưới chóp mái cuả cửa

vòm dẫn vào các chuồng ngựa, xây bằng gạch, màu chìm như đồ gốm. - Ben bảo rằng các chuồng chính cuả trại ngưa. giống ở Ba Lan mà chú ấy làm việc đều có một tháp đồng hồ. Ta cũng nên đặt một cái ở trại cuả ta ở River Bend để chúng ta có thể nổi tiếng.
- Không phải có đồng hồ là đủ, Abbie ạ- Dean mỉm cười với con- Ta cần có một chuồng đầy ngưa. cái để đẻ xuất sắc và hai hoặc ba con người đực giống thật vĩ đại
- Nhưng ta đã có vậy, phải không?
- Chưa, nhưng sẽ có.
Ba có định mua mấy con ngưa. Ả Rập này không?
- Có lẽ, trước nhất ta phải coi họ có gì đúng như ta muốn không đã.
Họ bỏ gần như hết ngày để xem kỹ các con ngựa Ả Rập ở trại Crabbet sẵn sàng để bán. Họ đi quanh từng con để ngắm nghiá hình dạng nó dưới tât cả các góc cạnh, quan sát nó khi đi bước một, khi chạy nước kiệu, và khi phi chậm, và coi thật sát. Từ ngựa đực con và ngựa cái một tuổi, đến ngựa Ả Rập đang tập chạy, đến các ngựa đẻ có tuổi, đều được dẫn ra cho họ xem. Những con ngựa hồng, ngựa xám lốm đốm, tất cả được chải lông láng bóng, dưới ánh nắng- Abbie muốn mua gần hết.
Mặc dù Dean khó tìm ra tì vết ở đa số các ngựa, không có con nào khiến ông để ý lâu. Ông không xác định được rõ ông tìm kiếm cái gì- một vẻ ngoài, một bầu không khí quanh mình nó, làm cho một con ngựa nổi bật giữa bầy ngựa, một cái gì khiến người ta bật ra một tiếng "đây rồi, con ngựa này".
Trong khi ngồi xe hơi ra về, Abbie thấy mắt cay sè. Một nữa người nó không muốn rời khỏi khung cảnh đã quen mắt này, và một nửa muốn về nhà với cái có thật: River Bend.
- Con nghĩ, chắc ông nội sẽ thích con ngựa cái màu xám ấy. Nó rất giống con Giang Phong, và ông rất yêu nó- Chỉ nói về ông nội đã làm cho cô bé thấy khổ sở hơn, nhưng cô không thể thú nhận là nhớ nhà, sợ rằng cha cô sẽ không đem cô theo nữa trong một chuyến khác- Tại sao ba không mua con nào cả? Ba không thích chúng à?
- Ba thích chúng nhưng chúng không đạt được như ý ba muốn. Có lẽ chúng ta sẽ may mắn hơn ở Ai Cập trong tuần tới- Ông đáp, miệng nhếch mép cười với vẻ hy vọng quỷ quyệt.
- Ta còn lâu mới về nhà, phải không?- Abbie hỏi- Con dám cá ông nội và Ben đang thực sự thấy thiếu ta.
Cairo lúc nhúc đầy người: một thành phố đầy những tiếng chửi nhau, với tiếng còi xe, tiếng Ả Rập khó hiểu, tiếng lừa hí, tiếng cầu kinh cuả ông thầy Cả, và tiếng rống cuả lạc đà; một thành phố đầy những sự tương phản, với những cao ốc hiện đại nổi bật trên nền trời cùng với các tháp nhà thờ Hồi giáo, với những xe du lịch và xe tải cùng chạy trên những đường phố hẹp

với xe lửa, xe ngựa, hay những đòan lạc đà đang bị lùa đến lò sát sinh. Dân cư mặc y phục Tây phương đi bộ trên các viả hè đông đúc chung với những người còn mặc áo dài và đội mũ cổ truyền; một thành phố đầy những cực đoan, với sự nghèo khổ tột cùng và sự giàu có vô giới hạn, với những rìa sa mạc khô khan và những dòng sông xanh rờn.
Cairo là sự hỗn độn tiếp theo sự trật tự yên tĩnh cuả nước Anh. Babs ghét nó, và từ chối không bước chân ra khỏi khách sạn kiểu Tây phương mà họ cư ngụ. Justine khiếp sợ trước vẻ kỳ lạ cuả thành phố mà dân cư là người ngoại đạo này. Bị kẹt trong khách sạn và không có gì làm, Abbie càng sinh ra nhớ nhà thêm.
Sau khi nói mãi, cha cô mới thuyết phục được mẹ cô rằng, ít nhất nên cho cô làm cuộc du ngoạn ra khỏi khách sạn để xem các kim thự tháp Giza ở vùng ngoại ô Cairo. Họ sắp đặt thật kỹ lưỡng qua người hướng dẫn, Ahmed. Khi đến Giza, hai con ngựa chờ sẵn Abbie và cha cô, yên cương sẵn sàng, để đưa họ đến gần các kim tự tháp vĩ đại.
Mặc dầu Ahmed nhất quyết bảo rằng các con ngựa đúng là ngựa thực sự cuả sa mạc, Abbie chắc chắn rằng những con ngựa ốm nhách, và hẹp về bề ngang này không phải là ngựa giống Ả Rập. Nhưng cô vẫn cưỡi lên lưng chúng và thúc con ngựa cuả cô phi bên cạnh ngựa cuả cha cô. Họ cùng nhau phi ngựa dưới ánh mặt trời chói chang về hướng các Kim tự tháp đang nổi bật trên nền trời xanh ngắt. Abbie hơi thất vọng khi thấy các Kim tự tháp cổ kính không khác gì những tấm ảnh mà cô đã xem, có lẽ chỉ cũ hơn, và sụp đổ nhiều hơn.
Gần chân các Kim tự tháp, họ có hẹn gặp lại Ahmed và mẹ cuả Abbie đến đó bằng xe hơi. Ngựa được đem đi thay thế bằng một con lạc đà mà người này gọi tên là Susie. Tất cả phải trèo lên cưỡi trên "chiếc tàu đi trên sa mạc", vừa gầm vừa rên này. Cả Abbie và cha cô phá lên cười khi mẹ cô thét lên và chộp tay vào cái cục u nhô lên ở cái yên kỳ cục, khi con lạc đà lắc lưu đứng dậy. Tuy nhiên, sau đó vài phút, Abbie thấy không vui chút nào, cô thử vuốt ve con lạc đà thì nó nhổ nước bọt vào cô, và thế là cuộc du ngoạn cuả họ chấm dứt một cách không mấy vui vẻ.
Trong bữa ăn tối hôm đó, cha cô gợi ý Abbie cùng ông đi thăm trại nuôi ngựa giống Ả Rập El Zahraa trong ngày hôm sau. Cô chộp ngay cơ hội, trong đầu óc đầy hình ảnh một trại Crabbet Park khác, - một River Bend khác.
Trại ngựa giống rộng sáu mươi mẫu Anh, toàn là sa mạc, nằm bên ngoài thành phố Cairo, ở Ein Shams. Trước ngày truất phế vua Farouk, nó có tên là Kafr Farouk và do Hội Nông nghiệp Hoàng gia cai quản. Từ ngày Nasser lên cầm quyền, tên nó đổi thành El Zahraa và cơ quan quản trị nó có cái tên dân chủ hơn là Tổ chức Nông nghiệp Ai Cập. Có lẽ có tính cách tiên tri,

vùng đất gần trại ngựa giống El Zahraa đã từng là địa điểm cuả trại Sheykh Oheyd, trại ngựa giống Ả Rập do phu nhân Anne Blunt lập ra ở Ai Cập. Bụi thật nhuyễn bao phủ chiếc xe hơi khi họ đi qua con đường hai bên trồng cây cọ dẫn đến các chuồng ngựa chính cuả trại El Zahraa. Đằng kia là những chuồng ngựa trên cát, không thấy cỏ. Abbie thấy ngay đây không phải là Crabbet Park hay River Bend. Không có một ốc đảo xanh rờn ở đây, chỉ có cát khô và nắng gắt.

Từ xa nhìn tới, cô thấy các con ngựa trong chuồng quá gầy. Đến kế bên, trông chúng không khá hơn chút nào. Chúng có cái đầu thanh tú, cái cổ uốn cong, và đuôi giở cao, điển hình cuả ngựa giống Ả Rập, nhưng còn đâu bộ lông mượt, và tại sao chúng gầy đến vậy?

Khi cô hỏi cha, ông trả lời:

- Người Ai Cập thích ngựa cuả họ gầy. Họ cho rằng ngựa cuả chúng ta có quá nhiều thịt. Họ thích nói: "Ta cưỡi ngựa chứ không ăn thịt ngựa".

Theo ý Abbie, chuyến đi thăm này hoài công. Cô chắc chắn ở đây không thể có gì cha cô có thể chú ý đến và mau để chở về River Bend.

Nhưng Abbie đã lầm. Sau hơn ba giờ đi coi tới coi lui, Dean thấy con ngựa mà ông đã khổ công tìm kiếm. Khi họ tới gần một bầy ngựa lên hai tuổi, đang ăn cỏ ở chuồng chúng, một con ngựa hồng đực ngẩng đầu lên nhìn họ. Con ngựa đực con có cái đầu cổ điển nhất mà Dean chưa từng thấy, nhìn nghiêng mặt nó tròn quay, và hai mắt cuả nó to và đen. Dean dừng lại và cứ nhìn sững nó.

Đây là con ngựa ông đã từng mơ ước;- Ở đây, trong sa mạc, dưới một bầu trời xanh chói chang, giữa những luồng hơi nóng bốc lên lung linh. Trong khoảnh khắc, Dean e ngại mình đã thấy một ảo ảnh. Nếu nhấp nháy, con ngựa sẽ biến mất. Ông bắt đầu chảy nước mắt. Ông nhấp nháy, dù không muốn nhưng con ngựa vẫn còn đó.

- Anh cho em hay, Babs, con ngựa đực con ấy có cái đầu lộng lẫy nhất trong tất cả các ngựa Ả Rập mà anh đã thấy- Dean đứng trước tấm gương ở bàn trang điểm, thắt cái cà vạt, trong khi Babs tiếp tục trang điểm cho xong trước tấm gương trong buồng tắm.

- Con không cho rằng nó vĩ đại đến vậy- Abbie nói xen vào, không chờ được hỏi ý kiến. Cô bé đã mặc xong áo ăn tối nhờ sự giúp đỡ cuả Justine, nên đang đi lăng xăng trong phòng ngủ cuả cha mẹ Ở căn hộ tại khách sạn, chốc chốc dừng lại để quay một vòng và ngắm cái váy áo dài xanh mới xoay tròn.

- Anh không có ý niệm gì về giá tiền họ sẽ đòi để bán con ngựa ấy, nhưng với một con ngựa đực giống như vậy, giá cả không có nghĩa gì. Con ngựa ấy có sức thu hút mãnh liệt, và chưa hết. Họ gọi tên nó là El Kadar Ibu Sudan- Dean kéo thắt nút cà vạt nằm ngay chính giữa cổ áo sơ mi.

- Người quản đốc trại hôm nay vắng mặt. Anh sẽ phải gọi diện thoại trong

ngày mai và sắp xếp gặp ông ta. Họ đã viết tên ông cho anh. Anh vừa để đâu đấy- Ông với lấy cái kẹp cà vạt, và nhìn lướt qua các món để trên bàn trang điểm- Chắc còn trong túi áo vét cuả anh. Abbie, áo vét của ba trên cái ghế gần con. Con mang vào đây cho ba- cô bé cầm ngược cái áo màu vàng lên khỏi tay ghế, và xoay mấy vòng để cho cái váy cuả cô quay tròn.
- Cẩn thận, - Dean kêu lên- Con làm rơi hết đồ trong túi.
Abbie dừng lại thì vừa lúc đó một tấm bưu ảnh rơi từ túi ra, úp mặt xuống.
- Ba gởi cho ông nội tấm bưu ảnh hả?- Cúi xuống, Abbie lươm nó lên và bắt đầu đọc hàng chữ viết ở mặt sau:- Rachel thân yêu...
- Đọc thư cuả người khác là vô lễ, Abbie- Dean giật tấm bưu ảnh ở tay nó trước khi nó đọc thêm.
Trong khi ông bước qua bên kia để bỏ tấm bưu ảnh vào túi áo vét dạ hội, Abbie đeo theo ông, nhíu mày vì tò mò.
- Rachel là ai?
Ông liếc nhanh về phiá cửa buồng tắm đang mở, rồi đưa bàn tay vuốt đầu nó và mỉm cười nói:
- Chỉ là tên một người quen ba, được chưa?
- Được- cô bé nhún vai, và bước đi để nhìn mình trong tấm gương do cha cô vừa rời khỏi. Cô nhìn thấy hình một cô bé tóc đen, mắt xanh, mang giày vẹc ni trắng, mặc một cái áo dài mới màu xanh, đôi tất ngắn viền ren kéo tới mắt cá, và ngoáy mông để xem cái váy xoè ra.
Babs bước ra từ phòng tắm, tay bận đeo chiếc bông tai gắn hột xoàn, chiếc áo dài dạ phục kiểu đế chế bằng lụa mỏng màu hồng kêu sột soạt.
- Theo ý anh, em có nên đeo thêm dây chuyền không- Dean, hay đeo thế là quá nhiều?
- Ở địa vị em thì anh đeo.
- Thiệt không? Anh mà đeo thì trông ngộ lắm- Babs đáp, mặt tỉnh bơ, chỉ đôi mắt là long lanh quá sức. Dean bật cười.
Lợi dụng lúc họ đang vui đùa, Abbie muốn tham dự vào.
- Mẹ à, mẹ đóan thử xem có chuyện gì?- Cô bé vừa nhảy vừa xích tới gần mẹ, rồi dòm Dean qua vai mẹ- Ba đang gởi một tấm bưu ảnh cho một cô gái tên là Rachel.
Im lặng. Sự im lặng tuyệt đối ập xuống trong khi nụ cười biến mất trên gương mặt cha cô. Ý thức có một chuyện gì rất sai trái, Abbie quay qua nhìn mẹ. Mặt bà tái xanh, đầy vẻ đau khổ trong khi bà nhìn sững ông.
- Babs...- Ông bước tới phía bà, đưa một tay ra.
- Abbie, ra khỏi phòng! - Mẹ cô nói rất nhanh, và có một vẻ gì tuyệt vọng trong giọng cuả bà, như có một chuyện gì khủng khiếp sắp xảy ra.
- Nhưng...- Hơi sợ, Abbie nhìn sững mẹ, đang bất động, dán mắt lên mặt cha.

- Ra khỏi phòng ngay!
Abbie bất giác co rúm người lại khi bằng một cử động đột ngột, mẹ nó quay phắt người lại, nhìn vào ba nó đang đứng gần bức vách, thân bà run rẩy. Nó có cảm giác bàn tay cha nó đặt lên vai nó.
- Con ra kêu Justine chải lại tóc cho con- dịu dàng nhưng cương quyết, ông đẩy nó ra cửa.
Ra ngoài, nó quay lại nhìn ông.
- Ba, con...
- Ba biết rồi, con cưng, không có sao- Ông mỉm cười với nó.
Nhưng Abbie biết không phải thế. Nó không hiểu nó đã làm điều gì sai. Nó chỉ chọc ba nó khi nhắc đến tấm bưu ảnh ấy. Họ không biết là nó nói giỡn hay sao? Nó chỉ muốn đùa cho vui, như cha mẹ nó hay giỡn với nhau.
Cửa đóng lại, bỏ nó đứng bên ngoài, và Abbie nghe mẹ buộc tội cha, giọng bà hạ thấp và căng gần như không kiềm chế được.
- Sao anh có thể làm vậy, Dean? Sao anh có thể để cho nó biết?
- Nó không biết gì hết. Anh thề với em.
- Làm sao anh biết chắc? Anh nói gì với nó?
- Không nói gì cả.
Chốt cửa gài chặt, và không nghe được phần còn lại của cuộc cãi vả. Abbie từ từ quay đi và buồn rầu bước tới một cái ghế. Ráng cầm nước mắt, nó ngồi phịch xuống nệm và nhìn sững cái váy áo xanh. Nó không còn thích cái áo nữa.
Điện thoại ở phòng khách reo lên một hồi, rồi hai lần. Lần thứ ba, Justine, cao lớn, mảnh dẻ, từ phòng ngủ kế bên đi ra trả lời. Abbie thậm chí không ngẩng lên. Hơn bao giờ hết, nó muốn về nhà ở River Bend.
- Căn hộ cuả ông bà Lawson, Justine ở đầu dây...Từ Mỹ gọi sang? Vâng, tôi chờ ở máy.
Abbie ngẩng lên.
- Nếu là ông nội, để tôi nói chuyện với ông.
Nhưng Justine khoát tay bảo nó im, rồi áp mấy ngón tay lên tai kia, để chận hết mọi tiếng động, để chỉ nghe tiếng nói trong máy "Alo? Đây là Justine... Vâng, cô Anderson, ông đang ở đây. Ông và bà đang thay áo đi ăn tối.
Biết rằng chỉ là bà thư ký cuả cha nó, Abbie ngồi phịch lại xuống ghế.
- Vâng, cô Anderson. Tôi đi mời ông đến ngay- Justine vội vàng đặt ống nói xuống cạnh máy và gần như chạy đến cửa phòng ngủ cuả ông bà chủ, cặp mắt chị ta tròn xoe đầy vẻ lo lắng- Ông Lawson?- chị ta kêu lên, vừa gõ cửa rất mạnh.
- Gì thế, Justine?- Mặc dầu cánh cửa đã nhận bớt, giọng nói nóng nảy cuả chị ta đã lọt vào. Abbie ngồi phục xuống sâu hơn trong ghế.
- Cô thư ký cuả ông gọi điện thoại sang. Cô phải nói chuyện với ông ngay.

Vừa có...một tai nạn.
- Tôi nghe ở máy trong này.
- Tai nạn gì thế?- Abbie muốn biết.
Nhưng Justine chỉ nhìn nó không đáp và đi trở ra máy điện thoại, sau khi chắc chắn máy ở trong phòng ngủ đã được nhấc lên, chị ta đặt ống nói màu đen xuống máy, rồi đứng gục đầu trong tư thế cầu nguyện.
Abbie cau mặt:
- Chuyện gì xảy ra thế Justine?
Vào lúc đó, nó nghe một tiếng khóc than vang lên trong phòng ngủ, và tiếp theo là tiếng khóc nức nở dễ sợ. Nó vọt ra khỏi ghế và lao nhanh đến cửa thông, chỉ do dự một giây rồi đẩy cửa ra và chạy ào vào phòng. Abbie dừng lại khi thấy cha đang ôm mẹ trong tay, mẹ nó khóc nức nở. Ông lộ vẻ sững sờ, cũng gần khóc.
Nó rụt rè tới gần.
- Bạ..chuyện gì thế?
- Abbie- Vẻ đau đớn trên mặt ông gia tăng trong khi buông mẹ ra. Cả hai quay lại nhìn nó, Babs cố gắng ngừng khóc.
Họ đưa tay ra cho nó, nhưng nó gần như sợ không đến gần họ. Nó muốn quay lui và bỏ chạy trước khi cái sự kiện kinh khủng này trùm lên nó, nhưng hai chân nó vẫn đưa nó tới trong tầm tay cuả mẹ nó.
- Con cưng, đó là...ông nội con- mẹ nó nói, và rồi vội vàng bưng miệng, trong khi nước mắt lại chảy ròng ròng xuống má, làm bẩn hết lớp phấn đánh rất cẩn thận trên mặt.
Abbie không muốn hỏi, nhưng không thể nhận đứng câu hỏi tự miệng nó vọt ra.
- Ông nội sao?
- Vừa có một tai nạn, con yêu ạ- cha nó nói, ông nhắm mắt một chút rồi mở ra lại nhìn nó- Ông đang băng qua đường và...lỡ bước trước đầu một chiếc xe hơi.
Sợ khiếp, nó nhìn hết người này đến người kia.
- Ông nội không sao chứ, phải không?
Cha nó chỉ lắc đầu.
- Ba rất tiếc, con ạ, rất tiếc.
Ông nắm bàn tay nó chặt hơn, làm nó đau các ngón tay.
- Ba biết con yêu ông nội đến thế nào.
- Không!- Abbie lắc đầu, nó không muốn tin là hai người đang cố nói với nó là ông đã chết- Ông nội sẽ mạnh lại. Để rồi ba mẹ coi. Chừng nào mình về nhà, ba mẹ sẽ thấy.
Mẹ nó quay đi úp mặt vào vai cha nó, và khóc khe khẽ, khi khóc khi ngừng, trong khi ông kéo Abbie lại gần và ôm nó. Nhưng Abbie không muốn khóc,

sợ rằng nếu nó khóc, thì chuyện đó có thể thành sự thật- Con muốn về nhà, ba ạ- Chúng ta về, con cưng. Chúng ta về.
Đám tang thật lớn, dù xét theo tiêu chuẩn vùng Texas. Mọi người đều đến viếng, kể cả ông Thống đốc. Nhưng Abbie không khóc, trong đám tang thì không. Chỉ sau đó nước mắt của nó mới chảy, khi họ đã về lại River Bend và nó chạy tới một chỗ mà chỉ một mình nó biết. Ben đã tìm ra nó đang ngồi khóc đến bịnh trong chuồng cuả con River Wind. Ben đã mất rất nhiều thì giờ để thuyết phục nó, nó không đáng trách gì hết trong cái chết cuả ông nội nó.
Cái chết cuả ông R.D. Lawson đã làm thay đổi nhiều chuyện. Trong vòng một năm, Dean bán đứt công ty sản xuất dung dịch để khoan dầu do cha chàng sáng lập, và trở lại Ai Cập một chuyến để mua con ngựa con mà ông đã mơ tưởng. Ông còn mua luôn cả ba con ngựa cái con. Nào giấy tờ phải lập, nào chuyến đi tàu thủy lâu lắc, và thời gian sáu mươi ngày kiểm dịch ở Mỹ, gần một năm trôi qua trước khi mấy con ngựa đến được River Bend. Trong thời gian chờ đợi, chuồng cũ được phá đi và một chuồng mới được dựng lên- bước đầu tiên cuả một chương trình phát triển tiến hành trong mười năm kế đó, tạo dựng ra nhiều cơ sở mới ở River Bend. Ông cụ R.D. đã áp dụng cách đặt tên tất cả các ngựa sinh ra ở River Bend, bằng chữ đầu là River; Dean thay đổi cách đó chút ít. Ông đăng ký các con ngựa Ả Rập sinh đẻ ở Ai Cập vừa mới nhập vào Mỹ bằng những tên có chữ đầu là "Nahr"- là tiếngười Ả Rập có nghĩa là "sông" (River). El Kedar Ibu Sudan do đó trở thành Nahr El Kedar.
Các chuyến đi mua ngựa ở Ai Cập trở thành những sự kiện hàng năm. Abbie không đi lại với cha, cho đến khi đến tuổi dậy thì, nhưng cô không bao giờ có thể chia xẻ sử nồng nhiệt của ông đối với những con ngựa Ả Rập gầy và lép nuôi ở Ai Cập, cũng như mê say phong cảnh sa mạc cuả ông. Cô cũng không đồng ý với quyết định cuả ông. Khi con ngựa giống Nahr El Kedar lên năm tuổi, ông quyết định bán tất cả các ngựa Ả Rập ở River Bend do ông nội cô nuôi, bất kể gía trị cuả chúng và khả năng đoạt giải mà chúng có, và chỉ nuôi những ngựa Ả Rập có dòng máu mới Ai Cập. Có vẻ như ông phủ nhận tất cả những gì do ông nội cô xây dựng nên- trước hết là công ty và bây giờ là các con ngựa. Rất yêu thương cha, nên Abbie cố hiểu ông và không coi hành động cuả ông có chút nào là bất hiếu.
Thật ra, cô không có nhiều thì giờ để suy nghĩ nhiều về các lý do có thể thúc đẩy ông. Cuộc đời niên thiếu của cô cũng có quá nhiều chuyện xảy ra chiếm hết tâm trí cô. Ngoài những cuộc thi ngựa Ả Rập đẹp mà cô vẫn tiếp tục tham dự, và những việc chuẩn bị cho chúng, còn học hành, bạn bè, và hẹn hò bạn trai.
Không có chút nào khiêm nhượng giả tạo, Abbie nhận thấy cô ngày càng trở

nên xinh đẹp lạ lùng, và rất được các bạn trai cùng lớp mến chuộng. Dĩ nhiên, cô cũng nhận thấy trong đó có một phần do cha mẹ cô giàu có và nổi danh.
Trong năm cuối cùng ở bậc trung học, cuộc đời cuả Abbie thật sự trở nên nhộn nhịp. Theo truyền thống cuả cha mẹ để lại, năm nay cô sẽ là một trong những thiếu nữ được đưa ra giới thiệu với xã hội thượng lưu cuả Houston trong mùa này, điều đó có nghĩa là cô sẽ có một tủ đầy ắp áo dài do các nhà may cắt nổi tiếng, ngoài chiếc áo dài bắt buộc là màu trắng của buổi ra mắt. Mẹ cô nhất quyết là ít nhất phải có vậy.
Việc chọn khoảng mười lăm cái áo dài dạ vũ, việc thử áo, việc đi mua sắm các đồ trang sức kèm theo, việc thiết kế các buổi chiêu đãi, liên hoan- tất cả đều kéo dài bất tận đối với Abbie. Mùa ra mắt chưa đến mà cô đã sụt đi năm cân Anh. Mới nghe thì có vẻ rất vui, nhưng hóa ra rất mệt, nhiều hơn cô đã tưởng.
- Vậy là tốt đấy- Babs gật đầu tán thưởng trong khi Abbie duyên dáng đứng thẳng người lên sau cái chào cúi rạp theo kiểu ở triều đình, trong khi cái váy phụ bằng lãnh cuả cô kêu lên sột soạt dưới chiếc váy dài tận mắt cá chân- Bây giờ làm lại một lần nữa. Lần này thấp hơn chút nữa.
- Thấp hơn nữa? Bây giờ con mới biết tại sao người ta gọi kiểu chào ấy là kiểu nhảy xuống nước sông cuả Dallas- Abbie lầu bầu.
Kiểu chào cổ truyền nghiêng mình cúi xát xuống sàn do tất cả các thiếu nữ thực hiện trong buổi ra mắt có nhiều tên: kiểu nhảy xuống nước của Dallas, kiểu nhúng nước của Texas, kiểu chào hoa hồng vàng. Khi làm đúng, do một thiếu nữ duyên dáng và chững chạc, kiểu chào triều đình thật thấp là một quang cảnh đẹp vô song. Nhưng nếu bước sai chân, hoặc thân mình không cân bằng, thì nó có thể trở thành một tai hoa. tệ hại nhất.
- Nếu con tập nhiều từ bây giờ, nó có thể trở thành bản tính thứ hai cuả con, nó không gì khác là một cử động trơn tru, bao quát kỳ vĩ- và dễ dàng.
- Không dễ bao giờ!- Abbie lẩm bẩm trong váy trong khi cúi rạp nửa thân trên xuống cho đến khi không còn xuống thấp hơn được nữa, gần như là ngồi bệt trên sàn trong khi cúi, các cơ ở bắp chân và mắt cá bị căng liên tiếp và đau dữ dội.
- Bây giờ, con hãy đứng lên lại và tập chào trước tấm gương cao bằng thân người kia. Và hãy nhớ, làm một cử động toàn bộ, liên tục- Babs biểu diễn điều bà muốn nói.
- Mẹ Ơi, mẹ ăn gian. Mẹ đang mặc quần- Abbie trả đũa và hơi ganh tị với cái chào trơn tru, không có vẻ gì là cố gắng cuả mẹ cô.
- Đa số các thiếu nữ phạm sai lầm ở chỗ tập chào khi mặc quần dài hay quần ngắn, hay váy thường. Rồi chúng bị bao nhiêu thước vải dài lê thê trong váy của cái áo dài dạ hội cuả họ đẩy cho ngã chúi.- Bà bật cười- Mẹ nhớ ở một

buổi dạ vũ, Tessing Coakin vấp gót giày vào gấu áo dài và ngã lăn ra sàn, đầu đâm xuống trước. Trông cô ta nằm sóng soài trên sàn giống như một con vịt đủ gia vị nằm trên một cái đĩa, thật là tức cười, và mẹ đã cười chảy cả nước mắt. Cô ta là một con bé làm bộ làm tịch, cái gì cũng biết, nên mẹ vui mừng vì chuyện ấy đã xảy ra cho cô ta. Dĩ nhiên, khi cô ta thấy mẹ cười, cô lên cơn ngay tại chỗ.
- Mẹ ạ, mẹ làm con ngạc nhiên- Abbie chọc ghẹo- Làm vậy là không tốt.
- Cô ta cũng chẳng tốt gì. Vả lại, chẳng có gì quan trọng cả- Babs nhún vai- Cha cô ta làm giàu nhờ dầu hoả. Số máy bơm trên đất của ông ta nhiều hơn là số bọ chết trên lưng một con bò.
- Con phải nhớ câu đó để nói lại cho Christopher nghe. Anh ta nghĩ rằng mẹ hay nói những câu vui đáo để- Abbie bước tới trước tấm gương cao và mỉm cười hơi có vẻ đắc thắng- Tất cả bọn con gái đều xanh dờn mặt mày khi con nói cho chúng biết Christopher sẽ đưa con đi dự buổi dạ vũ cuả phe Liên hiệp.
- Nghĩa là con còn ba ngày nữa- Babs nhắc con- Do đó, hãy ráng tập.
- Vâng, thưa mẹ- Làm ra vẻ vâng lời, Abbie cúi rạp xuống tận sàn và duy trì tư thế ấy để nhìn vào gương.
Đằng sau cô là cái giường sắt, tráng men trắng tinh với đầu cột trang trí bằng đồng và đá trong, trên giường trải một tấm vải hoa, với những hoa màu xanh, hài hòa với các bức tường xanh trong phòng ngủ. Bên phải chiếc giường là một cửa thông ra hành lang ở lầu hai. Một người da đen tóc hoa râm hiện ra ở khung cưa?, với vẻ mặt dè dặt và đứng đắn. Đó là Jackson, người bồi phòng do ông cụ R.D. mướn đã từ lâu, y đặng hắng để cô biết y có mặt.
- Gì đó, Jackson- Abbie đứng thẳng lên, và quay lại.
- Cô Lawson, bà Lawson- y gật đầu chào cả hai người một lượt- Ông Lawson biểu tôi cho hay ông đã về. Ông đang ở trong phòng đọc sách.
- Cám ơn, Jackson- Babs đáp.
Y rút lui, cũng nhẹ nhàng như khi đến. Abbie nhìn theo một lúc.
- Mẹ biết không...từ bao nhiêu năm nay, không bao giờ y lỡ miệng- không cóy lấy một lần- gọi con là Abbie.
- Và y cũng sẽ không bao giờ dám gọi thế. Jackson rất lấy làm tự hào về cái mà y coi là vai trò của y trong nhà này. Một phần trong vai trò ấy là giữ đúng khỏang cách. Mẹ thừa nhận, mẹ luôn luôn có cảm tưởng y có quyền hành ở nhà này. Y điều khiển cả công việc nhà, cả chúng ta nữa, rất giỏi.
- Đúng vậy- Nhưng Abbie không chú ý đến Jackson nửa mà chú ý đến tin tức y mang đến- Con đi xuống nhà cho ba xem con tiến bộ đến đâu trong kiểu- nhúng nước của Texas- này. Có lẽ con sẽ khuyên được ba dượt lại các bước nhảy valse cuả ba.

Cô nhanh nhẹn bước ra cửa trước khi mẹ cô kịp bảo cô phải tập thêm. Đến cầu thang, cô nâng váy hở chạy xuống các bậc thang. Xuống đến nửa cầu thang, cô nghe tiếng chuông điện thoại reo, nhưng bị tắt ngay. Vì không có tiếng gọi cô đến máy, Abbie chạy vòng quanh cái cột đỡ lan can ở chân cầu thang và hướng về phía thư viện.
Các cửa bọc dày đóng kín. Abbie kéo hở chúng ra và biến vào phòng. Cha cô đang ngồi sau bàn giấy, tay cầm điện thoại. Cô chỉ thoáng thấy ông rồi thực hiện cái kiểu chào ở triều đình đầy đủ lễ bộ, trong khoảng khắc tưởng mình là một nàng công chúa đang chào kính vua cha và muốn vui cười. Nhưng khi cô đứng thẳng lên và định bước tới bàn giấy, ông đưa một bàn tay lên như chận lại không cho cô bước tới, day mặt đi và cúi xuống trên ống nói. Cô có cảm giác có chuyện gì không ổn đang xảy ra.
- Ba, chuyện gì thế?- Cô theo dõi ông đặt ống nói lên máy, tay nắm chặt ống nói, chặt đến nỗi Abbie có cảm tưởng như nó sắp vỡ ra từng mảnh- Ba?
Khi đứng dậy, ông như thể bị choáng váng. Ông đi về phía cửa như không nhìn thấy gì cả, thậm chí không nhìn cô. Khuôn mặt, đôi mắt, tất cả ở ông đều có vẻ xa vắng. Lo quá, Abbie đi theo cha.
- Ba, ba không việc gì chứ?- Abbie nắm cánh tay cha khi ông bước vào phòng đợi ở đầu hành lang.
Ông nhìn cô, nhưng theo cô nghĩ, ông không thấy cô.
- Bạ..- Miệng ông mấp máy không ra tiếng trong một vài giây. Ông nói:- Ba phải đị..bạ..rất tiếc.
Trong khi ông giằng ra khỏi tay cô và đi hướng về phía trước, Abbie thấy mẹ đi xuống cầu thang.
- Mẹ, ba có chuyện gì không hay. Ba nghe điện thoại rồi...
Babs chạy xuống các bậc còn lại và vội vàng đến bên ông.
- Dean!- Bà chưa bao giờ thấy ông mất hồn và tiêu điều như vậy- ngay cả khi cha ông bất thần qua đời.- Chuyện gì đã xảy ra. Nói cho em biết đi.
Ông chộp lấy hai cánh tay của bà, mấy ngón tay của ông cấu vào da thịt bà, nhưng bà sợ không dám nói là ông làm bà đau, sợ Ông buông tay bà ra.
- Ôi, Chúa ơi, Babs!- Tiếng nói nghe như vọng lên từ một cái giếng nào thật sâu và tối tăm, như bị kéo ra từ tâm hồn ông.- Tôi không tin được. Tôi không thể. Lạy Chúa, cô ta không thể chết!
Babs trân mình, một cái gì bên trong bà chai cứng lại trước sự sững sờ và đau buồn của ông.
- Mẹ, chuyện gì vậy?- Abbie hỏi, vì không đứng sát họ nên không nghe.
- Đã có một người chết. Một bạn cũ cuả ba con ở California- Bà nhìn Dean, mắt bà cay sè- Mẹ e rằng ba con sẽ phải đi qua đó. Con...hãy để mẹ Ở lại với ba, Abbie? Con hãy cảm phiền.
Babs mơ hồ thấy Abbie từ từ bước lên cầu thang, nhưng toàn thể sự chú ý

cuả bà dồn vào chồng bà. Bà không chịu được thấy ông như vậy.
- Chắc em hiểu, Babs, anh phải đi- Ông nói ấp úng- Anh phải có mặt ở đó.
- Vâng, em biết anh phải làm vậy- bà nói thẳng thừng.
Khi ông buông tay bà ra, da thịt bà đau như dần. Bà đi cùng ông ra cửa trước và nhìn theo ông hấp tấp đi xuống tam cấp, ra chiếc xe hơi đậu cạnh cổng trước. Bà từ từ đóng cửa lại và đứng dựa vào nó, khe khẽ khóc. Giữa hai người không ai nhắc đến tên Caroline, nhưng bà biết ông vừa mất một người đàn bà ông yêu say đắm.
- Ta vui mừng- bà lẩm bẩm, và nắm bàn tay đút vào mồm- Xin Chúa tha thứ, nhưng con vui mừng vì cô ta chết.

Hai Chị Em

Chương 7

Abbie nhớ lại cô đã bực mình và chạm tự ái đến thế nào khi được biết cha cô sẽ không về kịp để đích thân giới thiệu cô trong buổi dạ vũ của phe Liên hiệp (miền Nam cũ). Cô đã không hiểu tại sao ông đã không về để làm việc đó. Tại sao ông phải ở lại California chỉ vì có một người quen lâu đời đã chết.
Buổi dạ hội khiêu vũ ở phe Liên hiệp là biến cố quan trọng nhất trong đời cô. Nó là dịp để cô bước vào xã hội thượng lưu. Người ta chờ đợi cha cô giới thiệu cô và nhảy bản valse đầu với cô. Cô không thể bước ra giữa phòng một mình: không ai làm vậy cả. Sau đó còn có cả hàng trăm buổi liên hoan và dạ vũ, tại sao ông lại vắng mắt ở buổi dạ vũ này?
Mẹ cô cố an ủi cô bằng cách bảo cô có thiếu gì các ông bạn cuả gia đình sẵn lòng thay thế cho cha cô. Lane Canfield đang ra nước ngoài, nhưng còn Kyle Mac Donnell hay Homer- nhưng Abbie đã bỏ nhà đi ra ngoài, nhất định bảo rằng nếu cha cô không có mặt thì cô cũng không đi dự.
Cô đã thắng yên một con ngựa Ả Rập và lao nhanh đến cuối con đường mòn, rồi phi ngựa băng qua các cánh đồng cỏ khô và các ruộng lúa đã cạn nước cuả nông trại kế cận do ông Hia làm chủ, đánh một vòng rộng và dài đến bờ sông Brazes, và dọc theo dòng sông trở lại River Bend. Ben chờ sẵn khi cô về tới chuồng ngựa. Cô nhớ ông ta không nói gì cả, nhưng lộ vẻ bất bình trong khi kiểm tra con ngựa cái vã mồ hôi đầy mình.
- Rất tiếc. Để tôi sẽ làm cho nó mát lại.
- Phải, cô nên làm vậy,- Ben đã trả lời- Cả cô và tôi. Cô phải cho tôi biết, có chuyện gì thế?
Sau khi cưỡi con ngựa đi một vòng, cô đã hết giận, nhưng còn tự ái và thất vọng ê chề. Như thường lê, cô trút hết tâm sự khổ đau cho Ben.
- Tôi đã bảo mẹ tôi rằng tôi sẽ không dự buổi dạ hội khiêu vũ của phe Liên hiệp, và bà có thể hủy bỏ mọi chuyện đã dự dịnh. Dù sao cũng không còn có nghĩa gì nữa. Năm nay là một ngàn chín trăm bảy mươi mốt rồi. Trong thời buổi này, ai còn cần ra mắt xã hội thượng lưu làm quái gì?
- Tôi nghĩ rằng còn cô.
Cô đã muốn nói với Ben vô cùng là cái đó không đúng, rằng cô là một cô gái mới lớn đã được giải phóng, và cái trò diễu hành trước mặt tất cả xã hội thượng lưu Houston như một đứa nô lệ Ở chỗ bán đấu giá có tính cách đề cao nhục dục. Có lẽ những nghi thức trang trọng và phô trương không hợp

lý, nhưng đó là một giây lát của riêng mình cô, đứng dưới ánh đèn chiếu sáng vào cô, trong khi tất cả những con mắt của Houston sẽ dán vào cô.
- Tôi sẽ không chịu để cho bất cứ một ông bạn nào cuả mẹ hay cuả ba tôi dẫn tôi ra giới thiệu- cô đã cương quyết nói, nước mắt lại muốn trào ra.- Phải chi còn ông nội...nhưng không còn ông. Chú hiểu không Ben? Tôi không muốn được bất cứ ai giới thiệu. Phải là một người nào- cô đã định nói "giống như ba tôi", nhưng quay qua nhìn Ben,- giông như chú. - Một người nào biết và yêu thương cô, một người nào mà cô quan tâm đến.- Ben, chú biết nhảy valse không?
- Tôi?- Ông ta giật nảy mình làm Abbie phải phì cười.
- Vâng, chú. Chú chịu dẫn tôi ra giới thiệu không?
- Tôi? Tôi chỉ là...- Ông khoát tay chỉ vào chuồng ngựa, nhưng Abbie đã giữ tay ông lại.
- Ngoài ba tôi ra, chỉ có chú tôi mới chịu để dẫn tôi ra chỗ đó- Cô thấy mắt ông ta rưng rưng ngấn lệ trong khi cúi đầu xuống nhìn bàn tay cô đang giữ tay ông.
- Cô làm tôi vinh dự- Giọng ông khản đặt vì xúc động, đó là một dịp hiếm thấy khi ông biểu lộ cảm xúc. Rồi ông lắc đầu, như để từ chối.
- Không có gì khó đâu, Ben. Chú không phải làm gì khác là bước ra đó với tôi trong khi tôi được giới thiệu tên tuổi, và người xướng ngôn viên kể về lai lịch cuả tổ tiên tôi trong phe Liên hiệp. Rồi chúng ta sẽ nhảy bản valse đầu, sau đó người đi theo tôi sẽ vào thay cho chú. Sẽ phải mướn cho chú một bộ dạ phục màu đen và một cái cà vạt trắng...và đôi găng tay. Chú sẽ trông rất bảnh trai. Và tôi sẽ bảo mọi người rằng chú là người bạn thân nhất cuả gia đình tôi ở châu Âu. Với giọng nói lạ cuả chú họ sẽ khoái chú lắm.- Thấy ông hơi xiêu lòng, cô đốc tới:- Ben, chú vui lòng giúp tôi. It nhất chú đến dự buổi tổng diễn tập với tôi. Họ sẽ đưa chú đi qua tất cả các tiết mục.
- Tôi không hề nhảy lại điệu valse từ khi còn trẻ.
- Để xem chú đã quên đến mức nào- Tay vẫn cầm dây cương con ngựa cái, Abbie cầm tay ông đặt lên hông cô, và giơ cao tay kia lên- Sẵn sàng chưa? một điệu nhạc valse, họ bắt đầu nhảy, thoạt đầu ngừng tới ngừng lui rồi thì càng lúc càng ung dung hơn.- Chú thấy không, Ben, dễ như cưỡi ngựa. Thật ra chú chưa bao giờ quên đâu- Họ nhảy quanh sân chuồng ngựa, con ngựa cái có vẻ mệt và ngạc nhiên.
Đêm dạ vũ ấy, Abbie măc một chiếc áo dài kiểu tiền chiến bằng xa tanh trắng, có cổ áo thấp dưới vai, do St. Laurent vẽ kiểu, tóc búi lên cao ở chóp đầu thành lọn quăn tít, đi xe ngựa đến hội quán đồng quê và được tiếp đón bởi một hội viên của trại Abbart Siđney Johnston trong hội Coney, các Cựu chiến binh cuả phe Liên hiệp, và hội bảo trợ buổi dạ vũ. Theo điệu nhạc cuả bản "Lorena", Ben thẳng người, vuông vai, hoàn toàn biến đổi hẳn trong bộ

áo quần dạ hội màu đen, chiếc cà vạt trắng, và đôi găng tay trắng, bước đi đầy vẻ tự hào bên cạnh Abbie, trong khi cô được giới thiệu và thực hiện kiểu chào thật thấp ở triều đình trước đám đông quan khách nhiệt liệt vỗ tay hoan hô. Sau khi tất cả các thiếu nữ mới vào đời được giới thiệu xong, Abbie nhảy điệu "Valse Tennessee" với ông, cho đến khi người đi theo cô trong buổi tối nay là Christopher Atwell vào thay ông và buộc vào cổ tay cô một bó hoa nhỏ, theo một nghi thức truyền thống có nghĩa rằng kể từ nay cô chịu trách nhiệm về số phận cuả cô trong xã hội thượng lưu.
Mặc dù không bằng có mặt cha ở đấy, Abbie vẫn giữ những kỷ niệm êm đềm về buổi tối ấy- vì Ben đã chịu khó với cô, dù rất lúng túng.
Đến khi cha cô về nhà sau cả tuần vắng mặt, Abbie bị lôi cuốn bởi các cuộc liên hoan quay cuồng, các tiệc trà, và các buổi dạ vũ, nên không để ý lắm đến vẻ lạnh lùng của cha cô. Cô làm sao biết được ông vừa bị mất mát quá nhiều do người yêu của ông từ trần.
Abbie nhớ rất rõ, vẻ im lặng trầm ngâm, những cái nhìn sững vào cõi xa xăm, vẻ đau khổ trong mắt ông. Môi cô ươn ướt, cô bậm môi để làm cho khô, và cảm thấy vị mặn của nước mắt...nước mắt cuả cô. Cô có thể cảm thấy những giọt nước mắt lăn dài xuống hai má, hết giọt này đến giọt khác. Không lấy gì làm lạ, cô đã không bao giờ là đứa con gái mà cha cô mong muốn.
Không người cha nào hay người mẹ nào yêu các con đồng đều, dù cố gắng hay giả vời đến mấy. Luôn luôn có một đứa được yêu nhiều nhất, một đứa đặc biệt. Nhưng cô đã không phải là đứa ấy. Chưa bao giờ. Rõ ràng đứa ấy là Rachel, luôn luôn như vậy, đứa con gái của người đàn bà ông đã yêu quá lâu. Tuy nhiên suốt trong bao nhiêu năm ông đã để cho cô tin rằng cô là đứa con gái độc nhất; suốt thời gian ấy, cô đã từng tự hỏi mình có điều gì sai trái, và chắc chắn phải có điều gì- bằng không ông đã yêu thương cô. Vừa đau khổ vừa tức giận, vì bị lừa gạt, Abbie cấu móng tay vào lòng bàn tay, để cái đau thể chất làm dịu bớt nỗi đau trong lòng.
Cửa văn phòng mở ra sau lưng cô. Tức thì cô trân mình, mở to mắt để bớt cay mắt vì khóc.
- Bà bảo tôi đi tìm cô.
Nghe tiếng nói điềm tĩnh cuả Ben, Abbie ngồi phịch xuống. Cô không cần phải giấu cảm xúc của mình với Ben.
- Ben, chú có biết về người đàn bà và người con gái ba tôi giấu ở California không?
Ông im lặng rất lâu, rồi nói:
- Tôi có nghe nói...trong đám người làm.
- Không phải chỉ người ta nói. Chuyện ấy có thật
Cô kể hết chuyện đau lòng cho ông nghe, và nói cả những kết luận hiển

nhiên của nó.
- Tại sao vậy Ben?- Cô nấc lên một tiếng, chờ đợi ở ông câu trả lời như xưa nay vẫn đòi hỏi ở ông- Tại sao? Cô cảm thấy bàn tay to lớn của ông áp lên vai cô và xoay cô lại đối mặt với ông- Tại sao ba tôi đã không thể yêu tôi như người khác?
- Xuỵt, cô bé- Ông dịu dàng ôm choàng cô và hát nho nhỏ với cô bằng tiếng Ba Lan.
Cô dựa vào ông và nắm hai bàn tay lại.
- Tôi thù ghét ba tôi vì ông đã làm vậy. Ben. Tôi thù ghét ba tôi!
- Không, cô không ghét ông- Ông dịu dàng vuốt tóc cô- Cô quá đau đớn vì yêu thương ông.
Abbie khóc, lần này cô khóc vì mình.

Hai Chị Em

Chương 8

Đường nóc nhà đặc trưng của trung tâm Houston vươn lên trên cản bằng phẳng của thành phố đang bành trướng này của xứ Texas. Là dân cư của Los Angeles, Rachel không chờ đợi thành phố này gây ấn tượng sâu đậm cho cô. Theo ý cô, các trung tâm cuả các thành fố lớn đều giống nhau- những tòa cao ốc san sát vào nhau tạo thành những vực sâu trong đó xe cộ lưu thông chật ních- một nơi mà người ta chỉ đi vào khi có việc tuyệt đối, nhất thiết phải vào.
Song khi quẹo vào đường Louisiana, cô hoàn toàn đổi ý. Thoạt tiên, các cao ốc đập mạnh vào mắt cô, mỗi cái đều độc nhất vô nhị, giống như một chữ ký của một nhà kiến trúc riêng trên nền trời. Đồng thời với nhau khi vẽ kiểu, mỗi cái dùng hình thù, góc cạnh, và kính một cách khác nhau, và cách sử dụng có thể nói là khác thường, nếu không nói là đáng chỉ trích. Cô không tránh khỏi lạ lùng khi đứng trước một sự phối hợp những đường nét tiến bộ để tạo ra một nét đồng nhất nói lên một sự phát triển rất năng động. Cô cảm thấy được cái khung cảnh đầy nghị lực và sinh động bao quanh người cô. Bất cứ nhìn về hướng nào, cô cũng trông thấy một tháp cao đang được xây lên. Đến nỗi cô có cảm tưởng đi xe giữa một phòng triển lãm lộ thiên các công trình kiến trúc. Tuy nhiên các đường fố rộng, các dãy fố ngắn, và các khoảng trống trước các cao ốc làm cho trung tâm thành fố có vẻ thoáng. Trên thực tế, khi cô dừng chân ngước nhìn các tháp cao phản chiếu lại màu đồng và màu bạc, và để ý đến những cái sân nhỏ, những vòi nước phun lên cao, và những fo tượng tác phẩm điêu khắc rải rác khắp nơi, Rachel nắm được cái hồn của thành fố: sống động nhưng ung dung, có vẻ như thừa nghị lực để dành, theo kiểu Texas.
Không đâu cảm tưởng ấy mạnh mẽ bằng khi cô từ đường Louisiana đi qua đường Dallas và đến gần cửa vào có phòng cảnh được thiết trí của khách sạn Meridien, ở đó cô có hẹn gặp Lane Canfield để ăn trưa. Tòa cao ốc này có hình tứ giác đài, nhỏ dần về phía Đông, mặt tiền hoàn toàn bằng kiến màu đồng, lặp lại màu trắng và màu đồng dùng rất ngoạn mục ở các kiến trúc kế bên. Để cho nó bớt vẻ nghiêm nghị, mặt tiền đã được xây lồi ra lõm vào, Ở trước cưa? ra vào có một sân sảnh, làm tăng thêm chiều sâu cho khách sạn. Rachel không thừa hưởng của mẹ nàng năng khiếu sáng tạo bằng cây cọ, chỉ tài khéo tay, nàng đã biết thưởng thức nghệ thuật nhờ thường xuyên chung dụng với nó trong những năm còn nhỏ. Đối với mẹ cô, nghệ thuật là tất cả.

Nó là mối tình lớn của bà. Sau đó mới đến Dean, Rachel không biết chắc cô đứng ở vị trí nào đối với mẹ cô, nhưng có lẽ cô đứng đâu đó ở cuối hàng. Caroline yêu cô nhưng đứng trước một sự chọn lựa, nghệ thuật luôn luôn đi trước. Bà đã sống cuộc đời cuả bà theo ý thích, không thỏa hiệp với ai và với cái gì cả.
Rachel thường hờn giận mẹ khi lớn lên, vì thái độ ích kỷ ấy cuả bà, nhất là khi cô được biết Dean đã muốn cưới mẹ cô. Cô chắc đời cô đã khác nếu họ cưới nhau. Cô đã lớn lên trong sự cô độc, và có cảm tưởng không được ai cần, không được ai yêu- và xấu hổ vì thân phận cuả mình. Trong những năm đầu ở tiểu học, cô đã nhanh chóng hiểu được một đứa con cuả tình yêu không phải là một điều gì tuyệt vời như mẹ cô đã bảo, và những người ngu dốt không gọi cô là đứa con cuả tình yêu. Cảm nghĩ ấy không bao giờ ra khỏi trí óc cô, ngay cả bây giờ, trong thời đại gọi là sáng suốt này.
Có lẽ đó là lý do tại sao cô luôn luôn e ngại một cách mơ hồ không muốn lôi kéo sự chú ý của người khác vào mình. Cô muốn hòa mình, và giống với mọi người. Tốt hơn là làm một đóa hoa trên giấy dán tường, khi đó người ta sẽ không nói xấu sau lưng cô.
Nhưng khi cô đậu chiếc xe thuê và đi vào khách sạn, Rachel cảm thấy không thỏai mái vì lộ liễu quá. Cái váy và cái áo bờ lu nữ có dùng nịt và đan bên trên kiểu California không hòa hợp với kiểu lịch sự kín đáo cuả phong cách trang trí có màu sắc Pháp cuả khách sạn. Qúa ngượng ngùng nên Rachel không dám tới quầy tiếp khách để hỏi người phụ trách ở đó, cô đến gần một người bồi và hỏi đường đi đến tiệm ăn Pháp cuả khách sạn.
Bước vào tiệm ăn, cô đứng tần ngần. Bầu không khí trang trọng ở đây là cái mà cô trông đợi ít nhất thấy được ở Texas. Nói đến Texas là người ta nghĩ tới thịt nướng vỉ sắt và giày bốt, nón cao bồi và ớt đỏ. Mặc dầu tên tiệm ăn là vậy, cô vẫn không mơ tưởng rằng Lane Canfield đã mời cô đi ăn trưa ở một chỗ như thế này. Cả đời, cô đã muốn được ăn một bữa trong một khung cảnh như thế này, nhưng cô chưa hề đi vào một tiệm ăn sang trọng, vì biết chắc cô sẽ thấy mình lạc lõng.
Và quả nhiên cô không hợp với chỗ này- từ mái tóc dài để thẳng đến đôi dép ở chân. Khi người đầu bếp bước tới, mặc bộ đồng phục rỡ ràng do một nhà may thời trang cắt may, Rachel nhận thấy ông ta ăn mặc còn lịch sự hơn cả cô- và ông ta cũng thấy vậy sau một cái nhìn bao trùm người cô.
- Tôi có thể giúp cô được gì?
Cô cảm thấy ngại ngùng và cố dẹp bỏ cảm tưởng ấy.
- Tô có hẹn gặp ông Lane Canfield ở đây để ăn trưa.
- Ông Lane Canfield Một bên chân mày của ông ta nhướng lên, rồi hạ xuống như cũ, trong khi ông mỉm cười kính cẩn: - Mời bà đi lối này.
Ngồi ở một cái bàn dành riêng cho hai người, tại một chỗ riêng biệt. Lane

Canfield nhấp ly rượu Bourbon pha nước lã và nhìn về phía cái ghế trống trước mặt. Đối với ông, tình trạng rảnh rang là không tự nhiên. Thường thường ông bận công việc có thể nói từng phút: tiếp khách, điện thoại, hội nghị, hoặc báo cáo không loại này thì loại khác.
Lane bất giác cau mày, cố nhớ lại đã bao lâu rồi mới có một lần như thế này, mà công việc bị dồn xuống hàng thứ yếu. Trong đời ông, chưa bao giờ có chỗ cho một cái gì- hay một người nào- khác công việc. Thậm chí ông còn không coi tình dục là một thứ tiêu khiển cần có. Ông không muốn nghĩ đến bao nhiêu lần ông đã sắp đặt để một cô gái điếm trong danh sách ông đã chọn kỹ lưỡng đến căn hộ trên cùng cuả ngôi nhà của ông, rồi làm tình với cô ta trong khi đầu óc vẫn toan tính một chiến lược mới cuả công ty. Tại sao vậy? Ông muốn nói gì? Ông làm việc cho đến chết để làm gì? Để có thêm tiền? Có thêm thế lực? Tại sao? Ông đã giàu hàng trăm triệu đô la.
Cái chết cuả Dean đã tác động đến ông về nhiều mặt hơn là ông chờ đợi. Ông tự hỏi, làm sao ông có thể nói một cách công bằng rằng mình là bạn thận cuả Dean Lawson. Phải, ông đã ngừng chương trình bận bịu của ông lại để đi dự đám tang cuả ông ta, nhưng trong mười năm qua, ông đã gặp hay nói chuyện với Dean bao nhiêu lần? Tám, có lẽ chín lần. Không nhiều hơn. Vậy mà Dean đã cử ông làm người thi hành chúc thư cuả ông ta.
Và ông đã làm sao? Đã giao công việc giấy tờ lại cho bộ tham mưu cuả ông, còn ông thì quá bận, và thì giờ của ông quá quý báu để dính líu vào chi tiết gì ngoài nội dung của bức thư.
Đưa tay lên, ông sờ vạt áo trước của cái áo vét, để chắc chắn phong thư còn ở trong túi- phong thư đề gửi cho ông và có ghi "Riêng tư: chỉ mở khi tôi chết." Với chữ ký của Dean bên dưới.
Nó nằm lẫn trong đống giấy tờ, hoá đơn, và tài liệu thu hồi ở văn phòng luật pháp của Dean bởi người thư ký cuả ông ta, Mary Jo Anderson. Ông đã giao cho người thư ký riêng cuả ông lựa chọn ra. Người này tên là Frank Marsden đã tìm thấy phong bì dán kín và đưa lại cho Lane xế chiều hôm qua. Sáng nay, nội dung của phong thư đã được kiểm nghiệm.
Lane biết rằng lá thư nằm trong túi ông là nguyên do ông đã tự vấn lương tâm. Mấy câu mở đầu hãy còn ám ảnh ông.
"Lane thân,
"Tôi hy vọng không bao giờ anh phải đọc thư này. Đã từ lâu tôi tự hứa sẽ không bao giờ lợi dụng tình bạn giữa chúng ta. Nhưng bây giờ tôi đang ở vào một tình huống phải nhờ anh giúp cho một việc. Tôi không thể tin cậy vào ai cả. Đây là chuyện liên quan đến đứa con gái cuả tôi là Rachel, con cuả Caroline.."
Tin cậy. Chữ ấy làm Lane bứt rứt. Ông đã làm quá ít để xứng đáng với nó. Điều làm ông bứt rứt hơn nữa là sự kiện ông không có lấy một người trong

số bạn bè cuả ông để ông tin cậy đến mức có thể giao phó cho họ một việc có tính cáh riêng tư đến như thế. Ông nghĩ không ra một tên nào. Những người ông giao thiệp với và gọi là bạn, hòan toàn không phải vậy. Sự khám phá ấy ở tuổi năm mươi sáu làm ông tỉnh người, khi ý thức được rằng lỡ có chuyện gì không biết trông cậy vào ai.
Nhưng Rachel thì có ai? Không mẹ. Rồi giờ không cha. Không họ hàng thân thích muốn nhận cô. Abbie có nói rõ điểm đó. Từ buổi gặp cô ở nghĩa trang, Lane thường nghĩ tới Rachel: vẻ buồn, vẻ tự ái bị tổn thương trong đáy mắt xanh, đôi khi ám ảnh ông. Ông tự hỏi cô ta có đau khổ nhiều khi lớn lên vì thân phận nhục nhã là con ngoại hôn hay không. Ông nghi rằng cô ta không thể tránh khỏi hoàn toàn, vì những đứa trẻ khác, lắm khi rất độc ác và vô tình.
Tiếng chân tới gần làm cho ông trở về với thực tại; Lane ngửng lên nhìn và thấy Rachel đi theo người đầu bếp đến bên ông. Ông đứng dậy để chào cô, và để ý thấy cô ta lúng túng và căng thẳng
- Chào Rachel.
- Chào ông. Tôi xin lỗi đã đến chậm- Cô ngồi xuống chiếc ghế do người đầu bếp kéo ra cho cô, rồi ngượng nghịu giúp ông ta xích chiếc ghế vào sát bàn.
- Cô không đến chậm- Lane ngồi xuống lại ghế mình. - Tôi đã rời văn phòng được sớm hơn dự trù. Nhờ vậy, tôi có dịp thư giãn một lúc và uống một ly rượu.
Rachel có vẻ lúng túng và không thoải mái, mắt cô lẩn tránh mắt ông trong khi cô mở tờ thực đơn ra trước mặt.
- Tôi biết ông rất bận, và tôi rất biết ơn ông đã dành thì giờ quý báu để ăn trưa với tôi.
Ông thấy hai má cô đỏ ửng, và nghi là không phải do phấn hồng. Cô không dùng phấn son nhiều, nhưng với nước da và đôi mắt ấy, ông nghĩ rằng cô không cần phấn son.
- Phần vui thú ở phía tôi. Tôi ít khi được ăn trưa cùng một phụ nữ có sắc đẹp quyến rũ.
Cô liếc quanh các thực khách khác trong tiệm ăn, cái nhìn cuả cô nán lại một chút trên một hay hai bà ăn mặc lịch sự nhất trong phòng.
- Ông rất tử tế, nhưng tôi không tin vậy, ông Canfield.
- Cô nên tin, đó là sự thật- Ông nhận ra hơi trễ, là cô lúng túng vì lối ăn mặc cuả cô. Ông tự trách mình đã không nói cho cô biết khi đề nghị gặp ông ở đây, nhưng ông không nghĩ tới việc đó.
- Cô muốn uống thức gì, trước khi ta gọi món ăn trưa?- Ông hỏi khi người bồi bàn đến.
Cô do dự một chút.
- Có lẽ một ly rượu chát trắng.

- Rượu Chardonnay hay Riesling? Chúng tôi có thứ rất ngon.
- Chardonnay được rồi- cô đáp.
- Còn xuất xứ và niên hiệu thì chúng tôi tin cậy vào anh,- Lane nói xen vào để ngăn chặn người bồi hỏi tới, vì ông đoán- và đoán đúng- rằng Rachel không rành về các loại rượu chát- Còn tôi thì cho tôi một ly Bourbon và nước lã.
- Vâng, thưa ông.
- Tiệm ăn này đẹp nhỉ! - Cô nói khi người bồi đi rồi.
Riêng mình, Lane hối tiếc đã chọn tiệm ăn này, vì thấy cô ta ngượng nghịu quá đỗi. Ông đã giả thiết rằng Dean đã đưa cô đi ăn ở những nơi như thế này. Tuy nhiên, có lẽ là không. Nếu là Caroline, chắc chắn tiệm ăn này chẳng gây ấn tượng gì với bà.
- Chỗ này hơi buồn tẻ, nhưng thức ăn rất ngon.
- Tôi chắc là vậy.
Ông thương hại cô, mặc dầu lòng thương hại là cái cô cần đến ít nhất. Ông đã có ý định mời cô đi ăn trưa với tính cách riêng. Ông thấy có bổn phận làm vậy vì Dean. Hơn thế nữa, ông nghĩ rằng Rachel xứng đáng được mời. Ông không muốn bữa ăn này trở thành một buổi thảo luận về công việc, liên quan đến nội dung chúc thư cuả Dean và lá thư của ông ta đang nằm trong túi ông. Phải đề cập đến việc đó, nhưng không phải bây giờ. Sau khi rượu được bưng lên, và họ gọi xong món ăn, Lane bắt đầu hỏi cô, cố làm cho cô nói về cô và về công việc cuả cô là một họa sĩ thương mại, và ông thì thư giãn một chút. Ông nhận thấy khó kéo cô ra khỏi cái vỏ cuả cô, nhưng càng khó ông càng cố gắng làm cho kỳ được.
- Cô còn ở Malibu chứ?- Ông hỏi, khi mấy câu hỏi về công việc cuả cô chỉ được trả lời qua loa.
- Không. Tôi ở một căn hộ trên đồi gần chuồng ngựa cuả tôi.
- Cô có nuôi ngựa?- Ông nhớ Abbie rất ham thích ngựa Ả Rập cuả River Bend. Đáng lẽ ông phải đóan rằng Rachel cũng thừa hưởng sự ham mê ngưa. cuả Dean.
- Chỉ có hai con thôi. Ahmar là con ngựa thiến Dean đã mua tặng tôi khi tôi mười hai tuổi. Nó là con ngựa đầu tiên do tôi làm chủ. Trước đó tôi đã có một con ngựa con- một con ngựa lai giữa Ả Rập và xứ Wales. Ahmar bây giờ đã mười chín tuổi, nhưng ông không thể biết. Nó vẫn còn thích phi mấy vòng vào sáng sớm, và tỏ ra ghen tỵ nếu tôi cưỡi con ngựa cái Simoon thay vì cưỡi nó.
- Ahmar. Dĩ nhiên nó là ngựa Ả Rập- Lane nói.
- Dĩ nhiên- Lần đầu tiên cô cười lớn. Ông thích tiếng cười hồn nhiên của cô- Một con ngựa hồng đỏ rực. Ahmar là tiếng Ả Rập có nghĩa là đỏ, nó là bạn thân nhất cuả tôi.

Ngựa mà là bạn thân nhất, Lane nghĩ thầm, và để ý thấy cô lộ vẻ bối rối vì thừa nhận điểm đó. Nếu đó là sự thật, thì cuộc sống cuả cô ắt hẳn cô đơn nhiều hơn ông đã nghĩ.
Người bồi trở lại với các món ăn họ gọi: tôm hùm trộn dầu giấm cuả cô và thịt vịt hầm cuả ông. Ông để cô chú ý đến món ăn trong mấy phút.
- Cô vừa mới nói là có một con ngựa khác- Ông nhắc.
- Vâng, Simoon, một con ngựa cái ba tuổi. Dean cho tôi khi nó lên hai. Nó là con cuả một trong những con ngựa cái ông nhập từ Ai Cập vào mấy năm về trước, và là giống cuả con ngựa đực giống Nahr El Kedar cuả ông- Rachel giông dài mô tả nó, quên mình trong một lát. Lane thấy một cô Rachel khác hẳn, nồng nhiệt và tươi tắn, bức tường dè dặt đã hạ xuống, nhưng chỉ trong chốc lát.
- Còn bạn trai thì thế nào? Tôi chắc cô có chàng nào chờ ở Los Angeles.
- Không có- Cô ăn nhỏ nhẹ đĩa tôm hùm còn lại- với công việc và mấy con ngựa, tôi không còn nhiều thời giờ rảnh để hẹn hò với ai. Lâu lâu tôi đi chơi một lần, nhưng không thường lắm.
Trông vẻ mặt cô, Lane đoán được rằng những buổi đi chơi ấy không vui lắm. Với tính đa cảm cuả cô, ông không còn nghi ngờ gì, có lẽ cô ta đã bị tổn thương đến tự ái, không lần này thì lần khác. Và câu tục ngữ cũ:"Chim bị đạn sợ cành cây cong", ắt hẳn đúng với cô.
Sau khi Rachel từ chối cả đồ tráng miệng lẫn cà phê, Lane gọi bồi tính tiền.
- Bữa ăn trưa làm tôi rất thích. Ông nói đúng, món ăn rất ngon- Rachel nói. Cô đặt cái khăn ăn lên bàn và cầm ví lên.- Cám ơn ông đã có nhã ý đãi tôi.
- Đi đâu mà vội,- Lane nói, chận cô lại- Tôi nghĩ chúng ta có thể đi dạo một lúc ở công viên bên kia đường. Tôi có một vài điều muốn bàn với cô.
Một tay đỡ khuỷu tay cô, Lane đưa cô sang bên kia đường và đi vào công viên Sam Houston. Họ cùng nhau đi lững thững băng qua mặt cỏ xanh uốn lượn lên xuống, đi qua nhà thờ St John lịch sử, và nhà mát, rồi đến bãi lau sậy ở bờ kinh Buffalo Bayou. Đến đó, Rachel quay lại và nhìn các nóc nhà chọc trời hiện đại ở trung tâm thành fố đang vươn lên trên cái công viên nhỏ.
- Lối kiến trúc ở đây làm tôi như bị thôi miên.- Một cơn gió mạnh thổi mái tóc dài vào mặt cô. Cô lấy mấy ngón tay gạt tóc ra, và giữ nó lại, tư thế ấy làm vạt trước cái áo bờ lu nữ rộng căng ngang hai vú. Lane không quá mệt để cảnh tượng ấy không còn kích thích ông. Thay vì vậy, ông thấy phần dưới bụng cuả ông động đậy một cách sung sức, và ông phải tự nhắc nhở mình rằng cô ta là con gái cuả một người bạn- không phải là ông hoàn toàn chắc chắn việc đó có gì khác.
- Tôi đoán rằng tôi thừa hưởng cái đó cuả mẹ tôi. Tôi không biết nữa- Cô lơ đễnh nhún vai- Khi tôi nghĩ đến bao nhiêu chuyện người ta đã thử làm ở Los Angeles để cố làm cho trung tâm thành phố sống động trở lại và rồi thì...

thấy quang cảnh ở đây. Tôi muốn nói, khắp nơi người ta đang xây cất mới.
- Trò tiêu khiển được ưa chung nhất ở Houston là nói đến cần trục- Lane nói, ông đề cập đến những cần trục khổng lồ vươn cái cần cuả chúng lên cao từ hầu hết các công trường xây dựng- Có người còn muốn lấy con sếu làm biểu tượng cuả tiểu bang.
- Tôi có thể hiểu điều đó.
Nếu cô muốn có chỗ tốt hơn để trông ra các nhà cao ốc ở trung tâm thành fố, chúng ta có thể đi đến công viên Tranquility Park cách đây chỉ một dãy fố.
- Tôi biết ông rất bận việc. Tôi không thể tiếp tục làm ông mất thì giờ...
- Không sao- Ông khoát tay chỉ hướng họ sẽ đi- Trước khi cô về California, cô nên đi xe hơi một vòng quanh Houston. Có những nhà cao tầng quây quần ở nhiều địa điểm cách nhau hàng mấy dặm ở vòng ngoài, chúng có những kiểu kiến trúc đáng mặt ganh đua với những toà nhà cô thấy ở đây.
Trong khi họ đi bộ băng qua công viên, với mặt trời rọi vào sau lưng, và ngọn gió mạnh thổi thốc vào áo quần họ, Lane làm một việc mà ông đã không hề làm từ nhiều năm nay- có lẽ từ nhiều chục năm nay. Bốc đồng, ông cởi cà vạt, mở nút cổ áo sơ mi, và cởi áo vét ra, móc nó vào một ngón tay và vắt nó lên vai. Làm như ông vừa cất được một gánh nặng khỏi thân mình. Ông có cảm giác nhẹ nhàng hơn, tự do hơn, thậm chí trẻ trung hơn, trong khi hướng dẫn Rachel băng qua đường và hướng về phiá công viên Tranquility Park được xây cất theo kiểu hướng về tương lai.
Được đặt tên theo tên hồ Tĩnh Tâm trên mặt trăng (Sea of tranquility), công viên được xây cất để kỷ niệm các chuyến bay Apollo lên mặt trăng, và trên nóc bằng bê tông cuả một nhà để xe hơi nhiều tầng nằm dưới mặt đất.
Trong khi họ đi lang thang qua trước các hồ nước phản chiếu bóng họ, Lane giải thích một số biểu tượng trong kiểu vẽ cuả các công viên, như những gò trồng cỏ là các núi trên mặt trăng, còn các vòi nước, là những hoa? tiễn đang bay lên.
- Người ta nói với tôi rằng vào lúc xế chiều khi ánh sáng mặt trời chiếu vào các vòi nước với một góc độ vừa đúng thì nước biến thành màu vàng chói, - Ông nói, rồi thú nhận:- Nói thật ra, đây là lần đầu tiên tôi đến đây.
- Ở đây yên tĩnh quá.
- Đúng vậy.
Rachel bước tới một ghế đá và ngồi xuống, hai tay bíu lấy mép ghế.
- Ông vừa bảo có chuyện gì muốn nói với tôi.
- Phải- Lane ngồi xuống cạnh cô- Tôi chắc cô đã đoán biết chúc thư cuả Dean sẽ được đọc trước mặt mọi người. Dean đã cử tôi làm người thi hành chúc thư ấy.
- Tôi hiểu.
- Rachel- Ông thấy khó nói, ngay cả bây giờ- Trong chúc thư, không đề cập

đến tên cô. Về mặt pháp lý, cô có thể kiện để phủ nhận nó...và có thể sẽ được chia một phần ba gia tài. Ngay bây giờ, tôi chưa thể cho cô biết con số là bao nhiêu, nhưng...
- Không.- Cô lắc đầu, vẻ mặt cô chịu cam phận một cách buồn bã- Tôi sẽ không làm vậy. River Bend, các ngôi nhà, các con ngựa- tất cả những cái đó là cuả họ. Chưa bao giờ thuộc về tôi. Bây giờ không lý do gì tôi lại đòi chia phần.
- Rachel, tôi rất tiếc- Ông có thể thấy cô bị tổn thương tự ái.
- Ông đừng tiếc- Cô mỉm cười, một nụ cười gượng gạo, cố làm ra vẻ không quan tâm- Tôi nghĩ rằng tôi luôn luôn biết thế nào cũng bị bỏ ra. Tôi muốn nói, tại sao có sự đổi khác chỉ vì ông ta chết?- Cô gục đầu- Câu nói ấy có vẻ cay đắng. Tôi không có ý muốn như vậy.
Ở vào địa vị cô, Lane nghĩ rằng có lẽ còn hơn cả cay đắng. Ngay cả khi chết, Dean cũng không công khai thừa nhận sự hiện hữu cuả cô ta.
- Tôi không muốn cô hiểu lầm tôi, Rachel. Cha cô đã không quên cô. Hình như ngay sau khi cô sinh ra, ông đã lập một quỹ ủy thác đứng tên cô. Hiện nay, với số tiền vốn ông đóng vào và số tiền lời tích luỹ, quỹ ấy lên đến hơn hai triệu đô la.
- Sao?- Cô nhìn trừng trừng vào ông, không dám tin. Lane mỉm cười.
- Con số chính xác hình như là hai triệu một trăm tám mươi bảy ngàn đô la, cộng thêm số lẻ. Theo cách lập ra quỷ đó, cô sẽ được sử dụng số tiền ấy khi lên ba mươi tuổi- hoặc trong trường hợp ông chết...dĩ nhiên trừ phi vào lúc đó cô dưới hai mươi mốt tuổi.
- Tôi không tin được- Nước mắt cô rưng rưng nhưng vẻ mặt cô vui sướng thấy rõ- Ba- Dean đã làm vậy cho tôi?
- Phải- Cảm động trước biểu lộ tình cảm tha thiết ấy, ông mỉm cười tươi hơn, dịu dàng hơn. Khi thấy cô đưa hai bàn tay lên úp vào mũi, miệng, và chận hai hàng nước mắt đang ứa ra từ hai khoé mắt trong xanh, Lane liệng cái áo vét đang cầm và dang hai tay kéo ôm cô vào lòng- Bé ơi- Ông thì thầm, nhưng thân mình áp sát vào ông là một người đàn bà.
Thoạt tiên, cô chỉ để cho ông ôm và vỗ vỗ vào vai thật êm ái trong khi cô khóc thút thít. Nhưng rồi, những giọt nước mắt dường như cuốn trôi bức tường vô hình mà cô đã dựng lên quanh mình. Rồi thì không mấy chốc cô đã tựa vào ông, để ông đỡ hết sức nặng của thân mình cô, mặt cô úp vào cổ ông, mấy ngón tay bíu lấy vạt trước áo sơ mi cuả ông. Lane chà má và cằm mình lên làn tóc mượt như lụa của cô, tự hỏi, lần chót ông đã rung động sâu sắc như thế là lúc nào. Ông đã chôn chặt cảm xúc quá lâu trong công việc.
- Tôi không tin là có thật- Nàng sụt sịt vì nước mắt cứ tuôn ra. Cô chùi mũi, chùi mắt và cố lấy lại bình tĩnh- Chắc hẳn cha tôi đã yêu tôi thật. Đôi khi, tôi...- Cô lùi một bước và nhìn Lane với đôi mắt bị ám ảnh- Phải chăng đó là

món quà ông ta để lại để mua chuộc lương tâm vì cảm thấy có tội?
- Tôi nghĩ rằng ông yêu cô rất nhiều. Và giống như mọi người cha, ông muốn bảo đảm cho cô có sự an toàn về tiền bạc khi ông không còn có đó để trông nom cô- Lane cho rằng điểm đó là đúng sự thật, nhưng ông không muốn suy nghĩ sâu thêm, phải chăng động cơ thúc đẩy Dean quan tâm đến cô ta là vì lương tâm bị mặc cảm tội lỗi.
Có lẽ Dean đã dồn quà cho cô trong quá khứ để bù lại việc ông không dành được nhiều thời giờ để ở gần cô. Hàng ngàn người hành động như vậy. Cái đó là do lương tâm thấy có tội hay là một mưu toan tranh thủ tình thương của một đứa bé? Cả hai phương cách có thật là sai không? Lane chưa hề làm cha. Ông không thể quả quyết.
- Tôi sẽ nói thế này, Rachel. Nếu ông ta không lo cho tương lai của cô, thì ông không phải là một người cha.
- Ông ấy đã tốt với tôi- luôn luôn- Cô xích ra xa ông thêm một chút trong khi lau hết nước mắt trên mặt. Rồi cô mỉm cười với ông- Tôi có thể tưởng tượng ra ông nghĩ thế nào về tôi, khi thấy tôi mất bình tĩnh như vậy.
- Tôi nghĩ rằng, cô rất xinh đẹp- Và chưa bao giờ tôi nói thật đến vậy- Bốc đồng, ông chồm tới hôn lên môi cô, và có cảm giác ngắn ngủi là môi cô mềm mại, có vị mặn cuả nước mắt. Rồi đến phiên ông tự hỏi cô ta nghĩ thế nào về ông. Nhưng ánh mắt cuả cô nói lên sự tin cậy. Ông bứt rứt vì chợt nghĩ có thể cô ta chỉ coi cái hôn ấy như là cuả một người cha hôn con gái.
- Tôi thật chưa dám tin chắc là chuyện ấy đang xảy ra cho tôi- Cô mơ hồ lắc đầu- Hôm qua, tôi còn tự hỏi làm sao giữ được cả hai con ngựa cuả tôi, Dean luôn luôn trả tiền ăn chỗ ở cho chúng. Tôi đã dự định tìm một căn hộ rẻ tiền hơn để thuê, khi tôi trở về. Bây giờ, với nhiều tiền như thế, tôi có thể sống bất cứ ở đâu và làm bất cứ việc gì tôi thích.
- Đúng vậy.
- Tôi bị choáng váng thực sự. Tôi vẫn biết Dean giàu, nhưng chưa bao giờ tôi mơ tưởng có nhiều tiền đến thế. Thậm chí tôi không biết chắc nên dùng nó làm gì.
- Xưa nay cô muốn làm gì không? Nói nghiêm túc đi- Lane khuyến khích cô, vì thấy cô lộ vẻ ngần ngại- Cô luôn luôn mơ ước làm một việc gì hay có được một cái gì khi có tiền chứ?
Cô nhìn xuống, tay mân mê cái áo.
- Tôi đã luôn luôn muốn có một tủ đầy áo quần đẹp- và một ngôi nhà thực sự cuả tôi. Nhưng ước mơ cuả tôi... - Cô do dự và liếc nhìn ông, ngượng nghịu trở lại như trước- Điều này nói ra có vẻ ngớ ngẩn và trẻ con đối với ông, ông Canfield.
- Tôi chỉ trả lời nếu cô gọi tôi bằng Lane.
- Lane. Trên thực tế cả đời tôi đã mơ ước làm chủ một trại gây giống ngựa Ả

Rập, Simoon- con ngựa cái nhỏ cuả Dean cho tôi- sắp sửa là con ngựa để bắt đầu. Tôi đã để dành tiền từ lâu nay để trả tiền chi phí cho nó chịu đực trong năm tới với một con ngựa đực giống. Rồi sau đó tôi có thể bán con ngựa con và dùng tiền đó để mua một con ngựa cái khác; rồi từ từ gây dựng lên một bầy ngựa bằng đất, nhưng đất ở California mắc quá, tôi không thể nào mua nổi với tiền lương cuả tôi. Vả lại, tôi không bao giờ dám hỏi Dean để ông giúp tôi. Ông ấy đã có một trại nuôi ngựa, và dù ông chưa bao giờ nói ra, nhưng tôi biết ông đã không an tâm nếu tôi cũng gia nhập nghề nuôi ngựa Ả Rập. Ông ấy quen biết tất cả những nhà nuôi ngựa đứng hàng đầu khắp thế giới. Làm sao ông ấy có thể cắt nghĩa về trường hợp cuả tôi? Và dĩ nhiên, còn gia đình cuả ông ấy nữa!
- Bây giờ cô không còn phải lo về chuyện đó. Tiền bạc không thể làm thay đổi quá khứ hay đem lại hạnh phúc, nhưng nó có thể giúp và thực hiện những ước mơ táo bạo nhất. Do đó, cứ mơ ước đi. Rachel. Tiền là để dùng như vậy.
- Phải không?- Cô mơ màng suy nghĩ- Ở căn hộ cuả tôi tại Los Angeles, tôi có sẵn họa đồ của trại nuôi ngựa mà tôi ước mơ. Tôi muốn nói, nó đã hoàn tất cho đến chi tiết về kích thước các chuồng ngựa con; phòng thí nghiệm cuả thú y, về thiết bị video, về mọi thứ- kể cả các loại vật liệu sẽ dùng để xây dựng nó.
Lane lắng nghe cô nói về ước mơ cuả cô và hồi tưởng lại cách nói cuả ông, lúc đầu, khi ông khởi sự làm ăn. Những ngày thuở đó thật tốt đẹp, khi ông còn thì giờ để vui sướng với những thành công, và thưởng thức vị ngọt ngào cuả chúng. Bây giờ, ông quá bận. Nhìn cô, ông nhận thức rõ đã thiếu sự kích thích cuả mộng mơ biết chừng nào. Ông ghen tị với cô điểm đó.
- Cô có nghĩ đến một địa điểm nào để lập cái trại ấy chưa?
- Tôi luôn luôn giả thiết rằng nó sẽ ở California. Ở đó tốt. Đa số những nhà nuôi ngựa cỡ lớn đều ở California hoặc Arizona. Nhưng tôi thích cất trại ấy lên ở chỗ nào?- Cô ngừng lại một lát, nhếch mép buồn rầu- Dean luôn luôn nói nhiều về Texas.
- Cô sẽ phải ở đây một ít lâu- ít nhất là lúc đầu. Sẽ có nhiều giấy tờ phải làm để chuyển số tiền ấy sang tên cô. Dĩ nhiên cô sẽ cần có người tin cậy để cố vấn cho cô cách sử dụng một số tiền lớn cỡ đó. Tôi chắc rằng ở California có những người có khả năng có thể giúp đỡ cô, nhưng theo ý tôi, ba cô ắt muốn tôi giúp cô lấy những quyết định như vậy. Không ai đem hai triệu đô la bỏ vào quỹ tiết kiệm để lấy lãi. Cô có thể làm vậy, nhưng như thế không khôn ngoan.
- Tôi thậm chí không hiểu được số tiền đó là bao nhiêu- Rachel thú nhận- Và tôi thích được ông làm cố vấn cho tôi. Tôi biết Dean xưa kia rất tin cậy ông. Và tôi làm sao tìm được một ai khác như vậy? Nhưng tôi sợ làm phiền ông.

- Rachel, tôi sẽ sung sướng được làm cố vấn cho cô. Nếu không, tôi đã không tình nguyện nói ra. Chúng ta đã giải quyết xong điểm đó chứ?
- Vâng- Cô mỉm cười, và Lane cảm thấy ấm áp cả cõi lòng.
- Bây giờ, hãy trở lại với trại nuôi ngựa trong ước mơ. Cô hãy nói cho tôi nghe cô định thực hiện giấc mơ cuả cô như thế nào- Ông khuyến khích Rachel trình bày các kế hoạch của mình, thích thú theo dõi mặt cô sống động hẳn lên, các cảm xúc tự do biểu lộ trên gương mặt, và hoàn toàn không còn cái vẻ dè dặt trước đó để che giấu cảm xúc cuả cô.
- Để khởi sự, tôi muốn tìm mua ba hay bốn con ngựa cái thật tốt- cô bắt đầu nói- Lý tưởng là mua những con ngựa đẻ lớn tuổi một chút- có lẽ mười hai hay mười ba tuổi- và đã chứng tỏ là tốt nái. Bằng cách đó, tôi có thể có được ngựa tốt hơn với giá rẻ hơn. Dù rằng những năm còn đẻ cuả chúng sắp hết, tôi vẫn có thể hy vọng có được ba con ngựa con hoặc nhiều hơn với mỗi con ngựa cái. Nếu tôi may mắn mua được ngựa cái đã có mang, thì năm sau tôi có thể bán những con ngựa con mới cai sữa để bắt đầu thu lợi nhuận, hoặc giữ những con thật sự tốt để gây dựng bầy ngựa cuả tôi.
Cô tiếp tục nói với ông các dự định cuả cô, các lý thuyết về gây giống ngựa, cùng các cao vọng của cô. Thỉnh thoảng Lane mới chen vào một câu nhận xét hay câu hỏi, còn thì là ông lắng nghe. Theo ý ông, cô ta còn trẻ mà đã biết rất nhiều về ngựa và các giống ngựa. Rồi ông nhớ lại cách nói cuả Abbie, và kết luận rằng không có gì lạ cả. Cha nào, con nấy.
- Cô hãy nhìn các vòi nước- Rachel ngạc nhiên ngừng nói để nhìn sững dòng nước phun ra như vàng nấu chảy.
- Chúng ta đã nói chuyện lâu thế à?
- Chắc vậy- Lane cũng ngạc nhiên vì đã quên mất thì giờ trôi qua như cô. Thường thì ông như bị giam hãm trong các giờ hẹn với khách. Vậy mà khi ở bên Rachel không một lần ông nhìn vào đồng hồ. Ông nghĩ thật là một điều tốt, ông đã bảo Frank gạch bỏ hết các cuộc hẹn trên lịch cuả ông trong chiều hôm nay.
Rachel vội vàng đứng dậy, vuốt vạt trước cái váy và rút lui về sau bức tường dè dặt của cô.
- Tôi rất tiếc đã làm cho ông chán như vậy.
- Cô em, cô không bao giờ có thể làm cho tôi chán cả- Lane đứng thẳng lên, ngần ngại không muốn rời cô. Rachel đã khơi dậy sự thèm muốn mà ông đã quên đi từ lâu. Không phải chỉ là sự thèm muốn nhục dục, để thoa? mãn. Cảm nghĩ này phức tạp hơn nhiều, nó gồm cả một sự khát khao được khơi dậy cảm giác ở cô và làm vui lòng cô, được yêu thương và bảo vệ cô, được có dịp cho và sung sướng vì cho. Tất cả các cảm nghĩ ấy- tất cả- đều làm cho ông điềm tĩnh hơn.
- Ông tử tế nên nói thế, Lane, nhưng tôi biết ông đã chán- Đôi môi cuả cô

mỉm một nụ cười hối tiếc, rồi cô nhìn xuống đường- Tôi để xe ở bãi đậu xe cuả khách sạn.
- Để tôi đưa cô đến đó- Ông lại vắt cái áo vét lên vai, và quàng một tay sau lưng cô, cố giữ cho sự đụng chạm có vẻ tự nhiên, trong khi họ đi ra khỏi công viên- Những dự định gần nhất cuả cô là gì?
- Tôi đã dành chỗ máy bay để bay về California sáng mai- Nhưng cô có vẻ muốn hỏi có nên hủy bỏ chuyến đi ấy hay không.
- Tôi chắc cô có nhiều việc phải lo liệu ở bên đó cũng như ở đây. Tất cả các việc ký tên vào các tài liệu và lập các giấy tờ về cái quỹ ủy thác ấy có thể chờ đến tuần tới. Nó không biến mất từ nay đến đó đâu.
- Đúng. Tôi có thể bay qua đây lại vào đầu tuần tới.
- Nếu cô thiếu tiền, tôi sẽ sung sướng được ứng trước cho cô một ít tiền.
- Không, tôi...tôi có thể tiêu tiền để dành. Không có lý do gì không tiêu nó bây giờ, phải không?- Cô vẫn còn hơi sững sờ vì tin ấy- Thật khó nghĩ rằng tôi giàu, tôi thừa hưởng cả một tài sản lớn.
- Bây giờ cô đúng là như vậy đó. Báo cho tôi biết ngày nào cô trở qua đây lại. Chúng ta sẽ ăn tối cùng nhau. Tôi vẫn chưa có dịp cho cô xem bức tranh cuả mẹ cô đã nhắc đến trong bữa ăn trưa.
- Tôi đã quên chuyện ấy hoàn toàn.
- Tôi thì không- cũng như ông không quên cảm giác cuả ông thế nào khi ôm cô trong tay và hôn cô như ông đã làm cách đó không lâu- Cô muốn dùng bữa tối với tôi trong tuần tới không?
- Rất muốn, vâng, nhưng...
Lane không muốn nghe cô nói vì sợ làm mất thì giờ bận rộn cuả ông. Ông cắt ngang.
- Vậy thì hãy coi đó là một cái hẹn hò rồi đấy nhé!- Ông chợt nhận ra ông đã dùng chữ ấy theo nghĩa cổ truyền cuả nó.
- Được rồi- Cô gật đầu đồng ý, mỉm cười thoáng qua như thể bằng lòng, tuy nhiên cô e sợ có chuyện gì làm thay đổi điều đó. Lane tự hỏi Dean đã hứa với cô ta bao nhiêu lần và sau đó đã không giữ được lời hứa. Ông không thích cái ấn tượng ông có khi thấy Rachel chuẩn bị sẵn cho mình bị thất vọng. Không một ai phải sống trong sự bất an như thế. Ông thề sẽ làm cho việc đó thay đổi.

Chương 9

Tiếng chân cuả Abbie trên cầu thang phá tan sự tĩnh mịch cuả ngôi nhà. Mỗi lần cha nàng đi vắng, ngôi nhà luôn luôn cho nàng có cảm giác nó trống rỗng. Cảm giác ấy bây giờ trở thành thường xuyên. Abbie dừng lại gần chân cầu thang và nhìn hai cánh cửa đóng kín cuả phòng sách. Khi ông đi vắng, cửa phòng ấy luôn luôn đóng lại.
Không cần được nhắc nhở, Abbie chạy xuống ba bậc cấp cuối cùng và băng qua phòng đó, đẩy hai cánh cửa mở toang ra, rồi dừng lại để nhìn sững mặt bàn giấy cuả ông, bây giờ sạch sẽ gọn gàng không như khi ông còn sống. Trong tuần vừa qua, nàng đã dọn dẹp trong phòng, thu dọn hết giấy tờ ở hai bàn giấy cuả ông, - cả ở đây và ở văn phòng cuả ông dưới chuồng ngựa- và gởi các giấy tờ tài liệu quan hệ cho Lane Canfield. Nhưng không hề có thư từ, hình ảnh, hay kỷ vật gì liên quan đến người nhân tình và đứa con cuả ông ở California. Nếu có, Abbie nghĩ rằng ông giữ ở văn phòng luật sư cuả ông, nơi đó thuộc đia. hạt cuả Mary Jo Anderson.
Có nhiều việc phải làm trong tuần vừa qua, mà mẹ nàng không đủ sức để làm: báo cho người kế toán biết để ông ta gởi hồ sơ cuả cha nàng cho Lane, gởi các hóa đơn, vứt bỏ các áo quần cũ cuả ông và bỏ các đồ còn lại vào những cái thùng để chia cho các hội từ thiện hoặc tôn giáo địa phương, chọn lựa trong các tư trang như đồ trang sức và đồ dùng vệ sinh, quyết định giữ lại cái nào, vứt bỏ cái nào. Không phải là việc dễ để xóa bỏ vết tích cuả ông trong ngôi nhà.
Ngay cả sau khi các đồ đạc cuả ông đã dọn đi hết, hồn ông vẫn còn lẩn quất ở nơi này. Một cái đồng hồ ở đâu đó trong nhà kêu tích tắc đều đặn hòa theo tiếng rè rè cuả hệ thống điều hòa không khí và cái cảm giác chờ đợi hình như thâm nhập cả tòa nhà, như thể bất cứ giây phút nào ông cũng có thể bước qua cưa? trước. Nhưng không, ông không còn bước vào nữa, không bao giờ nữa!
Abbie xoay người lại và sải chân bước ngang phòng đợi, hướng về cửa vòm ở phòng khách, cố nện gót đôi giày bốt đi ngựa trên các tấm ván sàn bằng gỗ thông thật mạnh, để cố xua đuổi các con mắt- và sự sợ hãi.
Mẹ nàng đang ngồi ở cái ghế dựa cạnh cửa sổ giữa mấy chồng thiệp chia buồn; bà ngẩng lên, cau mày và hỏi:
- Sao vậy con, Abbie?
Nàng định trả lời, rồi thôi. Làm sao nàng có thể nói với mẹ rằng nàng không

an tâm, mặc dù chúc thư không nhắc đến tên Rachel, và mặc dầu Lane đã cho nàng hay, Dean đã có để cuả riêng cho Rachel, và không hề có khả năng cô ta sẽ thưa kiện để phản kháng chúc thư. Khả năng ấy còn cho đến khi việc chia gia tài thực sự hoàn thành. Và nàng không thể làm ngơ trước việc đó.
- Không có gì cả- nàng nói dối- Con chỉ muốn cho mẹ hay,con đi xuống chuồng ngựa. Có lẽ con dượt con Tiểu Giang Phong một lúc.
- Đừng quên nhé, tối nay ông bà Richardson đến ăn tối đấy.
- Dạ, con nhớ.
Abbie quay đi và ra khỏi phòng, yên lặng hơn khi đi vào. Bên ngoài, mặt trời đã bắt đầu xuống thấp, các cây sồi ở sân trước đã ngã bóng dài trên bồn cỏ. Abbie dừng lại trong bóng mát cuả hàng ba, và quay mặt về phía gió mát đang thổi qua các tàng cây, nhờ gió mát làm dịu sự căng thẳng thần kinh cuả nàng.
Một xe tải có thùng nhỏ móp mép đậu ở trước chuồng ngựa. Abbie nhận ra nó ngay. Trong cả quận này không có một chiếc xe nào tàn tệ như thế. Cha nàng trước đây thường nói giỡn là cả chiếc xe ấy còn dính với nhau chỉ nhờ rỉ sét. Nó là cuả Dobie Hix, chủ nhân nông trại sát nách nhà nàng về phía Tây. Abbie tinh quái mỉm cười, nàng đóan rằng chiếc xe tải thùng nhỏ mới toanh cuả anh ta ắt hẳn đang cất ở nhà xe cuả anh. Anh ta ít khi lái nó ra, trừ phi khi đi xuống fố. Anh ta không muốn nó cũng bị móp mép vì bị nhồi lên nhồi xuống trên các con đường mòn đầy rãnh dẫn ra các cánh đồng cuả anh, cho nên gần như anh luôn luôn lái chiếc xe cũ.
Từ thuở quen anh đến giờ, Abbie nhớ rằng anh ta luôn luôn như vậy: mua một món đồ mới, nhưng không bao giờ dùng đến, cho tới khi nó trở thành cũ. Có lẽ anh ta đủ sức mua mười chiếc xe tải mới, nhưng cái đó không quan trọng. Anh ta trồng trọt gần một ngàn rưỡi mẫu Anh, vừa đất cuả anh, vừa đất thuê. Hơn một lần Abbie đã nghe mẹ nói rằng, anh chàng Dobie còn chặc chẽ về tiền bạc hơn vỏ cây trên thân cây. Cả vùng đều chế nhạo tính hà tiện cuả anh. Abbie cũng đã cười anh ta mấy lần, nhưng không bao giờ cười trước mặt anh. Nàng tự hỏi anh ta đến River Bend có chuyện gì. Anh ta thường bán cỏ khô cho trại cuả nàng để cho ngựa ăn, nhưng nhà chứa cỏ khô còn đầy ắp. Tò mò, Abbie đi về phía chuồng ngựa.
Khi đến gần con đường thông qua chuồng, nàng thấy Ben đang đứng nói chuyện với Dobie.
- Tôi chắc ông không có gì phải lo lắng, ông Hix.
- Tôi cũng nghĩ vậy- Dobie gật đầu đồng ý, vành nón cao bồi bằng rơm cuốn lại của anh ta lên xuống theo cử động của đầu anh. Như thường lê, anh ta mặc một cái quần Jean Levís cũ bạc màu, một áo sơ mi sọc, và một dây nịt đang có tên anh ta khắc ở mặt sau bằng kiểu chữ hao hòe- Tôi vẫn biết là Lawson giữ đúng lời. Chỉ vì là- Anh ta trông thấy Abbie và ngừng nói giữa

chừng- Chào cô, Abbie- Anh vi giở mũ và lúng túng đưa tay vuốt mái tóc màu vàng như trái dâu, cố dùng mấy ngón tay để chải tóc cho thẳng thớm.
- Chào anh, Dobie- Nàng nhìn gương mặt đầy những vết hoe cuả anh làm anh có vẻ trẻ như một cậu thiếu niên, mặc dầu anh ít nhất đã ba mươi lăm tuổi- Có vấn đề gì vậy?
- Không có vấn đề gì- anh ta nói và mỉm cười. - Ít nhất, không có gì để phải bận đến cái đầu xinh đẹp cuả cô- Nói xong, anh liền rụt cổ lại như thể hối tiếc đã ca ngợi nàng.
Hơn một lần từ khi ly dị chồng. Abbie có cảm tưởng rằng, nếu nàng khuyến khích anh ta một ít, Dobie sẽ cầu hôn nàng trở lại, như anh đã từng làm trong những năm cuối ở bậc trung học, đặc biệt là trong buổi liên hoan nhân dịp nàng ra mắt xã hội thượng lưu tổ chức tại River Bend, với tòa nhà xây cất từ thời Vitoria làm đề tài và phông cảnh. Đó là một cuộc liên hoan cầu kỳ do cha mẹ nàng tổ chức. Tất cả các thiệp mời, có in hình Abbie, đã được đưa đến tận tay khách được mời, do những người đưa thiệp mặc đồng phục quần nỉ, thắt nơ và đi nón rơm, cỡi xe đạp. Một sân đủ thứ trò chơi được lập ra trong khu đất, biến nó thành một đảo Coney Island, có đường đi ở giữa- và một quầy bán vé để hôn. Hôm đó Dobie Hix không tiếc tiền như thường khi, Abbie nhớ vậy; anh ta mua hết tất cả các vé do nàng đứng bán. Mẹ nàng đã nhất quyết mời anh ta dự, lấy cớ không thể bỏ tên anh ra khỏi danh sách khách khứa, vì anh ta là láng giềng sát nách. Thật ra, Abbie đã không phản đối- cho đến khi nàng phải bị bối rối vì anh ta độc quyền hưởng các nụ hôn cuả nàng, và sau đó còn nói bóng nói gió quá lộ liễu về nào là đất đai của họ gần sát bên nhau, nào là có nhiều cái lợi nếu sát nhập làm một.
Gần như mỗi lần nàng cưỡi ngựa đi dạo sau đó, nàng đều gặp anh ta đâu đó, ở bờ sông, dọc hàng rào, gần đường cái. Nàng có cảm giác anh ta lảng vảng quanh nhà và canh chừng nàng đi ra. Cho đến khi nàng đã loan báo đính hôn với Christopher Atwell, anh ta vẫn chưa thực sự bỏ cuộc. Nhưng sự có mặt cuả anh ta không hề làm nàng khiếp sợ, chỉ bực bội vì anh ta đeo như đỉa đói mà thôi.
Hai bàn tay anh ta bẻ vành chiếc mũ.
- Tôi có thấy cô trong dịp đám tang. Đáng lẽ tôi đến bên cô, nhưng...Tôi muốn nói để cô hiểu tôi rất buồn vì cha cô qua đời. Ông là một người tốt.
- Cám ơn anh, Dobie.
- Nếu có bao giờ cô cần gì- bất cứ gì- xin cô nhớ, tôi ở ngay đầu đường kia. Cứ cho tôi hay, nếu tôi có thể giúp được gì.
- Tôi đánh gía cao những lời anh nói, nhưng ngay bây giờ tôi không nghĩ ra điều gì. Ben và tôi nắm vững mọi công chuyện, tôi nghĩ vậy.
- Tôi chắc là vậy- Anh ta liếc nhình Ben, rồi ngần ngại nhìn lại nàng - Có lẽ lần tới khi cô cưỡi ngựa đi một vòng, cô có thể ghé thăm nông trại tôi một

lát- Nhưng anh ta không chờ trả lời, mà nói:- Thôi, tôi phải đi về- Gật đầu chào, anh ta đi ra chiếc xe tải cũ rích và rỉ sét, vừa đi vừa chụp cái mũ lên đầu.
Khi chiếc xe tải đã kêu lẻng xẻng chạy ra khỏi sân, Abbie quay qua Ben:
- Anh ta muốn gì vậy?
- Ông ấy đến vì chuyện hóa đơn bán cỏ khô. Khi ông ấy giao lần chót, chúng ta chưa trả tiền mua cỏ khô cho mùa đông.
- Chắc ba tôi quên. Chú ghi số tiền lên một mảnh giấy và gởi cho ông Lane để ông ấy thanh toán chung với các hoá đơn khác- Nhưng Abbie cau mặt, vì biết rằng sẽ còn bị hỏi nữa về những hóa đơn chưa trả đã quá hạn.
- Vâng, tôi sẽ gởi cho ông ấy.
Giải quyết việc đó xong, Abbie dòm vào chuồng ngựa ở chỗ nhốt con ngựa cái màu xám bạc cuả nàng.
- Tôi có ý dượt con Tiểu Giang Phong. Tuần lễ vừa qua, nó được thong thả quá.
- Tốt đấy...cho cả nó lẫn cô- Ben dịu dàng nói- Cô đi trước, tôi mang dây và nịt đầu ngựa vào sau.
Nàng mỉm cười với ông, rồi đi về phía cổng sân quần ngựa. Con ngựa cái chạy tới đón nàng, dáng chạy cuả nó như lướt đi nhẹ nhàng không chút gắng sức- lướt đi trên mặt đất, rất duyên dáng, rất thanh tao, đầu ngẩng cao, cổ cong lên, cái đuôi trắng chổng cao, và tỏa ra đằng sau nó như một lá cờ trước gió. Khi Abbie bước qua cổng, nó hí lên chào mừng và nóng nảy chà mõm vào cánh tay nàng.
Khẽ cười. Abbie quay lại vuốt ve nó, xoa vào chỗ nó ưa nhất ngay trên mắt phải. Lông cuả nó trơn láng như xa tanh dưới bàn tay nàng. Lác đác có một vài sợi đen như khói bị lấp dưới đa số lông màu trắng, nhưng bên dưới, da con ngựa cái đen như các lều bằng lông ngựa cuả bộ lạc Bedouin, ở đó tổ tiên nó đã sống giữa sa mạc đánh giá các con ngựa cái cao hơn tất cả các ngựa khác.
- Mày cô đơn phải không?- Abbie nói như ru nó, theo dõi hai tai nhỏ cuả nó lay động để bắt âm điệu tiếng nói cuả nàng - Và ta chắc ở đây không có ai chú ý đến mày. Thôi, mày không phải bực bội nữa. Có ta trở lại đây rồi.
Nàng ôm hôn con ngựa cái, ôm cổ nó, và cảm thấy nó âu yếm lại nàng, hơi ấm từ thân mình nó truyền sang người nàng. Cảm giác được cần đến lộ ra ở nó mạnh mẽ. Abbie đáp ứng bằng cách nói với nó, chia xẻ với nó cảm giác ấy, không ngại tỏ ra ngớ ngẩn khi làm vậy, cho đến khi con ngựa cái báo động cho nàng biết Ben đã tới.
- Tôi nghĩ rằng, nó sung sướng được thấy tôi- Nàng đỡ lấy bộ nịt đầu ở tay ông và tròng lên đầu con ngựa.
- Nó nhớ cô đấy.

- Tôi cũng nhớ nó- Nàng bóp cái đầu dây nịt cổ ngựa và móc sợi dây vào trong khi Ben mở cổng.
Con ngựa trắng xám vừa nhảy dựng lên vừa đi ra cổng sau lưng Abbie, tất cả các đường nét ở thân mình nó đều để lộ sự hăm hở và háo hức, tuy nhiên nó nhảy nhót như vậy mà sợi dây dẫn nó trong tay Abbie vẫn không căng. Ben nhìn kỹ con ngựa cái, với con mắt phê phán, tìm xem nó có khuyết điểm gì không.
- Nó nhắc tôi nhớ đến con Wielki Szlem. Con ngựa đực ấy có bước đi tuyệt vời.
- Trong thời chú ở Janow?- Janow Podlaski là trại ngựa giống quốc doanh ở Ba Lan nổi tiếng, là nơi gây được rất nhiều con ngựa đua giống Ả Rập: Skowronek Witrong, Comet, Negatiw, và Bask.
Ben gật đầu, mắt ông trở nên xa xăm.
- Họ thuê tôi làm việc ở Janow khi tôi mười lăm tuổi- Abbie để ý thấy dạo này ông càng ngày càng nhắc đến quá khứ nhiều hơn- Lúc đó là trước khi có chiến tranh với Đức, nhiều mã phu ở Janow đã bị gọi vào quân đi.
Abbie đã nghe nhiều lần câu chuyện ông ta kể về những kinh nghiệm đã trải qua ở Ba Lan trong chiến tranh thế giới lần thứ hai: cuộc di chuyển đầy nguy hiểm cuả các ngựa đực và ngựa cái đẻ đáng giá, trước khi quân đi Đức đến, bị quân đi Nga đánh bật trở lại; những con bị người Nga tịch thu, trong đó có con ngựa Ofir vĩ đại, đã gây giống ra con Wielki Szlem; các năm chiếm đóng cuả quân Đức, các trận dội bom khủng khiếp ở Dresden đã làm toi mạng hai mươi mốt con ngựa đã đoạt giải thưởng; các ngựa giống tốt đã chết dần; cuc vận động để trại Janow lọt vào vùng kiểm soát cuả Anh ngay sau khi chiến tranh chấm dứt; và cuối cùng Ben được nhập cư vào Mỹ nhờ được giao cho một con ngựa đực giống để săn sóc, con ngựa ấy đã chết vì đau bụng trong chuyến đi tàu thủy quá dài ngày. Khi còn nhỏ Abbie khoái chí nghe ông ta kể những chuyện ấy. Ngay bây giờ, mỗi khi nghĩ đến cảnh ông ta dẫn một con ngựa đi qua Dresden ngay giữa một trận dội bom, bom nổ khắp bốn phía chung quanh ông, nàng vẫn còn rùng mình.
Một con ngựa hồng trông rất thanh nhã đang ở trong chuồng ngựa giống, con cuả Nahr El Xedar, hí vang khi con ngựa cái do Abbie dẫn đi ngang qua. Ben nhìn nó mt cái có vẻ khinh khi.
- Chạy đua, đó mới là cuộc thử sức một con ngựa đực giống. Chứ không phải là cái mã đẹp bên ngoài. Cô hãy nhìn con ngựa kia. Nó có gan dạ không? Nó có quyết tâm không? Nó có sứ chịu đựng và tính khí có thích hợp để chịu được những khổ cực trong thời gian tập dượt và khi thi đua trên trường đua ngựa không? Nó có truyền lại những đức tính đó cho con nó không? Ai biết được?- Ông nhún vai- Đã nhiều lần tôi cãi với ba cô về điểm này, nhưng ông ta không bao giờ chịu nghe lời tôi. Con ngựa ấy có cái đầu

xinh đẹp. Ông chỉ quan tâm đến điểm đó mà thôi.
- Tôi biết- Cũng như nàng biết Bnedykt Jablonski căn cứ trên những tập tục gây giống ngựa ở Ba Lan khi ông nói ra những ý kiến ấy, ở bên đó việc chạy đua đóng một vai trò cốt yếu trong sự chọn ngựa để gây giống. Và Abbie đã đứng về phía ông ta, mặc dầu điều đó đã làm mất lòng cha nàng.
Ben đã luôn luôn chống lại cách cha nàng hay áp dụng, là cho ngựa cùng một dòng máu rập nhau để gây giống. Ông đã gọi đó là "cách gây giống loạn luân", khi Dean cho ngựa cha rập với ngựa cái con cuả nó, hay ngựa cùng cha khác mẹ rập nhau. Cách đó làm nổi bật những nét đặt biệt tốt- mắt to, mặt tròn như cái đĩa khi trông nghiêng, hay cổ dài- nhưng thường phóng đại các khuyết điểm- Ống dưới chân sau hơi cong như lưỡi liềm, càng cong hơn, hay là ống chân dưới đầu gối có khuynh hướng to quá. Abbie cũng không thích cách đó, nhất là khi nàng thấy chất lượng nói chung cuả ngựa Ả Rập ở River Bend đã sa sút vì vậy.
Nàng dẫn con ngựa cái vào sân dượt. Bên trong hàng rào chắc chắn, nàng đổi sợi dây dẫn ngựa lấy một dây dài hơn và cầm cái roi ngựa Ben đưa, rồi dẫn con ngựa đi tới giữa sân.
Sinh ra và lớn lên trong một trại nuôi ngựa, xung quanh đầy ngựa, và không có trẻ con hàng xóm nào cùng lứa tuổi, lẽ tự nhiên Abbie đã tìm đến các con ngựa để làm bạn với chúng. Chúng đã trở thành bạn đường, bạn chơi và bạn tâm sự cuả nàng. Nhưng không phải chỉ vì cô đơn mà nàng đã tìm đến chúng. Chúng bày tỏ sự thương yêu và trung thành một cách rất chân thật. Không như con người, chúng không giả vờ được, và không bao giờ phản bội lòng tin cậy cuả nàng.
Đa số các thiếu nữ Abbie quen, đều phải qua một giai đoạn gần gũi các con ngựa trong những năm đầu cuả cuộc đời, nhưng giai đoạn ấy đối với nàng đã kéo dài tới tuổi trưởng thành. Khi ở bên ngựa, nàng thấy bằng lòng về mình. Luôn luôn như vậy.
Sau khi Abbie đã làm cho con ngựa cái thư giãn rồi chạy nước kiệu đều đặn theo chiều ngược kim đồng hồ chung quanh nàng, nàng thấy Ben Jablonski rời hàng rào sân dượt ngựa và hướng về các kho cỏ khô. Nàng thóang mỉm cười trong khi vẫn dồn sự chú ý vào con ngựa cái con. Trước đây Ben không khi nào cho phép nàng dượt một con ngựa còn nhỏ tuổi mà không có sự giám sát cuả ông. Ít khi ông khen, và khi khen, ông không dùng lời nói mà luôn luôn dùng hành động, như bây giờ.
Rachel cho xe chạy chậm lại khi đến gần cổng vào River Bend, đánh dấu bởi một tấm bảng trắng, trên đó có tên trại bằng chữ đen bay bướm và hình vẽ nghiêng bằng màu đen một con ngựa Ả Rập dưới cái tên. Cô nhìn các con ngựa đang ăn cỏ dưới các cây to rêu phủ đầy thân, không con nào ở gần để cô thấy rõ.

Cô đã lái xe thẳng từ phi trường đến đây, khi trở lại Houston sớm hơn dự định mấy ngày. Trong thời gian ngắn ngủi ở Los Angeles, cô đã xin nghỉ việc, thu xếp và cất tất cả các đồ đạc không mang theo được và cho một người đồng nghiệp thuê lại căn hộ cô ở. Mọi việc đều diễn ra êm xuôi làm Rachel càng tin rằng quyết định dọn đến Texas là đúng. Sau khi tìm được chỗ ở, cô sẽ cho gởi mấy con ngựa cuả cô từ California sang đây. Trừ mấy con ngựa, cô bỏ lại cuộc đời cũ ở đằng sau, coi như nó thuộc về quá khứ.
Duỗi bàn tay ra và nắm lại vào trên tay lái, Rachel do dự một lát, rồi quay đầu xe vào con đường mòn, chạy theo con đường ngoằn ngoèo giữa các hàng cây. Kể từ khi Dean cho cô con ngựa cái con tên là Simoon, cô đã muốn được nhìn thấy tận mắt con ngựa đực đã gây giống ra nó, và con ngựa cái đã đẻ ra nó, chứ không phải chỉ thấy chúng trên ảnh. Và cô muốn coi qua các tiện nghi ở River Bend mà cô đã đọc rất nhiều bài báo nói về chúng.
Khi chiếc xe hơi đến gần trung tâm River Bend, các cây cổ thụ dãn ra- như một hàng rào danh dự dãn ra trước đấng quân vương- và để lộ tòa dinh cơ cao vút, với những đầu hồi và những tháp góc, các hàng ba bao quanh tầng trệt và các bao lơn ở tầng lầu. Đó là một toà nhà nguy nga, thanh lịch. Phải, "nhà" là chữ đúng, Rachel nhận thức điều đó. Dù nguy nga, nó không có vẻ gì là lạnh lẽo hay khắc khổ. Nó có vẻ là một nơi chứa đầy những sự thú vị ẩn giấu, và toát lên một sự mời mọc khách vào thăm.
Trong khi nhìn sững toà nhà, Rachel hồi tưởng lại những căn hộ được bày biện sơ sài cuả tuổi thơ cuả cô, chật ních những bức tranh cuả mẹ cô, và nặc mùi sơn và dầu pha sơn. Tòa nhà này đã có thể là nhà cuả cô. Ý tưởng ấy bùng to lên trong cô- làm cô cay đắng nghẹn ngào.
Tuy không muốn, Rachel vẫn nhớ lại lúc mẹ cô chết, quá đột ngột, quá bất ngờ. Cô vừa đi học về, lên phòng vẽ ở dưới nóc nhà- và thấy mẹ nằm xóng sòai trên sàn trước một bức tranh chưa vẽ xong. Khi lay gọi mẹ, không thấy bà trả lời, Rachel chạy qua nhà hàng xóm kêu cứu. Sau đó, cô chỉ còn nhớ lờ mờ. Cô vào bệnh viện và một người đàn ông mặc đồng phục màu xanh bảo cô rằng mẹ cô đã chết. Cô không còn biết Dean đến tối đó hay ngày hôm sau. Nhưng ông đã đến. Và cô đã khóc, khóc và khóc mãi trong tay ông.
Một lúc nào đó, không biết là trước hay sau đám tang, Rachel bây giờ không biết chắc, cô đã hỏi:
- Còn con bây giờ thế nào đây- Bấy giờ cô đã mười bảy tuổi, nhưng có cảm tưởng chỉ lên bảy- bị bỏ lại một mình trong khiếp sợ.
- Ba đã thu xếp cho con ở lại với Myria Holmes,- Ông đã nói, nhắc đến tên một người bạn nghệ sĩ cuả mẹ cô- Bà ta đề nghị và...
- Con không muốn ở với bà ta!- Cô suýt kêu lên- Con muốn ở với ba- Nhưng cô đã nín được. Cô đã đau khổ biết bao khi nhận thấy mình thầm mong trong suốt thời gian ấy rằng Dean sẽ đem cô về Texas với ông; rằng có lẽ ông sẽ

không chịu được ý nghĩ bỏ cô lại một mình, tứ cố vô thân; rằng ông thương yêu cô nhiều quá nên không thể ra đi mà không có cô. Cô đã bàng hoàng khi biết rằng ông sẽ không đem cô theo.
- Sẽ không lâu đâu- Ông vội vàng trấn an cô- Năm tới, con sẽ lên đại học và ở trong trường với các bạn bè- Nhưng có lẽ ông không bao giờ hiểu rằng cô không có bạn bè nào cả, không có bạn đúng nghĩa cuả nó. Chúng hết đến lại đi khỏi đời cô, một số ở lâu hơn những kẻ khác, làm cô tưởng lầm rằng lần này cô có một người bạn thân có thể tin cậy, nhưng lần nào cô cũng bị vỡ mộng. Bây giờ không còn có mẹ, cô không còn ai thương hay muốn ở bên cô suốt thời gian- ngay cả cha cô cũng vậy.
Chúa ơi! Cô khát khao được cần đến và được yêu thương biết chừng nào! Và cô sẽ không bao giờ được như vậy. Cô chỉ còn có mấy con ngựa. Và cô tự nhủ mình chỉ cần có chúng là đủ. Được chúng mến yêu, được chúng làm bạn với cô, thế là đủ.
Ngay trước mặt, một cây sồi cao ngất tách con đường làm đôi, một nhánh dẫn đến toà dinh cơ sơn trắng và nhánh kia quẹo gắt về hương khu chuồng ngựa. Rachel lái xe qua bên phải, đi đến những con ngựa.
Sau khi tập dượt con ngựa được hai mươi phút, Abbie dẫn con ngựa cái con màu xám bạc ra khỏi sân tập ngựa, chu vi cuả sân được bao bọc bằng ván kín mít để giữ cho ngựa khỏi bị phân tâm bởi quang cảnh bên ngoài. Trên đường đi về chuồng, Abbie có cảm giác sợi dây ngựa bị kéo. Tưởng lầm con ngựa ham muốn về chuồng để được phần thóc ăn buổi tối nên kéo sợi dây, Abbie liếc nhìn nó và trách mắng:
- Dượt nhiều nên thèm ăn hả?
Nhưng cặp tai xinh xắn và đôi mắt to đen của nó đang day về phía chiếc xe hơi đậu gần căn nhà phụ làm văn phòng cạnh khu chuồng ngựa. Abbie không nhìn ra chiếc xe hơi kiểu mới. Một mã phu từ căn nhà phụ đi ra và đến gần nàng.
- Xe hơi cuả ai vậy, Miguèl?- Nàng tò mò hỏi, vì không thấy có người lạ nào ở quanh đó- Có phải là ai đó muốn coi ngựa?- Khách đến thăm- một số có triển vọng là người mua, một số thì không- thường ghé lại River Bend coi các ngựa Ả Rập cuả họ.
- Phải. Cô ta muốn xem El Kedar. Tôi chỉ chuồng nó cho cô ta. Tôi định đi tìm ông Jablonski.
Lúc đó Abbie đã trông thấy người phụ nữ cao lớn, tóc sẫm đang đi băng ngang về phía chuồng ngựa giống được tăng cường chắc chắn. Cô ta mặc một cái áo bờ lu nữ bằng vải mỏng và một cái quần jean bó sát hai chân, không có nhãn hiệu gì cả, và để tóc thẳng, xõa xuống hai vai. Rachel. Abbie nhận ra cô ta ngay và toàn thân nàng căng thẳng lập tức.
- Khỏi cần tìm Ben,- nàng bảo người mã phu- Để tôi tiếp vị khách này-

Nàng ấn sợi dây quần ngựa, sợi dây dẫn ngựa, và roi ngựa vào tay y- Anh hãy đem con ngựa về chuồng và chà kỹ cho nó trước khi cho nó ăn.
Không chờ trả lời, Abbie đi ngay về phiá chuồng ngựa giống và các sân kế cận. Nàng không ngạc nhiên vì Rachel đến đây, nhưng nàng thật sự nghi ngờ rằng Rachel đến xem tại chỗ cái gia sản mà cô ta đã từ khước. Có lẽ ngược lại là đằng khác.
Rachel đứng áp sát vào các thanh ngang to bản ở hàng rào, nhìn với vẻ ngưỡng mộ con ngựa đực giống lớn tuổi đang ở góc chuồng phía bên kia, nó đang cố đánh hơi với vẻ ngờ vực người lạ này. Thoạt tiên cô không biết Abbie đã đến cạnh. Rồi cô liếc nàng một cái và ngượng nghịu nhích ra xa hàng rào.
- Con ngựa tuyệt đẹp!- Cô nói, giọng hơi căng trong khi day lại nhìn El Kedar lần nữa.
- Cha tôi nghĩ vậy- Abbie không biết tại sao nàng lại nói vậy, ngoại trừ nàng biết nàng muốn bằng cách nào đó, thách thức Rachel và giành người cha là của mình- cũng như River Bend, và tất cả mọi thứ mà từ trước đến giờ coi như cuả riêng một mình nàng.
- Ở tuổi nó, tôi chờ đợi nó nặng nề hơn... cổ to hơn, có lẽ, và vai u thịt bắp hơn. Nhưng nó vẫn mảnh mẻ và gọn gàng.
- Chúng tôi khó làm cho nó lên cân, nhất là trong mùa gây giống. Nó sinh ra và được nuôi ở Ai Cập. Bên đó, người ta không cho rằng ngựa có nhiều thịt là tốt. Nó lên ba tuổi khi được đưa về đến River Bend, trên thực tế chỉ còn xương và da sau chuyến đi tàu thủy quá lâu và thời gian bị cầm giữ để kiểm dịch. Nó không hề thấy một cọng cỏ nào, nói chi đến đứng trên đó mà ăn. Và nó chưa hề có chỗ đủ rộng để chạy nhảy tự do.
Trong một chuồng ngựa cách với chuồng cuả El Kedar, một con ngựa giống màu hồng cũng có dấu giống như nó, bạo dạn chạy đến cạnh hàng rào và hí lên một tiếng thách thức con ngựa giống lớn tuổi.
- Đó là Nahr Ibu Kedar, con của nó- Abbie nói.
- Nó không có ngọai hình gây sự chú ý như El Kedar, phải không?
Abbie thoáng ngạc nhiên vì câu nhận xét cuả Rachel, Nàng không ngờ cô ta biết nhiều về ngựa Ả Rập như vậy.
- Không. El Kedar không hề tạo ra một con ngựa nào giống như nó- Abbie ngừng một chút, cố nén sự căng thẳng và tức giận mà nàng không hiểu được.- Cô cho tôi biết đích xác cô đến đây để làm gì?
Một lần nữa nàng để ý thấy Rachel lưỡng lự, có vẻ phân vân và bồn chồn.
- Tôi chỉ thấy được El Kedar qua các bức ảnh cuả nó. Tôi muốn được nhìn thấy nó, kể từ khi Dean cho tôi con ngựa cái con cuả nó, Nahr Simoon, do Nahr Riih đẻ ra.
Abbie trân mình lại, nàng nhớ rõ con ngựa cái con ấy, tốt nhất trong số ngựa

cái do Kedar gây giống đẻ ra- mà theo cha nàng nói thì ông đã bán nó đi. Thế là thêm một câu nói dối nữa cuả cha nàng. Nàng không thể thừa nhận điều đó, với Rachel thì lại càng không.
- Cô gọi ông bằng tên tục à?- Nàng hỏi.
- Phải, đó là ý cuả mẹ tôi. Bà nghĩ rằng gọi thế người ta ít hỏi han hơn là gọi bằng cha hay ba- Trong giây lát, giọng cuả cô ta đượm vẻ cay chua, nhưng rồi trở lại như thường khi. Rachel quay lưng lại hàng rào và nhìn bao quát khu chuồng ngựa- Tôi đã nuôi hy vọng có thể đi thăm quanh một vòng các tiện nghi ở đây.
- Tại sao?- Abbie tự hỏi, phải chăng là để ước tính giá cả cuả chúng?
- Tôi...tôi chỉ muốn xem thế thôi. Tôi đã nghe kể quá nhiều về chúng.
- Tôi chắc cô hiểu rằng đi thăm một vòng là không thể được- Abbie chỉ muốn tống cổ cô ta ra khỏi nơi đây, ra khỏi River Bend, ngay bây giờ. Rachel không có quyền gì cả, không có một chút quyền nào- River Bend không mở cửa cho công chúng vào xem. Và nó sẽ không mở cửa lại cho đến khi việc thừa kế di sản đã giải quyết xong.
- Chắc chẳng có hại gì nếu tôi chỉ...đi xem quanh- Rachel gợi ý.
Phải bước qua xác chết cuả tôi, Abbie nghĩ thầm, giận run, mà không biết tại sao, và cũng không cần biết.
- Tôi thấy không thể cho phép việc đó- Nàng khó khăn lắm mới giữ được giọng nói bình tĩnh và cương quyết.
- Tôi hiểu- Rachel trân mình, có vẻ bị chạm tự ái- Vậy thì tôi thiết nghĩ không còn lý do gì để tôi ở lại đây nữa.
- Tôi cũng nghĩ vậy.
- Cám ơn cô đã ít nhất cho tôi xem con El Kedar.
- Không có chi.
Trong khi Rachel đi về xe cuả cô, Abbie cảm thấy hai mắt cai sè. Nàng lo sợ, và đây là lần đầu tiên trong đời, nàng cảm thấy lo sợ. Qúa nhiều việc đã xảy ra. Nàng đã mất cha. Nàng đã mất các ảo tưởng cuả thời quá khứ, nàng không chịu được ý nghĩ có thể mất dù là một phần nhỏ cuả River Bend. Ắt hẳn Rachel không thật sự tin rằng nàng sẽ vui thích đưa cô ta đi thăm quanh đây. Bộ Rachel đã thực sự nghĩ rằng nàng ngu xuẩn đến mức không đóan ra được là cô ta có ý định đòi mt phần- thậm chí có lẽ tất cả- cuả gia tài hay sao? Abbie tự hỏi, trong khi nhìn theo Rachel đang ngồi vào sau tay lái và đóng cửa xe lại. Nếu cô ta nghĩ vậy, thì là sai hoàn toàn.
Abbie bắt đầu quay đi và bước trở về khu chuồng ngựa. Thoáng thấy có một cử động ở bên, nàng nhìn về phía hàng rào, tưởng là Ben. Nhưng người đàn ông cao lớn tóc đen, mặc cái áo vét kiểu thể thao màu lúa vàng, và quần jeans mới, không giống ông già Ba Lan chút nào.
Nàng thở mạnh, cố nén cảm xúc, trong khi nhìn sững vào Mac Crea Wilder.

Nàng tự hỏi anh ta đứng đó từ bao lâu rồi. Anh ta đã nghe họ nói gì? Nàng thấy anh ta nhìn theo chiếc xe cuả Rachel khi nó chạy ra khỏi sân. Lúc nàng gặp anh ta ở nghĩa trang, lần đó cũng có Rachel xuất hiện, Abbie nhớ lại.
- Ông Wilder. Tôi không nghe tiếng ông đi bộ đến- Nàng quan sát khuôn mặt góc cạnh cuả anh ta với cái hàm và cái cằm bạnh ra phía trước có vẻ hung hăng. Mặc dầu đôi mắt cuả anh ta có màu sẫm dịu dàng, khuôn mặt anh có vẻ cứng cỏi, Abbie nhận thấy như thế.
- Tôi đóan vậy- chàng thong thả bước về phía nàng Khi đến chỗ Rachel vừa đứng trước đó, chàng dừng lại- Tôi đóan đúng không? Cô ta là chị em khác mẹ với cô, phải không?
Abbie không còn phải tự hỏi, anh ta đã nghe nhiều hay ít câu chuyện giữa nàng và Rachel.
- Ông biết gì về ngựa không, ông Wilder?
Chàng nhếch mép mỉm cười, làm một bên bộ ria vểnh lên.
- Tôi biết phiá nào là phiá sau.
- Trong nghề nuôi ngựa Ả Rập, chỉ những con ngựa cái cùng một mẹ mới là chị em một nửa, còn Rachel Farr và tôi thì cùng một cha mà thôi.
Mac Crea ung dung nhìn nàng quan sát, và thấy mắt nàng óng ánh vì ướt. Chàng cau mặt một chút, biết rằng mình đã vô tình động đến nỗi thương tâm cuả nàng Trước đây chàng thấy nàng bình tĩnh quá, điềm nhiên quá, hoàn toàn tự chủ, nên không để ý đến vẻ căng thẳng tế nhị nơi nàng Bây giờ chàng có thể thấy nó ở đôi môi cuả nàng mím chặt và cái nét gần như cứng ngắc uả quai hàm nàng
- Rất tiếc. Tôi đóan rằng tôi đã lỡ bước chân lên chỗ đó, phải vậy không?
- Lút ngập cả đôi giày bốt cuả ông- nàng đáp cộc lốc.
- Nhưng tôi đã vô tình không biết, phải không?- Chàng nói, và nhìn vào mắt nàng không chớp, cho đến khi nàng phải quay nhìn đi chỗ khác.
- Tôi không nghĩ rằng ông có thể biết- nàng thừa nhận một cách bất đắc dĩ, làm chàng có cảm tưởng nàng thích được cãi lý vớ chàng hơn, và dùng chàng làm cái bung xung để trút cơn giận dữ cuả nàng lên đầu chàng. Nhưng chàng không muốn cãi lý vớ cô con gái cuả Dean Lawson chút nào cả- Tôi có thể giúp ông việc gì, ông Wilder? Tôi giả thiết rằng ông không phải đến đây để nghe lỏm mt câu chuyện riêng.
- Tôi ghé thăm mẹ cô.
- Ông sẽ gặp bà trong nhà.
- Tôi nghĩ vậy, nhưng không chắc bà có tiếp khách chưa, nên tôi ngừng lại ở khu chuồng ngựa để hỏi cho chắc. Rồi tôi thấy cô.
Abbie tin lời chàng. Nàng không muốn, nhưng nàng tin.
- Tôi đang đi về nhà để thay áo quần ăn tối. Nếu ông muôn, ta cùng đi.
- Cám ơn cô, tôi đi theo cô.

Hai Chị Em

Chương 10

- Mẹ !- Abbie bước vào phòng đợi , ý thức Mac Crea Quilder đang đi theo nàng- Cũng như đã ý thức có chàng cạnh nàng trong suốt đoạn đường đi bộ về nhà. Nàng đã quên đi cái cảm giác như thế nào khi mình có ý thức cụ thể về một người đàn ông , đến nỗi bị kích thích bởi cái tay cuả chàng đánh đường xa bên cạnh tay nàng , chỉ cách có mấy phân trước khi ngẫu nhiên chạm vào nhau. Sự nhạy cảm ấy đi dâu mất ? Trong những năm kết hôn với Christopher ? Phải chăng sự gần gũi cuả một người đàn ông đã được nàng coi là đương nhiên đến nỗi nàng trở nên dửng dưng ? Có lẽ do quá quen nên không còn cảm giác , nàng nghĩ thầm. Trên thực tế tất cả các chàng trai nàng đã hẹn hò , cả trước và sau cuộc hôn nhân của nàng , đều là những người nàng đã quen trong nhiều năm. Có lẽ đó là sự khác biệt với Mac Crea. Nàng không biết gì về chàng , thành phần xã hội cuả chàng ra sao , hay ý thích cuả chàng thế nào- Thậm chí cách hôn cuả chàng sẽ như thế nào. Abbie mỉm cười với mình , tức cười vì nàng có những ý nghĩ như vậy , trong khi đầu óc nàng bận bao nhiêu chuyện. Thế nhưng nàng gần như hoan nghênh sự khuây khoa? do chàng mang lại.
- Có người đến thăm mẹ , thưa mẹ- Nàng dẫn đường vào phòng khách.
Khi quay lại , nàng bắt gặp chàng đường đưa mắt nhìn quanh phòng trước khi chú mục vào mẹ nạng Tuy chàng có vẻ tự nhiên , Abbie nghĩ rằng chàng đã để ý từng chi tiết. Nàng nghĩ rằng cặp mắt đen luôn luôn canh chừng ấy không bỏ sót gì cả.
Nhưng nàng tự hỏi , chàng đã thấy thế nào , khi chàng nhình quanh phòng , và thưởng thức lớp ván lát chân tường bằng hai thứ gỗ màu đỏ và sậm đen xen kẽ nhau , ăn màu với sàn bằng ván , các bức tường sơn màu xanh nhạt bên trên lớp ván lát ở chân tường , khung gỗ đen chạm trổ tinh vi bao quanh lò sưởi , chiếc ghế dài và các ghế dựa bọc nhung kiểu tân Victoria , và các bức màn ren ở các cửa sổ cao. Nàng tự hỏi , chàng ta có thích những thứ đó không ,và suýt phì cười. Chàng ta có thích hay không thì có gì quan trọng ? Đây là nhà cuả nàng , chứ đâu phải là nhà chàng.
- Tôi chưa được hân hạnh gặp bà trước đây , bà Laquson , tôi tên Mac Crea Quilder- Chàng nói khi bắt tay mẹ nàng
- Ông Quilder , tôi hân hạnh được gặp ông- Nhưng bà liếc nhìn Abbie với vẻ dò hỏi.
- Sau khi gặp bà , tôi có thể thẳng thắn nói rằng bức ảnh cuả bà treo trong

văn phòng cuả ông nhà không lột được hết vẻ đẹp cuả bà.
- Ông rõ ràng là người Texas- Babs cười ồ , mắt bà tươi lên vì được ca tụng- Chỉ có người Texas mới nói đại ngôn như vậy mà không việc gì.
- Không đại ngôn chút nào , tôi cam đoan như vậy- Mac Crea khúc khích cười. Abbie thấy ấm lòng.
- Tôi biết là có- Babs nói , và khoát tay vào ghế dài và các ghế ở xa lông- Mời ông ngồi tự nhiên , ông Quilder. Jackson ?- Bà vừa quay đi để gọi người hầu , thì Jackson đã hiện ra ở khung cửa vòm , tay bưng mt cái khay các ly nước đá lạnh- A , chú có đó rồi à. Chú đem cả mấy ly nước trà lạnh đấy à ?
- Vâng ạ , thưa bà. Tôi nghe tiếng ông đây và cô Laquson vào - Anh ta đáp , và bước đến mời mỗi người một ly- Thưa bà , bà còn cần gì nữa không ạ ?
- Không , Jackson. Cám ơn chú- Người hầu đang đen rút lui và họ ngồi xuống. Abbie ngồi trên chiếc ghế nệm dài bọc nhung xanh với mẹ , còn Mac Crea trên một chiếc ghế dựa màu xanh nhạt , và nàng để ý thấy chàng chờ cho họ ngồi xuống xong mới ngồi.
Abbie cũng để ý thấy cái ghế dựa hình con thiên nga không hợp với chàng ta chút nào , với các tay vịn bằng gỗ màu đen láng bóng chạm trổ hình con thiên nga cúi đầu giang hai cánh ra hai bên ghế. Cái ghế kiểu cọ ấy không hợp với vẻ nam nhi cuả chàng , với đôi vai rộng và hai hông hẹp. Abbie nhớ lại ông nội nàng cũng có vẻ người mạnh bạo đã gọi hai cái ghế ấy là "ghế chim" và bảo rằng mỗi lần ngồi lên ghế đó , ông cảm thấy lố bịch , nhưng rồi ông vẫn ngồi. Cũng giống như Mac Crea , ông không để cho cái ghế làm ông bực bội hay thiếu thỏai mái.
- Ông quen nhà tôi à ?- Babs nói để khơi mào.
- Vâng , nhưng không thân. Tôi chỉ liên hệ với ông nhà trên công việc là chính.
Hai chân vắt lên nhau , Mac Crea úp cái mũ cuả chàng lên đầu gối đã xếp lại.
- Ông nhà có giúp tôi một tay trong một dự án làm ăn của tôi.
- Ông cũng dính dáng đến ngựa Ả Rập hay sao ?- Babs đóan mò , vì bị ảnh hưởng của đôi giày bốt , cái mũ , và cái quần Jeans , tuy cách phục sức ấy là thông thường ở Texas.
- Ông Quilder hoạt động trong ngành dầu hoả- Abbie xen vào- Ông là một trong những người khoan thử giếng dầu- Trong ý nghĩ cuả nàng , chàng đúng là mẫu người khai thác dầu hỏa độc lập- Có chút máu cờ bạc và tính khôn ngoan.
- Không hẳn thế- Mac Crea phủ nhận , mắt nhìn thẳng vào Abbie- Nghề cuả tôi là khoan giếng dầu theo hợp đồng , tuy rằng thỉnh thỏang tôi có một ít cổ phần trong một giếng dầu.

- Vậy thì ông đã làm ăn với cha tôi về việc gì ?- Abbie đã cho rằng cha nàng ắt đã lập ra một công ty hợp danh có giới hạn để huy động vốn tài trợ cho một giếng dầu mới , một việc ông ta thường hay làm.
- Nói thật ra , tôi hy vọng ông nhà đã nói với bà về chuyện ấy , bà Laquson- Chàng nói , và day qua nhìn bà , theo dõi sát vẻ mặt cuả bà.
- Nhà tôi không khi nào nói chuyện làm ăn với tôi cả- Babs đáp- Tôi chẳng biết gì nhiều về công việc làm ăn.
Abbie bắt gặp vẻ thất vọng thoáng hiện ra trong mắt cuả chàng , nhưng chàng đã lẹ làng dẹp bỏ vẻ ấy , và chỉ còn cái nét cứng cỏi cuả quai hàm cho thấy câu trả lời ấy cuả bà không đúng như chàng đợi.
- Ba tôi đã giúp ông một tay về dự án gì ?- Abbie chồm tới , lòng hiếu kỳ cuả nàng hoàn toàn bị khêu gợi.
Quilder do dự , như thể quyết định xem nên nói cho nàng biết đến mức nào , hay nàng sẽ hiểu được chừng nào.
- Với sự giúp đỡ của một người bạn cuả tôi có nghề điện toán , tôi đã tìm ra một phương án để thử nghiệm thành tích cuả các dung dịch dùng để khoan ở ngay tại đáy lỗ khoan. Không cần phải nói có vẻ quá kỹ thuật , phương án ấy cho phép một người khai thác xác định được dễ dàng hơn anh ta cần dùng loại dung dịch nào.
- Ông muốn nói bùn- Abbie mỉm cười.
Quilder nhếch mép đáp :
- Vâng. Tên cuả dòng họ Laquson đã trở thành huyền thoại trong ngành công nghiệp sản xuất loại bùn đó. Khi tôi lớn lên , tôi đã nghe những bậc tiền bối kể chuyện về ông cụ , nội cuả cô.
- Cụ R.D. là người có cá tính đặc biệt- Babs nhắc với vẻ cảm mến , mặt bà tươi lên đôi chút vì nhớ lại ông cụ- Cụ không làm gì vụn vặt. Cái gì cũng phải vĩ đại đối với cụ- Và tôi muốn nói vĩ đại kiểu Texas. Khi ông cụ còn sống , tòa nhà này sống động qúa đỗi. Sự có mặt cuả ông cụ đủ làm đầy nhà. Không phải vì cụ Ồn ào , tuy giọng nói cuả cụ có thể vang đi khi cụ muốn. Cụ bảo rằng đấy là do cụ đã trải qua bao nhiêu năm trên các vùng giếng dầu , ra sức nói lớn để át tiếng ồn ở đấy. Nhưng khi ông cụ Ở nhà , ta cảm thấy rõ rệt có thể xả hơi , bởi vì mọi việc sẽ xảy ra êm đẹp. Đã có cụ lo- Bà ngừng một chút để thở dài- Tôi luôn luôn cho rằng Dean đã làm một việc đáng xấu hổ khi bán đi cái công ty do cụ Rachel đã trải qua bao nhiêu khó nhọc để gây dựng lên và đã tự hào về nó đến chừng nào. Gia đình ông có ở trong nghề dầu hỏa không , ông Quilder ?
- Cha tôi xưa kia là một người thầu khoan giếng dầu. Ông cụ sinh ra ở nông trại cuả gia đình tại khi vực Permian Basin phía tây Abilena. Khi ở đấy , ông cụ bị nhiễm cơn sốt dầu hỏa- Mac Crea không nói thêm làm gì về sự kiện nông trại ấy đã bị sai áp và bán phát mãi trong cuộc khủng khoảng kinh tế ,

bắt buộc cha chàng phải đi kiếm việc làm ở các vùng giếng dầu.
Chàng cũng coi là không nên nói làm chi đến thời niên thiếu cuả chàng. So với tiêu chuẩn cuả gia đình Laquson , tuổi thơ ấu cuả chàng ắt hẳn được coi là gian khổ. Mẹ chàng qua đời khi chàng vừa đầy ba tuổi. Sau đó cha đã được cha đem theo dàn khoan làm việc ở đâu thì họ có ở đấy , chàng chơi đùa trong các đống bùn , và ăn chung với các người làm công. Chàng đã học ở khắp nơi- Texas , Arkansas , Oklahoma , Kensas , Quyoming , Louisiana- Và bắt đầu làm việc ở các vùng giếng dầu khi lên mười hai tuổi. Khi chàng đúng mười tám tuổi , cha chàng đã cho phép chàng trở thành người hợp tác có đầy đủ quyền lợi với ông , và sửa lại các bảng hiệu trên các xe tải thành "Sở thầu khoan giếng dầu Quilder và Con trai". Hai cha con nhất định cùng nhau làm ăn lớn. Ông John Thomas Quilder đã đối xử với chàng còn hơn là một người cha , ông là người hùn hạp làm ăn với chàng , và còn là bạn cuả chàng.
- Ông cụ sinh ra ông , ông cụ có ...- Abbie ngập ngừng hỏi.
- Ông cụ đã qua đời. Bị tử nạn trong một tai nạn ở giếng dầu xảy ra cách đây mấy năm- Nói cho chính xác là mười ba năm , nếu chàng nhớ không lầm , và chàng ý thức giọng nói cuả mình cứng cỏi lại. Chàng phải cố gắng để quên đi cái kỷ niệm ấy , chôn chặt nó trong lòng với các cảm xúc khác. Chàng nhấp một ngụm trà , rồi nâng ly trà lên về phía bà Laquson- Trà ngon lắm , thưa bà Laquson. Nhiều người pha trà ngọt qúa , theo ý tôi.
Trong khi Mac Crea Quilder nâng ly trà đá lên , Abbie để ý thấy ngón tay út cuả chàng ta cong lại một cách yếu đuối , như ngón tay một phụ nữ. Cái tật ấy làm nàng rất ngạc nhiên vì hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình đường đường là một đấng nam nhi cuả chàng.
- Bí quyết không phải ở lượng đường cho vào mà ở lượng chanh. Ngay cả với một thứ gì ngọt , người ta cũng thích có thêm một chút chất chua- Babs nói.
- Giống như ông nội tôi xưa kia hay nói ông cụ thích đàn bà như vậy- Abbie nhớ lại , nàng đóan rằng vì chàng ta nhắc đến ông nên làm nàng nhớ.
- Ông cụ nói trúng đấy- Chàng nhìn nàng khi nói. Abbie tự hỏi đó chỉ là một câu đáp lại , hay là một câu ám chỉ nàng. Hơn một lần , nàng đã bị buộc tội là chanh chua. Nàng phải thừa nhận rằng trước đó ở chuồng ngựa , nàng đã không mấy thân thiện với chàng. Chàng uống cạn ly trà , ngón tay út vẫn cong lên như thường.
- Bà quá tử tế , tôi đã làm mất thì giờ cuả bà , bà Laquson. Nhưng tôi không dám làm phiền bà lâu hơn- Chàng đặt ly không xuống cái bàn nhỏ bên cạnh ghế ngồi , cầm mũ lên và đứng dậy- Cám ơn , bà đã cho uống nước trà quá ngon !
- Chúng tôi rất hân hạnh được tiếp ông , ông Quilder- Babs đứng dậy bắt tay

chàng.
Quilder giữ bàn tay bà :
- Tôi muốn bày tỏ sự thương tiếc cuả tôi về ông nhà.
- Xin cám ơn ông , ông Quilder.
Abbie đỡ lời mẹ :
- Để con đưa ông ấy ra , mẹ ạ.
- Cô khỏi cần phải đưa- Mac Crea nói.
- Không hề chi. Ông để chiếc xe ở chuồng ngựa mà tôi cũng có việc đi đến đó.
Từ giã xong xuôi , chàng đi ra với Abbie. Nàng không khỏi để ý thấy chàng có vẻ ưu tư trong khi đi xuống tam cấp.
- Ông không hề nói rõ ba tôi đã giúp ông như thế nào.
Chàng lơ đểnh nhìn nàng , vẫn có vẻ như nghĩ về chuyện gì khác.
- Ông đã ngỏ ý có thể tham gia tài trợ , nhưng chủ yếu là ông sắp giới thiệu tôi với những người có khả năng tài chánh. Dù không còn ở trong ngành , ông vẫn còn nhiều liên hệ. Đó là lý do tôi đã tìm đến ông.
- Để làm gì ? Tôi muốn nói , ba tôi giới thiệu ông với họ với mục đích gì ?
- Hiện giờ , tôi chỉ có một bộ trang bị thử nghiệm , để xin cấp bằng sáng chế. Đó chỉ là một bộ mẫu. Phải chế tạo ra nhiều bộ khác để đem ra hoạt động và phải tiến hành nhiều cuộc thử nghiệm. Tôi không có khả năng tài chánh để chế tạo và bán các trang bị ấy.
- Ông đã tìm cách bán lại bằng sáng chế à ?
- Bất đắc dĩ lắm mới phải làm như vậy. Nó là con đẻ tinh thần của tôi , mà tôi đã mất rất nhiều thì giờ với nó. Nếu không bị bắt buộc thì tôi không bán nó. Nhưng có lẽ không còn cách nào khác- Chàng nhún vai để che giấu sự tức giận vì đã phải trở về bước khởi hành. Sự sắp đặt với ông Laquson đã là công toi. Chàng lại phải làm lại từ đầu. Chàng bắt đầu nghi ngờ việc đó có đáng công hay không.
- Ông nội tôi luôn luôn bảo : Houston thu hút những người tạo ra thời thế. Những người như vậy không thể bị đè xuống- Nàng mỉm cười với chàng. - Vậy là ít nhất ông cũng đã tìm đến đúng người.
- Có thể là vậy- Chàng không thể không để ý đến đôi môi cong cuả nàng , có vẻ nồng nhiệt và mọng đầy.
Lần đầu tiên thấy nàng trong văn phòng ông Laquson , chàng đã nhận thấy vẻ đẹp lồ lộ cuả nàng , do sự phối hợp ít có giữa mái tóc màu sẫm và đôi mắt xanh khó tin là có thật. Chàng là một người đàn ông dễ bị khêu gợi bởi một phụ nữ xinh đẹp , có thân hình cân đối , nhưng hôm đó chàng bị đẩy lùi bởi cung cách lỗ mãng và đòi hỏi cuả nàng- Vẻ giả tạo cuả một cô gái được cưng chiều , không có gì dưới vẻ đẹp bên ngoài. Và bây giờ- ... bây giờ , chàng tự hỏi phải chăng mình đã lầm. Có lẽ nàng không phải là một cô gái

được nuông chìu , nông cạn mà chàng đã tưởng.
- Ông sẽ làm gì bây giờ ?- Nàng hỏi.
- Bắt đầu lại từ đầu.
- Tôi có quen mt ít người nên gặp để nói chuyện- Lane Canphield là người đầu tiên nàng nghĩ đến- Để tôi sẽ gọi điện thoại hỏi xem. Tôi có thể gặp lại ông ở đâu ?
Chàng rút mt tấm danh thiếp và gạch đích mt số điện thoại ở mặt sau.
- Cô có thể gọi tôi ở số này. Đừng để ý tới số ở mặt trước , đó chỉ là để tiếp nhận các cú điện thoại và trả lời mà thôi.
- Còn số này thì thế nào ?
- Đó là chỗ tôi ở. Một khi bắt đầu khoan , tôi ở đó hai mươi bốn trên hai mươi bốn giờ. Có bao giờ cô thấy một dàn khoan đang hoạt động chưa , cô Laquson ?
- Nhiều lần. Đây là Texas mà ! Dĩ nhiên tôi chỉ nhìn thấy từ ngoài đường cái nhìn vào.
- Đối với một người dân Texas- Và là cháu gái cuả cụ R.D. Laquson , việc giáo dục cô có vẻ sơ sài quá.
- Có lẽ vậy- Nàng thừa nhận một cách vui vẻ. Sự có mặt cuả chàng bên cạnh khiến nàng phấn chấn lạ lùng- Thật sự sống động lần đầu tiên từ bấy lâu nay.
Nàng tự hỏi chàng có cảm thấy như vậy không. Nhưng chàng có mặtt khuôn mặt giống ông nộii nàng. Nó chỉ biểu lộ điều gì chàng muốn biểu lộ.
- Cô có muốn tham quan mt vòng để bổ túc không ?
- Với ông làm hướng dẫn viên ?
- Cô đoán đúng. Nếu ngày mai cô rảnh sau bửa ăn trưa , hãy đến chỗ tôi làm việc. Tôi sẽ đưa cô đi xem quanh một vòng.
Chàng chỉ dẫn đường đi cho nàng trong khi đi đến chiếc xe cuả chàng.
- Từ ngoài đường cái cô có thể thấy công ty khoan , không thể không thấy.
- Không đâu , hẹn ông ngày mai.
Chàng gật , và trèo lên chiếc xe màu đen đầy bụi bặm , và kéo cửa đóng lại. Trong khi chàng cho xe nổ máy , Abbie đứng lùi lại và ngẩng đầu lên chào trả , khi chàng đưa mt ngón tay lên ra hiệu từ giả nàng. Rồi chàng lùi xe ra khỏi khu chuồng ngựa và chạy vào con đường mòn.
- Có khách nữa ?- Ben Jablonski lên tiếng , Abbie giật mình quay lại. Tiếng máy nổ cuả chiếc xe làm át tiếng chân ông ta tới gần sau lưng nàng.
- Phải- Nàng lơ đễnh đáp và quay lại nhìn theo đám bụi mù dang tung lên , rồi nhận ra Ben ngụ ý gì khi hỏi "có khách nữa ?"
Nàng nói :
- Chú thấy cô ta à ?
- Có.
- Chú biết cô ta đến đây làm gì không ?

- Có lẽ vì tò mò.
- Có lẽ- Abbie lại có cảm giác đang bị đe dọa.
- Tôi trở lai kiểm tra con Tiểu Giang Phong.
Công nghiệp dầu hoa? đã thay đổi rất nhiều từ thời kỳ phồn vinh ban đầu khi Houston biến thành một đô thị và trung tâm cuả ngành này , có cảng trong đất liền , những nhà máy lọc dầu , và các nhà máy hóa dầu riêng cuả nó. Các tiến bộ khoa học ky6 thuật đã đem lạ những trang bị tinh vi hơn và các kỹ thuật tân kỳ hơn. Các biện pháp kiểm soát đã hạn chế sự Ô nhiễm và sự phung phí , làm cho giá thành tăng. Sôi dầu tăng và sự kiểm soát lỏng lẻo giá cả cuả dầu hoa? và khí đốt , đã làm giá dầu thô trên thế giới tăng vọt lên hơn ba mươi đôla một thùng năm 1980 , mà còn có dự đoán sẽ tăng đến năm mươi , sáu mươi , thậm chí bảy mươi đôla một thùng.
Một yếu tố vẫn không thay đổi : vai trò chủ yếu của những người khoan thử giếng dầu , hoạt động độc lập. Họ vẫn còn khoan đa số các giếng thí nghiệm nhằm khám phá ra những vùng có dầu mới , số giếng cuả họ khoan lên đến chín lần nhiều hơn số giếng khoan thử bởi các đại công ty dầu hỏa. Tám mươi phần trăm các khám phá mới về dự trữ dầu hỏa và khí đốt ở nước Mỹ la do những người khoan thử độc lập ấy.
Nếu có thì cũng là rất ít người đài thọ toàn thể chi phí khoan thử. Họ chia bớt sự rủi ro , bằng cách nhượng bớt quyền sở hữu cho các đại công ty , hay những người khai thác độc lập khác , chia bớt một số phần trăm cho chủ đất hay người hợp đồng với họ khoan thử , hay cho cả hai , hay bán bớt phần hùn hạn chế cho các người đầu tư cá nhân. Những người thành công là những người cẩn thận và bảo thủ trong khi đánh cuộc với may rủi.
Mac Crea Quilder có thể tự xưng là một nhà thầu khóan thử cho người khác , nhưng Abbie nghi rằng không phải vậy. Nàng đã được nghe nhiều cuộc thảo luận giữa chồng cũ cuả nàng và cha anh ta là một chủ ngân hàng , nên không phải không biết rằng đa số các tổ chức tài chánh không muốn làm ăn với những người mới vào nghề. Họ muốn xem trước thành tích cuả một người khoan thử tự do và xem anh ta có khả năng tồn tại không. Mac Crea , bằng vào hợp đồng nơi này và một số phần trăm sở hữu nơi kia , đang cố gắng xây dựng một thành tích về khoan thử , và đồng thời thu về một số lợi nhuận để có tiền vốn lưu động. Công ty khoan thử của chàng vừa cho chàng có một nguồn lợi tức độc lập , vừa đem lại cho chàng một quá trình hoạt động trong ngành kinh doanh này , cũng như kiến thức và kinh nghiệm trong nghề.
Trong khi từ những người huy động vốn bằng thư từ và những người môi giới cho thuê đất đều tự xưng là người người khoan thử giếng dầu , Abbie lấy lam lạ tại sao Mac Crea lại muốn nói bớt. Nàng mỉm cười một mình , tức cười vì thấy nàng tò mò về chàng. Không nghi ngờ gì nữa , chàng đã khêu

gợi sự chú ý cuả nàng.
Nhìn ra bốn phía chỉ thấy toàn là bầu trời xanh biếc , cao vòi vọi trên vùng đồng bằng duyên hải gồm toàn đất trồng trọt , thỉnh thoảng mới nhô lên một nông trại thấp lè tè nấp dưới bóng mát một cây lẻ loi. Một chiếc máy bay xả bụi mù trên một cánh đồng lúa , một luồng dài chất sát trùng hay diệt cỏ , sà xuống bên trên chiếc xe Mercedes mui trần màu đỏ cuả nàng , để anh phi công có dịp ngắm thoa? thích người đẹp tóc sẫm ngồi sau tay lái , chỉ mặc một cái áo hở lưng đơn sơ màu tím , và thắt lưng bằng vỏ sò bạc , chân mang dép da rắn mối.
Vẫn mỉm cười với vẻ suy tư , Abbie chào trả người phi công và tiếp tục cho xe chạy nhanh ngang qua một cánh đồng cỏ trên đó có loáng thoáng mấy cái bơm đang hút dầu thô ở những giếng đã hoàn tất. Nàng nhìn về phiá chân trời bên phải nàng , để tìm nét đặc biệt cuả một dàn khoan giống một bộ xương bằng sắt. Theo lời Mac Crea đã chỉ dẫn , nàng sắp thấy nó đến nơi. Nó đột ngột hiện ra , cách xa đường cái khoảng một dặm. Nàng cho xe chạy chậm lại , chờ đợi có một ngã rẻ để đi tới chỗ nó. Chưa đầy một phần tư dặm , có một con đường đất xám , thẳng góc với con đường cái. Abbie cho xe chạy vào con đường rải vỏ sò dẫn thẳng tắp tới dàn khoan bằng sườn sắt ở đằng xa.
Cái dàn khoan cao vút nằm ở trên chỗ cao khống chế cả khu , bên dưới nó là hạ tầng cơ sở và các máy diesel , các đống ống sắt từng lớp chồng lên nhau , các máy bơm bùn và các hố bùn , cùng các trang bị phụ thuộc vào việc lấy bùn , các thùng chứa dầu , và các xe moóc dùng làm văn phòng đặt ngay tại công trường. Từ chỗ này qua chỗ kia có những đường đi lát ván và những bậc cấp.
Hơn nửa chục chiếc xe đậu ở quãng trống chung quanh dàn khoan. Abbie đậu chiếc xe Mercedes lại một bên chiếc xe tải nhỏ màu đen cuả Mac Crea. Trong tiếng máy diesel nổ đều làm át cả tiếng cửa xe cuả nàng đóng sầm lại. Nàng đứng nhình quanh. Có mấy công nhân đang ở quanh đó , nhưng không ai để ý đến nàng cả. Ngồi trên xe hới có gió mát còn ở chỗ này thì vô cùng oi bức. Nàng vuốt tóc và dắt vào sau tai , mừng thầm vì có đeo dải băng chận mồ hôi ngang trán.
Nàng vừa bắt đầu bước về phía một cái toa xe văn phòng nằm gần nhất thì Mac Crea bước ra , mặc một bộ đồ lao động màu xanh và đội một cái mũ sắt. Ngay sau lưng chàng có một người khác , mặc áo quần đi phố- áo sơ mi vải hoa và quần màu vàng đồng- Nhưng cũng đi cái mũ sắt bắt buộc phải có.
- Chào ông. Tôi đến không đúng lúc chăng ?- Nàng bước tới phiá Mac Crea , và nhìn người kia.
- Không sao cả , anh Chuck đây cũng ở tại công trường như tôi- Chàng đáp và giới thiệu nàng với người đại diện tại chỗ cuả đại công ty đã ký hợp đồng

giao cho chàng khoan giếng dầu này- Tôi đã hứa đưa cô Laquson đi thăm một vòng công trình đang làm- Mac Crea giải thích , và chỉ vào cái toa xe đàng sau họ.
- Mời cô đi thăm. Đi vào nghề này ít lâu tôi cũng nghe danh ông cụ nội cuả cô. Cô đội cái này vào- Chàng gỡ cái mũ an toàn đang đội và trao nó cho Abbie.
- Cám ơn- Giống như họ nàng phải nói lớn để át tiếng máy móc và trang bị đang hoạt động.
Họ đi dọc theo đường lát ván , trước hết đi đến các hố bùn , và chàng chỉ cho nàng xem thứ bùn bỏng màu xám nâu đã làm giàu cho gia đình nàng. Chàng giải thích bùn được bơm từ hố lên cái ống có tên là cột buồm , đứng ở gần chân dàn khoan , từ đó nó được đưa vào lỗ khoan và chảy ra ngoài qua cái vòng cổ ở mũi khoan. Abbie khám phá ra rằng vì ồn quá , nên phải nhìn vào môi chàng để hiểu chàng muốn nói gì.
Từ các hố bùn , họ bước lên đường đi bằng ván bắc hỏng trên mặt đất để đến các ống thép chuyển bùn trộn lẫn với đá vụn do mũi khoan cắt , ra khỏi lỗ khoan và trút xuống một cái sàn tự động rung. Các mảnh đá vụn được sàng ra khỏi bùn , và bùn được đưa trở lại các hố sau khi đi qua một vài công đoạn khác mà Abbie không theo dõi kịp- Do lỗi gián tiếp cuả Mac Crea đã giới thiệu nàng cho người kỹ sư trông coi về bùn ở công trường , anh ta giải thích cho nàng đi sâu vào kỹ thuật nên khó hiểu.
Đến chân cầu thang hẹp , Mac Crea ngừng lại để nhường nàng đi trước. Trong khi trèo lên các bậc cấp , nàng để ý thấy mồ hôi tươm ra ở môi trên- Và các nhân công tò mò nhìn nạng Lên hết cầu thang , nàng dừng lại để Mac Crea dẫn đường trở lại.
- Sàn cuả dàn khoan không phải là chỗ sạch nhất thế giới đâu. Ắt có một bộ đồ lao động mặc ngoài còn dư trong kho- Chàng dẫn nàng tới một cái kho nhỏ gần đó trên sàn. Vào trong kho , chàng lấy một bộ đồ lao động màu xanh móc ở vách giống như cuả chàng và đưa cho nàng- Không hợp thời trang , nhưng giữ cho áo quần cuả cô khỏi bị dơ.
Abbie nhìn qua cũng biết bộ đồ dài và rộng quá , nhưng nàng vẫn mặc vào và xắn hai ống quần lên. Nàng có cảm tưởng như một anh hề mặc quần thụng , và dòm thấy ánh mắt cuả Mac Crea , nàng biết nàng giống như hề thật.
Sàn đầy bùn xám chung quanh lỗ khoan. Lúc này không có hoạt động gì nhiều. Mac Crea giới thiệu nàng với người phụ trách khoan , đứng ở một bục cao để điều khiển máy khoan và giám sát những nhân công khác có nhiệm vụ trên sàn.
Mac Crea cố gắng giải thích một số trang bị về công dụng của chúng. Cuối cùng khi họ tụt xuống mặt đất lại , đầu nàng muốn long vì tiếng động , vì

nóng , và vì nghe bao nhiêu điều khó hiểu. Chàng vịn vào vai nàng làm nàng ngẩng lên , tự hỏi chàng còn đưa nàng đi xem gì nữa. Chàng chỉ vào một toa xe gần đó Nàng vui vẻ bước về phía nó.
Trong khi chàng mở cửa và giữ cánh cửa , nàng gần như chạy tọt vào bên trong mát lạnh vì có máy điều hoà không khí. Nàng dừng lại , giở mũ sắt và cất luôn cả giải băng chận mồ hôi ở trán , rồi lắc đầu cho tóc ướt xổ tung ra. Cửa đóng lại , cách ly gần hết tiếng động cuả dàn khoan , và có chuông điện thoại reo. Mac Crea bước tới trả lời :
- Công ty khoan dầu Quilder.
Abbie kéo khoá mở bộ áo quần lao động mặc ngoài ra , trong khi nhìn quanh văn phòng bày biện rất sơ sài. Một cặp tủ đựng hồ sơ kê ở vách sau bàn giấy cuả chàng. Một cái ghế dài kê ở vách đối diện , và hai cái ghế dựa lưng thẳng đứng là tất cả đồ đạc. Vách trống trơn , chỉ có một bức ảnh để trên đầu một cái tủ hồ sơ dựa vào vách.
- Vâng , Red , chờ một chút- Mac Crea bịt tay lên miệng ống nói- Tôi không sẵn thức uống mát để mời cô , nhưng có cái bếp nhỏ phía sau cánh cửa kia. Cà phê trong bình , bây giờ có lẽ đã đặc kẹo nhưng nếu cô muốn pha cà phê khác , xin cô cứ việc. Trong tủ lạnh có bia , và trong chạn bếp có một hủ trà tan ngay. Mời cô tự làm lấy mà uống.
- Cám ơn. Abbie cởi bộ đồ lao động mặc ngoài , vắt nó lên lưng một chiếc ghế , áo quần cuả nàng dính hết vào da.
Nàng đẩy cửa và bước vào bếp. Một bên vách là cái chạn , kệ và chậu rửa chén bát , và bên vách kia để cái tủ lạnh. Một cái bàn và hai cái ghế choán hết chỗ còn lại. Phía trong bếp , có một cánh cửa đang để mở. Abbie dòm qua cửa để xem cái gì bên trong.
Sát một bên vách là một cái giường , tấm trải giường nhàu nát. Đối diện là một bàn trang điểm dính liền vào vách và cạnh đó là một tủ áo. Phía trong nữa có một cánh cửa đê mở thông qua buồng tắm nhỏ. Mac Crea đã nói thật , chàng ta ở luôn tại đây.
Trở lại trong bếp , nàng pha cho mình một ly trà đá , rồi pha luôn một ly cho Mac Crea , bỏ thêm đường vào hai ly , và bưng ra văn phòng. Chàng mỉm cười bày tỏ lòng biết ơn , khi nàng trao ly cho chàng , và uống một ngụm dài trước khi tiếp tục nói điện thoại.
Vừa nhấp nước trà , Abbie vừa nhìn kỹ bức ảnh để trên hồ sơ. Một anh chàng Mac Crea trẻ hơn nhiều đang mỉm cười với nàng , không có bộ ria mép như bây giờ. Nàng ngạc nhiên thấy các sự khác biệt giữa Mac Crea bây giờ và con người anh ta trong bức ảnh. Ánh mắt thỉnh thoảng hơi vui lên đã thay thế vẻ tươi cười trong cặp mắt trên bức ảnh. Nét mặt trong bức ảnh cũng gầy và cương quyết , những chưa cứng cỏi , và không có những nếp nhăn thành rãnh. Trên gương mặt còn trẻ , nàng không thấy sự quyết tâm

hay cứng rắn nội tâm.
Tò mò , nàng nhìn qua ảnh của người lớn tuổi hơn mà Mac Crea đang quàng tay sau lưng. Ông ta cũng cười với nàng , nụ cười gần như che lấp vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt đầy vẻ phong trần. Hai khuôn mặt giống nhau và Abbie nhận ra đó là ông thân sinh ra Mac Crea. Nhìn vào bức ảnh người ta thấy ngay hai cha con yêu thương nhau. Abbie cảm thấy tim mình đau nhói lên vì ganh tị , và vì mất mát , không chỉ mất mát do cái chết cuả cha , mà còn do sử khám phá và mất ảo tưởng sau đó.
- Vâng , tôi sẽ nói chuyện lại sau với anh , Red.- Mac Crea gác máy. Abbie tiếp tục nhìn sững vào bức ảnh , để có thì giờ lấy lại bình tĩnh sau cơn hờn giận.
- Ông cụ đấy , phải không ?
- Phải. Bức ảnh này chụp một tháng trước khi ông cụ qua đời- Mac Crea quay mặt đi. Abbie để ý thấy chàng không lộ vẻ cảm xúc gì khi Abbie nói đến ông cụ , và đến cái chết cuả ông. Nàng có cảm giác chàng không muốn bàn về chuyện đó- Xin lỗi vì tôi đã phải tiếp chuyện với người theo dõi máy móc dụng cụ Ở một công trường khác cuả tôi , anh ta báo cáo lại cho tôi hay những tiến triển ở chỗ cuả anh ta.
- Một người theo dõi máy móc dụng cụ !- Nàng ngạc nhiên vì những tên mới nàng học được trong hai giờ qua; nàng thật sự không biết gì cả về nghề khoan dầu này , vậy mà nàng đã tưởng biết nhiều về ngành dầu hoa?.
- Người giữ chức vụ này chịu trách nhiệm về tòan bộ công tác khoan dầu và phối hợp toàn bộ hoạt động với người đại diện công ty. Đó là chức vụ tạm thời cuả tôi ở đây bây giờ , thay cho người chính thức thường tôi không phải bị ràng buộc vào một công trường mà thôi như thế này.
Abbie chợt nhận thấy nàng theo dõi đôi môi cuả chàng khi chàng nói. Hơi bối rối vì nàng đã vô tình làm vậy như trong khi đi thăm công trường , nàng vội vàng quay đi , và nhìn vào ly nước trà chàng cầm ở tay. Tức thì , nàng để ý đến ngón tay út có tật cong lên cuả chàng , một cách kiểu cọ không hợp chút nào vào vẻ cứng cỏi toát ra từ toàn bộ con người chàng.
- Tại sao ngón tay út cuả ông cong lên như vậy ? - Nàng chắc nó đã bị gãy trước đây.
- Ngón này hả ? Nó bị hụt gân từ khi tôi mới sinh ra. Đây là một nét đặc biệt trong gia đình.
- Thật à ?- Nàng nói và mỉm cười.
Cửa toa xe mở ra sau lưng họ , và tiếng động cuả dàn khoan bên ngoài ập vào. Abbie quay lại và thấy một nhân công ló đầu vào.
- Có chuyện , ông chủ.
Ngay lập tức , Mac Crea bỏ ngay ly trà xuống , chụp lấy cái mũ và bước ngang qua chỗ nàng đứng.

- Công ty biết không ?
- Chưa biết- Người kia đứng lùi lại , trong khi Mac Crea bổ nhào ra ngoài.
- Cho ông ta hay- Mac Crea ra lệnh , giọng khẩn trương.
Nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Tại sao chàng cho mời người đại diện công ty ? Họ tìm được dầu chăng ? Tò mò muốn biết , nàng vội vàng bước đến cửa trước khi nó đóng lại , kịp thời để thấy Mac Crea nhảy lên các bực cấp dẫn lên sàn máy khoan. Abbie bắt đầu chạy theo , nhưng sực nhớ chưa đội mũ sắt. Khi trở vào lấy mũ an toàn , nàng chợt thấy bộ đồ mặc ngoài trên ghế. Nàng do dự một chút , rồi mặc vào và vội vàng bước ra cửa. Khi lên đến sàn máy khoan , nàng thấy Mac Crea đang đứng ở một bên , và đang thảo luận với người đại diện công ty và người kỹ sư về bùn , tên là Kruse. Mọi người khác hình như đứng quanh đó chờ. Rồi Abbie nhận thấy tiếng động đã giảm đi nhiều và bàn khoan tròn không còn quay nữa. Họ đã ngừng khoan. Nhưng nàng vẫn chưa hiểu là chuyện gì.
Nàng bước đến bên Mac Crea để hỏi chàng. Cả ba người không ai để ý đến nàng vì đang bận thảo luận. Mac Crea chợt nhìn thấy nàng và mặt chàng đang bận suy nghĩ , bỗng nhiên lộ vẻ giận dữ.
- Cô đến đây làm quái gì vậy ?- Chàng bước tới kéo nàng quay lại và đẩy nàng về phiá cầu thang.
- Cô làm ơn trở về cái toa xe và ở lại trong đó giùm tôi ! Cô hiểu chưa ?
- Vâng , tôi ...- Nàng sửng sốt vì thấy chàng nổi giận đùng đùng.
- Vậy thì đi ngay đi- Chàng gắt , và đẩy mạnh nàng xuống cầu thang.
Abbie chụp lấy tay vịn để khỏi ngã. Khi đứng vững được , nàng không còn thấy Mac Crea nữa. Ngượng vì đuổi đi một cách bất nhã trước mặt mọi người , Abbie chạy xuống hết cầu thang và đi về chiếc toa xe , người ướn thẳng ra.
Vào trong xe , nàng xoa bóp cánh tay ê ẩm và xoa cả lòng tự ái bị va chạm , từ ngượng ngùng , nàng trở thành tức giận. Nàng cởi bộ áo quần và mũ an toàn liệng lên mặt bàn giấy , rồi đi đi lại lại trong phòng tức giận tràn hông. Abbie không có ý niệm gì về thời gian nàng chờ đợi trong chiếc toa xe cho đến khi chàng trở lại , nhưng biết rằng rất lâu- Đủ cho nàng nguôi giận , nhưng nàng không nguôi. Nàng đang còn giận sôi khi chàng mở cửa bước vào.
Nàng không chờ chàng đóng cửa , mà tấn công ngay.
- Ông tưởng ông là cái thá gì , mà xô đẩy tôi như vậy ?- Chàng có vẻ mệt nhọc và nóng đổ mồ hôi ra cả áo mặc ngòai , nhưng nàng không thèm để ý.
- Cô không có việc gì phải ra ngoài đó- Chàng lẩm bẩm , và lách qua nàng , không thèm nhìn nàng.
- Làm sao tôi biết ? Ông không nói gì với tôi cả. Ông chạy ào ra khỏi đây không một lời nói cho tôi biết.

Mac Crea quay lại , trợn mắt với nàng
- Mẹ kiếp , cô có nghe Pete nói là có chuyện chứ ?
- Mấy người có chuyện. Ông không nghĩ rằng tôi không thể hiểu là chuyện gì sao ? Ngay bây giờ tôi vẫn chưa hiểu chuyện gì. Nhưng ông đã không thèm giải thích. Không. Ông ...
- Như thế có nghĩa là cô muốn học thêm một chuyện chứ gì ? Mẹ kiếp , suýt nữa cô gặp một chuyện còn nguy hiểm hơn thế nữa. Giếng khoan động mạnh trước khi nó nổ tung. Cô có bao giờ thấy một giếng khoan nổ tung chưa ?
- Chưa , nhưng tôi đã nghe nói- Nàng đáp , cơn giận đã nguôi bớt.
- Cô đã nghe nói , nhưng còn tôi thì tôi đã thấy tận mắt. Tôi xin cho cô hay , đó là một quang cảnh không mấy đẹp. Cô không thể biết có cái gì bên dưới ,
- Khí đốt , hay nước mặn , hay là dầu- Hay có thể cả ba thứ. Và cũng không thể biết sức ép đang dồn lại là bao nhiêu. Không biết nó có đủ sức tống cô và cả dàn khoan lên cao trên trời không. Hay là một vầng lửa sẽ phụt lên. Đứng ngoài đó không khác gì đứng trên một thùng thuốc súng sắp cháy.
- Có gì xảy ra đâu. Tôi vẫn còn đứng đây.
- Không có gì xảy ra !- Chàng lặp lại , qua hai hàm răng nghiến chặt , trong khi bàn tay chàng bóp chặt quai hàm cuả nàng , và đè mạnh lên cổ nàng- Đáng lẽ tôi phải ...
- Vặn cổ cô- Nàng chờ đợi chàng nói ra , nhưng không , chàng đột ngột hôn đè lên môi nàng , chà mạnh môi nàng dưới hai hàm răng cuả chàng , và làm nàng sững sờ bất động. Mấy giây đồng hồ tưởng chừng bất tận trôi qua , và sức nặng đè lên môi nàng giảm bớt. Gần ngộp thở và tim đập nhanh , Abbie chờ chàng cất môi ra khỏi môi nạng Nhưng chàng vẫn để nguyên , bất động , nàng e dè nhìn chàng qua hai hàng mi. Chàng đang nhìn nàng quan sát , màu đen sáng rực cuả đôi mắt chàng chỉ còn là một ánh lửa âm ỉ , khiến nàng bực mình hơn là khi thấy chàng nổi giận.
Rồi chàng nhích ra xa nàng , quay lưng lại nàng và thở dài thườn thượt , hai tay chống nạnh hai bên hông.
- Tôi xin lỗi thì có khác gì không ?- Chàng hỏi giọng bất đắc dĩ.
- Chỉ khác nếu ông sặc khi xin lỗi- Nàng đang run rẩy , nhưng sự tức giận chỉ là gỉa vờ.
- Tốt- Chàng quay mặt lại- Tôi sẽ không nói những lời mà tôi không thật tình muốn nói. Phương pháp tôi đã dùng để buộc cô ra khỏi dàn máy khoan có thể là vô lễ , nhưng nó đã có hiệu quả. Và tôi đã không thể giải thích giông dài mất thì giờ- Tôi đã không có thì giờ. Còn về việc hôn cô ...
- Cái đó không phải là cái hôn.
- Có lẽ không phải , nhưng nếu là cái hôn theo kiểu khác , chưa chắc đã làm cô thích bằng. Hiện giờ tôi đang có quá nhiều rắc rối ở ngoài đó để còn phải đứng đây nghe cô buộc tội , chỉ vì cô dốt nát và bị chạm tự ái. Do đó , nếu cô

thứ lỗi cho tôi , tôi còn nhiều việc phải làm.
Trong khi chàng quay đi và kéo một ngăn tủ hồ sơ ra , Abbie đâm bổ ra cửa , tức tối vì những lời nói cuả chàng và thù ghét chàng vì đã làm cho nàng cảm thấy khổ sở , trong khi lỗi do chàng gây ra.

Hai Chị Em

Chương 11

Ngại ngùng khi đứng trước căn hộ trang trí theo kiểu đắc tiền , Rachel rụt rè bước vào phòng khách rộng thênh thang , trang hoàng rất mỹ thuật bằng ba màu xám , hồng đào và mỡ gà. Nó giống hệt một phòng khách trong các tập san về trang trí nội thất , mọi đồ đạc đều đặt đúng vào vị trí cuả chúng với một con mắt biết để ý đến sự cân đối và hài hòa. Không có món nào rẻ tiền và cường điệu , toàn là thanh nhã và kín đáo.
Mắt cô bị thu hút bởi các cưa? sổ rộng lớn trông xuống thành phố. Rachel bước tới cạnh chúng , chờ đợi được thấy toàn cảnh của Houston dưới ánh mặt trời đang lặn , với những toà nhà cao sừng sững toàn bằng kính phản chiếu các màu sắc đỏ rực , và ánh sáng mờ ảo cuả đèn đường bắt đầu sáng lên ở rất xa về phía dưới.
- Cô nghĩ thế nào ?- Lane bước đến bên cô , hỏi.
- Muốn nín thở , và rất thích hợp vì có Houston ở dưới chân.
- Tôi không biết về cái vế cuối ấy.
Sự khiêm nhượng của ông là chân thật. Mới gặp ông mấy lần , Rachel đã khám phá ra điểm ấy ở ông. Đôi khi cô khó tin rằng lần này chỉ là lần thứ ba , kể cả lần gặp ông ở nghĩa trang hôm đám tang. Cô có cảm tưởng thật mạnh mẽ như đã quen biết ông từ thuở nào. Cô ngưỡng mộ sự tự tin toát ra ở con người ông , không khi nào lộ liễu , luôn luôn một cách điềm tĩnh. Cô thích ông. Đôi khi cô lo lắng vì đã mến ông nhiều quá.
- Ông đã rất tử tế với tôi , Lane ạ- Cô không muốn hiểu lầm sự tử tế ấy , không muốn đặt hy vọng quá cao.
- Người ta rất tử tế với một phụ nữ đẹp , Rachel ạ. Cô đừng hiểu lầm tôi. Tôi mời cô dùng bữa với tôi hôm nay , không phải vì tự thấy có bổn phận với ba của cô , mà là vì tôi muốn ở gần cô.
Rachel tin lời ông. Lần đầu tiên ông mời cô dùng bữa trưa với ông , cô đã nghĩ rằng ông muốn làm tròn bổn phận đối với cha cô. Lần đầu có thể là một cử chỉ bắt buộc , nhưng lần thứ hai thì không. Cô có thể thấy ông không ra mặt kẻ cả với cô. Sự chú ý cuả ông có vẻ thành thật. Cô thật sự cảm thấy được vuốt ve tự ái ...và hơi phấn khởi vì một người có địa vị như Lane Canphield muốn dành thì giờ cho cô , làm cô cảm thấy mình quan trọng.
Đó là lý do đã biến buổi đi mua sắm lặt vặt cuả cô ở Houston hôm nay thành một cuộc mua sắm quan trọng. Không có cái áo nào trong tủ áo cuả cô coi được , tất cả đều quá xuề xòa , có lẽ thích hợp với Caliphornia , nhưng

không thích hợp với bữa ăn tối cùng Lane Canphield. Cô đã bỏ gần hết buổi sáng và cả đầu buổi chiều để lùng khắp các cửa hiệu ở Galleria , tìm mua một cái áo cầu kỳ nhưng vẫn giản dị , và lần này không ngại tốn tiền.
Cuối cùng cô đã tìm được bộ quần áo bằng vải phin trắng này với một cái áo vét mặc ngoài ăn màu. Nhưng đường nét cuả chúng đơn giản và không chóng lỗi thời , tuy nhiên hai cầu vai độn cao có gắn ngọc trai làm tôn thêm vẻ lịch sự mà Rachel muốn có.
Sau khi mua xong bộ đồ mặc buổi tối và các trang sức phụ thuộc , cô đã thu hết can đảm để bước thêm một bước cuối cùng là vào một mỹ viện để trang điểm lại toàn diện. Một cô tên là Karen đã chỉ cho cô cách dùng phấn son để làm dịu bớt nét mặt và làm tăng thêm vẻ đầy đặn cuả đôi môi , làm nổi bật màu xanh cuả đôi mắt cô. Cô đã cho cắt tóc ngắn ngang vai và uốn quăn dịu dàng hai bên mặt. Lần đầu tiên trong đời , cô có cảm giác đã trang điểm kỹ và đủ tự tin để đi với Lane đến nhà hàng ăn kén khách vào hạng nhất ở Houston. Nhưng có chỗ nào còn kén khách hơn căn hộ Ở trong toà nhà cao tầng tại khu phố sang trọng nhất cuả Houston này ?
- Tôi phải thú nhận , Lane ạ , rằng tôi đã không nhận lời mời ông vì ông là bạn cũ cuả Dean. Tôi đã nhận đến vì ...tôi thích ở bên ông- Rachel cảm thấy mình táo bạo khi nói như vậy , nhưng cô muốn ông biết cảm nghĩ chân thật cuả cô.
- Cảm nghĩ ấy cũng như cảm nghĩ cuả tôi , Rachel ạ. Tôi đã nóng lòng muốn nói với cô rằng tôi thích được ở bên cô. Nhưng tôi không dám nói ra , vì sợ cô có ý nghĩ tôi là một ông già mắc dịch.
- Không dám , tôi không bao giờ nghĩ vậy.
Cô không thích nghe ông nói như vậy. Cô chưa hề cảm thấy thoải mái như thế với một người đàn ông nào trước đây cả. Những người đàn ông cô đã hẹn hò đi chơi , đều có vẻ như là những chàng trai trẻ chưa chín chắn so với ông- Mà cô đã hẹn hò nhiều nhặn gì cho cam.
- Thật là kỳ lạ , cách già đi cuả con người. Theo thời gian , thể xác già đi , nhưng tinh thần , thì tôi cảm thấy trẻ lại hai mươi năm- Ông mỉm cười , ở hai đuôi mắt hiện ra những đường nhăn mà cô thích.- Nói theo ngôn ngữ của cô hay dùng , khi ở cạnh cô , tôi cảm thấy như một con ngựa đực giống còn tơ.
Rachel cười :
- Tôi hy vọng là không phải thế. Những con ngựa đực giống còn tơ đôi khi hay hành động điên rồ lắm.
- Có lẽ đó là điều làm tôi lo , Rachel ạ. Rằng đối với cô , tôi đang xử sự một cách điên rồ.
Đằng sau câu nói xác định , có một dấu hỏi. Rachel biết vậy , và tim cô bỗng dưng đập mạnh. Cô không khéo giả vờ e lệ và tán tỉnh. Abbie có lẽ khéo về

mặt đó , nhưng Rachel không nghĩ ra được câu gì để nói cho có vẻ vuốt ve hay ý nhị. Cô đành nói sự thật.
- Tôi không nghĩ rằng ông như vậy- Cô nói gần như thì thầm , và biết rằng cô nói vậy là thú nhận cô có cảm tình với ông. Cô nhìn vào mặt ông một lúc lâu , và thấy mình thích những nét nhăn trên gương mặt đầy nghị lực , tự tin và có ý thức hài hước , mặc dầu vẻ mặt ông đang nghiêm túc trong khi nhìn cô đăm đăm và nói :
- Tôi mong rằng cô nói thật.
Rachel cảm thấy hai bàn tay ông nắm hai cánh tay cô và dịu dàng kéo cô vào sát ông. Đôi môi của ông chạm vào môi cô , không đòi hỏi , nhưng tìm kiếm sự đáp ứng.
Cô ngần ngừ rồi hôn trả ông , rà môi cô lên môi ông , nhưng cố nén không tỏ ra nồng nhiệt quá , sợ tỏ ra quá ham muốn một cách vụng về trước mặt một người đàn ông có nhiều kinh nghiệm và sành đời như Lane Canphield. Cô thử đưa hai tay sờ lên hai bên hông ông , loại vải đắt tiền cuả chiếc áo vét ông mặc êm như lụa dưới ngón tay cô. Hai bàn tay ông chuồi ra sau lưng cô , hai cánh tay quàng thân mình cô kéo vào sát hơn , và cái hôn cuả ông bây giờ nói lên sự cần đến và sự thèm muốn , hai cảm xúc mà Rachel không thiếu. Cô hôn trả ông , và thấy toàn thân nóng ran lên. Cô thở gấp và hít mùi thơm cuả nước hoa cologne ở người ông. Không phải mùi xạ , mùi hương liệu hay mùi chanh , mà một mùi kỳ lạ làm cô gần như chóng mặt.
Ai đó trong phòng ho khe khẽ một tiếng , nhưng Rachel nghe như sấm nổ bên tai , vì biết có người lạ trong phòng. Cô giật môi ra và day mặt đi , mặt nóng bừng vì bối rối. Lane buông lơi cô ra , nhưng vẫn còn quàng một tay quanh mình cô.
- Gì đó , Henley ?- Giọng ông có vẻ khoan thai , không có vẻ gì là bực mình. Rachel nhớ lại ông đã giới thiệu Henley với cô là người hầu trong nhà.
- Có điện thoại , thưa ông. Tôi tin là có chuyện gì khẩn cấp.
- Tôi ra ngay- Lane khoát tay bảo y đi ra , và quay lại Rachel.
Cô không biết phải nói gì hay làm gì trong một trường hợp như thế này. Rồi cô còn xấu hổ hơn khi chợt thấy mấy ngón tay cô còn đang nắm cái áo vét của ông. Cô vội vàng bỏ tay ra; mặt nóng bừng.
Lane để một ngón tay dưới cằm cô và dịu dàng đỡ mặt cô ngước lên về phiá ông. Mắt ông ánh lên một vẻ vui cười , khiến Rachel không dám nhìn ngay mặt ông.
- Trông cô đỏ mặt rất đẹp.
- Tôi xin lỗi- Cô có cảm tưởng bất xứng. Cô đã cố gắng hếtsức tỏ ra sành sỏi để ông thích và nể cô , nhưng cô đã hoàn toàn thất bại. Luôn luôn cô bị như vậy.
- Tại sao cô xin lỗi ?

- Chắc ông nghĩ rằng tôi ngây thơ lắm.
- Bởi vì cô bối rối khi chúng ta đang hôn nhau mà Henley bước vào ?
Rachel gật đầu.
- Em thân yêu , có lẽ tôi sẽ thất vọng nếu em không bối rối. Tôi coi cái hôn ấy là đặc biệt và riêng tư- Không phải là một cái gì có thể chia sẻ với mọi người. Em chắc cũng vậy , và tôi rất vui mừng.
Ông bắt đầu hôn nhè nhẹ cô nữa , nhưng môi họ dính chặt vào nhau không muốn rời ra. Rachel muốn tiếp tục , để tìm lại cảm giác ấm áp bắt đầu lan tràn trong toàn thân khi cái hôn trước bị cắt ngang , nhưng cô không thể xua đuổi hình ảnh cuả Henley đang ở đâu bên ngoài chờ đợi , và biết giữa họ đã có chuyện gì. Cô nhích ra xa ông.
- Điện thọai đang chờ- Cô nhắc.
- Ơ , phải. Tôi trở lại liền.
- Có ông ta đó không ?- Babs Laquson áp sát vào vai Abbie hỏi.
- Có. Ông ta đang tới trả lời. Con nói với mẹ kẻo quên , mẹ bảo Jackson dọn thêm một chỗ cho khách ăn tối nay. Dobie Hix đến ăn với chúng ta.
- Thật à ? Tại sao ?
- Vì con mời anh ta. Chiều nay anh ta đến chuồng ngựa; gặp anh , con quyết định mời anh đến ăn tối- Nàng không nhắc đến những lời bóng gió cuả Dobie ...cũng như hóa đơn cỏ khô chưa trả tiền.
- Nếu chúng ta có khách , có lẽ nên đem đồ sứ tốt ra dùng. Con nghĩ sao ?
- Dobie chẳng biết có sự khác biệt đâu. Tuy mẹ muốn làm sao thì làm.
Abbie suýt nữa không nghe tiếng nói ở đầu dây bên kia :
- Alô , Lane ?
- Phải , Lane đây.
- Đây là Abbie Laquson. Chúng tôi đã nhận được nhiều cú điện thọai cuả các chủ nợ muốn biết bao giờ họ sẽ được trả tiền.
- Cô cho họ số điện thọai cuả văn phòng tôi và bảo họ gọi tôi. Tôi sẽ lo liệu.
Câu trả lời cuả ông ngắn gọn quá , khiến nàng bực tức; dạo này cái gì cũng làm nàng bực tức.
- Thì chúng tôi vẫn làm thế từ mấy lâu nay. Nhưng ...bao lâu nữa họ mới được trả tiền ?
Đầu dây bên kia im lặng một lúc. Abbie cảm thấy rốt cuộc , nàng đã được chú ý tới hoàn toàn.
- Để tôi sẽ đến River Bend trong ngày thứ năm - Cuối cùng ông nói- Chừng đó tôi mới có thể ngồi lại với mẹ cô và cô , và giải thích tình hình cho bà và cô rõ.
- Càng sớm càng tốt.
- Vâng. Vậy thì hẹn gặp lại cô. Cho tôi gởi lời thăm Babs.
- Vâng- Nhưng liên lạc đã cắt. Abbie cau mày đặt ống nói lên máy và tự hỏi

tại sao nàng không cảm thấy nhẹ nhõm. Ông đã ngừng nói một lúc lâu , và trước khi gác máy giọng ông có vẻ lạ kỳ- Nàng thấy không an tâm.
- Lane nói sao ?
Abbie nhìn mẹ.
- Ông gởi lời thăm mẹ và ...nói sẽ đến đây trong ngày thứ năm để nói chuyện với mẹ và con.
- Tốt. Các cú điện thoại và các câu hỏi làm ta bối rối quá chừng.
- Con biết.
Giữ đúng lời hứa , Lane trở lại sau mấy phút rời khỏi phòng khách để Rachel ở đó một mình. Nhưng Rachel thấy ông có vẻ ưu tư , không tươi cười , nhẹ nhõm như trước.
- Có chuyện gì không hay chăng ?- Cô hỏi , khiến ông giật mình vì đang mải suy nghĩ.
- Không , không có gì cả. Chỉ là vấn đề công việc- Ông đưa tay nắm tay cô- Henley vừa cho hay bữa ăn tối có thể dọn lên khi chúng ta sẵn sàng. Cô đói chưa ?
- Đói rồi- Cô để ông dẫn ra phòng ăn.
Bàn ăn dọn cho hai người , có đủ các cây bạch lạp cắm trong các đĩa bạc , và chai rượu sâm banh ngâm trong một cái xô nước đá bằng bạc. Trên một đĩa sứ có đặt một đóa hoa hồng đỏ còn cuống dài. Henley kéo chiếc ghế ngay trước cái đĩa ấy và giữ ghế cho Rachel ngồi vào.
- Cô thấy tôi lạc quan như thế nào tối nay không ?- Nến , sâm banh , hoa hồng và sự riêng tư.- Henley mở nút sâm banh một cách thành thạo. Lane liếc nhìn y rồi quay lại mỉm cười với Rachel- Gần như riêng tư.
Rachel cố giấu nụ cười , tuy Henley làm như không nghe một tiếng nào cuả ông nói. Y rót sâm banh vào các ly của họ , rồi rút lui qua một cửa hông.
- Xin nâng cốc mừng một buổi tối tuyệt vời , một người phụ nữ xinh đẹp.
Lane nâng cao ly rượu và Rachel chạm ly với ông. Cô nhấp một ngụm , và để ý thấy Lane lại có vẻ suy tư. Lần này ông tự nói ra :
- Tôi vừa đang suy nghĩ- Tự hỏi thì đúng hơn- Cô có đồng ý dùng bửa tối với tôi tối thứ sáu không. Có lẽ tôi sẽ bận ngày thứ năm ở River Bend. Nếu không...
- Có , tôi rất thích.- Rachel vội vàng nhận lời; cô vẫn còn phân vân không biết có nên nhắc đến chuyến đi thăm của cô ơ River Bend hay không. Cô quyết định không nhắc đến , vì không muốn nhớ lại cảnh cô bị người ta hắt hủi và làm khó chịu.

Hai Chị Em

Chương 12

Sau khi Ben đã báo tin cho khoảng nửa tá người làm công biết , Abbie đứng ra giải thích tình hình cho họ hiểu. Nàng đút ngón tay vào hai túi quần đi ngựa , cố làm ra vẻ thoải mái và bình tĩnh dù đang căng thẳng. - Chúng tôi muốn cho các người hay sự nghỉ việc cuả mấy người chỉ có tính cách tạm thời. Hiển nhiên chúng tôi cần có người để chăm sóc cả bầy ngựa. Rủi thay , cho đến khi vấn đề di sản của cha tôi được giải quyết xong , chúng tôi không có tiền mặt để trả lương cho các người. Tất cả tài sản đều bị kẹt , phải chờ quyết định cuả toà án. Chúng tôi không thể yêu cầu các người ở lại làm việc và chờ lãnh lương sau. Chúng tôi biết các người còn có gia đình- Nói thế , nhưng nàng vẫn cầu mong một ít người tự nguyện ở lại.
- Theo cô , nghỉ bao lâu nữa chúng tôi mới nhận việc trở lại như cũ ?- Manny Ortega cau mặt hỏi bằng giọng rặt Tây Ban Nha.
- Tôi không biết- Lan Canphield sáng nay đã không chịu nói là bao lâu. Nàng thấy họ lắc đầu bất mãn- Có lẽ phải mất sáu tuần lễ.
Nhưng vẻ mặt cuả họ vẫn cau có khi cầm các phong bì đựng tiền lương do Ben trao cho. Ba người nhìn Manny Ortega như thúc anh ta nói thay cho họ.
- Cô sẽ cho chúng tôi hay bao giờ có thể trở lại , phải không ? Ông Jablonski sẽ gọi chúng tôi chứ ?
- Phải , ông ấy sẽ gọi- Bực tức trước phản ứng cuả họ , Abbie nhìn theo họ ra xe , tụ tập lại ở đó một lúc để bàn bạc với nhau , rồi ra đi riêng rẽ.
- Vấn đề khó khăn đến mức nào ?- Ben hỏi.
- Chỉ tạm thời thôi. Gần hết các trương mục cá nhân và kinh doanh cuả cha tôi đều bị phong toả- Lane đã giải thích từng chi tiết , nhưng đại ý là vậy.- Chúng tôi đã biết không có sẵn tiền mặt , nhưng đã hy vọng nhận được một ngân phiếu do công ty bảo hiểm gởi đến. Nào ngờ ba tôi đã lấy lại tiền bảo hiểm nhân mạng năm ngoái mà quên không cho chúng tôi hay.
- Tại sao lại vậy ?
- Tôi không biết. Coi như hỏng rồi , chúng tôi không nhận được số tiền ấy và sẽ không có nó. Rồi còn công việc luật sư cuả ba tôi , trại nuôi ngựa , và các chi tiêu cá nhân cuả ông , mọi việc rối bù. Lane bảo sẽ mất nhiều thời giờ hơn là ông đã tưởng để phân định rõ ràng các mục. Việc mất hưởng tiền bồi thường do bảo hiểm là đáng thất vọng , thế thôi. Chúng tôi sẽ xoay xở được ...bất chấp họ bỏ đi.
Nàng hất hàm về phía các xe hơi cuả đám người làm đang chạy đi.
- Cô trông đợi gì ở họ ?
- Tôi đã tưởng Manny chịu ở lại. Anh ta làm ở đây đã được sáu năm đều

đặn.
- Anh ta còn có gia đình phải nuôi.
Ben nhắc nàng , nhưng ông ta nhận ra các dấu hiệu chứng tỏ nàng sắp sửa muốn cãi lý. Từ hồi còn bé , nàng vẫn phản ứng như vậy mỗi khi gặp chuyện rắc rối. Làm như nàng muốn gây sự với bất cứ ai để trút bớt sự tức giận đang dồn nén và nỗi thất vọng đang tràn ngập cõi lòng.
- Có lẽ. Nhưng điều đó chứng tỏ với tôi rằng sự trung thành cuả một người đàn ông là một thứ mua được- Abbie nói không còn giữ gìn.
Một chiếc xe tải nhỏ chạy vào sân , bụi tung lên mù mịt quanh chiếc xe. Thoạt nhìn , nàng tưởng là xe cuả Manny , y đã đổi ý và trở lại. Nhưng hy vọng ấy tan biến khi nàng nhận ra Mac Crea Quilder đang bước xuống xe. Nàng nhớ qúa rõ cách đối xử cuả chàng ta trong lần chót họ gặp nhau. Nàng lại giận sôi lên và thậm chí không tìm cách nén giận khi băng qua sân đến đối mặt với chàng. Chàng dừng lại sau cánh cửa hậu cuả chiếc xe và chờ nàng đi tới- Việc đó lại càng chọc tức nàng thêm.
- Chào cô Laquson- Lời lẽ thì lễ phép , nhưng đôi mắt chàng thì dửng dưng.
- Ông đừng nói rằng ông đã xét lại và quyết định nhận lỗi về sự khiếm nhã- Hay tôi phải nói là sư thô lỗ cuả ông- Hôm nọ- Nàng gay gắt trách ngay , sung sướng có được dịp này để bắt chàng phải quằn quại dưới tay nàng
- Hôm trước cô có nói quen một số người tôi có thể gặp để nói chuyện về phương án thử nghiệm bằng điện tóan do tôi sáng chế ra. Tôi đến để xin cô tên cuả họ , nếu cô có sẵn.
Sự ngạo mạn cuả anh chàng khiến nàng sửng sốt. Nàng đáp :
- Một vài người đã gọi tôi trong tuần lễ vừa qua , nhưng tôi không thèm đưa tên cuả họ cho một người như ông. Tôi không giúp một người đã bạo hành tôi. Tôi tưởng ông đã suy ra điều ấy rồi chứ.
Mac Crea hít vào một hơi mạnh , rồi từ từ thở ra , mắt nhìn nàng với vẻ lạnh lùng.
- À , cô vẫn nghĩ rằng tôi phải xin lỗi cô ? Được rồi. Tôi rất tiếc đã quan tâm đến sự an toàn cuả cô , dù chỉ là rất diệu vợi. Như cô đã vạch ra , không có chuyện gì xảy đến cả. Dĩ nhiên , nếu giếng nổ , thì cô ắt hẳn đã cám ơn tôi đã cứu mạng cô; dù rằng trong khi làm vậy , đã "bạo hành" cô.
Chàng đột ngột quay lưng lại và đi trở về phía đầu xe , mặc nàng đứng đó , cố gắng tìm ra một câu đáp lại thật đau , nhưng không tìm ra kịp thì chàng đã trèo lên xe và đóng sầm cưa? xe lại. Dù nàng không muốn , nàng vẫn phải thừa nhận Mac Crea đã nói đúng. Nếu sự thể đã diễn ra khác , nàng có lẽ đã biết ơn chàng.
Chàng không thèm ngóai lại nhìn nàng khi lái xe đi. Abbie tần ngần đứng yên , nhìn theo cho đến khi chiếc xe khuất sau một khúc quẹo. Rồi nàng từ từ trở vào nhà.

Chỉ còn vài tiếng đồng hồ là trời sẩm tối , bóng đã đổ dài một bên xe Mercedes do Abbie lái chạy nhanh. Một tờ giấy ghi tên và số điện thoại cuả hai người đã tỏ ra chú ý đến sự phát minh cuả Mac Crea nằm trên băng trước cạnh nạng
Con đường rẽ vào địa điểm khoan dầu tới sớm hơn nàng chờ đợi. Abbie thắng gấp để rẽ vào.
Khi tới địa điểm , nàng thấy hoạt động có vẻ bình thường. Ngay cả trước khi Mac Crea nói với nàng , nàng biết một khi đã bắt đầu khoan , ba ca làm việc suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ cho đến khi đạt tới độ sâu đã giao kết.
Nàng đậu xe lại bên cạnh chiếc xe tải nhỏ cuả Mac Crea , trước văn phòng trên toa xe cuả chàng , cầm tờ giấy ở băng trước lên và bước xuống xe.
Vẫn còn mặc quần đi ngựa và đi giày bốt cưỡi ngựa , nàng ngừng một lát trước toa xe để hít vào một hơi thật sâu. Nàng chưa bao giờ dẹp bỏ sự kiêu hãnh một cách dễ dàng. Thường thì thà nàng sặc chết luôn còn hơn. Nàng gõ hai lần lên cánh cửa sắt , rồi mở nó ra , vì biết rằng tiếng gõ cửa khó nghe được trong tiếng ồn ào cuả máy khoan đang hoạt động.
Bước vào , nàng thấy Mac Crea đang ngồi sau bàn giấy , một chai bia để trước mặt. Nàng lưỡng lự , rồi kéo cánh cửa đóng lại sau lưng. Chàng ngồi dựa ngửa ra ghế , nhìn nàng trừng trừng với đôi mắt đen khó hiểu , nét mặt không lộ vẻ gì cả. Rồi chàng quay qua nhìn chai bia và cầm nó lên.
- Cô muốn gì mà đến đây ?
Nàng trông đợi điều gì ? Abbie lấy làm lạ. Một tấm thảm đỏ trải ra đón nàng sao ? Nàng nắm chặt thêm tờ giấy và bước tới cạnh bàn.
- Tôi đem cho ông tên mấy người mà ông cần. - Nàng nói với giọng ra vẻ ta đây và đưa tờ giấy cho chàng.
- Cứ để nó trên mặt bàn- Chàng uống một ngụm bia và quay ghế qua một bên , rồi nhỏm dậy bước tới chiếc tủ hồ sơ , như hàm ý bảo nàng ra về.
Nàng cảm thấy cơn giận dâng lên , nhưng cố nén thật chặt , và tự nhắc nhở mình đến đây để xin lỗi , chứ không phải để đụng độ với chàng ta nữa. Nàng nhìn xuống các giấy tờ vung vãi trên mặt bàn.
- Để đâu cũng được sao ?
- Đúng , tôi sẽ tìm ra- Chàng kéo một ngăn tủ ra , và bắt đầu lục lạo trong các tập hồ sơ.
Nàng đặt tờ giấy lên bàn , thì để ý thấy bản thảo nháp một hợp đồng thuê mướn một sở đất để tìm khóang chất. Nàng đã thấy nhiều mẫu như vậy ở văn phòng luật sư cuả cha nàng nên nhận ra ngay. Nàng đặt tờ giấy xuống và cầm tờ giấy ấy lên xem.
- Cái gì đây ? Ông định khoan giếng dầu cuả riêng ông hay sao ?- Nàng đọc phớt qua trang đầu , để ý thấy đó là một miếng đất ở khu Ascension cuả Louisiana.

Chiếc toa xe khẻ rung chuyển dưới bước chân cuả Mac Crea khi chàng sải chân bước một bước tới cạnh nàng
- Các dự định cuả tôi là việc riêng cuả tôi- Chàng nói cộc lốc , lấy lại tờ giấy ở trong tay nàng và đặt nó xuống mặt bàn- Bây giờ , nếu cô đã dòm ngó xong , cửa ra ở đằng sau cô đấy.
- Tôi đến đây không phải chỉ đem mấy cái tên cho ông. Tôi đã có thể bỏ thùng thư gởi cho ông cũng được.
- Tại sao cô không làm thế ?
Nghe giọng chàng thách thức , Abbie ngửa đầu ra sau và nhìn chàng. Dù cố gắng đến mấy , sự kiêu hãnh cuả nàng vẫn không cho phép nàng tỏ vẻ ăn năn khiêm nhượng.
- Tôi đến để xin lỗi. Tôi biết vậy chiều nay , và cả hôm trước nữa. Tôi đã cư xử ...
- Như cái đít cuả một con ngựa- Mac Crea nói chen vào , và nhếch mép mỉm cười không chút gì vui vẻ- Cô nhớ đấy , tôi đã bảo tôi nhận ra ngay một cái đít ngựa khi tôi thấy nó.
Abbie giận sôi lên nên quên bẵng câu nói đã dượt sẵn.
- Mẹ kiếp , Mac Crea , tôi đang cố gắng xin lỗi ông. Ông không làm cho tôi được dễ dàng.
- Cô cũng chẳng làm gì dễ dàng hơn tôi.
Chàng nói đúng , nàng cố nén giận và lấy lại bình tĩnh.
- Được rồi , chiều nay tôi đã cư xử như một con lừa ...
- Tôi rất mừng thấy cô đồng ý.
- Cho ông hay , vừa trước khi ông tới , tôi đã phải cho nghỉ việc tất cả các người làm ở trại ngựa và đa số các người làm trong nhà , bởi vì không có tiền mặt để trả lương cho họ , cho đến khi tài sản cuả ba tôi để lại được giải quyết xong. Có lẽ chuyện đó không phải là một cái cớ để tôi cư xử như vậy với ông , nhưng khi ông đến , tôi đang ở trong một tâm trạng không phải là dễ chịu. Tôi biết không nên trút nỗi thất vọng cuả tôi lên ông , nhưng ...tôi đã làm vậy , và tôi xin lỗi.
- Tôi không biết những chuyện ấy.
- Làm sao ông biết được ? Cũng như tôi , làm sao tôi biết hôm đó đang có nguy hiểm thực sự ? Đáng lẽ ông đã có thể giải thích rõ hơn một chút. Ông biết không , ông cũng không phải là thánh , Mac Crea ạ !
- Tôi không bao giờ tự xưng là thánh.
- Coi này. Tôi đến đây để xin lỗi , chứ không phải để cãi lý với ông một lần nữa. Tôi hy vọng- Hy vọng ông chấp nhận việc đó.
Một giây im lặng. Rồi Mac Crea chìa bàn tay ra cho nàng
- Chấp nhận lời xin lỗi , Abbie.
Nàng do dự trong một phần giây đồng hồ , rồi đặt bàn tay nàng vào lòng bàn

tay chàng. Da tay chàng màu nâu sậm như da thuộc , trái ngược với da tay nàng rám nắng và vàng óng. Nàng ngẩng lên và thấy mắt chàng đang quan sát nàng thật kỹ. Có một cái gì đó làm mạch máu nàng đập mạnh.
- Uống một chai bia để hết đắng miệng nhé ?- Chàng mỉm cười.
Abbie mỉm cười lại :
- Vâng.
- Cô ngồi xuống thoải mái , chờ tôi đi lấy.
Abbie ngồi xuống chiếc ghế dài , trong khi Mac Crea đi vào bếp , một lát sau chàng trở ra , cầm hai chai bia và một cái ly không. Bất giác nàng nhìn kỹ chàng đang đi tới , hai vai rộng , mà hai hông thì hẹp. Mái tóc sẫm , gần như đen , rất dày và quăn , có vẻ hơi rối bù , nhưng trông hợp với con người cuả chàng. Nhưng nàng bị lôi cuốn nhiều nhất bởi khuôn mặt cuả chàng , rất cương nghị với hai gò má cao và cái quai hàm như khắc vào đá. Nàng vẫn muốn mô tả các góc cạnh và các mặt phẳng trên khuôn mặt chàng là hung hăng , ngạo nghễ , và lì lợm , nhưng nàng không khi nào xác định được chúng có đặc tính gì làm cho nàng bị thu hút.
Trong khi chàng đặt cái ly lên bàn và rót bia vào ly , nàng tò mò nhìn vào hông hẹp cuả chàng và vội vàng ngẩng lên khi chàng đứng thẳng dậy , bước tới ngồi xuống bên nàng.
- Cuả cô đấy.
- Cảm ơn- Abbie nâng ly lên , ra hiệu mời , rồi uống một ngụm , ý thức cánh tay chàng đang đặt dài trên lưng ghế , bàn tay chỉ cách vai nàng vài phân.
- Bây giờ làm sao trong khi không còn người làm để săn sóc bầy ngựa ?- Mac Crea hỏi , như xoáy vào vết thương còn đau nhức cuả nàng
- Dĩ nhiên còn có Ben. Ông ta coi như người trong gia đình. Ông ta và tôi có thể xoay xở được. Tôi không muốn bàn tới việc đó nữa.
- Tại sao ?
- Bởi vì ...- Nàng thở dài- Tôi nghĩ rằng tôi phiền lòng vì không thấy một người làm công nào tự nguyện ở lại. Đa số bọn họ đã làm việc với chúng tôi trong nhiều năm và chưa bao giờ sót một kỳ lãnh lương nào. Tôi nghĩ rằng họ có thể tin cậy chúng tôi sẽ trả lương cho họ khi chúng tôi rút tiền ở tài sản cuả ba tôi ra.
- Có lẽ họ biết chủ nhà và chủ nợ cuả họ không tin cậy họ. Thiếu gì người quanh đây sống bằng đồng lương từ kỳ lãnh lương này đến kỳ lãnh lương khác. Nếu cô chưa bao giờ sống theo lối đó mà còn phải nuôi gia đình , thì cô không thể biết nó ra thế nào.
- Tôi biết- Abbie thừa nhận , nàng chưa hề bao giờ phải lo lắng về tiền bạc. Luôn luôn có đầy món ăn trên bàn và đầy quần áo trong tủ cuả nàng. Những nhu cầu vật chất cuả đời sống nàng luôn luôn đầy đủ; chỉ những nhu cầu tình cảm nàng mới có khi thiếu thốn. Nhưng nàng cũng không muốn bàn tới

điểm đó.
- Về tài chánh , có thể khó khăn khi một người nằm xuống. Công ty khoan dầu Quilder làm chủ năm dàn khoan vào ngày cha tôi chết vì một giếng dầu nổ tung. Phiếu bảo hiểm còn nằm trên bàn giấy , chờ ông ký vào. Hai người nhân công khác bị thương trong vụ nổ.Tôi mất hết , chỉ còn một dàn khoan. Không phải dễ , nhưng tôi đã gây dựng lại được- Mac Crea nhìn đăm đăm vào cổ chai bia cầm ở tay , và nhớ lại chàng đã chỉ còn hai năm ngắn ngủi để lấy bằng kỹ sư địa chất khi đành phải bỏ trường đại học , và đã phải đấu tranh suốt bao nhiêu năm trường để thân tự lập thân , trong khi ít có công ty nào chịu mướn một người khoan còn trẻ , chưa được thử thách , để khoan dầu cho họ.
- Ông cụ chết trong một vụ nổ giếng dầu à ?- Nàng sửng sốt hỏi- Hèn chi ông đã phản ứng như hôm nọ với tôi. Nếu tôi biết ...Tại sao ông đã không nói cho tôi biết.
- Cô có cho tôi có dịp nói đâu ?
- Có lẽ vậy. Chuyện gì đã xảy ra ? Ông biết không ?
- Biết chứ. Lúc bấy giờ tôi có mặt ở đó. Mùa hè năm ấy , cha tôi cho tôi làm người phụ trách đôn đốc các máy móc dụng cụ , tức là thay mặt ông trông năm địa điểm khoan dầu. Giếng đó là giếng dầu thứ nhì cuả tôi. Ông ghé lại xem tôi làm ăn ra sao. Tôi đi tìm người đại diện công ty. Ông đang đứng trên giàn , nói đùa với người phụ trách máy khoan trong khi mấy người nhân công khác đang thả một đoạn ống vào. Tôi nghe có tiếng ai hét lên nên quay lại thì vừa kịp thấy một vầng lửa phụt lên cao hơn cột buồm- Chàng lắc đầu , hình dung lại tất cả- Các thân mình cháy như bó đuốc nhảy từ sàn cao xuống đất để thoát khỏi cảnh hoa? ngục. Một trong những bó đuốc ấy là cha chàng- Ông đã chết ngay.
Chàng nốc một hơi bia , rồi đặt chai xuống trên cái bàn để cạnh , và chùi hai bàn tay ướt lên quần. Abbie quan sát cử động ấy. Nàng muốn nói rằng nàng thông cảm với chàng. Nàng cũng đã mất cha. Rồi nàng để ý đến bàn tay cuả chàng đặt nằm trên chân. Ngón tay út cuả chàng cong lên cao hơn các ngón khác , trong khi các ngón khác duỗi thẳng. Một nét đặc biệt trong dòng họ , chàng đã bảo vậy.
- Ngón tay út cuả ông bị tật đấy nhỉ !- Nàng chồm tới quan sát cho kỹ hơn- Nó không chịu nằm sát xuống hả ?
- Nếu đè xuống thì nó nằm. Cô thử đè đi.
Abbie do dự :
- Nhưng nó có đau không ?
- Không.
Nàng với tay dùng ngón trỏ thử đè đốt đầu cuả nó xuống. Nó không có vẻ gì là cưỡng lại , nhưng nàng vừa cất ngón trỏ đi , nó bật lên lại liền.

- Tôi chưa hề thấyai có ngón út như vậy.
- Trong gia đình tôi thường có như vậy.
Abbie cúi xuống xem ngón út ấy nữa , thì một món tóc rũ xuống trước mắt nang. Nàng chưa kịp vuốt nó lên thì cảm thấy ngón tay cuả chàng đã vuốt nó lên và chạm vào trán , màng tang cuả nang. Nàng ngẩn lên , thấy nht nhạt và ấm áp trong khi mấy ngón tay cuả chàng còn lưu lại để vuốt nhẹ trên hai gò má cuả nàng Chàng nhìn nàng chăm chăm , để lộ sự chú ý cao đ. Abbie nhận thấy ngay , và cảm thấy bị kích thích mãnh liệt.
- Cô có đôi mắt xanh nhất trần gian.
- Tôi biết.
Bàn tay chàng đưa xuống cổ nàng , nơi có tĩnh mạch đang phập phồng. Tay chàng ấn nhẹ , như hướng dẫn nàng đến sát chàng. Nhưng không cần sự hướng dẫn , Abbie nhích lại sát chàng , và nhắm mắt lại khi miệng chàng sát quá không còn trông thấy nữa. Bố ria mép cuả chàng chích vào mép nàng trước khi chàng áp miệng lên môi nàng.
Nàng rà môi lên cái miệng mềm mại cuả chàng mtộ cách đầy kích thích , để thỏa mãn sự tò mò mà lần trước đã được khơi dậy khi chàng hôn lên môi nàng cách đó mấy ngày. Cái hôn cuả chàng vượt quá sự chờ đợi cuả nàng , nồng nàn và mạnh bạo , khơi dậy sự thèm muốn trong lòng nàng , làm nàng thở gấp , và trân mình lên nhích sát vào chàng. Abbie nhận thức được tình trạng này sẽ dễ đi đến chỗ không còn kiềm chế được , mà nàng chưa biết rõ có phải nàng đã muốn vậy chưa.
Nàng gắng gượng đẩy môi chàng ra và nhích xa một chút để nhìn được mặt chàng , và nhận ra , trong khi bị kích thích , nàng đã chống hai bàn tay lên ngực chàng. Nàng lại cảm thấy ý thức cao độ về chàng- Cái nóng cuả người chàng toát ra bên ngoài vải sơ mi , sự chuyển động cuả các bắp thịt rắn chắc mỗi lần chàng thở , các nhịp đập thình thịch cuả trái tim chàng bên dưới bàn tay nàng. Rồi nàng có cảm giác hai bàn tay cuả chàng sờ vào mình nàng , một trên hông và một khẽ bóp bả vai nàng.
Điên rồ thật ! Từ lâu nay nàng vẫn nghĩ rằng nàng kiểm sóat được mọi chuyện xảy đến cho nàng. Bây giờ nàng mới biết nàng đã bị cái hôn lôi cuốn quá mãnh liệt. Nàng quan sát các đường nét cương nghị cuả mặt chàng mà cảm thấy lạ lùng , và sửng sốt vì đã đáp ứng quá mãnh liệt với chàng. Còn chàng thì nhìn tới nhìn lui gương mặt nàng
- Hôn như thế mới là hôn- Giọng nàng hơi lạc đi.
- Tôi tự hỏi cô có thấy khác lần hôn trước không- Giọng chàng cũng lạc đi , nghe như vuốt ve.
Đôi mắt đen cuả chàng lại chăm chú vào đôi môi nàng , làm Abbie rung động cả toàn thân.
- Lần này ngon hơn nhiều- Nàng thì thầm trong khi bàn tay chàng lại kéo

nàng vào- Không phải là nàng cần được kéo vào.
Đôi môi nàng hé mở khi miệng chàng áp vào , mời chàng hôn sâu hơn. Rồi họ nút lưỡi nhau , và chàng rà lưỡi vào trong ngõ nghách cuả miệng nàng , khiến nàng nóng ran lên cả người. Cảm giác ập lên nàng như một cơn bảo- Cả vị giác , khứu giác , và xúc giác- Và nàng để cho cơn bảo cuốn phăng nàng đi.
Hai bàn tay cuả chàng đổi chỗ trên mình nàng , vừa nắm vừa kéo. Abbie cảm thấy mình nhẹ hẫng , mềm nhũn ra , trong khi chàng không chút cố gắng ôm nàng đặt lên hai chân mình. Nàng đưa hai bàn tay lên bá cổ chàng và luồn vào tóc chàng , không còn nhớ gì nữa. Nỗi đau đớn và niềm cay đắng từ khi cha chết bây giờ đã tan biến mất , và như thể nàng được tái sinh trong vòng tay Mac Crea , tất cả các cảm quan của nàng đều sống dậy để tận hưởng cái lạc thú tuyệt vời cuả sự sống , và cuả tình yêu , cuả sự hiến dâng. Đã bao lâu nàng khao khát yêu và được yêu ? Cái đó bây giờ đang xảy đến cho nàng. Mỗi cái vuốt ve , mỗi cái đáp ứng , mỗi đòi hỏi cuả nàng gặp sự đáp ứng cuả chàng càng lớn hơn. Và Abbie không quan tâm đến lý do. Nếu cái đó chỉ là nhục dục , thì không có gì quan trọng. Một cách ích kỷ , nàng muốn hưởng thêm nhiều cảm giá- Càng được cần đến và thèm muốn.
Chàng ôm chặt nàng trong vòng tay , thân mình nàng nằm gọn trong lòng chàng , trong khi hai bàn tay cuả chàng xoa vuốt khắp thân nàng , thám sát những đường cong và những chỗ lõm trên mình nàng. Và suốt lúc đó , họ tiếp tục hôn nhau , hơi thở nóng hổi cuả cả hai người hòa làm một , người này nuốt mùi vị quyến rũ cuả người kia.
Cuối cùng , khi chàng rời môi nàng để phớt lên dọc quai hàm rồi hôn vào chỗ lõm nhạy cảm ở sau tai nàng , Abbie sung sướgn quá nên kêu lên trong cổ họng và quay đầu nghiêng qua để cho chàng hôn vào cổ nàng. Cảm giác đê mê chạy rần rần theo các dây thần kinh cuả nàng trong khi chàng cắn nhè nhẹ vào da nàng từng cái hết sức âu yếm. Nàng cảm thấy mấy ngón tay cuả chàng sờ lên nút áo nàng và hít một hơi thật mạnh khi bàn tay rám dễ chịu cuả chàng đụng vào da thịt nàng. Sự thèm muốn dâng lên phập phồng trong từng phân của thân thể nàng. Làm như nàng đang lên cơn sốt , mà chỉ có Mac Crea mới làm hạ nhiệt được.
- Cô biết như thế này sẽ đưa đến đâu chứ ?- Câu hỏi cuả chàng sau một lúc mới lọt được vào ý thức cuả nàng đang bị cảm giác tràn ngập , Mac Crea ngẩng đầu lên nhìn vào mặt nàng , cưỡng lại sự lôi kéo của nàng không muốn cho chàng nhích ra.
Nàng không hối tiếc là chàng đã làm cho cái phút mê mẩn ấy bị tiêu tan một phần khi hỏi ý định cuả nàng. Thế nào nó cũng được rên lên một lúc nào đó , không nói ra thì cũng ở trong đầu , Abbie đã nhận thấy rất sớm rằng , luôn luôn người đàn bà kiểm soát tình hình và ấn định mức độ thân mật. Đa số

đàn ông không đi xa hơn mức người đàn bà cho phép họ , và ngừng lại , dù là bất đắc dĩ hay giận dữ , mỗi khi người đàn bà chận họ lại. Abbie chưa hề bao giờ làm tình với một người đàn ông nào mà không phải do nàng muốn. Câu hỏi cuả chàng lơ lửng trên không. Abbie san bằng khoảng cách giữa hai người bằng cách chà môi lên tai chàng , phiá bên trong. Khi nàng trả lời , nàng chỉ thì thào.
- Tôi hy vọng nó dẫn đến phòng ngủ.
Nàng rà lưỡi vào lỗ tai và mỉm cười khi thấy chàng rùng mình thích thú vì nàng biết khêu gợi sự ham thích tình dục cuả chàng.
Ngay sau đó , chàng cấu vào cánh tay nàng để bắt nàng rời tai chàng ra. Sự thèm muốn làm đôi mắt chàng sẫm màu lại , gần như đen , tuy nhiên ánh mắt vẫn có vẻ vui thích.
- Cô hy vọng vậy sao ?
- Ừ , còn anh thì không à ?
- Nếu được thì thoải mái hơn thế này nhiều.
- Đồng ý.
Nàng sờ lên mặt chàng , vuốt gò má cao , rồi vuốt quai hàm của chàng , mấy ngóng tay cào nhẹ lên miệng chàng , cái miệng đã làm nàng mê mẩn quá chừng.
Chàng nắm mấy đầu ngón tay nàng áp lên môi chàng , rồi dịu dàng đẩy nàng từ trên đùi chàng xuống ghế dài. Khi đứng dậy , chàng vẫn nắm bàn tay nàng , như thể không muốn cắt đứt sự tiếp xúc. Abbie tự hỏi chàng có nghĩ rằng nàng sẽ thụt lùi hay không. Nàng không thụt lùi. Một khi đã quyết định dứt khoát về một chuyện gì , nàng không bao giờ đổi ý. Nhưng nàng để cho hành động cuả nàng nói lên cho chàng hay điều đó , khi chàng kéo nàng đứng dậy trước mặt chàng. Nàng coi những hành động ấy không phải là dâm loạn hay trơ trẽn , mà chỉ là phản ảnh cảm xúc cuả nàng.
Chàng quàng một tay sau lưng nàng ngang eo , áp nàng vào mình chàng , nhấc nàng đứng nhón lên trên mũi giày và cúi xuống để gặp môi nàng. Nàng ưỡn thân mình áp vào chàng , hai hông nàng áp lên hai đùi chàng , vì nàng thấp hơn , nhưng thấy rõ hơn những điểm khác biệt cuả hai thân thể.
Sau khi hôn nàng thật kỹ , Mac Crea đứng thẳng lên , đặt nàng đứng xuống. Quay người lại , chàng vẫn quàng một tay sau lưng nàng , và kéo nàng đi theo , hướng về phòng ngủ.

Hai Chị Em

Chương 13

Một bó cỏ khô nữa là đủ. Ngừng lại để lấy hơi và lấy sức. Abbie chùi mồ hôi quanh miệng vào tay áo , tay chân run rẩy vì các cơ làm việc quá nhiều. Nhưng dù mệt mỏi đến mấy , cũng phải cho ngựa ăn cỏ.
Cúi gập lưng đang đau , Abbie chuỗi mấy ngón tay mang găng xuống dưới sợi dây cột bó cỏ , và cố thử giơ bó cỏ nặng lên bỏ vào sàn xe kéo. Nhưng bó cỏ chạm vào mép sàn xe và nàng vội vàng trụ hình lại để giữ nó ở đó. Rồi nàng hì hà hì hục đẩy nó lên sàn xe. Liền tức thì , nàng ngã tựa vào sàn xe , mệt quá không đứng dậy được nữa , và không khóc được. Nàng không còn cảm thấy mình giống con người , mà chỉ là một bó cỏ ngứa ngáy dính lại bằng mồ hôi.
- Sao cô không chờ tôi đến chất cỏ lên giúp cô ? Cô tưởng cô là người gì ? Siêu nhân chăng ? - Nghe tiếng trách móc cuả Ben. Abbie vi vàng đứng thẳng dậy.
Không thích bị lên lớp về sức mạnh cuả nàng hay sự thiếu sức , bởi một ông già dễ nổi nóng , Abbie quay lại để gắt lại ông ta. Nhưng vừa nhìn thấy nét mặt bơ phờ mệt mỏi của ông , nàng nghĩ lại sáu ngày mệt nhọc vừa qua cũng đã làm cho ông phờ người. Cả hai đều rệu rã và loạc hoạc vì bị căng thẳng cả về trí óc lẫn thân xác trong việc chăm sóc cả bầy ngựa , trên thực tế làm việc quần quật từ sáng sớm đến chiều tối. Mặc dù vậy , có những việc họ phải bỏ qua , như dạy ngựa lên một tuổi và hai tuổi , và dọn sạch các chuồng trống trong trại.
- Tôi tranh thủ thời giờ- Abbie muốn thà nói dối còn hơn nói sự thật làm ông ta chạm tự ái , rằng ông quá già để làm công việc nặng nhọc ấy- Con mới đẻ của Amira thế nào ?
Hết vấn đề này đến vấn đề khác. Một con ngựa mới đẻ bị đi tiêu chảy nặng , trường hợp đó tương đối hay xảy ra khi mẹ nó trở lại động đực. Họ đã cách ly ngay cả hai mẹ con để bệnh ấy không lây qua các con ngựa còn bú trên đồng cỏ.
- Nó không được khoẻ mạnh lắm !
Ông không cần nói nhiều hơn. Abbie biết tình trạng nó rất nguy kịch. Ngựa mới đẻ không có dự trữ lớn. Nếu nước trong mình nó bị mất đi không được bù lại kịp thời , tình trạng thiếu nước có thể làm chúng chết hay yếu sức quá nên dễ mắc phải các bệnh khác.
Abbie liếc nhìn vào nhà.

- Có lẽ ta nên mời bác sĩ Campbell.
- Để coi.
Nàng mở miệng định cãi , nhưng ngậm lại ngay , vì kính nể sự phán đóan cuả ông ta. Nếu Ben không tin rằng tình trạng của con ngựa mới đẻ nguy kịch đến mức phải mời bác sĩ thú y đến , thì không có lý do gì để nghi ngờ quyết định cuả ông. Ông có nhiều năm hơn nàng trong kinh nhgiệm. Và có lẽ họ cũng đã có cả một chồng hoá đơn chưa trả cho bác sĩ thú y , dồn lại từ mùa ngựa đẻ trong mùa xuân đến nay. Cứ xét theo những cú điện thoại dồn dập trong mấy ngày vừa qua , họ gần như mắc nợ mọi người trong quận này.
Abbie buồn bã thở dài. Không làm gì được trước tình trạnh ấy cho đến khi di sản được giải quyết xong , vì vậy không ích gì để nhọc công suy nghĩ , nhất là khi còn bao nhiêu con ngựa phải cho ăn trước khi trời tối.
Nhằm rút bớt thời gian phân phát cỏ và lúa cho tất cả bầy ngựa , họ đã thả đa số chúng ra đồng cỏ cho chúng ăn chung với những máng gỗ. Điều này có nghĩa là một số ngựa sẽ bị những con to lớn hơn đàn áp không cho ăn đủ phần , nhưng điều đó không thể tránh khỏi.
Ben giúp Abbie trèo lên xe kéo , và đi về phía cái máy kéo đã móc vào.
Abbie chận ông lại.
- Tôi muốn hỏi chú xem ngày mai họ có chở lúa đến cho chúng ta không. Chúng ta gần hết lúa rồi.
- Họ muốn bàn với mẹ cô về hoá đơn đã.
- Đúng rồi , chú đã có nói với tôi. Tôi định gọi điện thoại cho họ chiều nay. Xong việc này , tối nay tôi sẽ gọi cho ông Hartman.
Máy kéo nổ máy và rời chỗ. Abbie nhớ lại chưa hề khi nào mệt như thế này. Xương , cơ bắp , và gân cốt cuả nàng đau như dần. Nàng chỉ gắng sức nổi vì biết rằng sẽ không kéo dài lâu nữa. Di sản sẽ được thanh lý. Có một ánh sáng ở cuối đường hầm.
Có tiếng một chiếc xe tải nhỏ đang chạy tới , át cả tiếng nổ cuả máy kéo. Tim nàng đập mạnh , nàng hy vọng là Mac Crea. Từ tối hôm đó , nàng không lại , cũng không được tin gì về chàng. Có lẽ ...Nàng ngồi thẳng lên và thất vọng đắng cay khi thấy chiếc xe cũ rỉ sét cuả Dobie Hix. Anh ta cho xe chạy tới cổng ra đồng cỏ , và đậu lại , chận ngang cổng. Nàng biết rõ anh ta đến về việc gì rồi.
Máy kéo dừng lại , và Abbie nhảy từ trên sàn xe xuống , chạy ào ra phía trước để đối đầu với Dobie vừa bước xuống xe.
- Nếu anh đến hỏi số tiền chúng tôi còn thiếu thì chúng tôi vẫn chưa trả được. Chưa có gì giải quyết xong. Kià cỏ chết tiệt cuả anh còn đó- Nàng khoát tay chỉ vào xe cỏ sau lưng- Cứ lấy lại đi.
Vẻ sững sờ hiện ra trên mặt , anh ta lột ngay mũ cầm ở tay trước ngực.
- Tôi đến không phải vì lý do đó , Abbie. Tôi không cần số cỏ khô ấy. Cô

cần nó cho bầy ngựa cuả cô. Nó là cuả cô. Tôi chỉ đến giúp một tay. Tôi biết cô bây giờ không còn ai giúp việc , nên...
- Dobie , tôi ...tôi xin lỗi- Nàng hổ thẹn , và khổ sở vì đã mắng nhiếc anh ta một cách bất công. - Không có lý do gì để tôi phải nói với anh như vậy.
- Cô mệt đấy thôi. Việc này không phải cuả cô. Mấy bó cỏ này đàn ông còn thấy nặng , huống chi là một phụ nữ như cô.
- Tôi trông vậy chứ mạnh lắm.
- Tôi biết , nhưng không phải là việc để cô làm.
Nàng còn sự lựa chọn nào khác ? Làm sao cho tất cả ngựa ăn ? Nên để Ben làm hết chăng ? Nếu ông ta lên cơn đau tim thì sao ? Lúc đó nàng sẽ làm thế nào ? Abbie giữ những câu hỏi ấy cho mình. Dù Dobie có nói vô lý đến mấy , nàng công nhận anh ta chỉ muốn giúp nang.
- Chúng tôi đánh giá cao đề nghị cuả anh , Dobie , cám ơn anh.
- Láng giềng là vậy. Phải chi cô cho tôi biết rằng cô thiếu người. Đáng lẽ tôi phải qua đây sớm hơn để đề nghị giúp cô một tay.
- Mời anh ở lại ăn tối nhé.
- Không cần thiết phải vậy.
- Tôi nhất quyết mời anh- Nàng không muốn anh ta hay bất cứ ai khác nghĩ rằng trong nhà không còn đủ thực phẩm để ăn. Tình trạng căng thẳng này chỉ tạm thời , nàng không muốn ai nghĩ khác- Tôi sẽ bảo mẹ tôi dọn thêm một phần- Và nàng sẽ gọi cú điện thọai mà nàng đã quên.
Abbie quay đi về phiá nhà , trong khi Dobie trèo lên chiếc xe tải và cho nó chạy đi. Abbie lắng nghe tiếng máy xe cuả Dobie , lấy làm lạ tại sao nàng đã lầm nó với tiếng xe cuả Mac Crea. Nàng đóan có lẽ vì nàng đã mong như vậy , tuy rằng khi rời chiếc toa xe của chàng tối đó , nàng biết là có lẽ chàng sẽ không trở lại nữa. Tại sao chàng phải tới ? Dù sao khi nàng vào giường với chàng , nàng đâu có đặt điều kiện ấy ra trước.
Mac Crea là một người khoan thử giếng dầu , một tay đánh bạc , không phải là hạng người nàng có thể trông chờ có một mối liên hệ bền vững. Chàng là người nay đây mai đó. Không phải như nàng mất một cái gì mà nàng không chờ đợi bị mất , vậy thì tại sao nàng vẫn còn nghĩ đến chàng ? Nhưng câu trả lời thật dễ. Với chàng , nàng đã cảm thấy sống lại và đầy đủ , có lẽ lần đầu tiên trong đời nàng. Đó là một cảm tưởng không dễ gì quên được.
Nàng đi vào nhà bằng cửa sau và bước vào nhà bếp. Mẹ nàng quay nhìn ra cửa , mặt có vẻ hơi hỏang sợ , bà vội bịt ống nói lại.
- Abbie , con đã vào , mẹ mừng quá. Có một ông tên là Phischer đang gọi điện thoại tới , từ Ohio hay ioqua gì đó , mẹ không nhớ. Ông ta bảo năm ngoái có bán mấy con ngựa cho ba con , mà ba con chưa trả tiền. Abbie , mẹ không biết nói gì với ông ta. Con hãy nói chuyện với ổng- Bà đẩy ống nói qua cho nàng.

- Mẹ chỉ cho ông số điện thoại cuả Lane Canphield và bảo ông gọi đến đó. Lane biết rõ hơn chúng ta.
- Mẹ không nói được. Con nói với ông ta đi , Abbie.
Cố nén bực tức vì mẹ không đối phó được một việc quá ứ đơn giản như vậy , Abbie cầm ống nói và chẳng thèm nghe đầu kia nói gì. Nàng trả lời giống như đã trả lời tất cả các cú điện thoại gần đây : bảo họ tiếp xúc với người lo giải quyết di sản. Sau đó , nàng gác máy và đứng ngây ra nhìn vào bức tường , cảm thấy kiệt sức cả về tinh thần , vật chất và cảm xúc.
- Họ cứ gọi đến thật là bực mình , Abbie ,- Mẹ nàng nói- Mẹ không biết nên nói với họ thế nào.
- Con đã bảo mẹ cứ gỡ ống nói ra khỏi máy.
- Nhưng nếu bạn bè gọi đến mà không liên lạc được thì sao ?
Bạn bè nào ? Abbie nghĩ thầm , nàng tự hỏi mẹ nàng có để ý chăng ít người gọi lại từ khi người ta nghe nói họ đang gặp khó khăn về tài chánh. Có lẽ nàng nên chờ đợi như thế , nhưng nàng vẫn tức tối. Dù sao họ chưa phải hết tiền. Tình trạng này chỉ tạm thời mà thôi.
Nàng cầm máy lên và quay số điện thoại ở nhà người chủ một công ty bán lúa và thức ăn ở địa phương. Sau khi xưng tên họ là người trong gia đình Laquson , nàng không mấy khó khăn thuyết phục ông ta gởi đến một chuyến lúa nữa , mặc dầu còn thiếu nợ Ông ta. Nàng gác máy và thở dài , nhẹ nhõm vì cái tên Laquson còn có uy tín.
- Mẹ à , con nói kẻo quên ...- Abbie quay lại , thấy mẹ đang đứng ở chậu rửa bát và gọt khoai tây- Một quang cảnh vẫn còn lạ mắt. Trước đây , khi mẹ nàng vào bếp để gọi là có , thì thường thường bà chỉ giám sát , sửa chỗ này một chút , chỗ kia một chút , chứ không nấu nướng bao giờ. Bây giờ , không còn người bếp để giám sát. Không còn ai ngoài Jackson , và y thì coi nấu ăn và dọn dẹp nhà cửa là việc không xứng đáng với mình , y chỉ giúp một cách bất đắc dĩ. Phần nặng nhọc nhất trong hai công việc đó bây giờ trút lên mẹ nàng- ...Bữa ăn tối nay có khách. Dobie Hix đến giúp chúng ta săn sóc ngựa , nên con mời anh ta ăn tối.
- Vậy thì mẹ sẽ gọt thêm khoai , và có lẽ làm thêm món rau khác nữa. Có lẽ thêm món su- Lơ... với nước sốt phó mát.
Abbie để mặc bà tính và trở về khu chuồng ngựa. Đã có Dobie giúp Ben cho ngựa ăn , nên Abbie bắt đầu dọn sạch mấy cái chuồng.
Tất cả cửa lớn và cửa cổ ở chuồng ngựa đều mở toang để thông gió , nhưng ngọn gío mát ban đêm không lọt vào nhiều. Abbie ngừng tay để chùi mồ hôi vã ra đầy mặt , rồi gác cây chĩa ngang trên cái xe cút kít , nàng nắm cần xe để đẩy nó qua chuồng kế tiếp.
- Để tôi làm thay cho cô , Abbie- Dobie bước tới sau lưng nàng
- Tôi làm lấy được mà- Hễ giở được nó lên cân bằng là bắt đầu lăn bánh , thì

tự nó sẽ lăn đi. Chỉ có việc cho nó bắt đầu lăn bánh. Nàng dồn sức đẩy nó. Nó mới nhích đi được vài phân , thì Dobie đã nắm lấy cần xe và đẩy nàng qua một bên.
- Nó quá nặng đối với cô- Anh ta đẩy nó nhẹ như không , qua chuồng kế bên.
- Chứ anh nghĩ ai đẩy nó đến tận đây ?- Abbie lẩm bẩm , nhưng vẫn để cho Dobie đẩy. Xe thì nặng , mà nàng đã mệt.
Nàng lơ đễnh đập một con ruồi bay vù vù quanh mặt nàng , rồi với tay cầm cái chĩa lên. Nàng không dám ngừng tay để nghỉ ngơi. Nàng sợ nếu làm vậy , nàng không thể hoạt động trở lại như chiếc xe cút kít.
- Tôi đi kiếm thêm cây chĩa và giúp cô một tay. Chúng ta sẽ dọn xong chuồng này trong một nửa thời gian thôi.
- Cám ơn , nhưng Ben đã ngỏ ý nhờ anh giúp ông ta một tay ở trại ngựa đực giống , khi nào ông ta làm xong ở kho cỏ khô. Con ngựa đực giống đã đá mấy tấm ván ở chuồng nó rớt ra. Ben nghĩ rằng còn vài ba tấm ván khác nữa đã bị long rồi.
Nàng sẽ vui sướng nếu đổi chỗ được và để Dobie dọn chuồng. Tiếc thay nàng không thạo về nghề mộc. Abbie biết rằng nếu đóng đinh , thì cầm chắc là nàng sẽ đóng trúng tay.
- Tôi sẽ đi sửa , và sưa? xong tôi sẽ trở lại phụ giúp cô.
- Cám ơn- Nàng lơ đểnh mỉm cười về phiá anh ta và xúc lên một đống phân ở ổ rơm lót cho ngựa trong chuồng , rồi trút nó vào xe cút kít.
Sau đó , nàng cứ thế mà làm như máy : xúc , nâng , trút , xúc , nâng , trút. Abbie không nghe tiếng Dobie đi ra cửa chuồng. Máy thu thanh đang phát ra một điệu nhạc đồng quê. Trong các trại , luôn luôn có gắn máy thu thanh và vặn âm nhạc để xoa dịu các con ngựa. Nhưng Abbie từ nãy đến giờ không còn nghe , nghĩ , cảm giác , ngửi thấy gì nữa. Như một người máy , nàng chỉ việc xúc , nâng , trút.
Nàng đang trút một đống phân lẫn cỏ dơ vào xe cút kít , thì thoáng thấy có một người đàn ông đứng tựa vào cưa? chuồng. Nàng xúc thêm một đống nữa thì nhận thức ra người đó là Mac Crea. Nàng đứng chết trân , tim muốn rụng. Nàng quay ra và nhìn kỹ để chắc chắn là mình không hoa mắt trông nhầm.
- Chào Abbie !- Giọng chàng êm như vuốt ve.
- Mac Crea !- Nàng bồn chồn , tim đập mạnh như ngựa phi. Nàng muốn run , và không thích như thế. Nàng không thích thấy mình ham muốn ai dữ đến vậy. Nàng sẽ dễ bị tấn công quá. Nàng cúi xuống làm tiếp , lần này theo nhịp độ chậm hơn.
Mac Crea ngắm nàng , như đã ngắm trong mấy phút vừa qua , kích thích bởi thân hình mềm mại cuả nàng , nhớ lại nó như thế nào khi cởi hết áp quần ,

nhớ lại khi nó kéo chàng vào và rút hết sinh lực trong người chàng. Cả tuần , hình ảnh cuả nàng còn vất vưởng trong chiếc toa xe của chàng. Nhìn vào đâu , chàng cũng thấy nàng- Trên cái ghế dài , bên cánh cửa , trước chậu rửa bát , và nhất là trên giường ngủ của chàng. Nghe điện thoại reo , nghe tiếng xe chạy đến , chàng luôn luôn tưởng là nàng
- Tôi không gặp cô cả tuần nay- Chàng nói
Tay nàng đưa cái chĩa qua trút vào xe cút kít chỉ hơi ngừng lại một giây. Nàng nhìn về phiá chàng và nói với giọng dè dặt :
- Anh biết tôi ở đâu nếu muốn tìm.
Mac Crea muốn bước tới gỡ mấy cọng rơm dính ở tóc nàng , nhưng biết rằng chàng sẽ không ngừng lại ở đó.
- Cuối cùng , tôi vỡ lẽ ra là cô không tiếp xúc lại với tôi.
- Đến lượt anh chứ- Nàng quay lại tìm phân ngựa để xúc- Nếu anh chỉ muốn có một đêm , thì tôi đeo đuổi anh làm gì , Mac Crea.
Kiêu hãnh quá , Mac Crea nghĩ thầm , nhưng chàng phục nàng ở chỗ đó. Abbie khác tất cả những người đàn bà mà chàng đã quen biết. Đến lượt chàng , nhưng đã không ai để cho chàng làm cả. Các cô ấy đã sắp đặt đê ngẫu nhiên gặp chàng hay kiếm cớ để tìm đến với chàng , hoặc gọi điện thoại. Abbie đã có cớ sẵn để làm vậy. Nàng có thế gặp chàng để đưa thêm một số tên. Nhưng nàng đã không làm vậy. Và chàng đến đây vì thế.
- Tôi không hề có ý định gặp lại cô- Chàng đã tự nhủ như vậy sau khi Abbie ra về tối đó. Chàng đã hưởng lạc thú bên nàng , nhưng việc đó đã rồi , và coi như chấm dứt. Trong tuần vừa qua chàng đã nói bao nhiêu lần với mình như vậy ? Cứ mỗi lần nhớ đến nàng thì chàng tự nhủ như vậy , và như thế là quá nhiều lần.
- Vậy tại sao anh tới đây ?- Nàng ngừng tay , lưng vẫn quay lại chàng , hai bàn tay đeo găng nắm chặt cái chiã , rồi nàng cười to- Đúng rồi , tôi quên là anh muốn tôi cho anh thêm mấy cái tên.
- Vâng , tôi muốn cái đó- Chàng không muốn cãi lại nàng , nhưng cũng không muốn nàng không dành hòan toàn sự chú ý cho chàng. Chàng bước tới hai bước dài , giựt cái chĩa ở tay nàng và quăng nó qua một bên , làm nàng sửng sốt , nhưng không cưỡng lại. Chàng cấu mấy đầu ngón tay vào hai cánh tay nàng , bắt nàng quay lại. Chàng lặng người nhìn trừng trừng vào nàng , nhìn sững nước da hồng hào , đôi môi mọng đỏ hé mở cuả nàng , và đôi mắt xanh vô tận.
- Nhưng đó không phải là lý do tôi có ở đây và cô thừa biết.
- Tôi biết ?- Nàng nói như thì thào , giọng nói trở nên dịu dàng và nồng ấm.

Hai Chị Em

Chương 14

Trong giây lát , chàng giận mình đã không ở nhà. Dính líu với nàng có ích lợi gì cho chàng. Ngay lúc này , chàng không thể để cho một cuộc dan díu làm chàng phân tâm. Chàng còn không có đủ thì giờ để vừa điều khiển công ty khoan dầu cuả mình , vừa hoàn tất việc mướn đất và tìm được người tài trợ để khoan thử một giếng dầu trên đất ấy , rồi bắt đầu khai thác thực thụ phương án thử nghiệm điện toán do chàng sáng chế. Mẹ kiếp , trong nghề chàng , chưa bao giờ chàng ở một chỗ nào lâu đến thế. Vì chàng chưa đạt đến mức có thể ngồi yên một chỗ mà điều khiển công việc từ sau bàn giấy. Chàng đã có kinh nghiệm rằng xa mặt cách lòng. Nhưng chàng đã không xua đuổi được hình ảnh Abbie ra khỏi đầu óc. Nàng không phải là một mối tình qua đêm , dù chàng muốn thừa nhận hay không.
- Đừng làm ra vẻ dằn dộn , Abbie. Cô thừa biết tôi sẽ đến.
- Tôi biết ...anh sẽ đến , nếu anh đã có đôi chút rung động.
Sự thành thật ấy làm chàng chưng hửng. Chàng đã chờ đợi nàng phủ nhận , chứ không phải là thẳng thắn thừa nhận đã dùng chiến thuật ấy. Nhưng có khi nào nàng không làm chàng ngạc nhiên ? Nàng sờ hai bàn tay lên hông chàng và cảm giác ấy làm chàng không còn tự chủ được nữa. Chàng nhấc nàng lên mấy phân cần thiết , áp miệng lên môi nàng , vừa nếm vừa nuốt , vừa cắn đôi môi mềm mại , để thỏa mãn sự thèm khát từ cả tuần nay.
Nhưng một cái hôn không có nghĩa lý gì đối với sự thèm khát ấy. Chàng ngừng hôn , và thấy mình thở gấp , rất khó khăn , toàn thân chàng cương lên quá đỗi.
Hai tay nàng ôm chặt chàng và đầu nàng tựa vào ngực chàng.
- Em dơ lắm.
- Tức cười thật , em không có mùi gì dơ dáy cả- Chàng ôm nàng sát vào lòng , áp sát mình nàng vào hông , để dịu bớt sự khó chịu ở phần bụng dưới cuả mình.
Nàng rên khe khẽ :
- Ồ , Mac Crea , em cũng muốn.
Nghe vậy , chàng không còn biết trời đất gì nữa; chàng cỡi đuôi vạt áo nàng ra và xoa tay lên da thịt nàng
- Đừng làm ở đây- Nàng yếu ớt phản đối , nhưng chàng làm ngơ và cắn nhè nhẹ lên cổ nàng. Nàng đẩy mạnh ngực chàng ra- Không- Lần này giọng nàng lớn hơn.

Tiếng giận dữ cuả một người đàn ông không biết từ đâu vang lên :
- Bỏ cô ta ra !
Mac Crea không để ý đến tiếng nói ấy , nhưng ai đó chộp cánh tay chàng và giựt chàng xoay mình lại. Chưa kịp nhìn rõ kẻ tấn công mình thì chàng đã nhận một cú đấm ngay mặt. Máu đánh lộn có sẵn nổi dậy tức thì , và Mac Crea hất đầu ra sau làm cú đấm trượt trên quai hàm chàng.
Người đàn ông tóc vàng đội mũ cao bồi móp mép vừa đấm đại vào chàng vừa kêu lên :
- Chạy đi , Abbie !
Mac Crea đưa một cánh tay lên đỡ nắm tay ấy và đấm trở lại vào bụng anh ta , nhưng đầu chàng đã bị quả đấm thứ ba , đấm trúng và hất mạnh về đằng sau. Nhưng cú đấm làm chàng rung chuyển không ngăn chận được chàng , nó chỉ làm tim chàng đập nhanh hơn và thúc đẩy máu huyết lưu thông nhanh hơn trong người chàng. Mắt chàng mời đi chỉ còn thấy có đối thủ. Chàng đấm vào bụng vào quai hàm , rồi một cú tay mặt vào đầu làm anh ta té ngửa ra sau , lưng dựa vào tường , mũ bay đi một nơi. Đầu trần anh ta chuồi người xuống , hai chân không đứng vững nữa , đầu óc choáng váng vì cú đấm. Mac Crea xấn tới. Chàng đã đánh lộn nhiều lần nên biết không nên ngừng tay khi đối thủ ngã xuống. Đây là lúc đánh cho y gục luôn để không còn đứng dậy được nữa. Bỗng nhiên Abbie chen vào cản chàng lại.
- Ngừng tay , Mac Crea ! - Nàng giận dữ quát to- Anh không thấy đã đánh thắng anh ta rồi sao ?
Chàng ngừng lại một lát , hít vô thật mạnh , để lấy lại hơi và thấy khỏe ra. Abbie quay qua ngồi phục xuống bên người đàn ông kia.
- Dobie , anh không việc gì chứ ?
- Không sao- Nhưng giọng anh ta có vẻ không chắc chắn là vậy. Mac Crea bắt đầu mỉm cười hài lòng , nhưng chợt nhăn mặt vì bắt đầu thấy rát ở bên trong môi bị rách , và liền sau đó thấy đau tay , vì đã đấm quá mạnh trúng mặt anh chàng kia. Mac Crea duỗi ra nắm vào hai bàn tay để hết bị cứng tay. Chàng bực tức thấy Abbie xun xoe bên anh chàng kia.
- Mẹ kiếp , tên nào vậy ?- Chàng đè mấy ngón tay lên môi bị tét , và đưa lưỡi rà xem nhiều ít thế nào , chàng nếm thấy mùi vị máu.
Người kia nhìn chàng như thể vừa chợt nhận ra Mac Crea còn ở đó. Anh ta chồm tới về phiá chàng , nhưng Abbie đẩy anh ta lui.
- Không sao cả , Dobie. Anh ấy ...là bạn- Người nàng gọi là Dobie buông tay , nhưng Mac Crea để ý thấy vẻ mặt cuả anh ta vẫn còn chống đối , và càng chống đối hơn , khi anh ta đứng dậy , gạt tay Abbie ra vì nàng muốn đỡ anh.
- Tôi xin giới thiệu với anh , đây là Mac Crea Quilder. Mac Crea , đây là Dobie Hix , láng giềng của tôi. Anh ấy qua đây giúp Ben và tôi lo cho bầy ngựa.

- Hix ,- Mac Crea gật đầu- Và người kia lẩm bẩm gì đó để đáp lại , nhưng không chìa tay ra trước.
Mac Crea để ý thấy Dobie liếc nhanh Abbie. Có lẽ mù mắt cũng thấy Dobie mê tít Abbie. Hay có lẽ vì chàng nhận ra các triệu chứng. Đúng lúc chàng tưởng Dobie sắp bỏ ra về chỉ còn lại chàng và nàng mà thôi , thì ông lão hiện ra ở cửa vào chuồng ngựa. Cặp mắt sắc cuả ông liếc qua một cái là hiểu hết mọi sự , nhưng vẻ mặt lầm lì của ông không biến đổi.
- Mẹ cô bảo chúng ta nên đi rửa ráy để ăn tối- Ông nói với Abbie.
- Cám ơn Ben- Rồi nàng quay qua Mac Crea. - Anh ở lại ăn tối với chúng tôi nhé !
Đây là dịp để khước từ và bỏ đi để tránh dính líu sâu hơn với nàng. Lương tri bảo chàng nên biến đi , nhưng miệng chàng lại nhận lời. Suốt đoạn đường dài đi vào nhà với Abbie và hai người đi theo nàng , Mac Crea tự nguyền ruả mình bằng đủ mọi danh từ.
Ngay khi bước vào nhà , nàng để mặc chàng ngồi đợi trong phòng khách. Chàng phải ngồi suốt mười lăm phút nghe Babs Laquson nói huyên thuyên không ra đâu vào đâu , trong khi cố tránh cặp mắt cuả Hix đang trừng trừng nhìn chàng.
Chàng vừa sửa soạn xin lỗi và rút lui thì Abbie đi xuống cầu thang để vào phòng khách , và hình ảnh nàng xua tan các ý nghĩ khác trong đầu óc chàng. Làn da mặt cuả nàng vừa cọ rửa tươi mát , và mái tóc ướt vuốt ra sau , tết lại thành một cái búi , được các lọn tóc quăn hai bên màng tang và ở cổ làm cho bớt đơn điệu. Nàng đã thay vào một chiếc áo dài bằng vải đơn sơ , màu xanh lục tươi , có một hàng nút trắng chạy dọc xuống từ cái cổ áo hình chữ V. Nàng đi ngang qua chàng , toa? ra một mùi thơm xà phòng và nước hoa khêu gợi. Mac Crea nhìn theo nàng , chăm chăm vào hai vú nàng đi lên dưới lớp vải cái áo bó sát người.
Chàng ở lại.. Nàng ngồi cạnh chàng ở bàn ăn , hai ghế kéo lại gần nhau , bắp vế nàng chạm vào bắp vế chàng. Đó ắt hẳn là bữa ăn lâu nhất mà Mac Crea đã trải qua , trong suốt thời gian ấy chàng đã cố gắng tham dự vào cuộc nói chuyện với mọi người.
- Không , cám ơn- Mac Crea từ chối tách cà phê thứ hai Babs Laquson cố mời chàng , và đẩy ghế đứng dậy- Thức ăn ngon lắm- Thật ngon ! Thành thật mà nói , tôi e rằng phải đi bộ một ít cho tiêu. Đi với tôi không , Abbie ?
- Cám ơn- Abbie nắm tay chàng. Chàng bắt đầu đi ra cửa sau , nhưng nàng dừng lại cạnh ghế Ben- Chúng tôi sẽ ghé coi con ngựa mới đẻ.
Ben gật đầu , rồi liếc Dobie đang có vẻ mặt ủ rũ khi cửa đóng lại sau lưng hai người. Ông thích người láng giềng cuả mình. Dobie Hix là một người chân thật , chịu khó làm lụng , thờ kính Chúa , nhưng Ben biết anh ta không có ý chí đủ mạnh để đối phó với một người đàn bà sống động và cứng đầu

như Abbie. Anh ta có thừa sự dịu dàng mà thiếu sự cương quyết. Nàng sẽ chà đạp lên anh ta.
Còn cái anh chàng Mac Crea Quilder này , thì Ben chưa biết chắc lắm. Ông mới gặp chàng ta vài lần , thế nhưng đã cảm thấy chàng ta có tính bốc đồng. Chàng ta dễ bị các cái khác lôi cuốn. Abbie cần có một người nào cương nghị và đáng tin cậy không quên bổn phận là phải dịu dàng và tin cậy vào người ấy. Anh chàng này cương nghị đấy , nhưng Ben tự hỏi chàng ta sẽ còn ở quanh đây bao lâu.
- Tôi cũng ra ngoài một lát cho mát- Dobie Hix đột ngột đứng dậy và đi ra cửa. Anh ta lấy cái nón ở móc , và dừng lại , nói :- Bửa ăn rất ngon , bà Laquson ạ. Xin cảm ơn bà.
- Không có chi , Dobie.
Ben không biết chắc Dobie có muốn bị bầm dập thêm hay không , nên cũng đẩy ghế lui. Ông nói :
- Tôi đi với anh , Dobie.
Ông đi theo Dobie ra hàng ba và đứng với anh ta trên bậc đầu tam cấp. Mặt trời đã lặn , ánh trăng chiếu sáng mặt đất- Và cặp trai gái đang đi sát vào nhau ở khoảng trống. Dobie nhìn trừng trừng vào họ , và nóng nảy đập cái mũ lên chân phành phạch. Anh nói :
- Có lẽ tôi nói thế này không phải chỗ , nhưng Ben ạ , tôi không ưa y.
Anh ta đội mũ lên. Ben tự hỏi Dobie có thấy chăng cặp kia đang đi về căn nhà phụ làm văn phòng chứ không phải về phía trại ngựa , ở đó có con ngựa mới đẻ đang bệnh. Ben nói :
- Cô ấy lớn rồi.
- Phải , tôi cũng nghĩ vậy. Có lẽ tôi nên về nhà. Hẹn gặp lại ông sáng mai.
- Chúc anh ngủ ngon , Dobie.
Vào trong căn nhà tối , Mac Crea định ôm Abbie , nhưng nàng tránh và cầm tay chàng kéo vào bên trong còn tối hơn. Chàng bất đắc dĩ phải đi theo.
- Ta đi đâu thế này ?
- Đây- Nắm cửa quay , chốt cài bật ra đánh cách , và chàng ngửi thấy mùi da thuộc- Đây là văn phòng riêng cuả cha tôi ngày trước- Nàng dẫn chàng vào , rồi buông tay chàng ra , nói :- Chờ ở đó.
Nàng đi vào phòng. Có tiếng cách và ánh sáng dịu dàng ở một cây đèn bàn có chụp màu xanh lục toa? ra khắp phòng. Chàng liếc quanh và thấy cái bàn giống với chiếc ghế xoay , các bức vách lát gỗ treo đầy ảnh và cúp , một cái ghế nệm dài bọc da , trên đó có mấy cái gối có vẻ để không và mời mọc. Chàng nhìn Abbie dưới ánh đèn chiếu vào lưng , và nhìn lướt qua các huy chương , các cúp ở bức vách gần chàng.
- Nhiều nhỉ !- Chàng khẽ nói.
- Phải. Đa số do tôi đoạt được , ở các hạng tài tử.

- Chắc là cô cưỡi ngựa cừ lắm.
- Tôi có thể cưỡi những con ngựa hay nhất- Nụ cười mỉm đi theo câu nói làm nó có ý nghĩa khác.
- Tôi đã khám phá ra như thế.
- Cửa có khoá đấy.
Mac Crea đóng cửa sau lưng chàng và khóa lại. Lần này họ không còn sợ bị láng giềng hay ai phá đám nữa. Nàng vẫn đứng trước bàn giấy khi chàng quay mặt lại. Chàng bước tới gần nàng , ngừng một lát , rồi đưa hai bàn tay xoa vuốt hai vai trần cuả nàng , lên đến cổ , rồi áp vào hai má nàng. Chàng cúi xuống hôn nàng , cắn nhè nhẹ từng cái vào đôi môi nàng và nghe thấy tim nàng đập nhanh , cho đến khi chàng ngẩng lên lấy hơi , và run rẩy toàn thân. Nàng nhìn vào mắt chàng , và chàng có cảm tưởng nàng nhìn suốt cả tâm hồn cuả chàng.
- Em có cặp mắt xanh nhất trần gian- Chàng hôn lên hai khoé mắt , làm nàng nhắm lại , và hai bàn tay chàng xoa vuốt chỗ trũng giữa hai bả vai nàng. Thấy ngực nàng phập phồng , chàng dòm vào cái khe giữa hai vú , và trong phút chốc mấy ngón tay chàng đã đặt lên đó.
- Đừng , để em- Nàng chận tay chàng trước khi chàng cởi nút áo , và bước lui một tí.
Mac Crea định phản đối nhưng thôi và nhìn nàng làm. Bên dưới áo nàng không đeo nịt vú. Không mặc gì hết. Cái áo tụt xuống sàn , và nàng đứng trần truồng trước mặt chàng , dưới ánh đèn mát dịu.
Chàng chửi thề một tiếng và nàng cười lớn. Rồi chàng ôm nàng , và sau đó mọi việc không còn rõ rệt.
Họ nằm sát vào nhau sau đó như sắp muỗng , vì chiếc ghế nệm quá chật. Chàng cảm thấy tê ở tay kê làm gối dưới đầu nàng , nhưng chàng nằm yên. Chàng chẳng muốn rời khỏi nàng chút nào.
Chàng cau mày , lơ đễnh nhìn vào mái tóc bị rối cuả nàng , mấy sợi đen đã tung ra khỏi bím. Chàng cố phân tích các cảm xúc cuả mình và hiểu được lý do tại sao với nàng mọi việc đều khác hẳn. Đúng , Abbie đã rán sức làm chàng vừa lòng , nhưng các người đàn bà khác cũng làm vậy , và đạt được kết quả. Vậy thì nàng đã cho chàng cái gì mà các người đàn bà khác không cho , hay không có thể cho ? Có lẽ là cái cách nàng làm tình với chàng không đơn thuần là thể xác , mà trong đó nàng để hết tất cả cảm xúc , tất cả sự đam mê cuả nàng. Nàng dâng hiến tất cả cho chàng- Tất cả các bộ phận cuả nàng. Nhưng trong cuộc sống hiện nay cuả chàng , không có chỗ cho một người vợ và gia đình.
Hôn nhân ! Chúa ơi , có thật chàng nghĩ tới cưới nàng chăng ? Chàng nén sửng sốt , và có cảm giác Abbie cà má lên tay chàng như con mèo đang gù.
- Sau đám tang ba em , em hay đến đây để suy tư. Trước ngày đó , em không

biết ông có một cô con gái khác. Suốt bao nhiêu năm , em đã nghĩ rằng em là con gái duy nhất. Thật là một điều khó chấp nhận đối với em. Bây giờ vẫn còn ông ...thì có lẽ ông thương cô ta hơn- Nàng nói giọng mơ màng.
- Làm sao em biết được điều đó ?
- Em biết. Anh đã thấy cô ta , Mac Crea , anh đã thấy Rachel. Anh biết em giống cô ta đến chừng nào- Chàng ngạc nhiên vì lối đặt câu cuả nàng : "Em giống cô ta" chứ không nói "cô ta giống em".
- Mỗi lần ba em nhìn em , ông thấy cô ta. Anh có vậy không ?
- Không- Khi nàng nhắc tới , chàng mới chợt nhớ ra rằng , chàng đã quên , không để ý là nàng có một người chị em khác mẹ , nói chi đến sự hai người giống nhau.
Abbie xoay người lại để nhìn chàng , và Mac Crea đổi tư thế nằm ngửa để bớt tê tay , chàng kéo Abbie nằm một phần lên ngực chàng , trong khi vẻ mặt cuả nàng nồng nàn , trìu mến. Chàng không muốn để ý tới vẻ mặt đó , cũng như để ý tới hai vú no tròn đang thòng xuống trước mặt chàng.
- Em vui , vì chúng mình đã làm tình ở đây , Mac Crea ạ- Nàng cúi xuống hôn chàng , đôi môi mềm mại , hơi thở mát rượi. Chàng thấy mình lại cương lên , và cố gắng dùng ý chí chận đứng lại- Từ nay mỗi khi đến đây , em sẽ nhớ hôm nay. Em sẽ nhớ đã sung sướng như thế nào- Nàng tựa đầu lên vai chàng , áp chặt đôi vú lên ngực chàng.
- Abbie- Chàng biết chàng muốn tiếp tục gặp nàng. Nhưng nếu có bao giờ phải chọn giữa tương lai công cuộc kinh doanh cuả chàng và Abbie , chàng biết chắc chắn nàng sẽ bị thua. Chàng không muốn hy sinh các cao vọng , các ước mơ- Cuộc sống cuả chàng- Cho nàng. Nàng sẽ hiến dâng và chàng chỉ thụ hưởng. Phải hay trái không biết , nhưng nó sẽ như vậy. Nhưng chưa cần thiết phải chọn. Có lẽ sẽ không bao giờ.
Nàng kêu lên một tiếng phản đối và rút sát hơn vào chàng.
- Em biết là trễ , và sáng mai phải thức dậy sớm , nhưng em ước mong chúng ta có thể ở đây suốt đêm.
- Tuần tới đây em sẽ làm gì ?
- Lane có hẹn đến. Hy vọng rằng ông ta sẽ thu xếp xong các vụ di sản lộn xộn cuả ba em- Tâm trạng nàng đã thay đổi. Mac Crea cảm thấy nàng bồn chồn.
- Đó là ban ngày. Còn ban đêm thì sao ? Em rảnh không ?
- Không , em bận lắm- Nàng ngồi dậy , mỉm cười chế giễu chàng.
- Bây giờ có bận không ?- Sự thay đổi về đề tài và nhịp độ thay đổi như chớp cuả nàng làm chàng luôn luôn cảnh giác. Nàng kích thích chàng cả về lý trí lẫn thể xác.
- Bận. Và anh đừng bao giờ quên- Nàng lượm quần áo chàng lên và liệng cho chàng.

Hai Chị Em

Chương 15

Song Lane Canphield đến cuối tuần mới tới River Bend. Lúc này ông đang ngồi trong phòng khách , thì Abbie lại cảm thấy bức rứt , căng thẳng. Nàng không biết buổi họp cuả ông sẽ đem lại kết quả gì , nhưng phải có. Sự chờ đợi và bất định kèm theo làm mọi người đều quá căng.
Ngồi nghe mẹ nói huyên thuyên đóng vai chủ , nàng muốn thét lên để bà thôi nói , nhưng không thể làm vậy. Cả buổi sáng , mẹ nàng đã vui vẻ quá đỗi , nên Abbie sợ đến lúc bà sẽ bị thất vọng , mà chắc là vậy. Abbie để ý thấy Lane không động đến tách cà phê hay đĩa bánh hạt dẻ. Abbie khó tin là ông không đói và cũng không khát.
- Nào , Lane , anh muốn nói với chúng tôi chuyện gì thế ?- Babs mỉm cười và nhấp một ngụm cà phê , dửng dưng trước sự căng thẳng đang làm cho ruột gan cuả Abbie thắt lại từng chỗ.
- Bất hạnh thay , chuyện tôi sẽ nói với chị và cháu , không hay- Lane bắt đầu , và đặt cả đĩa lẫn tách cà phê xuống trên cái bàn để ở cuối ghế nệm dài.
- Bác định nói gì ?- Abbie hỏi- Tài sản cuả ba cháu để lại bị sai áp vì có tranh chấp chăng ?- Suốt từ mấy lâu nay , nàng nghi ngờ Rachel có lẽ sẽ tranh chấp phản kháng chúc thư và đòi chia một phần gia sản. Việc đó bây giờ đang xảy ra. Abbie chắc hẳn là vậy.
- Không , không có chuyện đó.
- Vậy thì chuyện gì ?
- Phải mất nhiều thì giờ để biết chính xác tình hình tài chánh cuả di sản như thế nào. Và tôi e rằng nó tệ hơn là tôi đã tưởng trước đây.
- Bác muốn nói gì ?
- Tôi chắc cháu biết rằng Dean bán công ty cuả ông cụ , ông có được một số tiền lớn.
- Mười hai triệu đô la- Abbie còn nhớ.
- Các thuế má , hoa hồng và nhiều chi phí khác đã phải đài thọ trên số tiền ấy , nên Dean thực sự đã thu vào ít hơn số đó. Trong những năm sau , ông đã tiêu thâm vào đó thường xuyên. Tuy ông đã vay tiền để xây cất mở mang River Benđ Những chuồng ngựa mới , v.v... - Việc gây giống ngựa , và tham dự các cuộc thi đua ngựa đẹp , đã thực sự bắt Dean phải rút bớt tiền mặt hoài. Văn phòng luật sư cuả ông cũng bị lỗ thường xuyên. Cộng thêm một số nghiệp vụ đầu tư không khôn ngoan và một mức sống đặc biệt rất cao , và ...- Ông ngừng lại , như thật sự không muốn nói hết.

- Bác muốn nói rằng không còn tiền nữa hay sao ?- Abbie hỏi , hy vọng không đúng như vậy.
- Tôi muốn nói Dean còn thiếu nợ rất nhiều. Các kỳ trả tiền cầm nhà đất cho nhà băng đã báo hạn. Còn thiếu tiền thuế nhà đất. Hầu như không có một nguồn thu nhập nào.
- Bác muốn nói chúng tôi hết tiền ?
- Tôi rất tiếc. Nhưng tài sản phải bán đi để trả nợ.
- Cái gì phải bán đi ? Ngựa chăng ? Hay bán bớt đất ? Bác không muốn nói chúng tôi phải bán River Bend chứ ?
- Tôi e rằng phải vậy.
- Không !- Abbie không tin nổi. Nàng nhìn mẹ. Babs tái mặt- Mẹ Ơi !- Nàng không còn biết nói gì với mẹ.
- Tình hình xấu đến vậy sao Lane ?- Babs lo lắng nhìn Lane.
- Vâng , Babs- Vẻ mặt ông đầy buồn rầu hối tiếc , ông tránh mắt bà- Chị biết tôi sẵn sàng giúp đỡ nếu có thể.
- Tôi biết- Babs thất vọng đáp.
Abbie không thể tin là việc đó có thật. Tình hình không thể tồi tệ đến vậy. Nhưng sau khi đã nghe Lane dẫn chứng và trình bày bằng thứ ngôn ngữ cuả kinh doanh và tài chánh , Abbie chỉ hiểu một điều là Lane đang nói rằng họ phải bán ngôi nhà duy nhất cuả họ , bầy ngựa Ả Rập mà nàng rất yêu , bán cái nơi họ đang sống.
Mọi thứ quen thuộc , mà nàng đã mến yêu , sẽ phải đem bán đấu giá. River Bend phải bị đem bán , ngôi nhà đã thuộc về dòng họ nàng từ bao thế hệ. Đó là cuộc sống cuả nàng mà Lane đang nói đến bằng giọng nói dửng dưng. Ông không thấy điều đó sao ? Nàng lặng người và choáng váng khi nghe ông nói , không còn suy nghĩ gì được , những câu hỏi không ngớt quay cuồng trong đầu nàng.
Họ sẽ ra sao ? Ben sẽ ra sao ? Họ sẽ ở đâu ? Sẽ làm gì ? Nàng sẽ tìm đâu ra việc làm ? Làm gì ? Họ tìm đâu ra tiền để ăn ? Họ làm sao dọn tất cả đồ đạc khi chưa biết đi đâu ? Tại sao có chuyện này ? Sao ba nàng có thể gây ra cho họ tình cảnh này ? Sao ông có thể gây cho mẹ nàng như vậy ?
Nhưng Lane không trả lời mà nói tiếp , và bây giờ ông dùng đến câu "có thể còn dư lại một số tiền sau khi trả hết cho các chủ nợ" Ông nói bằng một giọng rất bình tĩnh và thực tế , nên chuyện đó có vẻ như không có thật. Không thể xảy ra chuyện này cho họ. Không thể có.
- Chị đừng lo gì cả , Babs ạ. Tôi sẽ lo tất cả những chi tiết. Sẽ có người đến đây trong vài ngày nữa , để liệt kê tất cả các thứ , và ước tính giá phải chăng cuả chúng. Tôi hứa với chị , chúng tôi sẽ bán với giá cao nhất có thể.
- Hứa ! Làm sao bác có thể hứa gì ? Làm sao bác có thể ngồi yên ở đó và bảo chúng tôi đừng lo ? Đâu phải nhà cuả bác sắp bị bán ? Đâu phải thế giới

cuả bác bị đảo lộn từ trên xuống.
- Abbie ! - Mẹ nàng sửng sốt.
- Con không cần , mẹ ạ. Chúng ta sắp mất tất cả , thế mà bác ấy cứ bảo chúng ta đừng lo gì cả ! Con thì con lo chứ sao lại không !- Nàng không chịu nổi nữa , và bỏ đi ra ngoài.
Nước mắt nóng bỏng trào lên trong khi nàng chạy xuống khu chuồng ngựa. Nàng chỉ biết mỗi một điều là phải bỏ đi để suy nghĩ- Một mình , xa bất cứ ai , và bất cứ điều gì. Nàng chộp lấy một bộ nịt đầu ngựa ở vách phòng kho , và chạy xuống chuồng , các câu hỏi động thình thịch trong đầu , và hoảng sợ trước hoàn cảnh tuyệt vọng và vô định. Nàng phải tìm ra ở đâu đó một câu trả lời , một giải pháp , một lối thoát. Đây là một sự sai lầm , một sai lầm đáng sợ.
Tay nàng vẫn khéo léo và vững chắc trong lúc cuồng loạn này , khi nàng hấp tấp đóng bộ dây nịt lên đầu trắng như bạc cuả con ngựa cái nhỏ cuả nàng , và dẫn nó ra ngoài chuồng. Nàng móc dây cương vào trên cái cổ cong cuả nó , nắm bờm nó và giật cương , nàng bắt nó quay về phiá cổng và hướng ra đồng cỏ bao la đằng sau.
Nàng mơ hồ thấy Ben chạy đến và kêu lên.
- Abbie , cô làm gì vậy ? Cô cưỡi con ngựa cái con ấy đi đâu thế ? Trở lui ! Nó còn nhỏ quá !- Nàng chẳng nghe gì cả. Chỉ là những tiếng nói , chúng không còn tác dụng gì nữa trên nhu cầu cuả nàng , nàng muốn chạy thật nhanh và thật xa. nàng mở cổng ra bằng cách nào cũng chả biết. Mấy phút trước đó , nó còn ngăn cản nàng , phút sau đồng cỏ đã hiện ra trước mắt nạng Nàng thúc ngựa phi nước đại , quất roi tới tấp lên mặt nó mà không để ý. Con ngựa cái con ngạc nhiên nhảy chồm lên về phiá trước và sải nhanh. Tất cả mọi thứ đều mờ cả trước mắt Abbie. Các con ngựa sửng sốt dạt ra hai bên đường , các thân cây đứng bất động , và dòng nước trong con suối chảy ra sông Brazos. Nàng không thấy gì cả ngoài hai tai ngựa chổng lên trước mặt nàng , không cảm thấy gì ngoài ngọn gió đang thổi tung mái tóc dài cuả nàng , và không nghe gì cả ngoài tiếng vó ngựa đồm độp. Nhanh nữa , người ngựa càng chạy nhanh nữa.
Con ngựa cái bỗng vấp , và chùn chân lại , hất Abbie về phiá trước. Abbie ôm chặt cổ ngựa , cố giữ cho khỏi ngã nhào , và đụng vào bọt mép ướt và sền sệt của con ngựa , đến đó nàng mới nhận thức được hành động cuả nạng Nàng gò cương và từ từ thắng ngựa đã bở hơi , cho nó chạy chậm lại , và ngừng hẳn; nàng vội vàng tụt xuống khỏi mình ngựa , tay vẫn cầm dây cương.
- Nghỉ đi , con , nghỉ đi , Tiểu Giang Phong. Bây giờ không sao nữa- Abbie cố trấn an con ngựa đang chạy qua một bên để tránh nàng , hai lỗ mũi đen ngòm cuả nó hếnh to để lộ màu đỏ bên trong; hai hông dày lông xám phập

phồng lên xuống , lớp da đen bên dưới lông trắng ở cổ ướt đẫm.
Có tiếng vó ngựa vang lên đằng sau nàng. Abbie quay lại và thấy Ben đang cưỡi con ngựa thiến già chạy đến. Ông xuống ngựa , mặt hầm hầm , bước tới bên nàng
- Cô tưởng cô làm gì đấy , Abigail Laquson ?- Nhưng mắt ông đã chú mục vào con ngựa cái nhỏ tuổi- Cô muốn phá hỏng con ngựa này sao ? Nó còn nhỏ quá làm sao chạy dữ như vậy được !
- Tôi xin lỗi , Ben- Nàng lo lắng theo dõi , trong khi ông đưa bàn tay đầy kinh nghiệm sờ từ trên xuống dưới bốn chân mảnh dẻ cuả con ngựa , vừa nói như ru nó bằng tiếng Ba Lan. Khi ông đứng thẳng lên , Abbie nhìn vẻ mặt nghiêm khắc cuả ông.
- Con Tiểu Giang Phong không sao chứ ?
- A , bây giờ cô đâm lo- Ông chán nản xì ra mấy tiếng - Sao trước đây không lo ?
- Tôi rất tiếc. Tôi đã không suy nghĩ
- Có chứ , cô có suy nghĩ. Cô chỉ suy nghĩ tới cô , luôn luôn , khi cô nổi nóng và bị chạm tự ái , cô làm cho một ai khác phải khổ vì cô. Đối với cô , cái đó không quan trọng. Miễn là cô cảm thấy khỏe khoắn hơn là đủ. Cô không xứng đáng được có một con ngựa cái như con này.
- Có lẽ tôi không xứng đáng thật- Cổ họng nàng nghẹn lại- Nhưng nó là cuả tôi. Nó thuộc về tôi- Nàng ôm choàng cổ con ngựa đang run rẩy , không còn cầm được nước mắt. Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng trên má nàng
- Con Tiểu Giang Phong không sao cả chứ Ben ?
- Không sao- Ông hơi dịu bớt- Tôi không thấy gì cả. May là cô không nặng lắm. Xương cuả con ngựa hai tuổi chưa hết tăng trưởng. Cô biết điều đọ Chỉ cưỡi chúng những đoạn ngắn thôi. Không thể cho chúng chạy đua quanh đồng cỏ.
- Tôi biết.
- Cô dẫn bộ nó về chuồng. Không được cưỡi nó. Và cô phải chà nó thật kỹ. Ông đang lên lớp nàng như thể nàng mới lên mười bốn và không biết gì hơn- Không biết chăm sóc ngựa. Nhưng vừa chớm nổi nóng , nàng đã nguội ngay , và phải thừa nhận rằng , hành động cuả nàng vừa rồi cho thấy nàng không biết chăm sóc ngựa.
Nàng rầu rĩ cầm dây cương , và quay người lại dẫn con ngựa cái nhỏ về chuồng. Thế nhưng , khi nàng nhìn ra đồng cỏ và thấy các con ngựa mà nàng đã biết từ khi chúng mới đẻ , dòng suối nơi nàng đã chơi đùa khi còn bé , và những cây mà nàng đã trèo lên , một cảm giác mất mát tràn ngập trong lòng nàng. Không lâu nữa , nàng phải từ bỏ các thứ đó , nàng nhận thức như vậy- Từ bỏ mọi thứ mà nàng đã biết từ thuở nào và coi như là đương nhiên. Để đi đâu ? Và làm gì ? Chuyện này dường như không thật.

- Tại sao khóc , nói nghe coi ?- Ben hỏi.
- Chúng tôi phải bán hết. Khi chết , ba tôi mắc nợ quá nhiều người. Không còn tiền để trả nợ. Tất cả phải bán để trả các chủ nợ- Tất cả , kể cả chúng ta.
- Thiệt vậy sao ?- Ông cau mặt.
Abbie gật đầu.
- Lane vừa nói cho chúng tôi hay khi ông đến đây. Chúng tôi khánh tận. Tôi đã biết chúng tôi có những vấn đề , nhưng không khi nào nghĩ rằng... không khi nào mơ rằng tình hình tồi tệ đến vậy- Nàng nhìn Ben , người cùng nàng vượt qua những cơn bão tố trước đây , và giúp nàng có thêm nghị lực. - Chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng tôi ? Cho chú ? Tôi không có chú , nhưng coi chú là chú tôi thực sự. Không có chú tôi sẽ làm sao ?
- Con nít !- Ông quàng tay ôm nàng. Abbie muốn khóc thêm chút nữa , nhưng bây giờ không khóc được. Lần này cả ông cũng không trấn an được nạng Mọi chuyện sẽ không yên ổn trở lại- Tội nghiệp mẹ cô !- Ông nói- Thật là đáng sợ cho bà.
- Mẹ !- Nàng thậm chí đã không tính đến tác động cuả những tin ấy đối với mẹ nàng như thế nào. Sự choáng váng cuả nàng đã quá mạnh. Nàng mơ hồ nhận thức rằng , điều này có nghĩa là mẹ nàng chỉ còn có nàng để dựa vào. Nàng không những sẽ phải tự lo cho mình , mà còn phải lo cho mẹ. Thật bất công , nhưng có ai nói đời sống là công bằng bao giờ. - River Bend , bầy ngựa , tất cả đều bị đưa ra bán. Tât cả ngoại trừ Tiểu Giang Phong. Nó là cuả tôi- Nàng giằng ra khỏi tay Ben và quay sang con ngựa cái nhỏ.
- Nó sẽ là một con ngựa cái tốt , để gây giống một đàn ngựa mới.
- Đừng nói nữa , Ben.- Abbie suýt ngộp thở vì cuống họng có cục- Giờ này không còn là lúc mơ màng viễn vông. Ngay bây giờ tôi phải lo làm sao tìm được một mái nhà để chúng ta trú ẩn và thức ăn để sống. Và lo cho mẹ tôi. Tôi phải lo lắng vì mẹ tôi nữa.
Babs đè các đầu ngón tay lên tĩnh mạch ở thái dương đang đập mạnh , rồi bỏ tay xuống nặng nề đứng dậy. Tự nhiên bà muốn quên đi tất cả những gì Lane đã nói , và cố tin rằng tình hình không tồi tệ đến như ông đã mô tả. Nhưng bà không thể. Lần này thì không. Không còn ai để làm cho tình hình sáng sủa lại cho ba- Không còn Dean , không còn R.D. Không còn ai ngoài Abbie.
Nghe tiếng cửa trước mở , Babs quay lại , và nhận ra tiếng chân quen thuộc cuả Abbie. Nhưng Abbie đi qua phòng khách và bắt đầu bước lên cầu thang.
- Abbie- Babs gọi theo , và nghe tiếng chân ngập ngừng bước trở lui.
Rồi Abbie hiện ra ở cửa vòm , có vẻ mệt mỏi và xơ xác , mặt mày cau có.
- Mẹ lo cho con quá. Hồi nãy con có vẻ bực tức lắm. Mẹ muốn chắc chắn là con không sao cả.
- Không sao cả , mẹ ạ. Con không tin được chúng ta phải bán River Bend.

Đây là nhà cuả chúng ta. Nếu chúng ta bán tất cả ngựa và tất cả đất đai , trừ một miếng nhỏ trên đó có nhà , tại sao còn chưa đủ ?
- Con không nhớ sao , Lane đã cắt nghĩa vì khoản tiền cầm nhà rất lớn ?
- Phải có cách nào đó để chúng ta giữ được ngôi nhà cuả chúng ta. Sao ba con có thể hại mẹ con chúng ta như vậy , hở mẹ ? Con không hiểu được. Bộ Ông thù ghét chúng ta lắm sao ?
Babs thở một hơi thật gấp. Suốt bao nhiêu năm bà không hề nghi ngờ rằng Abbie cũng cảm thấy không được cha yêu. Sao bà lại biết quá ít về cảm nghĩ cuả con gái như vậy ? Bà muốn an ủi con , nhưng không biết bằng cách nào.
- Như Lane đã nói , mẹ tin rằng nếu ba con còn sống , ông có thể huy động được tiền để trả hết nợ. Theo cách cuả ông , ông cũng đã quan tâm đến chúng ta.
Bà không nói "yêu thương". Nếu Dean có bao giờ yêu bà , thì tình yêu ấy đã chết từ lâu , ông đã ở với bà là vì bổn phận , vì cảm thấy có tội , và có lẽ , vì thương hại. Babs chưa bao giờ tự hỏi Dean có yêu thương Abbie không. Bà chỉ coi như là có. Nếu không , thì bà là người đáng trách. Ông không yêu bà , cho nên , có lẽ ông không thể yêu đứa con cuả bà. Nhưng nhai lại quá khứ phỏng có ích gì. Babs biết rằng bây giờ bà phải nghĩ đến Abbie.
- Còn cái nhà này , thì ngày nào đó con cũng sẽ rời bỏ nó , Abbie ạ , khi con gặp một người đàn ông con yêu và muốn ở trọn đời với nhau. Con sẽ lấy chồng và dọn đi ở nơi khác ...ở một cái nhà riêng cuả con , như con đã làm với Christopher. Không phải như là con sẽ ở suốt đời tại nhà này , nếu chuyện này không xảy ra.
- Nhưng mẹ thì vậy. Mẹ sẽ ra sao ? Mẹ yêu ngôi nhà này. Màn cửa , giấy dán tường , các đồ đạc trang trí- Tất cả đều do tay mẹ chọn. Ngôi nhà này là cuả mẹ. Làm sao mẹ có thể rời bỏ nó ?
- Thật sự mẹ không cần. Sau khi ông nội con chết , ở đây mẹ chỉ thấy cô đơn. Mẹ không muốn sống giữa một khung cảnh nó nhắc nhở mẹ điều đó suốt đời.
- Mẹ , mẹ không nói thật đấy chứ ?
- Mẹ nói thật đấy. Ngôi nhà này đã cũ , nhiều gió lòn , khó sưởi ấm trong mùa đông và không thể làm mát trong mùa hè. Nó luôn luôn ướt tồi tệ. Hệ thống ống nước xấu và các cửa sổ thì gỗ dãn nở nên khó mở.
- Nhưng ...rồi chúng ta đi ở đâu ? Chúng ta sẽ làm gì ?
- Mẹ không biết nữa. Mọi việc rồi sẽ tự nó êm xuôi. Luôn luôn như vậy.
- Con muốn tin như vậy.
Nhưngn Abbie không lạc quan như mẹ. Không thể búng tay một cái là có ngay việc làm và chỗ ở. Nàng sẽ phải đi kiếm việc , kiếm nhà ...và đồng thời duy trì hoạt động cuả trại , giữ ngựa ở trong tình trạng tốt để bán và sửa soạn cho cuộc bán đấu giá. Mọi thứ phải ở trong tình trạng tối hảo mới mong

được gía cao.
Nhà hàng chuyên bán bít tết yên tĩnh lạ lùng khi Rachel bước vào. Cô ngừng lại , liếc quanh các bàn trải khăn trắng và các ghế trống trong khu dọn ăn tối. Có tiếng rì rầm từ phòng đợi kế bên vọng qua. Rachel ngần ngừ nhìn khung cửa đi qua quầy rượu.
Cô biết đã đến sớm trong buổi hẹn ăn tối nay với Lane , nhưng vì không biết sẽ mất bao lâu để tìm ra địa điểm cuả nhà hàng này. Vì Houston không có luật lệ khoanh vùng , nên cô khám phá ra rằng , các nhà hàng , và nhiều cơ sở kinh doanh khác cũng vậy , có thể nằm lọt trong một khu nhà ở.
Tuy đã không thấy xe hơi cuả Lane đậu bên ngoài , cô cũng muốn nhìn vào phòng đợi để xem ông có ở đó không. Cô đi qua phòng ấy , và suýt nữa va vào một người đàn ông từ trong đó bước ra. Hai tay anh ta đưa lên nắm hai tay cô giữ lại.
- Xin lỗi cô. Tôi e rằng tôi đi mà không thấy đường.
- Không , do lỗi cuả tôi.
Bối rối , cô thụt lùi một bước , và nhìn nhanh anh ta. Anh ta mặc quần jean đen , áo sơ mi trắng hở cổ , và trước đó đội cái nón cao bồi , kéo sát xuống trên mái tóc quăn màu nâu nhạt. Trẻ và điển trai , anh ta bước qua một bên để nhường đường , mắt lướt nhìn cái áo len màu ngọc thạch cô đang mặc.
Rachel ngượng nghịu bước qua để vào phòng đợi gần như tối om , tránh nhìn cặp mắt màu nâu đỏ cuả anh ta đang lóe ra một tia chú ý.
Hai người đàn ông đứng bên quầy rượu và một người ở cái bàn phiá trong. Không ai là Lane cả. Thấy họ nhìn , Rachel không dám chờ ở đó như đã nghĩ. Cô rút lui ra ngoài.
Người thanh niên đi nón cao bồi bước ra từ cửa thông qua nhà bếp. Rachel lại thấy anh ta để ý đến cô , khi thấy cô đứng ở cửa vào phòng ăn. Đóan rằng anh ta làm việc ở đây , cô lấy can đảm bước tới gần anh.
- Xin lỗi ông , nhưng ...tôi ngồi chờ ở một cái bàn kia được không ạ ?
- Nhà hàng ăn còn mười phút nữa mới mở cửa. Tôi nghĩ rằng ông chủ sẽ không nói gì nếu bà ngồi ở đấy.
- Tôi có thể đem cho bà cái gì để uống không ? Một chai bia lạnh ? Một ly rượu vang ?
- Làm ơn cho tôi một ly rượu chát trắng vậy.
- Ngay tức thì- Anh ta bước qua phòng đợi.
Cô nhìn theo anh ta một lát , tự hỏi phải chăng anh ta là người bán ở quầy rượu , vì ăn mặc như vậy. Cô đã không để ý xem có ai bên trong quầy không. Không phải vì cô quan tâm đến việc làm cuả anh ta để sinh sống. Cái đó không có ý nghĩa gì đối với cô. Cô bước vào phòng ăn và chọn một cái bàn trống cạnh vách.
Vừa ngồi xuống thì anh chàng đội nón cao bồi lại hiện ra. Cô liếc vào ly

rượu chát trong tay anh ta và cái nút bóp cái ví đầm đeo ở vai , đế lấy ví tiền ra , cố tình chăm chú vào việc ấy để tránh cặp mắt cuả anh ta.
- Bao nhiêu tiền vậy ông ?
- Do nhà hàng đài thọ.
- Tôi không thể để vậy.
- Đó là cách làm cuả ông chủ để xin lỗi đã làm cho khách phải chờ đợi. Ông muốn khách luôn luôn vui lòng.
Anh cầm ly rượu đưa mời cô. Không có cách gì cầm ly mà không đụng vào tay anh ta. Cô đưa tay đón ly rượu , mấy ngón tay cuả cô phớt qua mấy ngón tay cuả anh ta , nhưng ngay cả sự đụng chạm trong chốc lát ấy cũng khiến cô ngượng ngùng và không thoải mái.
- Ông nói lại giùm ông chủ , tôi cảm ơn , nhưng thật ra không cần phải vậy. Tôi là người tới sớm , trước khi nhà hàng mở cửa- Nàng nhìn vào ly rượu.
- Tôi nghĩ rằng ông ấy muốn cho chắc chắn là bà ở lại chờ- Anh ta vẫn đứng tại đó , quan sát cô , trong khi cô uống ly rượu , và cô muốn cho anh ta đi chỗ khác.
- Nhân thể , tôi tên là Ross Tibbs.
- Chào ông , ông Tibbs.
- Không , trật rồi. Bà thấy không , tôi xưng tên với bà , thì rồi bà xưng tên với tôi. Chúng ta hãy làm lai.
Anh ta mỉm cười , và má lúm hai đồng tiền trông rất hấp dẫn.
- Tôi tên là Ross Tibbs.
- Rachel. Rachel Pharr- Cô đáp.
- Tôi tự nghĩ , bà có cặp mắt xanh và to quá.
- Ông quá khen , ông Tibbs- Cô càng thấy lúng túng.
- Ross ! Tôi dám cá tên lóng cuả bà là Mắt Xanh.
- Không , chỉ là Rachel , rất tầm thường.
- Còn lâu bà mới tầm thường. Tôi có thể làm một bài hát về bà. Tôi vừa là ca sĩ vừa soạn nhạc. Tôi biểu diễn ở đây vào các dịp cuối tuần , để làm cho bầu không khí ấm cúng hơn và sang trọng hơn. Dĩ nhiên , chỉ đến cuối tháng bảy thôi. Sau đó , ông bầu của tôi sẽ ký hợp đồng với Gilleýs để tôi thâu băng một bài hát cuả tôi trên điã hát sắp tới cuả Mickey Gilley- Anh ta nói với một vẻ vừa tự hào , vừa khiêm tốn , nên không nghe như là khoe khoang. Bây giờ cô biết anh ta là một diễn viên nên cô hiểu tại sao anh ta lại có thể nói với cô thoải mái như thế , và nói đích xác những gì anh ta nghĩ. Cô thèm muốn có được khiếu ăn nói không dè dặt với người lạ như thế. Đồng thời cô mong Lane đến. Vơi ông , cô cảm thấy an toàn hơn.
- Thật là tuyệt vời !- Cô mừng cho anh ta , mặc dù giọng nói cuả cô thiếu thành thật.
- Tôi chỉ bắt đầu hát vào khoảng tám giờ , nhưng luôn luôn đến sớm để ăn

qua loa và có thì giờ cho thức ăn tiêu bớt trước khi biểu diễn. Sao bà không ăn chung với tôi ? Tôi thích có bạn , và bà cũng không cần phải ăn một mình. Bữa ăn sẽ lâu đấy.
- Cảm ơn , nhưng tôi đang chờ một người. Ông ấy sắp tới bất cứ lúc nào.
- Đúng là tôi xui xẻ- Ross Tibbs buồn rầu mỉm cười- Người đẹp thì luôn luôn có người khác.
- Ông tử tế quá- Cô ước chi anh ta đừng nói những câu như vậy.
- Tôi không phải là tử tế , mà là ganh tị thì đúng hơn- Anh ta lại nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ làm cô bối rối thêm- Và xin bà nghe đây , nếu anh chàng ấy ngu xuẩn đến nỗi không tới , thì lời mời cuả tôi vẫn còn giá trị đấy nhé- O.k. ?
- Ông ấy sẽ tới- Rachel xác nhận bằng giọng đầy tin tưởng , nhưng thật ra hơi hoang mang.
Luôn luôn có khả năng Lane vào phút chót không đi được. Ông ta bận như thế , có thể có cả trăm chuyện xảy ra còn quan trọng hơn là đi ăn tối với cô. Việc đó đã xảy ra hàng bao nhiêu lần cho nàng với Dean. Ông ta thường xuyên dự định gặp cô , để đến phút chót phải bỏ. Phải chi cô đã đừng sắp xếp để gặp Lane ở một nhà hàng công cộng như ở đây. Nếu ông gọi đến và khất lại thì cô sẽ bối rối.
Vừa đến lúc cô lo lắng ông không tới thì Rachel thấy Lane đi vào nhà hàng.
- Ông ấy đến kìa- Cô nói với Ross Tibbs , trong khi Lane đến bên bàn cuả cô- Chào cô- Cô quan sát ánh mắt cuả ông lóe lên một tia đặc biệt , làm cô cảm thấy mình là người quan trọng nhất trên trần gian với ông , một tia mắt chỉ dành cho mỗi mình cô , làm cô tin tưởng và an tâm. Cô có thể nói hay làm cái gì , ông vẫn cứ như vậy- Tôi đã ngại ông không tới được.
- Không có gì làm tôi lỗi hẹn với cô được- Ông hôn phớt lên má cô , mùi nước hoa hảo hạng và đắt tiền cuả ông toa? ra làm cô ngây ngất- Nếu cần tôi có thể dời non lấp biển để đến đây.
- Và tôi dám cá ông làm được- Cô cười tự hào , vì ông xem trọng việc ở bên cô đến vậy. Dù sao , ông là Lane Canphield.
- Tôi mong rằng cũng không làm cô chờ lâu.
- Không. Tôi đến sớm- Cô nói , và không muốn để Lane nghĩ rằng có chuyện gì muốn giấu , cô nói tiếp- Lane , tôi xin giới thiệu với ông Ross Tibbs. Anh ấy là ca sĩ ở nhà hàng này. Anh ấy có lòng tử tế ngồi với tôi cho có bạn trong khi chờ ông đến. Ông Tibbs , đây là Lane Canphield.
- Ông Tibbs , tôi chịu ơn ông- Lane chìa tay ra.
Ross bắt tay ông và nhìn sững ông.
- Lane Canphield. Ông là Lane Canphield đó ư ?
- Đúng vậy- Lane thừa nhận , không khiêm nhường cũng không kiêu hãnh , giọng nói vẫn bình thường.

Ross suýt kêu lên một tiếng nho nhỏ và lắc đầu qua lại , có vẻ bị chóang ngợp.
- Danh dự cho tôi được gặp ông , thưa ông. Mọi người ở Texas đều biết ông là nhân vật như thế nào.
- Tôi nghĩ rằng không phải mọi người- Lane lễ độ mỉm cười , rồi nhìn Rachel- Tôi thấy cô đã có một ly. Tôi cũng muốn uống một ly gì.
Rachel để ý thấy vẻ tò mò và thắc mắc hiện ra trên mặt Ross Tibbs , như là anh ta cố đóan xem liên hệ giữa cô ta và Lane như thế nào. Lần đầu tiên , cô ý thức sự cách biệt tuổi tác giữa hai người- Một phụ nữ trẻ và một người đàn ông già hơn. Cô bực bội vì người khác có thể tưởng là một cuộc tình bẩn thỉu và rẻ tiền , trong khi hoàn toàn không phải vậy.

Hai Chị Em

Chương 16

Lane Canphield là một người đàn ông tuyệt vời , và có ý nghĩa rất lớn đối với cô. Tuổi tác cuả ông không thành vấn đề. Tại sao người đời hay phê phán người khác và một cuộc tình đặc biệt đẹp có thể bị bôi nhọ ? Cô tự hỏi lòng , trong khi Ross Tibbs rút lui khỏi bàn và trở vào phòng đợi. Cả cuộc đời cô , cô bị họ đối xử như vậy. Thật là bất công.
- Anh ta là một thanh niên đẹp trai- Lane nói- Có lẽ cô nên ăn tối với anh ta thay vì với tôi.
- Xin ông đừng nói thế- Câu nói đã chạm đến tự ái cuả cô , và nước mắt trào lên ngay.
- Rachel- Ông kêu lên có vẻ ngạc nhiên và hoang mang , trong khi với bàn tay qua áp lên bàn tay cô để nằm trên mặt bàn- Tôi chỉ nói đùa thế thôi.
- Không phải , thật ra không phải thế. Ông ngượng nghịu vì đi với tôi trước mặt công chúng. Tôi chắc rằng ông sợ người ta nghĩ rằng ông đang hành đông điên rồ.
- Người ta nghĩ gì tôi chả cần đếm xiả tới. Xưa nay tôi vẫn như thế , Rachel ạ , nếu không , tôi đã không bao giờ xây dựng nên những công ty do tôi làm chủ. Chỉ có một người mà ý kiến quan trọng đối với tôi , đó là cô. Tôi biết cô xứng đáng được có một người yêu trẻ trung và cô còn có cuộc đời trước mặt- Không như tôi , đã gần hết đời. Quả thật tôi đã nói đùa để xác nhận tôi rất may mắn có cô bên tôi và ...đó cũng là cách tôi muốn nói rằng tôi sẽ thông cảm nếu có bao giờ cô quyết định chọn anh ta , hay ai đó giống anh ta , thay vì chọn tôi.
- Tôi sẽ không làm vậy. Tôi tin chắc như vậy- Cô thấy ông mỉm cười vớ cô , gần như với vẻ kẻ cả- Bộ Ông buồn cười lắm sao ?
- Không phải. Tôi chỉ nhớ lại hồi tôi ở tuổi cô , tôi cũng chắc chắn về nhiều việc lắm. Bây giờ lớn tuổi hơn , tôi biết nhiều hơn. Cô không thể chắc chắn về bất cứ điều gì , nhất là về cái gì sẽ đến trong tương lai.
- Tôi biết đó là sự thật , nhưng tôi mong rằng ông không nói ra.
- Thôi , đủ rồi , Rachel. Ta hãy tận hưởng hiện tại. Qúa khứ hay tương lai không đáng kể thực sự. Ta hãy tận hưởng tối nay và chỉ lo về ngày mai khi nó đến.
- Nếu nó đến.
- Nếu nó đến- Lane bỏ bàn tay cô ra khi một cô bồi bàn đi đến. Ông kêu một ly rượu , trong khi Rachel tự hỏi làm thế nào giải thích cho ông hiểu , ông đã

trám vào một lỗ hổng trong đời sống cuả cô.- Vậy thì cô cho tôi hay có chuyện gì mới và đáng phấn khởi trong ngày hôm nay không ?
- Có. Hay ít nhất , theo ý tôi , đáng phấn khởi. Sáng nay , Simoon và Ahmar đang trên đường tới đây từ Caliphornia. Tôi đã thu xếp gởi chúng ở một trại ngựa cuả tư nhân , để chờ cho đến khi tôi có chuồng ngựa riêng. Có chúng ở đây sẽ vui lắm đấy. Xa chúng , tôi nhớ chúng.
- Hôm nào chúng đến đây ?
- Ba , bốn ngày nữa. Người lái xe chạy từng đoạn ngắn , để chuyến đi rất xa không làm chúng mệt.
- Cô đã nhắc đến chúng nhiều quá , nên tôi cũng nóng lòng muốn thấy chúng.
- Tôi muốn ông thấy chúng. Nhưng ... tôi biết ông bận đến chừng nào , và sống với công việc thì thật ra không quan trọng lắm - Cô sợ Ông nói vậy chỉ để làm vui lòng cô.
- Quan trọng đối với cô , tức là quan trọng đối với tôi- Lane chồm tới , duỗi cánh tay trên mặt bàn , chìa bàn tay ra cho cô. Rachel chuồi bàn tay cô vào lòng bàn tay ông , ông nắm tay lại , bàn tay ông ấm áp và làm cô an tâm. Cô bồi bàn trở lại với ly rượu , nhưng lần này Lane không buông tay cô ra. Khi cô ta đặt ly rượu trước mặt ông , ông lơ đễnh nói cám ơn và hất hàm cho cô ta lui ra.
- Như tôi đã nói trước khi bị cắt ngang , tôi để ý đến tất cả những gì có liên hệ tới cô , Rachel.
- Tôi biết ông nói thế.
- Đó là sự thật.
Ông cảm thấy sự do dự cuả cô. Chính ông cũng đã gặp khó khăn với bản thân mình. Lúc ban đầu , là do ý thức trách nhiệm và tính thương người. Nhưng thật ra phức tạp hơn thế nhiều. Có nhiều người đàn bà khác muốn ông , nhưng Rachel thực sự "cần" có ông. Kiến thức cuả ông , sự hướng dẫn cuả ông , và lòng thương mến cuả ông. Con ngài từ từ chui ra khỏi kén cuả nó , và Lane biết ông đã có trách nhiệm làm cho cô biến đổi. Quan sát quá trình ấy , ông cảm thấy bản thân đổi mới- Mạnh mẽ và đầy sức sống trở lại , không còn vẻ ngòai mệt đừ như cũ. Trong tất cả những người phụ nữ ông đã quen , cô là người phụ nữ đầu tiên làm ông rung động , cả về cảm xúc và tình dục.
- Tôi phải lặp lại bao nhiêu lần với cô để cô tin ?
Hơi ấm truyền qua từ bàn tay ông , tràn đầy trong mình cô , cho đến khi cô tưởng chừng cả thân mình vỡ tung ra vì sung sướng. Không phải là một cảm tưởng điên cuồng : đó là một cảm tưởng mãn nguyện , như khi ngồi trước lò sưởi đang cháy trong một đêm rét mướt , ngồi gần đủ để cảm thấy ấm ran lên trong người , nhưng không gần quá để bị bỏng.

- Có lẽ một ngàn lần- Rachel chọc.
Hai chân mày ông nhướng lên , hai khóe mắt lộ vẻ vui.
- Tôi thấy dường như cô đang tán tỉnh tôi.
Nàng bẽn lẽn cười to.
- Có lẽ đúng vậy.
- Đừng dừng lại. Tôi thích cái đó.
- Bây giờ , thì là ông tán tỉnh tôi.
- Tôi biết. Tôi cũng thích làm vậy- Ông cầm ly lên. Chúng ta nên nâng cốc chúc mừng đã tán tỉnh lẫn nhau không ?
Nâng ly rượu chát lên , cô cụng ly với ông , rồi nhấp một ngụm rượu Chablis nguyên chất , mắt cô không rời mắt ông bên trên ly rượu. Khoảnh khắc này có một cái gì ấm cúng và thân mật làm cô an tâm.
- Ước chi chỉ có chúng ta- Nàng muốn được ôm hôn và được yêu.
Lane hít vào một hơi mạnh , và có vẻ khó thở ra trong khi ánh mắt sẫm lại.
- Tôi nghĩ rằng chúng ta nên đổi đề tài- Ông nói và với vẻ bất đắc dĩ , buông bàn tay cô ra và ngồi dựa lui vào lưng ghế , để tăng thêm khoảng cách cuả mặt bàn giữa hai người.
- Hôm nay cô đã làm gì nào ?
Cô bị cám dỗ muốn thử đến tận nơi khả năng làm ông rung động , nhưng lại sợ là sẽ thấy được khả năng ấy không lớn lắm.
- Hôm nay tôi đã dành phần lớn thì giờ để đi xe đến xem các sở đất người ta muốn bán do người buôn bán nhà đất ông giới thiệu dẫn tôi đi xem. Bà ta đã dẫn tôi đi xem có lẽ đến mười chỗ , nhưng rủi thay , không chỗ nào hợp ý tôi ca?
- Cô muốn tìm một chỗ như thế nào ?
Một chỗ như River Bend , nhưng Rachel không dám thú nhận. Từ buổi chiều cô đến thăm , quang cảnh nơi đó luôn luôn ám ảnh cô. Những chỗ đã xem sau đó không nơi nào so sánh được với nó.
- Tôi muốn tìm một chỗ có chừng một trăm mẫu Anh đất với một số nhà có sẵn trên ấy , cách Houston không xa hơn một giờ đi xe. Nghe thì dễ , nhưng chỗ nào tôi đã xem cũng có một khuyết điểm : hoặc là giá quá cao , hoặc là ở xa quá , hay rừng cây dày quá và chi phí phát quang và biến thành đồng cỏ sẽ lên quá cao. Tôi cũng chẳng biết nữa- Cô thở dài , và cảm giác bất an và bất xứng ồ ạt trở lại- Có lẽ toàn bộ ý kiến ấy không thể thực hiện được. Dù sao , tôi là ai ? Một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi có hai triệu đô la trong túi , nhưng không có kinh nghiệm thực hành về gây giống ngựa. Không phải tôi mua đất và ngựa , mà còn cần phải thuê một người quản lý giỏi , những người dạy ngựa , và cả các mã phu. Tôi đang mơ nghĩ không biết có làm nổi không.
- Đã gọi là mơ , thì không thực tế , nó phải vậy. Nhưng nó vẫn trở thành hiện

thực. Cứ tiếp tục mơ đi , Rachel. Cô có thể làm cho nó thật nếu cô cố thử , nhưng chỉ khi cô cố thử mới có.
- Có thật ông tin rằng tôi có thể làm được ?- Chưa hề có ai , kể cả Dean , đã khuyến khích cô hết mình như thế. Cô nhìn hết mái tóc rậm , và bạc trắng , đến gương mặt cương nghị cuả ông , và cuối cùng nhận biết cái nét đã thu hút cô nhiều như vậy. Đó là nét mặt cuả những chim đại bàng- Một đức tính mà người ta tìm kiếm ở một con ngựa đực giống , một phối hợp hiếm có giữa tính cao quý , kiêu hãnh và nghị lực. Và Lane có nét đó.
- Phải.
- Tự đáy lòng , tôi cũng nghĩ rằng tôi có thể làm được. Tôi biết phải mất thì giờ để lập ra một chương trình gây giống và chứng tỏ nó thực hiện có kết quả. Phần lớn cuả nó sẽ là mò mẫm và thất bại , Dean đã dạy tôi điểm đó. Những điều tôi đã học được ở ba tôi sẽ rất có ích. Ông xem , ba tôi chỉ có một trăm mẫu Anh đất mà đã thành công như thế nào. Không có lý do gì tôi không làm được như ông ta.
Rachel thấy Lane thoáng cau mặt , không mỉm cười chú ý và khích lệ như vừa cách đó một giây.
- Chuyện gì thế ? Ông không đồng ý sao ?
- Có- Nụ cười trở lại , thế nhưng Lane có vẻ hơi xa cách. Nhưng cô không an tâm. Cô đã nói cái gì sai. Nếu không tại sao ông đã cau mặt ? Cô cố nhớ lại chính xác cô đang nói gì thì Lane có phản ứng như thế. Cô nói về Dean và River Bend. River Bend. Hôm nay Lane vừa ở đó. Có phải vậy không ? Cô đã vô tình nhắc ông nhó một chuyện gì đã xảy ra ở đó ? Hay là nhắc ông nhớ đến Abbie ?
Cô chợt thấy nổi lên lòng hờn giận , nhưng cố nén nó xuống. Cô đã phải chấp nhận điều đó suốt cả đời cô. Tại sao bây giờ lại khác ?
Cô không để lộ sự va chạm tự ái trong suốt bữa ăn- Giấu nó cũng như xưa kia từng giấu Dean. Khi ra về với Lane , cô thoáng nhìn thấy Ross Tibbs ở trong phòng đợi , vừa hát vừa đàn ghi ta hòa theo. Cô nhớ lại đã khao khát thế nào chờ được ăn tối với Lane , và bây giờ thì lại trông mong buổi tối chóng qua.
Lane theo cô về khách sạn cuả cô ở khu Galleria. Khi ông đề nghị uống cà phê ở trong căn hộ cuả cô thuê. Rachel định viện cớ mệt , nhưng không dám từ chối , vì nghĩ lại , ông đã tử tế với cô biết chừng nào.
Lane đứng ở cửa sổ phòng khách sang trọng , nhìn ra quang cảnh Houston ban đêm đầy ánh đèn sáng trưng , thì bồi mang cà phê lên. Rachel rót ra hai tách và bưng đến cho Lane một tách. Như thường lệ , cuộc nói chuyện giữa họ có đề tài chính là các dự định cuả cô lập trại nuôi ngựa Ả Rập.
- Cô có bao giờ nghĩ đến việc cho một người hùn với cô ?
- Ông muốn nói gì ?

- Tôi muốn nói , tại sao cô và tôi không hùn với nhau trong cái trại nuôi ngựa cuả cô ?
- Sao ? Tại sao ông muốn dính líu vào đấy ?- Nếu chỉ để giúp cô , thì cô biết không thể được.
- Ai cũng biết các hoạt động gây ngựa giống được miễn thuế , nếu biết cách. Ở địa vị cuả tôi , tôi có thể dùng các số tiền được miễn đóng ấy. Cho nên cô thấy không , tôi có lợi để dính vào đó. Chúng ta sẽ hợp doanh với nhau , cô điều khiển hoạt động , còn tôi góp một phần vốn.
- Ông nói thật chứ ?
- Rất thật.
- Ông có chắc rằng việc này là điều ông muốn làm không ?
- Tôi chỉ chắc nếu cô muốn tôi hùn vốn.
- Tôi không muốn ai khác ngoài ông.
- Tôi rất mừng. Tôi muốn cô được sung sướng.
- Hồi đầu hôm , tôi có cảm tưởng ông có điều gì bận tâm. Có phải là việc này không ?- Cô đã tưởng là Abbie , nhưng bây giờ ...
- Tôi ...đã nghĩ nhiều về việc ấy gần đây.
Nhưng Rachel đã để ý thấy chỗ ngập ngừng cuả ông. Cả đời cô hay để ý đến những chuyện như vậy ,- Cách nói để câu nói không phải là sự thật mà cũng không phải là nói dối.
- Tôi đã tưởng tôi nói ra điều gì đó không trúng hay là ... có những khó khăn ở River Benđ Quan sát ông thật kỹ , cô thấy ông hơi biến sắc.
- Lý do gì làm cô nghĩ vậy ?
Cô không để bị nụ cười cuả ông phỉnh gạt.
- Vậy là River Bend. Có chuyện gì xảy ra ở đó hôm nay mà ông giấu tôi ? Chuyện gì thể ?
- Phải , có chuyện khó khăn ở đó , nhưng tôi chưa muốn nói với cô bây giờ. Dù sao , chúng ta còn phải dự định , và quyết định nhiều điểm quan trọng ...thí dụ như đặt tên cho trại ấy là gì ?
- Gió Nam. Theo truyền thuyết , nhà tiên tri Mohamed bảo rằng Allah triệu gió nam đến và thiên thần Gabriel bốc một nắm gió. Từ nắm gió ấy , Chúa đã tạo ra con ngựa Ả Rập- Cô không thể nồng nhiệt như thường lệ khi nói về đề tài này.
- Tôi thích cái tên ấy.
- Không được , Lane à. Nếu ông không cho tôi biết chuyện gì xảy ra , tôi cứ nghĩ đến hoài. Họ đã nói gì về tôi chăng ?
- Không , Rachel , hoàn toàn không phải thế. Tôi không muốn nói với cô , vì lúc này là một lúc trọng đại đối với cô , tôi muốn để cô hoàn toàn thưởng thức nó.
- Tôi cũng muốn vậy. Nhưng tôi cần phải biết.

- Được rồi. Hình như ba cô thiếu nợ rất nhiều khi ông ta chết. Ông chưa trả nhiều món nợ đã đáo hạn. Mọi thứ đều cầm cố nặng nề. Phải bán hết để trả nợ.
- Nhưng làm sao như thế được ? Không thể được ! Ba tôi không thể hết tiền ...với bao nhiêu tiền ông đã để lại cho tôi.
- Số tiền đó bị kẹt trong quỹ ủy thác đứng tên cô. Ông không thể đụng vào đó.
- Abbie , mẹ cô ta- Họ thế nào ?
- Tôi tin rằng sau khi bán hết các tài sản và thanh toán các nợ nần , sẽ còn dư tiền đủ cho họ mua một cái nhà khác và sống một thời gian.
- River Bend đang bị đem đi bán. Dean đã yêu căn nhà ấy. Nó đã ở trong tay dòng họ cuả ông từ mấy thế hệ. Thật là sai trái nếu nó lọt vào tay một người khác dòng họ Laquson.
Vừa nói ra câu nói ấy , cô sực nảy ra một ý nghĩ.
- Tôi là người cuả dòng họ Laquson , do huyết thống , Lane , chúng ta hãy mua nó.
- Cái gì ?
- Ông không thấy sao ? Thật là tuyệt hảo. Không những chúng ta có thể giữ nó khỏi lọt vào tay một người lạ- Họ không thể nào yêu thích nó và chăm nom nó như Dean đã làm- Mà chúng ta còn có tất cả các tiện nghi sẵn sàng để sử dụng. Khỏi tốn tiền cất nhà mới. Thêm nữa , River Bend đã là một cái tên được công nhận trong nghề nuôi ngựa giống Ả Rập. Khỏi mất thì giờ tạo ra danh tiếng cuả riêng chúng ta. Thật là hiển nhiên , và tôi lấy làm lạ rằng ông đã không nghĩ đến.
- Hiển nhiên , có lẽ , nhưng có khôn ngoan chăng ? Đó là điều chúng ta nên nghĩ tới.
- Còn gì phải nghĩ tới nữa ? Cái đó là hợp lý , hợp tình và có cơ sở đúng. Ngay cả tôi cũng thấy được- Rồi cô đóan lý do ông ta do dự và trở nên cứng rắn- Ông lo ngại phản ứng cuả họ khi tôi đứng ra mua River Bend , phải vậy không ?
Lane đặt tách cà phê xuống và dịu dàng ôm hai vai cô.
- Tôi chỉ nói rằng chúng ta phải nghĩ cho kỹ. River Bend là nhà cuả Dean. Lẽ tự nhiên cô có cảm tình đặc biệt với nó. Và tôi rất yêu cô , vì đã muốn giữ nó trong gia đình. Nhưng tôi không muốn cô lấy một quyết định bốc đồng rồi sau này sẽ có thể hối tiếc. Hiện giờ , phản ứng cuả cô bị cảm tình ảnh hưởng. Không bắt buộc cô phải quyết định ngay tối nay. Còn cả mấy tuần lễ River Bend mới đem ra bán. Còn thì giờ chán , và tôi muốn cô hãy thong thả. Cô bằng lòng chứ ?
- Có , nhưng tôi biết tôi sẽ không đổi ý. Tôi không quan tâm đến ý nghĩ cuả họ như thế nào. Có lẽ nói thế nghe có vẻ nhẫn tâm , nhưng ...dù sao River

Bend cũng sắp bị đem bán. Họ sắp mất nó. Vậy thì có sự khác biệt gì đối với họ nếu ai mua nó ? Ít nhất nếu người mua là tôi , nó vẫn còn trong gia đình. Họ nên biết ơn là đằng khác.
- Có lẽ. Nhưng hãy để qua vài ngày và bàn lại sau.
- Được rồi.
- Chuyện tôi nói cách đây mấy phút là thiệt tình đấy.
- Tôi biết. Và tôi sẽ suy nghĩ.
- Tôi không phải nói về cái đó.
- Vậy thì cái gì ?
- Tôi nói thiệt khi bảo rằng tôi yêu cô đấy.
Ông nói bằng một giọng thật dịu dàng , thật âu yếm , làm cô không hiểu hết ý nghĩa trong một phút. Và khi hiểu , cô sửng sốt.
- Lane !- Cô thì thầm và quay lại sờ lên mặt ông , lạ lùng vì một người như ông có thể yêu cô.
Ông hôn cô thật nồng nàn và thật lâu trong khi cô quàng hai tay quanh mình ông và luồn mấy ngón tay vào mái tóc rậm cuả ông. Ông mà yêu cô , thật là chuyện lạ , cô không dám tin.
- Lane , ông có chắc chắn không ?
- Em là người anh yêu- Ông nói và vuốt tóc cô ra sau , và hôn lên trán , lên má cô từng cái hôn nhẹ.
- Nhưng tôi là đứa con không ...- Ông dán môi lên miệng cô không cho nói nữa.
- Em là con cuả tình yêu- Ông thì thầm.
Cô muốn ngạt thở , nhích ra xa và nhìn sững vào mặt ông.
- Xưa kia mẹ em hay bảo thế.
- Mẹ em nói đúng. Em sinh ra do tình yêu , và dành cho tình yêu. Và anh sẽ chứng tỏ cho em thấy.
Ông chứng tỏ bằng hai môi và hai tay ông , vuốt ve cô và khơi dậy sự thèm muốn trong người cô , mà cô không hề hay biết là mình có thể cảm thấy. Khi bàn tay Lane xoa vuốt cô , cử chỉ của ông như là tôn thờ , làm Rachel cảm thấy đê mê.
- Em cũng yêu anh , Lane ạ !- Cô ớn lạnh khi ông cắn nhẹ vào cổ và tai cô.
- Thật không ?- Ông nhích ra và nhìn ngay mặt cô- Anh muốn tin như vậy , nhưng anh già hơn em- Già hơn nhiều. Em có chắc rằng em không coi anh như một người đáng bậc cha chú chứ ?
- Tại sao anh cứ nói như vậy ?- Cô phản kháng , vừa chạm tự ái , vừa tức giận vì ông nghi ngờ cô- Em trông lên anh , đúng vậy. Nhưng có cái gì sai trái khi một người đàn bà trông lên người đàn ông mình yêu ?
- Không , nếu vậy thì không có gì sai trái.
- Tại sao anhh muốn gieo ngờ vực trong đầu em ?- Cô ghét cách ông làm cô

thắc mắc về tình cảm cuả cô. Đối với cô , cảm thấy là đủ , không cần phải đem các cảm xúc ra mà phân tích.
- Em đã yêu bao giờ chưa ?
- Chưa- Hai lần cô xuýt yêu , nhưng tình yêu đã luôn luôn vượt khỏi tầm tay cuả cô , luôn luôn.
- Vậy thì làm sao em biết chắc là em yêu ? Anh sẽ đi xa trong vài ngày. Khi anh trở về , chúng ta xem lúc đó em có cảm tưởng như thế nào. Nếu là tình yêu , thì xem kỹ cũng không hại gì ...hay không làm nó thay đổi- Ông đổi kiểu , quàng vai cô và mang cô đi khỏi cửa sổ- Em hãy đưa anh ra cửa , trước khi anh lợi dụng một phút em yếu lòng.
Rachel hầu như mong muốn ông làm vậy. Khi ông hôn cô từ giã , cô không tìm lại được cái thú đụng chạm vào ông như trước đó. Ông đã để lại cho cô nhiều thứ để suy nghĩ : tình cảm cuả cô đối với ông và River Bend.
Lúc chín giờ rưỡi , Mac Crea thấy ánh đèn trước cửa xe hơi qua cửa sổ ở toa xe. Trước đó , Abbie đã gọi điện thoại nói sẽ đến lúc chín giờ. Chàng bắt đầu đi về phiá cửa , nhưng rồi đột ngột quay lui và đi vào bếp , bực tức vì thấy mình muốn gặp và ôm nàng quá đỗi. Sau khi bị nàng cho chờ lâu như thế này , còn lâu chàng mới chạy ra đón nàng như một cậu trai nhà quê si tình. Chàng lấy ở tủ lạnh ra một chai bia và chờ cửa vào toa xe mở ra.
Khi nàng bước vào , chàng quên hết mọi chuyện trước đó. Nàng có thân hình mảnh dẻ và nhỏ nhắn , nhưng đầy đặn nở nang , nơi cổ áo cắt thấp để lộ ra. Mái tóc cuả nàng xoã tới vai , rậm và rời , và mềm mại , đúng như ý chàng thích.
- Chào anh.
- Tôi bắt đầu được hỏi cô đi đâu ?
Trong khi tới gần nàng , Mac Crea để ý thấy mắt nàng có vẻ mệt mỏi và mặt nàng có vẻ bối rối tuy đang mỉm cười với chàng.
- Lâu hơn tôi tưởng. Thêm một con ngựa mới đẻ bị bệnh , Ben cho rằng nó bị viêm phổi.
Nàng đeo cả hai tay vào hông chàng và ngửa đầu lui để chàng hôn. Mac Crea hôn và nàng hôn trả , nhưng không nồng nhiệt và say đắm như chàng đã chờ đợi. Nàng có vẻ êm thấm một cách không tự nhiên. Nàng bận nghĩ đến một cái gì , không phải là chàng. Hơi bực bội , chàng buông nàng ra và bước tới cái quầy ở bếp.
- Uống bia lạnh không ?
Chàng mở nắp chai bia đánh bốp.
- Không. Với đầu óc bây giờ , không thể nào uống rượu- Giọng nàng vừa chán nản vừa tức giận. Nàng quay lại bàn :- Cái gì vậy nè ? Hoa tươi ?- Nàng sờ mấy bông hoa trong cái bình như để xem nó có phải là hoa thật không.

- Tôi quyết định nên sửa soạn chỗ ở này một chút- Chàng đến đứng cạnh nàng , và ngửi thấy mùi xà phòng gội đầu cuả nàng.
- Hoa , đẹp lắm- Nhưng nụ cười cuả nàng có vẻ gượng gạo.
- Cẩn thận ! Coi chừng đừng quá phấn khởi không kềm chế được- Mac Crea nói chọc
- Xin lỗi- Nàng thở dài- Tối nay tôi mệt quá.
Chàng thấy không phải nàng mệt , mà là căng thẳng.
Abbie căng còn hơn cái lò xo. Chàng không định chuyện trò khi nàng đến , nhưng chừng nào nàng chưa hết căng , thì có làm tình cũng chỉ là cho có lệ. Mac Crea không muốn như vậy , và quyết định , nếu phải chuyện trò , thì thà nói về một đề tài mà chàng chú ý đến.
- Cô bảo Lane Canphield hôm nay đến nhà. Mọi chuyện có êm đẹp không ?- Chàng bắt đầu đưa chai bia lên nhưng ngừng tay nửa chừng vì thấy Abbie quay mặt đi , có vẻ đột nhiên bứt rứt và tức giận.
- Ông ấy có đến- Giọng nàng run lên vì cố nén cảm xúc. Rồi cũng đột ngột như khi quay mặt đi , nàng quay mặt đi và đi tới tủ lạnh- Có lẽ tôi uống một ít bia như anh mời.
Tò mò , Mac Crea theo dõi nạng Chàng mở tủ trên vách , lấy ra một cái ly và nhìn nàng mở nắp chai bia kêu đánh bốp.
- Chuyện gì xảy ra ?- Mac Crea đẩy cái ly qua cho nàng. Abbie do dự , rồi rót bia lạnh vào ly , sủi bọt dày trong ly.
- Nhưng còn là bí mật , tôi nghĩ vậy. Vài ngày nữa , cả xứ Texas này đều biết chuyện đó. Anh thấy không , Mac Crea , chúng tôi không có tiền , Lane đã cho chúng tôi biết vậy hôm nay.
- Không có tiền như thế nào ?- Chàng cau mày , biết rằng tiếng đó có nhiều nghĩa tùy theo người.
- Không còn tiền nghĩa là nợ nần lút đầu. Nghĩa là phải bán hết mọi thứ cuả cải để trả nợ. Nghĩa là không có một đồng xu. Không có nhà ở.
Nàng nắm chặt chai bia , tay run lên vì giận dữ.
- Tôi hiểu- Mac Crea nói , hơi sửng sốt bởi tin ấy.
- Tôi không chắc anh đã hiểu. Mọi cuả cải đều phải bán đi : ngôi nhà , trại nuôi ngựa , đất đai , bầy ngựa , tất cả. Tôi đã nghĩ rằng sẽ gặp nhiều vấn đề với di sản cuả ba tôi , nhưng tưởng rằng do Rachel tạo ra. Tôi đã nghĩ rằng cô ta sẽ tranh chấp gia tài hay gây nên rắc rối gì đó. Nhưng không ngờ lại như thế này. Tôi không hề ngờ.
- Khó khăn thật !- Chàng biết , lúc này lời nói vô nghĩa , Abbie không nghe.
- Tôi dám cá cô ta biết từ lâu. Lane ắt hẳn đã cho cô ta hay. Hèn chi cô ta không tìm cách chia gia tài. Cô ta đã biết không còn gì để chia- Nàng cầm ly bia , nói một hơi , và nhìn trừng trừng vào cái ly- Anh đã biết tại sao hết tiền chứ gì ? Bởi vì ông đã tiêu xài tiền quá nhiều cho cô nhân tình cuả ông. Có

lẽ ông đã cho cô ta nhiều quà đắt tiền- Như con ngựa cái con ấy.
- Cô ta là con gái cuả ông.
- Tôi cũng vậy ! Nhưng cô ta luôn luôn được mọi thứ ! Anh có biết ông ta bị tử nạn trên đường đi thăm cô ta về không ?
- Không.
- Không phải tôi. Không bao giờ là tôi cả. Khi ông còn sống tôi không được cái gì cuả ông cả. Có lẽ bây giờ không hưởng được cái gì cuả ông cũng là phải thôi. Tôi không biết phải làm gì bây giờ.
Cái đó , không giống tính nàng. Nhưng Mac Crea có thể hiểu nàng đang gặp cảnh khó xử. Trước đây chưa bao giờ nàng phải đối phó với một tình cảnh như thế này. Các vấn đề cuả người khác ít khi có ảnh hưởng gì đến chàng , nhưng lần này thì khác. Chàng không thể làm ngơ trước tình cảnh cuả nàng. Chàng cầm cái ly ở tay nàng và ôm nàng vào trong hai tay , trong lòng chàng bản năng muốn bảo vệ nàng đã bị khơi dậy mà chàng cố nén. Nàng dựa vào chàng , và ngả đầu lên ngực chàng , chà lên má nàng.
- Có nhiều chuyện phải làm mà tôi không biết nên bắt đầu chỗ nào ! Tôi phải kiếm một việc làm và một chỗ ở , nhưng làm gì và ở đâu ?
- Phần sau thì dễ. Cô có thể dọn đến ở với tôi.
- Còn mẹ và Ben ? Chiếc toa xe này làm sao chứa nổi bốn người. Lại còn Jackson. Y sắp sửa về hưu sau khi nhận món quà mà ba tôi để lại cho y.
- Tôi không nghĩ tới họ.
- Nhưng tôi phải nghĩ tới. Ở tuổi ông ta , Ben không thể nào kiếm được việc làm. Còn mẹ tôi thì chưa hề làm việc một ngày nào trong suốt cả đời bà- Tay nàng ôm chặt Mac Crea và nàng ép sát vào hơn- Ôm em đi , Mac Crea. Chỉ ôm thôi.
Nàng chỉ yêu cầu có thế. Chàng ôm nàng gọn trong lòng. và dịu dàng lắc qua lắc lại , ru nàng. Mac Crea không nói gì cả. Không có gì để nói.

Hai Chị Em

Chương 17

Abbie đọc lướt qua bản kê các con ngựa do người phụ tá cuả Lan Canphield lập ra , và thấy tên con ngựa cái con cuả nàng là Tiểu Giang Phong nổi bật giữa các tên Ả Rập do cha nàng đặt cho tất cả các con còn lại. Đầu tiên nàng ngạc nhiên , và sau đó thì hoang mang. Ắt hẳn là sai lầm- Và sự sai lầm phải được sửa lại ngay.
Cầm bảng kê trong tay , nàng rời văn phòng của Ben trong căn nhà phụ gần chuồng để tìm Lane hay người phụ tá cuả ông là Chet Phorbes. Cả hai đang ở đâu đó trong khuôn viên , cùng với ba người nhân viên khác lập bảng kê khai tất cả tài sản. Kế hoạch hiện đã có là tổ chức hai đợt bán đấu giá , đợt đầu bán tất cả ngựa , thức ăn cuả chúng , các trang bị phụ thuộc và đợt nhì , bán River Bend và từng món ở bên trong.
Nghe có tiếng nói ở trong phòng kho thực phẩm , Abbie đi băng đến cửa và dòm vào trong. Một người đàn ông to lớn mặc áo sơ mi lấy bốn bộ nịt đầu ngựa để dự thi từ móc vách xuống , Ben nhận diện chúng và một người khác ghi chúng lên tờ giấy kẹp ở cái bảng- Một việc làm tỉ mỉ , mất thì giờ.
- Bốn bộ nịt đầu ngựa- Người kia nhắc lại rồi ghi chép.
- Một bộ bằng bạc- Ben đính chính- Đắt vô cùng đấy.
Trong khi người to lớn ngắm nghía lại bốn bộ dây nịt , Abbie cắt nghĩa :
- Nó bị mờ sét rồi đấy. Phải chùi cho bóng lại trước khi bán đấu giá- Nàng ghi vào đầu óc thêm một việc phải làm. Bảng kê đã dài.
- Mấy ông có thấy ông Lane và ông Phorbes ở đây không ?
- Có , họ đang ở trong văn phòng kia- Một người chỉ về văn phòng riêng cuả cha nàng.
- Cảm ơn- Abbie nói và sải bước đi đến cửa văn phòng. Nàng gõ mạnh hai lần , và cầm nắm cửa xoay ra. Lane đứng sau bàn giấy coi mấy tài liệu , và người mang cặp kính gọng kim khí , Chet Phorbes , ngồi ở ghế. Cả hai ngẩng lên khi nàng bước vào- Xin lỗi , nhưng tôi vừa đếm xong bảng kê các tên ngựa của các ông đưa cho tôi. Con Tiểu Giang Phong có trong đó. Con ngựa cái con này là cuả tôi. Ba tôi tặng cho tôi năm ngoái.
- Tôi lấy làm lạ sao chuyện ấy xảy ra được- Người thanh niên trắng bệch cầm lấy bảng kê ở tay nàng , liếc qua , rồi bắt đầu lục các tập bìa cứng ở trên mặt bàn.
- Tôi đã dùng các giấy tờ cuả tôi đăng ký về con Tiểu Giang Phong cùng với các giấy tờ khác , nhác thấy cái tên Laquson , và ghi nó vào bảng kê mà

không xem kỹ.
- Có thể- Chet Phorbes mở tập bìa cứng ra và lật nhanh các trang giấy kẹp ở trong bìa , lướt qua các tên ngựa- Đây rồi , Tiểu Giang Phong- Sau khi xem xét kỹ cả mặt trước lẫn mặt sau tờ chứng chỉ , anh ta nhìn lên với vẻ đắc thắng- Tôi đã đúng. Con ngựa đăng ký dưới tên chủ là Dean Laquson , và không có ghi thêm là chủ quyền đã chuyển nhượng cho ai khác.
- Không thể thế được- Abbie đỡ lấy tập bìa cứng ở tay anh ta , và dòm mặt sau tờ chứng chỉ , nhưng không thấy tên nàng ở hàng dành cho người mua lại con ngựa.
- Cha tôi đã cho tôi con Tiểu Giang Phong.
- Ông có bảo với cháu là đã ký chuyển nhượng chứng chỉ chủ quyền cho cháu không ?- Lane bước tới xem rồi hỏi.
- Đó là chuyện năm ngoái. Tôi không nhớ rõ đích xác lời cuả ông nói. Nhưng có ai lại cho cái gì mà vẫn để giấy chủ quyền đứng tên mình.
- Cháu có bao giờ hỏi về việc đăng ký chủ quyền không ?
- Không. Cháu tưởng là ba cháu đã làm rồi , nên không hề nghĩ tới nữa. Con ngựa ấy là cuả cháu.
- Bác không biết phải nói thế nào , Abbie- Lane nói , để hoãn binh- Cháu không có giấy tờ gì để làm chứng và đòi chủ quyền con ngựa này- Không có một miếng giấy nào có chữ ký cuả Dean. Giấy tờ đăng ký chủ quyền vẫn đứng tên ông. Trên mặt pháp lý , con ngựa vẫn thuộc về tài sản cuả ông.
- Không.
- Bác chắc Dean đã bận việc và quên đi. Để bác xem có thể làm được gì , nếu có thể. Nhưng cháu phải hiểu , con ngựa này là một con vật có giá- Một tài sản có giá trị , không khác gì một ngôi nhà. Cháu không thể chờ đợi việc đòi chủ quyền một ngôi nhà có giá trị về pháp lý nếu không có bằng khoán hay tài liệu gì để chứng minh. Bác sợ rằng toà án cũng sẽ xét theo cách đó.
- Còn Rachel : Tôi chắc ba tôi đã ký đủ các giấy tờ cuả con ngựa cái con ông tặng cô ta- Abbie cố sức nhưng không khỏi để lộ sự đắng cay trong giọng nói.
- Bác không biết nói sao- Lane cầm lấy tập bìa cứng trả lại cho Chet.
- Chúng tôi đã so tất cả ngựa trong trại với giấy đăng ký trong hồ sơ. Có hai con mới đẻ- Chet nói.- Hai con mới đẻ cần điền một số mẫu để xin đăng ký , còn ngoài ra , không có gì sai giữa giấy tờ chúng tôi có trong tay và các con ngựa trong trại.
- Tôi tin lời ông , nhưng nó vẫn là cuả tôi- Nàng nói và run lên vì giận dữ và thù hận.
Lane nhìn ngay mắt nàng
- Bác sẽ làm tất cả khả năng để cháu giữ được con ngựa ấy , Abbie.
- Xin bác giúp giùm- Nàng ra cửa , và Lane đi theo.

- Chet và bác vừa bàn với nhau nên mướn thêm người giúp việc để chuẩn bị ngựa cho cuộc bán đấu giá.
- Chúng ta sẽ cần họ. Ben và cháu không thể săn sóc nổi tất cả chúng. Cứ cách ngày , chúng tôi không thể chuẩn bị cho tất cả ngựa ở trong tình trạng tốt nhất trong vòng hơn một tháng.
- Bác sẽ trông coi cho cháu có đủ số người giúp việc cần dùng.- Lane hứa.
- Cảm ơn- Nhưng Abbie bị lôi kéo chú ý vào chiếc xe tải nhỏ cuả Mac Crea đậu cạnh xe cuả Lane. Nàng không chờ đợi chàng đến sớm vậy , họ đã hẹn gặp nhau mỗi buổi tối , và đã thành lệ. Khi nàng thấy chàng từ nhà bước ra , nàng rảo bước nhanh hơn , và mỉm cười nghênh tiếp- Mac Crea , anh làm gì ở đây ? Anh không nói trước là ghé lại đây.
- Tôi định làm cho cô sự ngạc nhiên.
- Ngạc nhiên thật.
- Tốt !- Mac Crea ôm một tay sau vai Abbie và kéo nàng sát vào mình như bất chấp sự có mặt cuả Lane. Rồi chàng nghiêng đầu như để chà mũi lên tóc nàng và thì thầm :- Nhớ em lắm- Chàng thẳng người lên , và mỉm cười tinh quái với nàng , tiếc rằng nàng không thể trả lời như vậy vì sợ người khác nghe. Abbie nhăn mặt với chàng , trong lòng thì hớn hở , con Mac Crea cười khúc khích.
Lane bước tới , Abbie quay lại.
- Lane , cháu xin giới thiệu , Mac Crea Quilder. Mac Crea , đây là Lane Canphield.
Mac Crea cất cánh tay ra khỏi vai nàng và bắt tay Lane.
- Rất hân hạnh được gặp ông , ông Canphield.
- Ông Quilder.
- Cháu không biết trả lời với bác hay chưa về Mac Crea , bác Lane ạ , nhưng cháu có ý định như vậy- Nhiều lần , Abbie nhớ lại , nhưng lần nào gặp Lane cũng có nhiều chuyện khác nổi lên- Anh ấy là một nhà thầu khoan dầu và cũng là một người khoan thử giếng dầu độc lập. Anh ấy sáng chế ra một phát minh mới- Một phương án thử nghiệm gì đó. Mac Crea có thể giải thích rõ hơn cháu.
- Tôi nghĩ rằng ông Canphield không muốn nghe nói về chuyện dó , Abbie , nó không nằm đúng lĩnh vực cuả ông.
- Ba cháu đã sắp sữa giới thiệu anh ấy với một số những người quen có thể giúp đỡ Mac Crea sản xuất và bán phát minh mới ấy. Bác quen nhiều người trong ngành dầu hỏa , bác Lane , có lẽ bác có thể sắp xếp cho anh ta gặp một số.
- Có thể bác làm được. Thấy thêm một việc không có hại gì. Có thể chúng ta gặp nhau một hôm nào để ông giải thích cặn kẽ cho tôi nghe.
- Tôi có thể gọi điện thọai cho ông ở văn phòng đầu tuần tới để sắp đặt một

buổi họp , được không ?
Abbie không nghe câu trả lời cuả Lane , vì chiếc xe tải nhỏ cuả Dobie Hix chạy lọc cọc vào sân. Nàng cau mày , tự hỏi giờ này anh ta đến đây làm gì. Còn quá sớm để cho ngựa ăn. Nhưng nàng càng hoang mang hơn khi thấy mẹ nàng ngồi trong ca bin xe với Dobie.
- Xin lỗi- Nàng quay lưng lại Lane và Mac Crea , đi về phiá chiếc xe tải nhẹ.
- Abbie , có chuyện vừa xảy ra thật tuyệt vời !- Mẹ nàng trèo xuống xe , có vẻ phấn khởi- Mẹ đã tìm được chỗ cho chúng ta.
- Thật à ?- Abbie liếc nhanh Dobie Hix đang đi vòng quanh đầu xe. Anh ta vội vàng bỏ mũ , ánh nắng rọi sáng mái tóc vàng làm nó đỏ rực lên từng chỗ. Abbie tự hỏi anh ta đã đóng vai trò gì trong việc này.
- Phải , và chỗ này tuyệt hảo. Dobie vừa chở mẹ đến xem. Nhỏ thôi , ta phải bỏ một số đồ đạc , nhưng thật ra chúng ta không cần chỗ nào lớn hơn. Có cả một phòng cho Ben.
- Cái nhà ấy ở đâu ?
- Ở bên khu nhà cuả tôi- Dobie đáp- Một số người giúp việc cuả tôi ở luôn tại nông trại với gia đình họ. Tôi cung cấp nhà ở cho họ , trừ vào tiền lương. Nhưng căn nhà này hiện đang trống , và tôi đã nghĩ , nếu bà và cô muốn , thì có thể ở đó. Không đáng là bao- Không giống như chỗ cũ đã sống quen nhưng ...
- Dobie , tôi không biết nói gì.
- Tôi sẽ lấy tiền thuê , nhưng vừa phải thôi. Tôi cũng cần một số để trang trải chi phí điện nước.
- Nếu anh không lấy tiền thuê , chúng tôi không dám nghĩ đến chuyện ở trong nhà ấy- Nàng chưa đến nỗi phải nhận bố thí cuả ai , dù là láng giềng.
- Tôi biết vậy , Abbie. Nhưng tôi nghĩ cô sẽ thích căn nhà. Và tôi không còn nuôi nhiều gia súc nữa , cho nên chuồng trại thật ra đang trống rỗng. Cô có thể gửi con ngựa cuả cô ở đó khỏi phải trả tiền. Dù sao nó cũng bỏ trống.
- Con thấy không , Abbie ? Tuyệt hảo cho chúng ta- Mẹ nàng sung sướng nói.
- Có vẻ như vậy- Abbie bắt buộc phải đồng ý. Nhưng nàng không hiểu tại sao không thấy nhẹ nhõm.
- Nếu cô muốn , tôi có thể chở cô qua xem.
- Có lẽ sau , bây giờ tôi đang bận.
- Được rồi. Khi nào cô muốn , xin cô cứ đến xem.
- Cảm ơn , Dobie. Tôi sẽ đến.
- Thôi , tôi đi.
- Dobie , cám ơn anh đã chở tôi đi xem nhà- Babs chìa tay ra cho anh ta bắt- Đừng lo , tôi biết Abbie cũng sẽ thích như tôi.
- Tôi hy vọng thế. Hẹn gặp lại- Anh ta đội mũ lên và ra xe.

Máy xe nổ , muốn tắt , rồi nổ lại; Abbie nhìn theo anh ta cho xe lùi khỏi hàng rào rồi lái chạy xuống con đường mòn cuả trại nuôi ngựa.
- Đây có lẽ là ngày ta có khách , phải không ? Con nghĩ xem ai đến kia ?- Babs hỏi.
Abbie nhìn xuống con đường dẫn ra đường cái , và thấy Dobie lách chiếc xe tải vào lề để nhường đường cho chiếc xe kia chạy qua. Abbie đột ngột dừng lại , toàn thân căng thẳng.
- Có lẽ ai đó đến thăm ngựa- Cũng như lần trước , Abbie nghĩ vậy; nàng cố giữ cho giọng nói bình thường và thản nhiên- Sao mẹ không đi vào nhà và làm sẵn trà đá , hở mẹ ? Và phết kem lên mặt chiếc bánh mẹ nướng hồi sáng. Lane ắt hẳn là thích cái đó.
- Đó là ý kiến hay.
Gạt được mẹ qua ngã khác , Abbie vội vàng đi đến gần chiếc xe đang chạy chậm dần và đậu lại trong sân. Nàng căng thẳng vô cùng khi thấy Rachel Pharr bước ra , tươi mát như không hề gì dưới ánh sáng và sức nóng cuả buổi chiều. Abbie nhìn vào gương mặt giống nàng quá đỗi mà cảm thấy thù hận dâng lên trong lòng.
- Cô đến đây làm gì , cô Pharr ? Tôi tưởng cô đã hiểu là cô không được hoan nghênh ở đây- Nàng đứng ngáng được Rachel Pharr và ý thức rằng Mac Crea và Lane chỉ đứng cách đó mấy thước khi thấy Rachel nhìn nhanh về hướng họ đứng.
- Tôi biết , nhưng tôi phải nói chuyện với cô.
- Chúa ơi , cô là- Mấy tiếng thì thầm sau lưng Abbie phát ra. Nàng quay lại , và bắt gặp cái nhìn kinh hoảng cuả Babs- Bà ta sững sờ vì hai cô giống nhau như đúc.
- Mẹ , con đã bảo mẹ vào nhà- Nàng không chịu nổi cái nhìn cuả mẹ. nàng đã cố tránh cho mẹ khỏi gặp hoàn cảnh này. Tại sao bà không chịu nghe ?
- Tôi là Rachel Pharr , bà Laquson.
Abbie quay lại cô ta.
- Tại sao cô không chịu đi ? Chúng tôi không muốn thấy cô ở đây.
- Nếu cô để cho tôi giải thích- Rachel bắt đầu nói.
- Chúng tôi không muốn nghe bất cứ cái gì cô nói.
- Rachel !- Lane bước đến cạnh cô ta.
- Không. Lane. Tôi đã bảo ông rằng tôi đã suy nghĩ thật kỹ về việc này như ông yêu cầu- Rachel điềm tĩnh nói với ông , giọng cô ta cương quyết tuy hơi run vì căng thẳng.
Abbie nhìn sững khi thấy Lane cầm bàn tay cuả Rachel và nắm chặt nó một cách nồng hậu. Ông nói.
- Được rồi.
Giữa hai người có một sự trao đổi thân mật , một vẻ gần gũi , khiến Abbie

bối rối va hoang mang. Nàng dự đóan rằng Lane và Rachel đã nói chuyện với nhau trước. Nhưng nàng luôn luôn đoán rằng họ gặp nhau để nói về chúc thư cuả cha nàng , cũng như khi Lane gặp mẹ nàng và nạng Thế nhưng cái nhìn ấy , cái cách ông ta cầm tay cô ta và đứng cạnh cô ta- Rõ ràng ông ta thân hơn là một người bạn cuả gia đình. Cái gì làm cho Rachel đặc biệt hơn người khác ? Tại sao Lane cũng ưa cô ta hơn ?
- Lane đã giải thích cho tôi hiểu tình hình tài chánh cuả bà và cô hiện ngay ...với nhiều nợ nần- Rachel ngập ngừng nói- Và tôi biết viễn cảnh cuả River Bend bị đem bán đấu giá công khai không mấy dễ chịu. Thay vì để nó bị đem ra đấu giá , tôi muốn mua lại.
- Với cái gì ? Với tiền bạc cuả ba tôi à ?- Abbie cay đắng nhớ lại Lane đã cho nàng biết Dean đã để cuả riêng cho Rachel.
- Phần lớn số tiền ấy sẽ lấy từ một quỹ ủy thác ông đã lập ra cho tên tôi , phải- Rachel thừa nhận.
- Phần lớn số tiền- Cái đó có nghĩa là Rachel đã hưởng được một tài sản đáng kể , Abbie nhận ra vậy. River Bend đã được ước giá hơn hai triệu đô la. Và Rachel muốn mua nó. Ngay cả khi chính cha nàng cũng đã bảo đảm cho Rachel có tiền , dù rằng ông không để lại đồng nào cho hai mẹ con nàng. Nàng còn cần bằng chứng gì khác nữa , rằng ông đã không thương yêu nàng ?
Abbie nghe như trong lòng nàng có gì gãy đổ , và tuôn ra một dòng thác thù hận và giận dữ.
- Thà tôi đốt cháy rụi River Bend còn hơn là để cho cô mua nó ! Bây giờ cô đi khỏi đây ngay ! Đi ngay trước khi tôi cho người tống cô ra khỏi đây ! Cô nghe chưa ? Cút đi , cút đi !- Nàng không còn có thể suy nghĩ đàng hoàng , nàng không còn thấy gì cả. Thậm chí nàng không để ý đến giọng nàng đang thét lên như điên cuồng vào mặt Rachel , và nhìn cô ta nép vào Lane để nhờ ông bảo vệ.
Đột nhiên Mac Crea đứng vào giữa hai người , hai tay chàng nắm chặt hai tay nàng với một sức mạnh làm nàng ê ẩm.
- Cô nói thế đủ rồi , Abbie.
Nàng run rẩy dữ dội và nói không thành tiếng vì giận sôi trong lòng.
- Hãy bảo cô ta cút khỏi nơi đây !
Nhưng chính Lane đưa Rachel ra xe hơi cuả cô và đỡ cô vào xe. Nước mắt chảy ròng ròng trên má Rachel , nhưng Abbie biết nỗi đau đớn cuả nàng còn sâu cay hơn là nước mắt. Nhìn mẹ , nàng thấy vẻ mặt bơ phờ , và đau khổ cuả bà.
Chiếc xe hơi chạy đi , và Lane bắt đầu quay trở lại. Babs quay mặt đi.
- Mẹ vào nhà thôi- Bà nói
- Dạ , mẹ vào đi- Abbie nói , và hơi quỵ xuống khi Mac Crea buông tay nàng

ra. Lane đến gần , Abbie nhìn ông với vẻ ngờ vực , bây giờ nàng đã biết rõ ông ngã về phiá nào.
- Tôi rất tiếc cháu nghĩ như vậy , Abbie- Ông nói- Tôi biết Rachel khao khát muốn River Bend còn lại trong gia đình.
- Cô ta khao khát như vậy à ? Ôi cô ta cao quý làm sao vì quan tâm đến ngôi nhà cuả dòng họ. Còn mẹ tôi thì sao ? Bác nghĩ mẹ tôi có cảm nghĩ như thế nào khi biết rằng ba tôi để lại cho Rachel đủ tiền để mua lại River Bend , nhưng mẹ tôi không có gì cả ? Bà đã đau khổ chưa đủ sao khi biết ba tôi không yêu bà ? Bà có cần được nhắc nhở nữa là ông đã lo để cuả cho con nhân tình , nhưng không lo gì cho vợ con cuả ông ?- Abbie cay đắng quát tháo.
- Bác biết cháu cảm thấy thế nào.
- Thật không ? Tôi bất ngờ. Bởi vì bây giờ tôi cảm thấy giống như mẹ tôi về cái chỗ này. Tôi không còn chịu nó được nữa. Tôi mong sao chóng đến ngày nó bị bán đi cùng mọi đồ đạc trong đó.
Abbie bỏ đi , và ý thức rằng Mac Crea đã không nói tiếng nào. Nhưng chàng nghĩ gì nàng cũng không quan tâm- ít nhất là ngay bây giờ. Nàng không ngờ có thể thù ghét ai nhiều như vậy.

Hai Chị Em

Chương 18

- Và ký vào đây- Lane lật đến trang cuối tờ hợp đồng hợp tác kinh doanh và chỉ vào chỗ cần có chữ ký cuả Rachel. Rachel ký tên cô vào chỗ cần có chữ ký cuả Rachel. Rachel ký tên cô vào chỗ trống rồi ngồi thẳng lên bên cái bàn giấy đồ sộ trong văn phòng ông- Đó là bản chót- Ông xếp các bản phụ cuả tờ hợp đồng thành một xấp , trong khi cô đặt cái bút bằng vàng xuống mặt bàn giấy- Bản này cuả em- Ông nói và đưa cho cô bản nằm trên cùng- Sung sướng không ?
- Vì anh có hùn vốn , dĩ nhiên- Rachel mỉm cười và quay ra nhìn xuống thành phố , cô biết chỉ còn một điều có thể làm cho cô sướng hơn : đó là làm chủ River Bend.
- Chúng ta phải ăn tối với nhau tối nay để mừng.
Tiếng ông nghe gần hơn , và cô nhận ra Lane đã rời bàn giấy đi đến cạnh cô. Cái ghế bọc nệm quá dày và đắt tiền không kêu gì cả. Cô nhìn quanh văn phòng ông , và thưởng thức các đường nét hiện đại , gọn ghẽ cuả nó. Giống như cả tòa cao ốc , văn phòng giám đốc rộng rãi này toàn bằng Chrôm và

kính , và nhờ nằm ở góc nên cho phép nhìn xuống một quang cảnh rộng cuả trung tâm Houston. Căn phòng cân đối và có phong cách , mọi đồ đạc đều cân xứng với nhau , kể cả cái bàn giấy đồ sộ.
- Em thích lắm- Cô quay lại nhìn ông , rồi ngập ngừng- Anh không nói có gặp lại Abbie không từ khi ...- Cô bỏ lửng câu nói , vì biết rằng không cần nhắc lại với ông cuộc gặp gỡ tai hại giữa Abbie và cô trong tuần trước.
- Anh gọi điện thoại hôm qua để cho cô ta biết chúng tôi đang gởi đến bản kẽm cuả cuốn danh mục về các món đem bán để cô ta kiểm tra lại có gì sai tra tự điển ...chữ Ả Rập , dĩ nhiên- Không thấy cô mỉm cười sau câu nói hài hước cuả ông , Lane thở dài- Em vẫn không đổi ý phải không ? Dù rằng em biết họ cảm nghĩ như thế nào ?
- Không. Em vẫn muốn chúng ta mua nó. Em nghĩ anh cho rằng em sai.
- Không , không , anh không nghĩ vậy- Ông suy nghĩ trước khi nói tiếp- Thật ra , sau khi em ra về hôm đó , Abbie cho anh hay rằng cô ta và mẹ cô ta chán ghét cái trại ấy. Cô ta bảo muốn nó bán đi thật chóng.
- Cô ta nói vậy à ? Sao cô ta có thể nói vậy ? River Bend là di sản cuả Dean. Gia đình ông làm chủ ở đó đã một trăm năm mươi năm nay. Sao cô ta có thể nhìn thấy nó lọt vào tay một người lạ ?
- Anh không biết. Nhưng đó là lời cô ta nói.
- Vậy thì em không để cho việc ấy xảy ra. Em không thể. Em biết anh nghĩ rằng em đang điên rồ và bị ảnh hưởng cuả tình cảm. Có lẽ chúng ta nên xé bỏ các giấy tờ hùn hạp này , vì em biết anh không tán thành việc mua River Bend.
- Em lầm rồi. Anh không thấy có lý do gì là không nên mua nó , nhất là khi em muốn nó nhiều như vậy.
- Anh nói thật chứ ?
- Làm sao anh có thể nhìn vào đôi mắt xanh này mà nói không ?
- Lane !- Cô kêu lên , và cười lớn , rồi hôn ông , một cái hôn nồng nàn , ngay lúc đó cô yêu ông hơn lúc nào cả. Hai bàn tay ông vuốt lưng cô qua lớp vải áo mỏng và cô nảy lên áp sát vào mình ông. Cô muốn giây lát này kéo dài , ấm cúng quá , gần gũi quá , và sung sướng quá. Cô đang nắm thế giới trong lòng bàn tay. Chỉ có một điểm đen trong đó , ấy là Abbie đã thuyết phục được Lane mua River Bend trong khi cô không bảo được ông.
Lane dịu dàng gỡ hai tay cô đang bá cổ ông , và nhả cặp môi cô ra.
- Anh chưa từng quyến rũ một người phụ nữ đẹp nào trong văn phòng anh , nhưng nếu cứ như thế này , thì em sẽ là người đầu tiên.
- Em chắc chắn rằng em hiện đang là người phụ nữ sung sướng nhất trên cõi thế gian này , Lane ạ. Không những em có anh , mà River Bend sắp thuộc về em nữa. Đôi khi em tự hỏi có phải em đang nằm mơ ...rằng có lẽ không có gì xảy ra cả ...rằng anh không hề hôn em cách đây một phút.

- Anh thì thấy rất thật. Mọi việc khác cũng thế , anh hứa với em vậy. Anh sẽ sắp đặt để một người phụ tá thay mặt chúng ta ở cuộc bán đấu giá.
- Khi em liếc qua bảng kê khai các con ngựa đẻ sẽ bán , em thấy vài con có thể mua được. Dĩ nhiên , em chỉ căn cứ trên dòng máu cuả chúng trong mình , chứ chưa hề thực sự thấy chúng. Lẽ tự nhiên , em sẽ coi trước khi mua.
- Em vừa nói em muốn dự cuộc bán đấu giá , phải không ?
- Phải. Nhưng chắc Abbie không muốn thấy mặt em ở đó.
- Cô ta không thể cấm cưa? em. Cuộc bán đấu giá mở cửa cho tất cả công chúng , trong đó có em.
- Có lẽ bận sau gặp cô ta , anh nên cho cô ta biết như vậy.
- Phải. Bây giờ không phải anh muốn đuổi em , nhưng anh có một buổi họp trong năm phút. Anh sẽ đón em lúc bảy giờ để đi ăn tối.
- Em sẽ chờ anh- Cô tiến tới và hôn cái nữa.
Khi đi ra , Rachel cầm lại cái ví da cá sấu cô để trên ghế. Cô nhắc đi nhắc lại với mình rằng cô sắp trở thành nữ chủ nhân mới cuả River Bend , và Abbie sẽ bị đẩy ra khỏi đó. Cô sẽ ở ngôi nhà cuả Dean. Cô sẽ tiếp tục truyền thống gia đình. Và cô sẽ điều khiển trại gây giống ngựa Ả Rập River Bend. Cô có cảm tưởng khoái trá mình có quyền lực. Lần đầu tiên trong đời , cô cảm thấy có thể làm bất cứ gì , có thể trở thành bất cứ ai. Không cái gì có thể ngăn chặn cô , kể cả sự xấu hổ về quá khứ , hay Abbie , không cái gì cả.
Cô băng nhanh qua văn phòng bên ngoài , không để ý đến người thư ký cuả Lane và một người đàn ông đang đứng ở bàn giấy. Cô đang chờ thang máy thì người ấy cũng tới đứng chờ. Cô lơ đễnh liếc nhình anh ta và nhận ra đó là người đã xen vào can Abbie hôm nọ. Theo Lane cho biết , chàng ta tới lui với Abbie thường xuyên.
- Ông là Mac Crea Quilder , phải không ?
- Đúng vậy- Chàng ta gật đầu , mắt giữ nguyên vẻ dè dặt.
Rachel không tránh khỏi so sánh giữa chàng ta và Lane về mặt thể chất. Quilder cao hơn , vai rộng hơn , và hông đẹp hơn Lane. Tóc chàng ta dày , sẫm và quăn; tó Lane bạc trắng và thẳng. Lan cạo râu nhẵn nhụi , còn Quilder để bộ ria mép , nhưng chàng ta không có cái vẻ thanh nhã hấp dẫn mà Rachel thấy ở Lane. Rõ ràng Abbie ưa cái kiểu người phong trần , mạnh bạo hơn.
- Lane có nói ông thường tới thăm Abbie.
- Có- Chàng ta xác nhận , và nhìn ngay mắt cô.
Cô đã trông chờ chàng ta nhìn vào mặt cô và để ý đến những nét giống nhau với Abbie , nhưng chàng ta không làm vậy , mà làm như hai người chẳng giống nhau tí nào.
- Thang máy đã tới.
Chàng ta giữ cửa thang máy cho cô bước vào , rồi bước theo. Chàng ta bấm

nút tầng trệt.
- Có phải ông đứng nói chuyện với người thư ký cuả Lane lúc nãy khi tôi ở văn phòng ông ta ra ?
- Phải.
- Ông ấy bảo có một cuộc họp. Có phải với ông không ?
- Không , tôi chỉ đến hẹn giờ để nói chuyện với ông trong tuần.
- Về Abbie ?
- Không. Về công việc làm ăn.
- Tôi nhớ rồi. Lane nói ông muốn bàn với ông ta về một phát minh gì đó cuả ông , dính dáng đến việc khoan giếng dầu , tôi nghĩ vậy.
- Đúng vậy.
- Tôi biết ông ta có vẻ chú ý đến chuyện đó. Ông có thấy gì trở ngại nếu tôi tham dự buổi họp giữa ông và Lane không ? Tôi cũng muốn đầu tư vào một công chuyện như thế.
- Tôi không ngại gì cả , nếu Lane không ngại.
- Ông ấy sẽ không ngại- Nhưng Abbie sẽ ngại. Rachel mỉm cười , thích thú vì ý nghĩ đó.

Hai Chị Em

Chương 19

Abbie bước vào bếp qua cửa sau. Bếp mát rượi vì có máy điều hoà không khí chung cho cả nhà. Thịt đang quay trong lò thơm phức mùi hành phi. Nàng đi len lõi giữa những thùng chồng cạnh cửa , tất cả đều có chữ viết tay cuả mẹ nàng , ghi rõ thùng chứa đồ vật sẽ bán. Abbie tìm thư ở cái quầy cạnh máy điện thoại , nhưng không có.
Nàng nóng ruột đẩy cánh cửa thông qua phòng ăn chính , tìm trên bàn , và trên bàn giấy , rồi tìm khắp phòng ăn , đôi giày bốt kêu to trên sàn gỗ rồi êm đi trên tấm thảm , rồi lại kêu thình thịch trên sàn.
- Abbie , con đấy à ?- Mẹ nàng kêu từ thềm trên đầu cầu thang.
- Dạ , thưa mẹ. Mẹ để thư hôm nay ở đâu ? Ben bảo có một gói từ văn phòng Lane gửi đến.
- Ở trên bàn ngoài phòng đợi- Babs xuống cầu thang , mặc một cái quần không nếp kiểu cũ rích , đầu buộc cái khăn.
Abbie bước tới cái bàn để sát tường và lựa thư.
- Abbie , mẹ mừng vì con tới. Con muốn chọn phòng ngủ nào ở cái nhà kia ? Hôm đến xem nhà , con không nói. Mẹ phải quyết định giữ bàn trang điểm nào và bán đi cái nào. Cái bàn trang điểm của con chỉ để lọt trong một phòng mà không lọt ở phòng kia. Cái bàn cuả mẹ cũng vậy , nhưng cái bàn ở phòng dành cho khách thì phòng nào cũng lọt.
Abbie xé bì thư và kéo ra cuốn danh mục in các món bán đấu giá. Ở trang ba , Abbie thấy tên Tiểu Gian Phong in bằng chữ hoa. Tuy nàng đã ngờ rằng con ngựa cái con thế nào cũng có trong ấy , dù nàng đã đòi quyền sở hữu nó , khi chính mắt trông thấy việc ấy , nàng thấy trong lòng chết lặng đi một ít.
Cách đó hai hôm , Lane đã gọi điện thoại đến cho nàng hay tòa án xét về chúc thư đã có quan điểm là con ngựa cái ấy có giá trị quá cao nên không thể coi như một đồ chơi trong gia đình. Thế nhưng Abbie vẫn hy vọng.
- Abbie , con nghe mẹ hỏi không ? Con muốn phòng ngủ nào ?
- Con không quan tâm. Mẹ cứ chọn phòng ngủ cuả mẹ , con lấy cái còn lại- Nàng gấp cuốn danh mục lại , và bỏ nó xuống bàn chung với các thư từ khác.
- Có chuyện gì không ổn hở Abbie ?
- Không ổn ? Con không chắc còn phân biệt được cái gì ổn và cái gì không ổn , mẹ ạ. Con gặp lại mẹ sau.
Abbie bước ra hàng ba , với cảm giác bị thua. Mọi việc đều xấu trở thành tệ

hơn , và không biết bao giờ mới thôi. Bao giờ mới có chuyện gì tốt đẹp xảy đến với nàng ?
Bước đến trên đầu tam cấp , nàng nghe tiếng cổng ở hàng rào kêu ken két , và ngẩng lên nhìn. Mac Crea đang sải bước tới phía nàng , thân mình cao lớn mạnh bạo , một nụ cười nở trên mặt đến tận mang tai. Đây là một cái gì tốt đẹp , nàng nhận thức được vậy , và bỗng nhiên ý thức đến mặt trời đang chiếu sáng vào bộ lông xanh cuả con sáo đang đứng giữa bồn cỏ.
Nàng chạy xuống tam cấp , và gặp chàng ở tầng chót. Bậc cấp cuối cùng ấy loải bỏ sự khác biệt về chiều cao giữa hai người , và nàng đưa hai tay bá cổ chàng , hôn lên môi chàng thật lâu , thật mạnh , dồn hết tấm lòng vào đó.
Sửng sốt một chút , chàng cũng hôn lại nàng , đè bẹp môi nàng , quàng tay ôm nàng và kéo nàng vào sát thân mình chàng.
Cuối cùng khi gỡ môi ra khỏi môi chàng , nàng run rẩy toàn thân.
- Em nhớ anh quá , Mac. Đã hai ngày không gặp anh. Anh đi đâu vậy ?
- Nếu gặp lại kiểu này , tôi sẽ đi vắng thường hơn.
- Đố anh đấy- Nàng cần có chàng. Đến đây , Abbie mới thấy rõ.
- Tôi có tin vui. Sáng nay , một công ty chế tạo dung dịch khoan quan trọng ở Houston vừa đồng ý thử nghiệm ở hiện trường phương án điện toán cuả tôi để kiểm trắng thành tích cuả bùn ở dưới lỗ khoan- Và nếu thành công , sẽ đưa nó ra thị trường. Việc tài trợ và mọi việc khác đều đã được thu xếp xong.
- Anh nói thiệt chứ ?- Nàng không dám tin nữa , như ánh mắt mãn nguyện của chàng xác nhận là có thật !- Thật là tuyệt vời ! Mac , không thể tưởng tượng !
- Cô nói đúng quá. Và chúng ta lên phố ăn mừng ngay bây giờ.
- Ngay phút này ? Mac Crea , em không thể đi được. Em có nghìn lẽ một việc phải làm chiều nay. Tối nay , sau khi tất cả ngựa đã được cho ăn.
- Chúng ta đi liền bây giờ.
- Anh điên rồi ! Em không thể trút hết việc lên đầu Ben- Abbie cố đẩy chàng ra , nhưng hai tay chàng đã khoá chặt sau lưng nàng.
- Ông ấy sẽ xoay sở sao cho xong. Và nếu vài con ngựa bị đói tối nay , cũng không đến nỗi nào. Em đi với anh , và đó là lời nói cuối cùng.
- Em không đi , và đó là lời cuối cùng- Nàng không ưa thái độ xấc xược ấy , có vẻ độc tài , và không ai có quyền ra lệnh cho nàng , kể cả Mac Crea.
Nụ cười trên mặt chàng vụt tắt.
- Nếu đó là cảm nghĩ cuả em- Chàng ngừng lại , nới tay ôm nàng ra , và bước lùi một bước- Tôi chắc phải tự tay giải quyết việc này.
Đột nhiên nàng bị nhấc bổng lên. Abbie cố cưỡng lại , nhưng việc xảy ra nhanh quá. Một phút sau , nàng đã nằm vắt trên vai chàng như một bao lúa.
- Mac Crea Quilder , anh bỏ tôi xuống ngay lập tức- Nàng nghiến răng ra

lệnh và đẩy tay vào lưng chàng , cố tuột khỏi vai chàng , nhưng chàng ôm chặt hai đùi nàng. Abbie cố giữ thân mình thẳng cứng , không đấm và đá vào chàng như một người đàn bà nổi khùng.
- Rất tiếc.
- Anh chẳng tiếc chút nào ! Anh định mang tôi đi đâu ?
Chàng đang trèo lên tam cấp.
- Mang cô đi tắm. Cô hôi như một con ngựa.
- Còn anh , hôi như ...như ...- Nàng chưa nghĩ ra một tiếng gì thật xấu , thì chàng ngừng lại kéo cửa trước mở ra và vác nàng vào trong - Mẹ kiếp , Mac Crea , có chịu bỏ tôi xuống không ?- Nàng muốn đánh chàng , nhưng biết không ích gì.
- Nếu tôi bỏ xuống , cô có chịu lên lầu và sửa soạn không ?
- Không.
- Ấy , tôi cũng nghĩ vậy- Chàng lại vác nàng đi lên cầu thang- Chào bà , bà Babs , - Chàng điềm nhiên nói.
Abbie cun người lại để nhìn về phiá trước. Mẹ nàng đang ở lưng chừng cầu thang , và dòm hai người với ánh mắt sửng sốt.
- Mẹ , bắt anh ta bỏ con xuống.
- Tôi đang bắt cóc Abbie để đi lên phố một đêm , nhưng trước hết , phải bắt cô ta tắm rửa cho sạch. Nếu bà chỉ giùm tôi phòng ngủ nào là cuả cô ấy , tôi sẽ biết ơn.
- Cưa? thứ hai bên tay mặt ở đầu cầu thang.
- Mẹ !
- Con đi chơi vậy là tốt cho con. Dạo này con làm việc nhiều quá- Babs mỉm cười với nàng và đi xuống cầu thang.
- Thấy chưa , ngay cả mẹ cô cũng đồng ý với tôi.
- Mẹ tôi...
- Cẩn thận , dù sao cũng là mẹ cô- Chàng cắt ngang - Không nên gọi bà bằng tên này tên nọ.
Lên đến đầu cầu thang , chàng quẹo phải về phiá cửa phòng ngủ cuả nàng đang để mở.
- Sao anh dám dạy tôi lễ phép ? Cái đó cũng vô nghĩa như một tay cao bồi ở thành phố dạy cho một tay cao bồi chính hiệu cách bỏ cái mũ.
Vào trong phòng , Mac Crea vẫn chưa bỏ nàng xuống , mà cũng không dừng lại.
- Lố bịch quá , anh có chịu bỏ tôi xuống không ?
- Một phút nữa.
Đột nhiên , nàng thoáng thấy một cánh cửa khác trước mắt , cánh cửa phòng tắm cuả nàng. Nàng hoảng hốt la lên :
- Mac Crea , anh làm gì vậy ?

Chàng bỏ nàng xuống ngay chỗ dưới vòi tắm bông sen.
- Tôi đã bảo cô , tôi sẽ bắt cô tắm rửa cho sạch.
Chắc chắn anh ta chỉ nói phét , Abbie nói ngay mặt chàng.
- Anh và đoàn quân cuả ai ?- Câu nói chọc vừa thốt ra , thì chàng đã xoay nàng lại ngay bông sen và đưa tay lên vặn vòi nước.
- Mac Crea , đừng , đừng !- Nàng chụp tay chàng , cố chận không cho chàng mở vòi nước- Áo quần tôi , anh không thể làm vậy !- Nàng la lên sửng sốt vì nước lạnh vừa đổ như trút lên đầu tóc nang. Vừa tức giận vừa bị sặc , Abbie mò mẫm tìm vòi nước và cuối cùng vặn nó lại sau khi đã ướt như chut lột. Tóc nàng dính bết che cả mắt , nàng banh nó ra và nhìn trừng trừng vào Mac Crea , đứng an toàn và khô ráo bên ngoài phòng tắm , hai tay khoanh lại trước ngực , và vẻ mặt phởn phơ một cách đáng ghét.
- Bây giờ cô phải tắm cho sạch và thay áo.
- Anh dám cá không ?- Nàng phóng cho chàng một cái nhìn sắc như dao , trong khi rũ áo cho bớt nước , nhưng không được. Nước vẫn chảy ròng ròng từ áo xuống
Mac Crea đưa tay ra đặt lên vòi nước , thân hình to lớn cuả chàng chắn ngang không cho nàng ra khỏi chỗ đứng tắm.
- Em cưng , tôi còn chấp em là đằng khác. Em cứ tin đi , tôi sẽ vô cùng thích thú được kỳ cọ từ đầu tới chân em. Thật tình mà nói , ý kiến ấy cũng hay đấy chứ !
- Đó là một lời đe doa. hay là một lời hứa ?- Nàng thách thức.
Nhưng ngay phút đó , Jackson hiện ra ở khung cửa phòng tắm. Thường ngày y không bao giờ biến sắc , nhưng bây giờ miệng y há hốc ra vì kinh ngạc và y nhìn sững hai người
- Jackson !- Abbie khẽ kêu lên , và chợt nhận thức được cái áo ướt cuả nàng trong suốt , mà nàng không đeo nịt vú.
Mac Crea ngoái cổ lại
- Anh cần gì , Jackson ?
Abbie nhích qua , nấp đằng sau Mac Crea. Nàng cảm thấy bối rối lạ lùng- Vừa cho nàng- Vừa cho Jackson.
- Tôi ...tôi đã tưởng... tôi nghe một tiếng la lên.
- Đó là cuả Abbie- Mac Crea giải thích- Anh không việc gì phải lo. Tôi sẽ lo liệu.
- Dĩ nhiên , thưa ông- Jackson đáp và rút lui.
- Tội nghiệp y , tôi đã làm cho y xấu hổ- Thấy Mac Crea cười rùi , nàng trừng mắt- Lỗi tại anh ! Anh là một kẽ lưu manh , anh biết chưa ?
- Và em là một con chó cái khó tính !- Chàng cố nhích bộ ria mép che giấu nụ cười châm chọc- Có vẻ như chúng ta được trời sinh ra để hợp nhau- Đứng thẳng lên , chàng bỏ tay ra khỏi vòi nước- Bây giờ , cởi áo quần ướt

này ra và tắm rửa cho sạch.
Chàng bước ra ngoài , đóng cửa phòng tắm lại , để nàng một mình. Nàng đứng dưới vòi nước , đầu óc xoay quanh câu nói cuả chàng. Nàng tự hỏi , chàng có nói thật không ...chàng có thực sự tin rằng họ đã được trời sinh ra để sống với nhau , hay chàng chỉ nói giỡn. Nàng không muốn đó chỉ là một câu nói giỡn. Và nàng cũng nhận thấy rõ nàng thật sự yêu chàng- Yêu nhiều hơn bất cứ ai như thế trong suốt cuộc đời nàng. Nàng bỗng cảm thấy lo ngại và muốn tự vệ. Nàng không chắc là nàng đã muốn yêu ai hoàn toàn như vậy. Một tình yêu như vậy sẽ biến nàng thành yếu đuối và dễ bị tấn công.
Nàng vội vàng cởi bỏ quần áo ướt và đứng lại vào dưới vòi nước. Trong khi cầm miếng mốp che thân mình , nàng không dứt bỏ được ý nghĩ phải chi Jackson không xuất hiện thì không phải là miếng mốp mà là hai bàn tay cuả Mac Crea giờ này xoa vuốt nàng. Nàng cố tự bảo cũng như vậy thôi , nhưng sự thèm khát đến đau đớn vẫn không dịu bớt.
Nàng bước ra khỏi vòi nước , lau khô thân mình bằng lông , rồi quấn một cái khăn lông khác quanh hông như kiểu xà rông , và một cái khăn khác lên đầu , nàng bước ra khỏi phòng tắm. Nàng thấy các đồ lót bằng ren cuả nàng đã bày ra trên giường : nịt vú , quần lót , xì líp , và cả một đôi bít tất dài bằng lụa mỏng dính. Rồi nàng nghe tiếng động cuả các móc áo trên cây ngang trong tủ áo lớn có thể bước vào ở vách. Cau mặt , nàng bước tới đó và thấy Mac Crea đang đứng trong đó và lựa áo cho nàng
- Anh làm gì vậy ?
- Chọn một cái áo cho cô mặc tối nay- Chàng kéo ra một chiếc áo màu đỏ , không có dải đeo ở vai , bằng lụa mỏng , gấp thành nhiều nếp- Cái này không đến nỗi xấu.
Abbie đón cái áo ở tay chàng , và móc nó lại vào chỗ cũ , bực bội vì có ý nghĩ chàng ắt hẳn đã quen làm trò đó với nhiều người đàn bà khác trong quá khứ. Nàng ngạc nhiên vì thóang nỗi lòng ghen và có ý nghĩ muốn chiếm hữu chàng. Nàng không chịu nổi ý nghĩ Mac Crea ở với người đàn bà khác.
- Em sẽ chọn áo lấy , cảm ơn anh.
- Nhưng đừng mặc cái áo lông ấy- Chàng nói , và quàng hai tay từ sau lưng nàng tới trước ngực , chàng kéo nàng , ôm sát nàng vào mình. Cái khăn lông sút ra , nhưng chàng giữ nó lại- Bây giờ cô thơm tho rồi đó. Chỉ cần bôi thêm một chút nước hoa vào đây- Chàng dí mũi lên gáy nàng , khiến Abbie bất giác trân mình như được vuốt ve- Và đây nữa- Chàng cắn nhẹ vào chỗ tĩnh mạch cổ nàng , làm nàng ớn lạnh trên toàn thân- Và có lẽ một chút xíu ...ở đây- Bàn tay chàng luồn lên giữa khe vú và kéo cái khăn lông xuống , trong khi lòng bàn tay chàng vạch một đường ngay giữa khe.
Khi chàng ngẩng lên , và ngừng cắn nhẹ trên gáy nàng , Abbie xoay người lại trong vòng tay cuả chàng để đối diện chàng , cái khăn lông tut xuống thấp

hơn.
- Đừng , dừng lại. Em đang nóng lên rồi đó.
- Em không bao giờ thoa? mãn hay sao ?
- Em có bảo là không thoa? mãn đâu ? Anh biết đấy ...Em thỏa mãn chứ , ít nhất , là trong đa số các trường hợp- Nàng cố tình nói thêm để chọc.
- Chỉ trong đang số các trường hợp thôi à ? Anh nhớ là không phải vậy.
- Có lẽ anh nên làm lại để nhớ rõ hơn- Nàng bắt đầu cởi nút áo chàng.
- Nếu anh không biến ra khỏi phòng ngủ này trong năm phút nữa , nhất là bây giờ vòi tắm đã tắt , mẹ em sẽ nghĩ thế nào ? Và Jackson sẽ nghĩ sao ?
- Mẹ em là đàn bà , bà hiểu. Còn Jackson , thì em đã làm y xấu hổ một lần rồi. Hơn nữa- Nàng ngừng nói , và luồn tay vào trong áo sơ mi cuả chàng , vạch áo để hở ngực chàng ra- Thông thường , không lâu quá năm phút , phải không.
- Em là con quỷ cái- Giọng chàng đầy vẻ hài hước- Em phải nuốt lại câu nói ấy.
- Em càng thích- Nàng lim dim ngước lên nhìn chàng , hai mi mắt đã nặng trĩu vì đam mê. Nàng sờ vào đầu dây nịt cuả chàng và Mac Crea chửi thề lên một tiếng.
Hai giờ sau , họ ngồi ở bàn ăn tại nhà hàng chuyên bán bít tết đông nghẹt khách , chờ rượu đã gọi bưng lên. Abbie mở tờ thực đơn và đọc lướt qua các món.
- Đừng bảo anh rằng em còn đói- Mac Crea nói chọc.
- Đói thức ăn thôi. Sau đó là tráng miệng.
- Đúng là em lại mời mọc nữa , nếu anh không lầm. Làm như anh sắp có tình địch. Ai vậy ? một người yêu cũ ?
Abbie quay lại , chờ đợi thấy một ai quen , nhưng nàng không nhận ra người đàn ông đội nón cao bồi đen. Thế nhưng anh ta đang nhe răng ra cười với nàng như một người bạn đã xa vắng từ lâu.
- Chào cô , nhớ tôi chứ ?
- Không , tôi không nhớ- Abbie nhìn sững anh ta , cố moi trí nhớ.
- Ross Tibbs. Tôi hát ở đây , trong phòng đợi , chúng ta đã gặp nhau- Anh ta chợt ngừng lại , vẻ mặt trở nên hoài nghi- Cô không phải là cô ấy , phải không ? Đứng bên kia phòng , tôi đã chắn chắn- Trời đất , cô giống hệt cô ấy , như là chị em sinh đôi.
- Thế à , tôi không phải là cô ấy- Nàng nghiêm nghị đáp , biết rõ là anh ta đã lầm nàng với Rachel.
- Tôi xin lỗi. Tôi biết rằng có lẽ tôi nói ra một câu xưa như trái đất , nhưng thật tình cô trông giống hệt một bà tôi đã gặp tên là Rachel.
- Ông đừng lo , ông Tibbs. Chuyện như thế này xảy ra rất thường- Nàng nghĩ đến cha , khi nói câu đó , và nhớ lại đã bao nhiêu lần ông nhìn sững

nàng với ánh mắt lạ lùng ...như thể ông thấy một người khác.
- Tôi hiểu- Người ca sĩ đáp , và rầu rĩ mỉm cười- Một lần nữa , xin lỗi đã làm phiền cô. Ra ...- Anh ta ngừng lại kịp , và ngượng nghịu cười to.- Tôi đóan rằng không thể gọi cô bằng tên ấy , phải không ?
- Tên tôi là Laquson. Abbie Laquson.
- Ủa , cô có họ hàng gì với gia đình Laquson chủ nhân trại gây ngựa giống Ả Rập bên ngoài Houston chăng ?
- Phải. River Bend là cuả gia đình tôi.
- Tôi đi đến đó một vài lần. Ngựa ở đó có nhiều con đẹp. Dường như tôi đã thấy đâu đây có bầy ngựa cuả cô sắp đem bán đấu giá.
- Phải. Tuần tới.
- Tôi có thể sẽ gặp lại cô ở đấy. Tôi xưa nay vẫn muốn làm chủ một con ngựa Ả Rập. Không phải tôi có đủ tiền mua , dù là nó bán rẻ đến mấy , nhưng ai cũng có thể mơ ước- Anh ta đứng qua một bên , tránh chỗ cho cô bồi bàn bưng các ly rượu đến- Tôi ...sẽ không quấy rầy cô lâu hơn nữa. Nếu cô có rảnh sau bữa ăn tối , mời cô ghé lại phòng đợi nghe tôi hát.
- Để chúng tôi se xem sau- Mac Crea xen vào.
- Chúc hai người ăn ngon- Anh ta nói , và đi mất.
Ý thức Mac Crea yên lặng theo dõi nàng. Abbie cố xua đuổi những ý nghĩ lớn vởn trong đầu nang. Gượng cười , nàng nâng ly lên.
- Bữa ăn này là để ăn mừng , anh có nghĩ rằng chúng ta nên nâng cốc chúc mừng sự thành công cuả anh chăng ?
- Có- Chàng cụng ly với nàng.
Nàng nhấp một ngụm rượu Bourbon pha nước lã , rồi hai bàn tay bụm cái ly.
- Anh biết không , anh vẫn chưa kể chi tiết cho em nghe chuyện đó ra sao- Hay anh đang điều đình với ai. Em biết anh đã gặp Lane tuần vừa rồi. Có phải ông ta lo sắp đặt toàn bộ việc đó ?
Mac Crea tức thì có vẻ đề phòng , nhưng chỉ trong giây lát.
- Phải , ông ta dính líu vào ngay từ đầu.
- Có lẽ em nghĩ sai về ông ta.
- Em muốn nói gì ?
- Ông đã tìm cách cho em giữ lại con ngựa cái con , nhưng nó vẫn bị bán cùng số còn lại. Em nghi ngờ ông không cố sức lắm , nhưng thấy ông lo được cho anh như thế , em nghĩ rằng có lẽ ông ta đã không có cách gì giúp em giữ được con Tiểu Giang Phong.
- Vậy bây giờ thế nào ?
- Em không biết. Em không chắc đủ tiền mua lại nó. Một con ngựa cái con luôn luôn đắt hơn một con ngựa đực con , trừ phi con này có triển vọng trở thành một con ngựa đực giống lỗi lạc hay có triển vọng đoạt giải thi ngựa đẹp. Và với vẻ đẹp và huyết thống cuả nó , chắc chắn nó sẽ mang lại từ mười

đến hai mươi ngàn đô la- Có lẽ còn nhiều hơn. Tốt hơn ta nên nói chuyện khác. Nói chuyện đó buồn quá.
- Anh đã bảo em chưa ? Người đốc công cuả anh đã trở lại làm việc đầu tuần này , anh ta còn chống nạng , nhưng có thể đi quanh được. Việc đó có nghĩa là anh không phải ở lại địa điểm hai mươi bốn giờ trên hai mươi bốn.
- Nghe được lắm.

Hai Chị Em

Chương 20

- Bác nói sao ? Cô ta muốn đến dự cuộc bán đấu giá ?- Abbie hỏi , giận run.
- Trước khi cháu nổi nóng , hãy nhớ kỹ đây là một cuộc bán đấu giá công khai. Cô ta có quyền đến nếu muốn và cháu không thể ngăn cản. Bác chỉ cho cháu biết trước dự định cuả cô ấy để tránh những cảnh không đẹp như hôm cô ấy đến đây.
- Tại sao ? Cô ta đến để làm gì ?- Abbie cố nén giận , vì thấy ông nói có lý.
- Cô ta muốn mua một số ngựa.
- Những con nào ?
- Cô ta không nói.
Nếu trong số đó có con Tiểu Giang Phong thì sao ? Lần đầu , từ khi được Lane cho biết cô ta có dự định dự cuộc bán đấu giá , Abbie suy nghĩ rõ ràng tinh tế , nàng moi óc cố tìm cách ngăn chặn không để cho con ngựa cái cuả nàng lọt vào tay Rachel.
- Bác muốn biết cháu sẽ làm gì. Abbie- Lane nói.
Trong một nửa giây , nàng tưởng ông hỏi về con ngựa cái , rồi biết rằng ông đề cập đến Rachel.
- Bác đã nói , đó là một cuộc bán đấu giá công khai. Bác chỉ nên bảo cô ta tránh mẹ cháu và cháu ra. Chúng ta có chuyện gì cần bàn đến nữa không ?- Nàng lạnh lùng hỏi.
- Không , mọi chuyện đều đã bàn đến cả rồi.
- Tốt. Cháu có việc bận- Quay gót , Abbie bỏ đi nhanh về phía các chuồng. Nàng nảy ra một ý nghĩ , nhưng cần có người giúp một tay để thực hiện. Nàng gặp Ben ở một chuồng ngựa mới đẻ , ông đang chữa một vết trầy trên ống chân một con ngựa đực con giống.
- Tôi muốn nói chuyện với chú , chú Ben. Chúng ta chỉ còn bốn ngày trước cuộc bán đấu giá. Lane vừa bảo tôi rằng các mã phu do ông ta mướn sẽ đến đây trong ngày mốt. Trước khi họ đến , tôi cần đem con Tiểu Giang Phong đi khỏi nơi đây.
- Đem nó đi khỏi nơi này ?- Ông nheo mắt- Cô nói sao ?
- Tôi nói tôi không muốn nó ở trong trại khi họ đến.
- Cô đang âm mưu gì thế ?- Ông ngờ vực hỏi.
- Tôi đã nghĩ kỹ. Khi quân Đức xâm chiếm Ba Lan lúc chiến tranh thế giới thứ hai bắt đầu , các chú đã làm gì ? Các chú đã di tản tất cả ngựa giống và tìm chỗ an toàn để giấu chúng. Tôi cũng sẽ làm như vậy với con Tiểu Giang

Phong. Nếu nó không có ở đây , thì nó không bị đem bán đấu giá.
- Bây giờ không như trước đây , Abbie. Không còn chiến tranh. Nếu cô đem con ngựa cái ấy ra khỏi nơi đây , cô sẽ bị kết tội là ăn cắp. Cái đó là sai trái.
- Sai trái ? Sao tôi có thể sai trái khi tôi lấy cắp con ngựa cuả tôi ? Và Tiểu Giang Phong là cuả tôi. Chú biết ba tôi đã tặng nó cho tôi , bất kể giấy chủ quyền nói gì.
- Cái đó là sự thật- Ông thừa nhận một cách bất đắc dĩ.
- Vậy thì làm sao tôi có thể bị kết tội là ăn cắp ngựa cuả tôi ? Tôi cần chú giúp một tay , nhưng nếu cần , tôi làm lấy một mình cũng được.
- Cô đem nó đi đâu ?
- Đến trại cuả Hobie. Anh ấy đã bảo tôi có thể để con ngựa cái con đó ở chuồng cuả anh , khi nào chúng tôi dọn đến ở đấy. Mẹ tôi đã đem một số đồ đạc qua đó. Chúng ta chỉ cần nói với anh ấy rằng chúng ta muốn đem con Tiểu Giang Phong qua đó bây giờ để khỏi phải đem qua sau này. Không cần phải cho anh ta biết gì nữa.
- Cô sẽ nói dối với anh ta sao ?
- Không. Tôi chỉ không nói hết sự thật với anh ta.
- Cô nghĩ có thể làm được gì bằng cách này ?- Ben ngoẹo đầu qua một bên và nhìn kỹ nàng
Cho đến đó , ông ta bằng lòng với các câu trả lời cuả nàng , nhưng Abbie biết câu trả lời của nàng mới là quyết định. Ông sẽ dựa vào đó để quyết định. Nếu nàng không được ít nhất là ông đồng ý , kế hoạch cuả nàng ắt phải thất bại.
- Tôi mua thời gian. Chú biết tôi không hy vọng mua được nó ở cuộc bán đấu giá. Nếu tôi có thể giấu nó cho đến sau khi cuộc đấu giá đã xong , tôi sẽ có thể mua nó trả góp. Hay có lẽ sau cuộc bán đấu giá chúng ta sẽ có đủ tiền để trả hết các chủ nợ và không phải bán nó nữa. Chú không thấy sao , chú Ben , tôi phải thừa dịp làm một cái gì chứ ?
Ông lặng thinh một lúc lâu , như suy tính trong đầu , rồi trả lời.
- Chúng ta phải di chuyển nó đêm nay ...sau khi trời tối.
Abbie ôm choàng hôn ông.
- Tôi thương chú , Ben ạ. Tôi biết có thể tin cậy chú sẵn sàng giúp tôi.
Mảnh trăng lưỡi liềm lơ lửng trên chân trời phiá đông , giữa nền trời đầy sao. Một chiếc xe tải nhỏ sơn màu sẫm kéo một cái rờ moọc chở được hai con ngựa đậu bên ngoài chùm ánh sáng từ một cột đèn cao ở sân trại ngựa để chiếu sáng.
Ben đứng trong bóng cuả cái xe , tay cầm dây dẫn móc vào bộ nịt đầu con ngựa cái , trong khi Abbie choàng cái chăn màu xanh hải quân lên mình con ngựa , để che giấu lông màu bạc cuả nó , nổi bật khá rõ trong đêm tối. Nàng buộc chặt nịt bụng , và buộc dây nịt ngực , rồi kéo tấm chăn lên trùm cả cổ

con ngựa , và buộc chặt nó dưới cái nịt cổ. Con ngựa dí mũi vài vai Ben như muốn có người trấn an nó về cuộc di chuyển bất thường về đêm này.
- Xong rồi. Ta có thể đem nó lên xe- Abbie vỗ vào giữa vai ngựa và đứng lùi lại. Bọc trong cái chăn màu sẫm , con Tiểu Giang Phong hòa lẫn vào bóng đêm , chỉ còn thấy cái đầu trắng xám và cái đuôi. Nhưng khi ở trên xe , mấy điểm trắng ấy sẽ không bị ai để ý.
- Mở cửa ra để tôi dẫn nó lên- Ben thu ngắn dây dẫn lại.
Abbie từ sau cái rờ moọc bước ra và đi tới cửa sau của nó , thì một cặp đèn pha chiếu thành hai vệt dài trên con đường mòn quanh co.
- Chờ đã- Nàng thì thầm với Ben , thần kinh của nàng căng thẳng , trong khi Ben vừa bắt đầu dẫn con ngựa cái ra khỏi bóng xe- Có ai đến. Chú chờ đó , để tôi xem là ai.
- Có lẽ là Dobie đến xem tại sao chúng ta đi trễ vậy- Con ngựa cái vểnh tai lên vì tiếng máy xe , và Ben bịt mõm nó.
- Có lẽ- Nhưng tiếng máy xe không giống tiếng máy xe cuả Dobie. Miệng nàng khô , mà hai lòng bàn tay rịn mồ hôi. Abbie cố tiết ra nước bọt và chùi hai bàn tay vào quần jeans , chờ cho chiếc xe tới dưới ánh sáng của cột đèn gần nhà- Đó là Mac Crea- Nàng bị một phen sợ hãi cho đến khi nhận ra chiếc xe tải cuả chàng và nhẹ nhõm cả người.
Mac Crea nhảy ra khỏi xe.
- Cô có biết lẽ ra phải đến gặp tôi cách đây gần hai giờ ? Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra cho cô , cô bị tai nạn , hay xe cô hỏng , hay có chuyện gì khác. Rồi tôi gọi đến nhà cô , và mẹ cô nói cô còn ở đây.
- Có việc quan trọng nên tôi... quên. Tôi biết lẽ ra phải gọi điện thoại cho anh hay. Tôi xin lỗi.
- Cô quên ? Hay nhỉ , cám ơn cô nhiều lắm- Chàng đứng lại cách nàng mấy phân , hai tay chống nạnh , vẻ giận dữ và chán nản. Rồi chàng lắc đầu như thể khó tin- Đây là lần đầu. Tôi chưa bao giờ bị cho leo cây như thế này. Lẽ tự nhiên , đúng cô là người làm vậy.
- Tôi không làm vậy vì cố ý. Thật tình tôi quên.
- Có chuyện gì xảy ra đến quan trọng thế ?
- Một con ngựa của chúng tôi ngã bệnh. Chúng tôi e rằng nó bị đau bụng.
Con ngựa cái lúc đó để khịt ra một tiếng Abbie trân mình khi Mac Crea dòm về phiá cái rờ moọc chở ngựa.
- Cô nghe gì không ?
- Cái gì ?- Nhưng nàng biết không xong nếu làm bộ ngẩn ngơ- Có lẽ là một con ngựa trong chuồng.
- Đây không phải là chỗ cô thường để cái rờ moọc chở ngựa- Mac Crea nhìn nàng với vẻ ngờ vực- Nó móc vào xe tải làm gì thế ?
- Chúng tôi có việc dùng nó hôm nay- Một giây sau , nàng nghe tiếng móng

ngựa đập vào đất , vì con ngựa cái đứng yên mãi một chỗ nên mỏi và đổi chân. Nàng biết Mac Crea cũng nghe , nên gần như nhẹ nhõm cả người khi Ben từ sau rờ moọc bước ra , dẫn theo con ngựa trùm chăn. Nàng bị kẹt bởi hết câu nói dối này đến câu nói dối khác nên muốn châm dứt- Nên chúng tôi quyết định sẵn đó chở luôn con Tiểu Giang Phong đến chỗ Dobie trước khi tháo rờ moọc ra- Nàng bước tới xe rờ moọc và mở cưa? sau ra để Ben cho con ngựa cái bước lên.
- Chờ một chút ! Tôi tưởng con ngựa ấy sẽ được đem ra bán đấu giá. Lane rốt cuộc đã thu xếp cho cô được giữ nó lại sao ?
- Gần như vậy- Nàng không muốn nói chàng dự định cuả mình. Càng ít người biết , càng tốt.
- Được rồi , Abbie !- Chàng nắm cổ tay nàng , bắt nàng quay lại và nhìn chàng- Chuyện gì đang diễn ra ở đây ?
- Tôi đã nói với anh. Chúng tôi đang đem con Tiểu Giang Phong đến trại cuả anh Hix.
- Gần nửa đêm rồi.
- Mới mấy phút sau mười một giờ sao gọi là nửa đêm.
- Cô đang vận dụng bộ Óc nhỏ bé khôn lanh của cô đấy phải không ?
- Tôi không hiểu anh nói gì ?
- Cô biết rõ tôi muốn nói gì- Nhưng chàng quay qua Ben , khi ông ta bước ra khỏi chiếc rờ moọc sau khi buộc xong con ngựa trong đó- Có lẽ ông sẵn sàng giải thích chuyện gì đang diễn ra ở đây.
- Đó là việc cuả Abbie- Ben đáp , nhưng đưa mắt bảo Abbie nên nói thật.
- Đơn giản thôi , Mac Crea ạ. Nếu con ngựa cái không có ở đây , nó không thể bị đem ra bán.
- Đáng lẽ tôi phải đóan ra. Người ta chắc chắn sẽ đặt những câu hỏi. Ngựa không tự nhiên biến mất như vậy. Làm sao cô giải thích ?
- Thiếu gì ngựa chạy lạc. Một đoạn hàng rào bị đổ , hay cổng để mở , và nó chạy ra ngoài. Có thiếu gì cách để nó có thể chạy mất.
- Trong khi đó , cô phải giấu nó ở nơi nào.
- Đúng vậy- Cho tới sau khi cuộc bán đấu giá đã xong , khi đó tôi có thể sắp xếp để mua nó lại.
- Nhưng chuyện gì sẽ xảy ra nếu ai biết được hành động hiện giờ của cô ?
- Không ai biết được , nếu anh không nói với họ. Anh coi , Rachel sẽ đến dự cuộc bán đấu giá để mua một số ngựa. Cô ta sẽ không mua được con Tiểu Giang Phong !
Nàng giật cổ tay ra , đóng bửng cửa sau và gài chốt lại , toàn thân rung lên vì cảm xúc. Cuối cùng nàng quay lại đối đầu với chàng.
- Sao , Mac Crea ?
- Tôi hiểu ra ông một dạ với cô ta trong việc này , Ben ?

- Con ngựa ấy là cuả cô ta. Đôi khi phải mạo hiểm để làm những việc phải.
- Anh có nói lại với Lane không ?- Abbie cần biết chàng đứng về phe nào.
- Tại sao tôi phải nói ?- Mac Crea đáp.
- Anh nghĩ rằng chúng tôi làm không đúng ?- Nàng nói.
- Tôi không hề bảo vậy. Tôi nghĩ rằng đó là một việc điên khùng , và hai người làm việc đó một cách tài tử. Tôi ngạc nhiên vì cả hai không mặc đồ đen và bôi mỡ vào mặt. Phải chi cô chỉ cưỡi con ngựa qua đó rồi bảo ông bạn tóc đỏ cuả cô lái xe đưa cô về , thì có phải người ta ít ngờ vực hơn nhiều không ? Người bạn cuả cô biết đến mức độ nào câu chuyện này ?
- Không biết gì hết- Nàng biết chắc chắn được Mac Crea ủng hộ tuy chàng không nói , nên cảm thấy tự tin trở lại- Tôi đã để cho anh ta hiểu là con ngựa này cuả tôi , và thế là mọi câu hỏi về nó được giải đáp.
- Một khi đã báo cáo là con ngựa bị mất , chuyện gì sẽ xảy ra nếu có ai hỏi anh ta có thấy nó không ?
- Chuyện ấy sẽ không xảy ra , vì tôi chờ cho đến sáng ngày bắt đầu bán đấu giá mới báo cáo con ngựa bị mất. Với sự bận rộn phải chuẩn bị tất cả ngựa cho cuộc bán đấu giá , sẽ không có thì giờ để tổ chức gì cả. Ben và tôi sẽ có thể làm bộ đi tìm nó.

Cho đến đó , không câu hỏi nào cuả chàng mà nàng không trả lời được. Tin tưởng rằng đã dự liệu tất cả các trường hợp , Abbie sốt ruột vì sự chậm trễ.
- Mọi việc đã sắp đặt. Bây giờ quá trễ để thay đổi kế hoạch. Dobie đang chờ chúng tôi , và nếu chúng ta mất thêm thì giờ ở đây , anh ta sẽ bắt đầu đánh dấu hỏi. Đi thôi , Ben.

Ben bước về phía buồng lái , còn Abbie đi tới cửa xe phiá bên kia , và biết Mac Crea đi theo. Abbie mở cửa xe , đèn bên trong bật sáng. Mac Crea giữ cửa cho nàng bước lên , ngồi xuống và quay lại nhìn chàng.
- Tôi sẽ gặp anh khi trở về. Anh sẽ ở đây chờ , phải không ?
- Không , tôi đi với cô , hãy nhích vào trong- Chàng trèo lên xe.

Không bật đèn pha lên , Ben chầm chậm lái xe kéo chiếc rờ moọc chở ngựa đi. Ra khỏi ánh sáng của các đèn ở sân , ông lái chậm như bò , chồm lên trên tay lái và dòm chầm chậm về đằng trước để cố giữ cho xe và rờ moọc chạy ngay giữa con đường mòn hẹp , trong đêm tối , chỉ trông thấy nhờ ánh sao.
- Thông thường có ít xe c chạy trên đường cái vào giờ này , nhưng chúng tôi không muốn mạo hiểm , lỡ có ai trông thấy chúng tôi trên rờ moọc chở ngựa ra khỏi đây- Abbie giải thích cho Mac Crea.
- Họ còn để ý hơn vì xe chạy không bật đèn- Chàng chộp lấy bảng kiểm soát- Coi chừng cái mương bên phải.

Ben quặt xe qua tránh nó , và lái càng chậm hơn.
- Chúng ta sắp đến ngã ba- Mac nói- Đây là Texas. Ben , không phải là Ba Lan. Cứ bật đèn pha lên cho an toàn hơn.

- Chúng ta đã ở xa trại. Tôi nghĩ rằng bật được.
Đèn bật lên chiếu sáng con đường cái trước mặt , và chiếc xe chạy nhanh hơn.
- Tới rồi- Ben nói và rẽ vào con đường đất dẫn đến nông trại cuả Hix nằm thụt vào trong khỏang một phần tư dặm.
- Dobie đang chờ chúng ta. Nhà còn thắp đèn sáng- Abbie nói- Có lẽ ta nên đi thẳng tới chuồng Ben ạ.
Đèn ở thềm nhà bật sáng khi họ chạy qua trước ngôi nhà chính , hướng về cái chàng ngựa xây bằng đá và gỗ cũ , nằm cạnh nhà để máy cày lớn hơn. Ben đánh một vòng và đậu lại cạnh cửa hông. Abbie bước xuống xe sau Mac Crea , rồi chờ Dobie đang đi vòng quanh sân nông trại đến gặp họ.
- Tôi tưởng cô tới đây trước một giờ. Có vấn đề gì sao ?- Dobie nhìn chòng chọc vào Mac Crea như tin rằng chàng là nguyên nhân gây cho Abbie đến trễ.
- Chúng tôi bị kẹt vì vài công chuyện phải giải quyết lâu hơn tôi tưởng. Tôi rất tiếc đã làm anh chờ đợi chúng tôi quá lâu , Dobie.
- Tôi đã soạn chỗ sẵn cho con ngựa cái của cô trong chuồng- Dobie nói.
Chuồng rộng gần gấp đôi mỗi chuồng ở River Bend. Một bức vách thấp ngăn đôi thành hai chuồng không có cửa , có đủ máng ăn.
Abbie dẫn Tiểu Giang Phong vào , buộc dây dẫn ngựa vào một cái vòng ở máng , rồi gỡ tấm chăn ra , đưa cho Ben. Sau khi đã chắc chắn con ngựa biết chậu nước nằm ở đâu , nàng đổ ít lúa vào máng ăn và thả nó ra để nó quan sát chung quanh.
- Coi bộ nó thích chỗ mới- Dobie nói , trong khi con ngựa ăn lúa , và có vẻ thư giãn.
- Nó sẽ thích. Cảm ơn anh đã cho tôi gửi nó ở đây.
- Bây giờ hay sau nữa , cũng thế thôi. Cô có muốn tôi thả nó ra sáng mai không ?
- Không , anh đừng làm vậy. Tôi nghĩ rằng tốt hơn nên để nó ở trong chuồng ...Ít nhất cho đến khi nó quen chuồng mới.
- Nếu cô muốn vậy.
- Vâng , trễ rồi , sáng mai ai cũng có việc phải làm. Một lần nữa , cảm ơn anh về tất cả mọi chuyện , Dobie.
- Nếu còn cần gì , cô cứ nói.
Trong khi rời chuồng , Mac Crea thì thầm bên tai nàng.
- Anh chàng ngu xuẩn ấy có thể nhảy từ vách đá cao xuống đất nếu cô yêu cầu.
- Còn anh thì không ?
- Không.
- Tôi cũng nghĩ vậy- Nhưng thật ra nàng không quan tâm.

Hai Chị Em

Chương 21

Ngoài mặt , cảnh tượng ở River Bend có vẻ lộn xộn nhưng sự lộn xộn ấy có tổ chức . Ở hành lang giữa cuả chuồng ngựa đẻ , một con ngựa đang bị buộc dây và đứng chờ , trong khi một mã phu chải lông một con khác . Xa hơn nữa , một mã phu chải bờm và đuôi một con ngựa thứ ba . Từ chuồng ngựa giống , vẳng ra tiếng kéo do một người mã phu thứ ba đang cầm và cắt xén lông dưới chỗ bộ cương , các lông ở ống chân , các lông ở cằm , và mọi sợi lông dư ở dưới hàm ngựa , của một con ngựa khác nữa . Bên ngoài , người thú ý sở tại kẹp chân trước cuả một con ngựa cái để cắt xén lông , chải sạch , và cắt bớt cái móng mọc quá dư , trong khi người phụ tá cuả ông ta giữ đầu con ngựa . Khi cắt móng xong , nó sẽ được đưa và chuồng ngựa giống , một mã phu thứ tư sẽ tắm cho nó , và nhốt nó vào một cái chuồng.
Abbie cầm bảng kê đi kiểm tra lại ngựa . Nghe có tiếng máy xe cũ kỹ của Dobie chạy đến , nàng cau mày ngẩng lên nhìn . Chiếc xe chạy vào đường dẫn tới chuồng , và làm văng cả sỏi đá . Linh cảm có chuyện không hay , Abbie bắt đầu đi về phía đó , và xoay qua chạy khi Dobie thắng xe lại và ló đầu ra ở cửa xe.
- Có tai nạn !- Anh ta kêu to- Con ngựa cuả cô bị thương . Cô nên tới mau.
- Chúa ơi !- Abbie kêu lên khe khẽ . Sợ hãi làm xương sống nàng ớn lạnh . Nàng dừng lại và chạy bay qua chuồng- Ben !- Nàng kêu lên vừa lúc ông từ chuồng ngựa giống bước ra để xem chuyện gì ồn ào thế- Con Tiểu Giang Phong ! Nó bị thương !- Nàng quay ngoắt lại Dobie :- Anh gọi giùm thú y chưa ?
Anh ta lắc đầu.
- Tôi tới thẳng đây.
Abbie vừa chạy qua phiá bên kia chiếc xe tải , vừa ngoái cổ lại thét lớn với người cắt móng ngựa đang ngừng tay làm việc.
- Nhờ anh gọi hộ Ông thú y và bảo ông qua nông trại Hix tức thì ! Trường hợp khẩn cấp !
Nàng trèo lên xe , và Ben bước lên theo ngay . Cưa? xe chưa đóng , Dobie đã nhấn ga , và chiếc xe lao đi , các bánh xe lại làm đá sỏi văng lên rào rào.
- Chuyện xảy ra thế nào ?- Ben hỏi.
- Tôi không biết . Tôi không chắc chắn . Tôi vừa lái máy cày ra khỏi nhà để cày . Có lẽ là tiếng động quá lớn . Tôi đã qua khỏi chuồng thì nghe có tiếng kêu thất thanh . Tôi quay nhìn lại thì... - Anh ta liếc Abbie với vẻ lo lắng .

Nàng dòm sững anh ta , chờ cho anh ta nói hết- Tôi rất tiếc , Abbie . Nó đang nằm trên mặt đất , đá lung tung và vật vã thân mình . Cái cửa kiểu Hà Lan mở ra phiá dưới còn phía trên thì bị bể . Tôi đã để nửa trên mở ra cho không khí vào và nó có thể nhìn ra ngoài . Tôi đoán nó nghe tiếng động lớn , sợ quá nên tìm cách thoát ra ngoài.
- Không !- Nàng không muốn tin tai nạn nghiêm trọng đến như vậy , như Dobie đã tả . Nàng chắc rằng con ngựa cái con ấy đã không nhảy qua nửa cửa trống; lỗ trống quá nhỏ . Con Tiểu Giang Phong chắc là chỉ trật gân , trầy da và bầm tím chút đỉnh thôi.
- Tôi nghĩ rằng nó gãy một chân- Dobie ngập ngừng nói.
- Làm sao anh biết , anh đã coi lại đâu.
- Không . Tôi giao cho một người làm công coi nó và đến tìm cô.
- Chúng ta không chạy nhanh hơn được sao ?
Dọc đường , Abbie nhớ lại nhà để máy kéo sát vách chuồng ngựa . Ngoại trừ chiếc máy kéo , con ngựa cái chưa hề ở gần các nông cụ máy móc hồi nào . Lẽ tự nhiên nó phải hỏang sợ khi nghe tiếng leng keng cuả những thiết bị kỳ lạ ấy . Abbie ước chi đã nghĩ tới điểm đó , nhưng nàng đã quá quan tâm đến việc giấu con ngựa cho kỹ.
Xe vào tới sân , Abbie như điên cuồng . Nàng chồm tới cố thấy con ngựa , hy vọng rằng nó đã đứng dậy được . Nhưng con ngua bạch Ả Rập đang nằm trên mặt đất . Abbie thậm chí không nghe tiếng kêu đầy lo lắng thốt ra từ cổ họng nàng Nàng đẩy Ben ra , trong sự hấp tấp muốn tới ngay bên cạnh con ngựa . Hai chân nàng run lẩy bẩy trong khi nàng chạy ngay tới chỗ con ngựa nằm , không để ý gì đến người đàn ông đứng cạnh con Tiểu Giang Phong. Con ngựa cái nhỏ hí và ngẩng lên khi Abbie tới cạnh nó . Abbie nhìn đôi mắt đen đờ đi đau đớn , cái cổ đẫm mồ hôi , thân mình nó run rẩy , và biết ngay con ngựa đã bị choáng.
- Nhanh đi ! Lấy cái chăn lại đây !- Nàng bảo hai người làm công , và nhìn thấy cây súng trong tay anh ta . Nàng trừng mắt nhìn anh ta , vừa sửng sốt vừa tức giận :- Anh làm gì với cái đó ?
- Con ngựa cần được kết liễu để nó khỏi đau đớn . Không còn làm gì được cho nó . Chân trước cuả nó bị gãy.
Ruột gan Abbie ộln ngược và nàng suýt nôn mửa khi nhìn thấy cái chân gãy gập lại một cách kỳ cục , nằm vẹo qua một bên , như chân một con búp bê bằng vải . Nàng cố gắng cho khỏi nôn , trong khi hai chân rã rời , và da nàng toát mồ hôi , lạnh ngắt và nhớt nhợt.
- Anh không được bắn nó . Thời nay người ta không còn giết ngựa chỉ vì nó bị gãy một chân; do đó đem cái súng treo lên giá lại đi . Và lấy cái chăn lại đây như tôi đã bảo- Nàng quỳ xuống cạnh con ngựa cái và ôm đầu nó vào lòng . Nàng chú tâm vỗ về con ngựa trong khi Ben xem xét mức độ trầm

trọng cuả các vết thương . Người làm công bỏ đi , nhưng Dobie trở vào mang theo cái chăn dê đắp cho ngựa . Ben quấn chăn lên mình con ngựa , rồi đứng thẳng dậy . Abbie nhìn vào mặt ông.
- Mấy vết cắt nhẹ thôi . Máu đã ngừng chảy . Một , có lẽ hai vết sâu hơn có thể thành sẹo.
Nhưng ông không nói gì về chân gãy của nó , và điều đó rất có ý nghĩa.
- Tiểu Giang Phong còn nhỏ và mạnh . Nó sẽ vượt qua . Rồi ông sẽ thấy . Nó là dòng dõi cuả con ngựa chiến nổi tiếng Quaduđa . Sau một cuộc đột kích ở sa mạc , nó đã được người ta cưỡi chạy một trăm dặm không nghỉ một lần nào . Chân mặt cuả nó bị gãy trong cuộc đột kích đó , thế mà nó đã chạy quãng đường ấy trong mười một giờ . Tiểu Giang Phong cũng gan dạ như nó . Tôi biết.
Abbie bám víu vào ý nghĩ đó và xây dựng hy vọng trên đó . Nàng sẽ không bỏ cuộc , chừng nào con ngựa chưa bỏ cuộc.
- Để xem bác sĩ nói sao- Ben đáp.
Sau khi khám qua loa , người bác sĩ thú y cũng không tỏ ra khích lệ gì nhiều , giống như Ben . Ông đứng dậy , nhìn Abbie và lắc đầu
- Chân ngựa gãy có thể chữa được . Họ làm hoài .- Nàng nói , như thách thức người thú y cải chính.
- Chỗ gãy ở chân quá cao . Giả sử tôi có thể sửa chỗ xương bị gãy , tôi không thấy làm sao giữ được cả vùng xương vai ấy bất động . Tôi rất tiếc , Abbie , nhưng coi không được đâu.
- Nhưng còn có hy vọng.
- Nếu là một con ngựa thiến , tôi sẽ không do dự khuyến cáo giết nó đi , vì nếu có lành , nó cũng què quặt suốt đời . Nhưng tôi không đành lòng giết bỏ một con ngựa cái còn nhiều lứa . Nhưng nếu nó đau đớn quá , thì cũng như tôi đã từng nói với ba cô , kéo dài cuộc sống đau khổ của nó cũng không ích lợi gì.
- Nhưng ông chưa biết nó có đau lắm không ? Nếu ông không thử , thì làm sao ông biết ? ông có thể sửa lại chân cho nó và băng bó lại cho đến khi nó lành.
- Trước hết , sưa? xương lại và băng bó rồi , là mới bắt đầu , chưa giải quyết xong . Ngựa không như người . Ta không thể buộc nó vào giường , và gắn thiết bị kéo căng rồi chờ đợi nó chiu nằm yên để chữa cho nó . Nó là thú vật , thú vật ngu dốt . Và khi thú vật bị đau , nó nổi điên . Nó sẽ hoảng sợ và đá tung , và rốt cuc tự làm cho nó đau thêm . Dĩ nhiên cô đã nghe những con ngựa bị gãy chân , sau đó đã lành chân và tiếp tục một đời sống có ích . Nhưng cô đâu có nghe chuyện những con khác đã nổi điên phải giết bỏ- Như con ngựa cái thuần chủng tên là Ruphphian cách đây mấy năm ?
- Nhưng chúng ta chưa biết Tiểu Giang Phong có như vậy không ?

- Để xem ta có thể làm được ; Abbie nhưng cô đừng hy vọng quá nhiều.
Sau đó , bác sĩ cho rọi quang tuyến X và thấy cả hai chân trước của con ngựa đều bị gãy . Chân trái chỉ bị nứt xương , còn ở chân phải , cả hai cái xương ở ống chân trên đều bị gãy ngay dưới khớp vai.
Trong khi Abbie ngồi canh chừng con ngựa cái , bác sĩ Campbell gọi điện thoại tham khảo ý kiến với một số đồng nghiệp , rồi quyết định bó chân con ngựa cái theo kiểu áp dụng cho chó và mèo bị gãy chân trước.
Trùm trong một cái chăn , Abbie ngồi dựa vào góc chuồng . Qúa mệt , sau cuộc thử thách kéo dài , nàng tựa đầu vào ván và nhắm mắt để nghỉ một lúc . Một tiếng động nhỏ , một tiếng xào xạc cuả rơm , cũng làm nàng mở chòang mắt ra , sẵn sàng đứng bật dậy.
Con ngựa cái thì bất động , đầu nó rủ xuống , nó vẫn còn bỉ ảnh hưởng cuả thuốc mê . Cả hai chân trước cuả nó đều bị băng bột , và kẹp giữa hai cái cặp bằng kim loại dài , uốn cong lại , ở trên vai , và buộc chặt vào móng . Một dây đeo ở bụng nó , buộc lên xà nhà , chịu phần lớn sức nặng cuả nó.
Nàng nghe có tiếng chân và kêu lên :
- Dobie , anh đấy hả ?
- Tôi đây- Mac Crea trả lời và đi vòng bức vách ngăn bước ra dưới ánh đèn.
- Làm sao... - Nàng bỗng nghẹn cổ họng không nói được.
- Tôi gọi điện thoại lại nhà cô để báo tin tóan khoan chiều nay thiếu một người nên tối nay tôi bận . Mẹ cô cho hay chuyện xảy ra . Tôi rất tiếc không tới sớm hơn được.
- Anh tới sớm cũng không làm gì được hơn.
- Nó thế nào ?- Chàng hất hàm về phía con ngựa.
- Nó sẽ lành- Abbie quả quyết.
- Cô làm gì bây giờ ?
- Ở với nó . Tôi phải ở bên nó , vì nhiều con ngựa đau quá nổi điên và cố tử hủy hoại . Tôi phải canh chừng không để cho việc đó xảy ra.
- Tôi không muốn nói về việc đó . Mọi người đều biết con ngựa hiện ở đây.
- Anh hãy giúp tôi , Mac Crea , nếu anh nói : Tôi đã bảo cô.
- Tôi không nói vậy . Tôi chỉ tự hỏi cô sẽ giải quyết chuyện này ra sao ?
- Tôi không biết , ai thèm mua con ngựa què ? Bác sĩ Campbell đã nói với tôi , dù nó có lành chân chưa chắc xương nó đã dính lại hoàn toàn . Có thể chân nó sẽ không bao giờ đủ sức để chịu được sức nặng cuả nó khi có mang.
- Cô hãy thông báo đầy đủ những lời cuả bác sĩ thú y và đưa tên con ngựa ra cuộc bán đấu giá.
- Cái gì ?- Nàng nhìn sững chàng , cho rằng chàng phản lại nàng
- Chính cô vừa nói : Ai thèm mua nó bây giờ ? Cô có thể mua nó với giá rẻ.
- Có lẽ- Abbie ngẫm nghĩ , rồi thở dài- Còn một ngày nữa là đến cuộc bán đấu giá . Còn nhiều việc phải làm . Tôi biết Ben có thể lo được , nhưng tôi

phải giúp chú ấy.
- Cô trông có vẻ mệt mỏi . Sao không ngủ một giấc ?
- Tôi không ngủ được . Tôi phải ở đây canh chừng nó.
- Tôi không bảo cô đi đâu . Nhích qua một chút.
Mac Crea ngồi vào góc nhà và quàng một tay ôm Abbie , để nàng tựa vào vai chàng
- Thoải mái không ?
- Ừm . Chắc anh nghĩ rằng tôi điên rồ nên mới thức canh chừng một con ngựa.
- Nếu tôi bị thương , cô có thức với tôi không ?
- Có lẽ không- Nàng mỉm cười.
- Tôi nghĩ vậy . Ngủ đi , Abbie- Chàng vuốt tóc nàng , nhẹ kéo đầu nàng đưa lên ngực chàng.
Từ từ , chầm chậm , chàng cảm thấy thân mình nàng đè nặng thêm dần trên tay chàng và hơi thở cuả nàng sâu hơn . Chàng cố động đậy hai vai để bớt tê nhưng không có cách nào ngồi cho êm ái hơn với các tấm ván ở sau lưng . Chàng chả hiểu tại sao Abbie không lựa một đống cỏ khô êm ái để ngồi canh , thay vì cái góc chuồng khốn nạn này.
Có tiếng kim khí cà trên sàn xi măng , và tiếp theo là tiếng móng ngựa động đậy trong rơm . Mac Crea nhìn con ngựa bệnh . Đầu nó đang ngẩng lên , hai tai cúp ra sau , và một mắt để lộ tròng trắng có vẻ sợ hãi . Nó quay đầu qua một bên , cố cắn vào đầu cong cuả cái kẹp sắt cà vào vai nó.
- Ê , cô nàng , đừng sợ- Mac Crea nói như ru . Hai tai con ngựa vểnh lên khi nghe tiếng chàng , và nó quay đầu qua dòm chàng , miệng thở phì phì- Cô ấy đang ngủ . Đừng đánh thức cô.
Sau vài giây , con ngựa lại rũ đầu xuống , bất động trở lại . Mac Crea quan sát nó thêm mấy phút , nhưng con ngựa không tìm cách chống lại bộ kẹp giữ nó bất động nữa . Trong khi Abbie cựa mình , chàng dịu dàng vuốt chỏm tóc nàng và ôm nàng vào sát hơn.

Hai Chị Em

Chương 22

Mặc dầu còn một giờ nữa mới bắt đầu cuộc bán đấu giá theo chương trình đã dự liệu , đủ thứ xe , xe nhà , xe tải nhỏ , và xe rờ moọc chở ngựa , đã đậu đầy trong sân trại ngựa , và tràn ra cả lề đường mòn hẹp , khi Rachel đi xe đến . Cô đậu xe lọt vào giữa hai xe khác gần ngôi nhà.
Cô vừa bước xuống xe thì một bàn tay chạm vào cánh tay cô . Giật mình , cô quay lại , tưởng là Abbie . Nhưng Lane đang ở đó và mỉm cười với cô , da ở hai bên đuôi mắt ông xếp lại thành những nếp nhăn trông rất thích.
- Lane !
- Ngạc nhiên ?
- Và vui mừng.
Ông đứng lùi lại , nhìn cô từ đầu đến chân một cách tán thưởng . Cô để ông ngắm , đầy vẻ tự tin , vì biết rằng trang phục do cô chọn vừa tự nhiên vừa lịch sự , cũng như vừa tiện lợi , vừa đầy nữ tính . Cô mặc một cái áo bờ lu nữ bằng lụa màu mỡ gà , có độn ở vai , có cổ đứng cao , và hai cổ tay áo lật lại , một cái váy màu vàng , dài đến giữa ống chân , giữ lại bằng một dây nịt da màu to bản . Cô không mang giày mà mang một đôi bốt đi ngựa đế thấp có kiểu cầu kỳ . Tóc cô but lại ở gáy bằng một cái khăn quàng cũng màu mỡ gà như cái áo bờ lu . Cô chỉ đeo một đôi bông tai bằng vàng to , nặng.
Từ khi dọn đến ở Houston , cô đã vứt bỏ hay cho hết tất cả quần áo cũ và mua nguyên một lô áo quần mới . Cô không ăn mặc theo lối rẻ tiền và tự nhiên cuả Caliphornia nữa; bây giờ có tiền , cô ăn mặc theo lối lịch sự cuả Texas , nhờ sự chỉ dẫn cuả những người bán hàng ở mấy cửa hàng bách hoá dành cho khách sang ở Houston.
- Em trông đẹp kinh hồn , như thường lệ- Lane nói , rồi luồng một tay dưới tay cô , ông dẫn cô đi lẫn vào các đám đông đang đi loanh quanh ở các chuồng
- Em không ngờ anh có mặt ở đây hôm nay . Tối hôm qua , khi điện thoại nói chuyện với em , anh không nói gì cả.
- Trong hoàn cảnh hiện nay , anh đã quyết định nên tới đây để bảo đảm chắc chắn không có vấn đề gì xảy ra- Ông không nói "với Abbie" , nhưng Rachel biết ông muốn nói thế- Và , với tư cách là người thi hành chúc thư cuả Dean , anh nhận thấy có bổn phận phải trông coi cuộc bán đấu giá diễn ra như thế nào.
- Dĩ nhiên.

Một nhóm người đã tụ tập ở hàng rào khu quần ngựa để xem một kỵ mã đang cưỡi ngựa ở đấy . Rachel và Lane dừng chân để quan sát cặp người ngựa , cô chú ý đến con ngựa cái màu hồng rực rỡ , rồi chú ý sau đến người kỵ mã . Không ai khác là Abbie , mặc quần đi ngựa , đi mũ cưỡi ngựa , và mặc cái áo sớ mi trắng , không mặc áo vét thường lệ , tóc đen cuả nàng búi gọn lại đằng sau . Trong khi nàng cưỡi ngựa chạy gần hàng rào ngay gần họ , Rachel để ý thấy gương mặt nàng thẫn thờ và đôi mắt nàng thâm quầng.
- Anh thấy không Lane ? Cô ta trông thật dễ sợ !- Vừa thốt ra , cô thấy mình thiếu tế nhị , nên chữa lại- Cô ấy bị Ốm chăng ?
- Không , anh nghĩ cô ta chỉ mệt thôi . Gần đây , cô ấy ít ngủ , anh biết vậy- Ông do dự , rồi nói tiếp .- Con ngựa riêng cuả cô ấy bị thương trong một tai nạn bất ngờ cách đây vài ngày . Cả hai chân trước cuả nó bị gãy . Từ lúc đó , cô ta thức canh chừng nó.
- Chuyện gì đã xảy ra ?
- Anh được giải thích là con ngựa chạy ra khỏi đồng cỏ ban đêm và lạc đến nông trại kế bên . Người láng giềng bắt nó được sáng hôm sau và nhốt nó vào chuồng cuả anh ta , rồi gọi cô ấy để cho biết con ngựa bình an . Nhưng trước khi họ dẫn nó vê , con ngựa bị tiếng động cuả các công cụ máy móc làm cho hoảng sợ , nên đã tìm cách thoát ra chuồng.
- Kinh khủng quá !
- Phải... Anh nghĩ Chet cần nói với anh mtộ chuyện gì đó . Em muốn đi với anh không ?- Lane nói , và chỉ người đàn ông đang ra dấu cho ông.
- Không , em đi quanh các chuồng để xem ngựa.
Rachel lấy cuốn danh mục ở ví và lật đến trang có hình và số thứ tự cuả ba con ngựa cái cô muốn mua.
- Anh sẽ đến với em sau . Em không sao chứ ?
- Dĩ nhiên- Cô mỉm cười , vì thích cách ông tỏ ra bảo vệ cô , làm cô cảm thấy an toàn vì được yêu.
Khi Rachel bước vào hành lang ở chuồng ngựa đã có hơn mười người muốn mua đứng ở đó xem ngựa . Cô coi lại số thứ tự cuả mấy con ngựa trong bảng cuả cô , rồi bắt đầu đi dọc theo con đường lát xi măng dừng lại trước mỗi chuồng để coi số từng con ngựa . Cô nghe lõm bõm những câu trao đổi.
- Con ngựa cái này rất thích hợp với con ngựa đực giống cuả chúng ta . Giống cuả nó...
- Cái đầu xinh , nhưng hai chân...
-... luôn luôn bảo , nếu không thích vẻ ngoài cuả ngựa khi nó còn đứng trong chuồng , thì đừng mua nó.
Rachel bước lại trước một chuồng ở cuối dãy . Con ngựa cái hồng có bờm màu sáp đứng chéo nên cô không nhìn được nó mang số năm hay số chín . Cô nhích qua để trông cho rõ hơn , thì có ai đến đứng trước chuồng để coi

ngựa . Cô không để ý đến người đó , cho đến khi anh ta cất tiếng nói :
- Chào người đẹp.
Thoạt đầu cô tưởng người ấy nói với con ngựa , mặc dầu giọng nói có vẻ quen . Tò mò , cô liếc qua và bắt gặp anh ta đang nhìn cô . Trong khi anh ta đẩy cái mũ cao bồi lên phía sau đầu , Rachel nhận ra chàng ca sĩ tóc quăn Ross Tibbs.
- Ông Tibbs- Cô lấy làm lạ vì nhớ rõ tên anh ta.
- Tôi tưởng chúng ta đã đồng ý , là gọi tôi bằng Ross- Anh ta mỉm cười và nhìn vào cô , như thể không còn ai khác , hay cái gì khác , làm cô thấy thật khó chịu- Lâu lắm rồi từ khi gặp cô , tôi bắt đầu tự hỏi phải chăng tôi đã mơ thấy cô.
Rachel bối rối vì câu nói rõ ràng tâng bốc cô.
- Tôi không trông đợi gặp ông ở một cuộc bán đấu gía ngựa . Tại sao ông có mặt ở đây ?
- Cũng một lý do như cô , tôi chắc vậy . Tôi đến xem ngựa . Xưa nay tôi vẫn muốn làm chủ một con ngựa Ả Rập . Tôi hy vọng có thể mua được một con ngựa với một bài hát- Anh ta nháy mắt với cô , rồi buồn rầu mỉm cười- Nói giỡn thế thôi . Câu nói đùa ấy kể ra không hay lắm . Ca sĩ... bài hát.
- Dĩ nhiên- Cô cười không thoải mái.
- Cứ nhìn những người đến dự , không có hy vọng gì tôi mua được một con ngựa với giá rẻ . Nhưng cũng không có hại gì nếu lâu lâu ta đi xem người ta bày bán- Quay mình lại , anh ta tựa một tay vào chuồng , đầu anh ta tựa vào một tấm ván gần đầu cô . Cô chưa hề để ý rằng lông mi cuả anh ta đen và rậm đến thế- Và dài như cuả đàn bà- Tôi muốn mời cô đi ăn tối sau cuộc bán đấu giá.
- Tôi không đi được- Cô ngạc nhiên và rồi bối rối vì lời mời
- Tại sao ?
- Tôi... có người đi cùng- Cô nhìn sững vào cổ áo để hở cuả anh ta , và làn da căng ở cổ anh ta.
- Ai vậy ? Lane Canphield nữa sao ?
- Phải.
- Ông ta là cái gì cuả cô ?- Giọng anh ta gần như giận dữ.
- Chúng tôi là... bạn . Thế thôi.
- Bạn ? Cô biết không , tiếng đó che đậy nhiều thứ- Ross xoay qua , chăn . cô ở lại vách- Ông ta già quá đối với cô , Rachel.
- Ông ấy không già; hơn nữa , có lẽ tôi thích những người lớn tuổi hơn tôi.
- Tôi sắp ba mươi . Tôi xếp vào loại đó thật đúng.
Anh ta cúi sát xuống làm cô muốn ngộp thở vì gần anh ta quá . Đưa tay lên , anh ta dùng đầu ngón tay trỏ vẽ quanh gò má cô xuống tận dái tai.
- Cô làm tôi nhớ đến người đẹp ngủ trong rừng chờ được đánh thức bởi cái

hôn của hoàng tử . Tôi chưa bao giờ đọc một chuyện thần tiên nào có một hoàng tử tóc bạc trong đó.
Cô cảm thấy nóng ran cả người và tim đập nhanh . Anh ta đang nhìn chằm chằm vào môi cô và Rachel gần như có thể cảm thấy miệng anh ta đã đè lên đó . Cô hoảng sợ vì lòng cô rung đng . Có phải xưa kia mẹ cô đã như thế này khi đứng trước Dean- Bị tràn ngập bởi cảm xúc nên đã vứt bỏ hết , kể cả lòng kiêu hãnh và tự trọng cuả bà ? Chuyện đó sẽ không xảy đến cho cô . Cô sẽ không để cho nó xảy ra.
- Đừng nói những câu như vậy !- Cô nhích ra khỏi chuồng và dừng lại khi đã đi xa anh ta chừng một thước . Không nhịn được , cô quay lại nhìn.
- Tôi xin lỗi . Tôi không cố ý làm hại ai- Anh ta đưa tay lên làm một cử chỉ xin lỗi.
- Xin ông để tôi yên- Cô rảo bước ra khỏi khu chuồng ngựa , và suýt nữa đâm sầm vào Lane đang bước vào.
- Anh vừa mới đến để tìm em- Nụ cười cuả ông nhường chỗ cho sự quan tâm đến cô- Có chuyện gì vậy ?
- Dĩ nhiên là không . Có chuyện gì đâu ? : - Rachel gượng mỉm cười , và ngạc nhiên thấy mình cười được như không hề có chuyện gì . Cô luồn tay vào dưới tay ông và kéo ông đi khỏi cửa chuồng mở , để ông khỏi trông thấy Ross Tibbs.
Cô không muốn để cho Lane biết cô vừa nói chuyện với Ross Tibbs , bằng không ông sẽ đóan được lý do cô đã bối rối . Biết rằng nếu ông tới sớm hơn một chút thôi , Lane đã bắt gặp hai người đứng với nhau , nên cô càng phải không cho ông biết . Đồng thời , Rachel không hiểu được cái ý nghĩ có lỗi chỉ vì trong một khoảnh khắc cô đã bị thu hút bởi- Và cám dỗ bởi- Ross . Dù sao , không có gì xảy ra cả.
- Anh đã tưởng Abbie có thể...
- Anh không thấy cô ấy- Cô bắt đầu dễ thở hơn khi thấy ông lại mỉm cười.
- Cuộc bán đấu giá sẽ bắt đầu trong mười phút nữa . Có lẽ chúng ta nên đi đến khu bán đấu giá để có chỗ tốt.
- Vâng , có lẽ nên vậy.
Trong khi họ đi đến khu bán đấu giá , có nhiều người cũng đi về phiá đó . Rachel để ý đến những cái nhìn cuả họ và những câu chào hỏi cuả họ khi gặp Lane . Nhưng lần đầu cô đi với ông trước mặt công chúng , những cái nhìn và câu thì thầm đã khiến cô bối rối , nhưng rồi cô đã quen với sự chú ý đến ông ở khắp nơi nào ông xuất hiện- Vừa kính nể , vừa khâm phục , lại vừa ganh tị . Thật ra , cô bắt đầu thích thú vì cái đó.
- Thử máy . Một , hai , ba , thử máy , thử máy- Tiếng người nói bán đấu giá vang lên ở các loa- Thưa quý vị , cuộc bán đấu giá sắp bắt đầu . Có nhiều ngựa tốt để quý vị mua . Chúng tôi bắt đầu bán lô số một . Con ngựa đang đi

vào sân là con Nahr ibu Kedar , một con ngựa đực giống ngoài sự tưởng tượng , lên năm tuổi , con cuả ngựa đực giống do chính tay ông Dean Laquson đã quá cố nhập từ Ai Cập vào . Con ngư .a này dó chính con gái cuả Dean , Abbie Laquson cưỡi.
Nhận thức nhóm người chờ mua ngựa rất sành sỏi , người bán đấu giá không mất thì giờ kể lể pha hề về thành tích đoạt giải cuả các con ngựa Ả Rập được đưa vào sân theo thứ tự từng con . Và ít khi ông ngưng giọng nói du dương cuả mình để hối thúc các người muốn mua cho giá cao hơn . Nhịp độ nhanh cuả cán búa ông gõ để tuyên bố một con ngựa đã bán xong , thúc đẩy cuộc đấu giá diễn ra theo nhịp độ nhanh và không ngừng.
Khi Abbie cưỡi con ngựa cuối cùng ra khỏi sân trình diễn , Ben đã chờ sẵn để đỡ lấy dây cương . Nàng trao cho ông và nhảy xuống mình ngựa , mệt lữ . Trời đầy mây đen và không khí ẩm ướt làm nàng thấm mệt , cũng như sự căng thẳng tinh thần cuả nàng muốn trình bày các điểm tốt nhất ở mỗi con ngựa.
- Cuộc bán đấu giá đã diễn ra êm xuôi lắm- Ben vỗ vào cổ con ngựa , rồi dẫn nó về chuồng Abbie leõ đẽo theo sau- Chúng ta được giá cao.
- Phải , tôi cũng thấy vậy . Lô tới sẵn sàng chưa ?
- Rồi.
Nàng để ý thấy bó cỏ khô để ở cửa chuồng , ở đó có thể trốn khỏi tiếng ồn ào và sự lộn xộn bên trong trại ngựa.
- Nếu chú không cần đến tôi , tôi ngồi đây nghỉ một lát.
- Chúng tôi lo liệu được.
- Cảm ơn- Nàng đi về phía bó cỏ khô , ngồi lún xuống , gỡ cái mũ đi ngựa ra và đặt nó lên bó cỏ , rồi dựa ngửa vào cửa chuồng . Nàng nhìn trừng trừng một lúc vào đám đông đang vây quanh sân trình diễn và lơ đểnh nghe tiếng du dương cuả người bán đang kê gọi cho gía cao hơn về một con ngựa cái và con cuả nó mới đẻ đang đứng ở sân . Rồi nàng xoay qua nhìn cái chuồng , các đồng cỏ rào hàng rào sơn trắng , và toà nhà cổ kính- Địa điểm , đất đai , các nhà ở là nơi nàng ở , là ngôi nhà thực sự cuả nàng từ xưa đến giờ . Bỗng nhiên tất cả đều nhòa đi vì nước mắt trào lên . Ngày mai nó sẽ bị đem ra bán , và một người chủ mới sẽ đến chiếm nó.
Cúi xuống , nàng bốc một nắm đất- Đất ấy đặc sệt lại khi trời mưa . Nàng nắn bóp nó , để xem nó nhuyễn và chắc đến thế nào như cách ông nội nàng , xưa kia đã làm hàng trăm lần trước mắt nàng
Khi nàng hỏi tại sao ông làm vậy , ông đã bỏ một nắm vào bàn tay nàng và bảo :
- Cháu sờ đi . Không phải chỉ là đất , cháu biết không ?
- Đó là đất Texas- Abbie đáp.
- Còn hơn thế . Cháu biết không , nắm đất trong bàn tay của cháu , đó là một

phần nhỏ đất đai cuả dòng họ Laquson- Rồi ông đưa nắm đất lên sát mặt , ngửi nó , và đưa đầu lưỡi ra nếm nó.
- Tại sao ông nội làm vậy ?- Nàng đã hỏi.
- Bởi vì rất tốt khi ta đau buồn . Cháu hãy nhớ điều đó.
Abbie nhớ , và nắm bàn tay lại bóp nắm đất thành một cục.
- Cảm phiền cho tôi ngồi với.
Giật mình vì nghe tiếng Mac Crea , Abbie ngồi thẳng lên và nắm hai bàn tay lại với nhau , để che cục đất trong lòng bàn tay.
- Anh làm gì ở đây ?
- Tôi có việc phải ra phố , nên ghé qua đây xem bán ra sao- Chàng ngồi xuống cạnh nàng- Đông quá nhỉ ?
- Vâng.
- Cô bình an chứ ?
- Tôi khoẻ . Chỉ mệt , thế thôi.
Ben từ chuồng bước ra và đi đến cạnh họ.
- Tôi muốn nhắc cô là ông ta sắp bán con ngựa cái con cuả cô , sau con ngựa cái này.
- Cảm ơn- Abbie đứng dậy và đi tới sân trình diễn ngựa . Mac Crea đi theo , nhưng nàng không để ý đến chàng . Nàng len lõi qua đám đông và đến được vòng ngoài cuả sân thì người bán vừa đập đầu búa xuống , bán xong con ngựa cái và con cuả nó.
- Con ngựa cái con kế tiếp- Số thứ tự 25 trong danh mục cuả quý vị- Rủi thay đã bị thương trong một tai nạn bất ngờ cách đây hai hôm- Người bán giải thích- Báo cáo cuả bác sĩ thú y tôi đang có đây nói rằng cả hai chân trước bị gãy , đã sửa lại , băng bột và kẹp lại , và người thú y cho biết với sự lạc quan dè dặt là con ngựa ấy có thể lành chân.
Bản thân vô cùng căng thẳng , Abbie quan sát thật kỹ phản ứng cuả đám đông trước lời tuyên bố cuả ông ta . Đa số lắc đầu có vẻ ngờ vực , một ít người quay lưng lại sân trình diễn . Không ai tỏ ra để ý đến con Tiểu Giang Phong , kể cả Rachel , mà Abbie nhận ra đang đứng ở phiá sân bên kia với Lane.
Người bán đấu gía lúc đó mô tả dài dòng huyết thốgn cuả con ngựa cái và kết luận :
- Không kể những vết thương cuả con ngựa cái này , tôi nghĩ rằng quý vị đồng ý với tôi nó có tiềm năng trở thành một con ngựa đẻ thật tốt . Nào , có vị nào cho giá mở đầu ?
Abbie nín thở theo dõi ông ta và các phụ tá nhìn quanh đám công chúng , nhưng toàn thể im lặng . Lo lắng , nàng chờ cho ông ta kêu gọi một lần thứ nhì mà không ai trả lời , lúc đó nàng mới cho gía một trăm đô la.
- Tôi có người trả 100 đô la đây rồi . Ai hai trăm ? Ai trả hai trăm ?- Khi rẻ

rúng không ai cho giá cao hơn , ông lại bớt đi- Tôi có giá một trăm . Ai , một trăm rưỡi ? Một trăm rưỡi ?
Như Mac Crea đã dự đóan , không ai muốn mua con ngựa cái bị thương . Cuộc bán đấu giá kết thúc sau vài phút.
- Con ngựa cái ấy bây giờ chính thức thuộc về tôi- Abbie quay lại nhìn chàng và mỉm cười.
- Các hoá đơn cuả thú y cũng vậy.
- Tôi không quan tâm . Nó xứng với gía ấy- Và cao hơn nữa.
Nàng vẫn còn cầm nắm đất trong lòng bàn tay , nắm đất đã biến thành nắm bùn . Nhưng nàng chưa chịu quăng nó đi.

Hai Chị Em

Chương 23

Suốt buổi sáng , những đám mây màu xám giăng ngang bầu trời trên River Bend , làm cho khu đất dưới bóng im của các cây chìm đắm trong một bóng tối mờ ảo. Có tiếng sấm xa xa vọng lại , đe dọa sẽ mưa. Bục cao của người bán đấu giá đặt ở hàng ba cuả tòa nhà lớn , đối diện với cái lều sọc dựng ở bồn cỏ trước nhà , để cho các người mua trong trường hợp trời đổ mưa
Suốt ngày Rachel quan sát các lớp người đi lung tung trong nhà , ló mặt ra các cửa sổ trên mấy cái tháp ở góc nhà , những đứa trẻ chạy đua quanh nhà sau cái lan can ở lầu hai , và những bàn tay vỗ vỗ vào gỗ để thử xem có tốt không. Nhưng cô vẫn chưa muốn vào trong tòa nhà. Lần đầu tiên cô đặt chân vào bên trong cái nhà ấy , cô không muốn có ai giương đôi mắt ngu xuẩn nhìn cô một cách hỗn láo.
Đám đông tự động im lặng khi người bán đấu giá loan báo món đem ra bán sắp tới : chính sở nhà River Bend. Rachel nghe ruột gan mình lộn tùng phèo. Cô đã quá căng thẳng vì chờ đợi , và không chắc chắn.
Một tiếng sấm nổ rền trên không trung , làm những người đứng ở ngoài rìa cái lều vội vàng thụt vào trong , dưới mái lều bằng vải. Rachel nghe một người đàn ông đứng sau lưng nói.
- Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu RD đang ở trên đó , và đấm mạnh nắm tay ông vào đám mây. Chắc là ông ta đang dòm xuống và không thích cảnh này chút nào.
Trong một khoảnh khắc , Rachel coi câu nói đó như là một câu mắng chửi trực tiếp cô , nhưng nhớ lại là người nói đó không hề biết cô cố ý định mua River Bend. Trong khi người bán đấu giá tiếp tục mô tả sản nghiệp và các ngôi nhà trên đó , cô cố tìm ra người mà Lane đã chỉ cho cô trước đó , người ấy sẽ thay mặt họ trả giá. Nhưng cô không tìm ra ông ta trong đám đông. Lần cuối cô thấy ông ta , ông ta đang hút một điếu thuốc lá gần nhà xe ngựa cũ bây giờ là nhà để xe hơi.
Hoảng sợ vì nghĩ rằng có lẽ ông ta không biết cuộc bán đấu giá sắp bắt đầu , Rachel bắt gặp mắt Lane và ra dấu cho ông đến cạnh cô.
- Cái ông Phillips của anh đâu rồi ? Em không thấy.
- Ông ấy đứng bên kia lều. Anh mới thấy ông ta cách đây vài giây. Em đừng lo- Ông cầm bàn tay cô và nắm chặt.
- Em không tránh được- Cô nắm chặt tay ông , đan các ngón tay vào các ngón tay ông , cô cần đến sức mạnh và sụ tự tin cuả ông trong ngày hôm

nay.
Khi người bán đấu giá kêu gọi trả một tiếng đầu trước khi bắt đầu mưa- Thoạt đầu chỉ rơi lốp đốp nhẹ nhàng trên mái lều , rồi biến thành dồn dập. Bầu trời tối đen lại.
Người đàn bà đứng trước Rachel quay qua người cùng đi.
- Chúng ta hãy vào gặp Babs và nói là chúng ta ra về. Tôi không muốn ở lâu nữa để chứng kiến cảnh này. Giống như là cả xứ Texas đang rơi lệ.
Rachel cố không để mấy lời cuả bà ta vừa nói làm cô mất tinh thần. Đấy không phải là những giọt lệ , mà là những giọt nước mưa đang chảy xuống cửa kính cuả tòa nhà lớn. Đây là giây phút cô đã chờ đợi suốt cuộc đời ...tuy rằng không phải luôn luôn cô ý thức đều đó. Không ai , và không có cái gì có thể làm hỏng cái giây phút này cuả cô.
- Tôi chưa thấy Abbie. Cô ta có đây không ?
- Hôm nay cô ấy không đến.
Biết được Abbie vắng mặt trong buổi bán đấu giá này , Rachel cảm thấy sự đắc thắng cuả cô mất bớt giá trị. Giấc mơ cuả cô đang trên đường trở thành hiện thực , một cách cô không bao giờ dám tưởng tượng ra được. Ngày hôm qua , cô đã mua ba con ngựa đẻ , có con mới đẻ hay sắp đẻ thuộc giòng giống Nahr El Kedar , làm gia tăng số ngựa Ả Rập do cô làm chủ. Và ngày hôm nay , River Bend sẽ thuộc về cô. Bây giờ cô sẽ có được cái phần thế giới cuả Dean mà trước đây luôn luôn cô đã không được dự phần vào. Cô muốn tự Ôm chầm lấy mình và tự mãn với cái cảm tưởng đắc thắng này , nhưng cô quá lo lắng , quá căng thẳng. Thay vì vậy , cô níu lấy tay Lane và nghe theo tiếng trả giá.
Giá trả càng lúc càng cao , cho đến khi chỉ còn lại ba người tranh nhau trả , trong đó có người thụ thác của họ. Khi Rachel nhận thấy giá cả đã vượt lên trên giá mà Lane trông đợi một trăm ngàn đô la , cô bắt đầu lo ngại. Rồi ông Phillips , người thụ thác của họ , bỏ không dự cuộc đấu giá nữa. Sợ quá , Rachel tự hỏi phải chăng cô đã ở gần mức đến như thế này mà vẫn bị thua.
- Lane , tại sao ông ta không trả nữa ?- Cô thì thầm hỏi.
- Ông ta không muốn đẩy giá lên cao thêm.
Cô nhận thức ra đó là một chiến thật , nhưng sự giật gân lên quá mức cô chịu đựng nổi. Nhưng khi cái búa gõ xuống , người bán đấu giá chỉ vào người thụ thác cuả họ và tuyên bố ông ta là người mua được. Nhẹ nhõm cả người , Rachel ngả vào Lane.
- Sung sướng chưa ?
- Chưa. Em e rằng em không dám sung sướng.
- Có lẽ em sẽ thấy là sự thật , nếu chúng ta đi vào xem ngôi nhà mới cuả em ...
- Khoan đã , để xem sau ...khi mọi người đã đi hết.

Cô không muốn có người lạ đi lang thang trong các phòng , khi cô đi xem nhà lần đầu; nếu còn có họ , cô sẽ không cảm thấy nó thực sự thuộc về cô.
- Nếu em nghĩ thế , thì chúng ta hãy chờ.
Xế chiều hôm đó , mấy chiếc xe hơi cuối cùng chạy đi , mang theo người bán đấu giá và nhân viên cuả ông ta. Mưa đã tạnh , nhưng từng giọt nước vẫn còn rơi lộp độp từ lá các cây cổ thụ trong sân. Trên bầu trời mây vẫn còn giăng như một đỉnh màn màu than trên River Bend.
Căng thẳng và bị kích thích , Rachel có cảm tưởng chóng mặt như một thiếu nữ khi đứng chờ Lane mở khóa cửa trước. Khi ông giữ cánh cửa cho cô , cô ngập ngừng nhìn vào trong , tưởng chừng như thấy bóng Abbie đứng ở khung cửa lên tiếng đuổi cô đi.
Nhưng ngôi nhà này không còn thuộc về Abbie nữa. Kể từ nay người ra lệnh ở đây là cô. Rachel bước vào để xác định quyền sở hữu của mình. Ở thềm đợi , cô dừng lại và dòm sững cầu thang đồ sộ với lan can bằng gỗ gụ chạm trỗ tinh vi. Cố hình dung Dean đang bước xuống các bậc tam cấp để đón cô , nhưng không hình dung được.
Cô giấu thất vọng , Rachel đi theo Lane khắp nhà , tòa nhà thật khổng lồ , so với những căn h cô luôn luôn ở từ đó đến nay. Trong mỗi phòng , đều có sàn gỗ bóng láng , cửa chạm trỗ , và cưa? sổ đóng khung , ván lát chân tường , và các bục lò sưởi bóng lóang vì được lau chùi thường xuyên từ bao nhiêu năm. Thế nhưng các vách tường và các cửa sổ trống trơn dường như chòng chọc dòm cô. Trong nhà không có đồ đạc , không còn màn cửa , hay các bức tranh nên bước chân cuả họ dội vang nghe cô đơn lạ lùng.
- Khi giấy tờ đã hoàn tất và cô chính thức trở thành sở hữu chủ , cô có thể gọi một người trang trí nội thất đến. Chắc chắn cô sẽ muốn mang lại nhiều thay đổi.
- Phải- Nhưng cô sẽ không thay đổi nhiều , vì muốn giữ tòa nhà như cũ. Cô sẽ giới hạn sự trang trí lại vào các màn cưa? , thảm và đồ đạc.
Nhưng khi bước vào một trong các phòng ngũ ở lầu hai , cô đổi ý hoàn toàn. Không cần ai nói , cô cũng biết đấy là phòng ngủ cuả Abbie. Mùi nước hoa Dior cuả nàng còn phảng phất trong phòng.
Cô băng qua phòng và kéo các cửa kiểu Pháp mở ra bao lơn có lan can , để cho không khí mát rượi sau cơn mưa lùa vào phòng. Cô dừng lại ở đó một phút , nhìn đăm đăm vào các cành cao cuả các cây sồi cổ thụ , một vài cành đâm sát vào nhà , cô có cảm tưởng có thể với tay sờ được vào các lá bóng lóang. Rachel lững thững bước ra bao lơn. Một quang cảnh yên tĩnh và tĩnh mịch bày ra trước mắt cô : con đường mòn quanh co , khu chuồng ngựa , sân quần ngựa , và các đồng cỏ trống rỗng.
Trong khi cô đứng tựa vào lan can , Lane bước tới đứng cạnh.
- Em chẳng nói gì nhiều.

- Em vẫn khó tin là toàn thể nhà này thuộc về em- Về chúng ta- Cô vội vã sửa lại.
- Phải , thuộc về chúng ta , anh đã tự hỏi ...Có bao giờ em có ý nghĩ muốn biến sự hợp tác giữa chúng ta thành một sự kết hợp vĩnh viễn ?
- Anh muốn nói gì ? Giấy tờ đã ký kết rồi kia mà !
- Anh đã nói không rõ. Anh không muốn nói đến sự hợp tác kinh doanh giữa chúng ta. Anh muốn nói về anh và em. Anh nghĩ rằng em biết anh yêu em , Rachel. Nhưng em có yêu anh không ?
- Có- Cô tưởng ông phải biết chứ. Lane Canphield là tất cả những gì mắt một người phụ nữ mong ước ở một người đàn ông. Ông đã rất tốt với các giấc mơ cuả cô- Không phải chỉ vì ơn đã thoa? mãn các giấc mơ cuả cô , mà còn vì ông làm cho cô cảm thấy cô là một con người đặc biệt.
- Em có yêu anh đến mức chịu lấy anh và làm vợ anh không ?
- Sao không ?- Cô định ngả vào lòng ông , nhưng chợt lo ngại và dừng lại- Anh nói thật đấy chứ , Lane ? Anh không nói giỡn đấy chứ ?
- Không thể nào nghiêm túc hơn- Vẻ mặt nghiêm trang cuả ông làm Rachel tin- Anh chưa bao giờ cần một người phụ nữ nào hơn trong cả đời anh. Em có thể miễn cho anh khỏi bị khổ sở như hiện giờ bằng cách trả lời là có hay không ?
- Có- Nhìn sững ông , Rachel tự hỏi ông biết chăng cô đã nhận được ở ông rất nhiều : trước hết lòng tự tin và tin vào các giấc mơ cuả mình , rồi River Bend , và bây giờ sự kính nể cuả mọi người và sự chính thức cuả tên ông. Chưa hề có người đàn ông nào đem lại cho cô nhiều như vậy- Kể cả Dean. Trong giây phút sau , tay ông đã ôm cô và miệng ông áp lên môi cô. Cô tận hưởng nụ hôn nồng cháy và tôn thờ cuả ông. Cô choáng ngợp vì được Lane Canphield chọn để làm vợ Ông , trong số biết bao nhiêu phụ nữ khác. Cuối cùng cô nhích ra xa một gang để nhìn chằm chằm vào mặt ông , trông cương nghị nhưng tốt và dịu dàng quá.
- Em yêu anh thật , Lane ạ.
- Anh nghĩ chúng ta nên chính thức hoá việc này- Ông thò tay vào túi lấy ra một chiếc nhẫn. Rachel há hốc miệng khi thấy viên ngọc sa phia to viền một vòng hột xoàn bắn ra những tia sáng. Lane cầm bàn tay cô lên và lồng nó vào ngón đeo nhẫn.
- Đẹp quá !- Rachel thốt lên và không biết nói gì hơn.
- Anh đã đem chiếc nhẫn này theo trong người cả hai tuần nay , và cố thuyết phục mình là anh sẽ không làm mtộ việc sai lầm nếu cưới em. Em xứng đáng được có hạnh phúc , Rachel. Nếu em có thể sung sướng hơn với một ai khác ...
- Không ai khác có thể làm cho em sung sướng như anh. Em sẽ rất tự hào được làm vợ anh. Bà Lane Canphield. Em thích mấy tiếng đó.

- Anh cũng vậy. Nào , bây giờ hãy bàn về đám cưới cuả chúng ta ...
- Chúng ta có thể bay đi Mehico tối nay để cưới nhau nếu anh muốn- Rachel gần như thích vậy hơn. Cô không muốn bị nhắc nhở ra cô không còn cha để đưa cô đi trong lễ cưới , không còn có gia đình và bạn bè để mời dự đám cưới.
- Không. Anh muốn em sẽ có một đám cưới với đủ lễ nghi. Không cầu kỳ , đơn giản thôi , và một buổi chiêu đãi nhỏ sau đám cưới chỉ có một số ít các bạn thân. Anh muốn em về với anh trong một chiếc áo cô dâu bằng xa tanh và ren trắng
- Anh muốn sao cũng được , Lane ạ.
- Anh sẽ làm hết sức mình để em được sung sướng. Rachel. Anh muốn em hiểu vậy. Sẽ có nhiều lúc anh phải xa em vì công việc làm ăn , có thể mấy ngày liền , và vì lý do này hay lý do khác , em sẽ không đi theo anh được. Em hiểu chuyện đó , phải không em ?
- Dĩ nhiên.
- Anh biết cuộc đời em đã cô đơn đến chừng nào. Anh không chịu được ý nghĩ , khi đã là vợ anh em còn bị cô đơn.
- Em sẽ còn có nhiều việc để bận bịu , nào là bầy ngựa , nào là sửa sang ngôi nhà này thành nhà cuả chúng ta.
Nếu chỉ vì công việc mà họ phải xa nhau , thì Rachel có thể chấp nhận xa cách. Quan trọng hơn là tình yêu cuả ông đối với cô.
- Em là một phụ nữ đáng yêu lạ lùng.
Ông lại ôm cô và cô hôn ông , trong lòng chẳng thấy mình lạ lùng chỗ nào , nhưng điều quan trọng là ông tin như vậy.
- Lane !- Cô hôn ông nồng nàn , cố làm cho ông sung sướng như cô đã được ông làm cho sung sướng. Khi cô buông ông ra , cô biết đã khơi động lòng thèm muốn cuả ông. Bằng chứng là mắt ông long lanh và bối rối , và hơi thở cuả ông dồn dập.
- Những lúc như thế này anh ước chi đêm nay là đêm tân hôn cuả chúng ta- Ông thì thầm và đẩy cô ra xa hơn một chút.
Rachel cảm động vì ông không muốn họ yêu nhau trước đêm động phòng. Thái độ cuả ông cổ lỗ một cách đáng yêu , và là bằng chứng ông xứng đáng với lòng tin cậy cuả cô. Thế nhưng , về một mặt khác , nó khiến cô thắc mắc. Đôi khi cô có ý nghĩ rằng nơi con người cô có một cái gì trục trặc , rằng cô không làm cho người ta thèm muốn đúng mức. Bằng không , ông đã bị cám dỗ và gần gũi cô , nếu ông yêu cô nhiều như ông quả quyết. Nhưng cô không dám tìm hiểu cho đến nơi đến chốn ngay cả trong lúc này , vì sợ Ông chối bỏ cô , cũng như sợ Ông có thể khám phá ra cô chưa biết làm tình.

Hai Chị Em

Chương 24

Abbie phóng xe chạy nhanh trên xa lộ , hai ngọn đèn pha ở đầu xe chiếu thành hai vệt sáng trùm lên nhau ở phiá trước , nhưng nàng không còn thấy rõ. Nàng lái xe theo linh tính- Như một đứa trẻ bỏ chạy để trốn khỏi những câu chọc ghẹo cuả bạn bè. Nhưng dẫu nàng có chạy xe đến đâu , nhanh đến đâu , nàng cũng không bao giờ trốn khỏi những lời cay độc ấy.
Trong mười ngày vừa qua , nàng đã lắng nghe các tin đồn , về người sở hữu chủ mới cuả River Bend. Ai cũng biết người tên là Phillips , trả giá mua được sở nhà đất ấy , chỉ là thay mặt cho một khách hàng giấu tên. Ngày hôm nay , khi mẹ nàng và nàng đến văn phòng cuả Lane để nhận một bản kế toán cuối cùng về tài sản cuả cha nàng ,sau khi trả hết nợ và các chi phí , nàng đã biết được sự thật.
Như nàng đã lo sợ từ bấy đến nay , Rachel bây giờ là chủ cuả River Bend. Nhưng Abbie đã không ngờ Lane dính líu vào việc đó. Hai người là đồng sở hữu chủ cuả sở nhà đất. Còn khốn nạn hơn , ông ta đã tuyên bố thẳng thừng ông và Rachel sẽ làm đám cưới trong tháng chín. Khi ông nói thế , Abbie đã bỏ ra khỏi văn phòng ông , không thể chịu nổi thêm một giây.
Lane Canphield. Một người bạn đáng tin cậy cuả gia đình. Ông đã quay lại chống họ và đứng về phiá Rachel. Dường như xoay qua phía nào , nàng cũng gặp toàn là sự phản bội. Lẽ ra nàng phải biết ngay từ hôm đưa đám cha , khi ông kể cho nàng nghe cuộc tình kéo dài giữa Dean và Caroline Pharr , rằng cảm tình cuả ông nghiêng về phiá nào. Rồi khi ông chồm ra bênh vực Rachel hôm đó ở River Bend , lẽ ra nàng phải biết ông chăm sóc quyền lợi cuả ai. Rachel là trên hết đối với ông- Cũng như trước đây đối với cha nang. Có lẽ rốt cuộc nàng cũng có thể chịu nổi việc cha nàng có một đứa con khác. Có lẽ nàng thậm chí có thể chấp nhận sự kiện ông đã yêu Rachel nhiều hơn nàng. Nhưng ông đã để lại tài sản cho Rachel , trong khi nàng không nhận được gì cả , quyền sở hữu River Bend lọt vào tay Rachel , và đám cưới của Rachel với một người mà ai cũng nghĩ là một người bạn đáng tin cậy cuả gia đình nàng- Tất cả cộng lại , làm cho Abbie không thể dung thứ đđược.Sự hờn giận lúc đầu đối với Rachel đã tăng lên thành một mối căm thù dày vò nàng
Nếu Rachel nghĩ rằng Abbie sẽ đi xứ khác để lập lại một cuộc đời mới , cô ta đã lầm. Và nếu cô ta nghĩ rằng Abbie sẽ từ bỏ việc nuôi ngựa giống Ả Rập để dự thi bởi vì Rachel cũng làm việc đó , thì cô cũng lầm nữa. Dù biết

hay không , Rachel cũng có một kình địch ngay gần nhà. Cho đến lúc này , Abbie đã không thể làm gì để ngăn chặn các sự việc này xảy ra. Nhưng kể từ giờ phút này , nàng nhất định sẽ tranh đấu để chống lại Rachel từng bước một , nhắc nhở cho Rachel biết cô ta chỉ là một kẻ không mời mà đến , kẻ tiếm quyền , trong cái thế giới cuả Abbie này.
Còn cách địa điểm khoan dầu chừng một dặm , Abbie có thể thấy ánh sáng mờ mờ từ sàn cao cuả dàn khoan chiếu hắt lên trời. Ánh sáng ấy như ngọn đèn hiệu dẫn đường cho nàng tìm đến một nơi ẩn nấp an toàn , càng tới gần đường đi càng sáng thêm. Cuối cùng quãng trống hiện ra trước đầu xe , các đèn rọi sáng choang ở dàn khoan chiếu sáng cả các toa xe đầy bụi bặm và các xe tải nhỏ để ở bãi đậu xe.
Dừng xe lại trước chiếc toa xe làm văn phòng cuả Mac Crea , Abbie bước xuống xe và đi ngay vào đó. Nàng không gõ cửa , vì biết bên trong không nghe được tiếng gõ do nơi đó quá ồn. Nàng đi thẳng vào.
Ở nửa trước chiếc toa xe không có ai cả. Nàng dòm về phiá nửa sau thì thấy Mac Crea nằm chình ình vắt ngang một chiếc giường đơn , còn mặc nguyên áo quần và ngủ say. Nàng bước tới gần chỗ chàng nằm và đứng yên một lát , nhìn chàng. Trước đó , nàng chưa hề thấy chàng nằm ngủ. Mái tóc đen và quăn cuả chàng rối bù; cái áo sơ mi lòi ra ngoài lưng quần , các bắp thịt của chàng dãn ra. Ngực chàng phập phồng lên xuống theo hơi thở đều đặn. Abbie mỉm cười vì thấy vẻ mặt cau có cuả chàng trong giấc ngủ.
Gần đây tình hình cuả nàng hết sức tồi tệ. Nhưng nhìn chàng , nàng chợt nhận ra nàng đã quá chú tâm vào các vấn đề riêng tư cuả nàng mà quên rằng Mac Crea đã mất gần như tất cả sau khi cha chàng chết. Vậy mà chàng đã đấu tranh chống lại vận rủi và phục hồi được công ty cuả chàng. Nàng biết việc ấy không dễ dàng , nhất là vào lúc đầu.
Thẳng thắn mà nói , tình hình cuả nàng không đến nỗi tồi tệ quá. Ngoài con Tiểu Giang Phong , nàng còn danh tiếng cuả nàng đã từng trình diễn ngựa trong các sân thi ngựa đẹp. Tuần lễ vừa qua , nàng và Ben đã tiếp xúc với một vài người gây ngựa giống Ả Rập có cơ sở nhỏ ở vùng này , và cho họ biết sẵn sàng cung cấp cho họ các dịch vụ như nuôi , dạy và trình diễn ngựa. Với mùa thi đua sắp tới vào mùa thu , nhiều người gây giống ngựa đã tỏ ý muốn thuê nàng và Ben.
Và họ cũng không phải hoàn toàn hết tiền. Babs đã nhận được gần năm chục ngàn đô la trong phần gia tài cuả bà , là tiền còn lại sau khi trả hết cho các chủ nợ với số tiền bán đấu giá. Nếu Abbie đã ở lại văn phòng Lane thay vì bỏ đi ra một cách giận dữ như vậy , có lẽ còn được nhiều hơn. Nhưng mẹ nàng đã nhất định để cho Jackson hưởng toàn bộ số tiền cuả cha nàng để lại cho y , và đã chỉ thị Lane lấy tiền cuả bà đắp qua cho y. Đó là mt cử chỉ cao quý , Abbie khó cãi được. Nhưng nàng vẫn nghĩ rằng mẹ nàng không cần

thiết phải rộng lượng đến vậy.
Như vậy , mẹ nàng đã có một số vốn nhỏ. Abbie có con Tiểu Giang Phong , con ngựa đã lên một cơn sốt , nhưng sau đó tình trạng sức khỏe cuả nó đang dần dần cải thiện. Cộng thêm , nàng có Ben hợp tác với nàng. Và , trên hết , nàng có người đàn ông đang nằm trước mặt nàng , cau có trong giấc ngủ , sẵn sàng tranh đấu thêm nữa.
Nàng từ từ và cẩn thận nằm xuống đè lên chàng , dịu dàng vuốt những nếp nhăn trên trán chàng , tránh làm chàng bị nhột. Rồi nàng cà môi lên miệng chàng và cảm thấy chàng rục rịch. Bàn tay chàng ngập ngừng đặt lên eo lưng nàng rồi xoa ngược lên vai nàng Abbie biết chàng đã thức ngay cả trước khi chàng ngậm lên miệng nàng và rút chặt môi nạng Nàng hôn chàng , và chàng hôn trả một cách dã dượi , như một ngọn lửa nhen rất lâu và lâu mới cháy , làm người nàng nóng lên hoàn toàn hơn là một cái hôn chầm chậm.
Cuối cùng Mac Crea nhích qua một bên , kéo nàng nằm xuống , đầu gối chung lên chiếc gối cuả chàng.
- Chào anh- Abbie khẽ nói.
- Đấy , thức dậy kiểu này thì đàn ông thích lắm. Anh nhớ em quá , Abbie !- Chàng nói bằng giọng rất cảm động , khiến nàng nghẹn cổ họng , vì nghe trong đó có sự thừa nhận chàng quan tâm đến nàng biết chừng nào , tuy rằng chàng không thực sự dùng chữ "yêu".
- Em cũng nhớ anh , Mac !
Chàng lại vuốt lưng nàng và hôn lên môi nàng. Tim nàng đập nhanh trong các tĩnh mạch cuả nàng. Cái hôn toàn vẹn kéo dài , họ không hấp tấp gì cả. Abbie cảm nhận được chàng tìm thấy sự ấm cúng và mãn nguyện trong việc gần gũi này và chỉ muốn kép dài để tận hưởng.
Tiếng động ầm ĩ cuả dàn khoan bỗng tràn vào bên trong toa xe. Mac Crea nhích ra , cau mày.
- Ông chủ !- Một người làm việc ở dàn khoan , đội cái mũ cứng , kêu lên khi bước vào cái bếp nhỏ , và đứng khựng lại khi thấy Abbie nằm trên cái giường nhỏ với Mac Crea. Anh ta quay mặt đi và cúi đầu- Xin lỗi. Tôi không biết ông có khách- Anh ta thụt lui một bước , phân vân , không biết nên đứng hay đi.
- Gì vậy , Barnes ?- Mac Crea chống một cùi tay nhỏm dậy. Abbie vẫn nằm cạnh chàng , không ngại ngùng gì cả , rất thoải mái vì có cảm tưởng có quyền nằm trên giường cuả chàng.
- Chúng tôi có thể cần đến ông một phút ở dàn khoan , chỉ thế thôi- Anh ta lắp bắp , và quay lui định đi.
- Tôi ra ngay- Mac Crea nói. Khi đóng cửa lại , cách ly tiếng ồn cuả dàn khoan , chàng nhìn xuống mặt nàng , cặp mắt đen long lanh , và dịu dàng nói thêm- Dù rằng anh thích ở lại đây với em.

- Và em không giữ anh , dù em muốn anh vô cùng- Ngồi dậy , nàng hôn phớt lên má chàng , rồi đặt chân xuống sàn.
Nàng bước vào bếp , và tránh đường cho Mac Crea bước qua. Nàng nhìn theo chàng cầm cái mũ cứng đội lên đầu , và bước tới cửa.
- Anh không đi lâu , pha cà phê mới nhé !
- Vâng.
Vài phút sau , khi bình cà phê đã sôi sùng sục và hơi bốc ra ở vòi toa? mùi thơm cuả cà phê đầy trong rờ moọc. Abbie dọn dẹp trong bếp , rồi rót cho mình một tách ca phê mới pha , và bưng ra khu bàn giấy ở phía trước cuả toa xe. Nàng đứng ngắm một lúc lâu bức ảnh Mac Crea chụp chung với cha để trên nóc tủ hồ sơ , và dựa vào tường. Tình thương giữa hai cha con quá hiển nhiên , khiến nàng nghe tim nhói lên vì ghen tị. Cố nén cảm nghĩ đó , nàng quay đi và bước tới cạnh bàn giấy cuả Mac Crea , đột nhiên thấy cần có sự gần gũi của chàng , sự an tâm do tình yêu cuả chàng đem lại. Abbie nổi hứng ngồi vào cái ghế xoay đã sờn đằng sau bàn giấy. Tấm nệm và lưng ghế đã từ lâu được nắn theo thân mình chàng. Nàng dựa ngửa ra sau , vừa nhấp cà phê , vừa lơ đễnh liếc qua các giấy tờ và bìa đựng hồ sơ để rải rác trên mặt bàn.
Một bìa cứng có đề chữ : "Tài liệu về CTS". CTS là chữ viết tắt cuả "hệ thống thử nghiệm điện tóan" của Mac Crea , Abbie nhớ lại. Tò mò một cách vô tình , nàng rút tập bìa ra khỏi chồng và lật ra xem giấy tờ bên trong. Nàng biết dự án này rất quan trọng đối với chàng , thế nhưng chàng không hề bàn với nàng hợp đồng chàng đã thương lượng về nó. Nàng lật đến mấy tờ giấy trông giống như một hợp đồng hùn vốn , thì một chữ ký ở trang cuối đập vào mắt nàng : Rachel Pharr. Abbie sững sờ nhìn kỹ , sợ lầm. Mac Crea không thể... Mac Crea không đời nào muốn... Nàng từ từ ngồi thẳng lên , tay nắm chặt xấp giấy , mắt dán vào cái tên Rachel Pharr.
Cửa toa xe mở ra và Mac Crea bước vào. Abbie quay lại , không nói được , không suy nghĩ được , không làm gì được ngoại trừ nhìn sững vào mặt chàng , lặng người vì tang vật còn nằm rành rành trong bàn tay nàng. Nhưng chàng có vẻ không để ý , trong khi cởi mũ ra và quăng nó lên cái ghế đệm dài.
- Anh đã nói với em anh không đi lâu- Một nụ cười lưỡi biếng làm bộ ria mép nhếch lên , trong khi chàng dừng lại cạnh bàn giấy , rồi liếc xuống các tờ giấy trong tay nàng. Mặt không đổi sắc , chàng quay đi bước xuống bếp , và nói :
- Cà phê thơm quá.
- Cái gì đây , Mac Crea ?- Abbie nhổm dậy khỏi ghế , đi theo chàng tới cửa , và dừng lại , vẫn còn đang bị choáng váng và đờ đẫn cả thân mình.
- Cái đó hả ?- Nhìn qua vào các giấy tờ trong tay nàng , chàng nâng tách cà

phê nóng hổi lên miệng , nhưng không uống ngay- Đó là hợp đồng sở hữu bằng sáng chế ra hệ thống CTS.
- Em biết cái đó- Nàng lắc đầu và tự hỏi phải chăng chàng cố tình hiểu lầm- Em không nói đến chữa ký cuả ông ta. Tại sao lại có chữ ký của cô ta để làm gì ?
- Em muốn nói cuả Rachel ?- Giọng chàng vẫn đều và trầm tĩnh , chàng nói ra cái tên ấy một cách thoải mái- Vì đó là danh sách các đồng sở hữu chủ , lẽ tự nhiên có tên Rachel trong đó.
Câu nói đầy vẻ tự nhiên cuả chàng khiến nàng hết còn đờ đẫn , ngược lại các cảm xúc từ nãy đến giờ bị chặn lại bây giờ ào ạt nổi lên , và nàng gần như hoa mắt vì giận dữ.
- Anh muốn nói gì , khi bảo là "lẽ tự nhiên" ?- Có phải anh nói rằng cô ta là một trong những người đầu từ vào phát minh cuả anh ? Rằng anh- Anh ...- Nàng tìm mãi không ra tiếng gì để biểu lộ cảm giác bị phản bội tuyệt đối nàng đang cảm thấy.
- Đúng như vậy- Mac Crea nhấp tách cà phê.
- Anh nhận tiền cuả cô ta- Nàng run lẩy bẩy khi lên án , và căm ghét chàng quá chừng vì chàng thản nhiên quá đỗi , như thể không làm gì sai quấy. Từ lâu nay , nàng nghĩ rằng chàng thành thật quan tâm đến nàng , nhưng rõ ràng là chẳng phải vậy- Sao anh có thể làm thế ?
- Đơn giản vô cùng. Anh muốn dự án này bắt đầu đem ra thực hiện tại các địa điểm khoan dầu. Anh có bao giờ giấu kín điều ấy đâu !
Abbie biết chàng đã không giấu , nhưng thừa nhận như thế càng tệ hơn. Nổi nóng vì thấy chàng phớt tỉnh khi biết chuyện ấy làm nàng phiền muộn đến chừng nào , Abbie hất văng tách cà phê ở tay chàng. Không thèm để ý đế cà phê nóng hổi tung toé ra quanh đó , và cái tách thì văng vào vách đối diện , bể từng mảnh.
- Anh cũng chẳng quan tâm anh nhận tiền cuả ai , phải không ?
- Chẳng một chút nào !- Mac Crea cũng bắt đầu nổi nóng.
- À , bây giờ tôi hiểu tại sao anh không bao giờ nói với tôi điều gì về cái hợp đồng anh đã thương lượng được- Giọng nàng đầy khinh miệt cũng ngang như tức giận- Anh đã cẩn thận không để cho tôi biết tất cả những ai dính líu vào , phải vậy không ? Anh làm vậy , trong khi "biết" tôi sẽ có cảm nghĩ như thế nào về chuyện đó. Sao anh có thể như vậy ?
- Dễ trả lời. Đây là công việc làm ăn- Mac Crea nói giọng quả quyết.
- Công việc làm ăn ! Anh gọi cái đó là công việc làm ăn à ?- Nàng có sẵn một tên khác để gọi cái đó : phản bội tối hậu- Suốt thời gian ở Houston , anh gặp cô ta chứ gì ?- Nàng lộn ruột chỉ vì nghĩ tới cảnh hai người ngồi chung với nhau. Nàng có thể tưởng tượng Rachel có lẽ đã hả hê vì biết rằng cô ta cướp được một người khác nữa mà đáng ra chỉ thuộc về nàng

- Có nhiều người khác nữa trong các buổi họp ấy. Tôi không ở một mình với cô ta , nếu đó là điều cô muốn ám chỉ. Tôi đã bảo cô : đó là công việc làm ăn.
- Tôi phải tin vậy sao ?
- Cô có tin hay không , tôi chả thèm coi ra gì !
- Cái đó hiển nhiên ! Và cũng là hiển nhiên anh chẳng coi tôi ra gì !
- Nếu cô muốn nghĩ vậy- Chàng không chịu thua , vẫn giữ quan điểm cứng rắn. Vẻ mặt chàng không lộ vẻ gì hối tiếc , không tỏ ra chút gì hối lỗi.
- Cái phát minh cuả anh quan trọng hơn tôi nhiều đối với anh. Tôi đã ngu ngốc nên không thấy điều đó. Thôi được , bây giờ anh đã được vừa ý !
Nàng quăng tập giấy vào mặt chàng và rảo bước đường hoàng đi ra cửa. Cầm cái nắm cửa , nàng ngoái cổ lại , vừa đau đớn vừa ghen tuông , vừa tức giận.
- Tôi mong rằng kể từ nay trở đi chúng nó sưởi ấm cái giường cuả anh , bởi vì tôi thì đừng có hòng !
Nàng chạy ào ra khỏi toa xe , và đi trong đêm dưới ánh đèn rọi , cố cầm nước mắt , và run lẩy bẩy. Nàng có thể thấy lại chàng đứng đó , nhìn xuống các giấy tờ vung vãi và các mảnh tách vỡ , môi mím lại vì giận dữ. Nhưng nàng đã vượt qua các lằn mức tế nhị ấy , và bây giờ thù ghét chàng cũng dữ dội như trước đó đã yêu chàng.
Còn lại trong toa xe , Mac Crea nhìn trừng trừng vào cánh cửa , mấy ngón tay cong lại như những cái vuốt , muốn chạy theo chộp lấy nàng và lay nàng cho đến khi răng nàng văng ra khỏi hàm. Nhưng thay vì vậy , chàng quay lại , dẫm cả lên giấy tờ. Chàng nhìn xuống , rồi đập mạnh nắm tay vào tủ hồ sơ làm ván ép nứt lõm vào dưới cú đấm quá mạnh.

Hai Chị Em

Chương 25

Abbie đứng nhìn trong khi Ben rửa sạch và bôi thuốc khử trùng vào vết thương làm mủ dưới ống chân con ngựa cái do cây kẹp cọ vào. Cho đến nay con ngựa cái đã tỏ ra quen với kẹp sắt và vừa mới đây đi được mấy bước , chân còn mang kẹp.
Mới cách đây hai hôm , nàng bỏ đi khỏi toa xe cuả Mac Crea lần chót. Sự tức giận , sự tổn thương tự ái , sự đắng cay chỉ có tăng thêm. Ben đem cái băng bông bẩn đi đổ , và nàng áp má vào cổ con ngựa cái.
- Mày không bao giờ phản tao , phải không ?- Nàng biết vậy và cảm thấy an

ủi.
- Coi bộ nó lành thật rồi- Tiếng nói cuả Dobie làm cho Abbie giật mình.
- Vâng , nó bình phục nhanh- Nàng vỗ con ngựa một cái chót , rồi bước đi , căng thẳng vì cố làm ra vẻ bình thường để không ai đoán được rằng nàng đã cắt đứt liên hệ với Mac Crea. Nàng không thể nói về chuyện đó với ai- Nàng chưa muốn.
- Tôi định bàn với anh hôm nay về chuyện thuê cái chuồng này và khu đồng cỏ dọc theo bờ sông Brazes.
- Tôi đã bảo cô tôi vui lòng để cô sử dụng cả hai. Tôi không cần dùng cái nào hết.
- Đó là khi tôi chỉ nói về việc giữ mỗi con ngựa cái này ở đây. Vài ba người gây giống ngựa quanh đây ngỏ ý nhờ chúng tôi dạy và trình diễn ngựa của họ trong mùa thu này. Cho tới nay chúng tôi dự tính sẽ có khoảng mười hai con ngựa. Thay vì Ben và tôi thế nào cũng phải thuê chỗ ở cho ngựa , tôi thấy hợp lý và tiện lợi hơn là sắp xếp với anh để cho chúng ở đây.
- Nếu vậy tôi thấy không có lý do gì không được- Anh ta đáp- Dĩ nhiên , chỗ này đã bị hư hỏng chút ít.
- Ben và tôi có thể tu bổ lại. Chúng tôi sẽ trả tiền sửa chữa- Lấy tiền ở đâu , nàng chưa biết. Có lẽ nàng sẽ bán chiếc xe Mercedes- Nhưng chúng tôi trông đợi anh bớt tiền thuê vì vậy.
- Tôi hứa sẽ phải chăng đối với cô , Abbie. Còn hơn là bây giờ tôi chẳng thu vào đồng nào ở đó.
- Chắc vậy.
Biết rằng chỉ còn lại vấn đề ký kèo giá cả cho thuê , nàng cảm thấy nhẹ nhõm. Nàng sẽ an toàn khi thức dậy nghe lại tiếng ngựa hí , mà nàng đã thấy thiếu từ khi dọn đi khỏi River Bend. Và nàng có thể tưởng tượng được đối với Ben còn khó khăn hơn. Suốt sáu mươi năm dư cuả đời ông , ông sống giữa các con ngựa- Bầy ngựa giống Ả Rập. Nghề chính là thú tiêu khiển cuả ông là săn sóc dạy dỗ ngựa. Không có chúng , ông cảm thấy vô dụng và lạc lõng.
Cưa? trong chuồng ngựa đóng sầm lại. Abbie quay lại , tưởng là Ben. Nhưng là Mac Crea đang đi tới. Nàng chợt thấy đau nhói trở lại , vết thương lòng còn mới quá chưa kịp bắt đầu lành.
- Anh muốn gì ?- Giọng nói nàng gay gắt- Và lạnh lùng.
- Tôi muốn nói chuyện với cô.
Dobie đang đứng cạnh , bước một bước về phiá cưa?. Abbie chận anh ta lại
- Anh không cần phải bỏ đi , Dobie. Tôi chả thích nghe anh ta nói gì cả- Nàng quay lưng lại Mac Crea.
- Tôi hy vọng cô đã nguôi giận để tôi cắt nghiã với cô một vài điều.
Nàng quay ngoắt lại , giận sôi lên.

- Anh không giải thích được gì mà cũng không biện minh được gì cả.
Khi nàng định bỏ đi , thì Mac Crea nắm cánh tay nàng
- Mẹ kiếp , Abbie ...
- Bỏ tay ra !- Sự động chạm càng làm nàng nổi lôi đình. Chàng buông tay nàng và bước thụt lùi.- Đừng động vào tôi , Mac Crea. Đừng bao giờ tới gần tôi nữa. Anh nghe rõ chưa ? Tôi không muốn thấy- Hay nghe nói- Về anh nữa. Làm ơn xéo đi , và đừng trở lại nữa.
Mac Crea nhìn nàng thật lâu , rồi nói :
- Rất thích thú.
Một giây sau , Abbie nhìn trừng trừng vào lưng chàng trong khi chàng bước ra khỏi chuồng ngựa. Nàng tiếp tục run lẩy bẩy , nhưng vì phản ứng ngược lại nhiều hơn là vì giận.
Mac Crea đã đi mất. Nàng tự nhắc hoài là những sẽ nhẹ nhõm nếu chàng bước ra khỏi cuộc đời nnàng. Nhưng tại sao không ? Trừ Ben ra , những người đàn ông nàng đã quen biết không đem lại cho nàng cái gì khác ngoài sự đau buồn , từ cha nàng đến chồng cũ cuả nàng và suốt từ đó cho đến Mac Crea. Nàng thề sẽ không để cho người đàn ông nào lừa phỉnh nữa.
Dobie đến đứng cạnh nàng
- Cô bình an chứ , Abbie ?
- Dĩ nhiên- Nàng gắt.
- Anh ta không hợp với cô. Tôi đã biết trước. Anh ta là một người khoan giếng độc lập , rày đây mai đó- Luôn luôn chạy theo một cơ hội tìm được nhiều dầu ở một vùng mới. Một người đàn bà như cô cần có một ngôi nhà- Một chỗ để sống yên ổn và sinh con đẻ cái , nuôi chúng lớn lên. Cô cần có một người đàn ông để chăm nom cô và ...
- Tôi hoàn toàn có thể chăm nom lấy tôi. Tôi không cần người đàn ông nào làm việc đó- Nhất là , càng không cần Dobie. Và nàng dám cam đoan với anh ta đang đưa câu chuyện tới đó- Xin lỗi anh , tôi có việc phải làm- Và tôi chắc anh cũng vậy.
- Phải , tôi cũng... vậy- Anh ta gật đầu , rồi nhìn nàng có vẻ ngập ngừng trước khi quay đi bước ra cửa- Tôi sẽ bàn lại sau với cô về tiền thuê chuồng này.
- Tốt lắm.
Sau khi đồng ý tiền thuê. Abbie đã nhất quyết đòi thảo ra một bản hợp đồng thuê mướn , bao gồm cái chuồng , đồng cỏ và cái nhà mà họ đang ở. Mặc dầu nàng không nghi ngờ Dobie có thể chối bỏ cam kết , nàng thấy tốt hơn là không nên tin vào lời nói suông.
Trong hai tuần lễ sau đó , với sự giúp đỡ cuả một người lao công làm việc nặng , nàng và Ben đã tu bổ các chuồng , sửa chữa hàng rào , làm ra mấy cái sân quần ngựa nhỏ , và sơn tất cả , để chờ ngựa đực đưa đến giao cho họ

trông nom. Các tiện nghi chỉ vừa đủ để đáp ứng những nhu cầu tối thiểu cuả họ , không thể so sánh được với những cái họ có ở River Bend.
Gần trưa , Abbie nặng nề bước về phiá nhà ở , trong khi Ben đi ra chuồng thăm lại con ngựa cái một lần nữa. Toàn thân nàng mỏi như dần , nhưng nàng hài lòng vì đã làm được chuyện tưởng chừng như không thể làm được. Lô ngựa đầu tiên sẽ đến trong ngày mai , và chỗ ở đã sẵn sàng và coi được. Đẩy cửa sau bước vào nhà bếp nhỏ , Abbie không ngửi thấy mùi nấu nướng gì cả. Babs luôn luôn nấu thức ăn xong xuôi khi họ về nhà buổi trưa. Nhưng trưa nay bà ngồi ở cái bàn nhôm trong bếp , tai kẹp ống nói máy điện thoại gắn trên vách và ghi chép trên một tập giấy.
- Vâng , nghe được lắm- Bà nói trong máy. Khi nghe tiếng cửa đóng , bà day lại nhìn và chụp ống điện thoại suýt rơi khỏi vai- Cái gì ? ...Được rồi. Tôi sẽ gọi lại chị sau khi có thì giờ kiểm tra lại điểm này- Bà từ giã người đối thoại rồi mắc ống nói lên vách- Mẹ không biết thì giờ đã qua nhanh như vậy , Abbie. Buổi sáng nay mới đó mà đã hết- Mẹ sẽ dọn xong trong vòng vài phút. - Rằng phải ăn đồ ngui thôi.
- Được mẹ ạ. Để con dọn bàn cho.
- Cứ ngồi nghỉ. Con đã làm việc cả buổi sáng.
Abbie mệt lữ nên không cãi lại , nàng mừng rỡ ngồi xuống trên một chiếc ghế bằng crôm.
- Ai gọi đến vậy mẹ ?- Nhưng Babs đang chui đầu vào tủ lạnh , rồi lễ mễ lấy ra mấy tô xà lách khoai tây và mì ống , và một bình nhựa chứa trà đá.
Abbie sắp sửa hỏi lại thì Babs trả lời.
- Gần đây con bận quá nên mẹ không có dịp cho con hay Josie Phillips đã gọi điện thoại trong tuần vừa rồi và nhờ mẹ sắp đặt tổ chức giùm bà ta một buổi chiêu đãi nhân ngày sinh nhật cuả Homer. Cô con gái út cuả bà ta đang nằm bệnh viện và Jose có cả một đàn cháu. Do đó mẹ đã nhận lời.
- Mẹ làm việc đó cũng vui.
- Bà ta đã đề nghị trả cho mẹ giống như số tiền phải trả cho một cố vấn về tiệc tùng chuyên nghiệp để tổ chức một bữa tiệc chiêu đãi cỡ đó : một ngàn rưỡi đô la. Và mẹ phụ trách sắp xếp phối hợp toàn thể mọi việc.
- Mẹ à , tuyệt quá. Nhưng mẹ có chắc chắn mẹ muốn làm việc đó không ? Con muốn nói , mẹ có ngại phải làm cho các bạn cũ cuả mẹ không ?
- Đàn ông họ luôn làm như vậy trong công việc kinh doanh. Kể từ khi Josie gọi điện thoại cho mẹ tuần vừa rồi , mẹ cứ nghĩ hoài mẹ biết làm việc gì ? Tổ chức các buổi chiêu đãi. Cha con và mẹ xưa kia thường tổ chức ba hay bốn buổi chiêu đãi thật sự lớn mỗi năm , còn các bửa ăn tối nho nhỏ thì không kể xiết. Mỗi khi mẹ nghĩ đến số tiền chúng ta tiêu phí mỗi năm chỉ về chiêu đãi mà thôi ...đấy , riêng đám cưới cuả con cũng đã tốn gần nửa triệu đô la. Cha con đã không nói với mẹ tiếng nào- Nhưng làm sao ông nói được

? Mẹ không bao giờ muốn bàn về kinh doanh hay tài chính.
- Mẹ không thể trách mình mẹ ạ. Con không nghĩ rằng ba con đã ý thức tình trạng tài chính cuả mình đúng mức. Hoặc giả , nếu có , thì ông cũng đã không chịu thừa nhận.
- Ba chưa bao giờ nói về chuyện ấy , nhưng mẹ nghĩ rằng con biết gia đình cuả mẹ không có nhiều cuả cải khi mẹ làm đám cưới với cha con. Không phải vì tiền. Mẹ chắc chắn đã lấy cha con dù ông có nghèo như một người làm công lam lũ. Nhưng bỗng nhiên mẹ không còn phải lo xem có đài thọ nổi chi phí mua sắm một áo dài mới hay một áo choàng- Hay bất cứ thứ gì , nói cho cùng. Hễ hết tiền là có nữa. Đôi khi , mẹ đã cố tình tiêu thật hoang phí bởi vì mẹ biết ông vung tiền cho ...- Bà ngừng kịp , trước khi nhắc đến tên Rachel hay mẹ cô ta- Dù sao , thời đó đã qua. Và mẹ trông tới ngày sinh nhật cuả Homer , như là một dịp đầu tiên để mẹ thử tài. Nếu buổi chiêu đãi ấy thành công như mẹ nghĩ , thì mẹ sẽ nghiêm chỉnh tính đến việc mẹ đích thân bắt tay vào công việc làm ăn.
- Mẹ nói thiệt sao ?
- Mẹ nói thiệt đấy. Trong ba mươi năm qua , có lẽ mẹ có kinh nghiệm về việc đó còn hơn bất cứ một người cố vấn chuyên nghiệp nào ở Houston. Mẹ biết riêng từng người cung cấp và kinh doanh về ăn uống. Và mẹ có thể tìm ra bất cứ thứ gì , dù là lạ thường đến mấy. Công việc đó không khác gì công việc của người lục lọi trong đống rác. Và con cứ điểm lại người người mẹ quen- Họ đã từng đến dự các buổi chiêu đãi do mẹ tổ chức trong quá khứ. Họ đã biết mẹ có thể làm gì.
- Mẹ , mẹ không cần phải thuyết phục con. Con tin tưởng mẹ sẽ làm được.
- Trong lúc này , mẹ có thể ngồi ở nhà lo liệu công việc. Mẹ biết con hay nói đến chuyện tìm một việc làm thêm vào công việc săn sóc ngựa , và mẹ tự hỏi ...con có muốn làm ăn chung với mẹ hay không- Dĩ nhiên , với giả thiết lần này thành công , và người ta đặt cho mẹ tổ chức nhiều buổi chiêu đãi khác.
- Con sẽ giúp mẹ trong khả năng cuả con. Và con cảm thấy trước , mẹ sẽ cần đến sự giúp đỡ cuả con. Với những kỳ nghĩ hè sắp đến và mùa ra mắt xã hội thượng lưu sắp diễn ra chỉ còn vài tháng nữa thôi , con dám cá mẹ sẽ tràn ngập công việc khi người ta biết mẹ nhận.
- Mẹ cũng mong vậy- Nghe cửa sau mở ra , bà quay lui , Ben về đến nơi mà bữa ăn trưa chưa dọn. Bà vội vàng bước đến tủ lạnh lấy các bánh xăng- Uýt ra.
- Con Tiểu Giang Phong mạnh chưa ?
- Nó khá rồi. Chỉ hơi cô đơn một chút thôi- Ông bước tới cạnh chậu rửa và rửa tay.
Babs mở tủ chọn lấy ly và đĩa ra.
- Tôi muốn hỏi anh , Ben , khi anh đi ra xưởng cưa ngày hôm qua , anh có

lái ngang qua River Bend không ?
- Có- Ông chậm rãi nói , và liếc Abbie. Nàng làm bộ không nghe , và cố tập trung vào chuyện gì khác- Bất cứ chuyện gì để khỏi bị nhắc nhở rằng River Bend không còn cuả họ.
- Hôm kia khi tôi đi ngang qua đó , tôi thấy hình như người ta đang chặt mấy cây to ở bờ đường mòn. Họ đốn hết mấy cây rồi- Ben xác nhận.
- Tại sao ?- Abbie thốt lên. Những cây sồi và dẻ cổ kính , vặn vẹo ấy đã có ở đấy từ thuở nào.
- Người ta nói với tôi họ đang mở rộng đường , và sửa sang đôi chỗ trong toà nhà. Thợ sơn và nhân công đầy nhà.
Ruột quặn đau , Abbie đứng dậy viện cớ thay áo bẩn trước khi ăn trưa để khỏi nghe nữa. Những chuyện đó làm nàng đau buốt khôn kể.
Trong hai tuần lễ kế tiếp , Abbie không thể nào không biết về hoạt động cuả những người láng giềng mới. Số báo ra buổi sáng cuả tờ "Houston Chronicle" đăng một bài về đám cưới cuả Rachel Pharr và Lane Canphield. Đám cưới và buổi tiệc cưới sau đó được bài báo mô tả là một cuộc liên hoan nhỏ nhưng lịch sự , chỉ có vài bà bạn thân cuả chú rể cô dâu tham dự mà thôi , không được báo đăng tên. Nhưng Abbie dám cá rằng Mac Crea được mời dự. Tờ báo cũng vắn tắt rằng , sau khi đi hưởng tuần trăng mật ở châu Âu , cặp vợ chồng mới sẽ chia thì giờ ra ở nhà của họ Ở Houston và ngôi nhà mới ở đồng quê cuả họ , hiện đang được canh tân.
Đề tài chót này là đề tài duy nhất làm như ai cũng muốn nói đến- Từ Dobie đến các người chủ ngựa đem ngựa tới cho Ben và nàng chăm sóc , cho đến Josie Phillips và mấy công ty dịch vụ mà nàng và mẹ nàng giao thiệp để lo cho buổi chiêu đãi. Nàng chỉ tránh khỏi nghe nói đến đề tài đó , trong buổi sáng khi làm việc chung với Ben , dạy và trượt ngựa.
Nàng không tìm cách giả vờ không biết đến những sự sủa đổi đang được thực hiện ở trại nuôi ngựa cũ , nhưng nàng cũng không đề cập đến trước trong khi nói chuyện. Đôi khi nàng nghi rằng người khác nêu đề tài ấy lên chỉ cốt để xem phản ứng của nàng ra sao. Và đôi khi nàng khó giấu được sự cay đắng và thù hận. Nhất là khi nàng nghe nói cái nhà mát bị triệt hạ để lấy chỗ xây một cái bể bơi , và thảm đang được trải ra trên sàn nhà bằng gỗ đánh bóng rất đẹp. Nhưng nàng có thể trông đợi gì khác ở những con người đã chặt những cây cổ thụ có hàng trăm năm để mở rộng đường ?
Theo tin mới nhất nàng nghe khi ra phố chiều đó để mua đồ cho mẹ , vợ chồng Canphield bất ngờ trở về , vì có công việc gấp , sau khi kết thúc tuần trăng mật sớm hơn dự định. Cả River Bend bị xáo trộn vì họ về sớm. Những công tác sửa sang đáng lẽ hòan tất trước khi họ về bây giờ chưa đến đâu cả. Nàng lái xe về nhà trong đêm tối , và cố gắng không nghĩ tới việc đó. Thế nhưng nàng cảm thấy khó chịu. Nàng đã lo sợ tới ngày Rachel dọn về thực

sự Ở nhà cũ cuả nang. Bây giờ cô ta đã về , và chỉ mấy ngày mà thôi , viễn cảnh ấy sẽ trở thành thực tế.
Hai cột mới dựng ở cổng vào River Bend hiện ra , và Abbie thấy nghẹn ở cuống họng. Nàng nhìn qua lỗ hỏng trong các cây , lỗ hổng ấy trước đây không có , vì còn các cây cổ thụ Ở đó. Nàng thoáng thấy được các lan can sơn trắng và một phần cái tháp hai tầng.
Rồi nàng để ý đến đám mây giông lạ thường đang đen nghịt một góc trời phía bên kia toà nhà. Những cơn giông mùa hè ít khi xuất phát từ hướng Bắc. Nàng cho xe chạy chậm lại và dòm qua tấm kính chắn gió. Một ngọn lưa? màu vàng cam loé lên ở một cửa sổ cuả cái tháp , thoạt tiên , Abbie tự hỏi phải chăng có mấy người công nhân làm thêm giờ chóng hoàn thành công tác , rồi nàng ngửi thấy mùi khét cuả khói.
- Chúa ơi , không !- Bất giác nàng đạp thắng thẳng chân và quặt xe vào đường dẫn tới ngôi nhà vừa mới mở rộng.
Xe chạy trên mặt đường mới trải nhựa và mùi khét càng nồng hơn. Nàng có thể thấy khói cuồn cuộn bay ra dưới mái ở thềm trước nhà. Ngừng xe lại bên ngoài hàng rào cột trụ , nàng nhìn sững các ngọn lửa màu vàng đang liếm quanh các cửa sổ mặt tiền.
Nàng đờ đẫn trèo xuống xe và hấp tấp đi đến thềm trước , nhưng sức nóng cuả ngọn lửa và khói đen ngộp thở buộc nàng phải thụt lùi. Nàng bước lui , và đứng nhìn sững ngọn lửa đang thiêu hủy nhà cuả nàng , hoàn toàn bất lực không ngăn chặn được nó. Nàng phải tìm người đến cứu. Nàng chạy ra xe và phóng thật nhanh về nông trại Hix. Đến nơi , nàng chạy ngay đến máy điện thoại và quay số cuả sở cứu hoa? ở vùng thôn quê.
- Abbie , chuyện gì vậy ?- Babs lật đật đến cạnh nàng- Con tái bệch như ma. Con bị tai nạn hay sao ?
- Không- Abbie bắt đầu giải thích thì đầu dây kia có tiếng người - A lô ? Tôi là Abbie Laquson. Tôi muốn báo tin có cháy ...ở River Bend. Tôi mới vừa lái xe ngang qua đó. Cả tầng lầu một đang cháy phừng phừng.
- Không !- Babs kêu lên.
- Chúng tôi đến ngay !- Người kia đáp và tắt máy.
Abbie từ từ bỏ ống nói xuống , rồi nhìn Ben , vừa vào đứng cạnh mẹ nàng- Họ không thể nào tới kịp để cứu ngôi nhà- Nàng có một cảm xúc kỳ lạ , vừa có tội , vừa buồn rầu , vừa dửng dưng.
- Tức cười nhỉ ? Tôi đã có thể làm bất cứ gì để ngăn chặn cô ta dọn vào ngôi nhà ấy , nhưng không thể nào có chuyện như thế này. Tôi không bao giờ muốn nó bị thiêu trụi , Ben , thật vậy.
- Tôi biết- Ông gật đầu.
- Chúng ta có nên qua đó xem có thể giúp được gì không ?- Babs hỏi.
- Không , mẹ ạ. Chúng ta không làm được gì cả.

Abbie bước đến cửa sổ dòm ngay về hướng ngôi nhà cũ cuả nàng Nàng có thể thấy khói cuồn cuộn bốc lên như một đám mây đen nghịt che mất những vì sao , và bên dưới , có ánh sáng mờ mờ màu đỏ. Nàng không biết đã đứng như vậy bao lâu , trước khi nghe có tiếng còi hụ , nhưng hình như là cả một thiên thu. Tới đó , đám mây đã dày hơn , và ánh lửa cũng sáng hơn.
Sáng sớm hôm sau , đám cháy còn để lại một màu tang trên khu đồng quê này , không khí nhuốm mùi gỗ cháy và mùi khói. Abbie và Ben cưỡi ngựa đi xem River Bend. Còn cách một phần tư dặm , họ đã thấy được cảnh tàn phá. Chuồng ngựa đực giống là căn nhà duy nhất còn đứng vững , nhưng nó cũng bị hư hại. Mái chuồng đen sì , và cái vách , trước đó sơn trắng tinh , nay bị cháy xém thành màu nâu , và ám khói đen ngòm. Các chuồng ngựa khác , căn nhà phụ làm văn phòng , và nhà kho chính chứa đồ trang bị chỉ còn lại những khúc gỗ cháy đen và các đống vụn.
Cái ống khói lò sưởi bằng gạch đứng sừng sững như tấm bia mộ trên đống tro còn lại cuả ngôi nhà cũ cuả nàng. Nhưng các cây , các cây đại thụ cổ kính đẹp vì cùng vây quanh sân- Abbie muốn khóc khi thấy lá chúng bị cháy xém và rũ xuống , và thân cháy đen. Hàng rào giữa hai sở đất đã bị sụp đổ , Abbie và Ben cho ngựa chạy qua và ngừng cương lại gần đống đổ nát. Có mấy chiếc xe đang đậu bên kia hàng rào cột đá bị ám khói đen. Có mấy người đàn ông đang ở bên phía các chuồng , xoi vào các khúc gỗ , nhiều khúc còn âm ỉ cháy. Ba người nữa đang cào tro ở tòa nhà lớn , moi ra những chậu , bồn tắm và bồn vệ sinh bằng sứ đen ngòm. Nàng nhìn sững cái hố to , đào ở bồn cỏ sân sau : địa điểm bể bơi mới. Nó nhắc nhở với Abbie hình ảnh một mộ huyệt lộ thiên chờ bỏ xác nhà xuống đó mà chôn.
- Còn tệ hơn tôi nghĩ- Nàng bảo Ben.
- Phải
- Ê Ben ! Tôi nhận ra ông- Sam Raines , một nhân viên chữa lửa tình nguyện , bước tới cạnh họ. Anh ta nhìn Abbie , rồi nhìn vào các ống khói lò sưởi- Không còn lại bao nhiêu. Đêm qua khi chúng tôi tới , cả ngôi nhà đang cháy thành lửa ngọn.
- Có thể thấy điều đó. Trông ghê quá !
- Lửa bắn tung toé khắp tứ phiá. Khi đống cỏ khô bốc cháy tôi đã nghĩ ngay , sẽ mất tất cả. Có lẽ chúng tôi có thể cứu được chuồng ngựa , nhưng bị thiếu nước Chúng tôi phải tập trung số nước còn lại vào cái chuồng mà ông thấy kia. Ông biết không , thật mỉa mai. Nếu họ đã làm xong bể bơi , thì có lẽ chúng tôi có đủ nước để cứu cả hai khu nhà.
- Anh có biết bắt đầu cháy do đâu không ?
- Họ đang cố tìm cho ra- Anh ta khoát tay chỉ vào phía mấy người đàn ông đang lục lọi trong đống tro than cuả toà nhà- Theo chỗ chúng tôi đoán , lửa bắt đầu cháy ở một trong các phòng ở mặt sau nhà , trong đó có thợ sơn cất

giữ dầu pha sơn và các giẻ để sơn. Ai biết được ?- Anh ta nhún vai- Dây điện trong nhà đó quá cũ. Có thể bị chập điện , hay ai đó có thể làm rơi một tàn thuốc lá vào đám giẻ tẩm sơn ấy. Các nhà xưa này là dễ cháy lắm. May mắn không có ai sống trong đó. Tôi cá là lửa bốc lên nhanh lắm.
Gần như ngôi nhà nàng đã ở trong đó từ tấm bé không còn lại chút gì. Nó cháy trụi đến mặt đất , các chuồng và kho hoàn toàn bị thiêu hủy. Nàng có thể chối cãi nhiều điều , nhưng không thể chối cãi nổi đau đớn trong lòng nàng
Các bản lề ở cổng hàng rào cột kêu két két , thoạt đầu Abbie thấy buồn cười trước cảnh người đàn ông tóc bạc giữ cánh cổng cho người phụ nữ tóc nâu nhỏ nhắn ăn mặc lịch sự bước vào. Họ cùng nhau bước trên con đường dẫn đến đống mảnh vụn và tro. Khi người phụ nữa quay qua , Abbie thấy mặt bà ta trắng bệch , vì sững sờ và thất vọng. Đó là Rachel , một cô Rachel khác hẳn một cách lạ lùng. Đầu tóc chải kỹ lưỡng , bộ áo quần do "nhà vẽ kiểu" sản xuất , cái khăn quàng quanh cổ , các vòng vàng ở cổ tay- Cô ta trông giống một cô người mẫu thời trang yểu điệu.
Rachel trông thấy nàng và bất thần dừng lại , băng qua đồng cỏ lầy lội để đến phiá nang. Lane cố ngăn lại , nhưng cô ta vùng ra và tiếp tục đi tới. Abbie có thể thấy rằng Rachel tức giận thấy nàng ở đó. Thế nhưng nàng ngạc nhiên vì thấy mình bình thản vô cùng. Vì Rachel lao đầu tới , nên con ngựa cái định xoay qua một bên để tránh , nhưng Rachel chộp lấy dây cương sát dưới cằm nó và chận đầu nó lại.
- Cô làm chuyện này- Rachel buộc tội , giọng run lên- Cô châm lửa đốt cháy nhà.
- Không !- Sửng sốt , Abbie cố giải thích rằng nàng chính là người báo động có lửa cháy , nhưng Rachel không chịu nghe.
- Cô đã hăm dọa sẽ làm chuyện này. Có nhân chứng , cho nên đừng tìm cách chối cãi. Cô không chịu nổi ý nghĩ tôi sống trong cái nhà này , nên cô đốt nó.
Rachel run rẩy , hai tay nắm lại.
- Lạy Chúa , tôi thù ghét cô vì chuyện này. Tôi thù ghét cô. Cô nghe rõ chưa ?- Cô ta cất cao giọng lôi kéo sự chú ý cuả những người đang lục lọi trong đống mảnh vụn của đồ đạc đã cháy. Rachel đẩy mạnh đầu con ngựa cái sang một bên , và buông cương ra cho nó bắt đầu quay một vòng.
- Cút đi ! Cút đi khỏi đất đai cuả tôi và đừng bao giờ tới đây nữa !
Tức giận vô cùng , Abbie mở miệng định tự bênh vực , nhưng Ben đã chạm vào tay nàng , chận không cho nàng nói.
- Cô ta không chịu nghe đâu , chúng ta đi thôi.
Nhưng Abbie không yên tâm để vậy , mà nắm dây cương lên , nàng kêu to :
- Cô muốn nghĩ gì thì cứ việc , nhưng không phải tôi gây ra chuyện đó.
Nàng cho ngựa chạy theo Ben băng qua hàng rào bị sập. Nàng biết lời buộc

tội cuả cô ta sẽ được mọi người tin. Dù cho nguyên nhân chính cuả vụ cháy có được xác định chăng nữa , người ta vẫn coi nàng như phần nào có trách nhiệm trong đó. Thật bất công !

Hai Chị Em

Chương 26

Mac Crea bước xuống chiếc xe trong tiếng búa đóng đồm độp và tiếng lưỡi cưa rít lên. Trước mặt chàng , như con phượng hoàng cất cánh bay lên từ đống tro tàn , một cái sườn nhà kiểu Victoria dựng lên sừng sững. Toà nhà đang xây cất giống y như toà nhà cũ , từ hàng rào ba bao quanh và lan can đến hai tháp ở hai góc và mái hình bán cầu- Ngoại trừ nó nhỏ bằng nửa toà nhà cũ.
Song song với tòa nhà chính , một trại nuôi ngựa khổng lồ , cùng một kiểu kiến trúc ấy , đang được xây cất cách đó một trăm thước. Căn nhà duy nhất không bị cháy đã được triệt hạ để lấy chỗ xây công trình kiến trúc đồ sộ và mới này. Một vài cây cổ thụ còn sót lại sau vụ cháy , ngoài ra không còn gì nữa.
Công trường đầy thợ mộc và các loại công nhân khác , và người buôn bán. Mac Crea chọn một người thợ mộc đang vác một tấm ván dài trên vai và hỏi :
- Tôi có thể tìm gặp ông Lane Canphield ở đâu ?- Y chỉ ngón tay cái về phiá tòa nhà và tiếp tục đi. Mac Crea bước tới một bước nhưng dừng lại , vì một người phụ nữ mảnh dẻ tóc sẫm vừa từ tòa nhà đang xây bước ra , sau lưng là Lane Canphield.
Lane đưa tay lên chào , nhưng chàng để ý Rachel. Cô ta có vẻ bực bội điều gì , nhưng Mac Crea chỉ nghe được khi họ tới gần.
- ...Phải mướn ngay một người gác đêm. Em muốn ngay bây giờ. Anh cũng biết như em là cô ta chỉ chờ đến khi việc xây cất sắp xong là cô ta ra tay làm một cái gì.
- Rachel , không có bằng chứng là cô ấy đã châm lửa đốt nhà- Giọng Lane có vẻ mệt mỏi , như thể họ đã cãi nhau nhiều lần về vấn đề đó.
- Em không cần bằng chứng. Em biết cô ta. Cô ta ghét em.- Thất vọng vì không thuyết phục được chồng , cô ta quay qua Mac Crea- Anh cứ hỏi Mac Crea. Anh ấy sẽ cho anh hay.
- Đừng kéo tôi vào chuyện này. Tôi không dính líu vào những chuyện thâm thù cá nhân. Tôi không liên can và muốn giữ nguyên như thế.
- Tôi không quan tâm nếu trong hai anh , không ai đồng ý với tôi. Tôi chỉ muốn có người gác đêm để chắc chắn không có chuyện gì xảy ra- Cô xoay qua năn nỉ Lane- Em có đòi hỏi gì nhiều. Dầu sao , nhà này sẽ là nhà cuả chúng ta.

- Được rồi. Anh sẽ bảo người bản đốc công trường mướn ngay một người
- Để em đi bảo ông ấy cho. Cảm ơn , anh yêu- Cô hôn lên má ông ta một cái , rồi vội vã trở vào nhà tìm người quản đốc công trường.
Hơn một lần , Mac Crea đã để ý thấy thiếu sự say mê giữa hai người Họ có biểu lộ tình thương yêu với nhau- Sờ nhau và nắm tay nhau- Và họ có vẻ khá hạnh phúc bên nhau. Nhưng Mac Crea có thể thấy là thiếu một cái gì. Có lẽ chỉ vì chàng nhớ chuyện cuả mình với Abbie : mỗi khi họ Ở bên nhau , chàng không muốn nàng ra về , và khi xa nàng , chàng muốn gần nàng lại. Hiển nhiên Lane và Rachel thoa? mãn với một cái gì ít hơn. Chàng tự hỏi phải chăng vì sự cách biệt về tuổi tác giữa họ , hay đó chỉ là phản ánh cá tính cuả họ. Lane rất có vẻ làm ăn trong lối tiếp cận với mọi vấn đề , còn Rachel thì dè dặt ít nói , tuy rằng càng ngày cô ta càng ra ngoài cái vỏ cuả cô ta nhiều hơn.
Dù vì lý do gì , việc đó không liên can đến Mac Crea. Chàng nhìn Lane , ông có vẻ hơi băn khoăn khi nhìn theo vợ đi khuất vào trong sườn nhà đang xây cất.
Thở dài , Lane quay lại nói với Mac Crea một cách bất đắc dĩ.
- Từ vụ cháy nhà , cô ấy cứ như vậy. Cô ấy bị ám ảnh bởi ý nghĩ Abbie là người đáng quy trách. Dĩ nhiên , không phải là cô ấy không có lý do để ngờ Abbie đã ...- Lane ngừng lại và buồn rầu mỉm cười- Tôi không phải nhắn anh tới đây để nói về cô ấy.
- Không- Chàng rút trong túi áo gió ra một tập giấy- Đây là các đề nghị ấy. Tôi chắc ông sẽ thấy giống như tôi đã phác qua với ông trên điện thoại ngày hôm qua.
Chàng đưa tập giấy cho Lane và quan sát mặt ông trong khi ông đọc lướt qua trang đầu. Không phải chàng chờ đợi ông để lộ một phản ứng : Lane quá cẩn thận để làm vậy.
Nhưng ông nhướng một bên chân mày lên và hỏi :
- Anh có chắc là hệ thống thử nghiệm cuả anh không hoạt động tốt ? Đề nghị này có thể nghĩ là một cách để gạt anh ra ngoài ?
- Tôi đã nghĩ đến điều đó. Nhưng chỉ khi nào báo cáo bắt đầu được gởi về từ hiện trường cho biết là không có hiệu quả , tôi đi ra tận nơi thử nghiệm và đích thân kiểm tra lại. Nhưng họ vẫn thích quan niệm ấy , thay vì có thể bị kiện là xâm phạm quyền sở hữu trong tương lai , họ muốn mua ngay bây giờ bằng sáng chế ấy.
Mac Crea không đề cập đến việc công ty chế tạo dung dịch khoan dầu lúc đầu đã đề xuất giữ chàng ở lại làm việc vớ họ trên dự án ấy. Nhưng chàng không phải là một nhà khoa học. Ngoài ra , chàng biết rằng càng ở lâu quanh đó , chàng càng khó quên Abbie.
- Theo ý tôi chúng ta nên chấp nhận đề nghị ấy.

- Có lẽ anh nói đúng.
- Tôi biết tôi đúng.
- Vậy thì anh làm gì bây giờ.
- Tôi đã mua được quyền khai khóang tại một sở đất ở Ascension Parish. Tôi dự định thương lượng một hợp đồng để khoan một giếng dầu trên đất đó.
- Theo chỗ tôi biết , các nhà kinh doanh đất đai cùng với nhiều công ty dầu hoa? lớn đang giành nắm quyền khai thác dầu và khí đốt ở sở đất ấy từ nhiều năm nay. Làm sao anh thương lượng được ?- Lane tò mò hỏi.
- Bà già chủ nhân sở đất ấy thấy tôi hạp nhãn bà- Mac Crea không nói cho Lane biết , bà già ấy đã săn sóc chàng khi chàng còn là một đứa bé bị sưng cuống phổi nặng.
- Tôi không thấy trở ngại gì hợp tác với anh trong công việc này , giả thiết rằng chúng ta có thể thỏa thuận chia lời như thế nào.
Che giấu sự ngạc nhiên vì không chờ đợi được đề nghị như vậy , Mac Crea vội vàng đáp :
- Cái đó tùy theo ông muốn bao nhiêu.
- Hãy tùy theo anh muốn bao nhiêu- Lane mỉm cười- Cứ suy nghĩ kỹ đi rồi gọi điện thoại cho tôi. Chúng ta sẽ ngồi lại với nhau để bàn về số liệu và phần trăm.
- Tôi không cần phải suy nghĩ về việc đó. Ông có tiền và tôi có hợp đồng cho thuê , dàn khoan , và toán làm việc. Tôi sẵn sàng thương lượng ngay bây giờ. Có lẽ ông mới cần suy nghĩ kỹ.
- Sáng mai , anh hãy có mặt ở văn phòng tôi lúc mười giờ. Chúng ta có thể nói chuyện riêng- Không có tất cả sự lộn xộn này.
- Tôi sẽ có ở đó- Mac Crea hứa.

Hai Chị Em

Chương 27

Trong khi Abbie cởi dây cho con Tiểu Giang Phong trong cái chuồng nhỏ , bầy ngựa năm , sáu con ở chuồng kế bên quây quần lại ở hàng rào và hí lên như thể kêu con ngựa cái con ra nói chuyện với chúng. Con ngựa cái con ngập ngừng quay đầu về phía Abbie như không muốn rời xa nàng
- Cứ đi đi- Abbie vỗ đầu nó- Ta cũng phải đi.
Nàng bước qua một bên con ngựa và chui qua các tấm ván ngang để qua với Ben bên kia chuông. Con ngựa cái ngập ngừng đi tới hàng rào , dáng đi cuả nó cứng ngắc và ngại ngùng. Băng bột ở chân nó đã mở được một tháng. Mỗi ngày , cái chân nó càng mạnh hơn và phối hợp với nhau tốt hơn , đa số các vết thương đã lành và hai bắp đùi cuả nó sẽ bị biến dạng vĩnh viễn đôi chút nhưng điều đó không quan trọng. Thấy nó đi được trên bốn chân là Abbie sung sướng lắm rồi.
- Thế nào nó cũng lành hẳn , phải không Ben ?
- Phải. Mỗi ngày nó mỗi khá hơn.
- Đến mùa xuân , nó có đủ sức để chịu gây giống được chưa ?
- Tôi chắc là được.
- Có lẽ chúng ta cần quyết định chọn con ngựa đực nào giống tốt nhất , để cho nó lấy giống. Dù chi phí gây giống bao nhiêu tôi cũng không quan tâm. Còn có nỗi lo là nó không có con được. Nó đã tiêm nhiều thuốc quá.
- Ta phải chờ xem.
- Phải. Không một ai trông đợi con Tiểu Giang Phong lành chân đến mức này. Tôi muốn bắt đầu liệt kê ra những con ngựa đực giống có thể gây giống cho nó , Ben ạ. Chúng ta sẽ cho nó lấy giống trong mùa xuân.
Nàng nói quả quyết và với vẻ tự tin , thế nhưng nàng có cảm giác âu lo rằng nàng vừa thách thức định mệnh. Nhưgn khi thấy Ben mỉm cười tán đồng , nàng biết ông ta cũng chia sẻ nỗi lạc quan cuả nàng
- Bảng kê tôi đã bắt đầu làm. Nó đi được đã là một phép lạ do Chúa ban. Chúng ta phải tin tưởng rằng nhờ ơn Chúa , nó sẽ có mang và đẻ con.
Abbie cười gượng.
- Đôi khi tôi ước mong có được lòng tin như chú , chú Ben ạ. Thôi , tôi phải đi sửa soạn. Tôi đã hứa phụ giúp mẹ tôi một tay trong buổi chiêu đãi tối nay.
Tất cả các thân cây và bụi cây dọc hai bên đường dẫn đến toà nhà ở River Oaks đều giăng đèn bóng nhỏ trông như cảnh tiên. Toà nhà chạy dài với những chi tiết kiến trúc theo kiểu Tây Ban Nha cũng được trang hoàng như

cho một buổi lễ. Cửa vòm nơi đón khách được giăng đèn kết hoa sáng rực. Lễ Tạ Ơn mới vừa qua , đây là buổi liên hoan đầu tiên cuả mùa lễ hội này. Ở giữa phòng khách lớn , có trần bằng kính , có một cây Nô- En cao gần bảy thước rưỡi. Rachel trao cái áo khoác ngắn lông chồn cho một người hầu gái đứng chờ , rồi vịn tay Lane đi lẫn vào đám đông khách khứa đang đi loanh quanh trong toà nhà đắt tiền được trang trí lộng lẫy.
Nàng sờ cái mề đay nạm kim cương và ngọc bích mua ở tiệm Van Cheph và Arpel , ghim ở cổ áo dài hình trái tim để chắc chắn là nó còn gắn kỹ ở đó , đồng thời ý thức hai tai nặng trĩu vì đôi bông tai tương xứng với cái mề đay. Từ khi cưới nàng , Lane đã tặgn quà dồn dập cho nàng : áo quần , đồ nữ trang , y phục lông thú , các nước hoa đắt tiền , và nhiều món lặt vặt khác. Thoạt đầu , nàng không thoải mái , vì nhớ quá rõ Dean đã dùng quà cáp để mua chuộc tình thương yêu cuả nàng để trấn an lương tâm.
Nhưng mỗi khi mang quà lớn hay nhỏ về tặng nàng , Lane tỏ ra vui sướng quá chừng nên Rachel không muốn thắc mắc về động cơ thúc đẩy ông , vì như thế là bất công. Nhưng nàng vẫn còn nghi ngờ.
Một người bồi bưng cái khay bạc mời họ uống sâm banh. Rachel cầm lên một ly , nhưng Lane từ chối.
- Anh tới quầy rượu uống. Xin lỗi em nhé !
- Anh cứ tự nhiên- Luôn luôn ở các buổi họp mặt cuả xã hội thượng lưu này , ông để nàng một mình , tuy rằng không phải luôn luôn cố ý. Thường là ông gặp một người hùn hạp làm ăn hay ai đó quen với ông , dừng lại nói chuyện và quên nang. Rachel lấy làm tiếc là biết ông luôn nghĩ đến chuyện làm ăn. Ông thích thú vì công việc.
Trong khi đó , nàng phải chịu đựng cho qua những buổi tối như thế này. Nàng nhìn quanh , vì nhớ rằng Mac Crea ắt hẳn phải có mặt ở đây. Ít nhất nàng có người để nói chuyện. Nhưng nhìn quanh phòng , nàng thấy ít có khuôn mặt quen. Nàng vẫn còn là người xa lạ đối với họ , chưa được hoàn toàn chấp nhận.
Các bà thượng lưu lên án nàng là xa cách và không thể đến gần được , khi họ đem nàng ra làm đề tài thảo luận trong các phòng the cuả họ. Họ đâu biết nàng ít nói , trừ phi là nói về đề tài ngựa Ả Rập , bởi vì nàng không biết những nhân vật và những biến cố mà họ hay nói đến. Thay vì để lộ sự dốt nát , nàng không nói gì cả. Và nàng biết có một số âm thầm chống đối nàng- Đa số là những người còn trung thành với Abbie và mẹ cô ta. Nhưng họ không thể đóng cửa đối với nàng , ai chứ vợ Lane Canphield thì họ không thể làm vậy. Rachel ngẩng đầu lên cao hơn một chút nữa. Dù họ có thích hay không , nàng cũng thuộc về cái xã hội này như họ , hay còn hơn họ là đằng khác. Để rồi nàng cho họ thấy.
Với thời gian , họ sẽ chấp nhận nàng là người cuả giai cấp họ.

Tiếng gảy đàn ghi- Ta khe khẽ vang ra từ một trong những gian phòng mở ra phòng khách lớn. Rachel đi lần về phía tiếng đàn , lợi dụng cái đó để tránh khỏi bị thấy rõ là nàng không có ai để nói chuyện. Ở một góc phòng chơi bài cuả gia đình rộng thênh thang , một ban nhạc đồng quê nhỏ đang chơi nhạc cho mấy cặp nhảy ở sàn lát gạch hoa. Rachel vừa vào trong phòng thì người ca sĩ bước ra trước máy vi âm. Nàng nhận ra người mặc cái áo vét dạ hội màu đen mảnh dẻ , đội cái nón cao bồi đen là Ross Tibbs. Lẽ ra nàng phải đóan được anh ta biểu diễn trong buổi liên hoan này. Từ khi bài hát do anh ta làm ra bán chạy vào hàng đầu trong cả nước , anh ta đã trở thành nổi tiếng tại Houston , tuy bài hát ấy đã do một ca sĩ khác thu đĩa.
Nàng biết lẽ ra phải ra ngoài ngay , nhưng giọng trung nam rõ ràng cuả anh ta , ấm và cảm động , vẳng đến tai nàng và kéo nàng lại gần hơn. Nàng di chuyển dọc tường cho đến khi tìm được một chỗ để đứng lại và nhìn anh ta mà không ai hay biết.
Nhưng khi bài hát chấm dứt , anh ta quay ra tiếp nhận tiếng vỗ tay khen thưởng , và nhìn ngay vào nang. Trong khoảnh khắc anh ta hoàn toàn bất động , nhìn sững vào nàng như thể thấy nàng trong một giấc mơ. Rachel muốn nhìn lảng đi nơi khác , muốn cắt đứt sự gặp gỡ giữa hai đôi mắt , nhưng nàng không thể ...cũng như không thể kiềm chế mạch nàng bỗng nhiên đập mạnh.
Anh ta lại bước ra trước máy vi âm.
- Tôi muốn trình bày với quý vị thêm một bài hát do tôi sáng tác. Thật ra , tôi sẽ thâu đĩa bài hát này trong tuần tới khi tôi đến Nasvill. Tên nó là- "Cặp mắt xanh Texas cuả tôi". Và nó như thế này- Anh ta gật đầu ra hiệu cho ban nhạc bắt đầu , rồi nhìn thẳng vào Rachel và dịu dàng nói trong máy vi âm- Tặng em , cặp mắt xanh Texas cuả tôi.
Da nàng dường như đột nhiên bốc cháy. Nàng nhìn quanh để xem có ai để ý rằng anh ta vừa tặng bài hát cho nàng , nhưng mọi cặp mắt đều đổ dồn vào anh ta. Rồi anh ta bắt đầu hát :
Các bạn ơi , hãy nói cho tôi biết , có bao giờ các bạn gặp người đàn bà có cặp mắt Texas xanh biếc ?
Nàng sẽ chiếm trọn trái tim cuả bạn nếu bạn gặp nàng
Và bỏ bạn lại một mình cô đơn.
Cặp mắt xanh cuả tôi , cặp mắt xanh Texas cuả tôi
Tôi muốn nghe em thở dài
Và sờ mình em ở bên tôi
Nhưng em ở xa quá rồi
Tôi sờ em không tới
Tại sao tôi yêu em quá đỗi
Cặp mắt xanh , cặp mắt xanh Texas cuả tôi

Giọng hát ngọt ngào , khao khát , say mê , đau khổ và yêu đương lôi cuốn Rachel. Nàng không muốn biết những cảm xúc cuả chàng ta cố gợi lên. Chúng mãnh liệt quá- Và sai trái quá lắm. Nàng đột ngột quay đi và tối tăm mặt mày , nàng len lỏi qua đám đông đã tụ tập lại để nghe. Cuối cùng nàng cũng lọt ra khỏi gian phòng và dừng lại một lát để thở ra và chờ cho tim hết đập thình thịch.
Nhưng giọng hát cuả anh ta vẫn đuổi theo nàng
Tôi biết nàng sẽ luôn luôn ám ảnh tôi mãi
Người đàn bà có cặp mắt xanh Texas ấy
Rachel rảo bước đi nhanh qua phòng khách lớn để tìm Lane. Không thấy ông ở quầy rượu , nàng dòm vào phòng ăn chính , có cái chân đèn bằng pha lê để trên một cái bàn dài bày thức ăn nguội. Nàng trân mình vì ngạc nhiên khi thấy Abbie đang nói nhỏ với một người bồi ở đầu kia gian phòng. Abbie mặc một cái áo vét bằng vải kim tuyến có độn ở vai và ở thắt lưng , và một cái váy bằng nhung đen , trông giống như một trong các khách khứa. Trong một giây , Rachel , thắc mắc làm sao Abbie có được giấy mời dự buổi liên hoan. Rồi nàng sực nhớ Abbie và mẹ cô ta được trả tiền để trông coi tổ chức những buổi chiêu đãi như buổi này. Rachel không tránh khỏi mỉm cười một chút khi thấy người bồi khe khẽ gật đầu ra dấu đã nhận chỉ thị cuả Abbie trước khi cô ta đi ra ngoài.
Trên đường đi tới quầy rượu để kiểm tra lại số rượu được cung cấp cho nơi đó , Abbie chận một người ở gái và chỉ cho chị ta đến dọn các đĩa dơ ở một bàn cà phê. Đúng như mẹ nàng đã giải thích vai trò cuả họ cho các bà khách hàng muốn mướn họ , bổn phận của họ là đảm nhận trách nhiệm cuả bà chủ nhà , để bà ta hoàn toàn rảnh rang mà tiếp khách. Họ có bổn phận trông nom để luôn luôn có dư thừa thức ăn và thức uống , và các gạt tàn được trút đi đều đặn , các đĩa dơ cũng như ly được mang đi liền. Bổn phận cuả họ là trông nom tất cả mọi mặt- Từ việc đặt người đưa xe hơi vào bãi đậu , để khỏi bị kẹt xe trên đường vào nhà , đến việc đặt người cất giữ áo choàng , đến việc bảo quản các phòng vệ sinh nam và nữ để chúng luôn luôn gọn ghẽ và sạch sẽ , cho đến cả sự đối xử với những vị khách hơi quá chén nên sinh sự gây gổ , từ việc thiết kế ban đầu đến việc dọn dẹp sạch sẽ sau buổi liên hoan.
Thật ra họ không phải làm việc gì cụ thể khi đóng vai trò bà chủ. Tuy nhiên , khi Abbie thấy một ly sâm banh đã cạn để trên mặt cẩn xa cừ cuả một tủ đứng nhỏ kiểu Ma Rốc , nàng cầm nó lên và đem vào quầy rượu. Mẹ nàng đang kiểm tra ở các phòng khác đâu đó trong tòa nhà. Abbie thường làm việc sau hậu trường , lo trông coi thức ăn thức uống , và ít khi ra khỏi nhà bếp. Nhưng nàng vừa mới được người cung cấp rượu cho biết ông ta đã vô ý mua chỉ hai thùng rượu Bourbon. Biết rõ khả năng uống Bourbon cuả những

người Texas đồng hương với nàng , nàng lo ngại có thể thiếu loại rượu này và muốn kiểm tra lại xem có đủ rượu uống hay không.
Nàng đặt cái ly không xuống quầy và đợi cho người phụ trách quầy rượu nói chuyện xong với người khách đứng ở đầu quầy bên kia. Khi anh ta quay đi , Abbie bỗng nhìn thấy người khách đó là Mac Crea. Nàng có cảm giác như bị đâm một nhát dao ,- Sự đau nhức- Sự khao khát- Thật là mãnh liệt.
Nàng nhìn sững nét mặt trông nghiêng cuả chàng rất đầy nam tính với các góc cạnh và đường nét mạnh bạo. Mọi chi tiết , mọi đặc điểm đều quen thuộc với nàng một cách nhức nhối , từ cái bộ ria mép đen xì đến ngón tay út có tật hay cong lên cuả chàng.
Nàng cố nghĩ rằng phản ứng cuả nàng là do gặp lại chàng sau thời gian xa cách đã lâu , bao lâu rồi ? Khoảng ba tháng rưỡi ? Nàng không hiểu tại sao còn yêu chàng sau khi chàng đã có hành động như vậy. "Xa mặt , cách lòng" , nàng đã tưởng nàng thành công về mặt đó. Bây giờ nàng nhận ra hình ảnh chàng chưa hề bao giờ ra khỏi trái tim nàng Nhưng thật ra , tình yêu ấy có khác gì tình thương yêu cuả nàng đối với cha nàng trước kia- Vừa thương yêu , vừa thù ghét ?
Người phụ trách quầy rượu bước tới gần nàng
- Cô cần gì phải không , cô Laquson ?
- Phải- Nhưng trong khoảnh khắc , nàng quên mất là cần cái gì , vì thấy Mac Crea đang quan sát nàng , mắt lim dim nhưng không che giấu được ánh mắt đầy vẻ chú ý cuả chàng. Không muốn để lộ cho chàng biết nàng đã xúc động như thế nào khi thấy lại chàng. Abbie làm ra vẻ lo công việc và chú ý trở lại vào người phụ trách quầy rượu , nhưng qua đuôi mắt , nàng liếc thấy Mac Crea đứng lên và bước về phía nàng
- Chào cô- Giọng chàng vuốt ve. Nàng không cần phải nhắm mắt cũng nhớ lại hai bàn tay nhám cuả chàng xoa vuốt da thịt nang.
Nàng cố gắng làm ngơ , không để ý đến chàng
- Loại Bourbon còn đủ không ?
- Còn đủ.
- Tốt- Nàng nhất quyết không nhìn Mac Crea. Nhưng cũng như không. Tất cả các giác quan còn lại cuả nàng đều dồn về chàng. Nàng ý thức từng tiếng động , từng cử động cuả chàng. Cuối cùng lấy lại tất cả bình tĩnh để bọc quanh mình như một lớp áo giáp , nàng quay sang nhìn ngay mặt chàng- Dường như anh muốn cái gì ?
- Muốn cô- Mac Crea nói bình thản như là chuyện thật nó là vậy.
Nàng đã từng gạt phăng cả ngàn câu nói như vậy cuả đàn ông mà không chớp mắt , nhưng lần này nàng không gạt phắt được nhất là do Mac Crea nói. Và nàng sẽ không để cho mình bị đau khổ nữa. Chàng đã chứng tỏ không đáng cho nàng tin cậy. Nàng quay ngoắt đi và rảo bước khỏi quầy

rượu , không đi chậm lại chút nào cho tới lúc đến phòng ăn.
- Đi đâu chăng ?- Mac Crea lên tiếng
Abbie quay ngoắt , ngạc nhiên. Ồn quá và lộn xộn quá nên nàng không nghe tiếng chân chàng đi theo. Nhưng bây giờ chàng đứng chình ình trước mặt nàng , mắt nhìn nàng có vẻ thích thú.
- Tôi đang bận- Nàng nói , và tức giận , vì chàng muốn làm cho ra lẽ trong khi nàng không muốn dính dấp gì nữa đến chàng. Nàng quay lưng lại và bắt đầu sưa? các thứ bày quanh một tô đựng ba tê.
- Tôi không cứng cỏi như cô đã tưởng , Abbie.
- Tôi không quan tâm đặc biệt đến ý nghĩ cuả anh- Về tôi hay về bất cứ cái gì khác.
- Cô sợ tôi , phải không ?
- Đừng lố bịch !
- Vậy thì tại sao cô vừa chạy trốn ?
- Chắc chắn không phải vì sợ anh.
- Hãy chứng minh đi !
- Việc gì tôi phải chứng minh- Cô run rẩy , vì tức giận và vì chàng đứng gần quá- Anh hãy đi đi và để tôi yên.
- Tôi không thể. Tôi là một người đàn ông đang đói khát- Chàng đặt bàn tay lên lưng nàng , rồi thân mật vuốt xuống eo lưng nàng.
Nàng không thể dửng dưng trước sự sờ mó cuả chàng , nên bưng tô ba tê quay người lại , để cắt đứt sự đụng chạm và đối diện chàng :
- Vậy thì anh hãy ăn một ít ba tê.
Nhếch mép mỉm cười , chàng cầm tô ba tê ở tay nàng đặt trở lại xuống bàn , rồi chống một tay lên bàn đằng sau nàng , chàng cúi xuống mặt nàng
- Nói chuyện với một người khách như vậy à ?- Hơi thở cuả chàng nồng nặc mùi rượu uýt ky.
- Anh vừa uống rượu.
- Dĩ nhiên. Đây là một buổi liên hoan , phải vậy không ? Dự liên hoan thì người ta uống rượu , phải không ?
- Phải- Nàng day đi , vừa giận vừa đau khổ bởi vì chàng ở đấy và nói những điều để khơi dậy các cảm xúc cuả chàng chỉ vì chàng đã uống quá chén- Chứ không phải vì chàng vẫn còn quan tâm , hay là muốn chuộc lỗi , mà chỉ là thế thôi.
- Uổng quá , cô đã không muốn ở cạnh tôi. Cô đã có nhiều dịp để ăn mừng. Cô biết không , hệ thống thử nghiệm dưới đáy lỗ khoan cuả tôi không thành công ngay khi đem ra thử lần đầu ở hiện trường.
Nàng đón tin ấy với một phản ứng lẫn lộn. Tuy rằng nàng vui mừng vì Rachel đã mất toi số tiền đầu tư vào đó , nàng buồn cho Mac Crea. Nàng biết chàng tha thiết với hệ thống ấy đến chừng nào và đã bỏ biết bao công sức

vào đó.
- Sao , không hoan hô à ?- Chàng nói giỡn- Tôi tưởng cô sung sướng khi nghe vậy chứ ?
- Đúng , tôi sung sướng- Nàng nói vậy , bởi vì chàng trông chờ nàng nói thế.
- Sung sướng vừa đủ để uống với tôi một ly chứ ?
Trước đó nàng không ý thức được khó từ chối chàng đến thế nào , vì không thể tin cậy chàng , nhưng nàng rốt cuộc cũng làm được.
- Tôi được trả tiền không phải để chung đụng với khách khứa. Xin lỗi anh cho tôi- Nhưng khi nàng cố đi ngang qua , chàng chộp cánh tay nàng.
- Cô muốn nói gì khi cô nói "được trả tiền" ?
- Tôi là người làm , chịu trách nhiệm về buổi liên hoan này- Nàng có cảm giác hơi nóng ở bàn tay chàng truyền qua lớp lụa độn áo cuả nàng. Sự đụng chạm làm nàng nóng lên , và cả sự hồi tưởng đến các vuốt ve dữ dằn cuả chàng- Tôi thiết tưởng đã nói với anh một lần rằng hãy để tôi yên. Tôi mong rằng không phải lặp lại một lần nữa- Nàng bực tức vì giọng nàng run run.
- Tôi nhớ- Chàng dịu dàng nói , chậm rãi bỏ tay ra , mắt vẫn nhìn vào mắt nàng- Tôi nhớ nhiều cái lắm , Abbie ạ. Hơn thế nữa , tôi biết cô cũng vậy.
Không tin ở mình và không dám đáp lại , Abbie quay đi và rút lui về nhà bếp có vẻ hỗn độn- Rung động nhiều hơn là nàng dám thừa nhận. Nàng cố làm một cái gì , bất cứ cái gì , để bận bịu , và khỏi nghĩ đến chàng ...chàng trông như thế nào , đến đó làm gì , và nói chuyện với nàng để làm gì ! Nàng tự hỏi không biết chàng có hối tiếc đã làm vậy chăng ? nàng đau khổ khi nghĩ rằng chàng có thể hối tiếc.
Nàng bưng ra một bình đựng cà phê bằng bạc ở quầy đến cái chậu bằng thép i- Nốc để đổ đầy bình , không để ý đến những người phục vụ trai và gái mặc đồng phục đi ra đi vào nườm nượp. Quay lại , nàng thấy Rachel đứng ở khung cưa? , quan sát nàng
Abbie nhìn sững người phụ nữ lịch sự đứng trước mặt , nhận thấy mái tóc sẫm vuốt thẳng ra sau để làm nổi bật khuôn mặt trái xoan hoàn hảo , đôi bông tai lấp lánh bằng một viên ngọc bích hình giọt nước viền quanh bằng các hột xoàn lóng lánh , và cái áo dài dạ hội sát thân mình bằng nhung màu xanh lá rừng rõ ràng do Givenchy cắt may.
Đột nhiên Abbie đau đớn nhận thấy khung cảnh quanh nàng- Và bình cà phê trong tay nàng Từ lâu nay , nàng đã biết không sớm thì muộn Rachel sẽ là một người khách ở một trong những buổi liên hoan này. Nhưng tại sao lại phải tối nay ? Và tại sao hết chỗ rồi hay sao mà nàng phải đối mặt với cô ta ở cái bếp này ?
Hay là Rachel đã cố tình gặp nàng ở đây ? Abbie gần như chắc chắn là vậy. Có cách gì hay hơn để Rachel nhắc nhở cho nàng họ không còn ngang nhau nữa ? Có cách gì hay hơn để hạ nhục nàng ? Nếu cô ta có ý định như thế , cô

ta đã thành công , nhưng Abbie quyết tâm không để lộ ra cho cô ta thấy.
- Bà muốn cái gì , bà Canphield ?- Nàng hỏi , lễ phép một cách lạnh lùng.
- Tôi đi tìm phòng trang điểm , nhưng ắt hẳn đã đi lầm đường. Cô có thể chỉ giúp tôi.
Abbie muốn vạch mặt cô ta nói dối , nhưng thay vì vậy , nàng mỉm cười.
- Tôi rất muốn , nhưng bà thấy không , tôi đang bận- Nàng nói , chỉ tay vào bình cà phê ở tay- Tuy nhiên , tôi chắc rằng một trong những cô giúp việc sẽ sung sướng được chỉ cho bà phòng ấy ở đâu- Nàng gọi một cô và chỉ thị cho cô ta đưa bà Canphield đến phòng trang điểm.
- Cô có ý tứ lắm- Rachel lạnh lùng nói- Nhưng cô thật có vẻ làm ăn rất cẩn thận. Bận sau Lane và tôi quyết định tổ chức một buổi chiêu đãi , có lẽ tôi sẽ gọi cô.
Abbie hiểu ngay câu nói móc và phản ứng liền :
- Tôi biết trước là chúng tôi sẽ bận.
Rachel cười châm chọc , rồi quay người trên gót chân một cách duyên dáng , đi xuống hành lang , cô giúp việc ngạc nhiên lẽo đẽo theo sau. Abbie thấy mặt nóng bừng , và biết không phải do sức nóng cuả các lò đun nóng.
Khi Rachel trở lại cuộc liên hoan , nàng lang thang từ rìa nhóm này sang nhóm khác , nghe người ta nói chuyện mà không tham dự , ngoại trừ để mỉm cười hay gật đầu mỗi khi người ta để ý đến sự có mặt cuả nàng Nàng cẩn thận tránh xa phòng chơi bài cuả gia đình , ở đó Ross Tibbs đang hát , nàng lang thang tới quầy rượu và thấy Mac Crea ở đầu cuối quầy , đang ngồi với một tách cà phê.
- Cà phê à , Mac Crea ? Bộ anh không nghe đây là một buổi liên hoan sao ?- Nhưng nàng cũng không thấy có vẻ hội hè gì , giống như chàng
- Tôi không bao giờ nghe tin đồn- Chàng đáp , và nhấp một ngụm cà phê.
- Anh gặp Abbie chưa ? Nhưng dĩ nhiên là rồi. Anh vừa nói chuyện xong với cô ta , phải không ?- Rachel hỏi , và nhìn kỹ xem phản ứng cuả chàng.
- Một lát thôi- Chàng gật đầu , mặt vẫn giữ vẻ trầm ngâm.
- Abbie và mẹ cô ta phụ trách cuộc liên hoan tối nay. Chắc ai cũng nghĩ rằng họ ngại ngùng không muốn làm cho bạn bè cũ cuả họ. Tuy nhiên , tôi hiểu rằng họ lợi dụng chỗ quen biết cũ để được giao cho tổ chức các buổi liên hoan này. Lẽ ra họ phải kiêu hãnh hơn mới phải.
- Có lẽ sự kiêu hãnh không trả được tiền thuê nhà.
- Có lẽ nó chỉ đốt nhà không còn là cuả mình nữa.
Rachel đáp lại , sự tức giận và đắng cay do ngôi nhà kiểu Victoria nguyên thủy ở River Bend đã bị thiêu hủy lại nổi lên.
- Xin lỗ. Tôi đi tìm Lane.
Vừa đi ra , nàng thấy Ross Tibbs đi đến phiá nàng Nàng phân vân dừng lại , vì nhận ra không có cách gì tránh khỏi gặp anh ta.

- Tôi đã bắt đầu nghĩ rằng cô đã ra về. Tôi mừng thấy cô còn đây- Anh ta nói và nhìn nàng một cách nồng nàn làm nàng luôn luôn thấy lúng túng.
- Tôi tưởng anh còn đang hát.
- Nghỉ giải lao giữa hai cảnh. Chỗ này lớn quá , phải không ?- Anh ta liếc nhìn quanh phòng có trần cao và trang trí bằng những dải hoa cho mùa lễ hội.
- Phải.
- Với bao nhiêu món trang trí cho lễ Giáng Sinh ở đây , chắc là có những dây thường xuân , phải không ? Tôi đã đi tìm nhưng không thấy. Cô thấy không ?
- Không , không , tôi không thấy. Xin lỗi , tôi đang đi tìm chồng tôi- Trong khi nàng đi ngang qua , anh ta nói :
- Tôi vui mừng vì cô đã thích bài hát tôi sáng tác để tặng cô , Rachel.
Nàng đứng sịch lại.
- Cái gì làm cho ông nghĩ rằng tôi thích ?
- Bởi cô đã phải rời bỏ phòng vì không thoải mái.
Nàng muốn chối cãi. Nàng muốn bảo anh ta nó không gây ảnh hưởng gì đến nàng Đó chỉ là một bài hát- Giống như bao nhiêu bài hát đồng quê khác. Nhưng nàng không tìm ra lời. Thay vì nói , nàng bỏ đi , và gần như chạy.
Sau nửa đêm một chút , Babs đi đến cạnh Abbie trong nhà bếp.
- Buổi liên hoan sẽ giải tán trong khoảng một giờ nữa. Nếu con muốn về trước , thì cứ việc , để mẹ lo liệu ở đây. Mẹ biết con đã dậy từ sáu giờ sáng , để lo cho ngựa.
- Con mệt rồi. Nếu mẹ có thể lo liệu được ...
- Được. Con về nhà đi.
Mười phút sau , Abbie rời toà nhà bằng cưa? sau và đi bộ đến nhà xe , nơi đó nàng đã đậu xe cuả mình. Bên ngoài yên tĩnh lạ lùng , không còn tiếng bát đĩa lách cách trong bếp , và tiếng cười nói ồn ào khắp nhà đang có cuộc liên hoan. Đầu tháng chạp trời hơi se lạnh , nhưng rất thích. Nàng tới gần chiếc xe thì thấy người đàn ông đang dựa vào chiếc xe tải nhỏ , hai chân vắt lên nhau. Abbie ngạc nhiên trân mình , trong khi Mac Crea đứng thẳng lên một cách tự nhiên và bước tới đón nàng.
- Tôi bắt đầu thắc mắc bao lâu nữa cô mới ra.- Chàng nói. Nhưng Abbie không trả lời. Nàng không dám tin ở mình nếu nói chuyện với chàng. Thay vì vậy , nàng đi về phiá xe nàng , rảo bước nhanh và cầm chặt chìa khoá xe như một lá bùa hộ mệnh.
- Nãy giờ tôi chờ cô ra- Hơi thở chàng tạo ra những đám hơi mới trong không trung.
- Nếu tôi biết anh ở đây , tôi đã gọi một chiếc taxi.
Nàng ngừng lại cạnh xe , và mò mẫm tìm đúng cái chìa mở khoá xe , mấy

ngón tay cứng đờ vì lạnh.
- Không , cô sẽ không làm vậy- Chàng đứng bên cạnh nàng , hai tay trong túi áo vét- Cô không phải là hạng người bỏ chạy , Abbie.
- Anh không biết rõ tôi như anh tưởng rằng anh biết- Nàng thử một chìa , nhưng nó không ăn với khoá.
- Tôi biết thật sao ? Ngay lúc này , cô đang giận mình vì vẫn muốn tôi.
- Anh lầm !
- Thật không ?- Chàng chộp tay nàng và kéo nàng ra xa chiếc xe , về phiá chàng. Nàng chụp vào áo vét cuả chàng , có cảm giác bắp thịt ở cánh tay chàng căng lên , và cố đẩy chàng ra. Nàng có thể nghe tiếng tim mình đập thình thịch như điên trong khi nàng ngước nhìn chàng với cảm xúc bấn loạn- Tôi không nghĩ vậy , Abbie. Tôi thật sự không nghĩ vậy.
Nàng bắt gặp ánh mắt có chủ đích của chàng và biết rằng không hy vọng cưỡng lại được chàng. Chàng luồn một bàn tay vào dưới mái tóc nàng và áp lên gáy nàng Trong khi chàng hôn lên môi nàng , Abbie cố gắng thụ động và cho chàng biết nàng không còn cần đến cái đó nữa. Nhưng đã quá lâu rồi từ khi nàng có được cảm giác cuả môi chàng lần chót. Nàng đã quên cái hôn cuả chàng có thể làm nàng sung sướng đến thế nào. Nàng nhớ cảm giác chàng quàng tay ôm quanh thân mình nàng... và được chàng yêu.
Cuối cùng nàng chịu thua và hôn trả chàng , hai tay đưa lên bá vai chàng và không còn đẩy chàng ra xa nữa , mà trái lại áp sát vào thân mình cứng rắn mảnh dẻ cuả chàng. Trong khi tay chàng ôm nàng sát vào thêm , nàng nhón chân lên , cố sang bằng sự cách biệt về chiều cao giữa hai người. Tất cả sự say mê và rung động đã trở lại , nhưng cùng với chúng , cũng có sự nhận thức rằng chúng sẽ không bền- Chúng không thể bền.
Khi chàng buông môi nàng ra , Abbie áp đầu vào ngực chàng , cố kéo dài giây lát cảm động ấy thêm một chút.
- Bây giờ hãy bảo là anh lầm nữa đi , Abbie ! Hãy bảo là em vẫn quan tâm.
- Cảm giác cuả thể xác tôi không làm thay đổi gì cả. Anh vẫn chưa hiểu cái đó , phải không ?
- Vì Rachel , tôi chắc vậy.
- Phải , vì Rachel.
- Tôi tưởng rằng đến giờ này cô đã hết ghen tuông một cách ngu xuẩn như thế rồi chứ.
- Đối với anh có thể là ngu xuẩn , nhưng đối với tôi thì không. Chừng nào anh còn dính dấp với cô ta , tôi sẽ không dính dấp gì đến anh. Và đừng cố chối là không nói chuyện với cô ta tối nay hay không đến River Bend , vì tôi thấy xe cuả anh ở đó mấy lần.
- Những lần đó , là vì tôi có chuyện làm ăn phải thảo luận với Rachel và Lane. Nhưng phải , cô đã nói đúng theo cái kiểu suy nghĩ cuả cô. Tôi vừa ở

bên cô ấy. Cô có biết tôi nghĩ gì khi ở bên cô ấy không ? Ý nghĩ gì nảy ra trong đầu tôi không ? Cô , luôn luôn. Và cô không biết đã bao nhiêu lần tôi ước mong là không phải như vậy. Cái làm cho chuyện đó điên rồ hơn , là cô ấy không giống cô chút nào.
Chàng nói nghe đáng tin ...hay có lẽ chỉ vì cô muốn tin lời chàng.
- Tôi không biết nghĩ sao nữa bây giờ- Nàng mệt và bối rối. Qúa nhiều việc xảy ra cùng lúc , vì nàng biết rằng trong lúc này nàng không thể kiềm chế cảm xúc , mà bị cảm xúc kiềm chế.
- Không có lý do gì để cô ghen với cô ta. Không hề bao giờ có , trừ phi trong óc cô. Hãy để các gì thuộc về quá khứ trở về với quá khứ. Mọi việc đó bây giờ đã qua. Và nếu em muốn nghĩ về một việc gì , Abbie , thì hãy nghĩ đến việc này : Anh yêu em.
Trong một nửa giây , Abbie giận chàng đã nói ra điều ấy trong lúc này. Nó làm nghiêng cán cân các cảm xúc cuả nàng Thế nhưng các lời còn lại đều đúng. Công việc làm ăn cuả chàng với Rachel đã chấm dứt. Hệ thống thử nghiệm cuả chàng đã thất bại. Không có lý do gì để chàng dính dáng đến cô ta nữa.
- Em cũng yêu anh , Mac. Anh không biết rằng vì vậy mà em đã đau khổ nhiều đến thế hay sao ?
- Abbie- Chàng nhấc nàng lên và Abbie bá cổ chàng và đeo vào chàng như vào một người đàn ông đã làm cho nàng quá nhiều sung sướng và cũng quá nhiều đau khổ- Người đang yêu. Nàng hôn chàng dữ dội , một cách chiếm hữu , và thích thú vì được chàng siết chặt đến ê ẩm trong hai tay cuả chàng , và đè mạnh lên môi nàng như muốn để xách nhận nàng là cuả chàng. Và nàng còn tiếc nuối khi chàng đặt nàng đứng lên trên mặt đất , nhưng ánh mắt cuả chàng bù đắp lại chỗ ấy- Em đi với anh nhé.
Nhưng khi chàng bắt đầu kéo nàng đi về phiá xe chàng , nàng bỗng sực nhớ :
- Khoan đã. Xe cuả em thì sao ?
- Thây kệ nó- Mac Crea cứ bước đi- Anh không muốn rời mắt khỏi em. Anh không muốn em đổi ý , từ đây cho đến khi đến chỗ anh ở.
Abbie tự hỏi nàng có nghĩ lại chăng , nếu có thì giờ để suy nghĩ về chuyện đó. Nàng không tin là có , vì cảm thấy quá hợp ý được đi bên cạnh chàng , tay chàng quàng sau lưng nàng Chàng yêu nàng Không còn Rachel giữa họ , có lẽ họ có thể bắt đầu lại với nhau. Và lần này họ có thể đi đến thành công.
Khi họ lên xe , Mac Crea nhất thiết bắt nàng ngồi sát vào chàng. Abbie sung sướng nép vào chàng , có cảm tưởng như là một thiếu nữ đi chơi với bồ , trong khi chàng quàng một tay ôm nàng vuốt ve nàng , thỉnh thoảng hôn nàng một cái , trong khi xe chạy về chiếc toa xe cuả chàng.
Địa điểm khoan dầu tối om , không có lấy một ánh đèn ở khoảng trống

thường ngày sáng rực về ban đêm. Đèn xe chiếu vào các dàn khoan đã tháo rời và chất lên một chiếc rờ moọc móc vào một xe tải kéo nó.
- Anh hết khoan ở đây rồi à ?
- Phải. Đã khoan tới độ sâu và không có dầu.
Nhưng chàng không quan tâm tới giếng dầu , mà khi ngừng xe lại , chàng đưa nàng vào ngay toa xe và vào luôn trong giường. Họ không còn thì giờ làm việc gì khác ngoài lam tình- Ngay bây giờ- Ngay tức thì. Làm như mấy tháng xa cách thúc đẩy họ vội vàng và khẩn trương khi tới hoàn thành... và chỉ sự giao hợp giữa hai thể xác mới có thể xoá tan sự kiêu hãnh nóng giận và sự ghen tuông cay đắng đã làm họ xa cách nhau trước đó.
Sau đó họ có thì giờ khám phá và thưởng thức nhau một lần nữa : lần này họ làm tình , hôn hít nhau , vuốt ve nhau , mơn trớn nhau mà lần trước không có. Sự sung sướng tột đỉnh đến chậm , nhưng khi nó đến , Abbie biết giữa họ chưa bao giờ được sung sướng đến mức như vậy trước đó.
Sau đó nàng nằm trong lòng chàng , thoải mái một cách kỳ lạ và hài lòng. Nghe tiếng thở sâu , và đều cuả Mac Crea , nàng đóan rằng chàng đã ngủ. Mỉm cười , nàng nhắm mắt và bắt đầu nằm nghiêng qua một bên và ngủ theo.
Chàng siết chặt cánh tay quanh nàng và đè nàng xuống lại trên tấm nệm.
- Đừng về- Chàng nói , giọng buồn ngủ- Tối nay ở lại với anh.
- Em không thể về được , anh điên khùng. Anh đã không cho em lái xe cuả em tới đây , nhớ chưa ?
- Lẽ ra anh phải bắt cóc em đi như thế này mấy tuần trước.
- Việc làm ấy có đúng không ?- Nàng nói chọc.
- Hừm. Tuần tới anh rời đây đi Louisiana. Anh muốn em đi cùng với anh , Abbie.
- Em không thể nào đi được.
- Tại sao không ? Anh chắc chúng ta có thể tìm được một ông mục sư nào trong địa phận để làm phép cưới cho chúng ta.
- Anh đề nghị lấy em ?- Nàng không tin đã nghe đúng.
- Chỉ trong trường hợp em chấp thuận. Nếu em không thuận , anh rút lui đề nghị.
Chàng có vẻ vui , và Abbie không biết chàng ta nói thiệt hay nói giỡn. Sợ bị hố , Abbie chọn con đường ở giữa cho chắc ăn.
- Em muốn đi với anh. Anh phải tin lời em , Mac. Nhưng em không thể chỉ lấy mấy cái đồ đạc rồi đi liền như anh. Em còn có trách nhiệm và cam kết ở nơi này.
- Như mẹ em , anh chắc thế.
- Phải. Và còn Ben , và em đã ký hợp đồng với mấy chủ ngựa để dạy và trình diễn ngựa Ả Rập cuả họ- Trừ xong tiền chi phí , nàng không còn được

bao nhiêu tiền , nhưng cũng đủ để trang trải các hoá đơn nhiều tiền cuả thú y về con Tiểu Giang Phong. Nàng định để dành số tiền còn lại để trả phí tổn gây giống ngựa cho con ngựa cái con. Nhưng nàng không nói hết những chuyện đó với chàng , vì thấy không cần thiết. Dù nàng yêu chàng và muốn đi với chàng đến mấy , nàng vẫn không thể đi ngay bây giờ- Anh phải rời đây trong tuần tới hay sao ? Anh không thể hoãn lại đây sao ? Có gì ở Louisiana ? Tại sao anh đi đến đó ?
- Dầu. Có gì khác.
- Ở ngay đây , ở Texas cũng có dầu vậy. Anh không phải đi Louisiana , phải không ?
- Anh đã mua được nguyên liệu khai thác dầu và khí đốt ở một sở đất có nhiều người tranh cạnh ở đấy.
- Nhưng anh phải mất thì giờ để huy động tiền tài trợ để khoan giếng
- Lần này thì không. Anh có người yểm trợ tài chánh rồi.
- Ai ?- Nàng bỗng cảm thấy căng thẳng.
Mac Crea do dự hơi lâu quá.
- Không có gì bí mật. Lane Canphield đang bỏ tiền ra tài trợ.
Abbie ngồi bật dậy và bật đèn ở vách lên để nhìn rõ mặt chàng và chắc chắn chàng không nói giỡn một cách độc ác. Mac Crea đưa một tay lên che mắt , nhưng nàng không thấy có ánh cười , châm chọc trong mắt chàng.
- Anh nói nghiêm túc đấy chứ ?
- Bộ anh nói dối trong một việc như thế này sao ?
- Không , anh không bao giờ nói dối. Anh chỉ để cho em nghĩ những chuyện không phải là sự thật. Như anh đã để cho em nghĩ rằng giữa anh và Rachel không còn liên hệ- Rằng anh sẽ không dính dáng gì nữa với cô ta.
- Bộ em muốn chúng ta trở lại chuyện đó nữa hay sao ?
- Không , không , chúng ta không trở lại nữa.
Giận sôi , Abbie nhảy ra khỏi giường và bắt đầu lượm các áo quần lên. Mac Crea ngồi dậy.
- Em đi đâu vậy ?
- Anh không đoán được à ? Tôi về. Tôi không muốn tiếp tục ở đây để nghe những chuyện nửa thật nửa giả của anh nữa. Tôi đã tin tưởng anh lần chót , Mac Crea Quilder. Anh nghe không ? Lần chót !
- Em không có xe , nhớ chưa ? Em không về được.
- Cứ việc coi !
Nàng hấp tấp mặc váy và áo rét bằng lụa vào , không thèm mặc các đồ lót ny lông , mà nắm một nắm vào tay bắt đầu đi ra cưa?.
- Nếu em ra khỏi cái cửa ấy , Abbie , anh sẽ không đến lại với em nữa đâu- Chàng cảnh cáo.
- Tốt- Nàng cầm nắm cưa?

- Sự ghen tuông khốn kiếp cuả em đang hủy diệt em , Abbie. Tại sao em không thể thấy điều đó ?
Nàng bước ra ngoài trời đêm và đóng sầm cánh cửa lại , rồi hấp tấp đi tới chiếc xe tải của chàng. Chùm chìa khoá vẫn còn ở công tắc xe. Nàng trèo lên và nổ máy. Trong ánh đèn pha quét qua , nàng thấy Mac Crea chạy ào ra khỏi toa xe. Nàng nổ máy và quặt chiếc xe đánh một vòng tránh khỏi chàng và lái đi mất.

Hai Chị Em

Chương 28

Đêm đó , Abbie chiêm bao thấy Mac Crea . Họ đã cưới nhau , và sau lễ cưới , chàng dẫn nàng đi dưới những hàng cây đầy rêu đến một ngôi nhà nhỏ sơn trắng , và bảo rằng họ sẽ sống ở đó . Cửa trước mở toang . Rồi Abbie thấy Rachel đang chờ bên trong , và Mac Crea bảo nàng , cô ta cũng sống ở đấy- Rằng cả ba người sẽ sống với nhau . "Hạnh phúc cho đến khi đầu bạc răng long" . Abbie đã giằng ra khỏi tay Mac Crea và bắt đầu bỏ chạy nhanh nên không bị chàng bắt kịp , nhưng rồi nàng thấy chàng to lớn lên dần , và hai cánh tay dài thêm dần . Chúng sắp sửa với tơi nàng và bắt được nàng Nàng nghe tiếng cười vui thích cuả Rachel.
Một bàn tay chạm vào vai Abbie và nàng thét lên một tiếng Ngay liền sau đó nàng ngồi bật dậy trong giường , mồ hôi vã ra ướt đẫm.
- Mẹ không biết chuyện gì cuả con , Abbie , nhưng con làm mẹ sợ quá chừng- Babs đứng một bên giường , một tay ôm ngực và cười lớn vì cả hai đều sửng sốt.
- Con... con nằm thấy một cơn ác mộng- Một cơn ác mộng có gốc từ thực tại . Còn hơi mơ màng , nàng dòm ánh nắng đã chiếu xuyên qua cưa? sổ phòng ngủ- Mấy giờ rồi ?
- Còn mấy phút đến chín giờ Mẹ định vào hỏi con có đi lễ nhà thờ sáng nay với mẹ và Ben không.
- Con chắc sáng nay con bỏ đi một bửa.
- Rất tiếc đã đánh thức con . Ngủ lại đi nếu được . Và đừng lo về buổi ăn tối nay . Nó đang ở trong lò.
Cửa đóng lại . Abbie trùm lại chăn , nhưng không ngủ lại được . Nàng cầu mong một cách tuyệt vọng có thể quên đi tối hôm qua . Trước đó hầu như nàng đã khắc phục được tất cả những nỗi đau khổ và cay đắng một lần chót . Bây giờ chúng trở lại giày vò còn nhiều hơn trước.
Ít nhất nàng có sự an ủi vì biết rằng Mac Crea đã rời khỏi tiểu bang . Nàng sợ không có nguy cơ ngẫu nhiên đụng đầu với chàng , hay thấy chàng ở với ai đâu đó- Hay với Rachel . Lần này chàng thực sự ra khỏi đời nàng
Abbie nằm trên giường cho đến khi nghe tiếng mẹ và Ben ra đi , rồi nàng đi vào phòng tắm nhỏ kế hành lang để rửa tay và đắp nước lạnh lên mặt cho tiêu tan cảm giác đờ đẫn . Nàng mở tủ thuốc trên chậu rửa mặt và bắt đầu với tay lấy bàn chải răng , nhưng ngừng tay lại liền vì thấy nhiều cái hộp bằng nhựa dẻo dẹp để ở ngăn dưới- Hộp đựng cái vòng xoắn cuả nàng dùng.

Trong mấy năm đầu ở với Christopher , nàng đã muốn có con quá chừng nhưng không có thai lần nào . Christopher đã quả quyết rằng bác sĩ nói không phải do anh ta và chắc là do nàng Nàng vừa mới uống thuốc để có con thì khám phá ra anh ta lừa dối nàng Lúc đầu , Abbie đã tự quy trách nhiệm cho mình , nàng nghi rằng vì nàng không có thai được nên anh ta tìm đến những người đàn bà khác . Christopher đã thề thốt rằng anh ta yêu nàng , các người đàn bà khác không có nghĩa gì với anh ta , và hứa sẽ trung thành với nàng Nàng đã chờ và bắt đầu dùng thuốc ngừa thai , vì không muốn mạo hiểm có con cái trong khi cuộc hôn nhân cuả nàng đang lung lay- Nhưng chỉ để bắt được chàng lăng nhăng nữa.
Gần như tin chắc là mình vô sinh , nàng đã đề phòng khi gần Mac Crea trong những lần nguy hiểm mà thôi . Bây giờ , Abbie tính toán lại xem chu kỳ cuả nàng . Nàng đâu ngờ có đêm hôm qua.
Giờ đây nàng phải đối đầu với khả năng có thể có thai . Nàng áp một tay vào bụng và lo sợ thực sự . Sau bao nhiêu lâu , bây giờ nàng sắp sửa biết được vấn đề là do Christopher hay do nàng- Nhưng lần này , không phải là con cuả Christopher , mà là con cuả Mac Crea trong bụng nàng
Nếu nàng có thai , nàng sẽ phải làm sao ? Nàng muốn làm gì ? Cái gì đúng ? Cái gì tốt nhất cho nàng ? Nàng rụt lại trước bao nhiêu câu hỏi khó trả lời.
Sau đó ít lâu , khả năng ấy ngày càng rõ rệt có thể xảy ra . Thức dậy buổi sáng , Abbie có cảm giác muốn nôn . Mấy lần nàng đã tưởng không chịu nổi các buổi tập dượt ngựa ban sáng , nhưng rồi cũng gắng cho xong . Mẹ nàng nhận thấy nàng tái xanh , cho biết rằng vì nàng mệt và làm quá sức . Nhưng nàng biết không thể giấu được lâu hơn . Không sớm thì muộn người ta sẽ bắt đầu đóan ra , nếu không phải là đã đóan được.
Abbie cưỡi con ngựa thiến màu xám chạy một vòng rồi trở về sân thì thấy Ben đang dạy một con ngựa cái con mang nịt đầu . Abbie xuống ngựa cạnh chuồng và cởi yên cương cuả con ngựa . Ben cũng dạy xong con ngựa cái , khi Abbie bắt đầu chà lông con ngựa thiến.
- Chuyến cưỡi ngựa vừa rồi tốt không ?- Ben hỏi.
- Tốt- Abbie ngừng tay và xăn tay áo thun lên.
- Cô có thấy khoẻ hơn sau khi cưỡi ngựa ?
- Tôi thấy khoẻ . Cả trước khi cưỡi- Nàng đáp như muốn tự vệ vì thấy ông ta quan sát nàng chằm chằm . Vài hôm nay , Ben quan sát nàng thật kỹ mấy lần . Nàng e rằng ông ngờ vực nhưng có lẽ nàng quá lo lắng.
- Đôi khi cưỡi ngựa một vòng rất tốt , khi người ta có vấn đề.
- Vấn đề ? Cái gì làm chú nghĩ rằng tôi có vấn đề gì ? Không gì nhiều hơn thường lệ . Tôi chỉ mệt , thế thôi- Nhưng nàng chẳng bình thường chút nào . Nàng có thể ngủ luôn một tuần mà không khoẻ.
- Cô mệt thì cũng là tự nhiên . Cô trông có vẻ như một con ngựa cái khi... -

Ông bỏ lửng câu nói.
Giấu ông ta không ích lợi gì , Abbie biết rõ . Ông đã đóan ra rồi . Nàng quay sang nhìn ngay mặt ông.
- Tôi đã hy vọng rằng chú không chỉ nhìn tôi là biết tôi có thai , như chú đoán được ở ngựa . Nhưng lẽ ra tôi phải biết là không qua mắt được chú.
- Vậy là đúng ?
- Đúng . Cha nó là Mac Crea Quilder- Nàng biết Ben sẽ không bao giờ hỏi- Anh ta có đến dự buổi liên hoan mẹ tôi và tôi tổ chức ở River Oaks trong tháng trước- Mới có ba tuần lễ mà tương chừng như trọn một kiếp người . Tôi đã nghĩ rằng... Thôi , chuyện đó không còn quan trọng . Tôi đã sai trái.
- Ông ta biết không ?
- Không . Và không được cho anh ta biết , Ben . Không ai được biết . Tôi muốn chú hứa với tôi sẽ không nói với ai cả , kể cả mẹ tôi , rằng nó con ai.
- Nếu cô muốn vậy , tôi sẽ làm vậy . Nhưng cô sẽ làm sao ?
- Dĩ nhiên tôi sẽ giữ đứa bé.
- Nhưng một phụ nữ trẻ không chồng , cô biết rằng người ta sẽ đàm tiếu.
- Vậy thì tôi phải kiếm ngay một người chồng , phải vậy không ?
Nghe tiếng máy kéo do Dobie lái từ đồng cỏ , Abbie quay lại nhìn anh ta và nói.
- Anh ấy là một khả năng có thể nắm được.
- Anh ta đã có hỏi cô ?
- Chưa , nhưng đó chỉ là một chi tiết thứ yếu .- Với đứa con trong bụng , nàng phải tỏ ra thực tế . Không cần đến những cảm xúc cá nhân , cả cuả nàng lẫn cuả Dobie- Tôi có thể xoay xở với anh ta.
- Nhưng cô có muốn có một người chồng mà cô điều khiển được hay không ?
- Tôi không muốn có một người chồng nào cả . Nhưng vì tôi bắt buộc phải có , thì tốt hơn là có một người tôi có thể nắm được.
- Cô sẽ không kính trọng một người chồng như thế.
- Tôi không bắt buộc phải kính trọng anh ta . Tôi chỉ bắt buộc lấy anh ta mà thôi . Hơn nữa , Dobie sẽ là một người cha tốt.
Xế chiều hôm đó , sau khi đã cho tất cả ngựa ăn , Abbie đi ngang qua nhà để máy móc trên đường về nhà . Khi thấy có Dobie ở trong đó , anh ta đang sửa soạn một bộ phận cuả máy kéo , nàng lưỡng lự . Hơn gì hết , nàng muốn về nhà nằm nghỉ một lúc , nhưng dự định cuả nàng là một cái không thể trì hoãn . Nàng quay ngoắt bước vào nhà để máy móc.
- Chào anh , Dobie.
Anh ta đứng thẳng lên ngay và chùi hai tay dính dầu mỡ vào một tấm giẻ.
- Chào Abbie- Anh ta mỉm cười nồng hậu với nàng- Tôi thấy cô cưỡi ngựa chiều nay.

- Tôi cũng thấy anh- Nàng mỉm cười lại với anh ta , và đi vào đề- Tôi vừa nghĩ tối nay không biết anh có bận không . Tôi thích biết bao nhiêu nếu được uống một ly gì và có lẽ khiêu vũ một đôi chút . Nhưng tôi không muốn đi một mình . Cái đó coi không được . Tôi đã nghĩ... có lẽ anh cũng muốn đi cùng.
Trong giây lát , anh ta có vẻ kinh ngạc không nói được . Cuối cùng anh đẩy chiếc nón Stetson móp méo về phiá sau , để lộ mái tóc vàng đỏ cuả anh ta.
- Tôi thích lắm . Có lẽ chúng ta có thể đi sớm để ghé đâu đó ăn tối trước đã.
- Được quá !
- Tôi đón cô khoảng bảy giờ . Được không ?
- Tốt . Tôi sẽ sẵn sàng.
Khi Dobie đón nàng tới đó , anh ta lái chiếc xe tải nhỏ mới toanh thường giữ lại trong nhà xe dưới một tấm vải đậy che bụi . Bản thân Dobie cũng mặc mắt áo vét cắt theo kiểu miền Tây , một cái quần Jean mới thẳng nếp , và mang đôi giày bốt cao bồi da rắn bóng lóang . Ngay cả mái tóc vàng đỏ cuả anh ta cũng bóng loáng vì mới gội đầu.
Buổi tối ấy không đến nỗi khó chịu như Abbie đã chờ đợi . Dobie đã tỏ ra ý tứ vô cùng với nàng , luôn luôn mở cửa cho nàng Trong bửa ăn tối , họ nói chuyện hầu hết về nông trại của anh ta , và thị trường nông phẩm thông thường . Tại một tiệm rượu ở vùng đồng quê này , họ nhảy với nhau , nhưng anh ta luôn luôn cẩn thận không ôm nàng quá sát . Abbie nghĩ rằng trong quá khứ nàng đã bác khước anh ta quá nhiều lần , nên đã làm anh ta e ngại.
Trên đường về nhà , nàng thực sự có cảm nghĩ có lỗi vì đã lợi dụng anh ta . Nàng gần như mong ước phải chi Dobie không cư xử như một người hào hoa phong nhã đến vậy . Nhưng đây là việc nàng phải làm , vì mọi người có liên hệ.
Nàng ngồi chờ Dobie đi vòng quanh xe đến đỡ nàng bước ra khỏi xe tải . Anh ta mở cánh cửa xe ra và nắm bàn tay nàng
- Thế đó , cô về lại nhà an toàn nhé.
Abbie trèo xuống xe , và vẫn giữ bàn tay anh ta khi đã đứng trên mặt đất.
- Tôi muốn coi lại con Tiểu Giang Phong trước khi vào nhà . Anh muốn đi cùng tôi không ?
- Có- Anh ta đồng ý một cách dè dặt , vì chưa biết nàng chờ đợi gì ở anh ta.
Nàng buông hai bàn tay anh ra và bắt đầu đi về phía chuồng ngựa.
- Tối nay tôi thích lắm . Tôi hy vọng anh cũng vậy , Dobie.
- Tôi cũng vậy . Lâu lắm tôi mới ra ngoài.
Anh ta vượt qua nàng và mở các cưa? kiểu Hà Lan ra . Dobie bước vào bật đèn lên . Vài ba con ngựa xì một tiếng và ngẩng đầu lên khỏi máng để nhìn họ có vẻ dò hỏi . Abbie đi qua chúng và hướng về chuồng con ngựa cái nhỏ cuả nàng ở cuối hành lang . Con Tiểu Giang Phong hí lên một tiếng nho nhỏ

và chúi cái mũi êm như nhung vào bàn tay Abbie.
- Con thế nào ?- Abbie nói ngọt ngào với nó và gãi chỗ lõm phiá trên một con mắt to long lanh cuả nó.
- Nó thực sự thích cô- Dobie đứng một bên theo dõi- Tôi ít bao giờ dính dáng đến ngựa- Kể từ khi tôi bị hất xuống khỏi mình ngựa và gãy một chân khi còn nhỏ . Gia đình tôi bán con ngựa đó đi ngay trong tuần lễ sau đó.
- Lẽ ra anh phải cưỡi lại sau đó . Dĩ nhiên , sau khi lành chân . Không phải vì lý do anh đã bị thương một lần mà anh sẽ bị thương trở lại lần nữa.
- Có một số việc không đáng mạo hiểm quá sức.
- Tại sao anh chưa lấy vợ , Dobie ? Anh có đủ thứ để cống hiến cho một người đàn bà , ngòai ngôi nhà và cái nông trại cuả anh . Chắc có cả tá con gái chỉ chờ anh hỏi họ.
- Có lẽ . Nhưng tôi không hề bao giờ muốn bất cứ ai trong các cô đó- Anh ta ngập ngừng liếc nàng- Chỉ có một người con gái tôi muốn lấy làm vợ . Tôi nghĩ rằng cô biết việc đó.
- Anh cũng có thể đã đổi ý.
- Tôi chưa đổi ý.
- Tôi vui mừng- Nàng phải gắng gượng mỉm cười với vẻ khuyến khích mới được . Nàng tự nhủ mọi việc rồi sẽ ổn nếu nàng qua khỏi lúc này.
Anh ta ngần ngừ bước tới gần hơn và chống một bàn tay lên tấm vách ngăn cạnh đầu nàng Anh nhìn một lúc lâu vào mắt nàng rồi nhích tới sát hơn , và cẩn thận áp miệng lên hai môi nàng trong không đầy vài giây . Anh ta định nhích ra thì Abbie áp bàn tay nàng lên má trái cuả anh ta.
- Tôi vui mừng vô cùng , Dobie- Nàng thì thầm và áp miệng lên môi anh ta , cà qua cà lại , dịu dàng thuyết phục anh.
Trong khoảnh khắc , Dobie sửng sốt vì nàng đáp ứng trước . Rồi anh ta quàng hai tay ôm nàng sát vào mình . Anh ta hôn nàng dữ dội , một cách nồng nhiệt đến nỗi làm Abbie khiếp sợ , như một người nhịn khát đã quá lâu , nay được đưa cho một cốc nước đầu tiên nên nốc cạn ngay.
Anh ta đột ngột dừng lại.
- Tôi xin lỗi , Abbie , tôi...
- Đừng , anh- Nàng áp mình vào anh ta khi anh ta định nhích ra xa.
- Tôi đã muốn... hôn cô và... Ôm cô thật lâu , trước đây và bây giờ- Tại sao bây giờ , Abbie ?
- Đôi khi , Dobie , mình quá quen có một người xung quanh mình mà người... không để ý- Abbie lựa lời thật kỹ- Mình biết người ấy tốt , và tuyệt vời , nhưng... mình cứ coi chuyện ấy là đương nhiên . Mình không đánh giá hết mức tất cả các điểm thật sự tốt ở người ấy . Tôi nghĩ đó là thái độ trước đây của tôi đối với anh.
- Thật sao ?

- Phải . Từ khi tôi ly dị chồng , tôi nghĩ rằng tôi đã e ngại không dám tin tưởng một người đàn ông nào nữa Nhưng mấy tháng nay , sống ở đây và thấy anh mỗi ngày , tối đóan rằng mắt tôi đã mở được ra.
- Tôi đã tưởng không bao giờ có may mắn với cô.
- Anh đã lầm- Nàng tựa đầu vào vai anh ta , không nhìn anh ta mà nói dối được- Anh đã lầm to , Dobie.
- Suốt thời gian đó , tôi...
- Tôi biết- Nàng quay đầu lên , tìm miệng anh ta , và nhắm nghiền mắt khi anh ta hôn nàng
Nàng có cảm tưởng mình là một người lừa đảo . Nhưng nàng cương quyết tự nhắc mình không phải thế . Dobie đang có được cái mà anh ta muốn , đó là nàng . Có lẽ nàng không thoa? mãn tất cả sử chờ đợi cuả anh ta , nhưng đời là thế.
Cái hôn này dẫn tới cái hôn khác , và anh ta bạo dạn thêm lên trong khi vuốt ve nàng Không bao lâu Abbie không khó khăn gì kéo anh ta tới đống rơm ở cạnh máng ăn . Nàng không ngờ cám dỗ một người đàn ông có thể dễ dàng quá như vậy- Và cũng không ngờ nàng cảm thấy trống trải và khổ sở trong lòng đến như vậy sau đó.
Mắt cay xè vì ứa lệ . Abbie quay lưng lại anh ta khi ngồi dậy và mặc áo lại . Nàng có thể nghe tiếng anh ta mặc lại áo quần sau lưng nàng tiếng rơm xào xạc , tiếng đôi buốt kéo vào , và tiếng cái khoá kéo . Nàng chậm chạp gài nút áo để trì hoãn cái giấy phút phải đối mặt với anh ta và giả vờ thích thú.
- Abbie- Anh ta quỳ trên rơm cạnh nàng- Cô... cô có hối tiếc không ?
Đó là câu hỏi cuối cùng mà nàng trông chờ . Nàng muốn hét lên , vì anh ta tỏ ra tế nhị quá.
- Không , dĩ nhiên là không.
Và đó là sự thật . Nàng sẵn sàng làm lại : lại nữa , nếu nhờ vậy nàng có thể có một chiếc nhẫn cưới ở ngón tay . Nàng nhất thiết sẽ không để cho mình bối rối và nhục nhã vì có một đứa con ngoại hôn . Cả quận đã đàm tiếu quá đủ về gia đình nàng Không thể để cho họ nói về nàng Đến khi nàng sinh nở đứa con , nàng phải có chồng.
Với quyết tâm mới , nàng quay qua Dobie.
- Anh có hối tiếc không ?
- Không- Nụ cười , vẻ mặt cuả anh ta đầy vẻ tôn thờ nàng- Tôi không bao giờ hối tiếc . Tôi yêu cô , Abbie.
- Anh không biết tôi muốn nghe anh nói thế biết chừng nào- Nàng hăm hở nói.
Trong vòng vài ngày sau đó , Abbie sắp đặt để ở bên cạnh Dobie ba lần nữa . Sau rốt , trước lễ Giáng sinh hai hôm , nàng thuyết phục được anh ta rằng hôn nhân với nàng là quà tặng tuyệt vời nhất mà nàng mong muốn . Ngay

chiều hôm đó , họ làm phép cưới trước mặt một quan tòa hòa giải , và trải qua đêm động phòng ở một khách sạn dọc xa lộ Ở Galveston.
Khi họ đi xe trở về nông trại , trong buổi sáng Giáng sinh trời u ám và mưa tầm tã , Abbie đã chính thức là bà Dobie Hix . Nàng có chiếc nhẫn cưới ở ngón tay để làm bằng chứng . Nhưng nếu có ai thèm dòm kỹ , họ có thể thấy chiếc nhẫn ấy chỉ mạ vàng , giống như cuộc hôn nhân cuả nàng .

Hai Chị Em

Chương 29

Mây thấp giăng ngang các cửa sổ cuả căn hộ trên nóc cao ốc cuả Lane và Rachel , làm mờ nhạt quang cảnh thành phố bên dưới . Mac Crea nhìn vào các cụm mây dày vài phút nữa , rồi bồn chồn quay đi sục sạo trong phòng khách . Cách đó hơn hai mươi phút , người nhà đã đến mời Lane đi nghe điện thoại . Mac Crea dòm đồng hồ đeo tay , tự hỏi Lane còn bận bao lâu nữa.
Bực tức vì nóng nảy , chàng cố quy trách cho thời tiết ẩm ướt và ảm đạm đã bao trùm vùng vịnh này từ hơn một tuần nay , và biến địa điểm khoan dầu cuả chàng thành một vũng lầy.
Có tiếng chìa khóa lách cách ở cưa? . Mac Crea quay lại thì thấy cửa mở tung và Rachel bước vào . Nàng cõi chiếc áo mưa đang mặc và trông thấy chàng đứng đó.
- Mac Crea , thật là ngạc nhiên . Lane không cho tôi hay rằng anh đến.
- Có lẽ ông ấy đã quên.
Người hầu kín đáo bước ra đón cái áo mưa và cái ô cuả Rachel.
- Anh nhận được quà Giáng sinh cuả chúng tôi không ?
- Có , và cảm ơn về cái áo thun . Tôi thích nó lắm.
- Tôi vui mừng nghe anh nói vậy , Lane đâu rồi ?
- Có điện thoại ở xa gọi ông ta . Chắc không lâu nữa- Mac Crea mong ông không còn lâu . Với Rachel , chàng không thoải mái , vì nhắc chàng nhớ những kỷ niệm về Abbie- Ngôi nhà tiến triển thế nào ?
- May quá , họ đã lợp kín hết trước khi bắt đầu mưa nên công việc tiến triển tốt . Anh nghe tin chưa ?
- Tin gì ?
- Hình như người láng giềng cuả tôi đã đưa Abbie đi trốn trong lễ Giáng sinh.
- Đi trốn . Cô muốn nói là cưới nhau ?- Chàng cảm thấy chóng mặt . Thật là điều chàng không hề ngờ tới . Sau cơn choáng váng là sự nổi giận- Với ai ?
- Cái anh chàng Dobie Hix tóc đỏ ấy.
- Cái anh chàng bé nhỏ- Mac Crea ngậm lại nửa chừng.
- Anh biết tại sao cô ấy lấy anh chàng đó , phải không ?
- Không . Mẹ kiếp ! Nàng đâu có yêu tên nhóc con ấy . Nàng không thể.
- Cô ấy làm vậy để trả đuã tôi.
- Bằng cách nào ?

- Có thể nói tất cả đất đai cuả mấy anh em nhà họ Hix ấy là một phần cuả đất đai cuả dòng họ Laquson trước đây . Cô ấy chỉ lấy anh ta để nắm trong tay các đất đai ấy . Anh biết cô ấy ghét thế nào khi Lane và tôi làm chủ River Bend . Bây giờ cô ấy muốn chắc chắn rằng chúng tôi không làm chủ thêm đất đai cũ cuả dòng họ.
- Tôi hiểu- Cái đó chàng nghe có lý . Đó đúng là một kế hoạch quanh co theo kiểu Abbie có thể nghĩ ra . Chàng biết nàng ghen tị đến chừng nào . Rachel là nguyên nhân làm nàng từ chối lấy chàng và phá hỏng tất cả những chuyện tốt đẹp giữa họ , và bây giờ là nguyên nhân khiến nàng lấy Hix- Con bé ngu xuẩn- Mac Crea lẩm bẩm một mình.
- Anh nói gì ?
- Không gì cả- Chàng lơ đễnh lắc đầu , không thể tin được . Bây giờ nàng đã có chồng . Chàng cố tự nhủ : càng rảnh tay cho chàng , khỏi bận tâm đến các sự ghen tuông và thù hận cuả nàng . Chàng gần như có thể tự thuyết phục mình như vậy . Gần như thôi.

Hai Chị Em

Chương 30

Abbie chờ đến tuần lễ thứ hai cuả tháng giêng mới đi khám bác sĩ , và được xác nhận là có thai . Khi nàng cho Dobie hay , anh ta hân hoan không kể xiết . Anh nhất thiết bắt nàng đi cùng anh ta qua nhà mẹ nàng và báo tin vui cho bà . Sự vui sướng tuyệt đối cuả anh ta khi báo cho Babs và Ben hay làm Abbie không chịu nổi . Ngay khi có dịp , nàng thoát ra khỏi phòng khách và đi xuống nhà bếp , viện cớ phải pha cà phê.
Ben bước vào.
- Cô không được khoẻ , phải không ?
- Khỏe chứ . Chú nghe anh ta nói kià . Tôi không bao giờ ngờ rằng anh ta tự hào và sung sướng đến vậy.
- Có con là một điều tuyệt vời.
- Phải , nhưng anh ta làm như là cha cuả đứa bé.
- Bộ đó không phải là điều cô muốn sao ?
- Phải.
Nhưng nàng tự hỏi Mac Crea có phản ứng ra sao nếu chàng biết về đứa bé- Chàng có sung sướng như Dobie vậy không . Nhưng nàng sẽ không bao giờ biết , vì chàng sẽ không biết được chuyện ấy . Nàng muốn như thế , vì nàng và vì đứa bé.
Sau đó , giữa đêm , Abbie nằm trong cái giường đôi day lưng lại Dobie . Nàng biết anh ta chưa ngủ . Anh ta như một cậu bé trong ngày trước lễ Giáng sinh , quá kích thích vì chờ gặp ông già Noel sắp sửa tới , nên không nhắm mắt được . Tấm nệm động đậy và anh ta quay qua phía nàng Bàn tay anh ta đưa lên sờ vào cánh tay nàng ở trên đầu chăn.
- Dobie , em mệt- Nàng không chịu được ý nghĩ anh ta đòi hỏi nàng trong đêm nay.
- Anh biết , em cưng . Anh chỉ có ý nghĩ rằng kể từ nay , em cần nên bớt làm việc nặng nhọc.
- Phải- Nàng không muốn nói chuyện , nhất là còn nói nữa về đứa bé.
- Anh đã nói với mẹ em là nên kiếm ai khác để giúp bà tổ chức các buổi tiệc vì em không thể làm được.
- Anh nói gì ?- Abbie sửng sốt quay qua nhình anh ta trong đêm tối.
Từ khi họ cưới nhau , anh ta đã nói bóng nói gió nhiều lần là nàng không cần phải làm việc nữa . Bây giờ nàng là vợ anh ta , và nàng nên bằng lòng ở nhà , giữ nhà và nấu ăn cho anh ta . Nàng muốn tiền tiêu bao nhiêu , anh ta cũng

sẽ cho . Với tính bủn xỉn cuả anh ta , Abbie biết sẽ không bao nhiêu . Phần lớn thì giờ , nàng làm ngơ , vì tin rằng , với thời gian anh ta sẽ quen với ý nghĩ vợ anh có công ăn việc làm.
- Anh đã bảo mẹ em là em không thể làm việc và thức khuya ở các buổi chiêu đãi ấy nữa . Bây giờ em cần nghỉ ngơi . Và ngày mai , tốt hơn em nên gọi điện thoại cho các chủ ngựa có ngựa gởi ở đây và bảo họ đến lãnh lại đem về.
- Em không làm chuyện đó được ! Cuộc thi ngựa đẹp ở Scottdale chỉ còn chưa đầy ba tuần lễ , và em đã hứa với hai ngựa chủ ngựa sẽ trình diễn ngựa của họ trong dịp đó . Đó là cuộc thi ngựa Ả Rập lớn nhất trong cả nước . Và em đã bỏ công khó nhọc từ bao lâu nay để chuẩn bị ngựa . Các chuồng đã được dành sẵn , lệ phí tham dự đã đóng , và cả người dẫn chúng đi cũng đã được mướn . Cho dù em có tìm được người nào khác có khả năng để trình diễn chúng vào ngày đó , em cũng không tìm.
- Em không thực sự đi sang Auzma trong hai tuần lễ và bỏ anh ở nhà một mình chứ ! Bây giờ em là vợ anh.
- Phải . Em sẽ đi . Anh đã biết từ lâu rằng em đã có dự định đi . Nếu anh muốn đi cùng , thì em hoan nghênh- Nhưng nàng không tin anh ta có thể bỏ nông trại để đi xa lâu như vậy hay chịu bỏ tiền tiêu pha cho chuyến đi.
- Nhưng em sắp có con mà còn cưỡi ngựa đi lung tung hay sao ?
- Trước hết , Dobie Hix , tôi không cưỡi ngựa đi lung tung . Và sau nữa , tôi không thôi làm việc với các con ngựa- Hay với mẹ tôi . Do đó anh cũng nên bỏ ý nghĩ ấy ra khỏi đầu óc cuả anh đi.
- Tôi chỉ nghĩ đến em . Em cần ở nhà và giữ gìn sức khỏe.
- Không , không cần phải vậy . Tôi là một người đàn bà bình thường , mạnh khoẻ có thai , chứ không phải là đau ốm , Dobie . Chính bác sĩ cũng đã nói , nếu tôi cử động và ăn uống điều hoà , thì mọi việc sẽ tốt . Ông chưa nói gì khác , thì tôi vẫn tiếp tục làm việc . Hơn nữa tôi sẽ điên lên nếu ngồi không trong nông trại ngày này qua ngày khác . Và còn Ben nữa . Những con ngựa ấy là nguồn thu hoạch độc nhất của chú ấy.
- Chú ấy có thể giúp anh ở nông trại.
- Nếu không có ngựa để chăm sóc , chú ấy sẽ chết chứ không sống nổi . Chúng là lẽ sống cuả chú ấy , cũng như nông trại là lẽ sống cuả anh.
- Anh thề có trời chứng giám là đôi khi anh không hiểu nổi em . Người ta sẽ nghĩ thế nào ? Em là vợ anh , vậy mà em làm việc- Và đi lung tung khắp nước
- Tôi không cần họ nghĩ gì . Tôi sẽ tiếp tục làm việc , và đó là lời nói cuối cùng , tôi không muốn bàn cãi nữa.
Nàng day qua nằm nghiêng , sửa gối , và đặt đầu lên cương quyết nhắm mắt lại . Anh ta vừa mở miệng định nói gì đó , thì nàng cắt ngang ngay bằng một

câu :
- Dobie , chúc anh ngủ ngon.
Nhưng đề tài ấy trở thành một đầu đề cãi vả thường xuyên giữa hai vợ chồng . Có lúc Dobie đã nhắc nàng nhớ rằng "anh ta" là chủ nông trại , và nếu anh ta không muốn có ngựa trong đó , thì phải tôn trọng ý muốn cuả anh ta . Abbie đã nêu ngay ra rằng anh ta có ký mt hợp đồng hợp pháp cho mướn chuồng và đồng cỏ . Và nếu đến hạn hết hợp đồng thì nàng sẽ kiếm chỗ khác để gởi các con ngựa.
Khi anh ta nêu vấn đề tổ chức các buổi chiêu đãi lên , nàng hỏi lại chứ anh ta trông chờ nàng lấy tiền ở đâu để trả chi phí gây giống cho con Tiểu Giang Phong trong mùa xuân . Anh ta có chịu cho nàng số tiền chi phí ấy lên đến từ mười đến hai mươi ngàn đô la không- Cộng thêm tiền gởi ngựa và chuyên chở ngựa đi ? Anh ta cho rằng đó là một sự phung phí ngu xuẩn.
Tình hình không cải thiện chút nào khi anh ta thấy nàng đem theo bao nhiêu là áo dài để mặc trong tiệc rượu cốc tai và bữa ăn tối , khi sắp sửa đi Scottdale . Nàng đi dự cuộc thi đua ngựa đẹp kia mà ! Abbie cố gắng giải thích cho anh ta hiểu cuộc thi ngựa đẹp ở Scottdale luôn luôn kèm theo những buổi liên hoan dạ hội . Nhưng anh ta không đồng ý cho vợ đi dự các buổi liên hoan- Dù rằng có Ben tháp tùng . Đến khi nàng cùng Ben khởi hành đi Auzme , hai vợ chồng gần như không nói chuyện với nhau nữa.
Trong giới nuôi ngựa Ả Rập , cuộc thi ngựa đẹp ở Scottdale tại công viên Paradise được coi là một trong những cuộc thi có uy tín nhất và là chợ bán ngựa lớn nhất trong cả nước Bãi đậu khổng lồ gần chỗ trình diễn ngựa chật ních toa xe kéo và xe thùng chở ngựa , mang bảng số từ khắp nơi trong nước , và cả từ Canada . Các rờ moọc có đủ hạng , từ chiếc sơ sài chở được một con ngựa đến các kiểu lộng lẫy hơn có thể chở sáu con ngựa và còn chỗ cho người ở.
Abbie và Ben đến trước một ngày và mướn phòng rẻ tiền ở một khách sạn dọc đường cái , cách công viên vài dặm . Nàng ở một căn phòng nhỏ đơn sơ , khác với những căn hộ sang trọng xưa kia cha nàng ở với nàng mỗi khi đến dự cuộc thi đua . Nhưng có nhiều chuyện đã đổi khác trong đời nàng
Sau khi dự thi trong một hạng ngựa vào buổi xế chiều , Abbie điện thoại cho các chủ ngựa biết con ngựa cái cuả họ đã lọt qua vòng loại đầu tiên , rồi lấy túi xách áo quần và túi đồ ngủ đi rửa ráy ở chiếc rờ moọc dành làm phòng tắm cho các bà . Trại nuôi ngựa Ả Rập ở sa mạc dự trù tổ chức một buổi chiêu đãi tối nay để trình diễn con ngựa đực giống cuả họ , có tên là Radzyn . Abbie nôn nóng muốn tham dự để thấy con ngựa giống này mà nàng có ý định cho nó phối giống với con ngựa cái cuả nàng
Khi trông thấy con ngựa hồng đẹp kinh hồn ấy , nàng không còn mong muốn gì hơn . Nó ngẩng cao đầu và cong đuôi lên trong một tư thế kiêu hãnh

một cách vương giả , gây một ấn tượng mạnh mẽ ở nàng , mặc dầu đám đông vây quanh nó , che lấp không cho nàng thấy nó hoàn toàn.
- Chú nghĩ thế nào , Ben ?
- Nó không có cái trán cổ điển cuả giống ngựa Ả Rập.
- Con Tiểu Giang Phong có . Còn con Radzyn này có mông bằng phẳng và hai vai xuôi . Con Tiểu Giang Phong có các đặc điểm cổ điển , như hông dài , lưng ngắn . Nhưng chỗ yếu cuả Radzyn là chỗ mạnh cuả Tiểu Giang Phong- Và ngược lại . Tôi nghĩ rằng chúng nó rập nhau là một việc tốt.
Ben chậm rãi đắn đọ và cuối cùng gật đầu.
- Tôi cũng nghĩ vậy.
- Tốt . Vậy là đã quyết định xong điểm đó . Bây giờ chỉ còn việc tính sao cho có tiền trả phí tổn gây giống . Họ đòi mười lăm ngàn đô la với bảo đảm có con , và mười ngàn đô la không có bảo đảm.
- Chúng ta sẽ tìm được cách . Cô đừng lo . Đến tháng tư cô sẽ thấy- Ben trấn an nàng
- Tôi hy vọng như vậy- Nàng thở dài và bắt đầu ăn cái xăng- Uýt lấy ở chỗ bàn dọn thức ăn cho khách , có cả trứng cá hồi . Bên kia bàn , một người đàn bà thúc vào tay người bạn cùng đi.
- Nhìn kia kià- Có phải đấy là nữ chủ nhân mới vuả River Bend không ?
Abbie quay lui và thấy Rachel , cô ta khoác một cái khăn quàng bằng lông chồn éc min trắng như tuyết ở hai cánh tay , và mặc một áo dài bằng ren màu đen có kết các đồng tiền bên ngòai lót xa tanh hồng , nhưng không có dải đeo ở vai.
- Cô ta đến đây làm gì ?- Abbie thoạt đầu lạnh toát rồi nóng bừng- Cô ta không có ngựa dự thi ở đây , phải không ?
- Không . Nhưng tôi có nghe nói cô ta đến để mua ngựa.
- Chợ bán ngựa . Phải rồi , cô ta đến vì vậy.
Và Abbie cũng đau khổ nhận thức được rằng tên nàng sẽ không có trên các danh sách khách được mời . Và thảng hoặc nàng có được ai cho một cái vé để tham dự các cuộc bán ngựa quan trọng nhất- Được tổ chức đàng hoàng và tốn kém không thua một buổi trình diễn ở Broadshoay- Nàng sẽ ngồi ở các khán đài lộ thiên là cùng . Nàng chắc chắn sẽ không có chỗ ngồi ở khán đài "quan khách" như xưa kia . Muốn được ngồi ở đó , phải có tài sản xứng đáng với một người như Rockepheller- Hay Lane Canphield . Nhưng Rachel sẽ ngồi ở đó , với kim cương , lông chồn , và mọi thứ.
Trong thời gian còn lại cuả cuộc đua , hình ảnh Rachel ám ảnh mãi Abbie . Abbie đi đâu cũng thấy cô ta luôn luôn ở bên cạnh một trong những người nuôi ngựa giống quan trọng- Trong đó có mấy người xưa kia là bạn quen cuả Abbie . Rốt cuộc , Abbie không đi dự các buổi chiêu đãi nữa để khỏi phải bị Rachel lấn át.

Tuy nhiên nàng vẫn không tránh khỏi khi nghe người ta bàn tán về cô . Cô đã mua khỏang hai mươi con ngựa Ả Rập ở cuộc bán đấu giá hay qua thương lượng . Có người quả quyết cô đã bỏ ra hai triệu đô la... và trở thành cục cưng cuả Scottdale.
Tuy rằng Abbie đã có ngựa được sắp hạng trong hai cuộc đua , nàng vẫn mừng khi cuộc đua kết thúc . Lòng tự ái cuả nàng đã bị tổn thương đến mức không còn chủ đựng được nổi . Nàng cần phải về nhà để liếm vết thương.
Về nhà . Dòm quanh căn nhà cũ ở nông trại , Abbie thấy khó nghĩ rằng đây , nhà này là nhà cuả nàng . River Bend mới là nhà . Trong trái tim nàng , nó mãi mãi là vậy . Nhưng trong khi bỏ đồ đạc ở va li ra , nàng cố gắng không nghĩ tới nó , bởi vì nghĩ tới là phải nghĩ tới Rachel.
Ít nhất khi về nhà , nàng có được một sự an ủi . Dobie có vẻ không muốn khơi lại cuộc cãi vả . Mặc dù nàng có cảm giác anh ta vẫn hoàn toàn không tán thành hoạt động của nàng Abbie hy vọng rằng cuối cùng anh ta đã nhận thức được nàng sẽ không đổi ý . Nàng sẽ không bao giờ trở thành người vợ và người mẹ đầy đủ bổn phận , luôn luôn ở trong nhà , như anh ta đã tưởng . Anh ta chấp nhận điều đó càng sớm càng tốt cho cuộc sống cuả họ.
- Abbie ! Con về rồi đấy à ?- Mẹ nàng gọi từ phía trước nhà.
- Con đã về , đang ở trong phòng ngủ.
Nàng hốt đống áo quần ở giường và bắt đầu bỏ vào cái giỏ , nhưng nó đã đầy ắp quần dơ chưa giặt cuả Dobie trong hai tuần lễ . Abbie bỏ chúng xuống sàn nhà , buồn rầu nhớ đến những ngày trước kia có các người ở lo giặt giũ tất cả các áo quần dơ này.
- Con đang nghỉ ngơi hả ? Mẹ... - Babs dừng lại ở khung cửa liếc nhình hành lý và các túi đồ đạc vung vãi khắp phòng.
- Chưa được nghỉ chút nào . Con mới vừa tháo hành lý ra . Cả buổi sáng con đã phải dọn dẹp nhà bếp . Mẹ có thấy bụi bậm đóng cả mấy phân trong đó không ? Hồi Dobie còn độc thân , anh ta dọn nhà sạch sẽ như một cái kim cúc . Nhưng lấy con rồi , anh ta tự nhiên hoàn toàn trở thành bất lực.
- Đàn ông là vậy.
- Hoàn toàn thiếu tinh thần hợp tác . Con trông sao cho công việc làm ăn khấm khá lên , để có thể nuôi một người làm việc nhà.
- Con không thể bàn được với Dobie việc đó sao ? Chắc là anh ta...
- Sẽ trả tiền mướn người khác làm công việc nhà mà anh ta nghĩ rằng vợ anh ta phải làm ? Không đâu , mẹ ạ con không dư hơi để nói với anh ta.
- Mẹ biết rằng... con và Dobie lâu nay có những vấn đề . Đa số các cặp vợ chồng đều vậy trong buổi đầu mới lấy nhau . Luôn luôn có một thời gian điều chỉnh để thích nghi với nhau khi hai người bắt đầu sống chung dưới một mái nhà . Gần đây , mẹ cũng nhận ra Dobie không dễ chịu khi có mẹ vợ Ở chung.

- Anh ta sẽ phải quen với việc đó.
- Có thể . Nhưng trong khi con đi vắng , mẹ đã tìm được một căn hộ nhỏ , có một phòng ngủ , ở Houston . Mẹ đã nói chuyện với Phred Chidlus ở nhà băng và anh ta xem số thu nhập cuả mẹ qua việc tổ chức các buổi chiêu đãi cho người ta . Dĩ nhiên mẹ phải bỏ ra một số ít trong số tiền mẹ nhận được trong tài sản cuả ba con để lại để đóng trước một số , còn lại nhà băng sẽ cho mẹ vay.
- Mẹ , mẹ không dọn đi chứ ?
- Mẹ nghĩ đó là giải pháp tốt nhất.
- Cho ai ? Và tại sao ? Ý kiến ấy cuả ai vậy ? Cuả mẹ hay cuả Dobie ? Mẹ ạ , con sẽ tiếp tục phụ giúp mẹ . Và nếu Dobie không bằng lòng , đó là việc cuả anh ta.
Nàng cần có một nguồn lợi tức khác , ngoài lợi tức thu được trong việc dạy ngựa và trình diễn ngựa trong các hội đua , nếu nàng muốn có đủ tiền trả chi phí gây giống và mua thêm ngựa đẻ . Nàng có ý định gầy dựng lên một cơ sở nuôi ngựa giống , không những có thể ganh đua với cơ sở cuả Rachel , mà còn có thể vượt qua nó . Rachel bây giờ có đủ mọi thứ- Ngựa , quyền lực và tiền cuả- Nhưng Abbie thề rằng sẽ có ngày đến phiên nàng có những thứ đó . Một ngày nào , cả Scottdale sẽ trầm trồ nói về nàng
- Dobie không dính dáng gì đến quyết định cuả mẹ , tuy rằng thẳng thắn mà nói , mẹ tin rằng hai vợ chồng con sẽ hòa thuận với nhau hơn , nếu không có mẹ luôn luôn hiện ra hiện vào trong nhà . Hơn nữa , mẹ Ở Houston thì tiện hơn , khỏi phải mất thì giờ và tiền bạc đi xe tới lui , không những để lo cho các buổi chiêu đãi , mà còn phải gặp các nhà cung cấp và nấu ăn nữa . Và mẹ còn đỡ phải trả tiền gọi điện thoại đi xa.
Abbie không cãi được các điểm ấy . Nàng mỉm cười :
- Con ước chi mẹ có thể nghe mẹ nói , mẹ ạ . Babs Laquson , người đàn bà kinh doanh- Xưa nay nàng vẫn yêu mẹ , nhưng bây giờ tình thương mẹ còn pha lẫn sự kính nể mới và sự khâm phục- Con tự hào về mẹ lắm , mẹ ạ . Thật vậy.
- Con nhìn xem ai hùn hạp với mẹ . Sự thật là , cả hai mẹ con mình đã thay đổi nhiều trong mới có mấy tháng- Theo chiều hướng tốt hơn , mẹ có thể nói thêm như vậy.
Abbie chìa tay ra nắm bàn tay mẹ , và cảm thấy hai mẹ con xứng đáng với nhau.
Trong vòng hai tuần lễ , Babs đã dọn xong về căn h ở Houston . Đối với Abbie , thật là một cảnh tượng kỳ lạ khi mẹ nàng bước ra ngoài đời một mình như thế . Nàng thấy khó thích nghi với sự tự lập cuả mẹ nàng hơn cả bà.

Hai Chị Em

Chương 31

Chiếc xe tải nhỏ rỉ sét kéo một cái rờ moọc chở chỉ một con ngựa khó nhọc trèo lên dốc , và rung chuyển trong luồng gió tạo nên bởi mỗi khi có một chuyến xe chạy ào qua mặt nó . Hai bên đường xuyên qua vùng núi , phong cảnh khô cằn bày ra toàn đá và cát , thỉnh thoảng có một bụi gai hay đám cỏ xơ xác.
Đeo kính râm để che ánh mặt trời chói chang , Abbie liếc mắt canh chừng nhiệt kế , chờ cho nó lên cao lại . Một ngọn gió nóng hổi , cuốn theo bụi cuả vùng sa mạc Arizona , thổi vào búi tóc đuôi ngựa cuả nàng , làm mấy sợi tung ra và bay lòa xòa trước mặt nàng Nàng làm ngơ , cũng như đã làm ngơ trước cái lưng đau ê ẩm và đôi vú căng phồng nhức nhối khó chịu; để tập trung vào việc ráng đưa cho được chiếc xe lên đầu dốc . Nàng liếc vào kính chiếu hậu để kiểm tra chiếc rờ moọc kéo phiá sau và con ngựa cái nhỏ lông xám trong đó.
Lên đến đỉnh dốc , Abbie đổi qua số lớn hơn và thở dài nhẹ nhõm.
- Kể từ đây , chỉ còn xuống dốc mà thôi- Nàng nói với Ben ngồi kế bên .
Mấy phút sau thị trấn Phoenix hiện ra giữa vùng sa mạc , nằm vắt qua thung lũng giữa hai dãy núi- Tôi đóan rằng chúng ta sẽ không còn có dịp lo lắng chiếc xe tải cũ cuả Dobie này có đi đến được không . Tôi chỉ hy vọng không phải đi trở về trong cái nóng nung người cuả mùa hè . Bây giờ mới tháng tư mà đã nóng quá- Nàng nghĩ rằng chiếc xe này sẽ không thể đi qua bao nhiêu đèo núi khi nhiệt độ lên cao hơn một trăm độ Ph . về mùa hè.
- Chúng ta sẽ chạy ban đêm thôi- Ben nói , không tỏ vẻ lo ngại.
- Lẽ ra tôi phải nghĩ tới điều đo- Abbie buồn bã mỉm cười , thừa nhận nàng đã mệt mỏi cả về tinh thần lẫn thể xác trong chuyến đi quá dài này.
Họ đã đi hết bốn ngày từ Texas , ngừng dọc đường , để con ngựa cái khỏi mỏi chân vì đứng một chỗ và cho nó có dịp nghỉ ngơi ăn cỏ bên bờ đường . Chân nó cứng đờ và hơi sưng , nhưng con Tiểu Giang Phong có vẻ chịu được chuyển đi xa tốt hơn là Abbie đã chờ đợi . Ngựa nào cũng mệt khi bị chở đi đường xa , con ngựa bị què như nó càng mệt gấp bội.
Chuyến đi đã gặp đủ thứ khó khăn ngay từ đầu . Đầu tiên , nàng phải mướn một rờ moọc chở ngựa . Xe hơi cuả nàng không có bộ phận rờ moọc , mà nàng cũng không có tiền để gắn một bộ móc mới . Khi nàng hỏi Dobie để mượn chiếc xe tải nhỏ mới cuả anh , anh ta từ chối , rồi đề nghị nàng dùng chiếc xe tải cũ cuả anh , vì chờ đợi nàng từ chối chứ không khi nào mạo

hiểm cùng nó , để rồi bị hỏng xe dọc đường vì tức tối , và vì bướng bỉnh , Abbie đã nhận lời . Nàng biết anh ta sẽ lo lắng vì nàng , cho đáng kiếp anh ta . Có lẽ một ngày nào đó anh ta sẽ biết là không một cái gì ngăn cản được nàng
Sau khi đã lái xe từ trước lúc mặt trời mọc , họ dừng lại ở một trạm xe tải trong sáng đó , để Abbie có thể tắm và thay áo quần sạch . Nàng đang có thai đến tháng thứ năm , nên không mặc được áo quần thường , mà chỉ có ba bộ áo quần cuả đàn bà có thai để thai đổi.
Nàng đã để dành bộ đẹp nhất cho hôm nay , một áo ngắn có thêu và một cái quần rộng màu xanh ăn với cái áo.
Xe cộ lưu thông nhiều hơn ở ngoại ô Phoenix . Nàng moi cái bản đồ dưới nệm xe ra và đưa cho Ben.
- Xe cộ Ở đây không thua gì ở Houston . Đây là bản đồ thị trấn này . Tôi đã gạch đỏ con đường đi đến trại nuôi ngựa cuả Charlie Carstairs . Với xe cộ như thế này , chú sẽ phải canh chừng các dấu hiệu lưu thông và báo trước cho tôi biết để rẽ.
Quạt máy chạy vù vù để không khí lưu thông thường xuyên bên trong chuồng ngựa đực giống . Ở đâu cuối hành lang rộng giữa chuồng , một mã phu đang xịt nước lên sàn gạch để cho mát thêm.
Nhưng mọi con mắt đều đổ dồn lên con ngựa ô Ả Rập pha màu hồng đã được dẫn đi một vòng rồi đứng lại ngay trước mặt Rachel . Nàng nhìn kỹ con ngựa giống đang cong cổ lên như một con thiên nga và nhảy nhót trên hai chân sau . Nàng muốn hụt hơi vì con ngựa đẹp quá . Nàng rùng mình khóai trá khi nhìn vào cặp mắt mướt như nhung nhưng rực sáng một tia lửa màu đen , và cặp tai nhỏ , hình bán nguyệt , đang vểnh lên cảnh giác .
Rachel hít mùi ngựa thật nồng ở mình nó toa? ra , còn nồng hơn bất cứ thứ nước hoa đắt tiền nào Lane đã mua cho nàng
Hai lỗ mũi nó nở to ra , khi con ngựa giống cất cái đầu nhỏ và sắc sảo cuả nó lên hí một tiếng đầy vẻ khao khát . Khi nàng nghe các tiếng hí đáp lại cuả mấy con ngựa cái trong chuồng bên , Rachel hiểu , và thấy nhói lên một chút ganh tị trong lòng . Quay lại Lane , nàng nhếch mép mỉm cười.
- Em vừa nhận ra tiếng hí cuả con Simoon vừa đáp lại . Em tự hỏi nó có biết chăng , nó đang đáp lại tình nhân sắp tới cuả nó.
- Anh không tin là vậy- Ông đáp , vẻ mặt khoan dung và buồn cười vì ý nghĩ nghộ nghĩnh cuả nàng
Rachel biết đó là mt ý tưởng buồn cười , nhưng nàng ước chi ông đồng ý với nàng chỉ một lần này thôi . Rồi nàng liền hối tiếc đã có ý trách móc ông , dù chỉ nhẹ nhàng . Ngay từ đầu , Lane đã chiều mọi sớ thích thất thường của nàng khi liên quan đến ngựa , bất chấp phí tổn hay sự bất tiện nào khác . Cũng như chuyến đi này . Tuy ông đã nói với nàng ông có công việc phải lo

liệu ở Phoenix , Rachel biết rằng ông chỉ đi với nàng để nàng vui lòng . Ông cho nàng quá nhiều , làm nàng thường có mặc cảm tội lỗi vì không có gì nhiều để cho lại ông.
- Sao ? Rachel , bà nghĩ thế nào về con Basháal- Radzyn , bây giờ bà đã thấy nó thật gần đấy ?- Charlie Carstairs đứng khoanh hai tay trước ngực hỏi nàng
- Nó trông tuyệt đẹp !
- Cho nó trở vô chuồng- Charlie ra lệnh cho người quản lý trại ngựa đực giống Vinu Romaine; anh này khoát tay truyền lệnh cho người mã phu . Charlie lắc đầu nói bô bô.
- Mỗi lần tôi nhìn thấy lại con ngựa đực giống này , tôi lại tự hỏi , có thật nên bán nó đi không . Nhưng Radzyn đã đoạt giải ở Scottdale , nên tôi đã tính tập trung kế hoạch gây giống cuả tôi nhiều hơn vào các con ngựa Ả Rập có giống Ba Lan này . Hình như chúng đang được ưa chung hơn trên thị trường . Radzyn có giống Ba Lan nhiều trong máu cuả nó . Nói thật ra , vợ chồng tôi định đi Ba Lan vào mùa thu này để tham dự chợ phiên bán ngựa ở Janoqu . Tôi thích mua vài con ngựa cái tốt để cho chúng lấy giống của con Radzyn.
- Anh đừng hỏi ý kiến tôi- Lane nói- Trong gia đình chỉ có Rachel mới rành về ngựa.
- Tôi chỉ biết cái gì tôi thích thôi- Nàng nói.
- Và anh không thể chê ý thích cuả em . Dù sao , em đã chọn anh làm chồng- Lane nói chọc nàng
- Coi chừng bà ấy bắt đầu nghĩ rằng bà đã chọn lầm- Charlie nói giỡn.
- Tôi không bao giờ nghĩ vậy . Tôi không thể nghĩ vậy- Rachel thấy vì danh dự phải cải chính.
- Bây giờ thì ba ta nói thế Lane ạ , nhưng cứ chờ đến khi có con ngựa đực và trẻ đi ngang . Cứ tin tôi đi , bà ta sẽ bắt đầu ước chi mình còn độc thân . Phải chi anh thấy bà Patsy nhà tôi khi thấy cái anh chàng ca sĩ mới nổi tiếng Ross Tibbs hôm nọ . Anh ta biểu diễn tại một trong những hội quán ở Phoenix . Chúng tôi gặp anh ta ở đó . Rồi anh ta đến trại xem ngựa . Ôi chao , bà Patsy nhà tôi làm cứ như anh ta là cuả Trời cho phụ nữ.
Rachel giật mình vì kinh ngạc , nhưng rồi cố không để l phản ứng gì khi nghe tin Ross Tibbs có ở thị trấn này . Nàng liết trộm Lane , nhưng cái tên chàng ca sĩ ấy không có ý nghĩa gì với ông . Tại sao phải có ? Nói cho cùng , tại sao nàng để cho nó làm nàng quan tâm ? Anh ta chỉ là một người nàng gặp như những người khác- Và anh ta đã tán tỉnh nàng . Nhiều người khác đã làm vậy và nàng đã quên . Lẽ ra nàng cũng đã quên anh ta , nếu anh ta không vừa mới nổi tiếng trong lãnh vực ca nhạc.
- Mời anh chị vào nhà tôi dùng cái gì đã.

- Có lẽ nên chờ . Hình như anh có khách- Lane chỉ vào chiếc xe tải nhỏ kéo rờ moọc chở ngựa đang đến . Chiếc xe cũ kỹ đậu lại trước ngôi nhà làm văn phòng cuả trại nuôi ngựa giống.
- Có lẽ đúng hơn là một người chủ ngựa nào ở trong đồng quê có một con ngựa cái muốn cho nhảy đực.
Rachel im lặng . Nàng có thể nhận ra người đàn bà mặc áo bầu màu xanh , tóc búi đuôi ngựa , và mang kính râm vừa trèo xuống xe.
- Ra lo tiếp họ , Vinu- Charlie ra lệnh.
- Vâng- Người quản lý rảo bước về phiá chiếc xe và cái rờ moọc chở ngựa.
Rachel quan sát thấy người đàn bà ấy chờ Vinu đến , rồi đưa cho y mấy tờ giấy lấy ở ví ra , nhưng họ Ở xa quá nên không nghe họ nói gì . Rồi người ấy quay nghiêng và nàng thấy rõ cô ta có thai . Trông cô ta hơi giống nàng Lane bỗng nói :
- Trông ông già kia... em có nhớ đến Ben Jablonski không ?
Trong khoảnh khắc , nàng nhận ra tất cả : ông già , con ngựa có tật què chân , chiếc xe tải cũ kỹ và người đàn bà tóc sẫm . Đó là Abbie . Rachel sực thấy như trong lòng có một vết thương vừa đâm da non bị tróc vảy , làm nàng đau nhức như khi vết thương còn mới . Nàng nhìn trừng trừng vào người đàn bà đã luôn luôn là nguyên nhân cho đời nàng đau khổ.
- Cô ta đến đây làm gì ?- Nàng nói qua hơi thở.
Nhưng Charlie nghe , nên quay lại :
- Anh chị biết họ à ?
Nàng khỏi phải trả lời vì Vinu Romaine đang trở lại.
- Họ đem một con ngựa cái tới và muốn lấy giống con Radzyn . Họ có tiền mặt để trả chi phí lấy giống . Họ không đăng ký trước , nên tôi hứa để hỏi lại ý kiến cuả ông.
- Bà ấy xưng tên không ?- Lane hỏi.
- Bà ấy xưng là Hix . Bà ta bảo có biết ông.
- Đúng vậy- Lane bảo Charlie- Đó là con gái cuả Dean Laquson.
- Anh nói giỡn à- Charlie nhìn sững người đàn bà có thai đứng cạnh chiếc xe móp mép- Tôi không ngờ cô ta khổ đến thế.
- Có lẽ đáng đời cô ta- Câu nói bất giác thốt ra từ cửa miệng cuả Rachel , nàng có thể thấy câu nói ấy thiếu hẳn tình thương người nhưng không muốn rút lại . Đối với nàng , đó là sự thật- Xin lỗi , tôi đi vào nhà.
Vừa bước đi không chờ trả lời , nàng vừa nghe Charlie nói :
- Tìm một chuồng trống cho con ngựa cái ấy.
Abbie đã nhận ra người đàn ông tóc bạc đứng cạnh ông Charlie Carstairs cao lớn và to béo . Không lẽ lại là Lane Canphield . Cái đầu tóc bạc ấy rất đặc biệt , không thể là ai khác . Và người đàn bà đứng cạnh ắt hẳn là Rachel.
Khi Charlie quay lại bàn bạc với Lane và Rachel , Abbie chuẩn bị sẵn để gây

gỗ . Nàng biết Rachel thế nào cũng tìm cách làm cho nàng không được chú ý- Như phá không cho con Tiểu Giang Phong lấy giống con ngựa đực Radzyn của Charlie.
Rachel đột ngột rời khỏi hai người kia , và đi vào nhà . Abbie chưa biết chắc , thì Vinu Romaine đã trở ra.
- Có vấn đề gì không , ông Romaine ?
- Không . Bà đem con ngựa cái vào và tôi sẽ chỉ chỗ cho nó ở . Các ngựa ở ngoài đem đến chúng tôi cho ở riêng để ngăn ngừa bệnh hoạn.
Abbie không thích chút nào chuyện vừa xuýt xảy ra cho nàng Nàng bảo :
- Ben , chú đem con ngựa đi theo ông Romaine . Tôi sẽ vào sau- Rồi nàng bước nhanh đuổi theo Rachel.
Nhưng Rachel thấy nàng đến nên dừng lại :
- Cô muốn gì ?
- Không muốn gì cả . Tôi để con ngựa cái lại đây để lấy giống . Và nếu có chuyện gì xảy ra cho nó , tôi sẽ hét lên là cô có trách nhiệm trong đó.
Nàng đã đầu tư không phải chỉ tiền bạc vào con ngựa cái nhỏ . Còn vẻ đau đầu và lo lắng , hy vọng và mơ ước nữa . Abbie biết nàng không thể ở lại canh gác con ngựa cái nhỏ , và bảo vệ nó chống lại Rachel . Rachel đã chiếm và hủy hoại tất cả những gì trước đó thucộ về Abbie . Con Tiểu Giang Phong tượng trưng cho tương lai . Nàng không thể để xảy ra chuyện gì cho nó.
- Tôi không có ý định gì đến con ngựa cái cuả cô . Cô thì chắc cô làm thế- Rachel lạnh lùng nói , rồi nói thêm với giọng khinh miệt- Mac Crea đã làm một việc thông minh nhất khi bỏ rơi cô.
Abbie tát ngay một cái vào mặt Rachel . Trong nửa giây , nàng chắc Rachel sẽ đáp lại bằng tay chân . Abbie mong như vậy . Nhưng Rachel không đánh lại , mà quay đi và rảo bước vào nhà.
Abbie nhìn theo , cơn giận nguôi dần.
Rachel hoàn toàn sai về Mac Crea , chính Abbie đã bỏ rơi anh ta .Thế nhưng Abbie đau khổ khi nghe tên anh ta thốt ra từ cưa? miệng Rachel.
Tối đó , Rachel ngồi chải tóc trước gương soi ở bàn trang điểm trong phòng dành cho khách ở nhà Charlie . Nàng vẫn còn tức tối vì câu nói cuả Abbie nghi ngờ nàng có ý định hại con ngựa cái để trả đuã vụ cháy nhà.
Lane ngồi ở mép giường , và đang cỡi giày . Ông ngẩng lên nhìn nàng trong gương , với vẻ suy tư.
- Em không nói cho anh hay , nguyên nhân nào đã đưa đến cuộc gây gỗ với Abbie hồi chiều.
- Cô ấy chỉ bày tỏ sự thù hằn . Em không muốn nói về chuyện đó , anh cảm phiền.
- Nếu anh là em , thì không việc gì phải bực mình . Đàn bà trong tình trạng cuả cô ta dễ... nổi nóng . Tuy nhiên , anh phải thú nhận là không biết cô ấy

sắp có con , cho đến khi thấy cô chiều nay . Em biết không ?
- Không , em không biết . Nhưng đám cưới cuả cô ấy với Dobie Hix đã rất đột ngột , nên em không ngạc nhiên chút nào là cô ấy đã phải làm đám cưới gấp- Nàng biết nói như vậy là nhỏ mọn , và Lane không thích nghe nàng nói kiểu đó . Khi dòm ông trong gương , nàng ngạc nhiên thấy ông mỉm cười . Nàng day qua ông :
- Bộ em nói gì tức cười lắm sao , Lane ?
- Cái gì ? Không , không có gì cả.
- Tại sao anh vừa mới mỉm cười đó ?
- Anh vừa nghĩ đến chồng cô ta . Anh ta ắt hẳn tự hào và phấn khởi vì sắp làm cha.
Giọng ông bình tĩnh và thực tế , nhưng Rachel nghe như có vẻ ước mong trong đó . Có lẽ nào ông ta ganh tị với chồng Abbie ? Nàng giật mình nghĩ ra rằng họ cưới nhau đã bao nhiêu tháng , mà chưa hề một lần bàn với nhau về chuyện có con , ngay cả trong khi duyệt qua các họa đồ xây cất ngôi nhà . Các phòng ngủ dư ra luôn luôn được gọi là phòng ngủ dành cho khách. Nàng đã có cảm tưởng như là Lane không muốn có con . Ông không hề nói ra . Nàng chỉ đóan vậy thôi.
Thật ra , nàng cũng chưa bao giờ xét kỹ cảm nghĩ cuả mình về vấn đề đó . Nàng đã giả thiết rằng nàng cũng luôn luôn nghĩ đến chuyện một ngày kia sẽ có con như mọi người . Nhưng các giấc mơ , các sở thích của nàng luôn luôn xoay quanh việc nuôi ngựa giống Ả Rập để giựt giải . Nàng không hề bao giờ hình dung ra mình có thai và sinh con . Nàng tránh không nghĩ đến hình ảnh Abbie , với cái bụng to như trái dưa hấu , cặp vú nở cao và nặng nề. Nhưng cảm nghĩ cuả nàng không quan trọng . Nàng muốn biết cảm nghĩ cuả Lane.
- Anh có thích chúng ta có một đứa con không ?
Ông dừng tay cởi áo và nhìn sững nàng :
- Em muốn nói gì với anh phải không ?
- Không- Nàng ngượng nghịu cười và quay lại soi gương nhưng chắc chắn nàng đã thấy ánh mắt ông sáng lên- Em chỉ tự hỏi , phải chăng việc đó sẽ làm bận bịu anh . Vì anh luôn luôn nhạy cảm với sự cách biệt tuổi tác giữa chúng ta nên em đã nghĩ rằng có thể như vậy.
Ông từ từ bước tới đứng sau lưng nàng Rachel quan sát ông đang dịu dàng vuốt ve hai vai nàng Ông ngẩng lên nhìn bóng nàng trong gương , vẻ mặt không để lộ gì cả.
- Em có thích có con không , Rachel ?
- Chỉ khi anh cũng muốn- Nàng thật tình không thể nói là nàng muốn .
Trong lúc này , nàng bằng lòng với mọi việc như hiện giờ . Tuy nhiên , nếu điều đó sẽ làm ông vui lòng... nếu ông muốn có con... sau bao nhiêu thứ ông

đã cho nàng , nàng có bổn phận đền đáp cho ông.
- Nếu anh không bằng lòng thì...
- Không bằng lòng ? Anh luôn luôn cho rằng trở thành cha là một điều sung sướng nhất trong cuộc đời một người đàn ông- Ông nở một nụ cười nồng nhiệt và vô cùng trìu mến- Em không biết rằng nếu em muốn có con với anh , thì điều đó có ý nghĩa vô cùng đối với anh . Nhưng ở tuổi anh... Anh sẽ là một ông già lẩm cẩm khi con cuả chúng ta ra trường đại học . Cái đó không công bằng- Cho cả em lẫn con cuả chúng ta.
- Anh chắc không ? Khi anh vừa nói đến Abbie...
- Có lẽ anh nói với giọng hơi ganh tị chút ít . Anh thú nhận khi mới thấy cô ta , anh đã tưởng tượng cô ta là em . Nhưng anh biết việc đó không nên- Ông ngừng một chút và nhìn nàng trong gương , quan sát- Em có phiền lòng không ? Anh đã giả thiết rằng em coi ngựa của em như con cái , chúng có thể làm cho em cảm thấy đầy đủ về mặt đó.
- Về một mặt , có lẽ đúng vậy- Nàng không hề nghĩ đến chuyện đó , cả bây giờ cũng vậy . Nàng quay qua , ngẩng lên nhìn ông- Em chỉ muốn cho anh sung sướng , Lane ạ.
- Em yêu , anh đang sung sướng . Anh chỉ cần có em là đủ để được sung sướng- Cúi xuống , ông hôn nàng thật nồng nàn như để nàng tin là ông nói thật . Nhưng Rachel không tin- Khuya rồi- Ông nói và đứng thẳng dậy . Nàng nhận ra ánh mắt nồng nhiệt trong mắt ông- Em có nghĩ rằng nên sửa soản đi ngủ chưa ?
- Vâng.
Nàng lấy túi đồ dùng đi vào buồng tắm kế bên . Nàng mở nước cho chảy vào chậu rửa mặt , và mở túi ra , nàng thò tay vào lấy hộp kem rửa mặt . Nàng do dự khi nhìn thấy cái hộp đựng các viên thuốc ngừa thai . Không một lần nào Lane phủ nhận muốn có con . Nàng nhớ lại vẻ mặt cuả ông khi nhắc đến Abbie , và thú nhận đã ước mơ phải chi Abbie là nàng
Lặng lẽ thề với mình sẽ không để cho chuyện đó xảy ra nữa , Rachel đẩy các viên thuốc ra khỏi hộp bìa cứng từng viên một và xả nước cho chúng trôi hết trong chậu rưa? mặt.
Mỗi sáng Rachel đi xuống chuồng ngựa kiểm tra con ngựa cái Simoon cuả nàng . Cuối cùng , một ngày trước khi họ ra về như dự trù , con ngựa đen như than không còn cúp hai tai ra sau hay kêu hay đá hậu khi người ta dẫn nó đến đứng dọc theo thanh ngang có bọc vải thật êm ngăn giữa nó và con ngựa dùng để khêu gợi nó , một con ngựa đực giống , có hạng kém thua , dùng để thử ngựa cái xem con nào đang mùa nhảy đực . Lần này , Simoon đáp ứng các tiếng hí để ý của con ngựa đực và tưa. vào thanh ngang che chở . Nó đứng dang hai chân sau , giở cong đuôi lên và đái , để lộ cái cưa? mình đã bị kích thích . Con ngựa cái đã sẵn sàng để cho gây giống.

Khi con ngựa cái lông xám đen được dẫn vào sân trong để gây giống , Rachel cũng bị kích thích , bồn chồn và lo lắng như trong đêm tân hôn của nàng . Thoạt đầu , nàng ngượng vì có mặt ở đó , nhưng các mã phu không để ý chút nào đến nàng khi họ sửa soạn cho ngựa cái , quấn băng quanh đuôi nó để lông khỏi vướng , buộc đôi bốt và hai chân sau cuả nó , và cuối cùng rửa sạch âm hộ , hai mông đít cuả nó bằng nước khử trùng.
Thình lình một tiếng hí rền như tiếng kèn đồng cuả con ngựa đực giống vang lên trong chuồng , Rachel quay lại nhìn phiá cửa vào sân , có hàng rào bọc kín , trong khi con ngựa cái hí lên một tiếng đáp lại . Con ngựa đực giống có lông màu đen pha hồng được một mã phu dẫn vào sân . Lớp cát ở sân được tưới nước để giảm tiếng động của vó ngựa , con ngựa đực giống như bay lướt trên mặt đất , chân nó cất cao , cổ nó cong lên , và cái đuôi dài cuả nó duỗi ra như một lá cờ . Người mã phu dẫn nó đi thành một vòng tròn hẹp và vung roi để nhắc nhở nó.
Cuối cùng khi người mã phu dẫn con ngựa đực lao về phiá con ngựa cái , Rachel cảm thấy mình náo nức . Đứng nhìn nó vừa hít vừa chúi mũi vào con ngựa cái , nàng có cảm tưởng đang chứng kiến một cuộc giao hợp cuả vua chúa , với đầy đủ lễ nghi : chuẩn bị cho cô dâu theo đúng nghi thức , sự xuất hiện trọng thể cuả chú rể , và sự hiện diện cuả triều thần.
Rachel nhìn chăm chăm chờ xem con ngựa đực hoàn toàn sẵn sàng . Liền khi thấy v ậy , người mã phu thả con ngựa đực ra và đứng ngay vào tư thế đằng sau con ngựa cái để phủ nó.
Cùng một lúc , người mã phu đứng ở bên kia chộp đuôi con ngựa cái giở lên , trong khi người mã phu đứng trước đầu nó chận nó lại , không cho nó nhích ra xa hơn một bước khỏi con ngựa đực đang cưỡi lên mình nó . Con ngựa cái đứng yên thụ động dưới con ngựa đực . Rồi đuôi con ngựa đực giở lên bỏ xuống , ra dấu nó đang xuất tinh . Nó nán một lúc bên mình con ngựa cái , rồi nhảy chồm qua một bên . Người mã phu coi con ngựa đực dẫn nó đi ra xa con ngựa cái và rửa dương vật cuả nó bằng thứ nước rửa đặc biệt .
Rachel đỏ mặt quay nhìn chỗ khác , và khi quay lại , thấy mã phu đang tháo đôi bốt ở chân sau con ngựa cái và bắt đầu mở băng quấn ở đuôi nó . Rachel để ý thấy người đàn ông đội nón cao bồi đứng phía bên kia sân trong.
Khi nhận ra Ross Tibbs , nàng như bị điện giật . Tuy biết anh ta có ở Phoenix , nàng đã nghĩ... đã hy vọng sẽ không gặp anh ta.
- Ông Tibbs , thật là một sự ngạc nhiên được thấy ông ở đây- Nàng nở một nụ cười tươi bất động mà nàng đã học được sau khi dự quá nhiều buổi giao tiếp trong xã hội bên cạnh Lane.
- Bà Canphield Anh ta bắt chước điệu bộ cuả nàng; nàng nghĩ rằng anh ta cố tình- Tôi đọc được trong mục xã hội thượng lưu cuả báo hôm qua là bà và ông nhà có ở đây . Lâu quá tôi không gặp người ở quê nhà . Đi xa mãi rồi

cũng thấy cô độc , cho nên gặp lại một khuôn mặt quen là điều rất mừng. Sự cô độc là điều nàng đã nếm mùi cả cuộc đời , nhưng nàng không thừa nhận như vậy- Nhất là với anh ta . Một mã phu dẫn con ngựa cái cuả nàng ra khỏi sân.
- Xin lỗi . Họ đang đem con ngựa cái cuả tôi về chuồng Tôi phải theo xem cho nó ở yên.
- Bà có ngại nếu tôi đi theo không ?
Nàng ngại , nhưng không thể từ chối.
- Không hề chi.
Ross bước theo nàng khi nàng băng qua sân cát để đi theo con ngựa cái lông đen xám.
- Tôi thích ngoại hình cuả con ngựa cái cuả bà . Tôi đã nghĩ đến chuyện mua con ngựa đực giống Basháal Radzyn cuả Charlie . Nhưng anh ta đòi gía cao quá , tôi không chắc đã trả mua được , dù rằng anh ta cho tôi điều kiện dễ dàng để trả tiền.
- Thì ra ông nói thật khi tỏ ý muốn mua ngựa giống Ả Rập năm ngoái- Lúc đó , nàng tưởng anh ta nói thế để gây ấn tượng cho nàng
- Nói thiệt chứ ? Đó là một ước mơ cuả tôi... tôi không biết là bao lâu rồi . Bà đừng hiểu lầm tôi . Âm nhạc là đời sống cuả tôi , và sẽ mãi mãi là vậy . Nhưng ngựa là mối tình cuả tôi . Tôi không giải thích được . Nó là tự nhiên như vậy.
- Tôi hiểu- Hoàn toàn . Chỉ có một khác biệt : đối với Rachel ngựa là đời sống và cũng là mối tình.
Anh ta hỏi nàng về con Simoon và các con ngựa cái khác cuả nàng Câu hỏi này dẫn đến câu hỏi khác . Rachel không nhớ đã đi ra khỏi chuồng gây giống hay đi ngang qua chuồng ngựa cái hay đi vào chuồng riêng rẽ dành cho các con ngựa cái ở nơi khác đến . Làm như nàng được cái thảm thần đưa đi từ chỗ này qua chỗ khác . Mặc dù Lane luôn luôn sẵn lòng nghe nàng nói giông , dài về đề tài ưa thích nhất cuả nàng- Ngựa giống Ả Rập- Nàng khám phá ra sự khác biệt khi nói với một người cùng chia sẻ với nàng lòng say mê ngựa . Ngay cả trong khi nàng và Ross bất đồng quan điểm về các đặc tính cuả một giống ngựa hay một loại ngựa , câu chuyện vẫn thích thú.
Sau khi Simoon đã ở yên trong chuồng cuả nó , họ cùng nhau đi xem các con ngựa cái khác ở chung chuồng . Một con ngựa cái lông trắng như bạc ngẩng đầu lên và thở phì phì , cặp mắt to , đen và long lanh cuả nó nhìn họ tò mò . Bất giác Rachel dừng lại cạnh vắch ngăn.
- Con ngựa đẹp quá !- Ross nói , và bước tới sát chuồng để nhìn nó qua thanh ngang ở đầu vách.
Nàng nhìn sững con ngựa cái cuả Abbie , để ý đến hai lỗ mũi nở to cuả nó trong khi con ngựa Ả Rập cố gắng đánh hơi họ . Mỗi lần nàng vào chuồng ,

nó luôn luôn hí lên . Có một lần Rachel đã đến tận chuồng nó , nhưng ngay sau khi đánh hơi bàn tay nàng , nó đã quay đầu đi và nhảy vào bên trong góc xa nhất . Từ lần đó , Rachel không dám tới gần nó nữa.
Ross quay lại cau mặt ngạc nhiên :
- Chân trước cuả nó bị què.
- Một tai nạn bất ngờ , tôi nghe nói vậy.
- Uổng chưa !
- Phải- Rachel đi qua chuồng khác , không chờ anh ta . Cách đây chốc lát , nàng vừa rất thỏai mái với anh ta . Bây giờ nàng lại bồn chồn bứt rứt như cũ.
- Cô có nhớ lần trước chung ta ở trong chuồng ngựa với nhau không ?- Giọng anh ta đổi khác , trở nên thân mật hơn.
- Xin ông- Nàng nói , và nhớ quá rõ nàng đã rung động đến thế nào khi anh ta sờ vào da thịt nàng hôm đó.
Nàng cảm thấy anh ta nhìn chằm chằm với vẻ dò hỏi , nhưng nàng tránh mắt cuả anh ta.
- Charlie bảo tôi rằng Canphield chỉ biết về ngựa có mỗi một điều là nó có bốn chân , một cái đầu và một cái đuôi . Cô có điểm chung gì với một người như ông ta ?
- Xin anh đừng nói kiểu đó , Ross.
- Cô sẽ không bao giờ làm tôi tin là cô yêu ông ta . Cô không thể.
Nhác thấy anh ta định tới gần , Rachel quay phắt lại đối diện với anh ta.
- Anh biết cái gì về việc đó ? Anh không biết tôi và không biết Lane- Rachel cãi lại với giọng đầy xúc động . Nàng rảo bước bỏ đi , và gần như chạy trước khi tới cửa chuồng.

Hai Chị Em

Chương 32

Cơn giông tháng năm đang trút nước xuống vùng Houston và tiếng sấm nổ rền vang trong toàn thể toà nhà văn phòng , khi Mac Crea Quilder chạy ào ào vào phòng tiếp khách , đầu tóc quăn của chàng ướt đẫm.
- Tôi biết tôi đến trể , Marge- Chàng đưa một tay lên để chận không cho cô thư ký cuả Lane Canphield nói- Xe cộ kẹt cứng suốt từ đây cho đến phi cảng sáng nay.
- Sáng nay , khi tôi đi làm còn tệ hơn- Cô gái tóc đỏ nói với giọng thông cảm và báo vào máy nội đàm , rồi khoát tay chỉ về cửa trong- Mời ông vào , ông ấy đang chờ ông.
- Cám ơn- Mac Crea sải chân bước qua và đẩy cửa văn phòng cuả Lane . Lane vừa đứng dậy phiá sau bàn giấy khi Mac Crea bước vào- Xin lỗi đã trể.
- Với trận giông này , tôi đã không chắc máy bay cuả anh có đáp được không- Lane đi vòng quanh bàn giấy bắt tay Mac Crea , màn mưa dày đặt đập vào các cửa kính sau lưng ông , che khuất các đám mây đen cuồn cuộn giăng đầy trên bầu trời Houston.
- Tôi cũng vậy- Mac Crea cởi cái áo ngoài ướt đẫm và vắt nó lên một trong hai chiếc ghế dựa trước bàn giấy cuả Lane . Kéo hai ống quần lên , chàng ngồi xuống trên chiếc ghế kia , không thoải mái trong cái áo sơ mi lụa ướt đẫm nước mưa- Tôi có tin mừng để báo cho ông hay . Ngay trước khi tôi ra đi sáng nay , tôi được tin giếng thứ ba trúng túi dầu . Cho tới nay , chúng ta đã khoan cả trăm giếng , nhưng không khác gì mới bắt đầu.
- Thế thì , có vẻ như phải chúc mừng , vì có nhiều chuyên vui cùng xảy ra- Lane mỉm cười , với tay cầm cái hộp xì gà , đưa mời Mac Crea- Có thể còn cả mấy tháng để mời xì gà trong dịp được trở thành một người cha , nhưng anh cứ hút một điếu.
Ngạc nhiên , Mac Crea ngừng tay lại.
- Làm cha ?
- Phải- Nụ cười trên mặt ông càng rạng rỡ hơn- Rachel sắp có con- Lane đánh diêm cho Mac Crea châm điếu xì gà.
- Tôi thật không ngờ- Mac Crea nói.
- Tôi cũng không ngờ . Rachel khó ơ đã từ hai tuần nay rồi . Bà ấy tưởng là bị cúm nặng . Cuối cùng cách đây ba hôm , bà ấy chịu nghe tôi đi khám bác sĩ . Ông nghi có thai , và hôm qua , thí nghiệm đã xác nhận.
- Bao giờ sinh ?

- Cuối tháng giêng . Anh hãy tưởng tượng tôi là một người cha... sau bao nhiêu năm trời . Đa số người ở tuổi tôi đang chờ có đứa cháu đầu tiên . Còn tôi đang chờ đứa con đầu tiên trong đời . Tôi phải công nhận tôi chưa bao giờ phấn khởi đến như vậy về bất cứ một chuyện gì trong đời.
- Chúc mừng cả ông lẫn bà . Hay có lẽ tôi phải nói cả ba người.
- Cám ơn . Rachel cũng mừng như tôi , tôi sung sướng nói như vậy . Dĩ nhiên , bà ấy bị trận đau sáng nay làm cho mất tinh thần.
Ông liếc nhìn tấm ảnh cuả vợ để trên bàn giấy , và Mac Crea chú ý đến nó . Chàng luôn luôn bối rối vì sự giống nhau giữa bà ta và Abbie : mái tóc sẫm , khuôn mặt , và đặc biệt cặp mắt xanh đậm.
- Bà ấy lo lắng cho bầy ngựa và công việc đang tiến hành ở trại nuôi ngựa.
- Công việc đó tới đâu rồi ?
- Nhà thầu trông đợi hoàn tất ngôi nhà hoàn toàn vào tháng mười một Có nghĩa là chúng tôi có thể nghỉ lễ Giáng sinh ở đấy . Rachel thật sự trông đợi chuyện đó.
- Như vậy là ông bà không gặp vấn đề gì nữa ?
- Anh muốn nói về Abbie ?
Mẹ kiếp , Mac Crea thầm chửi thề , vì biết đúng là chàng muốn nói thế . Sáng nay trước khi rời Louisiana , chàng đã thề với mình sẽ không hỏi tin về nàng
Coi sự im lặng cuả chàng như là một câu trả lời xác nhận , Lane nói :
- Anh biết không , cô ta cũng sắp có con... đâu vào khoảng đầu mùa thu , tôi nghĩ vậy . Abbie có thai với anh chàng nông trại ấy.
- Không , không , tôi không biết.
Chàng bỗng chết lặng trong lòng . Chàng không thể giải thích , kể cả cho chính mình . Chàng chỉ muốn họp cho xong và trở ra máy bay để bay khỏi cái nơi khốn kiếp này , cho mau . Thế là hết . Chàng còn nghi ngờ gì trước đây thì ngay giây phút này đã tan biến hết.
Nàng đeo nhẫn cưới cuả một người khác cho ở tay là một việc , nhưng có con với anh ta là một việc khác... Mac Crea đặt điếu xì gà xuống đĩa gạt tàn và bỏ cho nó cháy âm ỉ.
- Ông đã nói , chúng ta cần xem lại một số giấy tờ- Chàng nhắc Lane mục đích cuả cuộc viếng thăm cuả chàng.

Hai Chị Em

Chương 33

Bụi tung mù mịt dưới chân các con ngựa Ả Rập thắng yên cương sặc sỡ do những kỵ sĩ ăn mặc theo lối bản xứ cuả các nước Ả Rập . Đám đông rẽ ra để cho đoàn ngựa chạy vào cửa sân đấu chính cuả khu trình diễn ngựa Scottdale.
- Mẹ coi kìa , các con ngựa đang chạy tới đẹp ghê- Eden hớn hở kêu lên.
Abbie vội vàng nắm tay đứa con gái lên năm , kéo nó ra khỏi đường ngựa chạy.
- Mẹ sẽ buộc sợi dây vào con nếu con không nghe lời ở bên cạnh mẹ.
Bất ngờ Abbie nhìn xuống bàn tay Eden... và thấy các ngón tay út cuả nó cong lên , cao hơn các ngón khác- Do cha nó , Mac Crea truyền lại cho nó , kể cả làn tóc quăn . Abbie ước chi nó không như vậy . Nàng ước chi có thể quên đi , chỉ biết Dobie là cha nó . Nàng không cần được nhắc nhở rằng Mac Crea còn có trên đời này , nhưng điều đó không thể có được . Việc chàng tìm được dầu ở Louisiana cách đây gần năm năm và các thành công sau đó , đã làm cho hầu như tất cả mọi người đều nhắc nhở đến chàng
- Con không thấy được , mẹ Ơi- Eden nói.
- Rồi con sẽ thấy . Ngựa sẽ đi ngang trước mặt con.
Các con ngựa đi hàng một diễn qua trước mặt họ , các kỵ mã mặc áo quần đỏ , xanh , tía tươi sáng , với các trang sức bằng vàng , bạc , và đồng sáng choang . Eden quay qua ngẩng lên và kéo tay áo mẹ . Abbie cúi xuống để nó rỉ vào tai.
- Con "Cuồng Phong" đẹp hơn các ngựa này , phải không mẹ ?
Nó muốn nói đến con ngựa đực giống năm tuổi , con cuả con Tiểu Giang Phong , ngựa cái cuả Abbie.
- Nếu ta thắng yên cương cho nó như vậy , nó sẽ giật giải là cái chắc , phải không mẹ ? - Nó nói.
- Chắc chắn rồi- Abbie nháy nó và gật đầu đồng ý.
- Nó là con ngựa hay nhất trên cả thế giới.
- Có lẽ không phải là hay nhất.
- Có chứ , mẹ.
- Để rồi xem.
Tất cả con ngựa đực giống hạng nhất trong nước đều về đây dự thi trong cuộc thi ngựa đẹp có uy tín này ở Scottdale . Con Cuồn Phong đã đoạt mấy giải nhất ở địa phương , nhưng nếu đoạt giải ở cuộc thi này , nó mới được

công nhận . Nàng đã trải qua một đoạn đường dài và tốn kém . Nàng có triển vọng xây dựng được cơ sở gây giống ngựa Ả Rập hạng tốt mà nàng hằng mơ ước làm chủ . Nàng đã thuê thêm đất cuả Dobie , xây cất một trại ngựa đẻ mới và một trại ngựa đực giống , mua mười con ngựa để có giống tốt , và thuê ba con khác nữa , cùng với một con ngựa đực giống . Nàng đã thực hiện được điều đó với đồng tiên do nàng làm ra , hoặc ở việc tổ chức chiêu đãi , hoặc ở việc bán các lứa ngựa mới đẻ hàng năm . Nàng đã bán chúng hết , chỉ giữ lại con Cuồn Phong và một con ngựa cái cùng cha mẹ với nó mới đẻ năm ngoái.

Abbie nhớ quá rõ chuyến đi Scottdale sáu năm về trước : ngủ trong túi ngủ ở sàn xe tải cũ kỹ rỉ sét , ăn xăng uých nguội , chở con ngựa cái què cuả nàng trong một chiếc rờ moọc mượn , và đếm từng đồng bạc để chắc chắn còn đủ tiền mua xăng cho bận về . Lần này nàng có một số tiền khá lớn ở nhà băng , và một con ngựa đực giống Ả Rập có khả năng đoạt giải nhất . Và nàng đã gây dựng được bằng con đường khó nhọc , không nhờ vào ai cả , trừ Ben- Ngay cả Dobie cũng không.

Đôi khi nàng ngờ rằng Dobie giận hờn nàng , vì điểm đó , cũng như vì nàng đã thành công . Nàng biết trong thâm tâm anh ta muốn cho nàng thất bại . Và lòng tự ái cuả anh ta bị tổn thương , khi thấy nàng thu được nhiều tiền qua việc bán các lứa ngựa mới đẻ . Anh ta không chịu cho nàng góp tiền đó vào việc chi tiêu trong nhà hay chi tiêu để nuôi Eden , anh ta bảo rằng số tiền đó là tiền cuả ngựa , và chỉ mình anh ta cũng đủ sức nuôi gia đình . Abbie không cãi.

Nếu có bao giờ có , thì cuộc hôn nhân của họ đã không còn đầy đủ ý nghĩa cuả nó . Nàng và Dobie sống chung một nhà , ngủ chung một giường , và thỉnh thoảng cùng nhau thỏa mãn nhu cầu sinh lý . Chỉ thế thôi . Và cho đến bây giờ cũng chỉ có vậy . Đôi khi Abbie ước mong có được một cái gì khác nữa , nhưng chừng nào nàng có bầy ngựa và Eden , nàng có thể quên đi rằng cuộc đời cuả nàng còn thiếu một cái gì.

Ngựa đã đi qua hết . Nàng nắm tay Eden.

- Đi thôi con . Chúng ta đi tìm chú Ben.
- Ben đâu rồi ? Ông ấy có đi lạc không , hở mẹ ?
- Không đâu . Có lẽ ông đang chờ chúng ta ở trước chuồng ngựa đực giống.

Abbie dẫn Eden len lỏi qua đám đông ở sân trình diễn ngựa . Bầu không khí giống như một đám xiếc với các y phục sặc sỡ , các lều vải lòe loẹt và các quán bán thức ăn liền , trên một nền trời xanh cuả vùng sa mạc , với những cây cọ tàn lá ngã nghiêng theo gió . Các người trình diễn , các chủ ngựa và người dạy ngựa mặc áo quần Jean , hay các áo quần theo kiểu thời trang mới nhất , xem lẫn với những người đi xem phong cảnh gồm những khách du lịch , những người dân ở thị trấn hiếu kỳ , và những người yêu ngựa , già có

trẻ có , đến tìm thú vui tiêu khiển trong một buổi chiều , và có dịp ngắm thật gần các con ngựa thuộc dòng dõi giống ngựa ở sa mạc Ả Rập ngay trên vùng sa mạc cuả xứ họ . Và họ được nhìn mãn nhãn , giống ngựa Ả Rập đầy quyến rũ và có vẻ thần bí ấy.
Khi đến gần chuồng ngựa đực giống , Abbie trông thấy Ben đứng chờ kiên nhẫn ở trong bóng mát . Cúi xuống , nàng chỉ cho Eden :
- Ông ấy kia . Thấy chưa ?
Để trả lời , Eden giựt tay ra và chạy lên trước để gặp ông , cái búi tóc kiểu đuôi ngựa ngoắt qua ngoắt lại và nhảy lên nhảy xuống sau đầu nó . Mỉm cười , Abbie nhìn theo đứa con gái , ăn mặc như người lớn , cũng giày bốt cưỡi ngựa , quần cưỡi ngựa , và buộc một sợi dây quanh cổ áo bờ lu trắng Nàng hồi tưởng những lần nàng cũng đã chạy đến với Ben với một tình thương hăm hở như đứa con gái nàng đang biểu lộ lúc này . Và Ben đã tỏ ra kiên nhẫn và dịu dàng với Eden giống như với nàng xưa kia , có hơi cưng chiều nó nhiều hơn . Abbie không nghi ngờ gì nữa , con bé muốn gì được nấy với ông.
- Mẹ Ơi , Ben biết chúng ta sẽ đến đây . Ben biết mọi chuyện , phải không mẹ ?
- Biết hết- Abbie nghĩ thầm , cả tên người cha đích thực cuả con; ông đáng tin cậy để được nàng san sẻ nhiều bí mật trong bao nhiêu lâu nay.
- Có bao giờ cháu biết nhiều như ông không , Ben ?- Eden hỏi.
- Một ngày nào đó , có thể.
- Chúng ta có nên vào trong để xem con ngựa tranh giải cuả Rachel không ?- Abbie gởi ý.
Dọc theo hành lang dài , mỗi trại nuôi ngựa đều mướn ba hoặc bốn gian để dành một gian triển lãm một con ngựa đực giống cuả họ , các gian còn lại dùng để trang trí thật đẹp , quảng cáo cho trại nuôi ngựa và ngựa cuả họ.
Vào khỏang giữa hành lang . Abbie thấy một gian rộng , trần thiết giống một phòng khách ở thời Victoria , có đủ các đồ cổ và bộ đồ trà bằng bạc , có cácn bánh mặn nhỏ để đãi khách . Có khỏang mười hai người đại diện chồng River Bend ở gian đó , kể cả người quản lý trại nuôi ngựa , nhưng không thấy Rachel . Có lẽ bà ta bận tham dự các chợ bán ngựa hay các buổi chiêu đãi riêng thường kèm theo cuộc thi đua này , nên không dành nhiều thì giờ cho gian triển lãm cuả mình.
Hầu hết mọn người ở gian triển lãm cuả River Bend đều mặc áo vét xanh đỏ chói có thêu tên Sirocco , con ngựa đực giống cuả Rachel đưa đi dự thi . Abbie không còn đếm được bao nhiêu người mặc cái áo đó ngoài sân . trại nuôi ngựa sẵn sàng biếu không một cái áo cho bất cứ ai thỏa thuận mặc nó trong sân phi ngựa . Một biện pháp quảng cáo đắt tiền , nhưng có hiệu quả . Áo ấy nhiều quá , tràn khắp khu thi đua mt màu đỏ chói . Rachel không tiếc

tiền bỏ ra chồng ngựa cuả bà ta giật giải . Từ mấy tháng nay , mọi ấn phẩm về ngựa Ả Rập đều đăng quảng cáo về con Sirocco cuả bà ta . Chiến dịch quảng cáo này ắt hẳn phải tốn hàng trăm ngàn đô la . Abbie không nuôi hy vọng gì có thể cạnh tranh với Rachel về mặt tài chánh , nàng cũng không phải là nghèo , nhưng không có tài sản vô tận như Rachel.
Abbie bỏ qua gian hàng và đi ngay đến chuồng triển lãm quét vôi trắng có đề chữ "Nahr Sirocco cuả River Bend" . Qua lòng sắt uốn cong ở phía trên . Abbie thoáng thấy lông con ngựa màu huyết dụ . Eden kéo tay nàng
- Cho con xem với , mẹ !
- Lên đây , con- Cúi xuống , Abbie nhấc bổng đứa con gái lên và bồng nó cho nó xem- Chắc con biết là con ngày càng nặng.
- Con biết . Bởi vì con to ra . Ben nói con sẽ cao hơn mẹ khi lớn lên.
- Mẹ tin như vậy- Và vô tình nhớ lại Mac Crea là một người cao lớn . Nàng cương quyết day lại ngắm con ngựa đua giống màu huyết dụ đứng trong chuồng
Như biết có người đang chiêm ngưỡng , con ngựa giống day mặt đi , và các khán giả được thấy cái đầu nhìn nghiêng cuả nó tuyệt trần . Cái bờm và cái đuôi đen tuyền cuả nó như lượn sóng , và các ống chân màu đen bóng như mun . Ngược lại , bộ lông đỏ sẫm và mượt như xa tanh cuả nó sáng lóang như một bếp than hồng . Đầu cuả nó nhỏ và thanh tú , cất cao lên trong khi nó nhìn khách xem với vẻ khinh thị.
Trước đó , Abbie chỉ được xem các tấm ảnh chụp con ngựa đực giống ấy , khi nó đoạt giải . Con Cuồng Phong cuả nàng đã đoạt giải , nhưng trong những cuộc thi không có con Sirocco.
Hai người chủ nuôi ngựa trên quy mô nhỏ , nhưng thành công như nàng , đến con ngựa để xem con ngựa đực giống mà cả Scottdale đều nói đến , tuy nó chưa dự thi ở hạng nhất lần nào . Abbie chú ý nghe lỏm câu chuyện giữa họ.
- Tôi phải công nhận con Sirocco gây ấn tượng mạnh- Một người nói- Nó có cái vẻ như bảo rằng : Hãy nhìn ta đây.
- Ồ , nó sẽ thắng giải . Không còn nghi ngờ gì nữa- Người kia đáp- Dù rằng có một con ngựa hay hơn trong hạng đó , nó vẫn sẽ thắng như thường . Ai cũng cố bảo rằng , các giám khảo không bị ảnh hưởng bởi sự giàu có hay danh tiếng cuả một người khác . Một khi họ thấy Tom Marsh dẫn con ngựa này vào sân và bao nhiêu triệu đô la đằng sau Canphield , tôi cho rằng các giám khảo sẽ ghi ngay con ngựa ấy là quán quân trên giấy cuả họ.
- Có lẽ anh nói đúng.
- Tôi biết chắc là đúng . Họ sẽ không bao giờ để cho một con ngựa cuả một trại nhỏ nào đoạt giải . Và con ngựa có hay đến đâu cũng vậy.
Hai người bỏ đi , và Abbie cố thuyết phục mình chẳng qua họ không thể

đoạt giải nên nói vậy . Con Cuồng Phong cũng có khả năng đọat giải như con Sirocco . Trình diễn một con ngựa tốn rất nhiều tiền , nhưng tiền bạc vẫn chưa thể mua được giải nhất . Con ngựa đoạt giải chưa chắc là ngựa hay nhất . Đó chỉ là vấn đề ý kiến cuả từng giám khao? . Có vị đặt nặng điểm này , có vị đặt nặng điểm khác.
- Con không ưa nó . Nó có vẻ ngạo nghễ , phải không mẹ ?- Eden nói.
- Có một chút- Nhưng nàng khó chê nó về điểm ngạo nghễ , cái đó cũng thu hút người ta , tuy rằng nàng thích vẻ tự hào cao sang cuả Cuồng Phong hơn- Cái Ề"vẻ hiên ngang cuả chim đại bàng" nói lên sức mạnh và sự dịu dàng.
- Cuồng Phong sẽ thắng nó , phải không mẹ ?- Eden thì coi Cuồng Phong là con ngựa tuyệt trần . Cái đó dễ hiểu , vì nó quanh quẩn bên con ngựa đó cả cuộc đời bé nhỏ cuả nó , chơi trốn bắt sau chân ngựa , và ngồi trên mình ngựa từ lúc lên ba , mỗi khi Abbie dẫn con ngựa ra đồng cỏ . Abbie có một tấm ảnh chụp Eden đang cuộn tròn nằm ngủ , đầu gối lên con Cuồng Phong.
- Để rồi xem- Abbie đáp và quay qua Ben- Chú có ý kiến gì về con ngựa này ?
- Đẹp , kiêu hãnh , cái đầu cổ điển , mông phẳng , cái đuôi cân đối . Nhiều người sẽ cho nó là con ngựa Ả Rập lý tưởng.
- Còn chú ?
- Với tôi , thì cổ nó dài quá .Trông đẹp hơn đấy , nhưng không cân bằng Ống chân nó hơi cong , và xương nó có vẻ yếu . Theo ý tôi , nó dễ bị quỵ xuống Nhưng nếu là người khéo léo thì có thể che giấu cái chân cuả nó , khi ra sân trình diễn.
- Còn Cuồng Phong thì thế nào so với nó ?
- Có một số người sẽ chống rằng cổ nó ngắn , và một số khác , nó quá cao đối với ngựa giống Ả Rập . Có người sẽ không ưa Cuồng Phong vì lông nó màu xám.
- Tôi biết- Abbie thở dài . Chỉ là vấn đề ý kiến mỗi người . Và không ai biết ý kiến cuả ai đúng.
- Mẹ Ơi , con đến đằng kia xem truyền hình được không ?- Eden chỉ vào một gian bên kia hành lang đang chiếu trên màn ảnh truyền hình . Hình ảnh cuả trại nuôi ngựa có gian triển lãm ấy.
Abbie do dự , rồi quyết định không có hại gì . Eden ở gần nên nàng có thể dòm chừng nó.
- Được rồi , con có thể qua đó xem . Nhưng không được đi xa hơn hiểu không ? Và đừng làm phiền ai cả , nghe chưa ?
- Dạ , thưa mẹ- Nó trịnh trọng hứa , rồi chạy đi.
Abbie nhìn theo để chắc chắn nó làm đúng lời hứa . Khi Eden đã ngồi xuống sàn trải thảm trước mặt máy truyền hình , nàng yên tâm quay lại Ben , hết nhìn ông đến nhìn con ngựa đực giống màu huyết dụ trong chuồng

- Tôi có nghe nói tính khí con Sirocco không tốt- Abbie biết rằng ai đã thấy con Cuồng Phong chơi với Eden dịu hiền như thế nào , thì không thể thắc mắc về tính khí cuả nó.
- Tôi không trách con ngựa ấy có tính khí khó chịu . Tôi chưa hề thấy có con ngựa dự thi nào mà không điên đầu một chút.
- Cái đó đúng.
- Đâu đó ở đằng kia có con ngựa giống mới nhập từ Nga trong mùa đông . Tôi cũng muốn coi nó- Ben day ra dòm các gian khác ở cuối hành lang.
- Tôi thấy hình như nó ở phía bên kia , cách đây ba gian . Để tôi đi kêu Eden và đến gặp chú sau.
Nhưng Eden chưa chịu đi . Abbie chưa kịp nói gì thêm , thì một cặp vợ chồng đã mua một con ngựa do Tiểu Giang Phong đẻ , dừng lại để cho nàng xem mấy tấm ảnh mới nhất chụp con ngựa cái con , bây giờ đã hai tuổi , trông rất có thớ , đang dự thi ở hạng ngựa cái con , mầm non , ở cuộc thi này . Abbie rất tự hào , vì điều đó có nghĩa là hai con ngựa , con của con ngựa cái cuả nàng sinh ra đang dự thi ở Scottdale : Cuồng Phong và con ngựa cái con này , tên là Ngân Tuyến.
- Ben đâu rồi mẹ ?
- Mẹ tưởng con đang coi truyền hình- Abbie cau mày vì thấy Eden đứng cạnh nàng
- A , họ chiếu lại.
- Ông bà nhớ con gái tôi , tên Eden không ? Eden , đây là ông bà Holquist . Họ mua con ngựa cái con mà con hay gọi là Trái Ớt đó , con nhớ không ?
- Dạ có , chào ông bà . Ben đâu rồi mẹ ?
- Ông ấy đi xem con ngựa khác.
- Con đi tìm ông được không ?
- Không , con ở đây.
Abbie làm ngơ trước vẻ mặt phản kháng cuả Eden và tiếp tục câu chuyện với vợ chồng Holquist , nàng biết rằng sự thành công cuả họ đối với con ngựa cái này sẽ biến họ thành khách hàng tương lai cuả nàng nữa.
- Tôi dự định cho lấy giống nữa trong mùa xuân này . Chúng tôi đã có ý định cho lấy giống cuả một con ngựa , con cuả Bask , nhưng Ben muốn coi con ngựa giống Nga mới nhập trước khi quyết định dứt khoát.
- Ben kia kìa , con đi gặp ông- Eden chạy đi trước khi Abbie chưa kịp nắm lấy nó.
- Biết vậy tôi đã không đem nó theo . Từ khi đến đây , nó cứ vậy- Abbie thở dài , nhìn theo Eden khuất vào đám đông , không chắc nó có thấy Ben thật không , nhưng tin rằng nó có thấy thật.
- Không trách nó được , có nhiều cái để xem quá , và vui thích quá- Bà Holquist nói.

- Có lẽ vậy . Tôi ước chi có đầy nghị lực như nó.
- Tôi cũng vậy- Tốt hơn là tôi đi theo nó . Chúng tôi sẽ gặp lại ông bà , có lẽ khi đến thăm con ngựa cái.
- Chúa bà may mắn.
- Cảm ơn . Chúc ông bà cũng vậy- Nàng vi vàng đi tìm cô con gái và Ben.
Mac Crea bước vào cái trại dài và dừng lại nhìn quanh . Chàng thong dong bước dọc theo hành lang rng , nhập bọn với đám đông đi quanh quẹo , dừng lại chỗ này , ngập ngừng chỗ kia . Mac Crea không hấp tấp đến gian triển lãm cuả Lane . Chàng tự hỏi vì nguyên nhân nào chàng đã bốc đồng đến đây . Cuc gặp mặt Lane không có tính cách bắt buộc . Chàng có thể hoãn lại vài tuần lễ , hay cả tháng cũng không hại gì , nhưng như vậy có nghĩa là sẽ gặp Lane ở Houston . Có lẽ đó là điều mà chàng đã cố tránh . Đã gần ba năm từ khi chàng trở lại đó . Đôi khi thời gian đó có vẻ dài hơn- Và đôi khi có vẻ chưa dài lắm.
Có ai chạm vào vai chàng.
- Xin lỗi.
- Không có chi- Mac Crea dừng lại , nhưng người đàn ông kia đi luôn .
Chàng thấy có cái gì kéo ở ống quần Jeans . Nhìn xuống , chàng thấy mt đứa bé gái đang nhìn lên . Cặp mắt nó to và xanh... hơi ươn ướt vì nước mắt.
- Ông ơi , ông có thấy mẹ cháu không ?
- Mẹ cháu hả ?- Mac Crea ngạc nhiên bởi câu hỏi.
- Dạ , cháu sợ mẹ cháu bị lạc.
- Mẹ cháu bị lạc ? Tôi tưởng là cháu bị lạc chứ !- Mac Crea đáp , tức cười vì đứa bé nói ngược.
- Không , cháu để mẹ cháu đứng ở đó khi cháu đi tìm Ben- Nó chỉ về phiá bên trái nó- Nhưng cháu không tìm thấy Ben , và khi cháu trở lại , không có mẹ nữa . Ông giúp cháu tìm mẹ cháu được không ?
Biết bao nhiêu người qua lại , Mac Crea không hiểu tại sao cô bé lại chọn chàng để yêu cầu giúp nó . Chàng hiểu rất ít về các đứa trẻ . Nhưng chàng không cưỡng lại được sự yêu cầu cuả cặp mắt xanh quyến rũ kia . Chàng ngồi thụp xuống ngang với nó và đẩy chiếc nón ra phía sau đầu.
- Được rồi , để tôi giúp cháu . Tôi luôn luôn bị cặp mắt xanh đánh lừa- Mỉm một nụ cười , chàng khẽ vặn đầu mũi nó , rồi bồng nó lên , chàng đứng dậy- Ta đi xem có ai nhờ họ loan bái trên loa phóng thanh . Cháu bé , cháu nghĩ thế nào ?
Nó trịnh trọng nhìn chàng.
- Cháu không phải là cháu bé . Cháu là con gái.
- Thật à ? Cháu mấy tuổi ?
- Cháu năm tuổi rưỡi.
- Cháu tên là gì ?

- Eden . Ông tên là gì ?
- Mac Crea Quilder.
- Mac Crea là tên tục cuả ông à ?
- Phải.
- Tên nghe tức cười quá . Tên Eden cuả cháu cũng vậy . Ba cháu bảo đó là tên một cái vườn , và ai lại đặt tên ấy cho một đứa con gái . Mẹ cháu bảo cháu đừng nên nghe ba cháu.
- Tôi đồng ý với mẹ cháu . Tôi cho rằng tên Eden hay lắm với một đứa con gái.
- Thiệt không ? Mẹ cháu bảo người ta đôi khi nói những lời thật tốt , nhưng không thật tình.
- Mẹ cháu có vẻ rất thông minh.
- Đúng vậy . Mẹ cháu thông minh còn hơn ba cháu.
- Tôi cho rằng điều đó mới thật là nói nhiều.
- Ba cháu không biết chút gì về ngựa . Tuy nhiên ông tốt.
- Cái đó là tốt.
- Ông biết mẹ cháu ở đâu không ?
- Tôi có cảm tưởng mẹ cháu có lẽ đang điên cuồng đi tìm cháu.
- Có lẽ chúng ta nên đi lui để xem có tìm ra mẹ cháu không.
- Tôi nghĩ , nếu ta báo trên loa và để mẹ cháu tới tìm chúng ta thì nhanh và dễ hơn- Thấy nó nhìn sững mình . Mac Crea liếc nó và hỏi :- Có gì lạ sao ?
- Sao ông lại có râu mép ?
- Có lẽ vì tôi không cạo nó.
- Nó có chích không ?
- Có mấy cô bảo tôi là có.
- Cháu xem được không ?

Ngạc nhiên vì lời yêu cầu , Mac Crea dừng lại . Chàng không biết có nên cười hay không khi nhìn đứa bé bạo dạn trong tay chàng . Chàng có thể thấy vẻ mặt nó hoàn toàn nghiêm túc.

- Cứ sờ đi.

Chàng nhìn mặt nó , trong khi nó rụt rè đưa tay sờ hai đuôi ria mép vẻ mặt tập trung và hiếu kỳ cực độ . Rồi chàng cảm thấy mấy ngón tay nhỏ xíu phớt qua môi chàng và đầu ngón tay nó sờ lên các sợi ria cắt ngắn . Một nụ cười ngạc nhiên nở ra trên mặt nó trong khi nó rụt tay lại.

- Nó hơi chích một chút , nhưng nó cũng êm êm , tại sao vậy ?
- Tôi không biết- Mac Crea cau mày- Cháu cho tôi hay , cháu luôn luôn cư xử như vậy với những người hoàn toàn xa lạ hay sao ? Mẹ cháu không bao giờ bảo cháu rằng không nên tin người lạ không quen với cháu sao ?
- Có- Nó thừa nhận , không chút e ngại- Mẹ cháu cũng bảo cháu nói nhiều quá . Ông nghĩ vậy không ?

- Tôi không nói ngược lại mẹ cháu đâu.
- Nói ngược là sao ?
- Là nói một điều có nghĩa trái hẳn với điêu người khác nói . Nói một cách khác , nếu mẹ cháu bảo cái gì đó là tốt , mà tôi bảo là xấu đó là tôi đã nói ngược lại mẹ cháu . Cái đó không tốt.
- Ồ !- Nó gật gù.
- Ôi thôi . Để xem chúng ta...
- Eden !- Tiếng kêu hốt hoảng vang lên sau lưng họ.
- Chờ đã !- Eden quay lại- Kìa , mẹ cháu.
Quay lại , Mac Crea thấy người đàn bà có thân hình mảnh dẻ và mái tóc sẫm đang chen ra khỏi đám đông và chạy đến . Vừa thấy chàng bà ta đứng sững lại . Chàng xúc động mạnh khi nhận ra nàng , Abbie . Trong giây lát , chàng quên hết , kể cả đứa bé đang bồng trong tay trong khi chàng công khai nhìn nàng , như muốn thu vào hình ảnh cuả nàng sau bao nhiêu năm- Nói thật đích xác , là sáu năm hai tháng.
Chàng ngạc nhiên thấy nàng không thay đổi mấy , sau thời gian lâu như thế . Tóc nàng ngắn hơn trước , đuôi tóc vừa chấm tới vai . Tuy cái váy có nhiều nếp gấp to , che giấu hai hông đẹp của nàng , cái nịt to bản bó chặt cái eo còn nhỏ cuả nàng , nói lên nàng vẫn còn giữ thân hình yểu điệu . Và cặp mắt xanh cuả nàng vẫn còn sáng rực ngọn lửa màu xanh ấy mà chàng nhớ quá rõ . Năm tháng chỉ làm tăng thêm độ chín muồi và uy lực cuả sắc đẹp , mà trước đây không có.
Nàng đã tái mặt khi trông thấy chàng . Mac Crea thấy mặt nàng đỏ rần trở lại.
- Ông đem nó đi đâu thế ? Ông làm gì với đứa con gái cuả tôi vậy ?- Chàng chưa kịp hiểu , thì nàng đã giằng Eden ra khỏi tay chàng , và ôm chặt nó.
- Tôi không biết nó là con cô . Đáng lẽ tôi phải đoán ra khi thấy cặp mắt xanh ấy.
- Ông ấy và con đang đi tìm người để loan báo trên loa đấy , mẹ ạ . Con vui mừng quá vì tìm được mẹ , con đã bắt đầu lo.
- Nó nghĩ rằng cô đã bị lạc- Mac Crea nói xen vào , rung động dưới nét nhìn cuả nàng . Lạy Chúa , chàng muốn ôm nàng lại vào lòng . Chàng không biết là mình muốn đến như vậy , muốn đến nhức nhối thực sự trong lòng . Nhưng nét mặt e dè cuả nàng khiến chàng phải tự kiềm chế.
- Tại sao con không ở với mẹ như mẹ đã bảo ? Nếu vậy thì tất cả chuyện này đã không xảy ra- Abbie mắng con , cái nhìn buộc tội cuả nàng cho thấy rõ nàng muốn nói đến sự hội ngộ này với chàng mà nàng ước chi không bao giờ xảy đến.
- Nhưng khi con không tìm thấy Ben , con trở lại , thì mẹ đã đi mất- Eden hơi xịu mặt lại vì bị mẹ la rầy.

- Tại sao nó ở bên ông ?
- Không do ý tôi . Nó chạy đến tôi . Tôi không biết tại sao . Có lẽ vì nó thấy tôi giống một người nào đáng tin cậy.
- Rủi thay nó còn nhỏ quá nên không biết là sai- Giọng nói đầy cay đắng cuả nàng làm tiêu tan hết hy vọng cuả Mac Crea rằng nàng đã đổi ý về chàng.
- Tên ông ấy là Mac Crea . Mẹ biết vậy không hở mẹ ? Cái tên tức cười ghê , nhưng con thích . Ông ấy cũng cho rằng tên con hay . Phải không ông ?
- Phải- Chàng thấy bằng lòng vì biết rằng con gái cuả Abbie thích chàng.
- Tại sao ông có mặt ở đây ?- Vừa thốt ra câu hỏi , Abbie đóan được ngay câu trả lời khi nhìn về phía gian triển lãm cuả River Bend . Miệng nàng càng mím lại- Tôi không tin rằng ông đã quan tâm đến ngựa Ả Rập.
- Chúng tôi có một con ngựa đực giống Ả Rập- Eden hớn hở nói- Nó là con ngựa đẹp nhất từ xưa đến nay . Ông muốn xem không ? Tên nó là Cuồng Phong.
- Có , tôi muốn xem lắm , Eden- Chàng mỉm cười nhận lời mời và vẻ mặt Abbie cau có giận dữ.
- Mẹ chắc rằng ông Quilder có nhiều việc để làm hơn là xem con ngựa cuả chúng ta , Eden . Ông ấy rất bận.
- Nhưng ông ấy vừa nói là ông ấy muốn xem- Eden cãi , rồi mỉm cười kiêu hãnh- Không nên nói ngược lại người khác , mẹ ạ !
- Nó là một đứa bé thông minh... giống mẹ nó . Con ngựa cuả cháu ở đâu , Eden ?
- Nó ở chuồng khác . Chúng ta dẫn ông ấy đi , hở mẹ ?
- Có lẽ để khi khác , Eden- Nàng trừng mắt nhìn Mac Crea cảnh cáo không nên nói thêm nữa- Ngay bây giờ chúng ta phải đi tìm Ben . Ông Quilder sẽ hiểu . Phải không , ông Quilder ?
- Không- Chàng không để cho nàng bỏ lời mời dễ dàng như vậy.
- Coi kìa... - Nàng bắt đầu nói , chỉ vừa đủ kiềm chế được sự tức giận , nhưng ông già đi tới sau lưng hai người đã cắt ngang.
- Tốt . Cô đã tìm ra nó- Ông đặt bàn tay xương xẩu già nua lên vai Eden- Cháu làm chúng ta lo quá . Mẹ cháu đã dặn bao nhiêu lần là không được bỏ chạy đi như thế ?
Abbie bực tức vì Ben chọn đúng lúc này để xuất hiện , nhưng thấy ông mừng rỡ quá vì tìm được Eden , nên nàng không thể giận ông . Thế nhưng nàng phải cho ông biết tình hình.
- Ông còn nhớ Ben Jablonski chứ , ông Quilder ?
Ben nhìn sững Mac Crea , và lần đầu tiên Abbie thấy ông có vẻ bối rối và phân vân.
- Dĩ nhiên , chào ông , Ben . Rất mừng gặp lại ông- Mac Crea bước tới bắt tay ông ta.

Ben nhìn Abbie dò hỏi . Abbie khẽ lắc đầu để cho ông biết . Mac Crea chưa biết điều bí mật cuả nàng
- Ông mạnh giỏi không , ông Quilder ?- Ben bắt tay chàng hỏi.
- Ông ấy muốn xem con Cuồng Phong , ông Ben ạ- Eden quay qua mẹ- Ben đã tới rồi , chúng ta có thể đưa ông ấy ra chuồng ngựa chúng ta , nhé mẹ ?
Abbie muốn lấy băng keo dán miệng nó lại . Nhưng không làm được vậy , nàng cầu cứu Mac Crea , muốn chàng hiểu là nàng không muốn chàng lẩn quẩn quanh họ và chịu chấp nhận điều đó.
- Chúng tôi không muốn làm mất thì giờ cuả ông một cách vô ích , ông Quilder.
- Cái đó tự tôi phán xét.
- Được rồi , chúng tôi sẽ đưa ông đi xem con ngựa- Nàng không muốn tạo ra một cuộc cãi vã trước mặt Eden , và ý thức rằng Mac Crea biết vậy . Chỉ còn cách làm cho xong sớm việc này . Nàng đặt Eden xuống đất- Con nặng quá , mẹ bồng không nổi.
- Tôi có thể cho nó ngồi trên vai tôi- Mac Crea đề nghị.
- Không- Nàng vọt miệng từ chối quá nhanh , và cố gắng xoa dịu- Để nó đi bộ cho khỏe , và tiêu bớt nghị lực.
Nàng đẩy Eden qua phía Ben.
- Chúng ta sẽ đi theo con và Ben . Nắm chặt tay ông ấy.
Eden đi trước với Ben , Abbie đi sau với Mac Crea . Nhưng nàng không dám nhìn chàng , thậm chí không dám thở mạnh . Nàng không hề ngờ nàng đau lòng đến thế khi gặp lại chàng . Chàng không khác gì trước . Có lẽ gương mặt cứng cỏi hơn , và có thêm một vài nếp nhăn , nhưng cụ cười lười biếng vẫn thế , và cái vẻ quyến rũ vừa châm chọc vừa thách thức.
Nàng đã hoảng hồn khi thấy chàng bồng Eden- Hoảng hồn vì tưởng chàng đã khám phá ra nó là con gái cuả chàng và có ý định bắt nó đi . Ngay bây giờ ý nghĩ ấy còn làm nàng lo sợ , và nỗi khiếp sợ ấy mạnh hơn bất cứ cảm xúc nào đã được khơi dậy vì thấy lại chàng.
- Chúng ta nên bỏ qua những chuyện nói giỡn . Có lẽ nên bắt đầu lại từ đầu . Abbie cô thế nào ?- Mac Crea nói , khi họ bước ra ngoài trời nắng.
- Có chồng.
- Tôi nghe rồi . Chồng cô có đây với cô không ?
- Không . Anh ấy ở nhà , vì mùa này ở nông rại rất bận nên anh ấy không đi được.
- Chuồng cuả mình kia , phải không , mẹ ? Cuồng Phong đang ở trong đó , phải không ?- Eden quay lại hỏi.
- Phải.
- Rồi ông xem , Mac Crea . Chưa bao giờ có con ngựa nào đẹp như nó- Eden nói.

- Phải gọi ông ấy là ông Quilder , Eden- Abbie không chịu được khi thấy nó gọi ông ta quá thân mật.
- Nó có thể gọi tôi là Mac Crea , không sao cả.
- Có chứ , và xin ông đừng can thiệp vào khi tôi đang dạy con tôi.
Abbie rảo bước đi vào trong bóng mát cuả chuồng ngựa trước Mac Crea . Ben buông tay Eden ra , và nó chạy tới một chuồng ngựa ở một phần ba hành lang về bên trái . Nó gọi :
- Cuồng Phong , chúng ta đã về , và mang theo một người đến thăm mày.
Dù không muốn , Abbie cũng phải mỉm cười khi thấy con ngựa đực giống cất đầu lên và hí khe khẽ vì thấy con bé chạy tới chuồng nó . Trong ý nàng , con Cuồng Phong gần như tuyệt hảo hơn bất cứ con ngựa nào nàng đã từng thấy , nhưng trong tất cả các đức tính cuả nó , nàng đánh giá cao nhất là tính hiền dịu cuả nó . Vừa chừng năm tuổi , lông nó đã trắng gần hết , chỉ còn mấy sợi màu xám bạc ở bờm và đuôi . Lớp da đen cuả nó l ra ở hai lỗ mũi và xung quanh hai mắt , làm chúng trông có vẻ to hơn.
- Chàng trai cuả tôi thế nào ?- Abbie nói êm như ru , khi con ngựa cúi đầu xuống để nàng gãi vào chỗ nó thích nhất , ngay dưới tai.
- Tôi đã biết thế nào cô cũng phải có một chàng trong đời cô- Mac Crea nói khẽ ngay sau lưng nàng Nàng không ngờ chàng đứng sát như vậy , nàng vi liếc ra sau thì thấy chàng chỉ cách nàng có mấy phân.
Tim nàng bắt đầu đập thình thịch , làm nàng không còn nghe gì khác . Nàng biết chỉ cần nàng quay lại đối diện với chàng , là một lần nữa sẽ được chàng ôm vào hai tay và hôn . Chỉ cần thế thôi- Chỉ cần một cử động về phiá chàng , một sự mời mọc không nói ra . Và trong lòng nàng , một phần tư tưởng cuả nàng thúc đẩy nàng làm cử động ấy.
Nhưng Abbie không để cho mình bị lừa một lần nữa và yêu chàng . Thay vì vậy , nàng bước qua một bên , nhích ra xa hẳn chàng.
- Hồi nãy ông tỏ ra thích xem con ngựa cuả tôi , vậy mời ông cứ tự nhiên , ông Quilder- Nàng ngạc nhiên thấy giống nói cuả mình quá ư bình thản , tuy bên trong nàng đang run.
Trong khi Mac Crea bước tới cạnh chuồng , Eden trèo lên các bó rơm bên cạnh chàng để nhìn qua được bức vách ngăn.
- Nó đẹp không ? Tôi thấy nó khi nó sinh ra ban đêm . Lúc đó đang có bão , và gió thổi ào ào . Do đó nó được đặt tên là Cuồng Phong.
- Lúc đó cháu cũng nhỏ lắm thì phải.
- Phải , chỉ bé tí xíu , nhưng mẹ cháu kể lúc đó cháu cười quá chừng khi thấy nó , vì sung sướng có nó.
Nhìn hai người chụm đầu lại với nhau , Abbie lấy làm lạ sao Mac Crea không nhận ra sự giống nhau . Dưới mắt nnàng , những điểm giống nhau thật hiển nhiên : mái tóc đen và quăn , cặp lông mày đầy đặn và rậm , các

cằm và cái miệng giống hệt nhau . Và các bàn tay- Abbie thấy ngón tay út cuả Eden hơi cong lên khi nó vuốt ve đầu con ngựa . Nàng không thể để cho chàng khám phá ra cái đó . Không thể được.
- Eden , tụt xuống khỏi chỗ đó- Nàng phải chia cách họ ra , phải bắt Eden ra xa Mac Crea.
- Nhưng...
- Đừng cãi mẹ . Mẹ bảo gì phải làm theo . Con nói chuyện với ông Quilder lâu rồi- Eden bắt đắc dĩ tụt xuống khỏi đống rơm , và Abbie nắm tay nó dẫn tới cạnh Ben- Chú đem nó ra xe và chờ tôi vài phút.
- Chào Mac- Ông Quilder- Eden day lại nửa mình và vẫy tay với chàng.
- Chào cháu , Eden , hôm nào ta sẽ gặp lại cháu.
Các cảm xúc từ nãy đến giờ bị kiềm chế trong lòng nàng bỗng tuôn ra như nước vỡ bờ , và tràn ngập cả người nàng . Khi nàng quay lại nhìn Mac Crea.
- Không , ông không gặp lại nó nữa ! Ông để cho con gái tôi yên ! Để cho tôi yên.
Nàng biết giọng nói nàng run run quá sức , nhưng nàng không biết nước mắt đã trào ra , cho đến khi Mac Crea áp bàn tay vào một bên má nàng và lau một giọt nước mắt cuả nàng với ngón tay cái cuả chàng.
- Cô khóc , Abbie . Tại sao vậy ?- Giọng nói dịu dàng , và lo lắng , gần như làm nàng không còn phương chống đỡ . Nàng khao khát muốn buông xuôi thể xác cuả mình dưới bàn tay cuả chàng.
Nhưng nàng không thể làm vậy . Nàng cũng không thể trả lời chàng . Thay vì vậy , nàng nhích ra , xoay mình lại , và quay lưng về phiá chàng . Nàng không thể ngờ , sau bao nhiêu năm- Và sau khi chàng đã tệ bạc với nàng như vậy- Nàng còn bị chàng thu hút về thể xác đến thế . Tại sao tâm lý cuả nàng bị méo mó đến nỗi nàng vẫn còn yêu người đàn ông nàng không còn tin cậy được ?
- Cô cũng chưa quên , phải không ?- Mac Crea hỏi.
- Tôi chưa hề thử- Nàng nói dối.
- Cô bằng lòng dùng cơm tối với tôi tối nay không... vì những ngày xưa . Cô có thể đem con và Ben theo nếu thấy làm vậy an toàn hơn.
- Những ngày xưa mà tôi để ý tới là những ngày không thấy ông . Sao ông không sắp xếp cho những ngày như vậy xảy ra nữa ?
- Đừng nói nữa , cô là người đã bỏ đi- Chàng nghiêm khắc nhắc nàng Vì chàng nổi giận , nàng kiềm chế được mình trở lại.
- Tôi bỏ đi , phải vậy không ? Tôi chắc là vì tôi không ưa cái cách cuả ông lợi dụng người khác.
- Cô lên án tôi lợi dụng người khác . Còn cô thì sao ? Hay là cô không muốn thừa nhận lý do thực sự làm đám cưới với anh chàng chủ nông trại ấy ? Cô không yêu anh ta . Cô chỉ lấy anh ta để nắm giữ đất đai đã từng là sở hữu

của gia đình cô.
- Tôi không cần hỏi ai nói với ông như vậy . Vậy tại sao ông không đi tìm Rachel ? Dù sao cô ta là người ông đến đây để gặp.
- Tôi đến đây để gặp Lane.
- Vậy thì đi tìm ông ấy đi . Nhưng đừng đến gần tôi.
Nàng tức khắc bước đi , cổ họng nghẹn ngào và tim nàng nặng trịch . Nàng đau khổ còn nhiều hơn là có can đảm thừa nhận , vì nàng đã đóan không sai . Mac Crea đến đây để chỉ gặp Lane và Rachel.

Hai Chị Em

Chương 34

Mac Crea lơ đễnh gật đầu chào lại cô bồi phòng của khách sạn và bước dọc theo hành lang rộng tới cửa căn hộ Ở cuối hành lang . Chàng gõ hai cái và chờ , trong lòng vẫn còn bứt rứt vì chuyện xảy ra ở khu trình diễn ngựa.
- Ai đó ?- Một giọng đàn bà vẳng lên yếu ớt qua tấm cưa? dày , nhưng chàng vẫn nhận ra là tiếng cuả Rachel.
- Mac Crea Quilder.
Chàng vẫn chưa hiểu rõ tại sao chàng còn ở đây- Tại sao chàng không ra thẳng sân bay và đáp chuyến bay đầu tiên rời khỏi Phoenix . Có lẽ vì chàng không muốn Abbie hài lòng đã đuổi được chàng đi khỏi thị trấn này.
Sợi xích an toàn kêu lẻng xẻng một nửa giây trước khi cánh cửa mở ra để chàng đi vào . Rachel tránh qua một bên nhường đường cho chàng , rồi băng qua phòng đến cạnh một tấm gương hình bầu dục gắn ở tường , đôi giày cao gót cuả nàng gần như không gây tiếng động trên tấm thảm dày.
- Quầy rượu có đủ thứ rượu . Mời anh tự chọn lấy mà dùng- Nàng hất hàm về phiá quầy rượu ở góc phòng khách rộng thênh thang.
- Cám ơn . Có lẽ tôi dùng một ly- Mac Crea quăng mũ lên một chiếc ghế , đi tới quầy rượu và rót cho mình một ly Chivas và nước lã- Lane đâu rồi ?
- Ông ấy vẫn còn ở Houston.
- Ông ấy đã bảo tôi đến đây kia mà !
- Tôi biết . Đáng lẽ chúng tôi đi chung máy bay đến đây . Nhưng Alex bị Ốm nặng và Lane sợ không dám bỏ nó một mình . Anh biết ông ấy cưng con thế nào.
Bất giác Mac Crea nhướng một bên lông mày lên , khi nghe thấy giọng nói của nàng có vẻ hờn dỗi , và gần như không có chút gì quan tâm đến con . Thái độ đó hoàn toàn tương phản với Abbie và thái độ che chở cùng mình cuả nàng đối với đứa con gái.
- Bà không có vẻ gì lo ngại cho nó- Chàng nhấp ly rượu , và trầm ngâm quan sát nàng
- Lẽ tự nhiên tôi quan tâm khi nó đau ốm , nhưng không phải như là nó bị bỏ lại một mình . Bà Queldon là một nữ điều dưỡng có cấp bằng chính thức , và có đủ khả năng săn sóc nó . Nhưng Lane không nghĩ như vậy . Alex là con trai cuả ông.
- Cũng là con trai cuả bà nữa chứ ?
- Thật không ?- Hai tiếng như là nàng buột miệng nói ra . Nàng cố che đậy

bằng cách cười lớn- Anh có thể tưởng tượng một đứa con cuả tôi mà sợ ngựa đến khiếp không ? Khi nó lên hai , lên ba , nó thường hay khóc thét lên mỗi khi con ngựa nào đến gần nó khỏang một vài thước . Không , Alex hoàn toàn là con cuả cha nó.
- Không phải như vậy mãi.
- Tôi ước chi có thể tin anh- Nàng thở dài sườn sượt , bỗng nhiên không cố che giấu cảm nghĩ cuả mình nữa- Anh có biết có câu tục ngữ cũ nói rằng :- Hai là đủ , và ba là thừa , Mac Crea ? Tôi là kẻ thứ ba và là thừa.
Nàng trông có vẻ cô đơn và yếu đuối khiến Mac Crea cảm thấy buồn tiếc cho nàng
- Lane yêu bà thật mà !
- Phải , tôi là mẹ cuả đứa con ông ta . Đó là một lý do không mấy tốt để yêu vợ , Mac Crea ạ.
Sau khi thử nhiều đôi , cuối cùng nàng chọn một đôi bông tai bằng ngọc xa- Phia Miến Điện có nhận đầy hột xòan xung quanh , và đeo vào tai , rồi cầm lên sợi dây chuyền bằng kim cương và ngọc xa- Phia ăn màu với đôi bông tai ấy.
- Tôi chắc vậy- Nhưng câu nói cuả nàng làm chàng nghĩ đến chuyện khác- Như là có thể Abbie yêu Dobie vì anh ta là cha cuả đứa con gái nàng
- Anh tới lúc nào ?- Nàng đeo sợi dây chuyền vào cổ và bấm móc lại.
- Cách đây ba , bốn giờ . Tôi tính sẽ gặp Lane và bà ở khu trình diễn ngựa cho nên tới đó ngay để tìm . Tôi bất ngờ gặp Abbie.
- Tôi có nghe nói cô ấy ở đây- Giọng nói lạnh như băng cuả nàng cho thấy không còn nghi ngờ gì về mối ác cảm cuả nàng đối với Abbie . Mac Crea thật ra không trông đợi sự ác cảm ấy đã bớt đi sau bao nhiêu năm.
- Bà đã thấy con ngựa đực giống cuả cô ấy chưa ?
- À có- Nàng cười , đắng cay nhiều hơn là vui vẻ- Cô ta đã làm mọi cách cho tôi thấy.
- Bà muốn nói gì ?- Câu nói kỳ cục làm chàng cau mày.
- Cô ấy cưỡi con ngựa đực giống đó có dụng ý trên cánh đồng sát cạnh River Bend . Tôi biết cô ấy cố ý làm vậy . Cô ta có thể cưỡi con ngựa đó bất cứ ở đâu , nhưng không , cô ấy phải cưỡi nó ngay trong sân sau cuả tôi mới được . Anh cứ tin tôi , cô ta không bao giờ đoạt giải quán quân được đâu.
- Bà có vẻ tự tin lắm.
- Đúng vậy . Nghề nuôi ngựa cũng chẳng khác bất cứ nghề làm ăn nào khác . Sự thành công tùy thuộc vào số người ta quen biết và số tiền ta có sẵn để quảng cáo cho con ngựa đực giống cuả mình... Tối nay anh có dự định gì chưa ?- Nàng bước tới cạnh cái ghế và cầm lên cái ví đầm để ở đó.
- Không có gì đặc biệt.
- Tốt . Vậy anh có thể đưa tôi đi tối nay vì Lane không có đây- Nàng cầm cái

áo choàng ngắn bằng lông thú và đưa cho chàng- Gia đình Danberry tổ chức một buổi chiêu đãi tối nay . Có mặt Ross Tibbs , anh chàng ca sĩ đồng quê.
- Người Houston phải không ?- Mac Crea đặt ly rượu xuống để giúp nàng mặc cái áo lông vào.
- Chính là anh ta . Bây giờ anh ta làm chủ một trại nuôi ngựa cỡ khá lớn ở Tennessee và nuôi ngựa Ả Rập . Tôi đã gặp anh ta vài lần trong những cuộc thi đua ngựa đẹp lớn hơn . Anh đi với tôi chứ , Mac Crea ? Tôi không thích đi một mình đến những chỗ này.
- Dĩ nhiên- Vì lý do nào đó , chàng không muốn đáp máy bay rời khỏi đây tối nay . Và chàng cũng không muốn nằm một mình trong khách sạn tối nay.
Rachel chớp mắt khi đến , một đèn máy ảnh nháng lên làm nàng hoa mắt . Khu vực chuồng ngựa chật ních người đang nhấp rượu sâm banh , và nhai trứng cá hồi , và mặc đủ kiểu y phục từ Lauren đến Levi , từ thời trang đến không theo thời trang chút nào . Những ai có tên tuổi trong nghề kinh doanh ngựa Ả Rập đều đến dự buổi chiêu đãi riêng này , tập họp những người biểu diễn ca nhạc nổi tiếng , những ông trùm kinh doanh , và tầng lớp ưu tú cuả xã hội thượng lưu cụng ly chung với những người dạy ngựa giỏi nhất , những người quản lý trại gây giống , và những người chuyên nghiệp trong nghề này.
- Tôi được người ta cho hay ly sâm banh này dành cho người đàn bà có cặp mắt xanh nhất . Bà làm ơn cho tôi biết tôi tìm bà ấy ở đâu ?- Tiếng nói quen thuộc ấy vang lên sau lưng nàng
Rachel quay lại , mạch đập loạn ngay.
- Ross , rất mừng gặp lại anh- Nàng cố cho giọng nói vừa đủ sự vui thích trong khi đón ly rượu ở tay anh ta- Có người bảo có thể anh tới dự chiêu đãi tối nay . Anh mới vừa tới hả ?
- Không , tôi đã ở đây có lẽ được bốn mươi lăm phút rồi.
- Thật à ?- Nàng giả vờ không biết , tuy rằng đã thấy anh ta đến , và cố làm ra vẻ không để ý đến anh ta . Anh ta mặc không khác gì lần đầu nàng gặp , nhưng y phục để lộ ra những chỉ dấu cuả sự thành công . Cái áo sơ mi xanh tươi bằng lụa , chứ không phải bằng sợi tổng hợp; cái áo vét bằng da Thụy Điển chính hiệu , không phải giả da; quần Jean có mang nhãn hiệu đàng hoàng thay vì cuả J .C Penney; và các đồng tiền ở cái băng mũ bằng bạc thật , không phải mạ bạc . Hơn thế nữa , mọi người đều biết Ross Tibbs là ai , và gần như tất cả họ đều muốn Ross biết họ là ai.
- Chồng bà đâu ?- Anh ta hỏi , mắt không rời khỏi khuôn mặt cuả nàng , cái nhìn quan sát cuả anh ta làm nàng bối rối như mọi khi.
Rachel nhấp một hớp sâm banh.
- Ông còn ở Houston . Ông định đến với tôi trong vài ngày nữa.
Nàng quá mệt mỏi vì phải bào chữa mãi cho sự vắng mặt cuả Lane ở các

buổi này . Nếu không vì bận công việc làm ăn , thì cũng bận vì Alex . Lane hình như không bao giờ có thì giờ dành cho nàng nữa . Nàng biết rõ các ưu tiên cuả ông : Alex là ưu tiên một , công việc là ưu tiên thứ hai , và nàng chỉ là ưu tiên thứ ba . Có lẽ ghen với con trai ruột cuả mình là điều không đúng , nhưng nàng không hề chờ đợi Lane yêu nó nhiều hơn cả yêu nàng . Vậy mà ông lại như vậy . Ở nàng ắt hẳn có một điểm gì không ổn , có một nguyên nhân gì làm cho người ta luôn luôn yêu thương ai khác nhiều hơn nàng . Thật là bất công.
- Anh kể cho tôi nghe về con ngựa cái một tuổi cuả anh đi , Ross ! Mọi người đều trầm trồ về nó.
- Bà thấy nó chưa ?
- Chưa- Nàng chưa kịp phản ứng , thì cái áo choàng lông thú nàng vắt ở cánh tay đã nằm trong tay anh ta.
- Đi thôi . Chúng ta đi xuống chuồng ngựa để tôi cho bà xem nó- Anh ta khoác áo lông lên vai nàng và quàng tay đỡ nàng đưa ra cửa.
- Bây giờ ? Nhưng... - Rachel phản đối một cách không mấy sốt sắng , vì trong lòng muốn anh ta cưỡng ép nàng đi cùng , và hơi cảm thấy có tội vì làm vậy.
- Bà hãy chờ xem . Nó là một hòn ngọc . Vì vậy tôi đặt tên cho nó là "Hòn Ngọc Sa Mạc" bằng tiếng Ả Rập , dĩ nhiên , nhưng tôi không đọc được tiếng ấy.
Qua đuôi mắt , Rachel nhác thấy Mac Crea đang đứng nói chuyện với một người đàn ông ở rìa đám đông . Nàng nhìn về phiá chàng ta , thì thấy chàng đang quan sát họ . Đây đúng là tình huống mà nàng đã muốn tránh với Ross . Đó là lý do tại sao nàng đã yêu cầu Mac Crea đưa nàng đi dự buổi chiêu đãi- Để làm trái độn , làm cái khiên che chở cho nàng . Nhưng bây giờ khi tình huống đó xảy đến , nàng lại không còn muốn chận đứng nó . Thế nhưng nàng lo ngại Mac Crea có thể nói lại với Lane rằng nàng đã bỏ đi với Ross . Nàng cố thuyết phục mình không có gì giấu giếm Lane cả . Dù sao , nàng chỉ đi xem con ngựa cái nhỏ cuả Ross . Cái đó hoàn toàn vô tội.
- Ross , anh vui lòng chờ chút- Nàng dừng lại , kéo anh ta dừng bước . Nàng lo lắng nhìn về phiá Mac Crea- Tôi thực sự cần phải cho Mac Crea biết là tôi đi đâu . Anh ta đưa tôi đến đây . Tôi không thể bỏ đi như thế này . Anh ta sẽ nghĩ thế nào ?
- Anh ta ở đâu ?
- Kia kià- Rachel chỉ tay về phiá Mac Crea.
Anh ta đổi hướng , đưa nàng đi về phía Mac Crea.
- Tôi đưa Rachel đi xem con ngựa cái cuả tôi . Anh muốn đi cùng không ?
Rachel nín thở , vừa sợ Mac Crea nhận lời , vừa sợ chàng từ chối.
Chàng ta lắc đầu :

- Không , cám ơn . Ngựa nào trông cũng như nhau đối với tôi.
- Để tôi nói cho anh hay , Quilder . Anh không cần ở đây với bà ấy để bị chán . Tôi có xe và tài xế ngay bên ngoài . Tôi có thể bảo đảm đưa Rachel trở về khách sạn an toàn- Quay lại nàng , Ross mỉm cười . Tay anh ta vẫn quàng ngang qua vai nàng , làm nàng ngượng nghịu- Nếu bà bằng lòng , dĩ nhiên.
- Tôi nghĩ rằng việc tôi trở về bằng cách nào không thực sự quan trọng . Tôi không muốn làm phiền người nào trong hai anh- Nàng không thể hiểu Mac Crea thực sự nghĩ gì vì vẻ mặt cuả chàng ta vẫn lầm lì.
- Đối với tôi , bà muốn làm sao cũng được- Mac Crea nhún vai , ra vẻ dửng dưng.
- Tốt... vậy là tôi sẽ đưa bà ấy về.
Họ đi ra ngòai , và Ross nghiêng đầu xuống bên đầu nàng , nói khẽ vào tai nàng :
- Tôi đã bảo cô , tôi lo xong ngay , thấy chưa ?
- Có- Có lẽ là sai trái , nhưng nàng vui mừng vì anh ta làm vậy.
Còn chút ngại ngùng nào ở nàng thì nó cũng tan biến ngay khi thấy con ngựa Ả Rập cái một tuổi . Hoàn toàn bị lôi cuốn bởi con ngựa lông màu hồng hoàng , có vẻ cổ điển , nàng không còn nói chuyện gì khác . Nàng muốn mua nó ngay tức thì . Khi Ross từ chối , không chịu bán với bất cứ giá nào , nàng năn nỉ anh ta chịu cho con ngựa ấy lấy giống cuả con Sirocco cuả nàng , khi nó lên ba tuổi , và Rachel bắt anh ta hứa bán cho nàng con ngựa nó sẽ đẻ ra.
Không hiểu cách nào nàng quên mất thì giờ trôi qua . Nàng thậm chí không ý thức là họ đã không trở lại buổi chiêu đãi cho đến khi nàng đưa cho Ross chìa khoá cuả căn hộ cuả nàng ở khách sạn . Tới lúc đó , thì đã quá trể để còn quan tâm đến các lời bình phẩm có thể có cuả các khách khứa khác về việc Ross và nàng biến mất không một lời từ giã ông bà chủ nhân buổi chiêu đãi.
- Tôi nghĩ rằng , nên uống một ly để mừng sự sắp đặt giữa chúng ta , cô nghĩ sao ?- Ross đẩy cưa? và đi theo nàng vào căn hộ.
- Đồng ý , nhưng anh nên pha ly tôi nhạt một chút- Rachel thở ra và quẳng cái áo choàng lông chồn lên chiếc ghế dài.
- Tôi đã hơi ngất ngây , và không biết chắc phải quy trách cho rượu sâm banh , hay cho viễn ảnh có một con ngựa do hai con ngựa của chúng ta sinh ra- Nàng đi đến quầy rượu , trong lòng nổi lên một sự phấn khởi gần như không nén được- Anh có chắc rằng , không còn cách gì tôi có thể thuyết phục anh bán con ngựa đó cho tôi không Ross ?
- Tôi không nghĩ ra được một điều gì tôi thích hơn là thấy cô cố sức làm vậy , có trời chứng giám , cô là người duy nhất có thể cám dỗ tôi để tôi đổi ý-

Cầm hai ly rượu trong tay , anh ta từ sau quầy rượu bước ra , và dừng lại cách nàng chỉ một sải tay.
Sự gần gũi cuả anh ta , ánh mắt thân mật và sự va chạm thoáng qua cuả mấy ngón tay cuả anh ta khi trao ly rượu cho nàng , làm kích thích sự thèm muốn mà nãy giờ nàng cố nén.
- Anh gần như khiến tôi muốn thử- Nàng nói , và nghe giọng nàng có một âm điệu khản đặc , vì thèm muốn , và biết rằng không nên như vậy.
Anh ta đưa tay lên sờ vào một chiếc bông tai cuả nàng
- Đã có ai bảo cô rằng mắt cô xanh hơn ngọc xa phia này chưa ?
- Có- Lane đã bảo vậy , và Rachel ước chi Ross đã không nhắc nàng nhớ đến chuyện đó . Nàng đặt ly lên quầy và bước tránh qua một bên Ross , nàng đi đến trước tấm gương hình bầu dục.
Ngắm bóng mình trong gương , nàng thấy các hột xoàn ở đôi bông tai lấp lánh , và đưa tay lên gỡ đôi bông tai ra . Một món quà khác , tất cả đều là như vậy . Nàng chỉ còn nhận được cuả Lane quà tặng và những lời nói suông , trong khi nàng không muốn gì khác ngoài tình yêu cuả ông.
Hồi xưa với Dean nàng cũng vậy; nàng bỗng nhận thức rõ đã quay đủ một vòng để trở về chỗ cũ . Bóng nàng trong gương dịu xuống trong khi nàng suy nghĩ về tình cảnh mỉa mai này . Dù bây giờ có Lane , cũng cô đơn như xưa có Dean , và bị bắt buộc hưởng những mẫu thừa thải cuả thì giờ và tình thương cuả ông . Tất cả các quà tặng đắt tiền trên thế gian này không thể bù lại tình yêu mà nàng đã bị chận mất một lần nữa . Nàng âm thầm nguyền rủa sự bất công ấy , trong khi cố gỡ móc an toàn cuả sợi dây chuyền đắt giá , mà bây giờ nàng đang căm ghét.
- Để tôi cởi cho- Bóng Ross hiện ra trong gương cạnh bóng nàng
Khi Rachel có cảm giác những ngón tay ấm áp cuả anh ta đụng vào cổ nàng , nàng lặng cả người . Nàng nhìn sững bóng anh ta trong gương , lơ đễnh quan sát nét mặt xinh đẹp trẻ trung cuả anh ta , nhớ lại nụ cười vô tư , bất cần và cái kiểu tán tỉnh táo bạo cuả anh ta . Nàng chợt thấy thèm muốn được sờ lên mái tóc quăn cuả anh ta , không còn bị cái nón cao bồi che khuất , và xem thử tóc ấy có mềm mại và dày như trông có vẻ vậy không.
Nàng đứng giữ sợi dây chuyên , và nhác thấy cái nhẫn cưới cuả Lane tặng ở ngón tay nàng . Có một thời cái nhẫn ấy có ý nghĩa là hạnh phúc và an toàn đối với nàng . Bây giờ ngắm nó , nàng thấy nó không có ý nghĩa gì cả- Chỉ là một vật trang sức đẹp đẽ khác mà Lane đã tặng nàng để trấn an lương tâm cuả mình.
Cái móc đã tháo ra , sợi dây chuyền trĩu xuống trong tay nàng . Nàng kéo nó ra khỏi cổ . Một hơi ấm khác điền vào chỗ sợi dây vô tri vô giác , trong khi Ross cúi xuống áp đôi môi lên chỗ đó . Rùng mình và thích thú tột độ , nàng quay phắt lại nhìn anh ta , và cảm thấy được yêu một cách tuyệt vọng.

- Tại sao anh làm thế ?
- Bởi vì tôi yêu cô , Rachel . Tôi đã luôn luôn yêu cô . Cô là niềm hứng khởi cuả tôi khi tôi làm các bài hát về tình yêu , đau khổ và cô đơn . Tôi yêu cô- Anh ta lặp lại , giọng nói rất dịu dàng , nhưng cũng rất kiên quyết- Và đúng hay sai , tôi chẳng cần biết , tôi muốn làm tình với cô . Nếu cô không muốn , thì nói liền đi . Tôi không biết còn chịu được bao lâu nữa , nếu đứng gần cô như thế này mà không ôm cô và yêu cô được.
- Ross , anh đừng nói yêu tôi nếu lòng anh không thật muốn vậy . Tôi không thể chịu được đâu- Nàng nấc lên một tiếng
- Anh yêu em , cặp mắt xanh xinh đẹp cuả anh- Anh ta nhích lại gần hơn , gần quá đến đỗi nàng có thể cảm thấy hơi thở của anh ta trên môi nàng- Để cho em thấy anh yêu em nhiều như thế nào.
- Vâng- Nàng khóc thút thít và hôn chàng một cách ngấu nghiến , ngã vào tay chàng và níu lấy chàng một cách tuyệt vọng , như không thể chán tình yêu cuả anh ta bày tỏ với nàng- Em cần có anh- Nàng thì thầm bên má nhẵn nhụi cuả anh ta- Anh không thể biết em cần anh đến mức nào , Ross.
Anh ta ẵm nàng lên và đi vào phòng ngủ , đá chân cho cánh cửa bật mở và không ngớt hôn nàng Đó là một cảnh lãng mạng thường thấy trong phim chiếu , nhưng lần này nó đang xảy đến cho nàng Nàng là người đàn bà đang được một người đàn ông ẵm đi , người đàn ông ấy yêu nàng hơn bất cứ gì trên thế gian này.
Nhẹ nhàng đặt nàng xuống , chàng quay nàng lại để nhìn ngay mặt nàng và ôm nàng vào lòng , môi chàng hôn nhè nhẹ lên chân mày và má nàng . Nàng run rẩy , đầy đam mê và kích thích vì sự bạo gan cuả mình , trong khi cảm thấy tay chàng sờ vào lưng áo dài cuả nàng để tìm cái khoá giây kéo , và kéo nó xuống , giống như tiếng mèo gù . Nàng cũng cảm thấy như vậy- Như một con mèo đang cọ xát vào mình chàng và muốn được chàng mơn trớn vuốt ve.
Chiếc áo dài xa tanh và nhung tuột xuống chân nàng . Một cảm giác ớn lạnh chạy dài trên da thịt nàng vừa hở ra ngoài trời lạnh . Nàng mở áo cuả chàng ra và luồn hai tay ôm ngang lưng chàng cho ấm áp mình nàng và mình chàng và cảm thấy hơi ấm cuả người chàng truyền qua nàng xuyên qua lớp lụa mỏng cuả chiếc áo sơ mi chàng mặc.
Chàng áp bàn tay vào cằm nàng và nâng nó lên để hôn vào môi nàng . Cái mũ làm chàng vướng nên chàng gỡ nó ra và liệng vào góc phòng ngủ đủ tối . Chàng cởi áo ra và Rachel nắm các bắp thịt ở lưng chàng và nhắm mắt lại để các cảm giác biến thành thực tại . Nhưng chàng đẩy mạnh nàng ra để mở các nút bấm ở quần . Khi nàng thấy chùm lông đen và quăn cuả chàng , nàng quay đi , và từ từ cỡi đồ lót , và nỗi lo sợ càng gia tăng . Nàng đã đi quá xa không còn ngừng lại , nhưng nàng e ngại trần truồng trước mắt chàng- E

ngại rằng chàng không muốn cô Rachel tầm thường trước mắt chàng . Không có đồ trang sức , và các áo dài do các nhà vẽ kiểu áo nổi danh may cắt , nàng chỉ là thế thôi : một cô Rachel mà không ai yêu hay muốn cả. Thế nhưng nàng cần phải biết . Nàng từ từ quay lại ngay mặt chàng , và mừng vì phòng thiếu ánh sáng nên thân mình nàng được che giấu bớt . Nàng nghe chàng hít vào một hơi thật mạnh . Nàng toan ngẩng đầu lên nhìn , thì chàng đã quàng tay ôm nàng , hôn nàng một cách cuồng nhiệt.
Rồi chàng đặt nàng nằm xuống giường và nằm xuống theo , hai bàn tay chàng xoa bóp khắp thân mình nàng như không biết chán . Rachel đột nhiên trân cứng người . Nàng không muốn cưỡng lại , nhưng không , nàng không tránh được phản ứng tự nhiên ấy khi chàng đi vào trong nàng , nàng thật tình cố gắng , muốn nàng khác đi khi nằm với chàng , muốn cùng chàng đạt đến đỉnh cao hoan lạc - Trong khi chàng còn trong nàng - Và thưởng thức một niềm vui lớn hơn là chỉ mấy cái hôn khêu gởi ở cổ vá ở má nàng . Ít nhất một lần trong đời , nàng không muốn giả vờ sung sướng , mà sung sướng thật sự cho đến khi sự sung sướng ấy keó dài nổ bùng ra thành một cảm giác mê ly thuần túy.
Nàng nằm trong vòng tay chàng , thưởng thức cảm giác thoa? mãn hoàn toàn , nàng cảm thấy được yêu thực sự . Thân mình ướt đẫm , nàng hít vào mùi hương cuả họ sau khi làm tình với nhau , một mùi xạ hương ngây ngất còn hơn lọai nước hoa đắt tiền nhất . Nàng day qua nằm nghiêng , để nhìn chàng , người đàn ông đã làm nàng cảm thấy mình là một người đàn bà đúng nghĩa của nó . Nàng vuốt tay lên ngực chàng , thưởng thức khoái cảm do da thịt chàng mang lại cho nàng.
Chàng cầm bàn tay nàng và đưa các đầu ngón tay lên miệng hôn.
- Anh ước chi anh là một thi sĩ , Rachel- Chàng thì thầm- Anh ước chi biết được những danh từ đẹp đẽ để mô tả làn da mịn màng như xa tanh cuả em . Nhưng các chữ hiện ra trong đầu óc anh chỉ là sáo mòn...
Nàng đưa tay lên bịt miệng chàng.
- Anh chỉ việc yêu em là được rồi , Ross- Nàng thì thầm- Hãy yêu em- Nàng nói hai tiếng đó sát miệng chàng , và bỏ tay ra , nàng áp môi lên môi chàng.

Hai Chị Em

Chương 35

Phòng đợi của khách sạn dành cho người đi xe hơi đầy kẻ ra người vào , kẻ đi người đến ở tiệm cà phê sát nách . Ngồi trên đi văng ở phòng đợi , Abbie canh chừng cái thang máy , gần như bị kẻ đi người lại che khuất gần hết thời gian . Nàng sốt ruột lật các trang cuả tờ báo buổi sáng xuất bản tại Phoenix , trong khi chờ Ben đến . Nàng không hiểu ông ta bận chuyện gì . Ông chỉ lên phòng lấy cái áo vét . Nàng có ý định dượt con Cuồng Phong một lúc , trước khi sân dượt ngựa quá đông người ngựa chuẩn bị cho các hạng ngựa thi đua sáng nay.
- Mẹ thấy Ben chưa ?- Eden đứng trên đi văng bọc nệm cố gắng nhìn hai bên , kẻ qua người lại.
- Chưa.
- Con Cuồng Phong chắc là đang tự hỏi chúng ta ở đâu , mẹ nhỉ ?
- Ừ , ngồi xuống ! Con biết là không nên đứng trên đồ đạc.
- Nhưng con không thấy nếu không đứng lên , và mẹ đã bảo con canh chừng Ben đến.
Một bức ảnh in trên mặt báo đập mạnh vào mắt nàng . Nàng không nghe Eden đáp và cũng không để ý thấy nó vẫn không ngồi xuống như đã được mẹ bảo . Nàng bị thu hút bởi tấm ảnh cuả Mac Crea đang nhìn lại nàng , giống y chàng , từ cặp mắt đen long lanh một ánh mắt biếng nhác , đến cái miệng tự đắc có ria mép cuả chàng . Chàng có vẻ như đang chế nhạo nàng , như thể biết rằng nàng sẽ thấy tấm ảnh này cuả chàng... và người đàn bà đứng cạnh chàng , không ai khác hơn là Rachel Canphield.
Nàng tự nhủ rằng không thèm quan tâm , rằng chàng không còn nghĩa gì đối với nàng , rằng nàng chỉ cần lật qua trang ấy là xong . Thay vì vậy , nàng gấp tờ báo để lộ trang ấy , và đọc ghi chú dưới bức ảnh . "Rachel Canphield , vợ cuả đại kỷ nghệ gia Lane Canphield , đi cùng nhà triệu phú khoan dầu độc lập Mac Crea Quilder , đến dự buổi chiêu đãi tổ chức tối qua tại...
- Coi kia , mẹ ! Mac Crea kia kìa !- Eden hớn hở vỗ vai mẹ.
- Mẹ thấy rồi- Nàng trở lại với tờ báo.
- Mac Crea ! Đợi cháu với !- Eden nhảy xuống nệm.
Sửng sốt , Abbie ngẩng lên nhìn và thấy Eden chạy đến một người đang băng qua phòng đợi . Mac Crea.
- Eden , trở lại đây !- Nàng lật đật bước theo nó , nhưng chậm mất rồi . Mac Crea đã thấy Eden và dừng lại.

- Chào bé- Chàng mỉm cười xoa đầu tóc quăn cuả nó- Đừng bảo tôi là mẹ cháu lại bị lạc- Khi ngẩng lên chàng nhìn ngay mặt nàng . Mặc dầu vẻ mặt chàng không bao giờ đổi sắc , Abbie cảm thấy như mặt chàng khép kín liền , chỉ còn là một cái mặt nạ.
- Không . Mẹ cháu đang ngồi kia , chờ Ben.
Abbie chộp vai nó kéo nó ra khỏi tầm tay cuả Mac Crea , và nhận thấy nàng vẫn cầm trong tay tờ báo gấp lại.
- Mẹ cháu đây rồi . Ông thấy không , mẹ cháu không bị lạc.
- Đi thôi , Eden . Con làm phiền ông Quilder.
- Cháu làm phiền ông không ?- Eden cưỡng lại và cau mặt hỏi chàng.
- Không , dĩ nhiên là không.
- Xin ông đừng khuyến khích nó- Nàng cố giữ giọng nói thấp để che giấu sự tức giận.
- Sao ông có cái kia ?- Eden chỉ vào cái túi xách đeo ở vai chàng- Ông đi đâu hả ?
- Phải . Tôi rời khỏi đây . Tôi phải bắt kịp chuyến máy bay- Chàng trả lời , như là nói với Abbie.
- Ông không ở lại xem con Cuồng Phong đạt giải sao ?
- Không thể được . Tôi đã xong việc ở đây và phải trở về làm việc.
- Làm việc ?- Abbie cay đắng thốt ra- Tờ báo buổi sáng không gọi là công việc . Đây nè . Ông có thể tự đọc lấy- Nàng dúi tờ báo vào tay chàng .- Có lẽ ông thích bảo tôi thêm một lần nữa rằng ông ít có tiếp xúc với bà ta lắm !- Nàng không muốn ở đó chờ chàng giải thích . Nàng bồng Eden lên , và vừa thấy Ben bước vào phòng đợi , nàng đi thẳng ra cửa , bước tới bên chiếc xe họ đậu bên ngoài.
- Mẹ , tại sao mẹ không ưa Mac Crea ?- Eden hỏi.
Vừa đúng lúc , Mac Crea từ khách sạn bước ra , vừa đưa tay gọi một chiếc xe taxi . Abbie theo dõi chàng , đau đớn nhiều hơn tức giận.
- Con không hiểu đâu , Eden !- Nàng đáp và trèo lên xe với con gái cuả nàng .

Hai Chị Em

Chương 36

Sáng , chiều , tối , Rachel chộp lấy mọi cơ hội để ở cạnh Ross . Các cuộc chiêu đãi và các phiên chợ bán ngựa kèm theo cuộc đua ngựa ở Scottdale cho phép nàng kín đáo gặp Ross . Bao giờ họ cũng đến và về riêng rẽ , họ cùng nhau dự buổi dạ hội lịch sự Ở nhà gia đình Leequ , một buổi lễ cầu kỳ tổ chức tại dinh thự cuả gia đình Qurigley , bữa ăn sáng êm đềm tại khách sạn Biltmore , một bữa ăn tối thân mật trong một phòng riêng sang trọng , và không kể hết các buổi chiêu đãi ở hành lang chuồng ngựa cũng như các cuộc tiếp tân chính thức.
Họ sắp đặt để ngồi chung bàn ở các khu sang trọng , và xem các ngựa Ả Rập trưng bày để bán ở những sân khấu trang trí ngoạn mục đằng trước những tấm phông trên đó những tác phẩm hội hoa. nổi tiếng được vẽ lại to hơn thật , có cả một bức họa lâu đài Versailles , và những khung cảnh hiện đại làm bằng Chrôm và Pha lê . Họ cùng nhau nhấp rượu sâm banh và ăn các trái dâu nhúng sô- Cô- La trong khi các diễn viên tên tuổi biểu diễn cho họ xem và các con ngựa Ả Rập lướt qua trên các đường chạy giữa những đám sương mù trắng xóa.
Họ ngồi cạnh nhau ở các khán đài xem thi ngựa , và hỗ trợ tinh thần cho nhau khi ngựa cuả mỗi người dự thi trong các vòng loại để vào chung kết . Rồi thì còn những đêm- Những đêm say đắm điên cuồng khi Ross làm tình với nàng một cách quá đầy đủ khiến nàng không thể nào ngờ vực tình yêu cuả chàng được . Dường như không có gì có thể làm sứt mẹ hạnh phúc nàng đã tìm thấy.
Nàng tròng cái áo ngủ xa tanh qua đầu và nghe lớp vải mịn màng trượt xuống che thân mình trần truồng cuả nàng . Nàng lơ đễnh điều chỉnh hai dải đeo ở vai và day lại phía chiếc giường khổ lớn trên đó Ross đang nằm quan sát nàng.
- Lẽ ra anh phải mặc áo quần vào- Nàng nhẹ nhàng trách.
- Anh đang nghĩ xem em đẹp hơn khi mặc áo quần hay khi không có áo quần.
- Và ?
- Anh không quyết định dứt khoát được . Sao em không bỏ cái áo ngủ ra để anh mới quyết định được ?
- Không . Khuya rồi , gần nửa đêm rồi . Và em phải dậy sớm sáng mai . Ngày mai là ngày trọng đại , Sirocco dự thi ở vòng chung kết.

- Vậy thì ?
- Vậy thì em cần ngủ . Anh cũng vậy.
- Tại sao anh không ngủ luôn với em ở đây tối nay ? Anh muốn khi thức dậy có em nằm bên cạnh.
- Ross , chúng ta không thể . Giả thử người ta thấy anh ở căn hộ cuả em ra về trong buổi sáng , họ sẽ nghĩ sao ?
- Họ sẽ nghĩ như cái họ nghĩ khi thấy anh lẻn ra khỏi phòng em lúc nữa đêm- Chàng kéo nàng nằm xuống giường và bắt đầu hôn lên cánh tay trần cuả nàng- Em không thực sự nghĩ rằng có thể lừa gạt được ai , phải không ? Bây giờ thì mọi người đều đã thấy anh nhìn em với tất cả tình yêu chan chứa trong ánh mắt cuả anh.
- Có lẽ vậy.
- Anh yêu em thật , Rachel . Và anh không quan tâm nếu cả thế giới biết.
- Ross , em... - Nàng vừa đưa tay lên vuốt ve mặt chàng , thì điện thoại reo vang . Rachel giật nảy mình . Nàng nhìn sững chiếc máy điện thoại trên bàn ngủ , và nó reo lại lần thứ hai . Nàng nhìn Ross , rồi cầm ống nói lên , cắt đứt hồi chuông reo lần thứ ba .- A lô ?
- Rachel , em yêu , anh làm em thức giấc hả ?- Tiếng nói cuả Lane nghe rõ mồn một.
- Phải- Nàng nói dối- Có gì không ? Alex- Nó bình an chứ ?
- Phải , nó không sao . Hôm nay nó không lên cơn sốt nữa.
- Vậy thì... - Nếu không có gì khẩn trương- Và nghe giọng ông thì là vậy- Tại sao ông gọi điện thoại cho nàng vào giờ khuya khoắt này ?
- Anh đã gọi em mấy lần hôm nay.
- Thế à ?... Rất tiếc . Em đã chạy đôn chạy đáo cả ngày hôm nay nên không coi có ai nhắn lại gì không . Lẽ ra em đã gọi cho anh nhưng... - Nàng không muốn nói chuyện với ông . Bây giờ càng không , với Ross nằm kế bên.
- Anh nghĩ có lẽ là vậy . Và rất tiếc đã gọi em quá trễ làm em thức giấc , nhưng anh muốn cho em hay ngày mai anh sẽ đáp máy bay rời Houston . Anh phải ghé lại đón Mac Crea ở vùng khoan dầu cuả chúng ta ở miền Tây Texas . Anh phải coi lại một số giấy tờ với anh ta . Có lẽ anh sẽ đáp xuống Phoenix vào khoảng buổi trưa.
- Vậy à ?- Nàng không biết nghĩ gì , hay nói gì.
- Anh hứa với em , anh sẽ có mặt ở vòng chung kết . Anh luôn luôn giữ lời hứa , phải không ?
- Phải , dĩ nhiên.
- Em có vẻ không bằng lòng lắm về điều đó.
- Ồ , có chứ- Nàng vội đáp- Chỉ có điều... em đang còn buồn ngủ . Em đón anh ở sân bay ngày mai nhé ?
- Anh thích vậy- Ông có vẻ hài lòng vì câu giải thích cuả nàng- Đi ngủ lại đi

, em yêu , mai anh sẽ gặp em , à sửa lại cho đúng , hôm nay.
- Phải . Chúc anh một đêm ngon giấc.
- Chúc em cũng vậy.
Rachel chờ nghe tiếng cách ở đầu dây bên kia rồi mới gác ống nói lên máy . Bỏ lại hai tay lên đùi , nàng bất giác sờ vào chiếc nhẫn cưới ở ngón tay.
- Chồng em à ?- Ross hỏi.
- Phải . Ngày mai ông ấy đến bằng máy bay.
Tấm nệm lún xuống sau lưng nàng khi Ross ngồi dậy . Chàng vuốt ve cánh tay nàng , cũng như biết bao nhiêu lần trước đó , nhưng lần này Rachel trân mình khi tay chàng đụng vào người nàng . Chưa đầy mười phút trước đó , mọi việc có vẻ đơn giản : Ross yêu nàng , việc Lane là chồng nàng đã có vẻ hoàn toàn trừu tượng . Nhưng bây giờ thì không nữa.
- Em sẽ nói cho ông ta biết về chuyện chúng mình không ?- Ross tuột dải đeo áo nàng xuống và chà mũi lên vai nàng.
Ý nghĩ ấy làm nàng khiếp hãi . Nếu nàng sai trái thì sao ? Nếu Ross không yêu nàng thật thì sao ? Cuộc tình cuả họ đã xảy ra quá nhanh , làm sao nàng chắc chắn được ? Bồn chồn vì câu hỏi cuả chàng , Rachel đứng dậy và bước đi mấy bước ra xa khỏi giường.
- Em thấy không làm sao em nói được , Ross . Mac Crea sẽ có bên cạnh ông ta.
- Rachel...
- Xin anh , Ross . Em nghĩ rằng tốt hơn anh nên mặc áo quần vào và ra về bây giờ- Nàng bồn chồn vặn hai bàn tay vào nhau , và tránh không nhìn chàng.
- Không . Anh không đi đầu cả trước khi chúng ta làm sáng tỏ một đôi điều . Chàng tung chăn đứng dậy , rồi nắm cánh tay nàng . Chàng bắt nàng quay lại đối diện với chàng . Vẻ mặt chàng đầy tuyệt vọng , trong khi mắt chàng cố tìm ở mặt nàng một chỉ dấu gì.
- Em định nói gì với anh nào ? Rằng chúng mình đã vui vẻ bên nhau , nhưng mà , từ giả ? Bởi vì anh sẽ không chấp nhận như vậy . Anh không thể chỉ bỏ đi và quên chuyện đã xảy ra . Anh yêu em . Đây không phải là một chuyện qua đường đối với anh.
- Ross , em cũng muốn gặp lại anh . Nhưng có Lane ở đây , không thể được nữa . Và anh còn phải thu băng cho hãng truyền hình và nhiều cam kết khác nữa phải giữ đúng . Không dễ gì chúng ta gặp nhau sau đêm nay.
- Em có thể bỏ Lane và theo anh- Chàng cố kéo nàng vào trong vòng tay , nhưng Rachel chống hai bàn tay lên ngực chàng , đẩy ra xa.
- Em muốn ở với anh , Ross . Em cần có anh , nhiều hơn là anh có bao giờ biết được . Nhưng , nếu anh thực sự yêu em , đừng yêu cầu em làm việc đó . Em không thể làm được , ít nhất trong lúc này . Còn quá sớm . Còn nhiều

chuyện khác phải đắn đo . Thậm chí em không biết chuyện chúng mình làm đây đúng hay sai- Cho cả hai chúng ta.
- Nếu anh yêu em và em yêu anh , thì phải là đúng.
- Anh không hiểu- Nàng lắc đầu- Có một thời em đã nghĩ rằng em cũng yêu Lane . Lần này em muốn biết chắc.
- Em yêu- Chàng định cãi , nhưng ngừng lại và thở dài sườn sượt- Được rồi , anh không hối thúc em , nhưng sẽ không dễ dàng . Bởi vì em sẽ không sung sướng chừng nào em còn chưa ở bên anh mỗi ngày và mỗi đêm . Anh biết anh không giàu như em , nhưng anh cũng tuyệt nhiên không phải là nghèo , kể từ nay , anh hứa với em , em sẽ có được mọi thứ em muốn . Em chỉ cần nói tên , là thuộc về em.
- Em không muốn gì cả- Nàng không hiểu tại sao mọi người đàn ông đều thấy phải mua chuộc tình yêu cuả nàng bằng các quà tặng đắt giá.
Hai mươi phút nữa trôi qua , Rachel cuối cùng mới thuyết phục được Ross mặc lại áo quần và ra về , và nàng có thì giờ để suy nghĩ một mình . Trong khi nằm thức , nàng gần như ước mong phải chi đã không dính líu với anh ta . Đúng , nàng đã sung sướng , nhưng nàng cũng đã sung sướng nhiều lần khác , và nó không bao giờ bền lâu . Tại sao nàng không nhớ lại điểm đó sớm hơn ?

Hai Chị Em

Chương 37

Abbie cảm thấy hai chân rã rời và lòng dạ bồn chồn . Nàng rùng mình , không phải vì khí trời mát trên sa mạc , mà do thần kinh cuả nàng . Ít nhất là lần thứ mười , nàng phủi một hạt bụi tưởng tượng trên bộ lông màu trắng mượt như xa tanh cuả con Cuồng Phong , và kiểm tra các móng đen đánh bóng cuả nó trong khi chờ người ta gọi hạng ngựa đực giống vào thi.
- Tới nơi rồi , Ben . Con Cuồng Phong phải thắng . Nó nhất định phải đoạt giải . Tôi không thể nào chịu nổi nếu Rachel đoạt giải mang đi.
- Nó sẽ thắng , mẹ ạ- Eden chồm tới vuốt cổ con ngựa- Con biết thế nào cũng thắng . Nó là con ngựa đẹp nhất từ xưa đến giờ.
- Chỉ vẻ đẹp thôi không làm cho một con ngựa đực giống trở nên vĩ đại , cháu ạ- Ben nghiêm nghị lên lớp ,- Nếu con Cuồng Phong đoạt giải này , cái đó chứng minh được gì ? Rằng nó có can đảm , có sức chịu đựng và có quyết tâm ? Không , chỉ có sân đua ngựa , và chỉ sân đua ngựa mà thôi , mới biểu lộ hết giá trị cuả nó . Cuộc thi này chỉ là một cuộc thi đua sắc đẹp , không hơn không kém.
- Tôi không cãi làm gì . Nhưng nếu nó đoạt giải ở đây , và đến mùa hè chúng ta cho nó dự thi chạy đua , chúng ta có thể được cả hai.
- Con dám cá nó chạy nhanh hơn bất cứ con ngựa nào trên thế giới- Eden nói.
- Ben và con đi kiếm chỗ ngồi không tốt hơn sao ? Con phải ngoan ngoãn và ngồi gần bên Ben . Hứa đi !
- Còn hứa.
Abbie nhìn theo , và ý thức được nàng sắp sửa đối đầu trực tiếp với Rachel lần đầu tiên , trên con ngựa đực giống cuả nàng thi đua với con ngựa đực giống cuả cô ta . Nàng phải thắng . Nàng không thể thua cô ta lần nữa.
Cuối cùng , hạng ngựa đực giống được kêu ra dự thi . Abbie dẫn ngựa về phiá cửa ra sân . Con Cuồng Phong vọt qua trước mặt nàng , như một ngọn lửa trắng di chuyển , cổ cong lên , bờm và đuôi phất phới . Con ngựa vào sân trước nàng; Abbie biết mọi người đang theo dõi và nghĩ rằng nàng đã để cho con ngựa lồng lên . Nhưng sợi dây dẫn chưa căng hết mức thì con ngựa đực giống đã quay lại cạnh nàng và chồm lên trên hai chân sau.
Khi nàng nghe tiếng tán thưởng rộ lên trên các khán đài , Abbie mỉm cười . "Cuồng Phong , công chúng là cuả mày . Mày hãy làm cho họ để ý đến mày" . Nó bước theo nàng , trong khi cả hai đi về phiá vòng ngoài sân đua có hình bầu dục . Nàng biết cả hai bày ra một cảnh tượng rất đẹp vào mắt người xem

: một con ngựa bạch cao , và một thiếu phụ tóc đen nhỏ nhắn . Và nàng biết con Cuồng Phong yêu thích tiếng ồn cùng sự chú ý cuả đám đông . Đám đông càng hoan hô , nó càng sống động , và bốc lửa như chỉ có giống ngựa Ả Rập mới được vậy.
Abbie kìm con ngựa lại cách một khoảng , sau một con ngựa giống khác , để chờ tất cả ngựa dự thi vào đủ trong sân . Việc chấm thi chỉ bắt đầu sau khi cưa? vào sân đóng lại . Nàng nhìn về phiá khán đài , nơi Ben và Eden có lẽ đang ngồi . Ở hàng ghế thứ mười trên cao , mtộ cánh tay nhỏ bé đang vẫy . Mỉm cười , Abbie bắt đầu chú ý trở lại vào Cuồng Phong , nhưng có một cái gì- Một cử động hay tiếng động ở hàng ghế phía bên phải cuả nàng- Làm nàng phân tâm.
Nàng choáng váng nhìn thấy Mac Crea đang nhìn nàng đăm đăm . Các khuôn mặt xung quanh đều mờ đi , chỉ khuôn mặt chàng là rõ rệt . Chàng làm gì ở đó ? Tại sao chàng đã trở lại ? Quay ngang , chàng nhìn về hướng Ben và Eden đang ngồi . Abbie cảm thấy tim nàng đập thình thịch.
Đúng lúc đó , người đàn ông ngồi cạnh Mac Crea chồm tới và khiến nàng chú ý . Abbie nhận ra mái tóc bạc đặc biệt ấy . Lane và Rachel đang ngồi đó với chàng.
- Cửa vào đã mở- Người xướng ngôn nói , tiếng nói vang lên trên hệ thống truyền thanh công cộng- Việc chấm thi hạng ngựa đực giống bắt đầu ngay bây giờ . Các giám khảo yêu cầu cho ngựa đi bước một dọc theo hành lang.
Abbie dẫn Cuồng Phong đi bước một dọc theo thanh ngang ở sân , để nó trưng bày các chân dài và bước đi êm ái cuả nó . Con ngựa giống đã sẵn sàng , nhưng nàng thì chưa.
Đã bao nhiêu lần Ben bảo nàng đừng nhìn khán giả ? Phải tập trung vào con ngựa.
Cuộc trình diễn bắt đầu : cho đi bước một , rồi chạy nước kiệu , và đứng yên trên bốn chân , đuôi cong lên , tai vễnh lên , cổ dang ra , trước hết đứng chung , và sau đó từng con một . Cuộc trình diễn hình như bất tận , làm mọi người đều căng thẳng thần kinh.
Cuối cùng , máy phóng thanh loan báo :
- Các giám khảo đã lấy quyết định . Các người có thể cho ngựa thư giãn trong khi cộng điểm.
Liền tức thì , Abbie bước đến cạnh con ngựa giống và lơ đễnh chà xát vai nó . Hai chân nàng run rẩy và bụng gò lên thành từng cục . Con Cuồng Phong quay đầu lại nhìn nàng như là hỏi : "cô có bình an không ?" Nàng muốn úp mặt vào cổ nó và khóc- Vì hy vọng hay vì nhẹ nhõm cũng chẳng biết nữa . Nàng đứng tại chỗ , cố che giấu sự lo lắng trong khi chờ kết quả.
Mấy phút trôi qua quá chậm trong khi Abbie cùng mọi người chờ nghe điểm cuả các giám khảo . Khi người xướng ngôn loan báo đã có kết quả , tiếng ồn

ào xẹp xuống chỉ còn một tiếng rì rầm . Trước khi loan báo tên ngựa đoạt giải quán quân và quán quân dự bị , anh ta bắt đầu đọc tên các con ngựa được xếp hạng trong mười con đầu , và trước hết giải thích rằng cả mười con đều được xếp hạng ngang nhau , bất kể thứ tự gọi tên trước hay gọi sau.
Bảy con ngựa giống được kêu tên rồi tám , mỗi tên được đám đông hoan hô và huýt sáo ầm ĩ . Và sau mỗi tên , Abbie nín thở , vì nàng muốn được giải nhất quá sức , nên không chịu bằng lòng với danh dự được xếp vào hàng mười con ngựa đẹp nhất.
- Kế đến là số bốn năm bảy :Cuồng Phong !- Abbie sững sờ , trái tim nàng muốn rụng xuống tận chỗ bao tử- Do chủ nhân và vừa là người huấn luyện , bà Abbie Hix , trình diễn.
Mắt nhòa lê , nàng dẫn Cuồng Phong ra khỏi hàng , tai chẳng nghe thấy tiếng hoan hô cũng như vài tiếng chê bai . Họ đã thua . Thậm chí nàng không nhớ đến lễ phát huy chương và chụp hình . Nàng không nghe tên con ngựa được chọn làm quán quân dự bị . Nàng không nghe gì cả cho đến khi xướng tên con ngựa quán quân.
- Quán quân năm nay là con ngựa mang số ba năm tám , Sirocco !
Abbie ra khỏi sân thi , càng nhanh càng tốt; nàng không thể nhận các lời khen thưởng của người khác . Đối với một số người , được xếp vào hạng mười con ngựa đầu là tốt rồi , nhưng với nàng thì không... không bao giờ . Cả đời nàng , nàng đã bị thua Rachel . Nàng không chịu được vị đắng cay trong miệng nàng.
May thay , Abbie có được mấy phút ở trong chuồng với con Cuồng Phong để lấylại bình tĩnh trước khi Ben và Eden đến . Thất vọng có cay đắng đến mấy , nàng không thể lộ cho đứa con gái còn nhỏ thấy nàng dao động đến thế nào trước sự kiện con Cuồng Phong chỉ được xếp hạng.
Abbie chưa bị cái gì làm cho khó chịu bằng khi nhìn vào cặp mắt ướt lên cuả Eden và gắng gượng mỉm cười . Nàng chỉ muốn khóc với con gái mình.
- Đã đến lúc cả hai tới đây . Con ngựa và tôi đang chờ.
- Con không quan tâm đến lời nói cuả người ta . Cuồng Phong là ngựa tốt nhất cả thế giới này- Môi dưới cuả Eden rung rung.
- Nó là "một" trong những con ngựa tốt nhất .- Abbie cẩn thận nhấn mạnh- Và nó có một huy chương để làm bằng chứng . Lại đây giúp mẹ ghim lên ở chuồng cuả nó để ai đi ngang qua cũng có thể thấy.
Nàng bắt đầu ẵm Eden ra khỏi tay Ben , thì bắt gặp đôi mắt ông . Nàng biết ông nhìn suốt qua câu nói giả dối cuả nàng.
- Cô hãy nhớ lời tôi đã nói.
- Tôi biết . Cuộc thi này không chứng tỏ được gì cả- Nàng gật đầu.
- Trong một cuộc đua ngựa , không có thắc mắc gì về con ngựa nào thắng giải . Nó phải là con ngựa vượt qua lằn ranh đến trước nhất . Ở Ba Lan , hồ

sơ trên đường đua và các con cuả nó mới chứng tỏ giá trị của nó về mặt gây giống . Ở đây lẽ ra phải bắt chước bên đó.
- Tôi biết.
Cũng như nàng biết càng ngày càng có nhiều nhà nuôi ngựa giống bỏ rơi các cuộc thi ngựa đẹp và xoay qua cho ngựa cuả họ chạy đua để thử nghiệm giá trị bầy ngựa cuả họ , như những người nuôi ngựa giống ở châu Âu và Trung đông đã làm từ mấy trăm năm nay . Nàng bồng Eden lên , đưa cái huy chương cho nó , và giúp nó gắn lên trước cửa chuồng.
- Chúng ta đi ăn cái gì nhé ?- Nàng lau nước mắt còn đọng trên má Eden và đề nghị.
- Con không đói- Eden nói , môi vẫn còn trề ra.
- Ngay cả một ly kem có sô- Cô- La , trên mặt rãi kem xốp và mấy trái xơ-Ri , cũng không ăn được sao ?- Abbie liếc con gái , biết rằng nó không thể không bị cám dỗ , vì khoái ăn ngọt.
- Nguyên cả một ly... cho một mình con ?
- Cả một ly , để ăn mừng.
- Ông nghe không , Ben ? Cháu được cả một ly cho riêng cháu , và cháu khỏi chia cho ai cả.
- Phải là một đứa con gái thật lớn , mới ăn hết một ly kem một mình.
- Nhưng cháu càng ngày càng lớn.
- Con chắc là vậy rồi . Và một đứa con gái lớn như con , không cần bắt ai bồng- Nàng đặt Eden xuống đất.
Trong khi rời chuồng và đi ra bãi đậu xe , Eden đi một bên Abbie hai tay đánh đàng xa như không có gì lo lắng cả , nỗi buồn cũng tiêu tan trước triển vọng sắp được ăn ngon miệng . Abbie ganh tị với khả năng quên hết buồn lo ấy . Ở tuổi Eden , nàng cũng vậy . Bất hạnh thay , nàng đã qua khỏi tuổi vô tư ấy từ lâu.
Vì đám đông còn lảng vảng trước chuồng ngựa đực giống , Abbie phải đi chậm lại . Nàng không để ý mấy đến các tiếng kêu lên vì vui thích và các lời chúc mừng đang được trao đổi giữa các người xung quanh nàng , chỉ chú ý giữa cho bộ ba không bị lạc nhau bởi đám đông . Đột nhiên , nàng thấy mình đối diện với Rachel.
Sau vẻ ngạc nhiên ban đầu , gương mặt Rachel trở nên điềm tĩnh , thản nhiên và hiu hiu tự đắc.
- Cô về sớm thế ?
Abbie trân mình vì biết cô ta hỏi có ẩn ý là nàng về nhà gấp để liếm vết thương , nàng càng giận hơn vì cô ta đã đoán đúng.
- Chúng tôi có tổ chức một tiệc mừng nhỏ ở chuồng ngựa giống . Cô có vui lòng đến dự cùng chúng tôi không ?
Abbie đã muốn nhận lời mời để chọc tức Rachel , nhưng nàng cưỡng lại ý

muốn ấy , vì biết Rachel sẽ thích có dịp để chà đạp nàng thêm , sau khi nàng đã bị thất bại.
- Cô ăn mừng cái gì ? Vì thắng một cuộc thi sắc đẹp à ?
- Ôi chao , cô nói cái gì nghe giống như không được ăn thì chê ỏng chê ẹo thế- Rachel chọc lại- Tôi có cảm tưởng nếu con ngựa giống cuả cô thắng giải , cô không gọi tên cuộc thi này như vậy.
Abbie mơ hồ thấy Mac Crea đang đứng nhìn , cũng như Lan Canphield và Ross Tibbs , nhưng nàng chỉ chú ý đến cuộc đương đầu với Rachel nên không để ý đến họ.
- Cô lầm . Tôi luôn luôn coi cuộc thi đua này chỉ là một cuộc thi sắc đẹp . Nó chấm con ngựa về bề ngoài cuả nó , không phải về khả năng thể lực cuả nó . Thắng hay không , tôi cũng có ý định cho con Cuồng Phong chạy đua trong năm nay . Và đó là việc tôi sắp sửa bắt tay vào . Nhưng tôi tò mò muốn biết dự định cuả cô cho con Sirocco.
- Tôi đem nó về nhà , ở River Benđ Cô nhấn mạnh một cách cố ý- Để nó có thể nghỉ ngơi trước khi tham dự giải chung kết quốc gia vào mùa thưởng này . Nó chỉ còn giải đó để đoạt nữa thôi.
- Ngoại trừ một giải chạy đua . Tuy nhiên , điều đó không quan trọng . Tôi nghĩ rằng cô đã lấy quyết định đúng- Abbie mỉm cười tự đắc khi thấy vẻ ngạc nhiên thoáng hiện ra trên mặt Rachel- Cả cô và tôi đều biết con ngựa đực cuả cô không thể chịu nổi những sự khó nhọc cuả việc chạy đua . Nếu tôi ở địa vị cô , tôi cũng ngại nó sụm nưa? chừng.
- Cô không biết cô đang nói gì ?
- Thật à ? Cha tôi xưa kia có một chương trình gây giống ngựa rất giống cuả cô . Ông tin vào việc gây giống ngựa đẹp- Abbie ngừng một chút và mỉm cười- Tôi tin vào việc gây giống ngựa Ả Rập . Cũng như cô , ông ấy không bao giờ hiểu được sự khác biệt.
- Cô nói láo !- Rachel cất cao giọng giận dữ.
- Mẹ tôi không nói láo- Eden cãi.
- Im đi !- Rachel nạt nó.
- Cô không có quyền nói với con gái cuả tôi như vậy.
- Vậy tại sao cô không dạy nó biết lễ phép ?- Rachel lại hét to lên.
- Bà đừng hét với mẹ tôi- Eden giằng ra khỏi cánh tay Abbie , và xông về phiá Rachel , hai tay quơ qua quơ lại như cánh quạt cuả cối xay gió . Trước khi Abbie kịp chộp nó và kéo nó lui , Mac Crea đã ẵm Eden lên trong tay chàng- Thế là đủ- Chuyển qua bồng nách Eden , chàng nắm khuỷu tay Abbie và đẩy nàng đi trước xuyên qua đám đông.
- Buông tôi ra !- Abbie cố giằng tay ra , nhưng mấy ngón tay cuả chàng cấu vào sâu hơn , làm cánh tay nàng tê đi , nhưng vẫn giựt.
- Tôi chỉ buông ra khi tôi đã sẵn sàng- Chàng lầu bầu , và nàng biết rõ chàng

nói thật . Chừng nào chàng còn giữ Eden , Abbie ý thức , nàng không còn cách gì khác là phải đi đến nơi mà chàng muốn đưa nàng đến . Chàng không dừng lại trước khi đến bãi đậu xe , và ra xa hẳn đám đông.
Ngay khi Mac Crea buông nàng ra , Abbie quay lại ngay :
- Tôi muốn con gái cuả tôi . Đưa nó cho tôi.
Chàng vẫn ẵm Eden và nhìn nàng trừng trừng với cặp mắt lạnh lùng và giận dữ.
- Cả hai cô là một thứ . Lẽ ra tôi phải kéo cả hai nằm sắp lên đầu gối tôi và cho hai cô ăn đòn mới đáng.
- Nếu là tôi , thì đừng nên thử việc đó.
- Tại sao ông giận mẹ cháu dữ vậy ?- Eden hỏi , hơi sợ hãi và bối rối.
Mac Crea ngừng một lát và nhìn Abbie , rồi ngoái cổ nhìn lại Ben đang hấp tấp tới gần họ , hơi thở nặng nhọc đôi chút.
- Chúng tôi sẽ gặp ông ở khách sạn , Ben . Hai người này đi về xe với tôi.
- Tôi không đi đâu với ông cả , Mac Crea , chừng nào ông chưa trả con gái tôi cho tôi- Abbie quả quyết.
Chàng mỉm cười :
- Tôi không phải là thằng ngu , Abbie . Nó là bảo đảm cô phải đi theo tôi . Tôi có đôi điều muốn nói với cô , và cô phải nghe.
- Đây là một vụ bắt cóc !
- Bắt cóc , tống tiền , cô muốn gọi gì thì cứ gọi . Nhưng nó sẽ như vậy- Chàng bắt đầu đi về bãi đậu xe . Abbie ngần ngừ , rồi hấp tấp đi theo.
- Được rồi , ông thắng.
- Tôi chắc chắn là vậy . Chiếc xe màu vàng ở hàng thứ nhì là xe cuả tôi.
Khi đến xe , Mac Crea đặt Eden ngồi ở ghế sau.
- Cháu không ngồi trước với ông và mẹ cháu được sao ?
- Không . Con gái nhỏ thì ngồi ghế sau- Chàng cho xe nổ máy.
- Chúng ta đi đâu vậy mẹ ?
- Trở về khách sạn.
- Còn ly kem cuả con ? Mẹ đã hứa cho con nguyên một ly sô- Cô- La và xơ- Ri đủ thứ mà.
- Nếu cháu ngồi yên và im lặng , tôi sẽ mua cho cháu một ly lớn đầy kem và có cả đậu phộng trên mặt nữa- Mac Crea hứa.
- Ông không nên lo lót cho nó như vậy- Abbie giận dữ nói , trong khi Eden ngồi liền vào ghế sau.
- Cũng không thể tệ hơn là cô đang làm.
- Ông muốn nói gì ?
- Tôi biết tính cô , cô có lẽ quá ư kiêu hãnh về mình . Cô chưa bằng lòng chừng nào chưa kéo được đứa con gái cuả cô vào cuộc thù hằn ngu xuẩn , vô lý với Rachel , phải không ? Dạy chúng nó thù hằn khi chúng còn nhỏ . Có

phải là cô đang làm việc đó không ?
- Không do tôi bắt đầu . Rachel mới là người kéo nó vào chuyện đó.
- Chuyện đã không xảy ra nếu trước đó cô không kiếm chuyện gây gổ . Và cô đừng chối cãi là cô đã cố tình chọc tức Rachel . Tôi có ở đó.
- Đúng . Ông cứ bênh vực cho cô Rachel nhỏ bé tội nghiệp đi !
- Tôi không bênh vực bà ấy.
- Chứ ông gọi việc làm ấy là gì ? Tôi không hiểu tại sao tôi còn nói chuyện được với ông . Việc dạy con tôi là việc riêng cuả tôi.
- Có lẽ là vậy , nhưng mỗi khi nhìn nó , Abbie , tôi thấy cô . Hình ảnh cuả cô trước khi bị lòng ghen tuông làm cho đổi tính và tim cô đầy thù hận . Có thật cô muốn đứa con gái cuả cô lớn lên trong sự đắng cay thù hận cuả cô ?
- Không !
- Vậy thì tốt hơn , cô nên thức tỉnh và xem cô đã làm gì cho nó . Lòng ghen tuông cuả cô sẽ hủy diệt nó cũng như đã hủy diệt chúng ta.
Abbie định nhắc Mac Crea rằng chàng là người đã phản bội nàng , nhưng để làm gì ? Chuyện ấy đã qua . Lúc đó chàng đã không hiểu , và chắc chắn giờ đây chàng cũng chẳng hiểu . Các năm tháng đã qua chứng tỏ với nàng không thể tin cậy chàng.
Đồng thời nàng không thể cãi với chàng về chuyện Eden . Một ngày nào đó nàng sẽ phải cho đứa con gái biết Rachel là ai . Nếu nàng không nói , thì nó sẽ nghe ở miệng người khác , còn xấu xa hơn . Nhưng Mac Crea nói đúng; nàng không nên để cho sự đắng cay và đau khổ cuả nàng ảnh hưởng đến chuyện kể với nó.
Eden chồm tới trên lưng ghế trước.
- Ông và mẹ nói tới cái bà hét lên với mẹ phải không ? Con không ưa bà ta . Bà ta không tốt lắm.
Abbie bắt gặp ánh mắt Mac Crea với ý muốn nói : "Đừng , tôi đã bảo cô".
- Con không nên nói những điều như vậy.
- Tại sao ? Mẹ cũng không ưa bà ta , phải không , mẹ ?
- Cô làm sao ra được chỗ kẹt đó thì cứ làm , Abbie- Mac Crea thách nàng . Nàng không tìm ra được lối thoát- Và nàng biết vậy.
- Kìa , khách sạn cuả mình !- Eden chỉ vào bảng tên khách sạn đằng trước họ.
Mac Crea cho xe chạy chậm lại và quẹo vào con đường dẫn tới khách sạn . Abbie thở ra nhẹ nhõm . Nàng không còn lo ngại không biết chàng có thật sự đưa họ về đây không . Khi chàng đậu xe lại , nàng bước ra khỏi ghế trước ngay và mở cưa? sau ôm lại Eden liền . Nàng cố dằn lòng không ẵm nó chạy đi cho xa chàng như nàng muốn . Thay vì vậy , nàng dẫn nó bước tới vỉa hè dọc theo tòa nhà , tay nàng nắm chặt tay nó . Tới đó , nàng dừng lại chờ Mac Crea.

- Con hãy chúc ông Quilder ngủ ngon và cám ơn ông đã cho đi nhờ xe- Nàng cố làm ra vẻ bình thường tuy rằng trong lòng muốn cùng Eden đi khuất mắt chàng tức khắc.
- Nhưng còn ly kem cuả con ?
- Phải rồi . Tôi đã hứa sẽ mua cho cháu ly kem to nhất ở thành phố này nếu cháu ngoan , phải không ?- Mac Crea nói.
- Khỏi phải lo . Tiệm cà phê còn mở . Tôi có thể mua cho nó . Dù sao , ông còn phải đi dự chiêu đãi , chúng tôi không muốn làm ông trễ giờ.
- Ai bảo cô thế ?
- Thì ông đã ở bên cô ta . Ông biết rằng cô ta đang trông chờ ông trở lại- Giọng nàng run lên vì cơn giận cố đè nén.
- Có lẽ vậy , nhưng cô cứ tin tôi , cô ấy không thấy thiếu tôi đâu . Ngoài ra , thà tôi ở đây mua cho cô bé một ly kem còn hơn là nâng cốc sâm banh chúc mừng con ngựa nào đó.
- Tôi thì muốn thà rằng ông không làm vậy ..
- Ai nghe cô nói cũng có cảm tưởng như cô muốn tống tôi đi cho rảnh.
- Đúng vậy.
- Cháu muốn tôi đi không , Eden.
- Đừng kéo nó vào chuyện này- Nàng tức giận nói.
- Tại sao không ? Tôi đã mời nó.
- Tôi không cần ông mời.
Eden kéo tay mẹ để mẹ chú ý.
- Mẹ , tại sao mẹ không ưa ông ấy ?
- Phải , "mẹ" hãy nói cho nó biết tại sao cô không ưa tôi . Tôi sẽ thích thú được nghe cô trả lời cách nào cho nó.
- Tại sao ông làm vậy ? Tại sao ông không để chúng tôi yên ?
- Tôi không biết nữa . Có lẽ vì cô rất muốn như vậy.
Có phải nàng đã để lộ sự lo lắng thái quá cuả nàng ra ? Có phải nàng đã làm chàng nghi ngờ ? Có phải chàng đã tự hỏi nàng làm vậy vì một cảm nghĩ nào khác , chứ không phải chỉ vì muốn cắt đứt liên hệ với một người tình cũ ? Nàng không dám tìm biết câu trả lời.
- Ông muốn đi theo chúng tôi thì cứ việc . Nhưng đừng trông chờ tôi hoan nghênh ông- Nàng quay gót và kéo Eden đi vào cưa? khách sạn.
- Coi kìa mẹ , Ben đến- Eden vui vẻ vẫy tay với ông ta vừa lái xe vào bãi đậu.

Chương 38

Trong nhà hàng ăn , chỉ còn hai người khách ngồi uống cà phê ở quầy , và bốn người khác ngồi ở một cái bàn ở phiá bên kia phòng . Abbie nhấp tách cà phê và dòm vô phiá nhà bếp , bồn chồn tự hỏi bao giờ cô bồi bàn mới bưng đĩa bánh nhân chuối cho Ben và ly kem sô- Cô- La cho Eden... và bao lâu nữa đứa con gái cuả nàng mới ăn xong . Không thể nhanh như nàng mong muốn . Có lẽ nàng nên gọi món gì để ăn cho có việc và không thấy thì giờ trôi qua quá chậm , nhưng ruột gan nàng đang lộn tùng phèo , chưa chắc nàng đã nuốt được.
Chỉ việc ngồi gần Mac Crea đã là khó khăn cho nàng , vì nàng ý thức rõ Mac Crea đã đưa đẩy nàng đến chỗ phải chấp nhận tình huống này . Tại sao nàng không đủ thông minh để thấy trước việc đó ? Tại sao nàng đã để cho sự việc này xảy ra ? Tại sao nàng không nhận ra chàng đã giở ra cái trò cũ ? Chàng biết hễ động đến Eden , là nàng dễ bị tấn công . Chàng ắt hẳn chưa biết lý do . Và nàng không thể để chàng tìm ra.
- Ông cũng ở khách sạn này sao ?- Eden hỏi.
- Đúng vậy.
- Chúng tôi cũng vậy . Ông sắp đi đâu ? Chúng tôi sắp rời khỏi đây . Chúng tôi đã đi lâu rồi . Ba tôi sẽ thật sự vui mừng khi thấy chúng tôi trở về . Phải không mẹ ?
- Chắc chắn là vậy . Và chúng ta cũng vui mừng phải không ?
- Chắc chắn là vậy.
Cô bồi bàn bưng ra một khay trên đó có một ly đầy kem va- Ni , trên mặt có một lớp sô- Cô- La dày , và phủ một lớp kem xốp cao nghệu , có rắc đậu phọng , và trên cùng là trái xơ ri đỏ chói.
- Con nhìn , ly kem to quá chừng . Con có chắc chắn ăn hết không ?- Abbie hỏi nó , trong khi xích ghế nó vào sát bàn.
- Ừ hứ , con lớn rồi mà !
- Ly kem cao hơn cháu- Mac Crea nói , nhưng Eden quỳ lên ghế để được cao hơn ly kem.
- Con ăn trái xơ ri trước , được không mẹ ?
- Được . Hãy coi chừng , đừng để kem rơi lên áo đẹp.
- Con dành nó lại ăn sau- Nó cầm trái xơ ri bỏ xuống bàn vừa sưa? sọan chùi tay dính kem vào áo.
- Hãy lau vào khăn ăn- Abbie đẩy cái khăn tới cạnh ly kem trong khi Mac Crea cười khúc khích.

Eden cắm muỗng vào ly kem và múc lên ăn . Kem tràn ra phiá bên kia ly , nó đưa mấy ngón tay chận lại và đẩy trở vào ly , rồi liếm mấy ngón tay.
- Hừm , ngon quá !
- Trông có vẻ ngon thật- Mac Crea nói.
- Ông muốn không ?- Eden múc một muỗng đưa mời chàng , rồi đút vào mồm mình khi chàng từ chối.
Trong vòng mấy phút , Eden ăn chưa được bao nhiêu mà đã vung vãi kem ra khắp mặt , và cả xuống bàn . Abbie ước chi nó còn nhỏ để nàng đút cho nó ăn . Ngồi coi nó ăn thật là phải kiên nhẫn vô cùng . Để khỏi sốt ruột , Abbie quay sang Ben.
- Bánh ăn được không ?
- Ăn được , nhưng không ngon bằng bánh cuả mẹ cô làm.
- Mẹ cô mạnh không ?- Mac Crea hỏi.
- Bà mạnh- Abbie đưa tách ra cho cô bồi bàn bưng bình cà phê tới.
- Ông biết bà ngoại cháu hả ?- Eden hỏi , vừa múc một muỗng kem nữa đưa vào miệng , nhưng một nữa đã rơi xuống bàn.
- Có.
- Cháu ít thấy bà ngoại cháu lắm- Eden thở dài như người lớn , và lơ đễnh quậy kem còn lại trong ly . Nó múc ra một muỗng đầy tràn nữa , và nhìn Mac Crea rồi ngừng lại , không đút kem vào miệng- Coi kìa mẹ !- Nó chỉ cái muỗng đang nhỏ giọt vào chàng- Mac Crea có ngón út có tật giống hệt như cuả con.
Trong nữa giây đồng hồ , Abbie hoàn toàn tê liệt bởi câu nói cuả Eden trong khi nàng nhìn sững ngón tay út cuả Mac Crea đang cong lên trên quai tách cà phê đang cầm . Rồi nàng để ý thấy mặt chàng lộ vẻ ngạc nhiên đến đờ đẫn , và biết rằng chàng chưa ý thức hết ý nghĩa cuả nét giống nhau ấy . Có thể chàng không ý thức nếu nàng hành động nhanh.
- Eden , con làm đổ kem ra cả bàn- Nàng vội vàng chụp bàn tay nhỏ cuả nó đang cầm cái muỗng dài , che ngón tay út nó lại để Mac Crea không thấy nó cũng cong lên như cuả chàng- Con phải để ý đến việc gì đang làm chứ ! Coi này , đổ tùm lum.
- Nhưng mẹ Ơi , mẹ có thấy ngón tay cuả ông ấy không ?
Abbie nói át giọng nó , cầu mong Mac Crea chưa nghe.
- Ăn chừng đó kem là đủ rồi , cô bé . Bây giờ con chỉ vọc nó thôi- Nàng liếc thấy Mac Crea đặt tách cà phê xuống , những nếp nhăn ở trán nhíu lại sâu hơn.
- Nó nói gì thế ?
Nàng làm ngơ không trả lời , trong khi gỡ cái muỗng ra khỏi bàn tay dính đầy kem cuả Eden , bỏ muỗng vào ly , và chộp một cái khăn ăn bằng giấy.
- Con ăn nửa bỏ nưa? . Sô- Cô- La dính đầy mặt , e dính cả vào tóc con . Và

coi này , con đã làm đổ cả vào áo đẹp . Mẹ làm sao bây giờ đây ?
Abbie nhúng khăn vào ly nước lạnh rồi lau chùi kem dính trên tay và mặt Eden . Nhưng Eden biết Mac Crea đang chú ý lời nó , nên càng dồn hết sự chú ý vào chàng . Nó mở miệng định nói gì đó với chàng , thì Abbie lập tức bịt miệng nó bằng cái khăn ướt , giả bộ chùi sô- Cô- La dính trên môi nó. Khi cái khăn đã rách tả tơi , Abbie đứng dậy và ẵm Eden lên.
- Tốt hơn là chúng ta về phòng để mẹ rửa ráy cho con . Dù sao cũng đã quá giờ đi ngủ của con rồi .- Nàng quay sang Mac Crea- Xin lỗi- Nàng không biết vì sao phải xin lỗi , mà không ai khác là chàng- Con hãy cám ơn ông Quilder đã cho con ăn kem Eden , và chào từ giã ông ấy . Chúng ta rời khỏi nơi đây sáng mai sớm , nên sẽ không gặp lại ông ấy- Nàng hy vọng thế.
- Nhưng... - Eden ngập ngừng.
- Eden !- Abbie trừng mắt nhìn nó cảnh cáo.
- Cám ơn ông đã cho cháu ăn ly kem sô- Cô- La , ông Quilder.
- Không có chi . Có lẽ lần sau mẹ cháu sẽ không bắt cháu đi trước khi ăn xong.
- Dạ.
- Chào cháu , Eden- Mac Crea chìa bàn tay ra cho Eden , làm tim Abbie nhảy lên trong lồng ngực.
- Tốt hơn là ông đừng bắt tay nó- Abbie xen vô ngay- Tay ông sẽ dính bẩn hết- Nàng nôn nóng nhìn Ben- Ông đi chưa ?
Nhưng Mac Crea không để ý tới Ben . Chàng nhìn sững vào bàn tay nhỏ xíu trên vai Abbie . Abbie không cần nhìn cũng biết đốt đầu ngón tay út cuả Eden luôn luôn chổng lên ở một góc độ rất rõ , khi bàn tay cuả nó để nằm yên . Khi chàng nhìn lại vào mặt nàng , chàng có vẻ phân vân và hơi sửng sốt . Abbie nín thở , cố suy nghĩ thật nhanh , nàng phải làm gì nếu chàng cuối cùng biết được sự thật . Ben bước tới chia sự chú ý cuả chàng.
- Cám ơn ông về cà phê và bánh . Ngon lắm.
- Không có chi- Chàng lơ đễnh đáp.
- Vâng , chúc ông ngủ ngon , ông Quilder , và cám ơn ông về cà phê- Abbie bước đi khi câu nói chưa chấm dứt.
- Chờ một chút !- Chàng định đi theo , nhưng cô bồi bàn giữ chàng lại.
- Giấy tính tiền đây , thưa ông.
Ra khỏi tiệm cà phê , Abbie rảo bước như chạy dọc theo hành lang dài dẫn đến phòng nàng , với Eden bồng ngang hông . Nàng nhìn lui một lần để chắc chắn chỉ có mỗi mình Ben sau lưng nàng . Nhưng nàng biết sẽ không an toàn chừng nào nàng và Eden chưa vào trong phòng và khóa chặt cửa lại.
Bàn tay nàng run rẩy khi cắm chìa vào ổ khóa . Sốt ruột , nàng đặt Eden xuống để dùng cả hai bàn tay . Nàng ngẩn lên khi Ben đi đến bên nàng . Đằng sau ông , nàng thấy Mac Crea đang sải bước đi về phiá họ một cách

quyết tâm.
- Ông ấy biết- Ben nói.
Nàng biết ông ta nói trúng , và biết được vậy , nàng càng tức giận- Giận mình , giận Mac Crea , Ben và Eden... giận tất cả mọi người . Tại sao chàng phải khám phá ra ? Tại sao chàng không ở xa họ ? Cuối cùng nàng xỏ được chìa khóa vào quay và cánh cửa mở ra , nhưng nàng không toan tính đưa Eden vào phòng làm gì nữa . Chậm quá rồi . Mac Crea đã ở đó . Nhưng nàng vẫn tránh không nhìn chàng , không công nhận có chàng ở đó.
- Tôi nghĩ rằng tốt hơn ông nên đem Eden đi với ông , Ben , để Abbie và tôi có thể nói chuyện riêng một lúc- Mac Crea nói.
- Chúng ta không có chuyện gì phải nói với nhau hết- Abbie nói.
- Có chứ , cô thừa biết ! Nếu cô muốn nói toẹt ngay ra đây cũng được.
Không còn cách nào khác , Abbie đẩy Eden về phiá Ben.
- Con đi với Ben . Ông ấy sẽ giúp con rưa? ráy . Mẹ sẽ qua mang con về trong ít phút nữa- Nàng chờ cho Ben nắm tay Eden an toàn , rồi quay lại bước vào phòng , Mac Crea đi theo sau lưng nàng.
Khi cánh cửa đóng lại đánh sầm , máu chảy mạnh và nhanh trong huyết quản cua nàng , bơm chất adrenalin vào khắp thân thể nàng . Nàng đã từng cầu mong cuộc đối đầu với Mac Crea như thế này cần thiết phải xảy đến , thì nàng sẵn sàng- Và lạ lùng thay , còn nôn nóng muốn nó xảy ra.
- Nó là con tôi phải không ?- Mac Crea buộc tội liền . Abbie quay ngoắt lại đối diện chàng.
- Nó là con tôi !
- Cô dư biết tôi muốn nói gì ! Tôi là cha nó- Chàng có vẻ giận dữ , sốt ruột , hai môi mím lại , và các cơ quai hàm co giật.
- Ông không là gì đối với nó cả . Ông chỉ là một người lạ mua cho nó ly kem . Dobie là người cha mà nó biết . Nó mang họ cuả anh ta trên giấy khai sinh.
- Đó là lý do tại sao cô lấy anh ta , phải không ? Anh chàng ngu đần dễ bị lừa đó ắt hẳn thậm chí không biết rằng đã bị cô lừa và lợi dụng , phải không ?
- Đứa con tôi sinh ra cần có một người cha , và một cái họ.
- Mẹ kiếp ! Nó đã có sẵn ! Nó đã có "tôi" ! Nó có quyền mang họ "cuả tôi"- Chộp vào vai nàng , chàng bắt nàng nhìn ngay mặt chàng- Đồ ngu ngốc , cô biết tôi đã muốn cưới cô . Tôi đã yêu cô.
- Nhưng tôi không muốn anh- Không muốn sự lừa phỉnh và các sự thật nửa vời cuả anh- Lạ lùng thay , sự phản bội của chàng vẫn làm nàng đau lòng như còn mới . Sự đau đớn vẫn còn thật như mới xảy ra hôm qua.
- Nhưng cô đã muốn có con với tôi.
- Tôi muốn có con cuả tôi.
- Cô cứ chối cãi đi , nhưng thực tế vẫn là : tôi là cha nó . Cô không thể làm

thay đổi sự kiện đó.
- Có khác biệt gì ? Cách đây hai mươi phút , anh không có ý niệm rằng anh có một đứa con gái . Tại sao Eden bỗng nhiên trở thành quan trọng đến vậy đối với anh ? Anh thậm chí còn không biết rõ nó !
- Lỗi cuả ai ? Hay cô còn muốn quy trách cho tôi cả việc đó nữa ?
- Nó không cần đến anh . Anh không có thể cho nó gì mà nó chưa có . Nó sung sướng và được thương yêu , ăn mặc đầy đủ . Nó có nhà và gia đình , và người quan tâm đến nó . Anh , anh chỉ làm nó đau khổ và bối rối . Anh chỉ có thể đem lại cho nó sự đau khổ.
- Cô nói cái đó là nói cô , Abbie- Mac Crea buộc tội- Và cô không muốn ám chỉ mối liên hệ giữa chúng ta thôi , mà muốn nói đến cả mối liên hệ giữa cô và cha cô trước kia . Tất cả đều do lòng ghen tuông khốn nạn cuả cô cả.
- Có lẽ là vậy . Có lẽ tôi cho rằng đứa bé nào cũng cần có cha , nhất là một người cha như anh , hay như cha tôi.
- Có khi nào cô nghĩ rằng cha cô có thể đã yêu cả cô và Rachel ? Rằng có lẽ ông đã cư xử như thế vì ông bị mặc cảm có tội dày vò ?
- Anh biết gì mà nói ? Sao anh có thể bênh vực ổng ?- Nàng vùng ra , nhưng chàng không chịu buông tay nàng . Chàng bắt nàng phải đứng đấy và đối diện với chàng.
- Tôi biết tôi cảm nghĩ thế nào khi đi dọc hành lang này , và lần đầu tiên ý thức được tôi đã có một đứa con gái; tôi nghĩ rằng đáng lẽ tôi đã phải ở bên nó khi nó sinh ra , rằng tôi đáng lẽ phải có ở đó khi nó chập chững biết đi bước đầu tiên và biết nói tiếng nói đầu tiên; đáng lẽ tôi phải có đó khi nó khóc . Nhưng tôi đã không có đó và không thể có đó . Và tôi cảm thấy có tội , mặc dầu không phải lỗi cuả tôi . Nếu tôi cảm nghĩ như vậy , thì cô cứ tưởng tượng cha cô đã phải cảm nghĩ thế nào đối với Rachel ?
- Không phải chuyện đã xảy ra như vậy . Ông yêu thương cô ta , chứ không yêu thương tôi . Tôi chỉ được thương một cách gián tiếp vì tôi giống cô ta.
- Ông không thương cả hai sao ?
- Không . Ai mà có thể thương hai người cùng lúc.
- Cô thương Eden , phải không ?
- Phải.
- Và mẹ cô ?
- Dĩ nhiên- Nàng bắt đầu thấy cái bẫy cuả chàng đang giăng ra.
- Và Ben ?- Nàng từ chối trả lời , vì không muốn kết án mình bằng lời mình nói- Hãy thừa nhận đi , Abbie . Cô cũng thương ông ta.
- Một cách khác.
- Một cách khác . Như vậy là cô thương yêu ba người . Cô giải thích làm sao điều đó ?
- Không giống nhau.

- Không , không giống . Cô yêu thương cả ba người ngang nhau , nhưng mỗi người một cách , phải vậy không ?
- Phải.
- Vậy thì không thể nào cha cô yêu thương cô và Rachel ngang nhau nhưng mỗi người một cách hay sao ?
- Anh luôn luôn uốn cong mọi chuyện . Cô ta là đứa con gái ông yêu thương hơn cả . Ông luôn luôn cho cô ta cái này cái nọ.
- Có lẽ vì ông muốn đền bù lại sự kiện ông không ở được luôn bên cô ta . Có lẽ ông dồn hết tình thương vào vài giờ ngắn ngủi.
- Hãy coi ổng để lại cho cô ta bao nhiêu tiền bạc , trong khi mẹ tôi và tôi gần như không được gì cả !- Mắt nàng cay xè , nước mắt nóng hổi trào lên , từ vết thương lòng chưa bao giờ thật sự hàn gắn.
- Tôi cho cô hay , ổng lập ra cho Rachel cái quỹ ủy thác khi cô ta mới sinh ra . Số tiền đó đã được bỏ ra , một thời gian lâu trước khi ông bị khó khăn về tài chính.
- Làm sao anh biết ?
- Thì tôi hỏi.
- Thế thì tại sao ổng không làm giống vậy cho tôi ?
- Có lẽ vì cô là người thừa kế chính thức cuả ổng , và ổng nghĩ rằng cô sẽ hưởng hết tất cả tài sản cuả ông . Vào lúc ấy , số tài sản đó có lẽ to lớn hơn nhiều số tiền ổng đã bỏ vào quỹ ủy thác đứng tên Rachel . Và có lẽ , chỉ là có lẽ , ổng đã làm vậy , vì ổng biết cô sẽ trở thành một con chó cái đầy thù hận và nếu ổng không lo liệu cho Rachel , cô sẽ tìm cách không cho cô ấy được hưởng một xu- Cũng như cách cô đã làm để ngăn cản không cho tôi khám phá ra sự thật về đứa con của tôi.
- Anh nói dối- Nàng mù quáng đấm càng vào tay vào ngực chàng . Vừa chửi thề trong miệng , Mac Crea ôm cứng nàng vào người , dùng thân mình nàng đè hai nắm tay cuả nàng sát ngực chàng- Buông tôi ra !- Abbie tiếp tục vùng vằng , dù không hiệu quả.
- Lẽ ra tôi phải... - Nhưng chàng không nói hết câu hăm doa. , và dùng hành động để bắt nàng ngậm miệng.
Abbie toan tính tránh né đầu chàng đang cúi xuống trên mặt nàng nhưng không được , chàng đã nắm tóc nàng kéo giật bắt nàng ngửa cổ ra sau thật xa . Trong khi hôn nàng , răng chàng chà lên răng nàng và bộ ria mép của chàng cào vào da nàng . Hành động tấn công ấy rõ ràng nhằm làm nàng đau đớn . Abbie không muốn coi đó là một cái hôn . Nàng đã nếm mùi quá nhiều cái hôn cuả Mac Crea nên không thể lẫn lộn cái này với một cái hôn . Chàng muốn cho nàng bị đau đớn , nhưng Abbie biết tim nàng mới đau nhiều nhất . Nàng cố gắng một cách tuyệt vọng nhớ lại nàng thù ghét chàng đến chừng nào , và quên đi cảm giác tim nàng đang đập thình thịch dưới hai bàn tay

chàng.
Ngừng tấn công , chàng lê đôi môi trên má nàng , rồi trên cổ nàng.
- Trời sẽ hại cô , Abbie- Chàng lẩm bẩm sát da nàng- Cô sẽ xuống đia. ngục vì điều ác cuả cô đã làm với tôi.
Thoạt tiên , nàng không hiểu chàng nói gì , vì đôi môi cuả nàng bị trầy đau nhức dữ dội . Rồi nàng cảm thấy bàn tay chàng ở sống lưng- Bắt đầu vuốt ve . Không ! Abbie không thể và không muốn để bị chàng lừa phỉnh một lần nữa !
Nàng bất thần uốn mình và vùng mạnh , thoát ra khỏi hai cánh tay chàng , khiến chàng bị bất ngờ . Khi chàng sấn tới một bước , nàng lùi hai bước.
- Đừng tới . Tôi thù ghét anh . Tôi không muốn nhìn mặt anh ! Cút khỏi nơi đây ! Cút đi thôi !
- Cô hay về mặt đó lắm , phải không ? Cô đã tập dượt nhiều lắm về cách ra lệnh cho người khác trong cả cuộc đời cô.
- Cút đi !- Nàng muốn cầm một cái gì liệng vào chàng , nhưng linh tính cho nàng biết làm như vậy chỉ khiêu khích chàng thêm mà thôi.
- Tôi sẽ ra đi- Nhưng chàng không làm một cử động gì về phiá cửa . Abbie bất giác nín thở không muốn nói gì , sợ sẽ làm chàng đổi ý- Nhưng chuyện này chưa kết thúc.
- Nó đã kết thúc từ sáu năm về trước.
- Cô quên : vẫn còn vấn đề đứa con gái cuả tôi phải giải quyết cho xong.
- Đừng tới gần nó.
- Cô có thể ngăn cản tôi dính vào cuộc đời cô nhưng không thể ngăn cản tôi dính vào cuộc đời cuả Eden . Tốt hơn cô nên tập cho quen với ý tưởng ấy.
- Không- Nàng cãi lại yếu ớt , trong khi chàng quay đi ra bước vài bước về phiá cửa.
Chàng mở cưa? ra , và dừng lại , quay lui nhìn nàng.
- Cô sẽ còn gặp tôi.
- Không !- Bên trong nàng , tiếng "không" vang lên giận dữ , nhưng miệng nàng không thốt ra tiếng nào , trong khi Abbie nhìn theo chàng bước ra cưa? . Cánh cưa? tự động khép lại . Hoảng sợ , nàng chạy theo , đẩy cửa mở toang , và chạy ào ra hành lang . Thấy chàng đang sải bước đi ra xa , nàng dừng lại.
- Mac Crea ! Đừng !- Nàng gọi theo chàng- Nếu anh còn chút cảm xúc nào , hãy lánh xa chúng tôi . Đừng là nó đau khổ chỉ vì muốn trả đũa tôi !- Nàng để ý thấy chàng hơi ngập ngừng và biết chàng đã nghe nàng nói . Nhưng chàng vẫn cứ bước đi . Nàng không biết chàng đã hiểu ý nàng chưa.
Quay lui , nàng nhìn về phía phòng Ben , cổ họng nàng thắt lại vì lo sợ . Nàng chưa thể gặp mặt Ben- Hay Eden . Nàng cần có thì giờ ở một mình để suy nghĩ về tất cả các chuyện này.

Sáng hôm sau , trước hừng đông , họ trả phòng khách sạn và lái xe đi đến khu trình diễn ngựa . Đến khi mặt trời đỏ ối hiện ra bên trên dãy núi ở hướng Đông và chiếu xuống thị trấn Phoenix ở chân núi , con Cuồng Phong đã được đưa lên rờ- Moọc chở ngựa và họ sắp sửa chạy ra khỏi thị trấn.
Trong giờ đầu , Abbie cứ để một mắt vào con đường trước mặt , một mắt vào kính chiếu hậu , nửa trông chờ thấy bóng chiếc xe thuê cuả Mac Crea chạy theo họ . Nàng chỉ thở phào nhẹ nhõm khi vượt qua biên giới tiểu bang . Nàng mỉm cười nhìn xuống đứa con gái đang nằm ngủ ngon , cuộn tròn trên nệm , đầu gối lên chân Ben , chân đạp lên đùi nàng.
- Nó mệt lắm rồi . Tôi biết thế nào nó cũng mệt vì dậy sớm quá . Ít nhất chúng ta cũng đỡ phải nghe cứ năm phút nó hỏi : còn bao xa nữa ?- Abbie nói.
- Chúgn ta không đi được sớm hơn vì cô muốn để nó ngủ . Cô đã tưởng là Mac Crea trở lại sáng nay- Ben nói.
- Tôi không chắc chắn lắm , nhưng không muốn mạo hiểm . Anh ta đã bảo là muốn bắt nó.
- Cô trông đợi việc gì sẽ xảy ra ?
- Tôi không biết nữa . Tôi không hề nghĩ rằng anh ta biết.
- Bây giờ cô làm sao ?
- Có lẽ anh ta sẽ đổi ý- Nàng nhún vai- Dù sao , anh ta cần quái gì ? Thậm chí anh ta còn chưa biết tính nó . Anh ta không thể yêu nó . Đa số đàn ông bằng lòng để cho người khác chăm nom con họ . Có lẽ sau khi có thì giờ để suy nghĩ lại , anh ta cũng nghĩ như thế , và quên đi cái mặc cảm có lỗi phi lý ấy.
- Có lỗi ? Có lỗi về cái gì ?
- Anh ta bảo anh ta cảm thấy có lỗi vì không có đó khi nó sinh ra và nói nhiều điều phi lý khác nữa như vậy . Tôi không muốn nói về chuyện đó nữa , Ben ạ- Nàng nóng nảy nói , nhưng vừa nói ra , nàng nhớ lại các điểm khác Mac Crea đã nói , nhất là toàn thể lập luận của anh ta về cha nàng và Rachel . Cả đêm nàng đã trằn trọc vì cái đó- Ben... chú có nghĩ rằng ba tôi yêu cả tôi... và Rachel ?
- Có.
- Nhưng... Ổng cho cô ta nhiều hơn tôi . Sao chú nói vậy được ?
- Nếu cô có một con ngựa mạnh và một con ngựa yếu , cô cho con nào ăn nhiều lúa hơn ?
- Con yếu , lẽ tự nhiên.
- Đúng.
Có phải ông bảo rằng Rachel yếu ? Abbie tự hỏi . Cô ta bắt đầu được hưởng ít hơn , nên vì vậy nhận được nhiều hơn ? Nàng nhận ra Mac Crea cũng đã

nói giống vậy , nhưng cách khác . Có lẽ nào nàng đã sai lầm khi thù hận Rachel từ đó đến nay ?

Hai Chị Em

Chương 39

Trong khi một máy bay đường dài chạy rầm rầm trên đường bay để cất cánh , tiếng nổ cuả các động cơ phản lực làm rung chuyển không khí , một xe hòm đen chạy ra bãi đậu bê tông và dừng lại bên cạnh chiếc máy bay phản lực cuả tư nhân có vẽ tên tắt các xí nghiệp cuả Canphield . Người lái xe bước xuống và hấp tấp mở cửa sau cho khách.
Ross Tibbs bước ra trước tiên , rồi quay lại đỡ Rachel . Khi nàng đặt bàn tay trong bàn tay anh ta , anh ta nắm chặt lấy . Anh ta không tìm cách che giấu sự tôn thờ cuả mình đối với nàng trên vẻ mặt , và nàng cảm thấy một chút thích thú vì thấy anh ta biểu lộ cảm tình công khai như vậy trước mặt Lane , đứng cách đó chỉ một thước . Sự bất cần và táo bạo cuả anh ta , vừa khiến nàng e ngại , vừa làm nàng vui thích.
- Anh đã bảo em thế nào , em yêu ? Thời tiết tuyệt hảo để bay- Lane nói , sau khi đi vòng quanh xe đến bên nàng , theo sau là Mac Crea- Em hãy nhìn trời xanh ngắt thế kia . Và người phi công cam đoan là trời cứ như vậy từ đây đến Houston.
- Em rất mừng- Nhưng nàng gần như ước mong phải chi trời xấu để nàng có lý do ở lại- Và hú hí với Ross.
- Rachel đi máy bay dở lắm , tôi e như vậy- Lane nói , và mỉm cười với nàng với vẻ khoan dung , mà nàng biết quá rõ . Từ lúc bắt đầu quen nhau , thái độ cuả ông đối với nàng luôn luôn có vẻ hơi kẻ cả . Mấy năm gần đây , nàng thấy chán cái vẻ ấy.
- Bây giờ không còn vậy nữa , Lane- Nhưng nàng biết có nói cũng uổng hơi . Ông ta cứ không chịu tin rằng nàng đã chín chắn và trở thành một phụ nữ thức thời và rành đời . Ông tiếp tục đóng vai trò một người cha- Khi ông có thì giờ chiếu cố đến nàng.
- Tôi đi máy bay cũng chẳng hay gì- Ross nói- Do đó , cô không cô độc về mặt đó đâu , Rachel.
- Tôi không ngại đi máy bay- Nếu "chàng" cũng bắt đầu đối xử với nàng như là một đứa bé cần người lớn trấn an , Rachel thề rằng nàng sẽ kêu thét lên.
- Trong trường hợp đó , nếu có bao giờ chúng ta bay chung đi đâu , cô có thể nắm bàn tay tôi- Ross bóp mấy ngón tay nàng một cái và Rachel bỗng nhận ra anh ta vẫn còn nắm bàn tay nàng . Nàng liếc nhanh nhìn Lane để xem ông ta có để ý không , nhưng lại là Mac Crea , đứng hơi lùi về phiá sau ông , đang có vẻ quan sát họ với chút chú ý tính toán trên mặt . Rachel tự hỏi anh ta biết đến mức nào- Hay đóan được đến mức nào.

Rachel chưa kịp trả lời Ross , thì viên phi công đã bước tới.
- Tất cả hành lý cuả ông đã bỏ lên máy bay , ông Canphield . Chúng ta có thể khởi hành khi nào ông sẵn sàng.
- Cảm ơn , Juin . Chúng tôi sẽ lên ngay.
- Tôi nghĩ , đã đến lúc ra đi . Ross , cám ơn về mọi việc.
Rachel áp bàn tay kia lên bàn tay anh ta đang còn nắm bàn tay nàng , và bốc đồng , hôn lên má anh ta . Về một mặt nào đó , nàng không quan tâm đến việc Lane nghĩ rằng nàng quá thân mật với anh ta hay không . Thậm chí trong lòng nàng có đôi chút hy vọng làm ông ghen.
- Sự thích thú về phần tôi . Cô biết thế . Rachel .- Bất đắc dĩ , anh ta phải bỏ bàn tay nàng ra.
- Anh hãy giữ liên lạc với tôi- Nghe giọng nàng có vẻ khẩn khoản , nàng tìm cách che đậy bớt .- Anh biết rằng tôi để ý tới con ngựa cái nhỏ cuả anh.
- Tôi sẽ thông báo cho cô tiến triển của nó . Tôi xin hứa.
- Ross , cho tôi cám ơn anh thêm nữa- Lane chìa bàn tay ra cho anh ta . Ross do dự một phần giây , rồi bắt tay ông- Chúng tôi thật sự biết ơn anh đã đưa xe cho chúng tôi ra phi trương . Hy vọng đã không làm phiền anh nhiều.
- Không có chi.
- Nếu bao giờ đến Houston , cứ gọi điện thoại cho chúng tôi . Anh biết là nếu anh đến River Bend , bao giờ anh cũng được hoan nghênh.
- Có thể tôi sẽ nhận lời mời cuả ông . Lâu lắm tôi chưa về thăm lại xứ sở mà tôi đã chạy chơi lúc còn nhỏ.
Sau khi Mac Crea cũng nói cám ơn xong , không có lý do gì dềnh dàng nữa . Rachel đi cùng Lane về phía cầu thang lên máy bay , mà thấy mình như bị xé ra làm hai . Nàng vẫy tay chào Ross một lần chót từ cửa máy bay , rồi bước vào phòng máy bay bọc nhung , ngồi vào ghế thường lệ cuả mình . Sau khi buộc dây nịt xong , nàng ngã người vào lưng ghế bọc nhung và thở dài buồn bã.
- Có gì không ổn sao , em yêu ?- Lane hỏi.
- Không , không gì cả- Nàng hấp tấp phủ nhận , nhưng rồi thấy ông đã không để ý tới nàng nữa . Cái cặp cuả ông đã để lên mặt bàn trước mặt , và tay ông đã cầm một xấp tài liệu . Nàng nói :- Em chỉ mệt , thế thôi . Tối qua buổi chiêu đãi chấm dứt khuya quá... - Nàng ngừng lại , và bỗng để ý thấy Mac Crea quan sát nàng- Tôi không biết tôi có nên nói chuyện với anh không nữa , Mac Crea . Tối qua anh không trở lại.
- Tôi bị bận.
- Có lẽ tôi không nên hỏi anh bận với ai ?- Chỉ nghĩ tới trận gây gổ đêm qua với Abbie đã làm cho Rachel nổi giận đầy mình . Chúa ơi , sao mà nàng ghét , thù và khinh con đàn bà ấy nhiều thế !
- Không , không nên.

- Hai người đã nói gì với nhau ?
- Cái đó , Rachel- Nói một cách lễ phép nhất cuả tôi- Là không dính dáng cái mẹ gì đến cô.
- Mac Crea , anh không điên rồ dính líu với cô ấy nữa chứ ? Sau cách cư xử lỗ mãng cuả cô ta và cái con bé cuả cô ta tối qua , tôi không...
- Bỏ Eden ra ngoài chuyện đó , Rachel- Chàng nói , giọng cảnh cáo . Nàng hơi thụt lui , hai mắt tròn xoe vì giọng chàng có ý hăm dọa- Tôi không ngờ anh mẫn cảm với những chuyện đó đến vậy- Lòng tò mò cuả nàng đã bị kích thích.
Bực tức vì chính mình đã khơi dậy lòng tò mò cuả nàng , Mac Crea đứng lên khỏi ghế.
- Có lẽ tôi không ưa cái lối cuả cô và Abbie kéo một đứa bé ngây thơ vào cuộc thù hằn nhỏ mọn cuả hai cô . Xin lỗi . Có lẽ tôi sẽ ngồi ở phía sau . Sáng nay tôi không được vui vẻ lắm.
Nói xong , chàng di chuyển đến một trong các ghế ở sau và ngồi xuống buộc dây lại.
Mấy phút sau , chiếc máy bay phản lực bay lên trời và hướng về phía Đông . Mac Crea nhìn sững ra cửa kính một lúc lâu , theo dõi một con đường cái bên dưới . Đấu đó ở dưới ấy có Abbie... với đứa con gái cuả chàng . Con gái cuả chàng . Chàng đã có một đứa con . Nó là một phần của chàng , là da thịt máu huyết cuả chàng.
Chàng nhớ lại lần đầu thấy nó , một đứa trẻ bé tí xíu , xinh đẹp , có đôi mắt xanh đang cầu cứu người lạ , tại sao , có biết bao nhiêu người đang ở đó , nó lại chọn đúng chàng để cầu cứu . Nhưng cái đó đúng thôi , bởi vì chàng là cha nó . Linh tính có lẽ thúc đẩy nó tìm đến chàng . Abbie có thể phủ nhận nếu cô ta muốn , nhưng có một sự ràng buộc giữa chàng và đứa bé.
Nhưng chàng sẽ làm gì về chuyện ấy ? Chàng sẽ phải làm gì ? Suốt đêm chàng đã trằn trọc với vấn đề ấy , nhưng chưa thấy hé ra giải pháp nào cả , và chàng vẫn mù tịt như khi rời phòng khách sạn cuả Abbie trước đó mười hai giờ.
"Nếu anh có chút nào cảm xúc , hãy lánh xa chúng tôi" Đó là câu cuối cùng Abbie đã nói với chàng . Mac Crea tự hỏi , nàng đã nói đúng chăng . Nếu chàng đòi xác nhận phụ quyền cuả chàng , việc đó sẽ ảnh hưởng đến Eden như thế nào ? Việc đó sẽ làm cô bé đau khổ đến chừng nào ? Nó là một đứa bé thông minh , nhưng mới năm tuổi , nó chỉ hiểu đến mức nào thôi.
Nhưng làm sao chàng bỏ đi được ? Chàng không thể vặn lại đồng hồ và quên câu chuyện tối hôm qua . Chàng không thể bảo rằng Eden không có trên đời . Chàng ngẩn lên nhìn một dải trời xanh cuả vùng Texas ở bên kia chân trời- Xanh gần như cặp mắt cuả nó . Chàng hình dung ra nó trong tâm trí : ánh mắt tinh nghịch trong cặp mắt xanh , nụ cười ngây thơ với đôi má

hồng , và cái búi tóc đuôi ngựa ngoắt ngoắt lúc bước đi . Quỷ thần ơi ! Nó là một con bé dễ thương quá chừng . Mac Crea nghĩ thầm . Gần như tức thì , chàng có thể hình dung ra gương mặt của Abbie áp vào mặt Eden cũng đôi mắt xanh , và mái tóc màu sẫm , nhưng có vẻ ngần ngại lo sợ- Vẻ mặt cuả một bà mẹ sẵn lòng đấu tranh để giữ cho con mình khỏi bị nguy hại . Chàng không trách nàng được , vì đã muốn bảo vệ Eden , nhưng mẹ kiếp , chàng phải làm gì đây ? Nó cũng là con gái cuả chàng.

Chương 40

Xa xa , một chiếc máy ủi đất đang tiếp tục gầm gừ trên cánh đồng trước đây trồng cỏ , lưỡi xẻng ủi bỏ lớp bụi rậm dày , và cào luôn lớp đất mặt , trong khi vạch ra hình bầu dục cuả sân tập đua ngựa đang xây cất ở đó . Cách đó một phần tư dặm , toà nhà kiểu Victoria của River Bend đứng sừng sững , từ đó trông thấy sân đua dễ dàng , và ngược lại cũng vậy.
Khi nàng chọn địa điểm ấy , Abbie biết Rachel sẽ nghĩ rằng nàng làm cái sân đua ở đó để chọc tức cô ta , nhưng thật ra nàng chọn miếng đấy ấy vì nó tương đối bằng phẳng , thoát nước tốt , và xa cái suối để khỏi bị ngập lụt khi trời mưa . Cái sân đua nằm gần River Bend chỉ là một việc ngẫu nhiên , dù Rachel có chịu tin hay không.
Chiếc xe hơi chạy ra khỏi sân với người phóng viên cuả một tờ báo lớn về ngựa Ả Rập sau tay lái; Abbie thở dài mệt mỏi.
- Không biết chú thế nào , Ben , chứ tôi thì đã làm việc trọn ngày . Bà ta có đủ dữ kiện để viết vài ba bài là ít.
- Eden đã về . Chiếc xe buýt cuả trường học chạy ra kìa- Ben nói.
- Tôi ra đón nó- Nàng rảo bước đi trên con đường mòn.
Từ khi Mac Crea khám phá ra Eden là con chàng , Abbie đã bảo vệ và giữ gìn Eden chặt chẽ , nàng muốn biết nó ở đâu và ở với ai từng phút một . Gần mười ngày qua từ khi Mac Crea biết chuyện về Eden . Vậy mà nàng vẫn không gặp và không nghe tin gì về chàng . Nàng mong muốn vô cùng có thể tin rằng như vậy là chàng sẽ lánh xa họ.
Trước mặt nàng , Abbie nhìn thấy chiếc xe cuả bà phóng viên tránh qua một bên đường nhường cho một chiếc xe tải nhỏ chạy lại . Nàng không nhận ra chiếc xe tải , nhưng cô bé để tóc kiểu đuôi ngựa vẫy tay với nàng từ trong ca bin xe thì rõ ràng là Eden . Abbie vẫy tay lại , và nhìn vào người lái xe . Nàng lạnh mình , như thể gặp ngọn gió Bắc vừa thổi đến và hạ nhiệt độ xuống ba mươi độ . Nàng nhìn sững Mac Crea trong khi chàng cho xe chạy chậm rồi ngừng lại . Cái nàng sợ nhất đã xảy đến : Mac Crea đang có ở đây và Eden đang ở bên chàng.
- Mẹ Ơi ! Mẹ coi ai đến thăm đây nè !- Eden chồm ra cửa sổ xe . Abbie gắng gượng bước tới bên ngòai cửa xe . Cổ họng tắt nghẽn vì qúa sợ , nàng nhìn vào mặt Mac Crea , không nói được tiếng nào.
- Nhảy lên- Chàng bảo.
Nàng vặn nắm cửa , mở ra và trèo lên xe . Eden quay ngoắt lại ngồi vào giữa , và miệng nói liếng thoắng như con sáo , nhưng Abbie không nghe tiếng

nào . Nàng đã tưởng mình chuẩn bị sẵn sàng cho tình huống này , nhưng bây giờ khi nó xảy đến , nàng không biết chắc phải làm gì.
- Mẹ , mẹ không mở cửa ra sao ?
Abbie nhận ra chiếc xe đã dừng lại trước mặt nhà . Nàng bước xuống xe , thì Eden đeo theo sát.
- Đi thôi mẹ . Con đã hứa cho Mac Crea xem con ngựa nhỏ cuả con.
Abbie phản ứng theo bản năng :
- Trước hết , con phải thay đồng phục nhà trường đã- Nàng đẩy Eden về phiá nhà.
- Ô , mẹ !- Nó đứng chôn chân xuống đất.
- Con đã biết quy tắc , Eden- Tiếng sỏi lạo xạo cho nàng biết Mac Crea đã đến cạnh.
- Con biết- Nó quay qua Mac Crea :- Không lâu đâu , cháu cam đoan . Ông còn đây khi cháu trở ra chứ ? Ông không ra về trước chứ ?
- Không , tôi sẽ ở đây- Giọng trầm cuả chàng vang lên ở bên trái nàng , nhưng nàng nhất quyết không quay qua nhìn , trong khi Eden mỉm cười chạy vào nhà.
Abbie đứng cứng đơ , sợ không dám bước đi , và sợ nói ra điều gì không phải trong khi ý thức Mac Crea đang chú ý đến nàng . Nàng cố làm ngơ , nhưng vì biết chàng đang nhìn , nàng bỗng lúng túng vì mấy sởi tóc đã tuột ra khỏi búi tóc ở gáy trong khi phi trên mình con Cuồng Phong để cho nhà báo chụp ảnh . Cái cổ cao cuả cái áo bờ- Lu nữ bỗng trở thành quá chật ở cổ nàng , cái áo vét đen và cái quần đi ngựa màu xám quá chật.
Chàng thôi nhìn nàng , nàng biết liền.
- Cô đã thay đổi nhiều . Quanh đây , tôi thấy không còn cái chuồng cũ.
- Chúng tôi đã triệt hạ nó để cất lên chuồng mới nuôi ngựa đẻ.
Cả ba kiến trúc- Chuồng ngựa đẻ , các chuồng ngựa khác , và chuồng gây giống- Đều sơn màu cát sa mạc , và viền màu nâu . Hàng rào gỗ quét một lớp dầu đen , bao quanh các sân quần ngựa , sân và chuồng dượt ngựa . Cả khu đó có vẻ thực tiễn , và hữu hiệu . Abbie biết nàng đã hoàn thành được nhiều việc . Nàng tự hào về cái đó- Cho đến khi nàng ý thức được Mac Crea phê phán nó dựa theo các tiện nghi tối tân cuả River Bend , và không có cách gì trại cuả nàng so sánh được với trại cuả Rachel.
- Anh không chú ý tới mọi thứ này , Mac Crea , vậy tại sao anh không cho tôi biết anh đến đây vì lý do gì ?- Bây giờ nàng mới nhìn thẳng vào mặt chàng . Nàng sửng sốt vì vẻ mặt chàng ngơ ngác , hai má gầy đi và hai mắt thâm quầng.
- Tôi đã cố làm theo cô bảo , Abbie . Tôi đã lánh xa , nhưng không xong . Tôi không quên được nó cũng là con gái cuả tôi.
- Không- Tiếng không ấy còn hơn là một lời bác bỏ; nó là một mưu toan phủ

nhận tất cả những gì chàng hàm ý.
- Tôi sẽ dự phần vào cuộc đời cuả nó.
- Anh không thể làm vậy !
- Không thể ? Cô cứ việc xem tôi làm.
Gần như đồng thời , Abbie nghe tiếng cưa? đóng đánh sầm và tiếng đôi bốt nện trên hè nhà . Nàng quay lại và thấy Eden đang chạy tới , một ống quần nhét trong chiếc bốt , một ống nằm ngòai chiếc kia.
- Nhanh không ?- Eden hỏi khi tới gần Mac Crea . Không dừng lại , nó chộp bàn tay chàng và kéo chàng đi về phiá chuồng ngựa- Đi thôi . Cháu muốn cho ông xem con Jojo . Nó là con ngựa con dễ thương nhất trên cả thế giới . Cháu muốn cho ông cưỡi nó , nhưng ông to lớn quá.
- Được rồi . Tôi muốn xem cháu cưỡi hơn.
Hơi chậm bước , Eden ngoái cổ lại :
- Mẹ đi cùng con chứ , hở mẹ ?
- Ừ- Nàng không đời nào để cho Mac Crea ở một mình với Eden.
Nhưng nàng cố tình tỏ ra xa cách , không tham dự vào cuộc nói chuyện . Nàng đi theo chỉ để kềm giữ Eden , và giúp nó nhảy lên yên con ngựa con đã cao mười ba gang , giống Ả Rập lai Ai- Len . Nàng không tỏ ra tán thành việc này bằng lời nói hay bằng hành động . Và chắc chắn nàng không muốn họ trở thành một b ộba tâm đầu ý hợp.
Nhìn nó và nghe nó nói , Abbie thấy nó làm ngơ trước sự kiện nó hiển nhiên thích Mac Crea đến chừng nào . Nàng cố tự thuyết phục nàng điều đó không có ý nghĩa gì cả . Eden thích tất cả mọi người; nó luôn luôn như vậy . Chỉ có thế thôi . Không có tình cảm đặc biệt gì giữa nó và chàng . Abbie cứ căn dặn mình đừng tìm kiếm cái gì không có trên thực tế.
- Nó cưỡi ngựa thạo đấy nhỉ !- Mac Crea mỉm cười nói , trong khi theo dõi Eden cưỡi con ngựa con phi thong thả quanh sân.
Nghe giọng nói chàng có chút tự hào , Abbie muốn khóc vì thất vọng . Chàng đang nói như là một người cha.
- Nó cưỡi thạo lắm so với tuổi nó- Nàng không thể nói ít hơn thế , vì nàng cũng tự hào không kém về tài cuả Eden.
Trong khi Eden phi thêm một vòng nữa quanh sân . Mac Crea nhích đến gần và chống hai tay lên thanh ngang.
- Hãy xem nó kià , Abbie đó là một phần thân thể cuả chúng ta đấy- Da thịt và máu huyết cuả chúng ta.
Abbie nhìn sững Eden và trông thấy mái tóc sẫm cuả nó là cuả nàng và tóc quăn cuả nó là cuả Mac Crea , cặp mắt xanh cuả nó giống mắt nàng , và cái ngón tay út cong lên cuả nó giống cuả Mac Crea . Trước đó nàng đã không chịu thấy . Nay thì nàng thấy đó là bằng chưng không thể chối cãi . Chầm chậm , nàng rời mắt khỏi Eden và nhìn vào Mac Crea . Nàng thấy khó nhìn

vào đôi mắt sáng rực cuả chàng . Đồng thời , nàng không nhìn đi chỗ khác được.
- Chúng ta đã tạo ra nó , cô và tôi , Abbie- Giọng chàng êm ái như vuốt ve.
Bỗng nhiên nàng cảm thấy dễ hình dung mình trong tay chàng một cách đáng sợ . Nàng bước ra xa một chút.
- Anh đừng... nói thế . Ngay cả nghĩ thế , cũng đừng nên !
- Cô biết đó là sự thật.
Nàng đi tới cổng sân dượt.
- Eden ! Hôm nay thế là đủ ! Lại đây chào từ giã ông Quilder . Ông ấy phải về bây giờ.
Eden thúc ngựa phi nước đại tới cổng.
- Ông ấy không ở thêm chút nữa được sao ? Con muốn mẹ đặt một vài cản vật để cho ông ấy xem con Jojo nhảy cao đến đâu.
- Không , trễ rồi- Abbie cầm dây cương và dẫn con ngựa ra khỏi sân.
- Nhưng ông ấy không ở lại ăn tối được sao ?
- Không.
Nàng không muốn Dobie biết Mac Crea có đến đây . Qua đuôi mắt , nàng thấy Mac Crea rời hàng rào và thong thả bước tới phía cổng.
- Mẹ đã hỏi ông ấy . Ông ấy không thể ở lại- Nàng nhìn chàng như dặn chàng không được nói trái lại.
- Có lẽ lần khác , Eden- Chàng nói.
- Vậy là ông sẽ đến thăm chúng tôi nữa ?
- Cháu cứ tin chắc như vậy.
- Mac... - Abbie không nói tiếp được.
- Như tôi sắp sửa giải thích cho mẹ cháu biết , tôi đang dọn về ở quanh đây.
- Không thể được !- Abbie sửng sốt kêu lên.
Mac Crea mỉm cười lười biếng , nhưng ánh mắt đầy vẻ nghiêm túc.
- Đó là một lợi thế cuả người khoan dầu độc lập . Y có thê đặt trụ sở công ty ở bất cứ nơi nào y muốn . Tôi đã quyết định dọn về xứ này . Đã đến lúc tôi an phận và tìm một nơi sinh sống.
- Anh có cho rằng làm vậy là khôn ngoan không ?
- Khôn ngoan cho ai ? Tôi sẽ có mặt trong phố để tìm địa điểm , e phải mất vài ngày . Có lẽ chúng ta sẽ gặp nhau.
Abbie giận quá không nói gì được . Chàng thừa biết nàng không thể không phản đối ý định cuả chàng . Nàng sẽ phải gặp chàng để ra sức khuyên chàng dọn đi . Bằng cách nào nàng cũng phải thuyết phục chàng là đã sai lầm.
Mac Crea bảo Eden gì đó rồi bỏ đi về phiá chiếc xe tải cuả chàng . Abbie theo dõi chàng trèo lên buồng lái , nhẹ nhõm vì chàng ra đi , nhưng đồng thời thừa nhận nàng còn phải gặp lại chàng.
- Sao mẹ không chào từ giã ông ấy ?

- Mac , hãy chờ chút- Nàng bỗng nhận ra nàng không biết chàng ở đâu . Nhưng chậm mất rồi.
Tiếng máy xe rồ lên át cả tiếng kêu cuả nàng . Chàng không nghe , và Abbie thì không muốn chạy theo.
- Sao mẹ gọi ông ấy là Mac ?- Eden tò mò nhìn mẹ.
- Mẹ... không biết- Abbie không biết nàng đã gọi như vậy- Có lẽ là tên lóng cuả ông ấy- Thế nhưng rất hiếm khi nàng gọi tắt tên chàng- Ngoại trừ khi họ làm tình với nhau.
- Con cũng sẽ gọi ông ấy như vậy- Eden quả quyết . Abbie muốn phản đối , nhưng làm sao được ? Nàng càng lúc càng lâm vào thế kẹt . Bằng cách nào đó , nàng phải kiếm lối ra.
- Con tháo yên ngựa ra và dẫn nó về chuồng , con yêu cuả mẹ . Chúng ta còn phải cho ngựa ăn và sưa? soạn bữa ăn tối trước khi ba con từ ruộng trở về.
- - - - - - - - - - - -
Tòa nhà Truesdale là một nhà lầu hai tầng xây toàn bằng gạch vào đầu thế kỷ . Có một thời ở đó là một nhà băng , rồi sau đó nó được sửa sang lại thành một cưa? hàng bán lẻ , với nhiều văn phòng cho thuê ở mặt sau . Khi các cửa hàng bán lẻ đóng cưa? , toàn bộ toà nhà được cải biến thành chỗ cho thuê rẻ để làm văn phòng . Người thuê cuối cùng đã dọn đi trong mùa hè vừa qua , nhưng không ai thèm cạo tên công ty trừ mối và mọt ở cưa? kính lớn nơi mặt tiền tòa nhà.
Abbie đậu xe lại trước tòa nhà trống . Bước xuống xe , nàng nhìn quanh tìm chiếc xe tải nhỏ của Mac Crea , nhưng không thấy nó đâu cả , mặc dầu đã một giờ bảy phút . Sáng nay , cuối cùng nàng đã gọi được chàng qua văn phòng cuả chàng , và chàng đã đồng ý gặp nàng ở đây lúc một giờ . Nàng bước lên tam cấp cửa chín và ngập ngừng vặn thử nắm cửa . Cánh cửa mở toang ra khi nàng đẩy vào.
Nàng bước vào , đóng cửa lại , và dừng chân nghe ngóng . Nàng có thể cảm thấy khí lạnh ẩm và mốc trong nhà , và ngờ rằng không ai thèm sưởi nóng tòa nhà trống này . Một tiếng keng vang lên đâu đó gần cuối hành lang dài , tối om trước mặt nàng.
- He- Lô ? Có ai ở đây không ?- Tiếng nàng vang dội lại như thể kêu to vào một thùng phuy rỗng . Mac Crea ? Có phải anh đó không ?
- Phải . Tôi ra ngay.
Một lát sau , chàng xuất hiện từ một góc tối tăm ở cuối hành lang và bước ra về phiá nàng , vừa đi vừa phủi hai tay áo vét.
- Xin lỗi , tôi đang kiểm trắng lại hệ thống ống nước . Tôi không nghe tiếng xe cô tới . Người cuả công ty đia. Ốc trao cho tôi cái chìa khoá , nên tôi lợi dụng xem quanh một chút . Cô nghĩ thế nào về chỗ này ?
- Tôi... thực sự không có ý kiến- Nàng đến đây không phải để thảo luận việc

đó.
- Ngôi nhà xưa còn chắc chắn lắm . Sưa? sang lại không tốn bao nhiêu . Nó có dư chỗ so với yêu cầu cuả tôi , nhưng điều đó có nghĩa sau này tôi có chỗ để mở rộng thêm- Ngừng một chút , chàng quay qua nàng- Tôi đã ký giấy tờ mua luôn toà nhà này.
- Không . Anh không thể dọn về đây . Sáng nay tôi đã bảo anh , chúng ta phải thảo luận lại . Sao anh có thể làm như vậy được ? Tại sao anh không chờ đến khi chúng ta thảo luận xong ?
- Về phần tôi , không có gì để thảo luận cả.
- Tại sao anh không tỏ ra phải chăng ? Anh không biết anh làm cho mọi chuyện trở nên khó khăn hay sao ? Không phải chỉ cho tôi , mà cả cho Eden và mọi người có liên hệ . Anh không thể nào muốn về là về , muốn thăm nó là đến thăm.
- Tại sao không ? Nó là con gái của tôi.
- Đáng lẽ tôi phải hiểu phản ứng cuả anh là thế . Anh không bao giờ thèm quan tâm đến cảm nghĩ cuả bất cứ ai khác ngoài bản thân anh . Anh đi mọi nơi và tạo ra khó khăn , trút xuống trên đầu người khác phải chịu.
Nàng bước ào vào một phòng trống , liệng cái ví đầm lên đống thùng gỗ không , chất sát vách . Nghe tiếng chân cuả chàng đi theo , nàng dừng lại và quay ra đối diện chàng.
- Không phải tôi đã tạo ra vấn đề này , Abbie , mà là cô , khi cô lấy Hix và để con cuả chúng ta trở thành nạn nhân là con của anh ta . Tôi đã không dự phần trong quyết định ấy . Bây giờ nó đổ bể vào mặt cô . Đó là lý do tại sao cô bực bội đến như vậy . Đáng lẽ cô không bao giờ nên lấy anh ta.
Chàng nói đúng , và nàng càng căm ghét chàng thêm.
- Tôi chắc là anh nghĩ tôi nên lấy anh.
- Nếu vậy , cô đã không bị rắc rối như bây giờ.
- Không , có lẽ tôi còn bị rắc rối hơn thế nữa.
Mac Crea không nói gì một lúc thật lâu . Rồi chàng lững thững đi đến cạnh đống thùng rỗng , và nhìn trừng trừng vào các chữ kẻ hai bên các thùng.
- Lần chót chúng ta ở bên nhau sau cuộc liên hoan đêm Giáng sinh ấy... đó là lúc chuyện ấy xảy ra , phải không ? Đó là lúc cô thụ thai ?
- Phải.
- Tôi đã nghĩ nhiều về đêm đó dạo sau này.
- Thiệt không ?
- Ắt hẳn cô cũng nhớ cái đêm ấy.
- Tôi nhớ nó đã kết thúc ra sao- Nàng đáp ngay . Rồi thì một ý nghĩ đáng sợ nảy ra trong đầu nàng- Anh đã nói về chuyện Eden cho ai hay chưa ? Rachel biết không ?
- Tôi không nói cho ai hay cả- Chàng với tay nắm bàn tay nàng và kéo nàng

đứng sát hơn vào chàng- Đó là một điều tôi không hiểu nổi , Abbie ! Rachel thì có ăn thua gì đến chúng ta ? Cô ấy có dính dáng gì đến cảm nghĩ của tôi đối với cô ? Hay cảm nghĩ cuả cô đối với tôi ?
- Nếu đến giờ này anh chưa hiểu , thì anh sẽ không bao giờ hiểu- Nàng cố giằng tay ra , nhưng chàng nắm chặt thêm.
- Tôi muốn biết . Cô hãy giải thích cho tôi biết , cô ấy dính dáng đến chúng ta như thế nào ?
- Tôi không giải thích được- Nàng không còn cho tất cả việc ấy là quan trọng.
- Cho tôi hỏi cô một câu . Nếu cô ta có một con ngựa mà cô ưng ý , cô có mua lại cuả cô ta không ?
- Có khác gì đâu ? Cô ta sẽ không bao giờ bán nó cho tôi.
- Để có thể lập luận tiếp , giả thử cô ấy chịu bán , cô có mua con ngựa không ?
- Nếu tôi muốn , thì có.
- Dù rằng cô thù ghét cô ấy , và không muốn dính dáng gì đến cô ấy ?
- Tôi không thù ghét cô ấy- Ngay khi mấy tiếng ấy thốt ra ở cửa miệng nàng , Abbie nhận ra và ngạc nhiên vì nàng đã nói sự thật . Nàng không biết từ bao giờ và bằng cách nào việc đó đã xảy đến , nhưng nàng không còn thù ghét Rachel nữa- Hơn nữa , mua một con cuả cô ấy , đó là việc làm ăn . Cái đó không dính dáng gì đến cảm nghĩ cá nhân.
- Mối liên hệ giữa cô ta và tôi đã- Và vẫn đang- Hoàn toàn là việc làm ăn . Đã bao nhiêu lần tôi cố giải thích điểm đó với cô ? Nhưng cô không chịu nghe . Tại sao , Abbie , tại sao ?
- Tôi không biết- Nàng cố tìm ra một câu trả lời cho có lý- Có lẽ lúc đó tôi không thể nghe . Có lẽ hồi đó tôi còn quá trẻ- Và sẵn sàng tin vào chuyện tệ hại nhất . Có quá nhiều chuyện xảy ra trong năm ấy , tôi...
Nhận thức rõ nước đã đổ , không thể hốt lại , nàng nhích ra xa chàng.
- Bây giờ có gì khác biệt nữa đâu , Mac Crea ? Đã hết rồi.
- Không bắt buộc phải vậy , Abbie.
Nàng nhìn vào mắt chàng , và gần như có thể tin chàng . Thấy cái miệng có bộ ria mép cuả chàng hạ xuống , nàng không tìm cách tránh né , mà để cho nó áp lên môi nàng , và đè mạnh , vừa ấm áp , vừa khơi dậy , quậy lên những cảm xúc mắt nàng đã tưởng là chôn chặt từ lâu . Đã lâu quá từ khi nàng biết được sự say đắm và trìu mến như vậy , hay cảm thấy hai bàn tay mạnh bạo mà dịu dàng vuốt ve khắp thân mình nàng như vậy , nhắc nàng nhớ lại các lạc thú đã được biết khi nằm trong tay chàng . Nàng áp người vào người chàng , toàn thân nhức nhối vì nhu cầu được yêu người đàn ông này đã lâu lắm không được thỏa mãn , và đã có một thời nàng đã yêu chàng quá đỗi.

- Anh muốn em , Abbie !- Chàng ôm chặt nàng , cà miệng lên dái tai nàng , bộ ria mép kéo theo cả mấy sợi tóc vương vãi cuả nàng- Anh chưa khi nào ngớt thèm muốn em , hay yêu em , không một lần nào cả trong suốt mấy năm qua . Và em cũng cảm thấy như vậy đối với anh . Không có gì thay đổi cả , Abbie . Không có lấy một điểm nào.
- Anh lầm- Abbie đẩy chàng ra- Nhiều chuyện đã khác xưa , Mac Crea . Em không còn là người đàn bà thuở đó , và anh không còn là người đàn ông như trước . Chúng ta đã đổi thay . Em đã già dặn hơn . Em nghĩ khác và cảm thấy khác trước . Anh không biết em . Anh không biết em như thế nào bây giờ- Em muốn gì , và cần gì.
- Không à ? Anh dám cá anh có thể đóan đúng nhiều cái . Thí dụ như tóc em . Gần đây , mỗi khi gặp em , anh đều thấy em búi nó thành một lọn nhỏ đạo mạo phía sau gáy . Anh dám cá em không còn bao giờ để tóc xõa , mềm mại ở cổ em nữa- Chàng vạch ngón tay theo đường gân cổ xuống đến cổ áo bờ- Lu cao .- Và em mặc nhiều áo len cổ cao , cài nút áo bờ- Lu lên đến tận cổ . Cái áo vét cuả em cắt như kiểu đàn ông . Anh cá rằng nếu anh nhìn vào tủ áo cuả em , anh không còn thấy một chiếc áo dài nào làm nổi bật thân hình yểu điệu cuả em nữa.
- Anh lầm . Em còn mấy cái.
- Mới ?
- Cái đó không thành vấn đề.
- Thật không ? Em là một người đàn bà đam mê . Nhưng em đã nhốt tâm hồn cuả em lại , dưới những cổ cao , và búi tóc đạo mạo ấy . Em không yêu cái anh chồng nông gia ấy . Em không hề yêu anh ta bao giờ.
- Anh muốn gợi ý điều gì ? Rằng em bỏ chồng hay sao ?- Nhưng qua vẻ mặt cuả chàng , nàng thấy rõ chàng muốn đích thị điều đó- Và sau đó , em phải làm gì ? Trở về lại với anh ?
- Chứ còn gì nữa ? Em không thấy là cách đó giải quyết mọi việc hay sao ? Cả ba chúng ta sẽ ở bên nhau , em , anh và Eden , và lẽ ra phải vậy.
Abbie nhìn chàng vài giây , rồi vùng ra khỏi tay chàng , bước tới giữa gian phòng trốgn , không nhịn được cười , tiếng cười nghe cay đắng vô cùng.
- Tại sao ? Tại vì anh muốn con gái cuả anh à ?
- Không phải là không tin rằng anh muốn cả hai.
- Có , có thể tin được . Có lẽ anh có quyền gặp con gái cuả anh và hiểu nó dần...
- Có hẳn đi chứ !
- Anh cũng có quyền trong tay muốn công khai hóa chuyện này lúc nào cũng được . Nếu em đồng ý để anh gặp Eden , anh có chịu hứa với em sẽ không để ai biết nó là con gái cuả anh- ít nhất trong một thời gian ?
- Và nếu anh hứa với em , em có chịu tin không ?

- Em bắt buộc phải tin.
- Nghe có vẻ tin cậy quá sá !
- Anh cũng sẽ để em chọn thì giờ và địa điểm để anh gặp nó.
- Được- Chàng nín lặng một lúc lâu mới đáp.
- Tốt- Nàng thấy dễ thở hơn , và lần đầu tiên tin rằng còn hy vọng- Em sẽ liên lạc với anh . Em hứa.
- Abbie !- Chàng bắt nàng dừng lại ở hành lang- Trước khi em ra về , anh còn một điều muốn nói với em . Khi anh gặp em ở Phoenix lần đầu , lâu trước khi anh khám phá ra Eden là con gái cuả anh , anh đã thèm muốn em . Em hãy suy nghĩ về điểm đó . Và suy nghĩ cả về cái này- Chàng hôn nàng thật lâu và thật sâu . không buông nàng ra cho đến khi nàng hôn trả lại chàng.

Hai Chị Em

Chương 41

Rachel đi ngang qua trước phòng đọc sách và thấy cánh cưa? hé mở . Nàng lùi lại và đẩy cửa mở hết ra , nhưng không có ai trong phòng . Nghe tiếng sột soạt cuả áo hồ cứng , nàng quay lại thì thấy một cô hầu vừa quẹo ra từ góc hành lang mặt sau nhà.
- Maria , có thấy ông Tibbs ở đâu không ?
- Thưa bà có . Ông đang ở trong phòng khách ở mặt tiền.
- Cám ơn.
Rachel rảo bước đi về phiá cửa ra phòng khách ở mặt tiên , và suýt nữa va vào cậu con trai đang đứng gần cửa trước , loay hoay với cái khóa kéo ở chiếc áo lạnh . Nàng dừng lại và đối diện với đứa con trai cuả nàng.
- Con đi đâu đó , Alex ?
- Con ra ngoài- Nó nhìn mẹ với vẻ lo ngại , rồi cúi gằm xuống , mớ tóc nâu che khuất cặp mắt xanh nhạt.
- Bà Queldon đã cho phép chưa ?- Rachel cau mày , thầm mong nó bỏ cái tật làm như nàng sắp đánh nó . Cả đời , nàng chưa đánh nó lần nào.
- Bà ấy bảo con có thể đem cái xe tải Mac Crea cho con ra ngoài chơi- Nàng nhìn chiếc xe tải đồ chơi , có bốn bánh to tướng nằm trên sàn nhà dưới chân nó.
- Con chơi cẩn thận đừng làm hỏng.
- Dạ , thưa bà.
- Con không gọi bằng mẹ hay má được sao ?- Sao cứ gọi bằng bà hoài vậy ? Mẹ biết bà Queldon cố dạy cho con biết lễ phép , nhưng Alex , con đi quá xa.
- Vâng , thưa bà- Nó nói nữa.
Rachel thấy mình bất lực . Nàng cố gắng làm một bà mẹ tốt , nhưng dường như không tạo được sự cảm thông giữa con nàng và nàng Có nhiều lúc nàng tự hỏi đứa bé nhút nhát đa cảm này có phải là con nàng hay không . Thật là bực mình khi thấy dưới mắt nó , Lane luôn luôn đúng và nàng luôn luôn sai . Đôi khi nàng thậm chí tự hỏi cố gắng làm chi . Cả hai cha con đều không quan tâm đến nàng- Không quan tâm thực sự.
Nó định chạy đi , nhưng Rachel chưa chịu cho . Nàng sửa cổ áo lại cho nó , rồi ngừng tay , ôm vai nó.
- Xong rồi đấy- Nàng mỉm cười với nó . Khi nó ngần ngừ rồi mỉm cười đáp lại , nàng muốn ôm hôn nó một cái , nhưng vừa kéo nó vào , thì nó trì lại .

Đột nhiên cái hôn có vẻ gượng gạo và cưỡng ép . Rachel đứng thẳng lên ngay , hết chịu nổi bị chính con trai mình ruồng rẫy- Con có thể ra ngoài chơi với cái xe.
Vẫn còn tức bực , Rachel quay lui đi đến cửa phòng khách và bước vào trong . Nàng đã quên sự có mặt cuả Ross trong đó , nên há hốc miệng vì sửng sốt khi chàng chộp cổ tay nàng và xoay mình nàng lại.
- Không trốn được nữa nhé , hỡi cặp mắt xanh , lần này tôi bắt được cô rồi- Ross khóa hai tay sau lưng nàng và mỉm cười toe toét.
- Ross , anh... - Nhưng chàng đã bịt miệng nàng bằng một cái hôn nồng nàn làm người nàng mềm ra . Thở dài thỏa mãn , nàng tựa vào chàng và ngã đầu lên vai chàng- Em nhớ anh quá- Nàng thì thầm.
Cùng lúc , nàng nghe tiếng động nhỏ ở khung cưa? . Nàng nhớ lại quá trễ rằng cửa vào còn để mở . Maria , bà Quoldon- Bất cứa ai cũng đã có thể trông thấy nàng hôn Ross . Nàng lùi ra xa chàng và quay lại , thì thấy cậu con trai đang phân vân đứng ở khung cửa.
- Alex , mẹ tưởng con đã đi ra ngoài rồi chứ ! Con làm gì ở đây ? Con muốn gì ?- Nàng xẵng giọng hỏi nó.
Nó thụt lùi một bước , mắt nhìn xuống trước cặp mắt trợn trừng cuả mẹ . Nó nói :
- Con đã nghĩ... có lẽ mẹ muốn ra ngoài coi con chơi với cái xe mới.
- Không !- Nàng biết giọng nàng giận dữ thái quá , nhưng không nén được- Bây giờ thì không . Mẹ đang bận- Alex vẫn nhìn hai người chòng chọc trong khi thụt lùi ra xa thêm.
- Có lẽ để lần khác , cháu ạ- Ross nói xen vào.
Rachel không chịu nổi cách đứa bé nhìn nàng . Cặp mắt xanh nhạt ấy , màu vải xanh bạc màu , ánh lên sự đau khổ và lên án.
- Alex , hãy ra ngoài mà chơi.
Nó thụt lùi thêm một bước , rồi quay mình lại chạy ra cửa trước . Rachel đứng im lìm , chờ cho đến khi nghe tiếng cưa? đóng lại và tiếng đôi bốt cuả nó trên thềm nhà bên ngoài , chỉ lúc đó , nàng mới hấp tấp bước tới đóng hai cánh cưa? lại . Nàng dựa lưng vào cánh cưa? và xoay người qua nhìn Ross , cuống họng nàng phập phồng dữ dội.
- Đáng lẽ em không nên cứng rắn đến vậy với đứa bé- Ross dịu dàng nói.
- Anh không biết . Nó không ưa em . Nếu nó mách với Lane thì sao ?- Bồn chồn nàng bước ra xa cưa? , vặn hai bàn tay vào nhau.
- Nó có thể mách chuyện gì ?- Ross chận nàng lại , gỡ hai bàn tay nàng ra , và ấp trong hai bàn tay cuả chàng.
- Em không thể không lo . Anh không biết em vui mừng chừng nào vì có anh ở đây , nhưng đồng thời , em cũng lo Lane biết chuyện chúng ta.
Chàng cầm bàn tay mặt cuả nàng đưa lên môi và hôn vào giữa lòng bàn tay.

- Nếu ông ta biết , thì em khủng khiếp đến thế sao , Rachel ? Dù sao , anh yêu em và em yêu anh.
- Em muốn ở bên anh , anh yêu . Anh phải tin vậy . Nhưng không đơn giản như anh nói . Nếu em bỏ nhà này ra đi với anh , em sẽ mất tất cả : nhà cuả em , River Bend , Sirocco , và... - Nàng định nói tiếp : "và tất cả các con ngựa còn lại"
Nhưng Ross cắt ngang.
- Phải , cả Alex nữa... - Nàng cảm thấy tội lỗi vì đã không nghĩ đến nó . Nhưng nàng luôn luôn coi nó là con cuả Lane . River Bend , bầy ngựa là cuả nàng . Nhưng Lane sẽ không bao giờ để nàng giữ chúng , nàng chắc chắn như vậy.
- Anh yêu , anh biết rằng anh chỉ cần gọi điện thoại cho em là em sẽ gặp anh bất cứ lúc nào và bất cứ ở đâu mà em đi được . Chúng ta yêu nhau . Cái đó không đáng kể sao ?
- Anh chắc là chỉ tại anh tham lam . Anh muốn có em suốt thời gian.
- Điên rồ , thì anh có em tất cả thì giờ rồi còn gì nữa . Em luôn luôn nghĩ tới anh- Trừ khi em ở bên Sirocco và các con ngựa khác cuả em- Nàng chọc ghẹo.
Ross cười khúc khích.
- Anh chưa hề bao giờ mơ tưởng có tình địch là một con ngựa đực giống cả.
- Bây giờ thì anh biết rồi đấy- Nàng cười xòa , nhẹ nhõm vì Ross đã từ từ chấp nhận ý niệm nàng không bao giờ có thể ly dị Lane . Lẽ tự nhiên chàng không thích như vậy . Nàng cũng chẳng thích gì . Nhưgn chỉ có cách đó mà thôi.
Hồi tưởng lại , nàng hiểu rõ những nỗi khổ tâm Dean đã trải qua . Đất đai này , toà nhà này đã thuộc gia đình ông qua nhiều thế hệ . Làm sao ông dám chấp nhận nguy cơ mất nó nếu ly dị vợ ? Ông đã yêu mẹ nàng tha thiết . Hai người có thể sung sướng với nhau mà không cần phải cưới nhau . Với thời gian , Rachel chắc chắn có thể thuyết phục Ross rằng , sự sống sắp xếp , đó là điều duy nhất . Nếu chàng thật sự yêu nàng , chàng sẽ chấp nhận nó , và không trông chờ nàng từ bỏ mọi thứ mà nàng đã mơ ước được có.
- Em có biết là anh thất vọng biết chừng nào , khi nằm ngủ dưới một mái nhà với em mà không chung giường với em không ?- Ross kéo nàng lại và ôm vào lòng , rồi bắt đầu hôn vào chỗ lõm sau tai nàng- Chúng ta hãy lên phòng cuả anh , khoá cửa lại , và yêu nhau cả buổi chiều còn lại.
- Anh biết , chúng ta không thể làm thế- Nàng nhanh nhẹn tránh khỏi vòng tay chàng đang cố ôm nàng vào mình , và nàng nhích ra xa- Lane và Mac Crea có thể vào bất cứ lúc nào.
- Anh ở đây đã ba ngày và không được gì hơn mấy cái hôn vụng trộm , Rachel !

- Em nghĩ tốt hơn chúng ta nên nó về chuyện khác.
Nàng bước tới cửa sổ ở mặt tiền , và vén tấm màn mỏng bên ngoài để nhìn ra vườn . Không thấy bóng dáng Alex đâu trên bồn cỏ cả . Xa xa trên cánh đồng sát nách tòa nhà về phiá Tây có cái gì cử động , khiến nàng hướng mắt nhìn về phía đó . Cái sân đua ngựa hình bầu dục hiện rõ trên màu ra. vàng cuả cánh đồng cỏ trước đây.
- Em gợi ý xem- Giọng chàng hơi bực bội.
- Tối qua , khi anh nói chuyện với Mac Crea sau bữa ăn tối , anh ta có cho anh biết lý do tại sao anh ta dọn trở về đây ở không ?
- Không . Em biết không ?
- Em có cảm giác anh ta dính lại với Abbie . Anh ta thật ngu ngốc mới dính lại với cô ta.
- Nhân thể nói về Abbie , em có thấy bài viết về cô ta trong số tháng ba cuả tạp chí về ngựa giống Ả Rập chưa- Ross khoát tay chỉ tờ tạp chí để trên bàn cà phê , có hình Sirocco ở trang bìa.
- Tờ này à ?- Rachel cầm nó lên , và cau mày , có vẻ ngạc nhiên- Em đã đọc bài về Sirocco , nhưng không có thì giờ đọc qua các bài còn lại.
- Anh đã đọc nó đêm qua- Trong khi cố làm cho buồn ngủ- Cháng nói với dụng ý cho nàng hiểu chính nàng là nguyên nhân làm chàng mất ngủ .
Chàng cầm tờ báo lên , lật các trang , và đưa lại cho nàng sau khi tìm ra bài báo ấy- Cô ấy sẽ tốn kém nhiều , khi quyết định cho con ngựa đực giống cuả cô ta chạy đua . Có mấy tấm ảnh thật đẹp về sân đua ngựa cuả cô ta đang xây cất . "Sự điên rồ cuả Abbie" . Có phải em đã gọi như thế không ?
- Phải- Nàn lơ đễnh lẩm bẩm trong khi đọc lướt qua bài báo . Cả bài lẫn tấm ảnh dài năm trang , hơn bài viết về Sirocco cả một trang.
- Phải công nhận là bài ấy viết rất hay- Ross nói khi nàng đọc xong.
Rachel lật lại trang đầu bài và đọc lại lần nữa , càng đọc càng tức giận tràn hông.
- Họ tôn ông lão Ba Lan ấy lên như thể ông ta là một ông thánh sống . Và anh có để ý câu nói cuả cô ta được trích dẫn trong bài báo không ?- Rachel đọc to lên- Môn đua ngựa sẽ phải đóng một vai trò quan trọng trong ngành nuôi ngựa giống Ả Rập ở Mỹ , giống như ở Nga , Ba Lan và Ai Cập . Đó là một khâu cuả quá trình tuyển lựa của thiên nhiên; chỉ những con vật thích hợp nhất mới sống còn . Muốn thắng giải , ngựa đua phải có sức mạnh và sự nhanh nhẹn . Ở nước Mỹ cuả chúng ta , chúng ta quá chú trọng vào vẻ đẹp cuả loại ngựa giống Ả Rập- Bà Hix nói vậy- Có quá nhiều con ngựa quán quân vừa qua đã có những khuyết điểm về thể chất trầm trọng- Trầm trọng đủ để tất nhiên bị loại bởi một người dạy ngựa thành thạo , khi người ta chọn ngựa để chạy đua . Thế nhưng hệ thống chấm thi cuả chúng ta đã tuyên bố những con ngựa đực giống ấy là tốt nhất mà chúng ta có . Nếu chúng là ngựa

tốt nhất , thì tôi sợ rằng chúng ta nguy to- Hết viện dẫn.
- Cô ấy chỉ nói công khai điều mà nhiều người trong nghề đã nói riêng với nhau từ nhiều năm nay.
- Thật à ?- Rachel giận dữ quăng tờ báo lên bàn cà phê- Anh biết đấy , cô ta đề cập đến con Sirocco trong bài này . Cô ta chỉ không có gan nói rõ tên nó ra thôi . Cô ta không chịu nổi vì con ngựa giống cuả cô ta đã bị thua con ngựa cuả tôi . Bây giờ cô ta làm đủ mọi cách để bôi bác con Sirocco . Tôi rất khoái nếu bắt được cô ta nuốt lại những lời đã nói.
- Rủi thay , việc đó khó lòng xảy ra.
- Tại sao ?- Nàng giận vì lời nói cuả chàng hàm ý con Sirocco không thể thắng con ngựa giống cuả Abbie.
- Thì là , vì... cô sẽ không cho con Sirocco chạy đua . Cô phải chuẩn bị cho cuộc thi ngựa đẹp toàn quốc . Ngoài ra , không ai mạo hiểm cho một con ngựa đực giống đáng giá như thế tham dự một cuộc chạy đua.
- Tôi chắc rằng anh cũng nghĩ rằng nó sẽ sụm nửa chừng ?
- Tôi không hề nói vậy- Ross đưa hai tay lên trời chịu thua- Tại sao chúng ta cãi cọ về chuyện đó ? Cô sẽ không cho nó chạy đua , vậy thì...
- Ai bảo tôi không ?
Hoàn toàn sửng sốt , Ross ngồi phịch xuống nệm chiếc ghế trừơng kỷ.
- Tôi tưởng cô đã nói thế.
- Có lẽ tôi đã đổi ý . Nếu tôi cho con Sirocco tập dượt , tôi sẽ được quảng cáo gấp đôi cô ta . Có thể tìm được một người dạy ngựa dễ dàng . Tôi có thể mướn người giỏi nhất trong cả nước.
- Tại sao không ? Những con ngựa thuộc lớp ông , bà cuả Sirocco đã chạy đua ở Ai Cập... và đoạt giải- Càng nghĩ tới việc đó , nàng càng quyết tâm hơn- Cô ta nói gì trong bài ấy về việc đăng ký con ngựa đực giống cuả cô ta dự cuộc thi đua ngựa Liberty Classic ở Delaqua tổ chức vào ngày mồng bốn tháng bảy , phải vậy không ?
- Hình như thế.
- Sirocco cũng tham dự cuộc đua ấy- Nàng đọc lướt qua tờ báo một lần nữa , rồi gạch đít tên , ngày tháng và địa điểm cuộc đua ngựa.
- Nó là ngựa của cô , Rachel , nhưng... cô có chắc chắn cô biết mình đang làm gì không ?
- Tôi biết đích xác tôi đang làm gì . Việc này sẽ diễn ra rất êm đẹp- Về nhiều mặt lắm . Anh không thấy sao , Ross ? Không những tôi sẽ được quảng cáo rầm rộ cho con Sirocco , mà chúng ta còn có cơ hội gặp nhau ở chỗ khác xa nơi đây- Xa tất cả những người quen chúng ta . Tôi sẽ phải đưa Sirocco đến nơi nào khác để tập dượt . Và nó sẽ phải tham dự vài ba cuộc đua trước cuộc đua Liberty Classic . Lane sẽ không thắc mắc gì nếu cách một tuần trước tôi bay đến đó . Chúng ta có thể ở chung với nhau- Chỉ có hai ta mà thôi- Giống

như ở Scottdale.
- Cô khỏi cần phải nói thêm . Tôi chịu quá.
Rachel nhìn trừng trừng vào tấm ảnh màu chụp Abbie.
- Tôi muốn thấy vẻ mặt cuả cô ta khi biết việc này- Nàng cười to , khoái chí.
Một làn gió nóng và ẩm thổi từ vịnh vào , làm cái bờm trắng như bạn của con Cuồng Phong tốc lên và lượn sóng trên hai bàn tay Abbie , khi nàng cưỡi nó chạy nước kiệu băng qua cánh đồng . Trời chiều còn nắng chang chang , và nàng đang mặc áo ấm . Đó là một trong những ngày thời tiết đẹp hiếm có mà những người quê ở vùng Đông Texas thường khoe với bạn bè bà con cuả họ sống ở miền Bắc , ở đó vẫn còn lạnh buốt về tháng ba , vì còn mùa đông.
Ghìm cương cho ngựa chạy chậm lại , rồi đi bước một , Abbie bắt đầu cho nó đi quanh sân dượt ngựa , theo chiều kim đồng hồ . Eden cho con ngựa nhỏ cuả nó chạy lúp xúp bên cạnh con Cuồng Phong.
Tới khúc quẹo đầu tiên , Eden sốt ruột với nhịp độ cuả Abbie nên cho con ngựa nhỏ phi lên phía trước . Abbie nhìn nó mỉm cười . Mỗi lần nàng dượt ngựa , Eden đều muốn đi theo , nhưng lần nào cũng vậy , nó mau chán cưỡi con ngựa đi quanh sân , và thế nào cũng tìm việc khác để làm- Như thám hiểm lòng suối có nhiều cây to , hay chất các tấm ván còn dư ở sân lên để cho ngựa cuả nó nhảy qua.
Đâu đó một con ngựa hí lên vang trời . Abbie nhìn đám ngựa lên một tuổi đang tụ tập lại sát hàng rào quét vôi trắng cuả đồng cỏ kế cận thuộc River Bend . Hai tháp song đôi cuả tòa nhà kiểu Victoria lôi kéo sự chú ý cuả nàng , hai mũi nhọn cuả chúng chọc lên bầu trời xanh nhạt.
- Ê ! Mi làm chi đó ? Ai cho mi chơi ở đây ?- Eden thình lình hét lên , làm cho Abbie chú ý trở lại vào sân dượt ngựa.
Cách nàng hai mươi thước về phiá trước , Eden đã dừng ngựa và quay nó đứng ngang đường chạy , chận đường ai đó đã xâm phạm vào đất cuả nàng , mà nàng không trông thấy được . Abbie thúc vào hông con Cuồng Phong , và nó chồm tới trước , chạy hết khoảng cách ngắn trong nháy mắt.
Trước khi đến cạnh con gái , Abbie đã thấy đứa bé trai , cùng tuổi với Eden , cặp một chiếc xe tải đồ chơi trong tay . Đứa bé thụt lùi hấp tấp như sợ nàng cho ngựa đạp lên nó , trong khi nàng ghìm cương cho con Cuồng Phong dừng lại cạnh con ngựa nhỏ cuả Eden . Cặp mắt nó tròn xoe vì sợ hãi , hết nhìn đến Eden , rồi liếc nhanh qua vai về phiá sau như thể ước lượng khoảng cách từ đó đến thanh ngang ngoài đường đua , và khả năng cuả nó vượt qua khỏang cách đó.
- Nó làm gì ở đây vậy , mẹ ?- Eden hỏi.
- Tôi... - Đứa bé lắp bắp- Tôi... chỉ chơi ở chở đất với cái xe tải của tôi . Tôi có làm hư hại gì đâu.

Abbie thấy thương hại nó , nên dịu dàng mỉm cười.
- Dĩ nhiên cháu không làm hư hại gì cả . Cháu chỉ làm chúng ta bị một mẻ sợ thôi , vì không biết có cháu ở đây , cháu tên gì ?
- Alex- Nó nói bất đắc dĩ , và thụt lại một bước.
Abbie bất giác ngẩng lên nhìn về phiá River Bend . Đứa con trai cuả Rachel tên là Alex . Quay lại , nàng quan sát nó với vẻ suy tư . Ngoại trừ đôi mắt xanh nhạt , nó ít giống Rachel . Nhưng chắc chắn nó là con cuả cô ta.
- Cháu ở River Bend , phải không ?
Nó gật đầu xác nhận rồi nói thêm.
- Thỉnh thoảng.
Abbie mơ hồ nhớ lại đã nghe nói , mặc dầu Rachel thường ở đây , cô ta đã gởi con trai vào một trường tư ở Houston suốt tuần , trong những ngày thường.
- Mẹ cháu có biết cháu qua đây chơi không ?
- Không- Nó nhìn xuống đất- Bà không quan tâm . Bà không quan tâm đến việc gì tôi làm- Giọng nó đầy vẻ tủi thân và hờn giận khiến Abbie bị bất ngờ.
- Ồ , tôi tin chắc bà quan tâm rất nhiều- Abbie nói , nhưng Alex lắc đầu quầy quậy , khiến Abbie phải tự hỏi , phải chăng Rachel đã dành thì giờ cho các con ngựa cuả cô ta ở River Bend nhiều hơn là để đi thăm con ở Houston- Tôi vui mừng được gặp cháu , Alex . Tên tôi là Abbie , và đây là con gái cuả tôi , Eden.
- Chiếc xe tải kia sao có bánh to như vậy ? Trông nó tức cười quá !- Eden nói.
- Nó phải vậy . Vậy nó mới chạy khắp nơi và vượt qua mọi vật được . Và nó cũng chạy nhanh lắm . Nhanh hơn bất cứ con ngựa nào- Cậu bé đáp , và liếc nhìn con ngựa con.
- Nó không thể chạy nhanh hơn con Jojo- Eden đáp- Nó chỉ là đồ chơi.
- Chứ sao , nếu nó thật , nó chạy nhanh hơn.
- Ở đâu mày có vậy ?
- Người ta cho.
- Cho tôi xem được không ?- Eden nhảy xuống mình ngựa , và bước tới cạnh cái đồ chơi.
Abbie định gọi nó lại , vì ý thức Rachel sẽ rất bực mình nếu biết Alex ở đây . Nhưng rồi nàng tự hỏi có hại gì đâu , nếu Alex ở chơi một lát . Eden ắt hẳn sẽ thích thú được chơi với đứa trẻ cùng tuổi , và Alex cũng vậy . Không có một lý do gì để kéo hai đứa bé vào cuộc xích mích giữa nàng và Rachel. Abbie gợi ý với chúng nên vào chơi ở sân trong đường chạy; Eden vui vẻ đồng ý và ra vẻ chỉ huy , dẫn Alex vào đó , dẫn theo cả con ngựa nhỏ . Eden không hề thắc mắc Alex có thể không muốn chơi với nó . Abbie lại bắt đầu

cho ngựa chạy , lần này phi nước tiểu.
Abbie vừa cưỡi con Cuồng Phong , chạy qua cột đầu đánh dấu một phần tám dặm thì để ý thấy chiếc xe Mercedes màu trắng đang chạy chầm chậm ngang qua cánh đồng trên con đường cái . Nàng biết chỉ có một chiếc xe như vậy trong cả vùng này , và nó là của vợ chồng Canphield.
Tự nhiên nàng ghìm cương cho ngựa dừng lại , và quay mình dòm đứa bé trai và đứa bé gái đang chơi ở sân giữa , chúng đang xếp các tảng đất thành núi để cho chiếc xe tải đồ chơi leo lên . Nàng bỗng nghĩ ra không biết Alex đi chơi ở đây lâu chưa , trước khi nàng và Eden đến . Ắt hẳn có ai đã không thấy nó ở nhà và đi tìm nó . Tại sao nàng đã không làm theo ý nghĩ ban đầu cuả nàng là bảo nó về nhà ? Rachel sẽ giận điên nếu tìm ra nó ở đây.
Chiếc Mercedes chạy tới và dừng lại , bụi từ phía sau tràn tới che khuất chiếc xe . Abbie kéo cương cho ngựa chạy vào sân giữa . Nàng định kêu to bảo Alex chạy về nhà , nhưng rồi thôi , vì thấy khu đất giữa đường đua và hàng rào trắng giới hạn River Bend bằng phẳng và trống trải quá nên nó không thể băng qua mà không bị trông thấy.
Đám bụi quanh chiếc xe đang lắng xuống để lộ ra một người vừa ở trong xe bước ra . Rồi kỳ lạ thay , chiếc Mercedes chạy đi , để người ấy đứng lại phiá sau . Abbie nhận ra cái bước đi sải chân , thoải mái trông đẹp mắt như bước chân cuả một con sư tử trên núi . Nàng cảm thấy căng thẳng trong người.
Người đàn ông bước qua hàng rào và băng qua sân đi về phiá họ . Abbie quan sát thấy Mac Crea có vẻ khỏe khoắn , không như lần trước . Nét mặt bảnh trai cuả chàng lần này không lộ vẻ mệt mỏi , mà tràn đầy sức sống.
- Chào !- Chàng dừng lại bên kia thanh ngang ở đường đua , hai tay đút vào túi áo vét bằng da.
Nàng nhảy xuống yên ngựa , và bước lên con đường bằng đất , chập dây cương nắm vào bàn tay để tránh nhìn chàng.
- Anh vừa đi với Lane à ?
- Phải , chúng tôi có chút việc cùng nhau giải quyết cho xong . Ắt hẳn cô nói thật khi cô bảo Rachel , cô có ý định cho ngựa cuả cô chạy đua- Chàng đảo mắt lấy lệ quanh cái sân đua đã hoàn tất.
- Phải.
- Tôi đã nhận được tấm ảnh cuả Eden do cô gởi cho tôi.
Abbie nhẹ nhõm vì chàng rốt cuộc đã đề cập đến Eden . Nàng mệt vì phải nghe chàng nói quanh , không vào ngay lý do chàng đến đây . Đồng thời , nàng cũng không muốn nhắc đến Eden trước.
- Đó là tấm ảnh nó chụp ở trường học . Tôi đã nghĩ rằng anh có thể thích có một tấm ảnh cuả nó.
- Nó đâu rồi ?
- Đang chơi đằng kia- Nàng hất hàm về phía sân giữa . Chàng cau mày- Đứa

con trai nào đang chơi với nó vậy ? Không lẽ là Alex.
- Tôi biết đáng lẽ tôi phải bảo nó ra về , nhưng lại nghĩ rằng cho chúng nó chơi với nhau một lát cũng chẳng hại gì.
Alex đang ngập ngừng vuốt ve mõm con ngựa nhỏ.
- Tôi hết biết ! Bây giờ không còn gì làm tôi ngạc nhiên được nữa !
- Anh muốn nói gì ?- Nàng tưởng chàng nói móc nàng nên có ý giận.
- Alex , xưa nay nó vẫn sợ ngựa . Bây giờ cô hãy trông nó kìa.
- Alex có lẽ giống như nhiều đứa con trai khác . Nó không muốn thú nhận với một đứa con gái là nó sợ , vì nó sẽ bối rối.
- Có lẽ cô nói đúng.
Vào lúc đó , Eden thấy Mac Crea và reo lên thích thú.
- Mac !- Nó chạy băng qua sân giữa , kéo con ngựa nhỏ chạy theo . Alex theo sau , tránh xa chân sau cuả con ngựa . Mãi nhìn mấy đứa bé Abbie không biết Mac Crea đã rời chỗ , cho đến khi nàng thấy chàng băng qua đường đua để gặp Eden . Nàng dẫn con ngựa đi đến chỗ họ đứng , thì Mac Crea nhắc bổng Eden lên và đặt nó đứng ở thanh ngang trên cùng.
- Ông tới đây bằng gì ?- Eden nhìn quanh tìm chiếc xe tải nhỏ cuả chàng.
- Bằng ảo thuật- Chàng nháy mắt với nó.
Eden nhìn lại , vẻ ngờ vực , rồi quay qua Abbie :
- Mẹ , ông ấy tới đây bằng gì ?
- Ông ấy đi bộ.
- Cháu biết là không phải bằng ảo thuật- Nó nghiêm nghị nhìn Mac Crea , rồi cười khúc khích- Ông tức cười ghê !
- Cháu cũng thế- Chàng vặn mũi nó.
- Không , cháu không vậy- Nó nhảy xuống đất và nắm bàn tay chàng- Lại đây cháu giới thiểu với ông người bạn mới cuả cháu . Nó có một cái xe tải với bánh xe to hơn cả chiếc xe . Để rồi ông thấy- Eden quay qua Alex và vẫy nó- Đem chiếc xe tải lại cho ông ấy xem.
Nhưng Alex không chịu tới.
- Alex biết tôi đã thấy chiếc xe tải của nó- Mac Crea nói.
- Hồi nào ?- Eden ngạc nhiên hỏi , rồi cau mặt- Ông quen Alex à ?
- Phải.
- Tôi phải về nhà bây giờ không ?- Alex hỏi , vẻ mặt bất đắc dĩ.
- Ba cháu vừa về nhà . Ông sẽ thắc mắc không biết cháu đã đi đâu . Và mẹ cháu có lẽ cũng thấy vắng cháu.
- Không , bà không thấy vậy , bà không bao giờ thấy thiếu cháu.
- Cũng vậy thôi , có lẽ chúng ta nên ra về- Mac Crea nói , rồi liếc nhìn Abbie- Cô ắt hiểu.
- Dĩ nhiên- Nếu họ bắt đầu đi tìm Alex , nàng biết rằng tốt hơn đừng để họ tìm thấy nó ở đây.

- Nó phải về ngay sau ? nó không ở chơi thêm một lát nữa sao ?- Eden nói- Cháu định đưa nó đến cái đầm lầy gần con suối . Nó cho rằng không có cá sấu trong đó , và cháu muốn chỉ cho nó thấy . Ông làm ơn cho nó ở lại nhé.
- Để lần sau , Eden.
- Có lẽ mày có thể đến trong ngày mai , Alex , rồi chúng mình đi xem nhé . Chúng ta sẽ có ở đây , phải không mẹ ?
- Phải.
Abbie biết sắp phải nói cho Eden rõ . Nàng sở phải giải thích cho Eden tại sao cha mẹ của Alex có thể không muốn cho nó chơi với Eden . Làm sao nàng có thể nói cho Eden hiểu , khi chính nàng cũng không còn hiểu chuyện ấy ? Vậy mà đã có một thời nàng thù ghét Rachel với tất cả nọc độc của một con rắn hổ cuả vùng Texas . Sự thù ghét ấy đã tan biến , nhưng cuộc xích mích lâu ngày giữa họ có thể bắt đầu làm cho hai đứa trẻ bị đầu độc , và nàng không biết phải làm sao chận đứng việc đó.
- Mày tới nữa không ? Alex ?- Eden cứ hỏi.
- Tôi không biết có tới được không.
- Cố gắng nhé . Mình sẽ chơi vui lắm.
Nhưng Alex rõ ràng không muốn hứa chắc , trong khi nó cắn môi dưới .
Mac Crea xen vào :
- Thôi , ta nên đi về.
Eden quay qua Mac Crea :
- Ông sẽ đến thăm chúng tôi nữa chứ ?
- Dĩ nhiên , rất gần- Chàng hứa , và nhìn Abbie , vì biết phải để nàng ấn định thì giờ và đia. điểm- Cô biết gọi tôi ở đâu.
Nàng chỉ gật đầu , không hỏi lại , và giả thiết sẽ phải gọi điện thoại cho chàng qua văn phòng cuả chàng ở Richmond.
Trong khi đi băng qua cánh đồng , Alex cúi gằm mặt xuống , và kẹp chiếc xe đồ chơi ở nách . Càng đến gần hàng rào , nó càng đi chậm lại , thật sự là lê chân , bắt Mac Crea phải bước ngắn lại thêm nữa.
Ngôi nhà nguy nga kiểu Victoria sơn trắng hiện ra bên kia các thân cây đổ bóng mát trên bồn cỏ . Alex nhìn Mac Crea và vừa đi vừa có vẻ lo lắng . Nó nhìn hàng ba cuả ngôi nhà rồi thở dài thườn thượt.
- Mẹ sẽ nổi điên lên với cháu vì cháu đã qua bên đó.
- Sao cháu nói vậy ?
- Bởi vì cháu nghĩ rằng , bà không ưa bà đó.
- Sao cháu biết ?
- Đôi khi mẹ thấy bà ấy cưỡi con ngựa bạch bên đó , miệng bà mím lại và mặt bà rất dữ dằn . Với lại , bà nói nhiều chuyện về bà ấy.
Mac Crea tự hỏi , ngoài chàng , còn có bao nhiêu người nữa phải trả gía cho sự kình địch giữa Abbie và Rachel , trước khi nó chấm dứt . Ít nhất trong giờ

phút này Abbie không muốn lôi kéo mấy đứa nhỏ vào chuyện ấy , nhưng chàng biết nàng quá rõ . Chỉ cần Rachel thúc một cái là nàng đẩy trở lại liền . Abbie không phải là hạng người đưa má kia ra . Nàng luôn luôn đánh trả lại , và mẹ kiếp , chàng không muốn.
Mac Crea tự hỏi , ngoài chàng , còn có bao nhiêu người nữa phải trả gía cho sự kình địch giữa Abbie và Rachel , trước khi nó chấm dứt . Ít nhất trong giờ phút này Abbie không muốn lôi kéo mấy đứa nhỏ vào chuyện ấy , nhưng chàng biết nàng quá rõ . Chỉ cần Rachel thúc một cái là nàng đẩy trở lại liền . Abbie không phải là hạng người đưa má kia ra . Nàng luôn luôn đánh trả lại , và mẹ kiếp , chàng không muốn Eden bị kẹt giữa hai làn đạn.
- Chú có nói với bà , cháu ở đâu không ?
- Nếu cháu không muốn thì chú không nói- Cậu bé nở một nụ cười biết ơn và nhẹ nhõm . Mac Crea tự hỏi trong giây lát khuyến khích nó như vậy có đúng hay không . Nhưng rồi chàng nghĩ rằng , cũng chẳng sai trái gì hơn hành động cuả Rachel và Abbie.
Khi đến hàng rào , Mac Crea nghe tiếng Rachel gọi Alex . Rồi có tiếng Lane gọi.
- Người ta đang tìm cháu đấy- Mac Crea nhấc nách Alex lên và bỏ nó xuống phiá bên kia hàng rào . Cuộc đi tìm nó có vẻ tập trung về phiá sau nhà và phía các chuồng- Gấp lên . Ba cháu có lẽ đang ở sau nhà.
Alex vùng chạy đi , hướng về phía sau nhà . Mac Crea đi theo đường thẳng vào nhà.
- Alex !- Lane gọi , lưng quay lại họ.
- Con đây , ba !- Alex chạy qua khỏi cái nhà mát , về phiá cha nó.
Quay lại , Lane thấy nó và ngoái cổ kêu lớn :
- Rachel ! Anh tìm được nó rồi . Nó ở đây mà !- Ông quỳ một chân xuống để chờ nó đến , còn Rachel từ các chuồng ngựa hấp tấp đi tới với Ross đằng sau .- Chúng ta tìm con khắp nơi , Alex . Con không nghe chúng ta gọi sao ?
- Con... con chạy về thật nhanh đó chứ- Alex xích lại phiá cha nó để cha nó kéo vào sát hơn khi Rachel đến gần :
- Alex ! Lane , nó có bị gì không : chuyện gì xảy ra ?
- Nó không sao cả- Lane trấn an vợ.
- Sao con có thể chạy đi đâu như vậy , Alex ? Con đi đâu- Rachel hỏi . Tìm được nó rồi , sự lo lắng cuả nàng đổi thành giận dữ.
- Chơi... với cái xe tải cuả con.
- Ừ , nhưng ở đâu ? Chúng ta tìm con khắp nơi mà không có . Con làm tất cả chúng ta lo lắng quá chừng , Alex . Mẹ tưởng con chơi ngoài sân , nhưng khi ba con về mà không tìm thấy con , mẹ đã sợ con bị thương sao đó- Nhất là khi chúng ta kêu mà không nghe con lên tiếng.
- Con xin lỗi- Nó đứng sát hơn vào Lane . Mac Crea để ý cặp môi cuả

Rachel mím chặt thành một đường ngang . Vẻ mặt nàng không còn lo lắng . Nó đã trở thành lạnh lùng.
- Bây giờ ba con đã về nhà , mẹ chắc con không chạy ra chỗ bí mật của con để chơi nữa- Nàng đứng thẳng lên và quay qua Ross- Tôi nghĩ rằng tôi sẽ xuống chuồng ngựa nói chuyện với ông Quoodell về các dự định cuả tôi về con Sirocco . Anh thích đi cùng không ?
- Có.
Hai người cùng đi ra , trong khi Lane nhìn theo , mặt không lộ vẻ gì cả , nhưng trong ánh mắt có vẻ đau khổ . Ông đứng dậy khó khăn , cố gắng khắc phục các khớp xương bị cứng vì tuổi già.
- Đi thôi con- Ông nắm bàn tay Alex- Chúngta vào nhà và rửa ráy cho con . Hình như con đã chơi đất.
Mac Crea đi theo họ vào nhà.

Hai Chị Em

Chương 42

Đám đông trên khán đài rộ lên hoan hô các con ngựa , trong khi một mã phu dẫn con ngựa bạch giống đi qua các chuồng đến sân quần ngựa . Abbie đi một bên nó , chiếc áo dài lụa màu xanh và chiếc khăn quàng lụa buộc quanh cái mũ rộng vành cuả nàng , hòa hợp với màu cờ cuả con ngựa đua cuả nàng.
Dây thần kinh cuả nàng căng thẳng như dây đàn dương cầm , và lòng bàn tay nàng rịn mồ hôi ướt đẫm . Nàng chắc chắn nàng bồn chồn còn hơn Alex tuần trước , khi Eden thuyết phục được nó cưỡi chung con Jojo với nó . Sau đó , Alex đã nói với nàng :
- Có lẽ nếu con học cưỡi ngựa được , mẹ con sẽ yêu con hơn.
Câu nói cuả nó là một lời lặp lại quá khứ đầy mỉa mai . Đã lâu lắm , Abbie phải quay qua để ý tới ngựa như vậy , với hy vọng được cha nàng yêu thương hơn.
Alex đã qua chơi thường xuyên , hễ có dịp là lẻn qua chơi với Eden . Đôi khi Abbie tự hỏi nàng để cho nó qua có đúng không , nhưng Eden cần có bạn chơi cùng trang lứa cũng như Alex , và sự rụt rè cuả cậu bé cân bằng lại sự bạo dạn cuả cô bé , đứa này học được cuả đứa kia và ngược lại . Nhưng... còn phải tính tới Rachel.
Luôn luôn còn phải tính tới Rachel , Abbie tự nhắc nhở , và trở nên bồn chồn không yên . Tại sao nàng để cho các ý nghĩ về Rachel phá hỏng một ngày tháng sáu đẹp trời sáng suả như thế này ? Con Cuồng Phong sẽ chạy đua trong độ tới . Tại sao nàng không tận hưởng sự kích thích mà lại lo nghĩ về Rachel ?
Nhưng Abbie biết câu trả lời cho câu hỏi đó . Sáng nay , một chủ ngựa quen với nàng cho nàng biết con ngựa Sirocco , ngựa đực giống cuả Rachel , vừa chạy đua về nhất hôm qua , bỏ con về nhì đến ba sải . Trong hai tuần lễ rưỡi nữa , con ngựa đực giống cuả cô ta sẽ chạy đua với con Cuồng Phong trong cuộc đua Liberty Classic , với điều kiện con Cuồng Phong phải thắng trong cuộc đua hôm nay . Nó phải thắng , Abbie nghĩ thầm và quyết tâm làm mọi cách cho nó thắng , chẳng những cuộc đua này mà cả cuộc đau Liberty Classic- Cuộc đua mà tất cả mọi người đều gọi là cuộc đua để chọn quán quân trong các quán quân . Cuồng Phong sẽ là quán quân . Abbie nhất quyết không chịu thua Rachel một lần nữa.
Eden kéo tay nàng :

- Mẹ , Mac Crea có đây không ?
- Mẹ không biết- Nhưng Abbie biết thế nào chàng cũng có ở đó.
Trong ba tháng rưỡi vừa qua , nàng đã sắp xếp những cuộc gặp mặt "ngẫu nhiên" này để Mac Crea có thể ở bên Eden như nàng đã hứa , một việc đã trở nên khó khăn vì Dobie đã biết cách đây một tháng là Mac Crea đã trở lại vùng này . Đã hai lần Dobie chất vấn nàng , có gặp hay nói chuyện với Mac Crea hay không . Abbie đã nhận là có , nhưng cố tình làm như không có chuyện gì khác xảy ra cả . Nàng nghi là Dobie không tin . Những sự ngờ vực không nói ra cuả anh ta cộng với cảm nghĩ có lỗi cuả nàng làm cho cuộc hôn nhân cuả họ đã lung lay càng bị căng thẳng.
Abbie không dứt khoát được phải làm gì . Lúc đầu , nàng đã âm thầm hy vọng rằng Mac Crea sẽ chán chuyện đóng vai trò người cha và bỏ đi , và mọi việc sẽ trở lại như cũ . Nhưng theo dõi thấy tình cảm giữa Mac Crea và Eden ngày càng tăng , bây giờ nàng biết chuyện đó sẽ không xảy ra . Đôi khi nàng tự hỏi nàng lừa dối ai , khi duy trì trò hề đó : Eden , Dobie hay chính nàng.
- Nhưng Mac luôn luôn đến xem con Cuồng Phong chạy đua . Tại sao ông ấy hôm nay không có đây ?- Eden hỏi cho kỳ được . Thêm một bằng chứng nó trông đợi ông ta đến với nó biết chừng nào.
- Mẹ không biết . Có lẽ ông ta bận việc.
Đầu tuần , nàng đã nói chuyện với Mac Crea , và chàng đã cho nàng biết chàng dự định bay trở về một địa điểm khoan dầu ở Quyoming , và đóan rằng sẽ đến đây vào khỏang buổi trưa . Thời tiết xấu có lẽ đã làm chàng tới trễ , và đáp máy bay cuả công ty thay vì đi máy bay cuả một hãng hàng không thương mại . Nhưng nếu gặp bão , thì tại sao chàng không gọi điện thoại và nhắn tin cho nàng hay ? Trừ phi... Abbie nhớ lại tấm ảnh đã thấy trong tờ báo buổi sáng chụp một chiếc máy bay tư nhân bị rơi bể nát trong một trận bão . Nàng đột nhiên lạnh mình- Và hơi sợ.
Một bàn tay to lớn áp vào eo lưng nàng . Giật mình , Abbie quay lại và nhìn sững Mac Crea , còn sống nhăn và mạnh khoẻ , đang mỉm cái nụ cười biếng nhác quen thuộc.
- Mac Crea . Anh đã bay về an toàn đấy hả !- Nàng lẩm bẩm , nhẹ nhõm cả người.
- Cô đã tưởng tôi có chuyện gì chăng ?- Mắt chàng nhìn chòng chọc vào nàng và Abbie cảm thấy chàng nhìn thấy ruột gan nàng.
Trong phút chốc , mọi việc đều bị gạt ra ngoài . Nàng thậm chí không nghe cả tiếng Eden đang léo nhéo.
- Tôi... à Eden đã thắc mắc không biết hôm nay anh có đến hay không ?
- Chỉ Eden mà thôi sao ?- Bàn tay chàng áp càng mạnh thêm vào lưng nàng , Abbie thoáng có cảm tưởng chàng sắp hôn nàng . Thay vì vậy , chàng cúi xuống bồng Eden lên.

- Cháu không thực sự nghĩ rằng , tôi không có mặt ở đây hôm nay để cổ vũ cho con Cuồng Phong chứ ?
- Cháu biết . Nhưng cháu nhìn và trông mãi mà không thấy ông đâu cả . Và mẹ bảo có lẽ ông bận việc nên không đến.
- Mẹ nói thế hả ? Bà ấy lầm . Dù là việc gì , không bao giờ tôi bận đến nỗi không đến được . Tôi không thể để cho đứa con gái tôi yêu quý nhất phải thất vọng , phải không ?
- Ông đến trễ quá , sắp đến giờ đua rồi . Họ đã đem con Cuồng Phong ra sân quần ngựa để thắng yên cho nó.
- Tôi biết , và rất tiếc vì chuyện đó . Tôi bị kẹt xe từ phi trường về đây . Có một tai nạn và xe cộ kẹt cứng.
- Anh trễ là vì vậy à ? Tôi cứ tưởng... - Abbie xen vô , không muốn nói hết nỗi lo sợ cuả nàng.
- Phải ?- Mac Crea nhắc nàng nói tiếp , và nhìn nàng có vẻ tò mò.
- Không hề chi . Chúng ta hãy đến sân quần ngựa . Tôi muốn nói đôi lời với ngựa dạy ngựa trước khi họ ra hiệu cho thắng ngựa- Họ vừa bắt đầu đi về phiá đó , thì một mã phu dẫn một con ngựa Ả Rập đi vào cổng , bắt họ phải dừng lại chờ.
- Cô nói hớ rồi , Abbie- Mac Crea đứng cạnh nàng bồng Eden trên tay- Cô sẽ phải canh chừng mình kỹ hơn nữa.
- Tại sao ? Anh muốn nói gì ?
- Ánh mắt cuả cô nhìn tôi khi tôi mới đến , làm người ta có thể tưởng rằng cô vui mừng vì thấy tôi- Giọng nói cuả chàng có ý chọc ghẹo , nhưng cái nhìn thì không.
Abbie không chối cãi làm gì . Nàng không thể chối . Đó là sự thật . Chỉ trong chốc lát , nàng đã để cho tình cảm ngự trị . Đó là một sai lầm- Một sai lầm nàng dễ bị mắc phải với Mac Crea nữa . Có nhiều lúc nàng ước chi có thể bồng Eden bỏ đi- Bỏ đi khỏi Mac Crea và Dobie và cả những chuyện rắc rối lộn xộn ấy . Nhưng nàng còn mẹ nàng , và Ben , và các con ngựa . Nàng ước chi Mac Crea đã không trở về . Mọi việc trước đó đơn giản quá . Nàng cố gắng bám víu vào cái đó , nhưng chàng lại gây cho cuc đời nàng phức tạp thêm về nhiều mặt nàng không muốn.
Ở sân quần ngựa , Abbie bàn bạc một lúc với Joe Gibbs , người dạy con Cuồng Phong tập dượt . Nàng không chắc chắn đã làm được gì , ngoại trừ được ông ta cho hay theo ông nhận xét , con ngựa đực giống sung sức và sẵn sàng để chạy độ này- Và được thoát khỏi phải ở bên Mac Crea.
Sau khi cân xong , người nài đến cạnh họ , mặc áo quần màu xanh , tay xách cái yên đua nhẹ với tấm vải có số . Trong khi nàng đứng ngoài theo dõi người dạy ngựa đích thân thắng yên cho con Cuồng Phong , nàng cảm thấy mình dư thừa , nhưng chưa muốn rời khỏi đây . Trong sân quần ngựa có sáu

bảy con ngựa Ả Rập đã ghi tên dự độ này , trừ hai con , còn đều là những ngựa đua lâu rồi và có thành tích đáng nể . Con ngựa được đặt nhiều hy vọng nhất là một con ngựa hồng tuyệt đẹp , có cái đầu hơi tầm thường , nó đã chỉ thua có hai độ trong mùa này.
- Cô có vẻ bồn chồn , Abbie- Mac Crea nói.
Nàng nhìn chàng , và để ý thấy Eden không còn đó . Nó đang hỏi tới tấp Ben.
- Bồn chồn , lo lắng , kích thích , hôm nay Cuồng Phong có nhiều địch thủ đáng gờm.
- Nghe giọng cô nói không được tự tin lắm . Cô quên rằng nó đã thắng tất cả ba cuộc đua trước đây sao ?
- Không . Nhưng từ trước đến nay nó cũng chưa bao giờ chạy độ một dặm- Hay chạy đua với những con ngựa có tầm cỡ như thế này . Tôi có lý do để lo ngại . Tôi không tin anh thấy hết mức quan trọng cuả cuc đua này . Thành tích cuả nó trong cuc đua này sẽ quyết định chúng ta có cho nó dự cuộc đua Liberty Classic hay không vào ngày mồng bốn.
- Tôi tưởng cô đã đăng ký cho nó dự rồi chứ.
- Phải . Nhưng nếu nó không chạy xa được , chúng tôi sẽ rút tên nó ra . Cu đua Liberty là trên đoạn đường dài một dặm và mt phần tư- Quay qua con ngựa- Nó phải thắng . Nó chỉ có cách là phải thắng.
- Vậy là cô đã nghe.
Abbie trân mình . Nàng muốn giả vờ không biết chàng muốn nói gì , nhưng biết là không bao giờ lừa phỉnh được Mac Crea.
- Về việc con Sirocco thắgn cuộc đua ? Tôi đã nghe nói.
Ben dẫn Eden đến.
- Chúng ta nên đi lấy chỗ ngồi . Cuộc đua sắp bắt đầu.
Sau khi chúc anh nài may mắn , họ rời sân quần ngựa đi đến các lô khán đài dành cho chủ ngựa , để chờ xem ngựa diễu hành . Eden không ngồi yên được nên bỏ trống ghế cuả nó , chỉ còn Mac Crea và Abbie ngồi hai bến chiếc ghế trống.
Abbie luôn luôn phải đấu trah dữ lắm mới tỏ vẻ làm ngơ được với Mac Crea , nhưng hôm nay nàng thấy càng khó hơn . Nàng cố gán cho sự căng thẳng là do trước cuộc đua sắp tới , nhưng có cảm tưởng khó chịu là nàng đã vô tình thú nhận một điều gì đó trong khi lo sợ máy bay cuả chàng có thể bị rớt . Nàng mừng vì Eden nói chuyện huyên thuyên không ngớt.
- Mẹ Ơi , mẹ có nhớ đánh cá số tiền cuả bà ngoại gởi cho mẹ chưa ?
- Ben làm rồi . Ông ấy giữ vé
- Không được gì hết , nếu Cuồng Phong không thắng.
Nàng nhìn vào bảng ước đóan khả năng các ngựa . Con ngựa mang số bốn là con Cuồng Phong được ghi là có khả năng bảy trên một . Các người đánh cá

ngựa có vẻ không coi nó là đáng sợ.
- Bà sẽ được vào khoảng bảy mươi đô la.
- Eo ôi ! Mẹ có cá tiền trên con Cuồng Phong không ?
- Không.
- Nhưng mẹ có thể được rất nhiều tiền.
- Và cũng có thể thua- Nhưng đó không phải là lý do . Cá vào con ngựa cuả mình là xui xẻo.
- Tại sao ? Mẹ biết chưa có con ngựa nào chạy nhanh bằng nó . Nó sẽ thắng , con biết.
- Có cả ngàn chuyện có thể xảy đến trong một độ ngựa đua , Eden ạ . Nó có thể khởi hành không tốt ở cổng , hay bị kẹt giữa một đám người khác . Hoặc bị một con khác va chạm , hay bị một con khác té cản đường . Không thể biết được.
- Ông sẽ cá vào con Cuồng Phong chứ ?- Eden quay qua hỏi Mac Crea.
- Tôi cá rồi- Chàng rút từ túi áo ra mấy cái vé và đưa cho nó xem.
- Tất cả những vé này à ? Cho cháu cầm nhé !
- Được- Chàng đưa hết cho nó.
- Ông sẽ được bao nhiêu ?
- Rất nhiều.
- Cháu ước chi đã cá vào nó . Cháu đã muốn lấy tiền ra khỏi con heo , nhưng mẹ không cho đem tiền theo.
- Mẹ đã bảo con còn nhỏ quá . Con nít không được đánh cá ngựa đua.
- Vậy thì khi con lớn , con sẽ đánh cá con Cuồng Phong và ăn thật nhiều tiền.
- Tôi thấy nó có máu cờ bạc nhiều trong mình đấy- Mac Crea nói riêng với Abbie.
- Hiển nhiên là nó thừa hưởng cái đó cuả cha nó- Nàng đáp , nhưng liền hối tiếc đã đáp quá hấp tấp và đề cập rõ ràng tới chàng.
- Tôi đồng ý- Chàng đáp , và nhìn nàng với một vẻ thân mật.
Abbie nóng bừng , và quay mặt đi , chú ý vào trường đua . Vào lúc ấy , mấy tiếng kèn đầu tiên vang lên , kêu ngựa ra diễu hành , làm khán giả xôn xao cả lên . Một con ngựa Ả Rập có người cưỡi mặc một bộ đồ đỏ và kim tuyến , phi nước tiểu ra sân , dẫn đầu một đòan ngựa đua Ả Rập đi diễu hành qua khán đài , khán giả nhiệt liệt vỗ tay hoan hô chúng.
- Trông kìa , mẹ . Con Cuồng Phong kìa !
Con Cuồng Phong chạy nước kiệu và đường đua , cổ nó hơi cong lên , cái đuôi dài giơ cao và phất phơ đằng sau mình nó như một lá cờ màu trắng . Một con ngựa khác chùn bước vì tiếng ồn ào từ đám đông làm nó sợ , trong khi bảy con ngựa tham dự cuộc đua diễu hành qua khán đài rồi đi về phiá cổng khởi hành cuộc đua . Nhưng con Cuồng Phong thì không sợ , mà còn

phô trương với đám khán giả như thể nó đang dự một cuộc thi ngựa đẹp , chứ không phải một độ chạy đua.
- Đôi khi tôi tự hỏi , phải chăng chúng ta sẽ sai lầm khi không cho nó chạy đua trước hết- Nàng nói với Ben.
- Cô đừng lo , nó biết nó ở đây để làm gì- Ben đáp , và cầm ống nhòm quan sát tất cả các con ngựa.
Abbie còn lo lắng gấp bội trước đó . Khi các con ngựa đã đến khu phía sau cổng khởi hành , nàng nhổm lên ngồi xuống trên ghết . Chỉ có một con ngựa khác lông xám và xám đậm , nên dễ phân biệt con Cuồng Phong . Nhưng xa quá , nên Abbie không thấy gì nhiều.
- Nó thế nào , Ben ?
- Nó hơi đổ mồ hôi . Đó là dấu hiệu tốt.
- Cho tôi xem- Nàng đón cái ống nhòm và quay nó về phiá con Cuồng Phong . Trên cổ nó có một bóng đen , cho thấy mồ hôi đã ra ướt lông và làm cho da đen cuả nó hiện qua lông . Một chút căng thẳng là dấu hiệu tốt; nó có nghĩa là con ngựa đã cảnh giác và ý thức điều người ta trông đợi ở nó . Nhưng nếu xuất hãn quá nhiều thì nó sẽ tiêu hết nghị lực . Abbie phải đồng ý rằng Cuồng Phong tuyệt nhiên không sùi bọt mép . Nó có vẻ sẵn sàng . Nàng hy vọng và cầu mong nó như vậy.
Abbie lại đưa ống nhòm lên . Con Cuồng Phong được đưa vào ô số bốn bình an vô sự . Tiếng người xướng ngôn viên vang lên trên khán đài :
- Ngựa đã vào cổng , sẵn sàng khởi hành độ thứ năm.
Nàng chĩa ống nhòm vào ô thứ tư theo dõi các cố gắng của anh nài ngựa sẵn sàng và đứng ngay trong cổng . Hai tai nó vẫy tới vẫy lui không ngớt . Chứng tỏ nó sốt ruột chờ anh nài ra dấu . Sau rốt , nó hất đầu lên , lộ vẻ bực tức vì sự chậm trễ.
Chuông reng , các cánh cưa? mở toang , và các con ngựa lao ra.
- Chạy rồi !- Đám đông kêu rộ lên.
Abbie đứng bật dậy , bỏ ống nhòm xuống.
- Nó khởi hành ra sao ? Tôi không thấy rõ- Ra khỏi cổng mới được ba thước , ba con ngựa đã lao tới trước để dành nhau dẫn đầu . Không có Cuồng Phong trong đó.
- Nó khởi hành tốt- Ben đứng dậy- Đừng thúc nó . Để nó tự chọn nhịp bước thích hợp- Một giây sau , Abbie mới ý thức ông nói với người nài cưỡi con Cuồng Phong.
-... Cuồng Phong thứ năm , Kaslan thứ sáu... - Người xướng ngôn viên xướng lên giọng đều đều.
Con ngựa bạch chạy ở đường ngoài , năm sải rưỡi đằng sau con ngựa dẫn đầu , nhưng chạy một cách thoải mái , không lấn lên cũng không lùi xuống , khi đoàn ngựa đến gần khúc quẹo đầu . Abbie giơ ống nhòm lên thoe dõi nó

nữa.
- Con không thấy được , mẹ ạ.
- Con đứng lên trên ghế cạnh Ben- Đoàn ngựa đang chạy vào đoạn đường trở về . Nó đứng hàng thứ tư . Bất giác nàng níu tay áo Mac Crea , cố dằn sự kích thích trong khi Cuồng Phong đang bắt kịp ba con ngựa dẫn đầu- Nó đang ra sức đấy . Tôi hy vọng không quá sớm- Nhưng con ngựa đực giống vẫn còn chạy với hai tai vểnh về đằng trước , một chỉ dẫn chắc chắn là nó chưa dùng hết sức.
Nàng mất hút nó khi đoàn ngựa chạy vào khúc quanh cuối cùng . Nó chỉ còn là một vết mờ ở vòng ngoài , bị các con ngựa chạy sát thanh ngang che khuất . Cổ họng nàng khô không chịu nổi.
Hai con ngựa dẫn đầu ra khỏi khúc quanh , cổ chúng ngang nhau trên đoạn đường đua cuối . Nhưng phía ngoài chúng nó , con Cuồng Phong đang sải như bay , mỗi lúc một gần hai con dẫn đầu.
Nàng chỉ nghe xa xa tiếng đám đông cổ võ , mà nghe rõ mồn một tiếng vó ngựa đạp thình thịch trên đường đua bằng đất . Tới cột đánh dấu bảy phần tám dặm , Cuồng Phong bắt kịp hai con ngựa dẫn đầu bứt lên trước . Hai người nài kia ra roi quất ngựa , nhưng người nài cuả Cuồng Phong vẫn dùng cương mà thôi , để thúc nó chạy đến lằn đích . Nó bỏ hai con ngựa kia nưa? sải... một sải... hai sải.
Abbie thét lên khi Cuồng Phong vượt qua lằn đích , mà vẫn còn bứt xa các con ngựa ở phiá sau.
- Nó thắng rồi ! Nó thắng ! Nó thắng !- Nàng quay qua Mac Crea , và tiếng kêu thét biến thành tiếng cười hân hoan.
- Tôi đã bảo anh , nó sẽ thắng !
Khóai chí vì ngựa cuả nàng đã thắng rõ rệt , Abbie không nén được vui sướng . Nàng phải biểu lộ nó ra , phải xì hơi đôi chút . Bốc đồng , nàng chồm vào Mac Crea; chàng ôm ngang lưng nàng và nhấc bổng nàng lên. Môi nàng vừa chạm môi chàng , nàng ý thức được hành động cuả mình và định thụt lại . Chàng giữ đầu nàng lại không cho . Một phút yên lặng trôi qua , chỉ nghe tiếng tim nàng đập thình thịch , trong khi mắt nàng chỉ thấy gương mặt phong trần cuả chàng.
- Đừng , đừng rút ra , Abbie- Chàng thì thầm.
Chàng hôn nàng , đôi môi cuả chàng rà tới rà lui mt cách nồng nàn và ham hố trên môi nàng , Abbie không thể chối cãi là nàng đã sẵn sàng cho chàng , và lấy làm thích thú . Nàng bắt đầu hôn trả và tận hưởng giây phút khoái lạc ấy.
Cái hôn chỉ kéo dài mấy giây mà tưởng chừng như cả một kiếp người khi Mac Crea đặt nàng lại xuống đất và quay qua ôm luôn cả Eden đang cười the thé và la hét om sòm . Cả ba ôm nhau hôn hít vui mừng vì sự thắng giải của

Cuồng Phong , và lôi kéo cả Ben vào cuộc mừng vui . Nhưng cái hôn còn để lại dư vị trên môi nàng , Abbie không thể không nhớ đến nó khi nhìn chàng . Và điều làm cho nàng bực mình hơn nữa là trong ánh mắt cuả chàng cũng có phản ứng như vậy , mỗi lần chàng nhìn nàng.
Họ cùng nhau đi đến bên con ngựa thắng giải để chờ lãnh cúp . Khi người ta chụp ảnh , Eden đòi Mac Crea đứng chụp chung , nhưng chàng viện cớ đi lãnh tiền đánh cá trúng , nên lĩnh đi mất.
Abbie nhìn theo chàng đi khuất vào đám đông , nàng cũng biết như chàng là khó giải thích cho Dobie tại sao có Mac Crea trong ảnh . Mac Crea lánh mặt đi là có lý.
Sau lễ trao cúp , người mã phu dẫn con Cuồng Phong đi kiểm tra bắt buc về thuốc kích thích . Con ngựa đi nhún nhảy , vẫn còn khỏe khoắn và ham chạy nữa.
- Bây giờ không còn nghi ngờ gì nữa , con Cuồng Phong sẽ tham dự cuộc thi Liberty- Abbie bảo Ben , khi cả ba từ khán đài lãnh cúp về- Ta sẽ vô cùng thích thú thấy con Cuồng Phong cho con Sirocco hít bụi khi về đến lằn đích . Cuồng Phong hôm nay chạy một dặm nhanh hơn thường lệ một giây.
- Không những thế , nó đã lập kỷ lục về chạy nhanh trên một dặm cuả ngựa Ả Rập- Người dạy ngựa tên Joe Gibbs nói xen vào.
- Thật à ? Tôi biết là nó chạy nhanh , nhưng... - Abbie sửng sốt quay lại người dạy ngựa , nàng cười lớn rồi quay sang Ben :- Chú tin được không ? Ben ?- Nàng tự hỏi Rachel sẽ nghĩ sao khi biết điều đó.
Mac Crea đang ung dung đi ngang qua cái chuồng , đến gần họ . Abbie lại thấy tim mình muốn nhảy ra khỏi lồng ngực . Nàng nhìn sững vào chàng , toàn thân trân cứng một cách thích thú , như thể tất cả các giác quan cuả nàng đều trở nên mẫn cảm.
- Eden , Mac Crea kìa- Eden vọt ngay về phiá Mac Crea.
- Ông lãnh tiền chưa ?
- Rồi , đây nè- Chàng xòe nắm giấy bạc ra cho nó xem.
- Úi chà ! Mẹ Ơi , coi ông ấy lãnh tiền nhiều ghê chưa !
- Nhiều quá nhỉ !- Abbie bảo Eden đã chạy về bên nàng- Con báo tin cho ông ấy chưa ?
- Tin gì mẹ ?
- Cuồng Phong lập một kỷ lục mới của ngựa giống Ả Rập- Nàng nói nhỏ vào tai nó.
- Ồ , phải- Nó quay qua Mac Crea , mắt sáng rực- Cuồng Phong lập kỷ lục.
- Nó chạy một dặm với thời gian nhanh nhất ở trường đua này cho loại ngựa Ả Rập- Abbie cắt nghĩa.
- Tuyệt vời ! Vậy là chúng ta có ba việc để ăn mừng : kỷ lục cuả Cuồng Phong , và tôi trúng cá độ.

- Còn việc thứ ba ?- Eden hỏi
- Tôi đã mua sản nghiệp Jephphorđ Nhà , đất , và tất cả trên đó . Chỉ cách nông trại này mười dặm- Chàng nhìn Abbie trong khi trả lời cho Eden.
- Tôi biết chỗ đó- Nàng nói , tuy chỉ thấy từ đường cái.
- Có lẽ cô sẽ có thể đến xem lúc nào thuận tiện- Mac Crea gợi ý , nhưng Abbie không muốn cam kết gì trước . Nàng không muốn xem chỗ chàng ăn , và chỗ chàng... ngủ . Thấy nàng im lặng , Mac Crea xoay qua Eden :
- Cháu nghĩ chúng ta nên ăn mừng cách nào đây ?
- Chúng ta... có thể đi ăn kem... có lẽ đi xem đồ chơi... rồi đi xem chiếu bóng- Eden nói.
- Nghe được lắm- Mac Crea mỉm cười.
- Khỏi có tôi . Cả hai cứ việc đi . Tôi và Ben ở lại đây trông nom cho con Cuồng Phong- Nàng luôn luôn từ tạ để Mac Crea có thể ở một mình với Eden.
- Nhưng con muốn mẹ và Ben cùng đi . Không có thì ăn mừng mất vui.
- Tiếc quá , nhưng mẹ và ông ấy không đi được , vì phải ở đây.
- Vậy thì con cũng không đi.
- Eden , con biết là đi với Mac Crea vui lắm.
- Nhưng con muốn tất cả chúng ta đều vui như hồi đi dự cuộc thi ngựa đẹp.
- Đừng làm khó , Eden.
- Nếu mẹ và ông ấy không đi , con với Mac Crea ở đây luôn.
- Con chỉ làm cho con mất vui- Abbie bất lực , nhìn Mac Crea.
- Nếu không thắng họ được , thì nên nhập bọn với họ- Mac Crea nói và mỉm cười- Hãy đi với chúng tôi . Không có cô đây con Cuồng Phong vẫn bình an . Tại sao chiều nay lại phải khác ?
- Lẽ ra tôi phải biết anh bênh nó trong chuyện này- Abbie nói , nhưng không làm ra bộ giận được . Nàng có cảm giác bất an là trong tiềm thức nàng muốn được thuyết phục để chịu đi , nhưng nếu thừa nhận điều đó thì cũng phải thừa nhận là nàng muốn ở bên Mac Crea.
- Xin mẹ hãy đi với con và ông ấy . Đã có người lo cho con Cuồng Phong rồi- Eden chỉ vào bác mã phu.
- Ben... ?- Abbie cầu cứu đến Ben.
- Có gì đâu mà phải cãi ? Nó nói đúng.
- Đấy , cả Ben cũng đồng ý- Eden sung sướng nói và nắm tay mẹ cùng Ben- Mẹ và ông đi cùng cháu cho vui nhé.
Cả bốn người đi ra bãi đậu xe ,và lên chiếc xe của Mac Crea thuê , đi đến một rạp chiếu bóng cách đấy mấy dặm.
Hai giờ sau khi họ ra khỏi rạp chiếu bóng , hoàng hôn đã nhuộm bầu trời thành màu hoa cà , thay cho màu đỏ . Eden thất vọng vì Abbie nhất định bảo rằng đã đến lúc trở về khách sạn cạnh đường cái . Nó cố gắng thuyết phục

mẹ là không buồn ngủ , nhưng lên xe được mười phút , nó đã ngủ lăn ra trên ghế sau.
Mac Crea cho xe chạy vào bãi đậu cuả khách sạn và chạy ngang qua phòng đợi ở mặt tiền.
- Cô ở phòng nào ?
- Số 126 . Gần cửa hông đầu tiên kia kìa- Abbie mở ví lấy chìa khoá- Ben đánh thức giúp Eden dậy.
- Để nó ngủ , tôi sẽ bồng nó vào- Mac Crea nói.
- Được rồi- Abbie không cãi.
Mac Crea đậu xe lại gần cưa? hông và bồng Eden lên , đi theo Abbie và Ben vào nhà.
Mở khóa cửa phòng số 126 , Abbie bước vô và giữ cánh cửa cho Mac Crea , trong khi Ben tiếp tục đi về phòng mình.
- Anh có thể bỏ nó xuống cái giường đầu- Nàng nói.
Khi Mac Crea bắt đầu bỏ nó xuống giường , Eden kêu lên không chịu và đeo vào chàng . Chàng dịu dàng đặt nó xuống giường và gỡ hai tay nó đang bá cổ chàng . Abbie bước tới cạnh chiếc va li mở trên bàn , và lấy ra áo ngủ cuả Eden đem trở lại giường . Nàng thấy Mac Crea đang ngồi trên mép giường , tháo giày và tất cuả Eden ra.
- Anh khỏi phải bận tay với việc đó . Tôi sẽ sửa soạn cho nó trước khi đi ngủ.
- Anh muốn lo cho nó- Nét mặt chàng đầy vẻ trìu mến- Phải đây là áo ngủ cuả nó không ?
- Phải.
- Có lẽ em coi chuyện đó là thường , nhưng còn anh , thì từ trước đến giờ chưa có dịp nào sửa soạn cho con gái của anh trước khi nó đi ngủ cả.
Abbie tần ngần thêm một giây , rồi trao cái áo ngủ cho chàng và đứng lùi lại theo dõi . Nàng không khỏi cảm động trước cái cảnh Mac Crea cởi áo dài và xì líp cuả Eden ra thật nhẹ nhàng , rồi ôm nó vẫn ngủ , thòng cái áo ngủ qua đầu nó , luồn hai tay áo vào rồi đặt nó nằm lại xuống giường . Eden lập tức rúc đầu vào gối . Mac Crea cúi xuống hôn phớt lên trán nó , và tấn chăn quanh mình nó . Chàng đứng lại một lát để coi Eden ngủ , rồi vặn tắt đèn ở cạnh giường , chỉ để lại ngọn đèn mờ trên sàn . Rồi rón rén chàng đi trở lại cạnh Abbie.
- Hãy nhìn nó kìa , nhỏ và ngây thơ quá . Một thiên thần đang ngủ- Chàng thì thầm.
- Anh đừng lầm . Không phải nó luôn luôn như vậy . Anh chưa khi nào thấy nó đang ốm vì bị cúm hay cảm . Nó than thở , đòi hỏi cái này cái nọ luôn miệng . Anh tin em đi , lúc đó không dễ thương đâu . Làm cha hay mẹ không phải lúc nào cũng vui vẻ đâu . Hôm nay , anh đã thấy nó làm mình

làm mẩy mới chút xíu thôi- Không nghĩa lý gì so với những cơn nóng giận cuả nó khi không vừa ý . Anh hãy chờ xem khi nó cãi lại , khi đó anh sẽ không còn cho rằng nó dễ thương và ngây thơ nữa.
- Thật thế à ?- Chàng thoáng nở một nụ cười châm chọc.
- Thật đấy ! Rồi còn cái kiểu nói tía lia của nó . Anh đã nghe nó nói suốt thời gian xem phim đấy , hỏi tại sao ai đó làm cái này hay nói cái nọ , muốn cái gì cũng phải giải thích cho nó . Anh có biết nó còn nằm mơ nữa không ? Anh mới chỉ chịu đựng nó nói tía lia trong hai giờ . Anh hãy chờ đến khi phải nghe nó nói huyên thuyên hết ngày này qua ngày khác.
- Nói , nói , nói- Chàng đáp.
- Đúng vậy . Nó cứ nói không ngớt... - Abbie quên mất nàng định nói gì , khi chàng nắm hai vai nàng và xoay nàng lại ngay mặt chàng . Nàng nhìn sững vào môi chàng , ngạc nhiên vì thấy nó quá gần , và nhìn đôi môi ấy phát ra mấy tiếng :- Giống mẹ nó.
Nàng chưa kịp phản ứng gì thì chàng đã hôn nàng thật sâu , thật nồng nàn , làm nàng quên cả cưỡng lại , rồi nàng thụt lùi và nói :
- Mac , em nghĩ rằng...
- Đó là chỗ lôi thôi cuả em , em nghĩ nhiều quá và nói nhiều quá . Thử ngậm miệng lại một lần xem sao.
Chàng lại áp miệng lên miệng nàng , và nàng bỗng thoáng thấy chàng nói phải . Tại sao nàng từ khước cái mà nàng rất muốn cũng như chàng , chỉ vì nàng không muốn thừa nhận là mình muốn ? Nàng có phủ nhận cũng không làm thay đổi sự khát khao nàng hiện cảm thấy . Nàng buông trôi mình theo cảm giác thích thú được chàng ôm hôn , và thấy như về lại ấm cúng , cảm giác sum họp- Có tất cả những cảm nghĩ đó , và còn có cả một cái gì nữa mà nàng không muốn nhận diện cho rõ.
Chàng luồn mấy ngón tay vào tóc nàng và bắt đầu kéo các cái trâm giữ búi tóc . Tóc nàng xõa xuống vai , và chàng thụt lùi để ngắm nàng bằng đôi mắt đen sẫm và mi mắt nặng nề.
- Anh đã muốn làm vậy từ lâu.
Vẫn nhìn chăm chăm vào nàng , chàng ẵm nàng lên và đi đến chiếc ghế bành gần đó , ngồi xuống ôm nàng và nàng cuộn tròn trên đùi chàng . Bây giờ nàng không còn phải nhón lên cho bằng chàng . Nàng tha hồ vuốt ve chàng , vuốt tóc chàng và sờ các bắp thịt rắn chắc ở vai và lưng chàng . Hai bàn tay chàng xoa , vuốt , nắn bóp khắp mình nàng trong khi chàng và nàng hôn và cắn khẽ nhau . Rồi tay chàng bắt đầu cởi cái nơ ở cổ nàng , và cởi nút áo nàng . Khi bàn tay chàng luồn vào da thịt nàng , nàng rung chuyển cả thân mình.
Abbie không biết họ ngồi trong chiếc ghế bành đã bao lâu , hôn hít nhau như một cặp thanh niên thiếu nữ mới biết mùi lạc thú cuả tình yêu . Nhưng khi

nghe tiếng Eden trở mình và lẩm bẩm trong giấc ngủ , bản năng làm mẹ lại trở về . Nàng không làm ngơ được trước tiếng của đứa con đang ở chung phòng.
Khi nàng cố tỏ ra dè dặt hơn . Mac Crea phản đối :
- Để anh yêu em , Abbie . Cả hai ta đều muốn.
- Ở đây không được . Chúng ta không thể . Eden có thể thức dậy . Tốt hơn chúng ta nên dừng lại , trước khi một người hết kiềm chế được.
- Em muốn nói anh.
- Em không nói vậy.
Chàng thở dài dựng nàng ngồi dậy . Nàng tụt xuống khỏi đùi chàng và đứng dậy . Nàng không muốn gì hơn là quay lại để chàng ôm nữa . Nhưng nàng đưa chàng tới cưa? , tay túm lại hai vạt áo trước đã hở ra . Chàng dừng lại , một tay cầm nắm cửa . Nàng có cảm tưởng chàng không dám hôn nàng nữa vì không tin ở mình.
- Câu chuyện cuả chúng ta chưa chấm dứt , em biết không- Chàng nói.
- Em biết.
- Em phải mất thật lâu để nhận biết điều đó.
Rồi chàng đi ra cưa? trước khi Abbie nói thêm được tiếng nào . Nàng tự động khoá cửa và móc dây xích an toàn vào chỗ , trong đầu vẫn vơ suy nghĩ về câu nói cuối cùng cuả chàng . Trong bốn tháng vừa qua , từ khi gặp lại chàng lần đầu ở Scottdale , nàng vẫn tự nhủ là không còn gì nữa giữa họ . Bây giờ nàng biết là trái lại . Nàng thèm muốn chàng đến nhức nhối cả thân mình.
Nàng bước tới gần chiếc va li mở ra trên bàn trang điểm . Trong khi lấy ra cái áo ngủ , nàng liếc mình trong gương . Mái tóc dài hoàn toàn rối tung; hai môi mọng lên khác thường; hai mí mắt hơi húp lên , và hai vạt áo trước hở ra đến tận rốn . Nàng thật giống một người đàn bà vừa làm tình trọn vẹn với... có lẽ không trọn vẹn , nàng chữa lại , vì vẫn còn khát khao . Nàng thấy mình đối đầu với thực tại . Một góc cuả tâm hồn nàng vẫn còn yêu Mac Crea- Và bây giờ thì tất cả tâm hồn nàng.
Nàng sửa soạn đi ngủ- Rửa mặt , đánh răng , mặc áo ngủ , nhưng không tới gần chiếc giường . Thay vì thế , nàng sọan sẵn áo quần sạch cho nàng và Eden , và bỏ hết các đồ khác vào vali , ngoại trừ những đồ cần dùng để rửa mặt sáng hôm sau , cố trì hoãn phút phải lên giường nằm một mình.
Thoạt đầu , Abbie không để ý tiếng gõ cửa , vì tưởng ai đó đang gõ cưa? khác ở hành lang . Nhưng rồi , nó lại nghe lớn hơn và kèm thêm tiếng gọi khẽ tên nàng . Cau mày , Abbie bước tới cưa? ra vào . Nhưng đi được nửa chừng , nàng nhận ra tiếng gõ ấy ở cửa thông qua phòng kế bên . Nàng ngừng lại trước cửa ấy chờ nghe lại tiếng gõ.
- Vâng ?- Nàng do dự đáp.

- Anh đây , Mac Crea . Mở cửa ra đi.
Nàng luống cuống mở khoá , và kéo cửa ra . Chàng đứng ở đó , dựa vào khung cửa , tay lắc lư chìa khoá phòng.
- Anh cho người ở quầy tiếp khách một trăm đô la và bảo anh ta 128 là số hên cuả anh . Hên không ?
Nàng nhìn sững chàng , không tìm ra được câu trả lời dù là đơn giản nhất . Rồi nàng nhìn ra.
- Hên !- Nàng bước qua phòng chàng , và ngã vào tay chàng- Trước khi có thì giờ suy nghĩ về quyết định ấy . Nhưng việc đó không còn quan trọng . Chỗ đó là chỗ cuả nàng . Từ thuở nào rồi - Đó là chỗ cuả nàng.

Hai Chị Em

Chương 43

Mac Crea lơ mơ nửa ngủ nửa thức , ngây ngất thoa? mãn . Chàng không muốn thức dậy và phá tan giấc mộng êm đềm cuả chàng . Thế nhưng có cái gì- Hay có ai- Đang rục rịch sát bên chàng và chân chàng vừa nóng đó bây giờ mát lạnh . Do linh tính chàng với tay qua kéo cái thân hình ấm áp ấy sát vào mình . Vừa đụng vào nàng , chàng chợt hiểu . Chàng mở mắt ra để nhìn cho chắc chắn là không phải chàng đang nằm mơ . Đúng là chàng đang ôm Abbie , nàng đang cuộn tròn trong lòng chàng . Mac Crea không nhịn được , chồm qua hôn lên đôi môi mọng cuả nàng . Nàng cựa quậy dưới mình chàng , mơ màng hôn trả chàng . Chàng chống tay gối đầu để ngắm nàng đang ưỡn mình lên và vươn vai như một con mèo ngủ dậy , hai vú nàng cọ vào ngực chàng . Rồi nàng nằm yên trở lại , mắt lim dim.
- Sáng rồi hả ?
- Có quan trọng gì ?- Chống một tay lên , chàng đưa bàn tay kia vuốt khắp mình nàng , rồi ngừng lại một lúc để mân mê một đầu vú , làm cho nó cứng lên , rồi lại vuốt xuống phía dưới.
- Có- Nhưng thân hình nàng trả lời cách khác hoàn toàn.
- Sáng nào đáng lẽ cũng phải như thế này , Abbie : em và anh chung một giường và Eden ngủ trong phòng bên cạnh.
- Tốt hơn anh nên dậy . Em không muốn nó thức dậy một mình trong một phòng lạ- Nàng với lấy chiếc đồng hồ tay ở bàn ngủ và coi giờ- Tám giờ rồi . Em còn phải đánh thức Eden , xếp va li , và ra phi trường kịp chuyến bay.
Mac Crea chận nàng lại không cho bước xuống giường.
- Em hãy lấy chuyến bay trễ hơn . Ở với anh thêm một lúc đã.
Nàng nhìn chàng một lúc với vẻ khao khát , rồi lắc đầu :
- Không được . Dobie sẽ đón chúng tôi ở phi trường.
Bối rối , chàng ngắm cái lưng thon cuả nàng , đang lượm chiếc áo ngủ ở sàn lên và tròng vào người . Chàng muốn kéo nàng trở lại giường và bắt nàng ở lại . Với một vài phụ nữ khác thì làm được , nhưng chàng biết Abbie không giống họ . Cố nén thất vọng , chàng với lấy cái quần nằm trên sàn và xỏ chân vào.
Vừa mặc quần vào , chàng vừa qua lại nhìn nàng quan sát.
- Em sẽ cho anh ta hay chuyện chúng mình chứ , Abbie ?
- Nàng do dự một chút , nhưng không trả lời , mà sưa? soạn đi qua cửa thông giữa hai phòng.

- Khoan về đã , Abbie- Trừ phi em muốn câu chuyện này sẽ nói ra trước mặt Eden.
Nàng ngừng lại gần cưa? và quay lui trong khi chàng đi vòng quanh giường bước ra.
- Tại sao ? có gì để nói ?- Nàng giả bộ không biết.
- Về chúng mình , dĩ nhiên . Hay là đêm qua không có ý nghĩa gì cả đối với em ?- Chàng chắc chắn là có . Chàng sẵn sàng đánh cuộc cả tài sản.
- Dĩ nhiên , là có- Nàng tránh cặp mắt cuả chàng.
- Abbie , em có yêu anh không ?- Chàng hỏi , và tin vào câu trả lời.
- Có- Nàng thở dài và gật đầu.
- Em biết rằng việc đó làm thay đổi tất cả mọi sự , Abbie . Em bây giờ không thể tiếp tục ở với anh ta như là vợ chồng . Em phải nói cho anh ta biết sự thật . Em biết chứ.
- Em không biết gì giống vậy- Nàng nói giọng kiên quyết . Mac Crea nghiến răng , muốn lắc cho nàng rụng hết răng.
- Em là con người gì , Abbie ? Qúa bướng bỉnh hay quá kiêu hãnh để thừa nhận mình đã sai lầm ? Hay em định làm như cha cuả em , cứ ăn ở với một người em không yêu và làm cho mọi người phải khổ sở cũng như em ?
- Cái đó không đúng sự thật- Nàng nói , giận dữ vì bị chàng buộc tội không đúng.
- Không à ? vậy em hãy nói cho anh biết còn ao lâu nữa anh phải sống với sự nói dối cuả em ?
- Em không biết . Em chưa có thì giờ suy nghĩ . Em nghĩ rằng...
- Tốt hơn em nên dành thì giờ để suy nghĩ , và nhanh lên . Anh đã chiều ý em đủ lâu rồi . Anh sẽ không sống cuộc đời còn lại theo kiểu này , chỉ được thăm lén lút khi em có dịp ra khỏi nhà.
- Đừng có hăm doa. tôi , Mac Crea Quilder- Nước mắt long lanh trong khoé mắt nàng.
- Không phải là lời hăm doạ- Thở dài , chàng nắm hai vai nàng , vì thấy thân mình nàng trân cứng.
- Chúng ta yêu nhau , Abbie , và anh sẽ không chịu để cho em làm vậy.
- Chuyện không dễ như anh tưởng- Nàng hơi mềm bớt.
- Nhưng có phải là dễ hơn là sống trong sự nói dối suốt cuộc đời còn lại.
Nàng tựa vào chàng , ôm ngang lưng chàng như một đứa trẻ tìm kiếm sự an ủi và vỗ về.
- Em yêu anh thật , Mac . Nhưng khó biết hành động nào đúng và hành động nào sai . Trước đây em luôn luôn nghĩ rằng em biết.
Chàng hôn nàng . Chàng không biết nên nói gì hay nên làm gì nữa.
- - - - - - - - - -
Phòng ngủ ở nông trại im lặng nặng nề . Abbie bỏ áo quần vào va li đủ để

dùng trong vài ngày và đóng va li lại , bỏ nó xuống sàn sau cưa? phòng ngủ . Nàng chợt nhìn thấy cái nhẫn cưới , liền tháo nó ra , ngẫm nghĩ một chút , rồi bỏ nó vào túi áo.
Ở nhà dưới có tiếng cưa? đóng sầm . Abbie cau mày lắng nghe . Có tiếng chân trong nhà bếp; nàng đi xuống xem và thấy Dobie đứng ở chậu rửa chén bát , hứng nước lạnh vào một cái ly , cái mũ méo mó cuả anh ta đẩy về đằng sau , dầu và bông cỏ dính đầy vào da.
- Anh làm gì ở đây ? Chưa đến giờ ăn trưa . Máy móc hỏng à ?
Anh ta lắc đầu , nốc hết ly nước , và hứng nữa.
- Tôi thấy chiếc xe chạy ra . Tôi tưởng cô đi đâu nữa- Giọng anh ta đầy vẻ ngờ vực.
- Ben đưa Eden đi tập bơi . Sau đó , chú ấy chở nó đi ăn , không về ăn trưa- Nàng đã gợi ý cho họ đi ăn ngoài; nàng không muốn Eden có nhà trong buổi trưa này.
- Cô sửa soạn cái gì cho họ ăn không dễ hơn sao ? Mà lại rẻ hơn nhiều. Bực tức vì câu nói bủn xỉn , Abbie định nói cho anh ta biết Ben trả tiền , nhưng rồi lại thôi . Nàng không muốn bị lạc hướng vào một chuyện cãi vã về tiền bạc.
- Chúng ta cần nói chuyện với nhau , Dobie.
- Về chuyện gì ?
- Về chúng ta . Về cuộc hôn nhân cuả chúng ta . Nó không mang lại kết quả- Thật mỉa mai , nàng đã trải qua một lúc như thế này . Nàng tự hỏi tại sao lần này cũng không dễ dàng.
- Cô đã bằng lòng cho đến khi anh chàng Quilder hiện ra.
- Có lẽ vì tôi đã nghĩ rằng sự việc phải đổi khác- Rằng chúng ta chỉ cần có thêm thời gian , nhưng nó vẫn không êm xuôi , có lẽ ngay từ đầu đã vậy . Anh phải thừa nhận , Dobie , rằng tôi đã không phải là người vợ mà anh mong muốn... một người nội trợ , luôn luôn ở nhà , chờ anh từ đồng về mỗi tối.
- Tôi có than phiền gì đâu ? Tôi để cô nuôi ngựa , và đi lung tung khắp cả nước.
- Dobie , đừng nói nữa . Tôi chỉ muốn ly dịn xin anh đồng ý cho . Anh hãy tin tôi , sẽ tốt cho cả đôi ta.
- Vì có Quilder , phải không ? Cô đã lén đi gặp anh ta đằng sau lưng tôi , phải không ? Cô muốn ly dị để lấy anh ta chính thức , phải vậy không ?
- Tôi yêu anh ấy- Nàng điềm nhiên thú nhận
Trong khoảnh khắc , anh ta chỉ nhìn nàng trừng trừng , hai mắt tròn xoe , vẻ mặt đau khổ cùng cực . Rồi anh bỗng quay mặt đi , hai bàn tay vịn vào thành chậu nước , đầu cúi gằm , hai tay chồm tới trước . Thấy anh ta như vậy , Abbie muốn khóc , nhưng quyết tâm cầm nước mắt cho kỳ được.

- Mẹ kiếp , Abbie , tôi cũng yêu cô vậy . Cái đó không đáng kể sao ?- Anh ta nói với giọng nghẹn ngào.
- Dĩ nhiên là có . Nếu không tại sao việc này khó khăn như vậy đối với tôi ? Tôi không hề muốn làm anh đau khổ , Dobie . Anh không biết đã bao lần tôi ước chi có giải pháp nào khác.
- Vậy tại sao bây giờ cô làm vậy ?
- Bởi vì... đó là giải pháp đúng , và công bằng.
- Công bằng cho ai ? Cho cô ? Cho Quilder ? Còn tôi và Eden thì sao ?
- Chúng ta vừa nói về Eden . Tôi biết anh thương nó rất nhiều.
- Chứ cô chờ đợi thế nào ? Nó là con gái của tôi.
- Không , Dobie , nó không phải là con anh- Dù anh ta đau khổ đến mấy , nàng cũng không thể giấu sự thật lâu hơn nữa.
- Cái gì ?
- Eden không phải là con gái cuả anh . Tôi đã có thai nó khi chúng ta gần nhau lần đầu.
- Cô nói láo.
- Lần này thì không . Tôi đã muốn đứa con cuả tôi có cha , và tôi biết anh sẽ làm một người cha tốt cho nó . Và anh đã tỏ ra như vậy , nhưng...
- Nếu tôi không phải là cha nó , thì là ai ? chắc không phải là Quilder...
- Phải.
- Nhưng cô không thể chứng minh điều đó . Và cô không thể trông chờ tôi tin lời cô.
- Anh cứ nhìn ngón tay út cuả nó có tật cong lên . Mac Crea cũng có ngón út như vậy . Tôi chưa bao giờ thấy ai như vậy . Đó là một đặc điểm cuả dòng họ Quilder.
- Chúa ơi !- Mặt anh tái nhợt- Bao nhiêu năm trời...
- Xin lỗi anh . Tôi rất tiếc , nhiều hơn là anh tưởng.
Khi Abbie cố gọi dây nói cho Mac Crea ở văn phòng , nàng được cho biết chàng đang họp với Lane ở River Bend . Nàng đã định không gọi nữa , nhưng rồi thấy cần phải nói chuyện với chàng ngay . Nàng quay số máy. Rachel giở máy lên trả lời; Abbie nhận ra ngay tiếng bà ta và định gác ống nói nhưng cố cưỡng lại.
- Cho tôi xin được nói chuyện với Mac Crea Quilder . Người ta bảo ông ấy có ở đấy.
- Ai gọi đấy ?
- Abbie đây . Tôi cần nói chuyện với ông ta . Một việc quan hệ.
- Rất tiếc . Ông ta đang họp.
- Tôi biết . Cứ nói giùm tôi chờ ở đầu dây.
Mấy giây trôi qua , không ai trả lời . Rồi nghe có tiếng reng nhưng đường dây không cắt đứt , Abbie còn nghe tiếng động khe khẽ ở đầu dây bên kia ,

rồi tiếng Mac Crea ở xa xa.
- Abbie ? Dĩ nhiên tôi ra nghe ngay- Một giây sau , có tiếng cách , và tiếng chàng ở đầu dây bên kia.
- Tôi rất tiếc phải gọi tới đó , nhưng tôi phải nói chuyện với anh.
- Đừng lo về việc ấy . Cứ nói cho tôi biết có chuyện gì thế.
- Sáng nay tôi đã nói vớ Dobie tôi muốn ly dị . Anh ta biết ngay là có anh dính líu vào đó.
- Còn về Eden thì sao ?
- Tôi bảo anh ấy anh là cha nó , không phải anh ấy.
- Rồi sao nữa ?
- Anh ta bỏ đi khỏi nhà . Bây giờ vẫn chưa về . Và tôi không biết anh ta đi đâu.
- Bây giờ cô đang ở đâu ?
- Ở nhà Ben . Chúng tôi sẽ ở đây.
- Eden sẽ ở với cô chứ ?
- Phải . Nó đang ở trong phòng khách đánh cờ với Ben.
- Tôi đến ngay.
- Mac , đừng đến . Anh không thể đến đây . Nếu khi trở về Dobie biết , thì càng rắc rối thêm.
- Mẹ kiếp , Abbie , các người không thể ở đó.
- Chúng tôi đành phải ở... ít nhất cho tới khi chúng tôi tìm được chỗ khác để gửi mấy con ngựa . Đáng lẽ tôi nên chờ khi có các tiện nghi khác mới nói với Dobie- Nàng đã bỏ ra bao nhiêu tiền cuả để xây dựng trại nuôi ngựa ở đây , phải chi nàng hoãn việc nói chuyện với Dobie thêm ít lâu nữa.
- Tôi giải quyết thế này . Cô có thể đem tất cả ngựa tới chỗ của tôi . Còn cô , tôi muốn cô bỏ vài món áo quần vào một cái va li , cùng Ben và Eden , gặp tôi ở đó trong nữa giờ nữa.
- Nhưng...
- Abbie , đừng cãi lại tôi . Tôi không muốn có chuyện gì rủi ro xảy đến cho cô... hay Eden . Nếu tôi không đến đó được , thì cô đến với tôi . Đồng ý chứ ?
Abbie do dự , rồi nhận ra nếu Dobie gây ra một cuộc cãi lộn khi trở về , thì tốt hơn , là đừng để cho Eden chứng kiến . Nàng và Ben còn có thể trở lại dắt ngựa đi.
- Đồng ý.
- Tốt . Hẹn gặp cô trong nữa giờ nữa . Và , Abbie...
- Vâng.
- Anh yêu em.
Nàng rưng rưng nước mắt.
- Em cũng yêu anh , Mac- Và nàng còn yêu chàng hơn nữa , vì chàng không

để cho nàng chịu chuyện này một mình . Mac Crea đã gác máy mà nàng còn cầm ống nói áp vào tai , không muốn cắt đứt sự gần gũi giữa chàng và nàng . Nàng nghe một tiếng cách thứ hai , và cắt đứt luôn liên lạc . Đã có ai nghe lỏm câu chuyện giữa họ . Abbie dòm sững máy điện thoại . Người nghe lỏm đó không ai khác hơn là Rachel.
Sau khi cẩn thận đặt ống nói lại vào máy , Rachel quay lại nhìn cưa? vào phòng thư viện và lắng nghe tiếng nói rất khẽ cuả Lane và Mac Crea từ trong phòng vẳng ra . Rồi cửa mở , và Mac Crea bước ra . Rachel rời chỗ máy điện thoại bước ra quãng trống ở cửa vào nhà.
- Về ngay hả , Mac Crea ?- Nàng bực tức vì chàng ta vội vàng đến bên Abbie . Rồi nàng quay lại ngọt ngào bảo Lane đi ra- Để em đưa anh ấy ra cưa? cho , anh yêu.
- Cảm ơn . Tôi phải gọi mấy cú điện thoại ngay .- Lane dừng lại bắt tay Mac Crea- Tôi sẽ còn gặp lại anh trong tuần tới- Sau khi tôi có thì giờ duyệt lại toàn bộ vấn đề.
- Tôi sẽ chờ tin ông . Nếu cần hỏi điều gì , xin ông cứ gọi điện thoại cho tôi .- Rồi Mac Crea quay qua nhìn Rachel.
Nàng ung dung khóac lấy tay chàng và đưa chàng đi ra tới cửa trước , chờ đến khi nghe tiếng chân cuả Lane đi trở vào trong xong mới nói.
- Như vậy là anh lại để cho mình dính líu với Abbie nữa.
- Đó là việc cuả tôi , Rachel.
- Anh là đồ ngu , Mac Crea . Cô ta chỉ muốn tiền cuả anh . Chắc anh thấy điều đó chứ ! Anh cũng biết rõ như tôi cô ta quyết tâm muốn lập ra một trại nuôi ngựa giống có thể cạnh tranh với River Bend . Nhưng cái anh chồng cuả cô ta không chịu cho cô ta tiền để làm việc đó , nên cô ta mới chọn anh.
- Nếu tôi là cô , thì tôi phải cẩn thận , không trỏ vào ai mà buộc tội cả , Rachel ạ- Mac Crea gỡ tay ra và vặn nắm cưa? bằng đồng khối- Vì mỗi khi trỏ vào ai , thì ba ngón tay cuả bàn tay lại trỏ vào cô.
- Tôi mong anh sẽ nhớ là tôi đã cảnh giác anh .- Nàng nhìn sững Mac . Anh ta đang nhìn nàng với cặp mắt đầy hiểu biết và hiu hiu tự đắc , rồi đóng cửa lại vào mặt nàng và đi mất.
- - - - - - - - - -
Abbie đang chờ ở bàn giấy khi Mac Crea cho xe chạy vào đường vào nhà và đậu lại cạnh xe nàng . Nàng nhìn theo chàng đang sải chân bước trên vỉa hè dửng dưng trước cái nóng oi ả và ẩm ướt khó thở cuả chiều mùa hè ở vùng Đông Texas , nàng thấy vơi đi nỗi lo lắng . Trông chàng có vẻ mạnh bạo và đầy sức sống , và có đủ khả năng giải quyết mọi tình huống , làm nàng cuối cùng tin tưởng là mọi việc sẽ diễn ra êm đẹp . Nàng nghĩ lại và thấy thật là kỳ cục . Xưa nay nàng vẫn tự hào là có cá tính độc lập , không cần đến ai cả . Bây giờ nàng chợt thấy mình muốn tựa vào một người khác . Không phải

bất cứ người nào khác , mà chỉ muốn tựa và mỗi mình Mac Crea.
Đến cạnh nàng , chàng cau mày nhìn quanh.
- Eden và Ben đâu ?
- Chúng tôi đi xem chuồng ngựa ở phía sau khi đi xe đến đây . Anh đã biết tính Ben . Ông ấy phải kiểm tra trước . Eden đi với ông ấy.
- Con phản ứng ra sao trước chuyện này ?
- Nó chưa biết chuyện gì xảy ra . Em chưa nói với nó.
- Để rồi cả hai chúng ta cùng nói cho nó biết sau- Mac Crea nói , rất hợp ý nàng.
- Nó còn nhỏ quá , em không biết nó sẽ hiểu được bao nhiêu , nhất là về anh.
- Chúng ta sẽ nói từ từ... mỗi lần một ít . Nói thật với em , Abbie , anh đã không ngờ là em sẽ đoạn tuyệt với anh ta , ít nhất sớm như vậy.
- Nếu em suy nghĩ cho kỹ , có lẽ em đã nán chờ thêm . Với bầy ngựa trong đó có một con ngựa cái sắp đẻ con , và cuộc đua chỉ còn hai tuần nữa là đến nơi , em đã chọn lúc không phải là thuận lợi nhất . Nhưng em đã phải làm vậy thôi.
Nhưng sự thật , nàng không muốn ngủ chung một giường với Dobie , sau khi đã ngủ với Mac Crea.
- Nếu em không làm , thì trong hai ngày nữa , anh cũng làm . Trời đất ơi , anh nhớ em thật đấy !- Chàng nói rất cương quyết , và nàng không nghi ngờ gì nữa , chàng đã nói là chàng làm.
Chàng ôm nàng và hôn một cách thèm thuồng , thật nồng nàn . Trong khoảnh khắc , Abbie quên hết tất cả mọi sự , chỉ còn nghĩ tới mối tình đang bùng cháy lên giữa hai người- Lửa tình làm da thịt nàng nóng bừng và tim nàng ấm áp . Khi họ buông nhau ra , cả hai đều thở gấp.
- Mới xa nhau có ba ngày mà anh tưởng như là lâu lắm.
- Em cũng thấy vậy.
- Ben kiểm tra chuồng bao lâu ?
- Không lâu lắm đâu.
- Rất tiếc chỉ còn có sáu cái chuồng cá nhân ở đó.
- Em còn không biết sở nhà này còn có chuồng ngựa.
- Đó là một trong những tiêu chuẩn anh đưa ra với người buôn bán địa ốc khi ông ta tìm cho anh . Thế nào cũng phải dính dáng tới ngựa , dù chỉ có Eden hay có cả em . Anh biết chỗ này không sánh được với River Bend...
- Chỉ có một River Bend !- Nhưng vừa thốt ra , liền hối tiếc là đã lỡ lời- Xin lỗi anh- Nàng không dám nhìn chàng.
- Anh tưởng em đã khuây khoa? từ khi mất nó.
- Nó đã là nhà cuả em . Không bao giờ có thể khuây khỏa được với chuyện đó . Đành phải tiếp tục sống thôi , và hy vọng có ngày nào tìm được một chỗ , có ý nghĩa với mình như nó- Nàng gượng cười và ngước lên nhìn chàng.

- Anh chưa đưa em đi coi nhà cuả anh , Mac Crea.
- Eden và Ben sắp đến . Ta hãy chờ một chút.
Eden chạy đến và sau đó là Ben . Mac Crea dẫn họ đi vào toà nhà cất lên ở ba mặt quanh một sân giữa.
Bên trong nhà , với những xà to và đen nổi lên ở trần nhà trát vôi trắng , phòng nào cũng có các cửa sổ kiểu Pháp , và ở mái ngói có những cửa kính rộng để lọt ánh sáng mặt trời vào ban ngày và ánh trăng sao ban đêm , trộn lẫn ngoại cảnh vào nội thất . Các sàn nhà đều lát gạch Tercate , lâu lâu có một đoạn bằng ván cứng và trải thảm Ấn Độ.
Khi Eden vừa thấy cái lò sưởi đồ sộ xây bằng đá ở phòng khách , nó tức thì muốn Mac Crea nhen lưa? lên , nhưng Abbie đã nói mãi nó mới chịu thôi , viện lẽ sẽ nóng quá , dù nhà có hệ thống điều hoà không khí . Phòng khách bày biện các đồ cổ gốc Anh và Mỹ , và các ghế nệm dài bọc da Thụy Điển.
Khi Mac Crea đưa nó vào xem gian phòng dành cho nó , trang trí toàn bằng màu hồng và màu hoa cà , Eden thích chí với cái giường có trần màn.
- Tối nay sẽ không khó khăn gì để dỗ nó đi ngủ- Abbie nói khi họ rời khỏi gian phòng.
- Anh chờ đợi như thế- Mac Crea đáp , mắt anh sáng lên như gợi ý chàng có nhiều dự tính tối nay khi họ Ở một mình với nhau.
- Mẹ ngủ đâu ?- Eden muốn biết.
- Đây . Chàng mở cưa? vào gian phòng chủ nhân.
Một lò sưởi tròn bằng gạch nung trắng chiếm một góc phòng và hai cái ghế bành để trước mặt nó . Chiếc giường to tướng chiếm nửa bên kia phòng , xung quanh trải thảm lông thú . Hai tủ áo rộng lớn trong phòng , ở giữa là một phòng thay áo quần , đưa đến mt phòng tắm lát bằng cẩm thạch thật xinh.
- Nhà này vĩ đại quá , mẹ hả ? Mac có tòa nhà đẹp nhất mà con từng thấy- Eden thở dài nói.
- Tôi mừng thấy cháu thích nó , cháu bé !- Mac Crea bồng nó lên.
- Cháu thích , nhưng còn Ben ? ông chưa chỉ cho cháu xem phòng cuả ông ấy.
- Tối nay ông không ở lại đây , Eden ạ . Chúng ta có một con ngựa cái sắp đẻ.
Mac Crea quay qua Ben.
- Ông lo liệu mọi chuyện được không , Ben ?
Ben quan sát Mac Crea một lát rồi mới trả lời.
- Tôi tin là sẽ không có chuyện gì rắc rối . Một mã phu sẽ thay phiên với tôi canh chừng con ngựa cái sắp đẻ ấy . Ông cứ chăm nom mấy người này đi , tôi sẽ chăm nom mấy con ngựa.
Tối đó , sau khi đã tấn chăn cho Eden ở giường , Abbie nằm cuộn tròn trên

đùi Mac Crea , đầu dựa len vai chàng và đôi môi vẫn còn dư vị của những cái hôn cuả chàng , khi chàng kéo nàng ngồi lên ghế với chàng . Nàng buông một tiếng thở dài.
- Có chuyện gì vậy ?- Mac Crea hỏi.
- Em cảm thấy không được yên tâm lắm vì để Ben ở trong trại một mình , vừa đối đầu với Dobie , vừa lo cho con ngựa cái . Chuyện này do em gây ra , đáng lẽ em phải chịu , chứ không phải Ben.
- Ben sẽ lo liệu xong , không có vấn đề gì đâu.
- Em mong được như vậy.
- Chắc chắn là vậy.
- Ben kính nể anh . Trông cách ông ấy nhìn anh hôm nay , em thấy rõ.
- Anh cũng kính nể ông ấy.
- Em cũng thấy vậy.
Chàng úp bàn tay vào một bên má nàng và dùng ngón tay cái vẽ theo đường môi nàng . Chàng cúi xuống ra môi lên miệng nàng , chưa chịu hôn liền , để chọc nàng . Abbie đưa hai tay lên ôm đầu chàng kéo xuống cho đến khi cảm thấy thỏa mãn vì hai môi chàng đè mạnh lên môi nàng , và hai người cùng nút lưỡi nhau . Mac Crea bất đắc dĩ phải bỏ ra.
- Cho em nghỉ , bao lâu nữa con mình mới ngủ say ?- Chàng luồn bàn tay vào váy nàng và vuốt ve bắp vế nàng.
- Không lâu đâu- Abbie muốn xua đuổi tất cả những ý nghĩ khác , chỉ nghĩ đến yêu chàng , nhưng không được . Nàng lại cà má vào vai chàng với vẻ lơ đễnh.
- Em đang nghĩ gì ?
- Em đang tự hỏi... Dobie sắp sửa làm gì . Nếu biết , em sẽ an tâm hơn.
- Abbie ! Em ở với anh , và từ nay trở đi sẽ như vậy . Anh ta không làm gì được để thay đổi việc đó . Dobie cũng không mà Rachel cũng không , không ai làm gì được.
- Em biết . Sáng nay khi em gọi điện thoại cho anh , cô ta nghe lỏm.
- Anh không lấy làm lạ . Anh định sẽ nói với em sau khi hợp đồng ký kết xong , nhưng Lane đã đồng ý , ít nhất trên nguyên tắc , nhường lại cho anh phần hùn cuả ông ta trong công ty dầu hỏa Quilder . Còn nhiều chi tiết phải hòan thành , nhưng trong vòng ba bốn tuần , hợp đồng sẽ ký và trở thành chính thức.
- Sao ?
- Sau khi anh trở về đây không lâu , anh đã đề nghị mua lại phần hùn cuả ông ta . Anh đã phải mất một thời gian để thu thập số vốn cần thiết để hợp đồng với ông ta như vậy . Giá dầu mới đây sụt dữ dội , nên các nhà băng không hăng hái cho vay lắm.
- Anh có đủ tiền mua lại phần hùn cuả ông ta không ?

- Nói thật với em , anh đang mắc nợ lút đầu . Anh hy vọng công việc nuôi ngựa giống Ả Rập có triển vọng tốt.
- Nhưng... tại sao anh làm vậy ?
- Em không đóan ra sao ? Anh đã mất em hai lần vì làm ăn với Lane và Rachel . Anh không muốn đó là lý do anh mất em lần thứ ba.
- Anh không cần phải làm vậy.
- Anh không muốn mạo hiểm nữa.
- Anh điên rồi , Mac Crea- Nhưng ánh mắt nàng đầy yêu thương.
- Anh điên là cái chắc ! Tất cả vì em.
Nhìn thấy ánh mắt cuả nàng , chàng không kiềm chế nổi sự thèm muốn . Vừa hôn vừa vuốt ve nàng , chàng không cần để ý đến áo quần cũ.
Nhìn thấy ánh mắt cuả nàng , chàng không kiềm chế nổi sự thèm muốn . Vừa hôn vừa vuốt ve nàng , chàng không cần để ý đến áo quần cuả nàng , và những lời phản kháng của nàng không mấy chốc đã trở thành những tiếng rên thèm khát . Khi nàng đã quằn quại , chàng ẵm nàng lên giường , cởi ngay áo quần chàng ra , và ôm nàng sát vào da thịt chàng . Trong một khoảnh khắc , trước khi lên đến tột đỉnh sung sướng , Mac Crea biết rằng giữa họ sẽ luôn luôn như vậy- Người này đẩy qua người kia đẩy lại- Không ai chịu thua ai trong sự say mê , trong tình yêu . Và chàng không muốn cách nào khác.
Ba ngày sau , luật sư cuả Dobie tiếp xúc với Abbie và cho nàng hay các điều kiện cuả Dobie để anh ta thoa? thuận ly dị . Nàng phải đồng ý chấm dứt ngay hợp đồng thuê đất và nhà cuả anh ta , từ bỏ không đòi hỏi hòan lại tiền nàng đã bỏ ra để tu bổ các tiện nghi thuê mướn , từ bỏ quyền cuả nàng trên tài sản tạo mãi từ khi họ lấy nhau , xoá tên anh ta trên chứng thư khai sinh cuả Eden , và từ khước không đòi hỏi cấp dưỡng cho đứa bé . Để đổi lại , nàng có thể giữ lại tất cả những con ngựa Ả Rập cuả nàng , các trang bị yên cương , và chuồng ngựa , và các món tiền thu hoạch do ngựa , cộng thêm các tư trang cuả nàng và con gái , và anh ta có quyền đến thăm Eden . Abbie đồng ý .

Hai Chị Em

Chương 44

Con ngựa đực giống lông màu huyết dụ nhìn đám đông tụ tập ở thanh ngang cuả sân quần ngựa một cách kiêu hãnh như một vị vua nhìn xuống đám thần dân đang ngưỡng mộ mình . Nó không thèm để ý đến các mã phu đang thắng yên cho nó- Giống hệt một vị vua để cho kẻ hầu cận mặc áo cho mình.
- Anh có thấy nó đẹp kinh hồn không , Lane ? Anh có khi nào thấy nó trơn láng và sung sức như vậy không ? Em biết hôm nay thế nào nó cũng thắng- Rachel nói với chồng . Nghe tiếng nàng , con ngựa đực giống vươn cái cổ dài ra , chúi mõm vào nàng . Nàng đặt tay vào chỗ sau tai nó , và nhìn chăm chăm vào hai con mắt đen thật to và các đường gân trên mắt nó.
- Chúng ta sẽ được dịp hoan hô nó.
- Ai bảo ngựa đẹp không chạy đua được ? chúng ta sẽ cho cô ta sáng mắt ra hôm nay , phải không ?- Nàng ôm dầu con ngựa và hôn nó một cái- Để lấy hên- Nàng nói và bước lui đứng cạnh Lane.
Rachel nhác trông thấy m ánh bạc xẹt qua , và quay lại nhìn con ngựa bạch đang cất cao đầu , nở to hai lỗ mũi như đang đánh hơi nàng . Bên phía trái nó là Abbie và Ben Jablonski . Cả Mac Crea và đứa bé cũng ở đây . Cả bốn người đều tươi cười và tự tin , làm Rachel cảm thấy nhột nhạt ở xương sống.
- Cho phép con vỗ con Sirocco một cái để chúc nó may mắn , nghe mẹ ? Nó chịu không ?
- Cứ việc- Rachel bực bội đáp.
Nhưng rồi nàng chợt thấy yêu cầu cuả đứa con trai có vẻ lạ thường , nên quay lại nhìn nó . Alex đang mặc quần sọc và một áo sơ mi trắng , đầu tóc chải láng . Nó cẩn thận đến nhìn con ngựa đực giống , và với lên vỗ vào bắp thịt ở vai nó . "Chúc mày may mắn , Sirocco" và thụt lùi ngay khi con ngựa cúi đầu xuống . Alex chỉ dừng lại khi nó trở về chỗ an toàn giữa cha nó và bà Quildon.
- Con can đảm hơn trước đấy , Alex ! Mẹ cứ tưởng là con sợ ngựa- Rachel nói và lạ lùng thấy đứa con trai đổi tính.
- Chúng nó to lớn , nhưng không có ý hại người- Nó đáp , tránh nhìn nàng.
- Mẹ vui mừng thấy con cuối cùng đã nhận thức như vậy . Ngựa có thể trở thành bạn thân nhất cuả ta . Con có làm bạn với ngựa lần nào chưa ? Alex.
Có một lần nàng thấy nó chui qua hàng rào ra đồng cỏ dành cho các con ngựa cái và biến mất giữa những cây dẻ . Nàng biết ngựa rất hiếu kỳ , thế nào cũng có một con mò đến xem ai vào khu vực dành riêng cho chúng .

Nhưng Alex chỉ nhún vai không đáp và rụt cổ lại . Thất vọng , Rachel tự hỏi nàng tìm cách truyền đạt với đứa con trai làm gì cho mất công . Nó không muốn dính dáng đến nàng . Nó không bao giờ muốn cả . Alex chỉ quan tâm đến Lane và bà Queldon , vú nuôi cuả nó. Rời sân quần ngựa , họ bắt đầu đi về khán đài chính có chỗ ngồi dành sẵn cho họ . Nàng biết Ross sẽ có mặt ở đó để chờ họ... như đã sắp đặt . Dĩ nhiên nàng sẽ vờ ngạc nhiên thấy anh ta , và giả vờ không biết rằng anh ta vừa về thành phố , để sẽ làm ngơ trước sự kiện họ đã ở bên nhau tối hôm qua.
Họ đã ở với nhau một buổi tối tuyệt vời , ngoại trừ một sự cãi cọ nhỏ khi Ross đưa nàng tấm danh thiếp cuả một luật sư nổi tiếng về các vụ ly dị . Nàng đã cố giải thích bao nhiêu lần cho Ross hiểu , nhưng anh ta nhất định từ chối không chịu chấp nhận sự kiện nàng không muốn ly dị với Lane , bây giờ cũng như sau này . Tại sao nàng phải ly dị ? Nàng có đủ thứ nàng muốn : ngựa , nhà , Lane và Ross.
Rachel đi đầu và thấy Ross ngay , vì cái mũ cao bồi cuả anh ta . Anh ta mang một đôi kính râm , vừa tránh nắng , vừa tránh đám đông ở sân đua nhìn ra anh ta.
- Lane , coi ai kià !- Nhưng không chờ ông trả lời , nàng đã rảo bước đến cạnh Ross- Thật là một sự ngạc nhiên- Nàng nói , và ngả một chút vào tay anh ta , nàng hôn phớt lên má anh ta- Tôi tưởng anh không đến được . Tuần trước anh đã bảo tôi anh bận biểu diễn vào ngày mùng bốn cơ mà !
- Có ! Tôi đã hứa với Quillie sẽ biểu diễn tại bữa ăn ngoài trời do anh ta tổ chức hàng năm . Nếu tôi ra đi ngay sau cuộc đua , thì vừa kịp . Tôi đã dặn viên phi công cuả tôi đổ xăng đầy và cho nổ máy sẵn , để có thể cất cánh ngay khi tôi ra đến phi trường.
Lane vừa đến , Rachel nhích qua một bên để ông bắt tay Ross.
- Chào Lane , vui mừng được gặp lại ông . Tôi tưởng ông không có mặt tại đây hôm nay , vì bận bịu công việc.
- Điều đó không bao giờ xảy ra , Ross . Tôi luôn luôn cố gắng ở bên Rachel trong những lúc quan trọng đối với bà ấy.
Sửng sốt vì câu nói cuả ông , Rachel nhìn ông- Nàng sửng sốt vì câu nói ấy là sự thật . Tuy Lane không có mặt ở mọi cuộc đua lớn nhỏ , nhưng ông đã luôn luôn ở bên nàng trong những cuộc đua quan trọng , dù ông rất bận . Cho đến lúc này , nàng đã không nhận thức được điều đó.
Mấy phút sau , các con ngựa bắt đầu diễu hành trên đường đua , và nàng chú ý đến chúng , không còn nghĩ tới gì khác.
Khi các con ngựa được dẫn vào cổng khởi hành , Rachel đưa ống nhòm lên theo dõi chúng , và cũng để che giấu sự căng thẳng làm nàng hết chịu nổi . Sirocco phải thắng cuộc đua này . Ngay bây giờ , điều đó quan trọng đối với nàng hơn là thắng cuộc đua ngựa đẹp toàn quốc trong mùa thi.

Khi cổng giở lên theo tiếng chuông rung , nàng có cảm giác như tim mình nhảy lên đến tận cổ , và mắc kẹt lại , sự lo sợ đóng thành một nút chặn ở đó . Mười một con ngựa tuôn ra khỏi cổng như một con và chạy dính vào nhau trong mấy thước đầu . Rồi nàng thấy con Sirocco lướt lên dẫn đầu , như một vệt lửa màu hồng pha lẫn màu đen.
Một con ngựa hồng khác rút lên tranh đua với nó ở đường ngoài . Rachel dòm qua tất cả các con còn lại , và thấy con ngựa cuả Abbie , chạy hàng thứ năm hay thứ sáu . Chín con ngựa khác không có nghĩa gì đối với nàng . Trong đầu óc nàng , cuộc đua này chỉ là giữa con "Sirocco" và con "Cuồng Phong" . Trong khi đoàn ngựa chạy vào khúc quanh đầu tiên và trên đoạn đường đua kế tiếp , với Sirocco dẫn đầu , Rachel bỏ ống dòm xuống và nhìn trộm Abbie đang đứng ở lô ghế ngồi cuả chủ ngựa gần đó . Dù ở xa , nàng cũng có thể thấy cô ta đang phấn khởi , và căng thẳng . So với cô ta , Rachel giống một pho tượng thì đúng hơn , nàng không thể để lộ cảm xúc ra ngoài . Nàng cũng muốn hét lớn và hoan hô , nhưng không làm được.
Thay vì vậy , nàng đưa ống nhòm lên theo dõi con ngựa giống màu huyết dụ , đang dẫn đầu trước những đoàn ngựa đến ba sải . Nhưng mấy con ngựa khác nhanh chóng thu ngắn khỏang cách ấy trên đoạn đường đua cuối cùng sau khi ra khỏi khúc quanh . Con ngựa bạch chạy sát thanh ngang mỗi bước mỗi bắt kịp nó . Nhưng anh nài cưỡi Sirocco không thấy con ngựa bạch; anh ta đang tập trung chú ý vào con ngựa hồng pha đen đang chạy ở đường ngoài ganh đua với Sirocco.
Rachel muốn la lên cảnh giác người nài , nhưng không thể mở miệng được . Con ngựa bạch lấn lên một cái mũi . Nhưng Sirocco lại ngang lên với nó , và hai con ngựa bây giờ chạy hai cổ song song , cả hai ráng hết sức , bắp thịt nổi lên cuồn cuộn , các vó ngựa xới đất bay tung lên.
Cách lằn đích đến một phần tám dặm , người nài cuả con Sirocco ra roi . Con ngựa hồng có vẻ đáp ứng ngay và tăng thêm tốc độ , nhưng nó không bỏ được con ngựa đang tranh với nó . Con ngựa bạch vẫn đeo dính nó . Bỗng nhiên Sirocco hình như lảo đảo . Người nài cố kéo nó đứng lên , nhưng qua bước sau , nó ngã chúi xuống trước trên đường đua , ngay trên đường chạy cuả tóan ngựa đến sau.
- Không !- Rachel la lên thất thanh cố phủ nhận điều trước mắt , trong khi hai bàn tay cuả ai đó nắm chặt lấy nàng không cho nàng vùng ra.
- Không , Sirocco không thể vậy.
Abbie không hề trông thấy con "Cuồng Phong" vượt qua lằn đích đầu tiên . Nàng bị choáng váng và đờ đẫn , mắt dán vào con ngựa và người nài bị ngã , cả hai nằm sóng sượt trên đường đoàn ngựa vừa chạy qua .Toàn thể đám đông im lặng trong khi vài nhân viên cuả trường đua chạy đến chỗ các nạn nhân.

- Chuyện gì đã xảy ra , hở mẹ ? Tại sao con ngựa ấy không đứng lên nữa ? Nó bị thương hở ?
- Có lẽ vậy , con ạ- Abbie ôm Eden vào sát mình.
- Nó có sao không mẹ ?
- Mẹ không biết.
Người nài ngựa cố đứng dậy , mặc dù hai nhân viên đang bắt anh ta nằm yên chờ xe cứu thương đang mở hết tốc lực chạy trên đường đua . Nhưng con ngựa giống thì không cử động . Abbie dòm qua lô cuả Rachel . Sirocco không phải là ngựa cuả nàng , nhưng nàng có thể cảm thấy sự đau đớn cuả người khác , vì nhớ lại nỗi đau đớn cuả mình khi con Tiểu Giang Phong bị thương.
Lane đang ở bên Rachel , quàng một tay sau lưng đỡ nàng , và dẫn nàng đi qua đám đông đang bu quanh dòm ngó . Abbie nghe tiếng Rachel vừa khóc vừa la :
- Để tôi ra với nó . Để tôi ra với nó.
- Ôi , Chúa ơi !- Abbie quay mặt đi để khỏi trông thấy cảnh tượng đó . Bàn tay Mac Crea đặt lên vai nàng.
- Họ yêu cầu em đến chỗ trao cúp.
- Em không thể đến- Nàng lắc đầu lia lia. , không chịu đi đến chỗ nhận cúp . Nàng đã thắng . Cuối cùng nàng đã thắng Rachel . Nhưng nàng chỉ thấy đau thắt ruột gan.
- Em phải đi đến nhận cúp . Con Cuồng Phong đã thắng . Tai nạn ấy không thay đổi gì cả- Cầm khuỷu tay nàng , Mac Crea dẫn nàng ra khỏi lô ghế hướng về chỗ lãnh cúp ở phía dưới . Abbie biết chàng nói đúng , nhưng vẫn không thấy dễ chịu hơn chút nào.
Nàng dừng lại bên ngoài chỗ trao cúp , bất chấp người phụ trách đường đua hối thúc nàng bước vào bên trong . Nàng có thể nhìn thấy tất cả hoạt động trên đường đua . Con ngựa hồng còn nằm trên đất , ánh nắng chiếu vào lông đỏ cuả nó . Người thú y cuả trường đua đang ngồi phục bên cạnh nó , xung quanh ông có mấy người nữa đang đứng . Hai người y tá đang dìu người nài lên xe cứu thương , và Lane cùng Rachel đang bước ra đường đua.
- Mac Crea , xin anh đi xem dùm em , nó bị nặng như thế nào.
- Được , để tôi đi xem.
Mac Crea bước đi , và Abbie bất đắc dĩ bước vào chỗ lãnh cúp với Ben và Eden . Con "Cuồng Phong" được dẫn đến , sùi bọt mép nhưng vẫn còn hăng hái , làm nàng cảm thấy tự hào . Nàng đã gây giống và nuôi con ngựa đực giống này , nó đã thắng giải trên trường đua và ở cuộc thi ngựa đẹp . Nàng ôm hôn con ngựa và chảy nước mắt.
- Chúng ta đã thắng một cách công bằng và rõ rệt.
Người nài ngựa cười toét miệng với nàng.

- Chúng tôi đã vượt qua nó trước khi nó ngã xuống.
- Chuyện gì đã xảy đến ? Anh biết không ?
Anh ta lắc đầu.
- Tôi nghe một tiếng bốp... như là xương gãy . Nó là một con ngựa can đảm , nhưng dù sao chúng ta cũng thắng mà thôi . Tôi đã đòi hỏi và con Cuồng Phong còn sức để gắng thêm . Con ngựa hồng kia chỉ còn lòng can đảm mà thôi.
- Như là xương gãy !
Câu nói vẳng đi vẳng lại trong trí óc nàng . Nàng cố nhắc nhở mình , một cái xương bị gãy chưa hẳn có nghĩa là Sirocco bị toi mạng . Con Tiểu Giang Phong thì sao ?
- Còn người nài thế nào ?
- Hình như anh ta bị gãy xương vai và bị bầm . Nhưng anh ta sẽ không sao.
Một viên chức cuả trường đua bước tới.
- Chúng tôi sẵn sàng trao cúp bây giờ , bà Hix . Xin bà bước ra đằng trước.
Nàng đờ đẫn nhận các lời chúc tụng cuả người bảo trở cuộc đua , cùng với chiếc cúp bạc , và phần tiền cuả con ngựa thắng cuc , rồi đứng cho người chụp ảnh bấm máy , nhưng nàng không mỉm cười được với máy ảnh- Khi mà , ngoài kia , Rachel đang quỳ bên cạnh con ngựa cuả cô ta , bất kể bộ đồ vải trắng cô đang mặc.
Cuối cùng mọi việc xong xuôi . Abbie dừng lại bên ngoài chỗ lãnh cúp , theo dõi người nài tuột xuống mình ngựa , đỡ yên ra và chính thức cân lại . Một mã phu khóac tấm chăn lên mình con Cuồng Phong và dẫn nó đi.
- Mình có trở về chuồng với con Cuồng Phong không hở mẹ ?- Eden hỏi.
- Chưa . Mẹ chờ Mac Crea- Chàng đang từ đường đua đi vào , nàng phải biết tình hình.
- Sao mẹ trông có vẻ buồn vậy ? Con Cuồng Phong thắng mẹ không sung sướng hay sao ?
- Mẹ sung sướng vì nó thắng , nhưng buồn vì con ngựa kia bị thương.
Nhưng không phải bất cứ con ngựa nào khác . Sirocco là con ngựa đực giống cuả Rachel . Abbie không biết làm cách nào giải thích với Eden tại sao việc đó có nhiều ý nghĩa.
- Con đứng chờ ở đây với Ben để mẹ ra hỏi Mac Crea...
Abbie bước ra đón Mac Crea . Mặt chàng không để lộ vẻ gì cả . Bất giác nàng ôm chặt chiếc cúp bạc trong tay , khi một chiếc xe tải ngừng lại cạnh con ngựa bị ngã , và che khuất nó.
- Nó bị nặng không ?- Nàng hỏi.
- Nó chết rồi , Abbie . Nó bị gãy cổ khi ngã chúi xuống.
- Không ! không thể ! không thể có chuyện đó !
- Có , anh cũng rất buồn.

- Tại sao ? Tại sao việc đó đã phải xảy ra ?
Chàng không trả lời . Nàng nhích ra và nhìn xuống đường đua . Bây giờ nàng hiểu lý do chiếc xe tải đã đến . Để chở xác con ngựa chết đi . Khôgn lâu nữa , sẽ có độ ngựa đua khác , và mọi người sẽ hấp tấp đánh cá , và quên đi tấn bi kịch vừa rồi . Nhưng Abbie biết rằng nàng sẽ không bao giờ quên cái khoảnh khắc Sirocco ngã xuống , hay cảnh chân ngựa đan vào nhau khi các con ngựa đang chạy tới ra sức nhảy qua chướng ngại vật trên đường đua , suýt nữa đụng vào nhau , và rồi khi bụi lắng xuống , con Sirocco nằm im lìm ở đấy.
Mắt nhòa lệ , nàng thấy Rachel đang được Lane đỡ , đi chầm chậm trở vào , nét mặt thường ngày điềm tĩnh cuả cô ta đầy vẻ đau buồn . Nàng bước ra đón Rachel , khiến Mac Crea chận lại.
- Em đi đâu ?
- Rachel... em phải nói với cô ta mấy lời . Em không hề muốn chuyện này xảy ra.
- Abbie , đừng . Tốt hơn là em đừng nói gì.
Nhưng nàng không chịu nghe lời chàng , và giằng ra để đi về phiá họ . Lane thấy nàng trước và ngừng lại , nhưng Rachel nhìn nàng trừng trừng mà ra vẻ không trông thấy nàng.
- Rachel... tôi muốn cô biết rằng... tôi rất tiếc . Tôi thật rất tiếc.
- Tại sao cô phải tiếc ? Ngựa cuả cô đã thắng cuộc đua . Cô đã muốn thế , phải không ?- Rachel nhìn nàng đầy vẻ cay đắng và hận thù.
- Tôi đã muốn nó thắng , phải , nhưng... không phải như thế này !
- Tại sao không ? Cô chẳng đã cố sức chứng minh rằng ngựa của cô hay hơn ngựa cuả tôi hay sao ? Cô đã làm được vậy , do đó , cô hãy đi đi và để tôi yên . Sirocco đã chết . Cô nghe chưa ? Nó đã chết , nó đã chết- Cô ta òa khóc lên và ngã vào người Lane , buồn quá hoá điên.
Lần này Mac Crea đặt tay lên bàn tay nàng , Abbie để chàng kéo đi không cưỡng lại nữa.
- Do lỗi cuả tôi- Nàng nói với giọng khổ sở.
- Đó là một tai nạn , Abbie , một tai nạn . Nó có thể xảy đến cho bất cứ con ngựa nào trong độ ấy , kể cả Cuồng Phong . Anh không chịu cho em tự quy trách nhiệm về chuyện đó.
- Nhưng do lỗi cuả em . Nếu em không chọc tức cô ta , thì cô ta đã không đời nào cho con Sirocco chạy đua . Anh có nhớ tối đó sau khi Sirocco thắng giải ở Scottdale , em đã bảo cô ta rằng nó thắng cuộc thi sắc đẹp , rằng nó không có thể chất đòi hỏi để chạy đua ? Chúa ơi... em thậm chí còn bảo cô ta nó sẽ sụm nửa chừng nếu chạy đua . Em đã cưỡng ép cô ta vào chuyện này.
- Cô ta tự lấy quyết định cho mình . Cô ta đã biết nguy hiểm nhưng vẫn cho

nó chạy đua . Em không thể tự quy trách cho mình.
Nhưng Abbie biết rằng không phải thế.

Hai Chị Em

Chương Kết

Ngọn gió mát buổi sáng thổi lướt qua mặt hồ bơi , rồi làm các tờ giấy trên đùi Lane bay phất phơ . Lane đè các trang giấy cuả bản hợp đồng đoạn mãi xuống và tiếp tục nhìn đăm đăm vào cái bóng dáng nhỏ bé đang thu mình bên nấm đất mới đắp ở tận ngoài xa.
Cặp kính hai tròng cuả ông còn nằm trên bàn , cạnh hồ bơi , dưới cái dù che nắng . Ông vẫn chưa đọc trang đầu cuả bản hợp đồng . Không phải là ông cần đọc nó . Ông đã coi kỹ nó ngày hôm qua . Ông chỉ có ý định coi lại một lần nữa trước khi Mac Crea đến ký vào chiều nay . Nhưng Rachel làm ông lo lắng và gần như không thể tập trung lâu vào công việc làm ăn.
- Coi con này , ba !- Alex kêu to.
Rất khó khăn ông mới rời mắt khỏi Rachel và day lại kịp thời để thấy cậu con trai nhảy xuống bể bơi làm nước bắn tung tóe đến tận bờ . Ông chờ cho đến khi Alex trồi lên và lội đến cái thang ở góc hồ.
Khi thấy đứa con trai đã lên bờ đối diện , Lane quay lại chú ý đến Rachel . Nàng không hề rời ngôi mộ mà nàng đang canh chừng.
- Xin lỗi ông , có ông Tibbs đến thăm- Người hầu gái tên là Maria đến cạnh ghê ông và thưa , rồi chỉ vào người đàn ông mặc cái quần Jean mới và một cái áo kiểu miền Tây đang đi theo cô ta.
Lane lơ đễnh xếp lại các tờ giấy và đứng dậy đón khách.
- Chào anh Ross . Tôi không ngờ anh đến . Mời anh ngồi.
- Rất tiếc , tôi không ở lâu được . Tôi chỉ ghé lại xem Rachel thế nào . Tôi biết bà bất an vì Sirocco . Tôi ước phải cho tôi có thể ở lâu...
- Tôi hiểu . Bà ấy đau buồn vì cái chết cuả con ngựa đực giống.
- Bà ấy ở đâu ?
- Ở ngoài đó , bên mộ nó- Ông chỉ đại khái về hướng nấm mồ- Bà ta đã nhất quyết đòi đem con ngựa về chôn ở River Bend . Lúc đó , tôi không thấy có hại gì , nhưng bây giờ thì tôi không chắc chắn đó là ý kiến hay.
- Ông có phiền chăng nếu tôi đi nói với bà ấy ? Tôi đã mang theo một cái có thể... khiến bà khoẻ khoắn hơn.
- Xin anh cứ việc- Đến giai đoạn này , ai kéo Rachel ra khỏi tình trạng thất vọng thâm trầm cuả mình cũng được , miễn là có người làm được điều đó . Ông không chịu nổi thấy vợ như vậy.
Ross gật đầu , đội nón lên và ra đi , băng qua bồn cỏ về hướng nấm mộ không có mộ chí gần hàng rào chạy dọc cánh đồng cỏ sau nhà , nưa? đường

giữa tòa nhà và các chuồng ngựa . Lane đứng nhìn theo , và tự hỏi anh ta sẽ thành công chăng , và Rachel có ngả vào vòng tay của anh ta không . Lần này thì là vĩnh viễn . Thế nhưng khi tai nạn xảy ra , bà đã quay qua ông , chứ không quay qua Ross . Chắc chắn cử chỉ ấy là do linh tính , ông vẫn tự nhủ mãi như vậy.
- Ba , ba có thấy con nhảy làm nước bắn tung tóe không ? Alex chạy quanh hồ bơi đến cạnh ông.
- Có , ba thấy . Suýt nữa con làm ba ướt hết.
- Con biết . Ba muốn bơi với con một chập không ?
- Ba muốn , nhưng không được . Ba còn phải xem mấy giấy tờ , nhưng ba sẽ theo dõi con.
- Vậy thì con sẽ ngồi đây với ba để nghỉ ngơi , bơi mệt quá.
- Đúng- Lane đồng ý , trong khi Alex trèo lên ghế cạnh bàn.
- Ông Tibbs muốn gì vậy hở ba ?- Alex dòm về hướng nấm mồ.
- Ông ấy đến gặp mẹ con . Ông ấy đem cho mẹ con cái gì đó , mà ông ấy hy vọng sẽ làm cho mẹ con vui một chút.
- Mẹ con buồn quá , phải không ?
- Phải . Mẹ con rất thương con Sirocco . Mẹ con có mặt khi nó sinh ra . Lúc đó con còn bé xíu . Mẹ con có nó cũng lâu như có con . Người ta rất đau khổ khi mất đi một người hay một vật mà mình rất quan tâm.
- Con ước chi có thể làm được điều gì cho mẹ con đỡ buồn.
- Có lẽ con có thể.
- Làm gì , hở ba ?
- Khi ta buồn , có nhiều việc nhỏ nhặt có ý nghĩa rất lớn... những việc nhỏ nhưng có ý tứ nói lên sự quan tâm cuả ta . Chẳng hạn , con có thể hái cho mẹ con mấy bông hoa dại để cắm lên mộ Sirocco . Hay con có thể làm cho mẹ con một cái bảng tên...
- Con có thể vẽ một tấm hình Sirocco và tô màu lên để đem cho mẹ con . Mẹ con sẽ trông thấy tấm hình cuả nó và nhớ đến nó . Mẹ con sẽ thích vậy phải không ? Con có thẻ vẽ thật đẹp , bà Queldon bảo vậy . Và con sẽ vẽ cái hình này đẹp hơn nữa.
- Ba biết con có thể . Và ba nghĩ rằng mẹ con ắt sẽ thích bức hình ấy.
- Để con đi vẽ ngay- Nó tụt xuống ghết và chạy ngay vào nhà.
Rachel ngồi trên cỏ , bên cạnh nắm đất mới đắp hình chữ nhật dài , trong tư thế gần như cuả một đứa trẻ : hai chân xếp về một bên , đầu và vai cúi xuống , một bàn tay đặt lên trên nấm đất . Một ngọn gió mát nhẹ nhàng thổi qua mái tóc cuả nàng làm phất phơ mấy sợi rồi vuốt xuống lại như một bà mẹ xoa vuốt tóc đứa con để an ủi vỗ về nó.
Trong khi Ross đi đến gần nàng , nàng không tỏ vẻ gì biết có anh ta đến . Anh ta ngừng lại một lát , ngạc nhiên vì thấy vẻ đau buồn quá đỗi trên mặt

nàng . Không có nước mắt . Anh ta ước chi nàng đã chảy nước mắt . Anh ta có cảm giác như nếu có nước mắt thì có lẽ dễ đối phó hơn là sự đau buồn cực độ này.
- Chào Rachel !
Thoạt đầu anh ta chưa chắc là nàng đã nghe . Rồi nàng nhìn lên . Hai mắt nàng lờ đờ , gần như chết rồi . Tuy nàng nhìn thẳng vào anh ta , Ross không chắc gì nàng đã thấy . Rồi thì nàng làm như gắng gượng trở lại với thực tại.
- Đây là nơi chôn cất Sirocco . Tôi đang cho làm một cái bia- Bằng đá cẩm thạch , khắc tên nó với các ngày tháng trong đời nó , và một câu trong bài thơ tôi đã đọc một lần . Tôi sẽ sưa? đi một chút cho phù hợp với nó- Nàng mơ màng đọc lên : "bạn chỉ mới thấy vẻ đẹp cuả các đặc điểm và các chân cuả nó , thì vẻ đẹp chân chính cuả nó bạn vẫn chưa được thấy
- Hay lắm !
- Anh hãy sờ nấm đất này. - Nàng thọc mấy ngón tay vào đất . - Nó còn ấm... giống như thân mình nó.
- Đó là do ánn nắng . Anh bắt đầu lo cho nàng.
- Tôi biết . - Nàng nói , nét đau khổ hiện rõ trên mặt.
- Nhưng đôi khi tôi muốn tin là do thân mình của nó.
- Cô không thể làm vậy , Rachel . Không tốt cho cô.
- Tôi không cần . Tôi muốn nó ở đây... với tôi.
- Đừng làm vậy , Rachel . Nó đã chết . Cô không làm thay đổi được điều đó . Tôi ở đây với cô . Cô hãy đi dạo với tôi một lát . - Nắm vay nàng , anh ta dịu dàng ép nàng đứng dậy.
Nàng không cưỡng lại , tuy nhiên vẫn nhìn sững vào nấm mồ , không muốn rời nó khi anh xoay mình nàng lại.
- Nó phải ở đây , để hí lên với các con ngựa cái trên đồng cỏ.
- Tôi mong sao có cách gì làm cô thấy bớt buồn... Có lời gì tôi có thể nói... hay việc gì tôi có thể làm . Nhưng tôi không biết nói gì cho hợp . Cô không biết đã bao nhiêu lần tôi ước chi tôi đã không bỏ cô mà đi hôm đó , nhưng tôi đã phải làm như vậy. Tôi ở đó củng chẳng có làm được gì . Lane đã ở bên cô . Tôi biết ông ta sẽ chăm nom cô và lo liệu mọi việc.
- Lane luôn luôn có đó , lần nào cũng thế . - Nàng lẩm bẩm.
- Tôi biết - Anh ta phiền lòng vì nàng đã quay lại với Lane trong những giây phút choáng váng đầu tiên ấy , sau khi tai nạn xảy ra . Đáng lý ra nàng phải còn yêu anh ta.
- Cô nghe tôi nói đây. Tối nay tôi phải trở về Nashville . Công ty đĩa hát muốn tôi thâu một bộ đĩa mới và tôi dự định sẽ họp với nhà sản xuất ngày mai . Nhưng nếu cô muốn tôi ở lại đây với cô , tôi sẽ hủy bỏ việc ấy.
- Không cần thiết . Anh ở đây hay không cũng vậy thôi . Không còn việc gì quan trọng đối với tôi cả.

Nàng quá dửng dưng , quá xa vắng với anh ta , như thể anh ta là một người lạ , không phải là người đã từng ôm ấp nàng trong vòng tay , làm tình với nàng không biết bao nhiêu lần trong quá khứ . Họ đi bên cạnh nhau , tay anh quàng sau lưng nàng , tuy nhiên cảm giác gần gũi không có . Anh muốn làm thay đổi cái đó.
- Tôi có cái này đưa cô xem . Hãy đi nhanh lên.
Anh ta rảo bước đến gần chuồng ngựa , nhưng câu nói cuả anh ta không gợi lên sự chú ý cuả nàng.
- Cô không hỏi tôi cái gì sao ?
- Cái gì ?- Rõ ràng nàng chỉ hỏi là vì anh ta nhắc.
- Đây là một sự ngạc nhiên , nhưng tôi có thể bảo đảm cô sẽ thích nó . Cứ chờ xem thử.
Nhưng khi Rachel trông thấy chiếc xe tải kéo chiếc rờ moọc chở ngựa đậu bên ngoài cưa? và chuồng chính , nàng thụt lui . Có ai trong đó , tôi không muốn gặp họ.
- Không sao cả . Thật mà , xe ấy cuả tôi.
- Cuả anh ? Tôi không hiểu- Nàng cau mặt . Lần đầu tiên từ nãy giờ , Ross có cảm tưởng cuối cùng anh ta đã đâm thủng được bức màn đau buồn cách ly nàng với thế giới bên ngoài.
- Cô nhớ là tôi đã bảo dành cho cô một sự ngạc nhiên- Anh ta ra hiệu cho người mã phu đứng ở phía sua rờ moóc dắt ra con ngựa cái nhỏ- Đấy , nó kìa- Anh nhìn chòng chọc vào mặt nàng , khi người mã phu dẫn con ngựa cái nhỏ ra cho nàng thấy . Mặt nàng lộ vẻ phân vân , khi nàng nhìn sững con ngựa Ả Rập nhỏ tuổi , có lông màu vàng rực dưới ánh nắng chiều . "Con Hòn Ngọc" nàng thốt lên.
- Phải , nhưng lý do nào anh đem nó đến đây ?- Nàng quay lại nhìn anh ta , trán cau lại thêm.
- Tôi muốn cho cô con ngựa ấy . Tôi biết cô đã từng muốn có nó biết chừng nào , và tôi đã nói thật khi bảo rằng tôi không bán nó . Chúng ta sẽ không bao giờ trông đợi nó có con với Sirocco nữa , do đó , tôi tặng nó cho cô.
- Không !- Nàng thục lùi thêm một bước , mặt có vẻ giận dữ.
Sửng sốt vì phản ứng cuả nàng , Ross cầm sợi dây ở tay người mã phu , đưa cho nàng.
- Xin cô vui lòng cầm lấy- Nhưng nàng lắc đầu và giấu tay ra sau lưng- Tôi muốn cô giữ nó , Rachel . Tôi biết nó không phải là Sirocco và... có lẽ tôi không thể bù đắp lại sự không có mặt của tôi bên cô sau tai nạn , nhưng cô hãy cho tôi có dịp bù lại.
- Tại sao ai cũng luôn tìm cách biếu quà cho tôi ? Anh nghĩ rằng có thể mua chuộc tôi được chăng ? Qùa tặng không bù lại được những giờ khắc tôi cô đơn . Tôi không phải là một đứa bé để anh có thể cho một đồ chơi và nghĩ

rằng nó sẽ hết đau khổ . Không được nữa đâu ! ..
- Tôi không hiểu cô nói gì . Tôi không tìm cách mua chuộc cô . Tôi... - Ross bối rối và hoảng sợ vì sự nổi giận cuả nàng.
- Vậy anh gọi hành động cuả anh là gì ? Anh cảm thấy có lỗi , nên anh cho tôi con ngựa của anh để lương tâm anh khỏi bị cắn rứt . Thế thì , tôi không thèm con ngựa cuả anh ! Và tôi không thèm anh ! Đem con ngựa đi và biến khỏi nơi đây ! Đừng bao giờ trở lại ! Anh nghe chưa ? Đừng bao giờ nữa !- Hai bàn tay nàng nắm lại chống nạnh , trong khi nàng đứng trước mặt anh ta , run lên bần bật vì tức giận , và nước mắt chảy thành hàng trên má.
- Rachel , cô không muốn nói vậy , cô chỉ bực mình thôi . Cô không biết cô đang nói gì.
- Tôi biết rất rõ tôi đang nói gì . Và nếu anh không chở con ngựa đó đi ngay trong năm phút tới , tôi sẽ gọi ông cảnh sát trưởng tới áp giải anh ra khỏi trại này- Nàng nói với giọng giận run , và quay phắt lại . Nàng đi về chuồng ngựa , được nửa chừng nàng chuyển sang chạy.
- Rachel... - Ross bước một bước tần ngần về hướng nàng bỏ đi , anh ta không tin được chuyện vừa xảy ra là có thật.
- Tôi nghĩ rằng bà ta nói thật đấy- Người mã phu nói sau lưng anh.
Ross bắt buộc phải đồng ý.
Nức nở khóc vì tuyệt vọng , Rachel chạy thẳng đến khu chuồng nuôi ngựa đẻ , chỉ ngừng lại khi đến chuồng thứ ba kể từ sau đếm lại . Điên cuồng chạy ào ào , nàng xô cưa? vào trong rồi gài cửa lại . Nàng ôm cổ con ngựa cái có lông xám lốm đốm và úp mặt vào cái bờm đen như than cuả nó.
- Simoon , Simoon- Nàng kêu lên- Tại sao họ luôn luôn làm vậy ? Tại sao ? Họ cứ cho quà tặng , trong khi ta chỉ cần tình yêu . Không ai thật sự quan tâm đến ta cả . Không một ai- Trong khi nàng khóc cho nguôi nỗi lo lắng và đau khổ , nàng cảm thấy con ngựa cái lo lắng chúi mõm vào nàng , và kêu lên mấy tiếng tỏ vẻ quan tâm- Không , không đúng vậy , phải không ?- Có mày quan tâm , phải không , con ngựa đẹp cuả ta ?- Rachel lẩm bẩm , và nhích qua nhìn ngay mặt nó , rồi ôm đầu nó lại trong tay nàng , mỉm cười khi nó thè lưỡi liếm hàng nước mắt trên má nàng rồi tò mò liếm các giọt nước mắt mằn mặn- Ta cũng yêu mày , Simoon . Mày không khi nào bỏ ta , phải không , Simoon ?
Có tiếng rơm sột soạt ở chuồng bên , trong khi con ngựa thiến lông đỏ già nua nhích lại tới gần tấm vách ngăn vừa hé lên để được chú ý đến . Quay lại , Rachel thò bàn tay qua cái song giữ bên dưới cái môi cuả nó , trong khi vẫn xoa vuốt chỗ lõm phiá sau tai con ngựa cái.
- Ta biết mày cũng quan tâm , Ahmer . Ta không quên mày- Nàng nói êm như ru , nhưng vẫn buồn rầu vô cùng.
- Bà bình an chứ , bà Canphield ?

Giật mình , Rachel thoáng thấy người mã phu đứng ở cửa chuồng , và nấp vào sau con ngựa cái , giấu mặt để y khỏi thấy nàng khóc . Nàng không muốn y hay ai khác thương tiếc cho nàng . Nàng không cần và cũng không muốn sự thương hại cuả họ.
- Phải , tôi bình an . Và tôi muốn ở một mình . Anh vui lòng đi đi.
- Vâng , thưa bà.
Ahmer xì một tiếng khi người mã phu đi ngang qua chuồng nó . Khi nó trở lại chú ý đến nàng , Rachel biết chỉ còn lại chúng và nàng.
- Luôn luôn chỉ có ba chúng ta , phải không ?- Nhớ lại , rồi cải chính- Không phải luôn luôn như vậy . Trong một quãng thời gian , chúng ta có bốn . Bây giờ Sirocco không còn nữa . Ta nhớ nó quá !- Nàng thấy muốn khóc nữa , và ôm chầm cổ Simoon .- Tại sao nó phải chết như vậy ? Khôgn công bằng chút nào ! Con mày đã chết , Simoon . Mày hiểu không ? con mày... và con ta nữa.
Nàng bắt đầu khóc thút thít , nước mắt chảy xuống làm ướt các sợi lông màu xám ở cổ con ngựa cái . Ở đây , nàng cảm thấy được tự do tuôn ra nỗi khổ đau cuả mình , tự do khao khát... cái chết cuả con ngựa đực giống cuả mình , cả sự phản bội cuả thêm một người đàn ông khác nữa đã không yêu nàng thật trung thực.
Simoon xì một tiếng và quay đầu về phía cửa chuồng , báo động cho Rachel biết có người đến . Nàng lau nước mắt và cố giữ vẻ bình thường.
- Mẹ Ơi , mẹ có đây không ?- Alex hiện ra , đi chầm chậm trên hành lang giữa hai dãy chuồng , vừa đi vừa nhìn hai bên.
Nàng muốn giả vờ không nghe nó , nấp vào góc trong cùng không cho ai thấy cả . Nhưng nàng biết không làm thế được.
- Có , Alex , gì đó con ?
Thoạt đầu , nó không biết tiếng mẹ nó ở chuồng nào , rồi nó trông thấy nàng.
- A , mẹ đây rồi- Nó hăm hở đến cửa chuồng , tay cầm tờ giấy giấu sau lưng- Con tìm mẹ khắp nơi.
- Nếu đã đến giờ ăn trưa , con hãy bảo Marie mẹ không đói- Nàng xẵng giọng nói , vì nôn nóng muốn nó đi cho khuất để nàng ở một mình . Nếu không thì khó che giấu sử khổ sở và đau đớn cuả nàng . Nàng nhớ những câu hỏi dồn dập cuả nó trên đường bay về nhà rất là khó chịu . Tại sao Sirocco chết ? Tại sao nó gãy cổ ? Tại sao mẹ cho nó chạy đua ? Tại sao mẹ khóc ? Tại sao mẹ yêu Sirocco ? Tại sao , tại sao ? Nàng không chiu nổi ý nghĩ phải nghe lại những câu hỏi ấy . Lẽ ra Lane phải có đấy để trả lời cho nó cũng như khi ở trên máy bay.
- Chưa đến giờ ăn trưa . Ít nhất con nghĩ vậy , con đem cho mẹ cái này- Nó với tay qua cửa , miệng mỉm cười và vẻ mặt hăm hở , đưa tờ giấy nó giấu sau lưng cho nàng- Cho mẹ đó . Con đã muốn gói trong giấy đẹp và thắt nơ

quanh nó , nhưng bà Queldon bảo ở nhà không có sẵn.
Lại thêm một món quà , Rachel cay đắng nghĩ thầm . Tại sao tất cả đều tìm các mua chuộc nàng ?
- Mẹ không muốn lấy.
Nụ cười vụt tắt trên mặt nó.
- Nhưng... ba nghĩ rằng...
- Ba đã lầm ! Mẹ không muốn quà gì cả ! Nhất là của con . Hay cuả bất cứ ai . Con hiểu chưa ?- Nước mắt giận dữ tuôn ra làm nàng không thấy được vẻ buồn thảm cuả nó.
- Đi , đi về với ba mày . Tao không muốn mày ở đây !...
Xoay lại , nàng tìm sự an ủi bên thân mình ấm áp cuả Simoon . Nàng nghe ở xa xa tiếng chân nó chạy đi , còn gờ giấy bay phất phới vào trong chuồng ngựa và rơi xuống đống dăm bào.
Nàng còn lại một mình với mấy con ngựa của nàng , nàng muốn thế . Nàng không cần ai cả . Và giờ sau đó , nàng cố tình tin như vậy.
Khi nghe tiếng chân ở hành lang bằng gạch đến gần các chuồng ngựa , nàng thầm nguyền rủa tất cả mọi người không chịu để cho nàng yên . Nàng thấy Lane hiện ra và lo lắng nhìn quanh.
- Alex ?- Ông gọi.
Rachel suýt nữa cười lớn lên . Đáng lẽ nàng phải biết ông không lo lắng cho nàng . Ông chỉ lo lắng cho đứa con trai cuả ông . Nàng co rúm lại cạnh vách , cố thu mình thật nhỏ , mong sao ông đừng thấy . Nhưng cử động làm ông chú ý . Ông quay lại và nhìn ngay thấy nàng.
- Rachel , em có thấy Alex không ? Bữa ăn trưa đã sẵn sàng . Nhưng khi Maria gọi nó , không có tiếng trả lời cuả nó.
- Em không biết nó ở đâu- Nàng đáp.
Lane cau mày và bước tới gần chuồng hơn.
- Nhưng nó phải ở đâu quanh đây . Một người mã phu bảo chắc chắn đã thấy nó đến- Cái gì kia ?- Ông nhìn trừng trừng vào cái gì đó trên sàn . Bất đắc dĩ Rachel phải đi quanh con ngựa cái để xem vật gì . Một tờ giấy nằm trên đống dăm bào , ngay giữa bị một móng ngựa đạp vào nhăn nheo . Rachel thấy nhưng không lượm lên , và Lane mở móc cửa bước vào chuồng.
- Có phải đây là hình con Sirocco do nó vẽ cho em ?
- Chắc vậy ?- Nàng nhún vai rồi lượm tờ giấy lên xem.
- Vậy là nó đã tới đây ? Nó mang cái này tới cho em ?
- Phải , em bảo là không cần . Em tưởng nó cầm đi theo nó.
- Em làm sao thế ?- Lane trừng mắt nhìn nàng , với vẻ không tin và giận dữ- Sao em có thể làm vậy được ? Nó vẽ để cho em mà !
- Tôi không cần !- Nàng giận dữ quát lên- Tại sao tôi phải cần ? Cả đời tôi mọi người đều cho quà , vì họ nghĩ rằng quà cáp có thể bù đắp mọi việc .

Nhưng không phải vậy ! Chưa bao giờ như vậy cả !
- Trời đất ơi , Rachel ! Nó chỉ là một đứa bé . Nó muốn làm một cái gì đó để em vui lên . Em quá thương hại lấy mình mà không thấy rằng em đau khổ thì anh và con cũng đau khổ lây . Đây không phải là một bức vẽ . Đây là cách cuả nó để cho em biết nó quan tâm đến em !
Trong đời nàng chưa bao giờ Rachel thấy Lane giận dữ đến như vậy . Những lời nói giận dữ cuả ông đập vào nàng như búa bổ . Trong giây lát nghĩ rằng ông sẽ đánh nàng thật sự . Nàng co rúm người lại.
- Em không biết . Em đã tưởng...
- Em nghĩ- Ông gay gắt nói- Em chỉ nghĩ đến em . Tôi tự hỏi , có bao giờ em nghĩ đến người khác ?- Ông bỏ nàng đứng lại ở đó , vẫn còn choáng váng vì câu buộc tội giận dữ cuả ông.
Trong khi lái xe qua hai cột trụ đồ sộ sơn trắng ở cổng vào River Bend , Mac Crea liếc nhìn đồng hồ ở bảng điều khiển cuả xe hơi . Chàng có hẹn gặp Lane lúc một giờ rưỡi , và đã trễ năm phút . Trong khi xe chạy trên đường vào nhà , chàng để ý thấy hai , bà người đang dàn thành hàng ngang , băng ngang qua hai cánh đồng cỏ phía trái cuả chàng . thoạt đầu chàng thấy kỳ lạ , rồi bỏ qua không để ý đến nữa , vì nghĩ rằng có lẽ họ đang bắt ngựa.
Khi xe chạy vào sân , chàng thấy Rachel cưỡi con ngựa xám đốm chạy về . Cổ ngựa ướt đẫm mồ hôi . Mac Crea cau mày , phân vân không hiểu Rachel làm gì mà cưỡi ngựa đi giữa trời nóng ban ngày như vậy... và mấy người ở cánh đồng cỏ... ắt hẳn có chuyện gì không ổn . Chàng vội vàng rời toà nhà và cho xe chạy về hướng trại ngựa , tới nơi vừa kịp lúc Rachel xuống ngựa và trao dây cương cho một mã phu.
Vừa bước xuống xe , chàng nghe được mấy tiếng cuối cùng cuả câu hỏi cuả nàng :
- "... có thấy gì không ?"
Người mã phu lắc đầu và dẫn ngựa đi.
- Có chuyện gì thế ?
Rachel giật mình quay lại , vẻ mặt điên loạn.
- Mac Crea . Tưởng ai !
- Lane đâu rồi ?
- Ông đang đi tìm Alex cùng với những người khác . Nó đã biến mất . Không ai thấy nó từ trước giờ ăn trưa Chúng tôi đã gọi đi gọi lại nhưng- Tôi lo ngại... có chuyện gì xảy ra cho nó . Nếu có , tôi sẽ không bao giờ tự tha thứ cho mình được.
Mac Crea đã định nói cho nàng biết rằng chàng có thể biết Alex đang ở đâu . Dù sao , cậu bé không biết rằng Eden không còn ở trong nông trại kế cận nữa . Nhưng có thể chàng lầm . Nếu không chắc , thì nói với Rachel càng gây thêm rắc rối . Tốt hơn chàng nên đi kiểm tra lấy.

- Nó sẽ xuất hiện thôi.
- Tôi mong vậy.
- Nếu cô thấy Lane , bảo giùm tôi sẽ trở lại sau.
- Vâng.
Nhưng Mac Crea ngờ rằng cô ta sẽ không nhớ , trong khi chàng trở ra xe và ngồi lên lái đi.
Abbie bưng thùng đồ đạc cuối cùng ra khỏi trại và chất nó lên ghế sau xe hơi cuả nàng . Ngừng một lát , nàng lau mồ hôi trán và liếc nhìn chiếc xe thùng thuê đậu ở trước chuồng ngựa đẻ . Hai mã phu đang vào tất cả các chuồng thu thập các dụng cụ , yên cương , trang bị . Họ có vẻ như đã gần xong công việc.
Dobie đang làm việc ở ngoài đồng . May thì nàng có thể thu góp đồ đạc và ra đi trước khi anh ta về . Nàng đã không gặp và cũng không muốn gặp anh ta . Nàng có bảo với anh ta rằng nàng rất tiếc , cũng không xoá bỏ được những thiệt hại nàng đã gây ra cho cuộc đời cuả hai người.
Nghe tiếng máy xe ngày càng lớn , Abbie quay ra đường dẫn vào nhà . Nàng cau mày ngạc nhiên khi nhận ra xe cuả Mac Crea . Nếu Dobie thấy chàng thì sao ?
Nàng bước tới gần chàng với vẻ mặt cố che giấu vẻ lo ngại.
- Anh đến đây làm gì ?
- Anh hy vọng sẽ tìm thấy Alex . Em không thấy nó ở đây chứ ?
- Alex ? không , tại sao ?
- Anh vừa mới ở River Bend lại . Họ đang lục lạo khắp nơi để tìm Alex . Không ai thấy nó từ sáng đến giờ . Anh đã nghĩ... nó có thể sang đây chơi với Eden.
- Chúng tôi ở đây gần như suốt ngày . Hơn nữa , sau trận mưa lớn đêm hôm kia , con suối giữa đây và River Bend đầy ắp nước lên đến tận bờ- Vừa nói ra , Abbie lạnh toát cả người vì sợ- Mac , anh không nghĩ rằng nó tìm cách lội qua suối chứ ! Em biết nó chỉ là một đứa bé , nhưng chắc chắn nó cũng thấy được là quá nguy hiểm.
- Tốt hơn là anh phải đi xem- Mac Crea mở máy xe.
- Em đi với anh- Abbie đi tới phiá bên kia xe.
Mac Crea lái xe ra khỏi sân và chạy vào con đường đầy rãnh dẫn đến cánh đồng cỏ ở dưới thấp và bờ suối ..Khi tới cổng , Abbie nhảy xuống mở cổng , rồi trèo lên xe lại sau khi đóng cổng.
- Có một chỗ cạn lội qua được ở đằng kia- Nàng chỉ vào một khúc cuả con suối có cây mọc san sát hai bên bờ.
Mac Crea ngừng xe lại khi tới gần chỗ đó.
- Chúng ta hãy xuống xe đi bộ.
Da trời xanh ngắt , mặt trời sáng chói , và tàn lá xanh rờn cuả các cây sau

trận mưa cho người ta có một cảm giác yên tĩnh phỉnh phờ . Nhưng con suối không còn là một dòng nước nhỏ chảy róc rách trên lòng suối đầy cát và sỏi . Trận mưa vừa qua đã biến nó thành một dòng thác giận dữ . Tiếng nước chảy ồ ồ át cả tiếng cưa? xe đập mạnh.
Nắm tay nhau đứng trước đầu xe , hai người dừng lại nhìn bờ suối đầy bóng mát và nước suối đầy tràn , dòng nước đen đang ào ạt tung xuống giữa lòng suối hẹp , cuốn theo các cành cây , các nhánh khô- Bất cứ vật gì nằm ngang trên đường nước chảy.
- Anh cho rằng nó ở đâu ? Đến giờ này , nó ắt đã biết người ta đang tìm nó- Abbie càng lo ngại nhiều hơn trước đó.
- Cầu mong cho nó không muốn người ta tìm ra nó.
- Chắc nó đã không tìm cách băng qua . Nó nhút nhát lắm.
- Chúng ta nên tách ra và tìm trên cả hai bờ- Mac Crea đi về hướng chỗ lội qua suối.
- Anh hãy cẩn thận- Nàng dặn dò.
Dừng lại , chàng mỉm cười để nàng an tâm , rồi lội xuống dòng nước đang chảy xiết , cẩn thận dò đường lội qua . Ở chỗ sâu nhất , nước lên đến ngang lưng chàng... tức là cao hơn đầu một đứa bé Nàng theo dõi chàng cố giữ thăng bằng giữa dòng nước chảy mạnh và biết rằng Alex không thể thoát chết nếu té xuống nước.
Qua bờ kia an toàn , Mac Crea vẫy tay với nàng , rồi dòm quanh . Úp hai bàn tay lại và kề miệng vào , chàng kêu to :
- Anh thấy có dấu chân . Nó đã tới đây- Chàng chỉ về dưới dòng , ra hiệu cho nàng nên cùng chàng tìm về phía đó trước.
Abbie càng lo ngại hơn , vì hiểu rằng Mac Crea chọn phía đó với ý nghĩ nếu Alex đã té xuống nước , dòng thác có thể đã đưa xác nó về phía dưới dòng . Xác nó . Không , nàng không muốn nghĩ như vậy . Nàng lo lắng dòm bờ suối trước mặt , tránh xa mép nước và tiến chầm chậm , ngang với Mac Crea ở trên bờ bên kia.
Tiến được khoảng mười thước , nàng trông thấy một vật gì màu vàng mắc kẹt giữa rác rưỡi gần bờ bên kia.
- Mac Crea , coi kìa !- Nàng chỉ vào vật đó , trông giống một món đồ mặc , và tự nhiên nhớ lại rằng Alex có một cái áo véc màu vàng . Nàng nín thở mong rằng mình lầm , trong khi Mac Crea lội xuống cầm một nhánh cây gãy khều cái vật màu vàng ấy lên . Đó là một cái áo vét cuả một đứa bé.
- Alex !- Abbie điên cuồng gọi to- Alex , cháu ở đâu ? nàng hấp tấp đi dọc bờ suối , bất kể các bụi rậm làm trở ngại , nôn nóng muốn tìm thấy Alex. Dòng suối vẫn cuốn phăng cả bùn và rác rưởi , chảy ồ ồ như giễu cợt chàng. Nàng nghe như có một tiếng la lớn , và dừng lại lắng nghe . Nàng để ý không thấy Mac Crea nữa . Chàng đã đi vượt xa nàng rồi chăng ? Nàng vội

vàng đi lui lại.
- Abbie !- Mac Crea đưa tay vẫy nàng từ bờ bên kia , chàng đang bồng một đứa bé bùn đầy ngang hông- Anh tìm được nó rồi !
Nàng òa lên khóc vì sung sướng và đưa tay lên bịt miệng . Alex không việc gì . Nó an toàn . Tìm được một chỗ , Mac Crea bồng đứa bé lội qua suối . Abbie chờ ở bờ bên này , nàng thấy khó thở cho đến khi họ đến bên nàng.
- Anh tìm thấy nó ở đâu ?
- Nó đang nấp trong một bụi rậm.
Abbie cúi xuống coi kỹ nó có bình an không . Vì nhìn sát , nàng thấy vết nước mắt trên má nó.
- Chúng ta tìm cháu từ nãy đến giờ , Alex . Chúng ta tưởng... - Nhưng nàng không muốn nói ra điều họ sợ . Nàng mỉm cười gạt mái tóc nâu cuả nó đang bị mồ hôi dính bết ở trán ra đằng sau- Tốt hơn là chúng ta đưa cháu về nhà.
Nó đột ngột thụt lùi.
- Không . Cháu không muốn về đó.
- Tại sao ? Mẹ cháu và cha cháu sẽ lo ngại vì cháu . Cháu không muốn thế chứ ?
- Mẹ cháu không quan tâm đâu- Nó đáp , hai hàng nước mắt lại chảy xuống mà- Mẹ cháu không muốn có cháu . Mẹ cháu đuổi cháu đi chỗ khác . Cháu đã bỏ đi và quyết không trở về nữa.
- Alex , cô chắc rằng mẹ cháu không có ý muốn nói vậy đâu.
- Có , có chứ !- Nó nói , và rồi như không thể chịu nổi một mình , nó lao vào bá cổ Abbie và núp mặt vào nàng để khóa òa.
- Cháu không muốn trở về nhà . Cháu muốn ơ đây với cô và Eden.
Abbie nhìn Mac Crea với vẻ bất lực . Mac Crea ngồi thụp xuống và đặt bàn tay lên vai Alex đang rung rung khi nó sụt sịt khóc.
- Cháu không phải muốn vậy , Alex . Cháu hãy nghĩ đến ba cháu mà cháu sẽ nhớ ra nhiều.
- Ba cháu làm việc tối ngày.
- Không hẳn vậy.
- Ông có thể đến thăm cháu nhưng không đến.
- Ồ , Alex , cô rất tiếc , nhưng như vậy không được đâu.
- Nhưng tại sao ?
- Bởi vì... cháu thuộc về mẹ và ba cháu.
- Đi thôi , cháu bé . Chú đưa cháu về nhà . Nhưng khi Mac Crea cố kéo nó ra , nó càng ôm chặt Abbie.
- Không.
- Để em bồng nó- Nàng bảo Mac Crea . Alex níu lấy nàng và kẹp hai chân ngang hông nàng , trong khi nàng đi trở về với Mac Crea . Vào trong xe , nàng tiếp tục ôm nó , và ru nó như đứa bé mới đẻ.

- Anh bỏ em xuống xe em- Mac Crea nói.
- Không , em đi với anh- Nàng quyết định khi ở bên con suối- Em muốn nói đôi điều với Rachel.
- Abbie- Giọng chàng có vẻ không đồng ý.
- Em đi với anh- Nàng không muốn nghe nói nữa . Không gì và không ai có thể ngăn chận nàng , ngay cả Mac Crea.
Năm sáu người mồ hôi nhễ nhại , và mệt lữ vì cuộc đi tìm đứa bé bị lạc ngay giữa lúc trời nóng nực , đang ngồi dưới bóng mát cuả một cây sồi đại thụ , tu ừng ực , ở cái bình nước lạnh cuả người ở mang ra , và lặng lẽ lắc đầu để đáp lại các câu hỏi cuả cả Lane và Rachel . Ít người ngẩng lên nhìn khi Mac Crea lái xe vào cùng Abbie và Alex.
Abbie lách ra cưa? xe , tay vẫn bồng Alex . Lúc đầu không ai để ý tới nàng , tất cả chú ý vào Mac Crea ở gần họ hơn . Khi nàng đi vòng quanh chiếc xe , Rachel trông thấy đứa bé trong tay nàng.
- Alex ! Các người đã tìm được nó !- Mặt nàng lộ vẻ nhẹ nhõm và chạy ngay tới- Ồ , Alex , con đi đâu từ nãy đến giờ ? Ba mẹ lo lắng quá chừng vì con.
- Nó qua bên nông trại- Abbie trả lời , trong khi Alex ôm nàng chặt hơn.
Nghe tiếng nàng , Rachel cuối cùng để ý tới Abbie .Tức thì nàng đứng lại , lộ vẻ ngờ vực.
- Tại sao cô bồng nó ? Trả con tôi lại cho tôi.
Rachel cố kéo Alex ra , nhưng nó kêu càng dữ và ôm Abbie càng chặt hơn.
- Không ! Tôi muốn ở với cô ..
- Cô đã làm gì nó thế ?- Rachel trừng mắt nhìn nàng.
- Không phải tôi đã làm gì , mà cô đã làm gì nó- Abbie đáp trong khi Lane đến cạnh họ , khuôn mặt rám nắng của ông còn lộ vẻ bơ phờ và mệt mỏi vì tìm kiếm , cái áo sơ mi ướt đẫm mồ hôi.
- Nó có bình an không ?- Ông lo lắng hỏi.
- Nó không bị thương , nếu ý ông muốn hỏi là vậy- Abbie đáp . Alex không cưỡng lại khi Lane đưa tay đón nó ở tay nàng . Abbie sẵn sàng trao nó lại cho Lane , nhưng Alex vẫn úp mặt tránh không cho Rachel thấy ,
- Cô nên biết nó đã lẻn qua chơi với đứa con gái cuả tôi đã mấy tháng nay . Có lẽ tôi đã nên chặn đứng việc đó , nhưng tôi không muốn cho con cái chúng ta bị lôi kéo vào cuộc xung đột giữa cá nhân chúng ta.
- Cô . Cô là kẻ đã gieo trong đầu óc con tôi ý nghĩ chống lại tôi- Rachel buộc tội- Lẽ ra tôi phải biết cô sẽ làm một chuyện như thế đó . Cả đời tôi , ai cũng thương cô . Dean- Bất cứ ai . Cô luôn luôn có tất cả mọi thứ . Bây giờ cô còn tìm cách cướp mất đứa con cuả tôi . Tôi chưa bao giờ biết rõ tôi thù ghét cô đến chừng nào cho đến lúc này . Cút khỏi nơi đây trước khi tôi cho người đuổi cô ra !
- Tôi không trách cô đã thù ghét tôi . Có lẽ tôi xứng đáng bị như vậy .

Nhưng tôi sẽ không đi khỏi nơi đây trước khi tôi nói những gì tôi đến đây để nói.
- Tôi không thèm nghe bất cứ điều gì cô muốn nói với tôi- Rachel định quay đi , nhưng Abbie nắm tay cô ta chặn lại.
- Cô phải nghe... vì Alex . Nó nghĩ rằng cô không muốn có nó- Rằng cô không yêu nó . Cô không thể để cho nó tin như vậy . Khi tôi lớn lên , tôi cũng đã nghĩ rằng ba tôi không yêu tôi . Cô cũng vậy . Cô không nhớ rằng ý nghĩ ấy đã làm chúng ta đau khổ đến thế nào sao ? Đó là cảm nghĩ của Alex bây giờ.
- Nó không hề quan tâm đến tôi . Nó luôn luôn chỉ biết Lane.
- Vậy cô giận hờn vì vậy , phải không ? Cô không biết rằng Alex hiểu điều đó hay sao ? Trẻ con rất mẫn cảm . Nhưng chúng vẫn chỉ là trẻ con . Cô không thể trông đợi chúng hiểu các nỗi đau khổ và va chạm tự ái cuả cô , khi mà chúng còn chưa biết cách đối phó với những nỗi khổ riêng cuả chúng nó . Nó muốn cô yêu nó , và nó nghĩ rằng nó có điểm nào sai trái nên cô không yêu nó !
Rachel cố bỏ ngoài tai những câu nói cuả Abbie , câu nào cũng là một cái gai , châm chích , cào xé cô . Nhưng không câu nào đúng . Không thể đúng.
- Cô nói mà chẳng hiểu mình nói gì- Cô ta cãi lại.
- Thật không ?- Abbie buồn rầu đáp- Hãy nhìn vào chúng ta , Rachel . Hãy nhìn xem cuộc đời chúng ta đã bị lệch lạc biết bao nhiêu vì cay đắng và ganh tỵ . Khi tôi nghĩ lại tất cả những điều tôi đã nói , những điều tôi đã làm , cách tôi đã cảm nghĩ . Và tôi đã quy trách cho cô tất cả mọi việc . Chúng ta là chị em . Cái gì đã biến chúng ta thành hai kẻ thù ? Tại sao chúng ta luôn luôn ganh đua với nhau ? Không thể vì muốn giành tình yêu cuả ba . Ba đã chết . Nhưng nếu ông có thể nhìn thấy chúng ta bây giờ... Rachel , cô phải biết ông đã không muốn chúng ta trở nên như thế.
- Đừng nói nữa !- Rachel bịt tai lại , nhưng chỉ ngăn bớt được tiếng cuả Abbie mà thôi.
- Có lẽ ông ấy đã yêu thương cả hai chúng ta . Tôi đã mất thật lâu mới nhận ra điều đó . Cô cũng cần tin như vậy . Có lẽ tôi và cô sẽ không bao giờ trở thành chị em đúng nghĩa , nhưng chúng ta không thể ngừng tranh chấp với nhau hay sao ?
- Cô thích điều đó lắm , phải không ?
Abbie im lặng một lúc , nhìn Rachel.
- Rachel , cô chỉ cần yêu thương đứa con trai cuả cô . Và để cho nó biết điều đó , như lẽ ra ba chúng ta đã phải làm.
Rachel quay đi và bỏ chạy , mắt nhòa lệ . Nói dối- Cô ta đã lừa phỉnh . Chắc chắn là vậy.
Trong khi Rachel biến mất ở chuồng ngựa , Abbie cảm thấy bàn tay Mac

Crea đặt lên vai nàng.
- Em đã cố gắng.
Nàng nhìn Lane và đứa bé trong tay ông . Nàng lưỡng lự.
- Tôi rất tiếc đã gây gổ với cô ta.
- Không nên- Lane dịu dàng nói- Những cái cô nói rất đáng nói ra.
Ngay lúc đó , có tiếng vó ngựa từ chuồng ngựa vọng đến . Một giây sau , Rachel hiện ra trên mình con ngựa cái lông xám cuả nàng . Abbie sửng sốt nhìn.
- Chỉ có cái nịt đầu và sợi dây dẫn !
- Ai đó , mau lên ! Cưỡi ngựa rượt theo bà ta !- Lane ra lệnh.
Vừa nức nở khóc , vừa không thấy đường , Rachel luồn mấy ngón tay vào bờm con ngựa Simoon và níu chặt lấy nó , cũng như nắm chặt sợi dây vải dẫn ngựa . Thúc gót vào hông ngựa , nàng thúc cho nó chạy nhanh hơn nữa , để thoa? mãn nhu cầu vượt qua các ý nghĩ đang dồn dập trong óc nàng.
- Cái đó không đúng . Cô ta không thể nói đúng .- Nàng nức nở khóc hoài .
Những mạch máu ở thái dương nàng vẫn đập mạnh không ngớt trong khi nàng cho ngựa phi trên cánh đồng cỏ tránh bụi cây dẻ nằm trên đường , làm cho các con ngựa cái và ngưa. con đang ăn cỏ vội chạy tản mác . Và nàng không ngớt tự thuyết phục rằng Abbie đã nói ra tất cả những điều đó chỉ để làm nàng bối rối . Dean không thể nào yêu cả hai.
- Ba !- Nàng úp mặt vào bờm ngựa.
Nàng không thấy hàng rào ván sơn trắng đang chạy tới trước mặt , nhưng nàng có cảm giác mơ hồ con ngựa cái chụm hai chân sau và chống hai chân trước , trong khi nó cố trì chạy chậm lại.
Và giây chót , con ngựa cái đứng khựng lại được khi chỉ còn cách hàng rào một tí xíu , làm Rachel bị hất lên và bắn về phiá trước trên cổ ngựa . Simoon chồm hai chân trước lên , và xoay mình lại để nhích ra khỏi tường , Rachel có cảm giác ngã xuống và bám víu lấy cái còn lại trong tay nàng là sởi dây dẫn . Nhưng sức nặng toàn thân nàng đeo vào sợi dây vặn cổ con ngựa , và làm nó mất cân bằng . Rachel vừa té xuống đất , thì con ngựa cái cũng té nghiêng đè lên mình nàng . Rachel cảm thấy trước sự đụng chạm mạnh vào mặt đất cứng , rồi sức nặng cuả con ngựa đè lên nàng , làm nàng đau đớn... đau ê ẩm khắp toàn thân , đau dữ dội , đau cùng cực . Nàng kêu tên cha một lần rồi ngất đi.
Nội thương nặng và xuất huyết , đó là lời chẩn đóan cuả bác sĩ . Họ đã giải phẫu để chận đứng sự xuất huyết và chữa chạy , nhưng dự đóan bệnh trạng vẫn không chắc chắn . Lane không chịu rời phòng bệnh viện dành riêng cho nàng . Họ đã sắp xếp cho ông ở lại trong phòng với nàng . Nhưng Lane ngủ rất ít trong ba ngày Rachel nằm bất tỉnh . Hầu hết thì giờ ông ngồi bên giường nàng , nhìn chòng chọc vào khuôn mặt tái bệch như người chết cuả

nàng , và ở ống mũi , ở tay và ở thân mình nàng thò ra; ông nhìn các sợi dây chạy vào các máy đo , phát ra những tiếng kêu bíp bíp làm ông an tâm là nàng còn sống khi mắt ông không còn tin nữa . Trước đó ông ít khi cầu nguyện , nhưng trong lúc canh nàng , ông thường xuyên cầu nguyện cho nàng hồi phục để trở lại với ông.
Hai mi mắt nàng động đậy . Lane tự hỏi phải chăng ông tưởng tượng ra vậy . Khi chúng động đậy nữa , ông nín thở và nhìn nàng đăm đăm . Một khoảnh khắc sau , nàng cố gắng mở mắt . Lần thứ hai , nàng mở được . Lane tức thì gọi người nữ y tá trực và cúi xuống sát giường.
- Rachel em nghe anh được không ?
Nàng có vẻ tập trung vào ông khó khăn . Hai môi nàng động đậy nhưng không có tiếng nào thốt ra . Ông nắm bàn tay nàng trong hai bàn tay cuả ông và kêu nữa.
- Lane ?- Tiếng nàng còn khẽ hơn một tiếng thì thầm.
- Có anh đây , em yêu- Ông cúi xuống sát hơn , nước mắt rưng rưng.
- Em... biết... anh... có đó- Nàng thốt được mấy tiếng một cách vô cùng khó nhọc.
Cô y tá vào và ông bắt buộc phải tránh qua một bên . Mấy lần trong ngày hôm đó , nàng hết tỉnh lại mê . Lane coi đó là dấu hiệu đáng hy vọng . Các chuyện viên do ông mời đến thừa nhận rằng bốn mươi tám tiếng đồng hồ sắp tới có tính cách quyết định.
Abbie và Ben đi băng qua bãi đậu xe hướng về cưa? vào bệnh viện.
- Cô ta phải bình an , Ben- Nàng nói đi nói lại mãi câu đó trong ba ngày vừa qua , mỗi lần đến bệnh viện thăm Rachel . Nhưng nàng không được khích lệ lần nào cả cho đến khi Lane gọi điện thoại đến nhà tối qua- Phải chi tôi đã để cho Mac Crea đưa Alex về một mình- Abbie buồn rầu nói.
- Cô đừng nói "phải chi" mãi trong đầu , không thể dùng lại một khi bắt đầu cái trò ấy- "Phải chi" cô không đi đến đó để phải nói tiếp bằng "phải chi" Alex không bỏ trốn khỏi nhà , rồi thì "phải chi" cô không muốn cho nó chơi với Eden . Cuối cùng nó phải trở thành "phải chi" Eden không sinh ra , "phải chi" ba cô không chết . Không ai có thể nói chắc là quy trách vào đâu mới đúng.
- Tôi biết . Nhưng tôi vẫn thấy có trách nhiệm về việc phải xảy ra.
- Tôi nhớ là cô biết River Bend sẽ phải bị đem ra bán . Cô cũng cưỡi ngựa phi qua đồng cỏ như một con mụ điên . Nếu cô bị té và bị thương , cô có quy trách cho ông Canphield được không ? Ông ta là người đã nói cho cô biết . Cô có quy trách cho ba cô hay không ? Hay Rachel ?- Ông giữ cưa? cho nàng bước vào.
- Cái đó khác.
- Kết quả khác mà thôi , Abbie . Cô đã không bị thương trong chuyến phi

ngựa điên cuồng ấy . Abbie , cô không có trách nhiệm trong việc này- Giọng ông nghiêm nghị , nhưng vẻ mặt dịu.
- Kết quả khác mà thôi , Abbie . Cô đã không bị thương trong chuyến phi ngựa điên cuồng ấy . Abbie , cô không có trách nhiệm trong việc này- Giọng ông nghiêm nghị , nhưng vẻ mặt dịu dàng và thông cảm.
- Ben . "Phải chi" Rachel đã quen ai như chú khi lớn lên.
- Thôi nhé , không được nói thế nữa.
- Ta vào thôi . Tôi có nhắn tin lại cho Mac Crea để anh ấy gặp chúng ta ở phòng y tá săn sóc đặc biệt . Hy vọng anh ấy nhận được tin nhắn.
Nhưng khi họ vào , Mac Crea đã có sẵn ở đấy . Chàng dòm nàng có vẻ nhẹ nhõm.
- Anh cứ sợ em lái xe quá nhanh dọc đường . Nếu biết có Ben , anh đã bớt lo.
- Anh gặp Lane chưa ?
- Chưa . Anh vừa mới đến . Eden và Alex đâu ?
- Mẹ em có ở nhà khi Lane gọi đến . Bà trông coi chúng nó.
Sau khi biết bệnh trạng nặng cuả Rachel . Abbie đã thuyết phục Lane cho Alex ở lại với họ thay vì chỉ có người ở săn sóc , dù họ tận tụy đến thế nào.
Một cô y tá đưa họ đến phòng bệnh dành riêng . Lane xuất hiện khi họ đi tới . Abbie ngạc nhiên thấy ông ta thay đổi nhiều quá . Mới có ba ngày , ông có vẻ như già đi thêm mười tuổi , mặt ông ngơ ngác bơ phờ vì căng thẳng và mất ngủ . Thậm chí mái tóc bạc cuả ông còn bạc thêm . Sự tự tin và nghị lực thường có ở ông nay không còn biểu lộ rõ rệt . Thay vì vậy , ông có vẻ yếu đuối và khiếp sợ- Và hơi lạc lõng , như Alex hôm nọ.
- Abbie , lạy Chúa , cô có ở đây- Ông nắm tay nàng bóp chặt- Rachel đã hỏi cô nãy giờ.
- Cô ấy thế nào ?
Nhưng Lane chỉ lắc đầu . Abbie không biết phải hiểu cái lắc đầu cuả ông như thế nào , ông không biết hay tình trạng Rachel không thay đổi . Ông vội vàng đưa nàng vào phòng sau khi ra dấu bảo người gác cửa cho Mac Crea và Ben vào trong luôn.
Ông đưa Abbie tới bên giường bệnh , và cúi xuống cầm tay Rachel.
- Rachel , Lane đây . Em nghe anh nói không ?
Hai mí mắt cuả Rachel hơi động đậy để đáp lại.
- Abbie có đây . Em hiểu không ? Abbie...
Trong khi Rachel cố gắng mở mắt ra , Lane xích qua một bên nhường chỗ cho Abbie . Abbie dòm sững cái khuôn mặt giống nàng trên giường bệnh.
- Abbie... chị gần như sinh đôi cuả tôi- Giọng nói cuả Rachel quá nhỏ , nàng phải cúi sát hơn mới nghe được.
- Phải , chúng ta gần như là sinh đôi phải không ?- Nàng ráng mỉm cười , dù

nước mắt rưng rưng- Cô sẽ bình phục , Rachel . Tôi biết thế nào cô cũng lành.
- Abbie- Ngừng một chút , Rachel làm như thu hết sức lực- Chị nói đúng... những điều chị đã nói.
- Tôi nghĩ rằng cô không nên cố sức nói ra nữa.
Rachel mỉm cười yếu ớt.
- Lane và Alex... sẽ cần đến chị và... hãy để cho hai đứa trẻ... lớn lên với nhau... như đáng lẽ chúng ta đã phải trải qua.
- Tôi sẽ làm vậy . Nhưng cô không nên nói như thế , Rachel . Cô sẽ lành.
Rachel nhắm mắt lại , gần như nóng nảy khi Abbie nói vậy.
- Tôi yêu... con trai cuả tôi . Hãy bảo đảm là nó biết thế.
- Tôi sẽ bảo đảm.
Rachel nhìn quanh.
- Lane ? Anh ấy đâu ?
Cố cầm nước mắt , Abbie xoay nửa người lại nhìn Lane.
- Cô ấy cần ông.
Nàng bước lui ra sau với Mac Crea , nhường chỗ cho Lane . Nàng tựa ngựa vào chàng , dễ chịu vì chàng quàng tay quanh mình nàng... và vì họ yêu nhau.
- Em yêu- Lane vuốt má Rachel , hai tay ông run run- Anh đây . Bây giờ em nghỉ cho khỏe.
- Em yêu anh thật đấy- Rachel thì thầm.
- Anh cũng yêu em- Ông bắt đầu khóc , không thành tiếng- Chúng ta sẽ có nhiều thì giờ bên nhau . Anh hứa với em.
Một nụ cười thoáng hiện trên môi Rachel- Một nụ cười đầy luyến tiếc , và rồi , lạ lùng thay , đầy sự bình an.
- Em phải đi đây , anh yêu- Rachel thì thầm , rồi nói thêm bằng giọng rất khẽ , đến nỗi Lane không chắc chắn có nghe rõ không- Ba đang... chờ...

Hết